

Hòa Thân Tân Truyện

Contents

Hòa Thân Tân Truyện	4
1. Chương 1: Không Làm Nô Tài.	5
2. Chương 2: Nữ Cải Trang Nam.	8
3. Chương 3: Vũ Châu Cô Nường.	10
4. Chương 4: Quyết Theo Đến Cùng.	12
5. Chương 5: Liều Thuốc Cứu Mạng.	14
6. Chương 6: Ngoại Giao Á Phiện.	17
7. Chương 7: Vô Công Mà Phấn.	19
8. Chương 8: Mỹ Ngọc Thiếp Thân.	21
9. Chương 9: Đại Công Tạo Thành.	23
10. Chương 10: Lý Luận Làm Quan.	25
11. Chương 11: Tình Tổ Dưới Trăng.	27
12. Chương 12: Dẫn Lửa Lên Người.	30
13. Chương 13: Cuộc Sống Bên Nhau.	32
14. Chương 14: Đại Náo Công Đường.	35
15. Chương 15: Ghen Tuông Thái Quá.	37
16. Chương 16: Vào Huyện Nha.	39
17. Chương 17: Mới Gặp Nữ Sắc.	42
18. Chương 18: Bảy Mươi Tính Kế.	44
19. Chương 19: Chỉ Điểm Bến Mê.	46
20. Chương 20: Bắt Lấy Cho Ta.	48
21. Chương 21: Rầu Vì Tiền.	50
22. Chương 22: Mẹo Làm Giàu.	53
23. Chương 23: Khởi Nghiệp.	55
24. Chương 24: Tai Họa Tiền Lương.	57
25. Chương 25: Mỹ Nhân Mê Hoặc.	59
26. Chương 26: Sứ Mệnh Hối Lộ.	62
27. Chương 27: Hú Vía.	64
28. Chương 28: Thâm Huyệt Ngân Sách.	67
29. Chương 29: Hành Thích Đêm Khuya.	70
30. Chương 30: Oan Gia Ngõ Hẹp.	72
31. Chương 31: Tình Cảm Mãnh Liệt.	75
32. Chương 32: Mỹ Nhân Tới Cửa.	77
33. Chương 33: Không Kịp Đề Phòng.	80
34. Chương 34: Tài Hèn Sức Mọn.	82
35. Chương 35: Biến Tướng Xảo trá.	84
36. Chương 36: Ngoan Ngoãn Đưa Tiền.	87
37. Chương 37: Một Đêm Mắt Hồn.	90
38. Chương 38: Thủ Đoạn Lôi Đình.	93
39. Chương 39 : Đau Lòng Nữ Nhân.	96
40. Chương 40: Khẩu Chiến Lưu Dung.	99
41. Chương 41: Cổ Động Tình Thần.	101

42. Chương 42: Lung Lay Người Nước Ngoài	104
43. Chương 43: Rời Khỏi Khai Phong	107
44. Chương 44: Mấy Tên Sát Thủ	109
45. Chương 45 : Một Phút Mạo Hiểm	112
46. Chương 46 : Tổng Đốc Thoát Hiểm	114
47. Chương 47 : Vào Ổ Nam Kinh	117
48. Chương 48 : Kho Bị Cướp	119
49. Chương 49 : Giếng Cạn Ngoài Thành	122
50. Chương 50 : Trương Nghĩa Cứu Người	124
51. Chương 51: Phải Kiếm Tiền	127
52. Chương 52: Mặc Danh Thăng Quan	130
53. Chương 53: Thiếp Thân Bảo Tiêu	132
54. Chương 54: Hội Kiến Người Tây	134
55. Chương 55: Đến Anh Lưu Học	138
56. Chương 56 : Du Nhẫn Hữu Dư	140
57. Chương 57 : Tọa Đường Vấn Án.	143
58. Chương 58 : Hành Động Vây Bắt	146
59. Chương 59 : Mao Tắc Đồn Khai	148
60. Chương 60 : Nhất Thạch Tam Điều	150
61. Chương 61: Đình Thân Nhi Xuất.	152
62. Chương 62: Nhất Trích Thiên Kim.	155
63. Chương 63: Nuôi Dưỡng Thế Lực.	158
64. Chương 64: Lòng Người Khó Đoán.	160
65. Chương 65: Chi Trưởng Bộ Đội.	163
66. Chương 66: Mượn Dao Giết Người.	165
67. Chương 67: Khải Hoàn Trở Về	168
68. Chương 68: Phúc Họa Khó Đoán	170
69. Chương 69: Cận Kiến Càn Long	172
70. Chương 70: Gia Quan Tấn Tước.	174
71. Chương 71: Xây Dựng Lâu Đài	177
72. Chương 72: Gấp Lửa Bỏ Tay Người (1)	179
73. Chương 73: Gấp Lửa Bỏ Tay Người (2)	182
74. Chương 74: Đoạt Lòng Mỹ Nhân	184
75. Chương 75: Lưu Manh Một Lần	186
76. Chương 76: Món Quà Đặc Biệt	188
77. Chương 77: Ra Tay Độc Ác	190
78. Chương 78: Được Làm Ông Chủ	192
79. Chương 79: Cải Cách	194
80. Chương 80: Đế Vương Tâm Thuật	195
81. Chương 81: Giải Phóng Tư Tưởng.	197
82. Chương 82: Mở Ngân Hàng.	200
83. Chương 83: A Quế Tới Rồi.. . . .	202
84. Chương 84: Giương Cung Bạt Kiếm.	204
85. Chương 85: Vừa Đám Vừa Xoa.	206
86. Chương 86: Chiến Thuật Công Tâm.	208
87. Chương 87: Võ Mồm Phí Lớn.	210
88. Chương 88: Binh Gân Chiếm Viện.	213
89. Chương 89: Một Trò Khôi Hài.	216
90. Chương 90: Tan Thành Mây Khói.	218
91. Chương 91: Nêm Đủ Tú Sắc.	221
92. Chương 92: Nhất Thanh Về Nước.	224
93. Chương 93: Vừa Thật Vừa Giả.	227
94. Chương 94: Mèo Giỡn Chuột.	229
95. Chương 95: Đánh Gõ Ác Liệt.	232

96. Chương 96: Nhà Tiểu Hàng Hải.	235
97. Chương 96: Chuẩn Bị Rời Bến.	238
98. Chương 97: Hội Nghị Trước Trận Chiến.	240
99. Chương 99: Tiến Đến Đánh Lén.	242
100. Chương 100: Thắng Lợi Trận Đầu.	244
101. Chương 101: Nhà Tù Dưới Đất.	247
102. Chương 102: Chùa Con Đường Lùi.	249
103. Chương 103: Trước Hết Phải Quỳ Xuống.	252
104. Chương 104: Tuyên Bố Trang Nghiêm.	254
105. Chương 105: Họa Khởi Kinh Sư.. . . .	256
106. Chương 106: Vội Vã Cua Gái.	260
107. Chương 107: Sức Hút Của Bộ Mông.	263
108. Chương 108: Chuẩn Bị Nghênh Chiến.	266
109. Chương 109: Ba Thái Bảo.	269
110. Chương 110: Khách Sạn Mật Mưa.	272
111. Chương 111: Bạch Liên Đặc Sứ.	275
112. Chương 112: Tuyệt Bất Chiêu An.	276
113. Chương 113: Tóm Gọn Cả Bọn (thượng)	279
114. Chương 114: Tóm Gọn Cả Bọn (hạ)	282
115. Chương 115: Đại Ân Kinh Thiên.	284
116. Chương 116: Thần Bí Doanh Cứu.. . . .	287
117. Chương 117: Vương Phủ Thị Vệ.	291
118. Chương 118: Đàm Phán Hoang Đường.	294
119. Chương 119: Hai Vị Vương Gia.	297
120. Chương 120: Làm Con Bù Nhìn.	300
121. Chương 121: Địch Thân Đến Dương Châu.	303
122. Chương 122: Âm Sát Khâm Sai.	305
123. Chương 123: Diệt Cỏ Diệt Tận Gốc.	307
124. Chương 124: Hóa Địch Thành Bạn.	310
125. Chương 125: Tiếp Than Trong Tuyết.	313
126. Chương 126: Quả Bom Hẹn Giờ.	315
127. Chương 127: Dung Ca An Ca.	317
128. Chương 128: Biến Tướng Dùng Binh.	319
129. Chương 129: Một Gậy Vào Đầu.	322
130. Chương 130: Hoàng Đế Diên.	325
131. Chương 131: Lương Quảng Tổng Đốc.	327
132. Chương 132: Mưa Gió Sắp Đến.	330
133. Chương 133: Đánh Giặc Phải Bắt Vua Giặc.	333
134. Chương 134: Duy Trì Trung Lập.	336
135. Chương 135: Thiên Tử Giá Lâm.	339
136. Chương 136: Mưa Gió Nam Kinh.	341
137. Chương 137: Đại Hội Đốc Phủ.	344
138. Chương 138: Đó Là Hoàng Thượng.	348
139. Chương 139: Bạch Liên Giáo Chủ.	351
140. Chương 140: Giết Cha Giết Vua.	353
141. Chương 141: Ngăn Cơn Sóng Dữ.	356
142. Chương 142: Trí Lui Vây Binh.	358
143. Chương 143: Thu Phục Quan Lại.	362
144. Chương 144: Gặp Gỡ Tình Cờ.	365
145. Chương 145: Ngọa Hổ Tàng Long.	368
146. Chương 146: Tuyệt Cản Rời Núi.	370
147. Chương 147: Nhà Tù Hoàng Đế.	373
148. Chương 148: Chiêu Của Lữ Trọng.	376
149. Chương 149: Thả Hổ Về Rừng (1).. . . .	378

150. Chương 150: Thả Hổ Về Rừng (2)	382
151. Chương 151: Trụ Cột Quốc Gia.	385
152. Chương 152: Hổ Độc Ăn Thịt Con.	387
153. Chương 153: Càn Long Muốn Đi.	390
154. Chương 154: Cao Thủ Vô Mông Ngựa.	392
155. Chương 155: Giảo Thỏ Tam Quạt.	394
156. Chương 156: Đào Khoét Mãn Thanh.	396
157. Chương 157: Ta Làm Cho Hồng Rồi.	399
158. Chương 158: Tương Kế Tật Kế.	401
159. Chương 159: Kho Báu Dưới Biển.	403
160. Chương 160: Cộng Hưởng Tin Tức.	405
161. Chương 161: Trả Bạc Cho Ta.	408
162. Chương 162: Phụng Chỉ Vào Kinh	411
163. Chương 163: Ma Lực Đồng Tiền	414
164. Chương 164: Thì Ra Là Thế	416
165. Chương 165: Lập Túc Mở Thưởng.	419
166. Chương 166: Thanh Thảo Hoàng Đế.	421
167. Chương 167: Miễn Trừ Tiền Lương.	423
168. Chương 168: Tội Ác Khó Dung..	426
169. Chương 169: Liên Hợp Chấp Pháp.	428
170. Chương 170: Du Tai Lạc Tai	430
171. Chương 171: Lời Đồn Đại	432
172. Chương 172: Ta Là Chủ Nợ	435
173. Chương 173: Cầu Nhan Giận Dữ	438
174. Chương 174: Đại Sự Tuyệt Mật	441
175. Chương 175: Mộng Lớn Xuân Thu	444
176. Chương 176: Một Dao Sau Lưng	446
177. Chương 177: Làm Giáo Chủ	449
178. Chương 178: Ngung Diễm Nôn Nóng	452
179. Chương 179: Lập Túc Ngừng Bắn	454
180. Chương 180: Binh Phân Hai Đường	457
181. Chương 181: Lý Lễ Cùn	460
182. Chương 182: Sóng Gió Kinh Sư	463
183. Chương 183: Cuộc Chiến Ngoại Vi	465
184. Chương 184: Đại Soái Gặp Nguy	467
185. Chương 185: Xem Trộm Thánh Chỉ	469
186. Chương 186: Sửa Đổi Chiếu Thư	471
187. Chương 187: Ván Cờ Sinh Tử	474
188. Chương 188: Càn Long Quy Tiên	476
189. Chương 189: Mưu Ma Chúc Quỷ	478
190. Chương 190: Thâu Thiên Hoán Nhật – Đại Kết Cục	480

Hòa Thân Tân Truyện

Giới thiệu

Thể loại: Lịch sử, Quân sự | Nguồn: vip. vandan. vn, 4vn. eu | Giới thiệu: Quách Tam Đức sinh viên tốt nghiệp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-than-tan-truyen>

1. Chương 1: Không Làm Nô Tài.

“Người tiếp theo!” Trưởng phòng nhân sự của một công ty đầu tư tài chính quay ra ngoài cửa hét lớn.

“Tại sao vậy? Rốt cuộc tôi có điểm nào không phù hợp chứ?” Quách Tam Đức lớn tiếng hỏi lại, đây là công ty thứ 10 mà hắn đã nộp đơn xin việc, nếu không được nhận vào làm việc thì hắn phải ngủ ngoài đường mất thôi.

“Tôi bảo không phù hợp là không phù hợp, đừng nhiều lời! Người tiếp theo!” Trưởng phòng nhân sự bực bội gào to.

Tên trưởng phòng hống hách này Quách Tam Đức mới gặp lần đầu, tin chắc trước kia chẳng có xích mích gì với lão, hắn kích động vặn lại: “Cuộc thi viết trước đó thành tích của tôi xếp thứ nhất, vừa rồi phỏng vấn tôi cũng trả lời trôi chảy mọi câu hỏi, tôi không phù hợp ở điểm nào? Ông phải nói rõ cho tôi biết mới được!”

Trưởng phòng nhân sự hình như mất hết kiên nhẫn, ông đứng bật dậy, chỉ thẳng vào mặt Quách Tam Đức nói thẳng: “Tôi cảm thấy cậu thiếu lòng trung thành đối với công ty.”

Quách Tam Đức nghe câu trả lời xong liền nổi đóa, nghĩ thầm: “Mình đã sớm biết lão già này cay cú rồi, hôm qua vòng thi viết mình đến muộn một tí, lúc lão ta hỏi lý do lại không khúm núm xin lỗi lão. Giờ đây quả nhiên bị lão già chết tiệt này dùng việc công trả thù riêng.”

Nghĩ đến đây, Quách Tam Đức từ từ đứng dậy, nhếch mép khinh miệt nói: “Hoàng trưởng phòng, sao ông không nói rõ hơn nhỉ? Thế nào là lòng trung thành, nói trắng ra ông chỉ thấy tôi thiếu mất bộ mặt nô tài giống như ông thôi đúng không? Cần nô tài thì tại sao không tuyển dụng Hòa Thân vào làm đi, Hòa Thân đục khoét cả giang sơn Đại Thanh, tuyển vào cho nó phá sập công ty này luôn, hoặc là gọi Lý Liên Anh vào làm cũng được, Lý Liên Anh sau giờ làm sẽ chải đầu rửa chân cho ông giống Từ Hy thái hậu, lúc rảnh rồi còn biết huyền thuyên pha trò góp vui giúp ông nữa đấy...”

“Bảo vệ, bảo vệ đâu! Lôi thằng hâm này ra ngoài cho tôi! Thằng điên, làm tao mất bao nhiêu thời gian quý báu.” Hoàng trưởng phòng phùng mang trợn má quát lớn.

Quách Tam Đức còn định đem bọn nô tài nổi danh trong lịch sử như Triệu Cao đời Tần, Thập Thường Thị đời Hán, Ngụy Trung Hiền đời Minh quăng vào mặt tên trưởng phòng nhân sự ỷ thế hiếp người, nhưng hắn chưa kịp thực hiện ý định đã bị hai nhân viên bảo vệ vạm vỡ xông vào phòng xốc nách lôi ra ngoài.

Đám đông chờ phỏng vấn tụ tập ngoài hành lang thấy Quách Tam Đức bị bảo vệ lôi ra khỏi phòng, người nào người nấy đều hí hửng vì loại được một đối thủ cạnh tranh, có người ác miệng còn châm chọc: “Gi thế này? Bị truyền lệnh lôi ra Ngọ Môn xử trảm à?”

Hai nhân viên bảo vệ vốn định lôi Quách Tam Đức ném ra tận cửa, nhưng sức nhớ mình đang ở trên tầng 18 của tòa cao ốc văn phòng, áp giải hắn đi xuống dưới quá mất thời gian, thế là chỉ mở cửa thang máy tổng hắn vào trong xong ấn nút xuống tầng trệt rồi bỏ đi.

Quách Tam Đức định quay lại cãi lý với chúng, nhưng nghĩ tới hai thằng bảo vệ vai u bắp thịt cũng e ngại. Đang lúc do dự, cửa thang máy đóng cái rầm, một màn đêm cực kỳ đáng sợ lập tức bao trùm không gian chật hẹp trong thang máy, tiếp đến hắn cảm nhận được thang máy từ từ xuống thấp, điều kỳ lạ là hắn mò mẫm hồi lâu vẫn chưa tìm được công tắc đèn chiếu sáng.

Quách Tam Đức hậm hực ngồi bệch xuống đất, mở miệng mắng chửi: “Bọn nô tài, xâm phạm quyền công dân, đờn tao ra ngoài sẽ lập tức viết đơn tố cáo hành vi của bọn bây.”

Thời gian cứ thế trôi đi, Quách Tam Đức bắt đầu thấp thỏm không yên, tại sao thang máy vẫn chưa dừng lại? Dù là tòa nhà chọc trời cao trăm tầng cũng phải đến rồi chứ? Nhưng cái thang máy chết tiệt này không hề có dấu hiệu sắp dừng, ngược lại nó còn rơi tự do với tốc độ cực nhanh. Quách Tam Đức hoảng sợ nghĩ lung tung: Chẳng lẽ cái công ty quý tha ma bắt này có xây dựng nhà tù ngầm, tên trưởng phòng nhân sự kia ra lệnh trừng trị mình? Mà cũng không đúng, dù có nhà tù ngầm cũng không thể đào sâu đến thế, với tốc độ rơi này giờ e đã đến âm tào địa phủ rồi.

Màn đêm càng lúc càng dày đặc, hình như bắt đầu nuốt chửng mọi thứ xung quanh, cùng với tốc độ rơi kinh hoàng, ý thức của Quách Tam Đức bị cuốn phăng đi, hắn dần dần rơi vào trạng thái hôn mê...

“Dậy đi! Nghe rõ chưa? Thức dậy mau...” Quách Tam Đức cảm thấy một bên tai của mình bị dựng dậy, âm thanh lạnh lốt hét vào chột lũng màng nhĩ.

“Cái quái gì thế này?” Quách Tam Đức mở mắt ra, ngơ ngác hỏi.

“Cái quái gì á? Con xem đã ngủ đến lúc nào rồi hả?” Một giọng nữ giận dữ hét lên bên cạnh.

Quách Tam Đức dụi dụi mắt, mình không còn ở trong cái thang máy chật hẹp nữa mà đang nằm trên chiếc giường êm ru, người vừa véo tai hắn là một phụ nữ ngoài ba mươi, trang phục của bà ta... chính là trang phục triều Thanh, Quách Tam Đức là khán giả trung thành của phim truyền hình Thanh cung bí sử nên nhận ra ngay.

Lại xoay đầu nhìn xung quanh, thấy trong phòng còn một người đứng khép nép, người này chỉ mười ba mười bốn tuổi, nửa đầu cạo láng, phía sau là chiếc đuôi sam dài, đó là biểu tượng độc nhất vô nhị của triều Thanh rồi. Quách Tam Đức nghĩ ngay: “Chẳng lẽ mình xuyên việt đến triều Thanh rồi sao? Không phải chứ, mình đọc nhiều tiểu thuyết xuyên việt thấy quá trình đó rất phức tạp, phải bị điện giật hay chết đi sống lại rồi mới đến được thời cổ đại, còn mình chỉ bị hai thằng bảo vệ tổng vào thang máy, có đơn giản quá không đây?”

“Thiếu gia, đã đến giờ học bài rồi ạ!” Tên tiểu nô tài kia sắp lại gần nhắc nhở.

Người đàn bà vừa véo tai hắn thấy hắn vẫn nằm lì trên giường liền quơ tay lấy cây chổi lông gà, bước tới quét tui bụi vào người Quách Tam Đức. Quách Tam Đức chưa hiểu đầu cua tai nheo gì đã bị đánh tới mắt tới mũi, hắn không kiềm nổi cơn giận, lập tức đứng phắt dậy gào to: “Bà là ai? Dựa vào gì mà đánh tôi? Bà còn không dừng lại thì đừng trách tôi không khách sáo đấy!”

“Lưu Toàn, người nghe xem thằng con bất hiếu này nói gì nè!” Người đàn bà kia quay sang tên nô tài ám ức nói: “Ta có lòng tốt gọi nó dậy học bài, nó lại... dám động thủ đánh ta!” Nói xong, bà ta quay mặt đi sụt sịt nước mắt.

Lưu Toàn? Chẳng phải là quản gia của Hòa Thân đó ư? Tên Lưu Toàn này gọi mình là thiếu gia, chẳng lẽ mình trở thành Hòa Thân rồi? Một loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu Quách Tam Đức.

“Thiếu gia à, sao cậu lại ăn nói với phu nhân như thế?” Lưu Toàn nhanh tay lẹ chân mặc y phục giúp Quách Tam Đức, không quên lên tiếng nhắc nhở: “Mau xin lỗi phu nhân đi thiếu gia!”

“Phu nhân nào? Phu nhân là ai? Dù bà ta là ai cũng không có quyền đánh ta!” Quách Tam Đức đầu óc quay cuồng, hắn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra.

Oa... Người đàn bà kia khóc to tiếng, quay lưng chạy như điên ra ngoài.

“Bà khóc cái gì? Đánh người ta mà còn khóc hả? Người, mau nói ta biết! Người là ai? Còn ta lại là ai?” Quách Tam Đức nôn nóng hỏi.

Lưu Toàn sợ hãi quỳ xuống nói nhanh: “Thiếu gia bị sao vậy? Cậu không trúng tà chứ? Phu nhân là nhạc nương của cậu mà, ngày nào phu nhân cũng đến gọi cậu dậy học bài, cậu là thiếu gia Hòa Thân, còn nô tài là Lưu Toàn.”

Quách Tam Đức vốn có đầu óc thông minh, vừa rồi mọi chuyện xảy ra đột ngột, thêm vào tâm trạng kích động nên mới phản ứng mạnh, lúc này nghe Lưu Toàn nói vậy hắn bắt đầu dần dần hiểu ra.

Mình đã xuyên việt đến triều Thanh rồi, hơn nữa còn nhập vào thân xác Hòa Thân, nếu đúng thế thì người đàn bà vừa rồi chính là mẹ kế của Hòa Thân, Diệp Hác Nã La Thị, lúc này Hòa Thân vẫn còn nhỏ, đang trong giai đoạn ở nhà đèn sách luyện võ.

Quách Tam Đức biết giờ có nói gì cũng vô ích, quan trọng nhất là đối phó hoàn cảnh trước mắt, hắn cố gắng tạm thời niêm phong ký ức trước kia, bắt đầu nặn ra mọi hiểu biết về Hòa Thân trong các bộ phim trình chiếu trên màn ảnh nhỏ suốt 20 năm qua, cuối cùng mới thở phào yên tâm, nhưng hắn vẫn chưa dám chắc có thể ứng phó tự nhiên những gì sắp diễn ra.

Quách Tam Đức ngẩng đầu lên nhìn Lưu Toàn, nghĩ mà tội nghiệp! Nếu vào thế kỷ 21, một cậu bé như Lưu Toàn nên được yêu thương trong vòng tay mẹ mới đúng, nhưng giờ đây nó phải suốt ngày theo hầu chủ nhân, dù trong lòng buồn hay vui đều phải tươi cười hơn hở. Tuy Quách Tam Đức biết mình đã chuyển thể trở thành Hòa Thân, tất nhiên phải có kẻ hầu người hạ, nhưng nhìn thấy bộ dạng khúm núm như con chó của Lưu Toàn vẫn cảm thấy hơi chút không nhẫn tâm.

Cố gắng điều chỉnh tâm lý, một lúc sau mới tìm về một chút khí khái của chủ nhân, Quách Tam Đức tăng hắng một tiếng, nói với Lưu Toàn: “Vừa rồi ta hơi mệt nên thất lễ, người hãy đến giải thích với phu nhân trước, ta rửa mặt xong sẽ ra tạ tội!”

Lưu Toàn thấy thiếu gia đã hoàn toàn tỉnh táo, mừng rỡ vâng dạ rồi lẳng xăng chạy đi.

Quách Tam Đức rời khỏi giường, làm vài động tác thể dục, hít một hơi sâu, đến bên chiếc chậu đồng rửa mặt, tóm lấy chiếc khăn trắng lau qua quýt, sau đó theo thói quen đưa tay lên vuốt tóc, chợt nhận ra trán mình được cạo láng o, liền hiểu rằng từ nay về sau mình phải sống bằng thân phận Hòa Thân rồi.

Thấy trên tường có treo chiếc gương đồng, Quách Tam Đức bước lại gần soi gương, trong gương hiện ra một công tử mắt thanh mày tú, nổi bật nhất là đôi mắt sáng có hồn, Quách Tam Đức lại xoay lưng, thấy bím tóc đuôi sam kéo dài đến tận thắt lưng, hắn mừng rỡ nhảy cẫng lên, xem ra mọi thứ đang diễn ra là sự thật rồi, vậy thì mình cứ ở lại triều Thanh làm Hòa Thân thôi, trở thành người giàu nhất thiên hạ đâu có gì tệ chứ.

Chợt nghĩ đến mẹ Diệp Hác Nã La Thị vừa tức giận bỏ đi, xem ra mẹ ta không phải hạng xoàng, ai biết mẹ sẽ làm gì để trả đũa mình, tốt nhất nên đến tạ lỗi, tạm thời xoa dịu mẹ cái đã. Quách Tam Đức trên đường đi đến phòng Diệp Hác Nã La Thị nghĩ thầm: “Nếu mình đã quyết tâm làm Hòa Thân rồi thì mẹ ta chính là mẹ kế của mình, mình phải đối xử với mẹ như mẫu thân, giờ mình đến gặp mẫu thân... Không! Đến gặp nhạc nương tạ tội đây!”

Tuy nghĩ là thế, nhưng khi hắn bước vào phòng Diệp Hác Nã La Thị ngay cả một chút cảm giác tình thân cũng không có, đây là lần đầu tiên một sinh viên tốt nghiệp loại xuất sắc trường đại học quản lý tài chính ở thế kỷ 21 phải hành đại lễ với “Nhạc nương”, xem như đây là hoạt động ngoại giao vậy.

Hòa Thân quỳ dưới đất làm ra bộ mặt hối lỗi, nấc lên thành tiếng giải thích: “Là hài nhi bất hiếu làm nhạc nương tức giận, nhạc nương hãy bảo trọng thân thể! Hài nhi hứa từ nay không tái phạm, con lập tức về viết bản tự kiểm làm 2 bản, một bản giao cho nhạc nương cất giữ, bản còn lại con giữ lấy để lúc nào cũng cảnh tỉnh bản thân.”

Những lời của Hòa Thân làm Diệp Hác Nã La Thị bật cười, bà thở dài một tiếng nói: “Ta chỉ mong con từ nay về sau cố gắng học hành để tìm lấy công danh, xem như để an ủi a mã vừa tạ thế của con.”

Hòa Thân lục tìm ký ức, nhớ ra lúc này phụ thân giữ chức quan phó thống lĩnh Thường Bảo của mình vừa qua đời vào năm ngoái, trước khi ông chết một năm đã lấy Diệp Hác Nã La Thị về làm thiếp. Hòa Thân

thấy bà giống như một chậu hoa tươi đang từ từ héo úa liền biết đó là kết quả của việc lâu ngày thiếu bóng đàn ông gây ra. Nghĩ đến thân phận đàn bà giường đơn gối chiếc của Diệp Hác Nã La Thị, Hòa Thân chợt cảm thấy thương cảm.

Hòa Thân sợ Diệp Hác Nã La Thị lại nổi giận nên suốt ngày ở lì trong phòng học, còn lật tung đóng sách trên bàn lên, nhưng đồng kinh thư thi tập kia không hề khơi dậy ham muốn học hành của hắn, khó khăn lắm mới chịu đựng đến tối, được Lưu Toàn hầu hạ nằm lên giường ngủ, hắn bắt đầu trần trọc toan tính những ngày tiếp theo của mình nên sống ra sao.

Một số vấn đề nhanh chóng nghĩ thông suốt, nhưng cũng có một số vấn đề vẫn còn mơ hồ, nhưng Quách Tam Đức định ra một mục tiêu kiên định cho mình, đó là tuyệt đối không làm nô tài.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

2. Chương 2: Nữ Cải Trang Nam.

Sáng hôm sau, Hòa Thân thức dậy sớm, dùng điểm tâm xong đến thỉnh an nhạc nương, sau đó dẫn theo Lưu Toàn trốn khỏi nhà đi chơi. Lưu Toàn tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại vô cùng thông minh lanh lợi, hắn vừa nghe Hòa Thân bảo ra ngoài chơi bèn dùng lời của phu nhân khuyên bảo vài câu, thấy không có tác dụng lập tức trưng ra bộ mặt không mấy bằng lòng, chỉ là bị ép buộc nên miễn cưỡng đi theo Hòa Thân ra ngoài.

Lưu Toàn vừa ra khỏi nhà đã trở thành con chim sổ lồng, hắn chạy nhảy lăng xăng trước mặt Hòa Thân, hớn hờ reo lên: “Thiếu gia, nếu cậu muốn đi đây đi đó để khuây khỏa thì nô tài đề nghị chỗ hay này với cậu, đảm bảo là cậu chưa đến đây bao giờ!”

Hòa Thân nghe vậy liền lên cơn tò mò, hứng thú hỏi: “Nơi nào thế? Chắc người không dẫn ta vào chỗ không nên đến đấy chứ?”

“Sao mà thế được? ...Nô tài đang nói đến miếu Thành Hoàng ở ngoài Đông Trục môn. Thiếu gia chắc chưa đến đó chứ? Nô tài cũng chỉ đến đó một lần. Vào mùng 8 tháng tư năm ngoái, phu nhân dẫn cậu đến phủ nội vụ nên nô tài được nghỉ một ngày, thấy không có việc gì làm nên nô tài ghé đó chơi. Hôm nay cũng đúng vào mùng 8 tháng tư, ngày sinh của đức Phật, thiếu gia nói có trùng hợp không?” Lưu Toàn lắm lét giải thích.

Hòa Thân nghe nói miếu Thành Hoàng là một nơi náo nhiệt, thế là cùng Lưu Toàn bước nhanh về hướng Đông Trục môn. Suốt dọc đường đi Lưu Toàn xem hắn như con nít, khi vào chỗ đông người Lưu Toàn luôn đứng cạnh hắn đề phòng người ta đụng phải Hòa Thân, còn đi vào đoạn đường gồ ghề thì Lưu Toàn đi phía trước, dọn sạch những hòn đá lởm chởm, chốc chốc lại quay đầu nhắc nhở Hòa Thân cẩn thận bước đi.

Thấy Lưu Toàn sốt sắng vì mình như thế, Hòa Thân cảm động trong lòng, Lưu Toàn chỉ là một đứa bé chưa khôn lớn, nếu sinh vào thời hiện đại chắc được ngồi trong phòng học rộng thênh thang nghe giảng bài rồi, nhưng giờ đây lại phải hầu hạ một người chẳng có quan hệ thân thích gì với mình, hơn nữa còn phải xem đó là sự nghiệp suốt đời ấy chứ.

Đang lúc bước đi hồi hả, Hòa Thân đột nhiên phát hiện trong đám đông phía trước có hai người hơi khác biệt, có lẽ người khác không chú ý nhưng Hòa Thân lại nhận ra bất thường từ thân hình của họ. Đúng lúc này, người có thân hình cao hơn một chút quay đầu nhìn lại, chỉ trong khoảnh khắc đó Hòa Thân đã nhìn rõ đôi mắt long lanh kia, điều này càng khẳng định phán đoán của mình hơn, hai người này cũng là một chủ một tớ, người cao hơn là một tiểu thư thân hình thon thả, người còn lại chắc là nha đầu vẫn chưa dậy thì hoàn chỉnh.

Hòa Thân có thể phán đoán chuẩn xác hai người đi phía trước là nữ cải nam trang cũng nhờ hắn từng nghiên cứu nét độc đáo của cơ thể nữ giới vào thế kỷ 21, đó chính là động tác lắc eo khi bước đi của họ. Tuy hai người phía trước cũng mặc trang phục nam tử, nhưng cô tiểu thư kia khi đi đường lại dùng đưa phần mông rất rõ ràng, vòng eo của cô cũng nhỏ hơn nam tử bình thường nhiều.

Phát hiện quan trọng trên khiến Hòa Thân vô cùng phấn khích, hất bỏ mặc Lưu Toàn sau lưng, bước nhanh tới theo sát hai cô gái. Về kỹ năng bám đuôi người đẹp thì không ai qua mặt được hắn, trong mắt người mênh mông, hai người gặp mặt nhau đã là duyên phận hiếm có, một khi bỏ lỡ dịp may sẽ như giọt nước rơi xuống biển cả, dù sau đó có luyến tiếc nhọc công tìm kiếm cũng đừng mong gặp lại nàng được nữa. Theo sát nhưng lại không thể quá gần, vì một khi bị phát hiện sẽ rất dễ xảy ra hiểu lầm tai hại, có trăm phương ngàn kế giải thích đi nữa thì ấn tượng của mình trong mắt nàng khó tránh khỏi bị tổn hại.

Hôm nay đường phố vô cùng náo nhiệt, vừa ra khỏi Đông Trục môn đã thấy hai bên đường dựng lên rất nhiều sạp, bá tánh khắp nơi đều đổ về đây trẩy hội, hát hò diễn tuồng, bói toán đoán chữ xem tướng số, ném vòng tập kỹ, đánh trống khua chiêng, đối câu trúng thưởng... trò gì cũng có, khắp nơi huyền não âm trời, người đến thấp nhang lễ phật chen chúc chật kín, vốn dĩ Hòa Thân và Lưu Toàn đến đây vì muốn xem náo nhiệt, nhưng lúc này Hòa Thân không còn tâm trí quan tâm thứ khác, đôi mắt của hắn trước sau không hề rời khỏi hai cô nương nữ cải nam trang kia, từng lời nói cử chỉ, âm thanh dung mạo của họ mới là thứ Hòa Thân muốn xem rõ nhất.

Hai cô gái vẫn không hề phát hiện có người bám theo, hào hứng xem hết chỗ này đến chỗ khác, Lưu Toàn cuối cùng đã đuổi kịp Hòa Thân, đưa tay lau mồ hôi trên trán, thở hổn hển nói: “Thiếu gia, đông người như thế mà cậu đi nhanh quá vậy, có bị đụng phải không?”

Hòa Thân không có tâm trạng trả lời Lưu Toàn, thấy hai cô gái đang đứng trước sạp bán quạt giấy tỉ mỉ chọn lựa, chắc trong một lúc họ sẽ không rời khỏi, nếu mình tiếp tục đứng yên không bỏ đi sẽ rất dễ bị phát hiện, đưa mắt nhìn quanh, thấy bên cạnh sạp bán quạt giấy có một ông lão xem tướng số, Hòa Thân lập tức bước đến gần ngồi xuống xem tướng.

“Nhìn tướng mạo của công tử, sau này làm quan nhất định thuận buồm xuôi gió, phong hầu bá tước, lưu danh thiên cổ!” Ông lão xem tướng quan sát Hòa Thân một lúc xong gật gù phán.

Hòa Thân vốn chẳng tập trung nghe lão phán lung tung, nhưng nghe lão nói mình sẽ thuận lợi trong quan trường liền nhớ tới toan tính đêm qua của mình: “Nếu mình theo làm thuộc hạ dưới trướng đại nguyên soái A Quế thì mỗi đêm phải đổ nước tiểu giúp A Quế, sau đó được tiếp cận Càn Long thăng quan phát tài, nhưng cuối cùng bị Gia Khánh xử tử, cứ theo vận mệnh này chẳng phải uổng công mình đến triều Thanh chuyển này hay sao? Ngoài ra mình còn biết lý do Càn Long không giết Hòa Thân, ngoài việc Hòa Thân hầu hạ Càn Long đầu vào đẩy ra còn ẩn chứa đạo làm vua cao tay hơn trong đó, đó là cố tình giữ Hòa Thân lại đối đầu với Gia Khánh, mục đích là rèn luyện Gia Khánh trưởng thành, tích lũy kinh nghiệm đấu trí đấu lực với tham quan gian thần. Nếu phò mặc số phận diễn ra theo lịch sử, Hòa Thân này chẳng phải đã trở thành kẻ ngu ngốc nhất trong thiên hạ rồi ư? Hầu hạ đời cha nó, làm đối tượng để con nó rèn luyện, sau cùng bỏ mạng tức tuổi. Không được, không thể như thế được, ta không chịu làm trò ngu ngốc đó đâu...”

Hòa Thân vừa nghĩ đến đây, vẫn chưa nảy ra dự tính tiếp theo sẽ làm gì để thay đổi số phận, chợt ngẩng đầu nhìn lên, giật mình một cái bưng tỉnh, hai cô gái đứng chọn quạt đã biến đâu mất. Hòa Thân dáo dác nhìn xung quanh, ông lão xem tướng vẫn đang ngồi đó huyền thuyên không ngớt, hắn vội móc ra một nén bạc ném cho lão, đứng dậy chạy đuổi theo, bóng dáng yêu kiều của cô tiểu thư kia cứ xuất hiện trong đầu hắn, mấy lần muốn bỏ cuộc giữa đám đông nhưng lại không thể dừng lại.

Lưu Toàn thấy Hòa Thân hành động kỳ lạ, cho rằng hắn lại giống hôm qua, nếu lát nữa về nhà lại nổi điên hỗn láo với phu nhân thì nguy to, lúc đó kẻ làm nô tài như mình không bị đánh gãy chân mới lạ, trong lòng hoảng sợ, Lưu Toàn vội chạy nhanh bám theo.

Hòa Thân vừa đuổi theo về phía trước vừa suy nghĩ lung tung, nàng ta có phải đã mua quạt không? Nếu mua quạt thì sẽ tặng cho ai? Sạp bán quạt vừa rồi không có loại quạt Tương Phi dành cho các cô nương thường dùng, toàn là loại quạt to chuyên dụng của nho sinh công tử, vậy nhất định nàng mua quạt để tặng cho ý trung nhân rồi.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

3. Chương 3: Vũ Châu Cô Nương.

Hòa Thân sục sạo tìm kiếm trong biển người ở khu vực miếu Thành Hoàng, hồi lâu vẫn chưa tìm thấy bóng dáng của hai cô gái kia, hân nôn nóng trèo lên một gốc cây cao, đưa tay che mắt dáo dác nhìn quanh, chỉ thấy bên dưới lúc nhúc đầu người, trong vòng mấy dặm xung quanh miếu Thành Hoàng chen chúc thiện nam tín nữ từ khắp nơi đổ về đây thấp nhang lễ phật, muốn tìm người chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Hòa Thân thất vọng leo trở xuống, Lưu Toàn cũng vừa chạy đến dưới gốc cây.

“... Thiếu gia... thiếu gia..., cậu bị sao vậy? Lúc thì chạy lung tung, lúc lại leo lên cây, cậu đừng dọa tiểu nhân chứ!” Lưu Toàn vừa thở hổn hển vừa quan tâm hỏi thăm.

Hòa Thân vốn định bịa ra một lý do nào đấy để giải thích, nhưng chợt nghĩ chuyện này sớm muộn gì cũng phải cho Lưu Toàn biết, cứ lấp lửng che giấu chi bằng kể rõ với hân xem tên nô tài này có ý kiến hay gì không?

“Ta muốn tìm người, vừa rồi thoáng nhìn qua thấy rất quen, muốn biết đó có phải là bạn cũ trước đây hay không?” Hòa Thân vuốt lại y phục, cất tiếng giải thích cho hành động kỳ quặc của mình.

“Thiếu gia, có phải cậu định tìm hai người đứng chọn mua quạt vừa nãy?” Lưu Toàn mỉm cười hỏi.

“Đúng rồi! Người nhìn thấy họ à? Họ đang ở đâu thế?” Hòa Thân mừng rỡ reo lên, lòng khấp khởi hy vọng.

“Vừa rồi khi thiếu gia ngồi xem tướng cứ lên nhìn về phía họ nên tiểu nhân mới chú ý... Giờ họ đang ở đâu thì tiểu nhân không biết.” Lưu Toàn ấp a ấp úng phân bua.

Hòa Thân nghe câu trả lời liền thất vọng, muốn mắng Lưu Toàn vài câu nhưng nghĩ tới hân còn nhỏ tuổi, lại một lòng trung thành với mình nên bỏ qua lần này vậy.

“Thiếu gia, tiểu nhân thấy chúng ta nên vào trong miếu tìm thử xem. Thiếu gia nghĩ coi, họ đến đây chắc chắn không vì mua quạt đúng không nào? Tiểu nhân nghĩ chắc họ đến thấp nhang lễ phật.” Lưu Toàn cười hi hi đề nghị.

Một lời cảnh tỉnh người mê muội, tại sao mình lại không nghĩ tới điều này nhỉ?

“Giỏi lắm! Người thông minh thật đấy! Về nhà ta sẽ thưởng cho người.” Dứt lời, Hòa Thân kéo tay Lưu Toàn chạy nhanh vào miếu.

Lưu Toàn chạy theo sau lưng Hòa Thân, lại huyền thuyên hiến kế tiếp: “Thiếu gia, chúng ta không thể tìm khắp nơi được, nếu đó là hai nam tử thì nhất định xin phát tài cầu chức quan, chúng ta phải đến miếu Thần Tài và miếu Thổ Địa ở hướng tây mà tìm, nếu đó là hai cô nương thì nhất định muốn cầu xin bồ tát ban cho một đứa bé mập mập, thế thì chúng ta nên đến miếu Quan Âm tìm kiếm...”

Hòa Thân nghe Lưu Toàn nói rất có lý, chỉ một điều hân không đồng tình, cô nương ấy còn trẻ thế mà tìm bồ tát xin ban đứa bé mập mập là sao chứ? Nhưng dù sao cũng phải cảm ơn tên nô tài thông minh này, nếu bây giờ không phải đang bận tìm kiếm mỹ nhân, chắc Hòa Thân đã ôm chầm lấy Lưu Toàn hôn hân vài cái rồi. Tên tiểu tử đúng là một báu vật! Xem ra Hòa Thân ta sau này còn rất nhiều chuyện cần cậy nhờ hân đây.

Miếu Quan Âm vô cùng rộng lớn, ngay chánh điện là tượng Nam Hải Quan Thế Âm bồ tát, bên cạnh còn có Tống Tử quan âm, Thiên Thủ Thiên Nhân quan âm, trong miếu toàn là phụ nữ đến khấn vái xin ban con ban phước lành, tiêu tai giải nạn. Hòa Thân và Lưu Toàn tìm tới tìm lui, cuối cùng trời cao không phụ lòng người, quả nhiên đã tìm được hai cô nương trong đám đông, con nhà đầu nhỏ tuổi Hòa Thân chẳng thèm để mắt tới, hân chỉ nhìn không chớp mắt vào cô tiểu thư kia.

Trong miếu nhang khói mịt mờ ảnh hưởng không nhỏ đến tầm nhìn của Hòa Thân, mất rất nhiều thời gian hân mới ngắm rõ dung mạo kiều diễm của tiểu thư, đúng thật là một tuyệt sắc đại mỹ nhân.

Nàng chỉ vào khoảng mười sáu mười bảy tuổi, hình bóng mảnh mai nổi bật giữa đám đông, tuy khoác bên ngoài chiếc áo bào của nam tử nhưng vẫn không sao che khuất dáng vẻ yêu kiều thướt tha, với kinh nghiệm phong phú chiêm ngưỡng không biết bao nhiêu mỹ nữ của Hòa Thân từ kiếp trước, trong thoáng chốc vẫn bị tiểu mỹ nhân nữ cải nam trang trước mặt hấp hồn, máu nóng trong người sôi sùng sục. Hòa Thân nghĩ

thầm: Nay nàng chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi mà đã quyến rũ đến vậy, lớn thêm tí nữa hiểu biết về chuyện trăng thanh gió mát thì trang nam tử nào đủ sức cưỡng lại cảm dỗ đây?

Miếu Quan Âm chặt kín người là vì những ai đến thấp nhang đều phải xếp hàng, theo thứ tự trước sau đến trước bồ tát dập đầu khăn vái, có như thế ước nguyện của họ mới linh nghiệm. Đóa sen vàng dưới tượng bồ tát tương truyền do Ngọc Hoàng Đại Đế dâng tặng, con người chỉ quỳ trước đóa sen khăn vái thì bồ tát mới nghe thấy được.

Lúc này đến lượt thiếu nữ kia đến trước tượng bồ tát khăn vái, Hòa Thân vội rẽ đám đông chen vào thu ngắn khoảng cách để ngắm nàng rõ hơn, chỉ thấy thiếu nữ bước nhẹ nhàng đến trước tượng bồ tát, quỳ xuống nhắm mắt chắp tay thành khăn, đôi môi đỏ mọng khẽ mấp máy, tiểu nha đầu theo hầu lấy ra 3 cây nhang thấp lên rồi đưa cho thiếu nữ.

Hòa Thân mở to mắt nhìn chăm chăm vào thiếu nữ, chợt thấy hai hàng lệ lăn dài trên mặt nàng, Hòa Thân dấy lên cảm xúc thương hoa tiếc ngọc, hấn hận không thể lập tức xông tới ôm chăm lấy thiếu nữ, dịu dàng hỏi xem rốt cuộc nàng gặp phải chuyện buồn gì mà phải đến đây cầu xin bồ tát phù hộ? Nếu nàng cầu xin Hòa Thân này thì tốt biết mấy.

Chỉ là trước mặt dân thiên hạ, Hòa Thân có ăn gan hùm cũng không dám làm vậy, hấn biết trong xã hội phong kiến nam nữ thụ thụ bất thân tuy không nằm trong văn bản luật lệ nhưng lại hà khắc hơn bất cứ điều luật nào, đừng tưởng xem phim thấy bọn địa chủ ác bá thường ức hiếp gái nhà lành giữa ban ngày ban mặt mà lầm, nếu thằng ngu nào dám làm thử như trong phim thì bị đám đông lôi ra xé xác ngay chứ chẳng chơi.

Hòa Thân đứng yên không làm gì thì nóng ruột, muốn tiến gần hơn nghe thử tâm tư của nàng lại không dám, đang lúc bực bội giậm chân đùng đùng, Lưu Toàn quan sát cử chỉ thiếu gia này giờ, lại thò đầu ngó “hai người bạn quen từ trước” của thiếu gia đang quỳ trước tượng bồ tát một lúc, lơ mơ đoán ra vài phần, đôi mắt lóe sáng, nụ cười tinh ranh thoáng hiện nhanh rồi biến mất ngay.

Thiếu nữ kia rơi lệ xong, bắt đầu nấc lên thành tiếng, những người xung quanh đều thương cảm, trước lúc nàng đứng dậy đã nói câu cuối cùng, Hòa Thân nghe liếng thoáng được vài chữ, hình như là: “... Bồ tát ơi, xin người hãy cứu lấy Vũ Châu... tuyệt đối đừng để con...” Dù cho Hòa Thân cố đóng tai hết cỡ nhưng về sau câu nói hấn không thể nào nghe được nữa, giờ hấn chỉ biết thiếu nữ kia tên Vũ Châu, còn Vũ Châu cô nương cầu xin bồ tát giúp điều gì thì hấn vẫn chưa biết.

Trên đường quay về, Vũ Châu trĩu nặng tâm sự lê bước nặng nhọc ở phía trước, tiểu nha đầu cúi gằm mặt lặng lẽ bám theo sau. Hòa Thân thấy mỹ nhân rời khỏi cũng không còn tâm trạng ở lại xem náo nhiệt, bèn gọi Lưu Toàn lưu luyến chưa muốn về, hai chủ tớ tiếp tục bám theo sau Vũ Châu.

Hòa Thân vừa bước đi vừa suy ngẫm về vấn đề gặp phải của Vũ Châu từ nửa câu nói nghe được: “Rốt cuộc Vũ Châu cô nương đã gặp rắc rối gì mà phải cầu xin bồ tát cứu nàng? Nàng xin bồ tát tuyệt đối đừng để nàng bị gì nhỉ?...”

Suy ngẫm hồi lâu, một kế hoạch hoàn chỉnh dần dần hình thành trong đầu Hòa Thân, việc này Lưu Toàn không thể giúp mình lo chu toàn được rồi, phải đích thân ra tay thôi, nhưng trước mắt phải sai Lưu Toàn đi thám thính tình hình trước đã.

Bước vào Đông Trục môn, Hòa Thân thấy Vũ Châu và tiểu nha đầu rẽ vào một con hẻm phía trước, hấn vội kéo Lưu Toàn lại gần ghé tai dặn dò vài câu, Lưu Toàn chăm chú lắng nghe mệnh lệnh từ thiếu gia, lúc đầu ngớ mặt ra tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng kẻ làm nô tài không nên hỏi nhiều, chớp mắt một cái Lưu Toàn đã phóng lên phía trước bám đuổi theo.

Lúc Hòa Thân vừa nảy ra kế hoạch cũng tự trách mình bĩ ối: “Hòa Thân ơi là Hòa Thân, người vừa lập chí thay đổi số phận, thế mà chỉ một lúc đã bắt đầu nghĩ cách tiếp cận mỹ nhân rồi.”

Hòa Thân vừa cảm thấy hành vi của mình bĩ ối, nhưng nghĩ sâu hơn hấn lại cảm thấy mình rất vĩ đại rất cao thượng.

Vũ Châu cô nương xinh đẹp như thế thật hiếm có trên đời, giờ nàng đang gặp nạn, Hòa Thân ta chỉ ra tay nghĩa hiệp thôi mà.

Thấy chết không cứu không phải là bậc chính nhân quân tử, càng không phải là phong cách của Hòa Thân.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

4. Chương 4: Quyết Theo Đến Cùng.

Đang lúc Hòa Thân khoái chí vì ý tưởng vĩ đại của mình, Lưu Toàn mồ hôi nhễ nhại chạy về, chưa kịp dừng lại thở dốc đã vội báo cáo tình hình thám thính được: “Thiếu gia, hai cô nương sau khi ra khỏi con hẻm đã đi về hướng Chánh Dương môn, sau đó vào một tiệm may...”

“Lưu Toàn, ai bảo người nói những thứ vô bổ kia đâu, người cho ta biết nhà nàng ở đâu là được rồi!” Hòa Thân nôn nóng ngắt lời.

“Ở phía đông miếu Quan Phu Tử.” Lưu Toàn hí hửng trả lời: “Tiểu nhân còn dò la được phụ thân của cô nương kia hiện giữ chức chủ sự hộ bộ, tên là Vương Thủ Thành, năm nay sáu mươi tuổi, trong nhà chỉ có một cô con gái, phu nhân nhà ấy năm ngoái mắc bệnh nặng, đầu xuân năm nay vừa mất...”

Hòa Thân mừng rỡ khi nắm được nhiều thông tin quý báu, trong lòng khen thầm khả năng điều tra của Lưu Toàn, nhưng cũng hơi đau buồn thay cho mẫu thân của Vũ Châu vừa mất, cười gượng gạo nói: “Lưu Toàn, người không trách ta vừa rồi to tiếng với người chứ? Ta cũng vì nôn nóng nên mới thế, người đừng để bụng, lát nữa ta sẽ mời người một bữa thịnh soạn...”

Lưu Toàn từ khi hiểu chuyện đến nay chỉ biết mình là nô tài của Hòa phủ, thề chết trung thành với chủ nhân, dù bị đánh mắng cũng là thân phận của kẻ làm nô tài, giờ đây nghe những lời cảm động thốt ra từ miệng Hòa Thân, chưa đợi chủ nhân nói hết câu đã quỳ ngay xuống đất dập đầu lia lịa, xúc động nói lớn: “Thiếu gia, cậu tuyệt đối đừng nói thế, được thiếu gia sai bảo là vinh hạnh cho nô tài đây ạ.”

“Được rồi, được rồi, mau đứng dậy đi!” Hòa Thân lắc đầu ngao ngán, hẳn biết trong đầu Lưu Toàn chỉ chứa đầy tư tưởng làm sao để hoàn thành tốt nhất trách nhiệm của một tên nô tài, muốn thay đổi suy nghĩ ấy âu cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Lúc này đã vào giữa trưa, bụng Hòa Thân đói cồn cào, hẳn phát hiện phía trước không xa có một quán ăn nhỏ, bèn quyết định kiểm chút gì lót dạ trước rồi mới đến nhà Vương Thủ Thành, vừa không làm phiền gia đình người ta nghỉ trưa, mình lại có thể nghỉ chân một lát.

Lưu Toàn nghe Hòa Thân bảo muốn ăn cơm ở ngoài, tất nhiên lại lời phu nhân ra khuyên hẳn về nhà trước, buổi chiều mới thực hiện tiếp kế hoạch dở dang, nhưng Hòa Thân đâu đoái hoài đến lời khuyên chán phèo của tên nô tài, sải bước đi nhanh vào quán ăn, Lưu Toàn hết cách đành lật đật chạy theo.

Hai chủ tớ mỗi người ăn một tô mì hoành thánh, húp cạn nước mì thơm ngon, đứng dậy khởi hành đến nhà Vương Thủ Thành. Hòa Thân một phần muốn ban thưởng công lao dò la tin tức của Lưu Toàn, phần khác muốn dần dần thay đổi lối tư tưởng làm nô tài của hắn nên đã thuê luôn hai chiếc kiệu, từ quán mì đến nhà Vương Thủ Thành tương đối xa, đi bộ đến đây cũng không sao nhưng hôm nay phải làm việc lớn, đi bộ sẽ lắm lem mồ hôi thành ra thất lễ, do đó đành phí chút ngân lượng ngồi kiệu vậy.

Lưu Toàn bị thiếu gia bắt ngồi kiệu, hốt hoảng van xin đủ lời, bảo mình không dám ngang hàng với thiếu gia, sau cùng Hòa Thân bực bội trừng mắt giận dữ, tên nô tài Lưu Toàn mới miễn cưỡng ngồi lên kiệu, phu khiêng kiệu đưa mắt nhìn nhau, ai cũng cảm thấy ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên có một chủ nhân tốt với nô tài của mình như thế, nhưng họ không dám hỏi nhiều, nhanh chóng khiêng kiệu đến tận cửa nhà Vương Thủ Thành.

Hòa Thân và Lưu Toàn bước xuống, ngẩng đầu nhìn lên tấm bảng gỗ treo trên cao, trên đó viết “Hộ bộ tiền lương ti chủ sự chính tọa Vương Vi Thủ Thành”. Hòa Thân biết chức quan chủ sự hộ bộ tiền lương ti thuộc hàng lục phẩm, nghĩa là lớn hơn huyện lệnh một cấp, nhưng ở kinh thành chỉ là chức quan nhỏ như hạt đậu nên cửa nhà cũng dễ vào.

Vương Thủ Thành được gia nhân thông báo, bước ra thấy ngay một công tử khôi ngô tuấn tú, hỏi thăm vài lời biết tên của thân phụ Hòa Thân mới rõ hẳn có gia thế hiển hách, chính là hậu duệ của Cát Ha Sát Loạn, khai quốc công thần đại Thanh, Hòa Thân tuy còn trẻ nhưng đã giữ chức Tam đẳng khinh xa đô úy tương đương quan tam phẩm, so ra cấp bậc còn cao hơn cả Vương Thủ Thành khiến ông không hiểu chàng thanh niên quý tộc này tại sao lại đến thăm nhà mình.

Vương Thủ Thành nhanh chóng lục lại kí ức mấy mươi năm qua, kính cẩn mời Hòa Thân vào phòng khách ngồi xuống, thân thiết nói: “Lệnh tôn Thường Bảo và lão phu có chút giao tình, ta còn nhớ vào năm 21 Càn Long, lệnh tôn dẫn quân tiêu diệt dư đảng Thiên Địa hội ở tỉnh Phúc Kiến, Sát đại nhân của hộ bộ giao cho ta nhiệm vụ ban phát quân hưởng, nhưng lúc ấy quốc khố trống rỗng làm gì còn ngân lượng, việc quân lại không thể chậm trễ, ta nghĩ hoài không ra cách, cuối cùng đành đến sở quân cơ cầu xin Ngạc Nhĩ Thái đại nhân, khó khăn lắm mới mượn được 30 vạn lượng bạc. Ta nghĩ dù thế nào chắc cũng trễ nải mất đại sự của lệnh tôn, nào ngờ lệnh tôn đại nhân rộng lượng không trách tội, còn nói tốt trước mặt hoàng thượng giúp ta. Ài! Nghĩ lại mà hổ thẹn...”

Hòa Thân mừng thầm: Hay quá! Không ngờ phụ thân của mình lại từng có chút ân huệ với Vương Thủ Thành, nếu đổi lại có xích mích thì hôm nay dù ta có tài năng xuất chúng đến đâu e cũng hỏng chuyện mất thôi.

Gia nhân trong phủ dâng trà lên xong, Hòa Thân mỉm cười nói: “Vương đại nhân, ông và phụ thân ta là đồng liêu trong triều, tính ra ta còn là văn bối của ông, nên gọi ông là Vương thúc mới phải đạo.”

Vương Thủ Thành vội hốt hoảng chối từ: “Ấy... Không... Ta chỉ là một viên quan nhỏ, lệnh tôn đại nhân địa vị hiển hách, ta nào dám tự nhận là đồng liêu của lệnh tôn chứ?”

Hòa Thân nghĩ nếu mình gọi Vương Thủ Thành một tiếng “Vương thúc” tất nhiên đôi bên càng thêm thân thiết, nhưng xem ra ông ta không dám trêu cao rồi, đành thực hiện kế hoạch trước vậy, liền giả dò hỏi: “Vương đại nhân có mấy vị công tử? Có phải đều đang giữ chức quan trong triều đình không?”

Vương Thủ Thành thành thật đáp lời: “Không giấu gì Hòa công tử, lão phu chỉ có một cô con gái.”

“Ồ!” Hòa Thân tỏ vẻ ngạc nhiên, lắm bả: “Không phải chứ! Chẳng lẽ mình đã nhìn lầm, không thể nào!”

Vương Thủ Thành không biết Hòa Thân có ý gì, thấy hắn lắm bả một mình lại không tiện hỏi dồn, đành kiên nhẫn ngồi uống trà chờ đợi.

“Lưu Toàn!” Hòa Thân hướng ra ngoài cửa gọi lớn, Lưu Toàn lập tức chạy nhanh vào khom lưng hành lễ.

“Lưu Toàn, vừa rồi chúng ta không nhìn lầm chứ hả? Tại sao Vương đại nhân bảo chỉ có một cô con gái chứ không có công tử trong nhà?” Hòa Thân bắt đầu phối hợp với Lưu Toàn diễn kịch.

“Thiếu gia, tuyệt đối không nhìn lầm đâu ạ! Hai vị công tử đó rõ ràng đã bước vào nhà Vương đại nhân mà, lúc ở miếu Thành Hoàng tiểu nhân cũng nghe hai kẻ xấu kia nói là Vương đại nhân, Vương chủ sự của hộ bộ...” Lưu Toàn nhập vai một cách hoàn hảo.

“Người đừng mạnh miệng khẳng định như thế! Cũng có khả năng chúng ta đã nhìn lầm, vậy thì không nên làm phiền Vương đại nhân nữa, đi nơi khác dò hỏi xem sao. Vương đại nhân, xin phép cáo từ tại đây, đã làm phiền rồi...” Hòa Thân nhanh nhẩu đứng dậy nói.

Vương Thủ Thành đột nhiên nhớ ra sáng nay con gái mình và a hoàn Tiểu Viên có đến miếu Thành Hoàng, bây giờ nghe Hòa Thân bảo “miếu Thành Hoàng, kẻ xấu” gì đó liền thót tim một cái, vội kéo lấy Hòa Thân, thật thà nói: “Nghe Hòa công tử nói thế, ta bỗng nhớ ra hôm nay tiểu nữ và a hoàn cận thân Tiểu Viên có đến miếu Thành Hoàng, hay là công tử đã gặp tiểu nữ?”

“Không phải, đó là hai vị công tử, không phải tiểu thư đâu!” Lưu Toàn khẳng định chắc như đinh đóng cột.

“Không dám giấu Hòa công tử, tiểu nữ từ nhỏ đã được ta cưng chiều nên không biết giữ phép tắc, thích cái nam trang đi lung tung bên ngoài, có lẽ công tử đã tưởng lầm nó là nam nhi chẳng? Hòa công tử xin hãy nán lại đôi chút, ta vào hỏi tiểu nữ sẽ quay lại ngay!” Dứt lời, Vương Thủ Thành nhanh chân bước vào trong.

Một lúc sau, Vương Thủ Thành buồn bã quay về, chưa kịp ngồi xuống đã lo lắng hỏi: “Hòa công tử, đúng là tiểu nữ và a hoàn Tiểu Viên đã cải nam trang đến miếu Thành Hoàng thấp nhang lễ Phật, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi ta nghe công tử nhắc đến kẻ xấu, trong lòng vô cùng bất an.”

Hòa Thân biết Vương Thủ Thành đã tin tưởng mình, vui mừng khôn xiết, cười ha hả nói: “Thật ra cũng không có gì to tát, hôm nay ta cũng đến miếu Thành Hoàng, tên nô tài của ta tình cờ phát hiện phía trước có hai người hình như đang theo dõi ai đó nên tò mò đi theo xem thử, sau đó nghe chúng nhắc đến Vương chủ sự họ bộ.”

“Vậy hai người đó định làm gì?” Vương Thủ Thành thấp thỏm không yên, nôn nóng hỏi dồn.

Hòa Thân uống một ngụm trà, bắt đầu bịa chuyện: “Lưu Toàn cũng không nghe rõ, chỉ nghe liếng thoảng chúng nói rằng ‘Hôm nay đông người, để hôm khác hẵng ra tay!’ Ta nghĩ Vương chủ sự họ bộ là một vị quan thanh liêm, thế mà có kẻ xấu định làm bừa nên mới theo dõi chúng để phòng chúng nửa đường ra tay với lệnh công tử, cứ thế đi theo đến phủ Vương đại nhân, vừa rồi ta xem xét kỹ xung quanh, không thấy hai tên đó xuất hiện nữa nên mới vào hỏi rõ ngọn ngành, tiện thể nhắc nhở Vương đại nhân, sau này Vương công tử... à không, Vương tiểu thư ra ngoài nên cẩn thận hơn.”

“Trong hai tên đó có phải có một tên dáng người cao, da mặt trắng trẻo?” Vương Thủ Thành hốt hoảng hỏi thêm.

Hòa Thân thót tim một cái, mình bịa chuyện lung tung mà gặp phải Vương Thủ Thành có kẻ thù thật sao? Nhưng việc này không bịa quá lộ được, liền từ tốn nói: “Ta thấy hai tên đó lấp la lấp lét không phải người tốt, nếu dáng người cao thì đúng đấy, còn da mặt có trắng không thì ta nhìn không rõ. Lưu Toàn, người có thấy một tên có da mặt trắng không hả?”

Lưu Toàn sẵn tính khôn ranh, nghe Hòa Thân hỏi thế liền hiểu ý, thành khẩn trả lời ngay: “Hồi bẩm thiếu gia, tiểu nhân có thấy một tên da mặt trắng trẻo, dáng người của tên này cũng không phải thấp...”

Vương Thủ Thành nghe đến đây đột nhiên khóc òa lên một cách thảm thiết.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

5. Chương 5: Liều Thuốc Cứu Mạng.

Hòa Thân thấy Vương Thủ Thành bị dọa thành như vậy, trong lòng hoảng loạn, hấn sợ lời nói dối của mình thật sự dọa cho Vương Thủ Thành sợ đến phát bệnh, liền vội tiến tới trước khuyên: “Vương đại nhân, ngài sao thế, hai người nọ có lẽ chỉ là tiện miệng nói vui, về sau cũng chưa chắc sẽ gây phiền toái cho Vũ Châu cô nương !”

Vương Thủ Thành hét to hai tiếng rồi mới dần bình tĩnh lại, thở dài nói: “Hãy..., thật ra như vậy cũng chẳng có gì là lạ, con gái ta cứ chạy lung tung bên ngoài, cũng đều tại ta cả mà !... Cũng tại ta đã hại con gái ta !...” Nói đến đây, Vương Thủ Thành lại bắt đầu rơi lệ.

Hòa Thân không ngờ bên trong còn có nội tình, thấy Vương Thủ Thành đau lòng như thế, cũng không tiện gặng hỏi, ngẩng đầu nhìn lên thấy Lưu Toàn vẫn còn trong nhà, bèn xua tay bảo gã ra ngoài trước, vì để Lưu Toàn ở lại đây, hấn không vững tâm, sợ lại để lộ kẻ hở. Chờ Lưu Toàn ra ngoài rồi, Hòa Thân bèn khuyên Vương Thủ Thành: “Vương đại nhân, sao ngài có thể nói vậy chứ ? Tuy ta là văn bối, vẫn chưa thành gia lập thất, nhưng cũng hiểu rõ bất luận phụ mẫu có làm gì, cũng chỉ vì muốn tốt cho hài nhi của mình... nào có đạo lý phụ mẫu hại hài nhi của mình chứ ?”

Chức quan Vương Thủ Thành không to, vốn vì ông ta tính tình nông nổi, không biết che giấu thế giới nội tâm của bản thân, hôm nay lại rơi lệ trước mặt một văn bối, vốn đã có chút thất thố rồi. Bây giờ vừa nghe người thanh niên nói những lời thấu tình đạt lý, lại quan tâm đến chuyện nhà họ, sau khi nghĩ Hòa Thân cũng xem là xuất thân danh môn, nên có nói ra nỗi khổ trong lòng cũng chẳng hại gì, thế là ông nông nổi kể lại đầu đuôi câu chuyện này cho hấn nghe.

Vương Thủ Thành này thời thanh niên có một cố giao ở Hộ Bộ, chính là Hộ bộ tả thị lang Vương Triệu Trung, lúc ấy hai nhà qua lại thường xuyên, thậm chí thân mật. Vào mùa xuân năm Càn Long thứ 16, phu nhân của Vương Thủ Thành và Vương Triệu Trung đồng thời mang thai, lúc đó hai người bèn chỉ phúc vị hôn, để biểu thị thành ý của mình, mỗi người còn tự tay viết hôn ước để trao cho người kia, thề không đổi thay. Phu nhân của Vương Thủ Thành sinh được một nữ nhi, đặt tên Vương Vũ Châu, phu nhân Vương Triệu Trung sinh một nam nhi, đặt tên Vương Sĩ Lâm. Lúc đó cả hai nhà đều rất hài lòng với hôn sự này, Vương Thủ Thành và Vương Triệu Trung cũng rất vui mừng, gia đình hai bên đều chờ hai nhi sớm ngày lớn khôn, để hoàn thành hôn sự cho đôi trẻ.

Nhưng vào năm Càn Long thứ 23, Vương Triệu Trung sắp lên làm Hộ bộ thượng thư, lại vì nhận hối lộ của Nguyễn Đại Minh, mà che giấu việc thiếu hụt lương thực ở Giang Tây, bị hình bộ thượng thư đương thời là Lưu Thống Huân chém đầu tịch thu gia sản, hai anh của Vương Sĩ Lâm cũng vì vụ án này bị đẩy đến Tây Nam lao dịch. Từ đó, gia đình Vương Triệu Trung sa sút, năm thứ hai từ khi Vương Triệu Trung xảy ra chuyện, Vương phu nhân cũng lâm bệnh mà chết, sau đó lại qua mấy lần trắc trở, đến giờ nhà họ Vương chỉ còn lại một mình Vương Sĩ Lâm.

Nếu Vương Sĩ Lâm chăm chỉ học thành, sau này đỗ đạt công danh, cũng đừng nở mày nở mặt, nhưng từ khi phụ thân hắt hủi, hắt hủi đã tự chịu bại lộ, chỉ trong mấy năm, đã phá tan tành chút gia sản còn lại của nhà họ Vương, bây giờ lại càng đàng điểm đỏ đen, ai cũng gọi hắt hủi là Vương Tam bại gia thái bảo, gọi tắt Vương Tam Nhi.

Tên Vương Tam Nhi này tuy nói đã bán hết gia sản trong nhà, nhưng bức hôn ước của phụ thân hắt hủi để lại, hắt hủi vẫn giữ gìn rất kỹ. Hơn nữa tên Vương Tam Nhi này nghe nói Vương Vũ Châu xin đẹp muôn phần, lại càng xem trọng bức hôn ước, còn từng lan truyền ra ngoài, nói là đến ngày tháng sẽ lập tức cùng Vương Vũ Châu thành thân, nếu lão già Vương đó dám không chịu gả Vương Vũ Châu cho hắt hủi, hắt hủi sẽ lấy bức hôn ước do chính tay Vương Thủ Thành đích thân viết, đến công đường của Thuận Thiên Phủ mà cáo trạng.

Hòa Thân nghe xong lời trần thuật của Vương Thủ Thành, mới xem như hoàn toàn hiểu nguyên nhân hôm nay Vương Vũ Châu đến miếu Thành Hoàng dâng hương, nghĩ lại thì đây cũng là chuyện đến bước đường cùng, trong xã hội phong kiến này, hôn ước cũng quan trọng không kém gì hợp đồng của thời hiện đại, nếu lỡ Vương Tam Nhi thật đi cáo quan, nói không chừng Thuận Thiên Phủ Doãn sẽ phán giao Vũ Châu cho tên Vương Tam Nhi này.

Vương Thủ Thành nói tiếp: “Nữ nhi của ta từ khi biết phẩm hạnh của Vương Tam Nhi, thề chết không chịu lấy hắt hủi, còn nói nếu ta đồng ý hôn sự này, nó sẽ lập tức treo cổ tự vẫn đi tìm mẫu thân nó. Nếu đổi lại là gia đình khác, bất quá chỉ chịu mang danh thất hôn, ta và nữ nhi có liều cái mặt già này cũng cam chịu, nhưng cái tên Vương tam Nhi này đúng là tên vô lại mà...”

Hòa Thân có ý nói với Vương Thủ Thành là, đây là chuyện hai nhà lão, một người ngoài như tôi, không tiện hỏi nhiều rồi bỏ đi cho qua chuyện, nhưng cô nương Vũ Châu đó quá đẹp, đẹp đến khiến người khác hồn bay phách lạc, nếu thật phải lấy tên Vương Tam Nhi vô lại, vậy chẳng phải sẽ khiến Hòa Thân hắt hủi đau lòng đến chết sao ? Thế là trong đầu hắt hủi lại những cảnh phim, đoạn tiểu thuyết hắt hủi đã từng xem, và cả những mưu kế trong dân gian, xem có thể nghĩ ra cách cứu Vũ Châu cô nương không, nhưng suy đi nghĩ lại cả nửa ngày trời cũng không nghĩ ra cách thích hợp.

Vương Thủ Thành vốn không mong có ai giúp được mình, thấy Hòa Thân cứ ngồi ngây ra đó, lại thở dài, thầm than: “... hôn kỳ xem ra cũng đã gần kề rồi, nếu quả thật hết cách, đến lúc đó ta mua gói thuốc chuột cùng con gái khổ mạng của ta uống, đến âm tào địa phủ đoàn viên với phu nhân...”

Hòa Thân giật mình, vội nói: “Vương đại nhân, ngài đừng tuyệt vọng như vậy !... chúng ta cùng nghĩ, xem có cách nào không !”

Lúc này tấm rèm phòng khách được vén lên, Vương Vũ Châu bước vào, Hòa Thân nhìn thấy Vương Vũ Châu đã mặc quần áo nữ nhi trở lại, tà áo phất phơ, da dẻ trắng trẻo, xinh đẹp muôn phần, đúng là không một khuyết điểm, cảm giác đó giống như tiên nhân lạc xuống phàm trần vậy, khiến lòng người nảy ý tương tư, nhưng hắt hủi cũng không tiện nhìn lâu, chỉ vội vàng liếc qua, rồi quay đầu đi.

Vương Vũ Châu có thể lúc này đứng ngoài cửa đã nghe câu chuyện giữa Hòa Thân và phụ thân, lúc này đôi mày liễu hếch cao, giận đùng đùng nói với phụ thân: “Mọi sự đều trách tại nữ nhi khổ mệnh ! Phụ thân

đừng vì thế mà đau lòng, bất quá nữ nhi chết đi cho xong, mong phụ thân bảo trọng sức khỏe !” Nàng quay mắt nhìn người đang nói chuyện với phụ thân mình, là một thanh niên hào hoa điển nhã, ngũ quan anh tuấn, đôi mắt sáng, từ trên người chàng ta phát ra một luồng chính khí, nhìn rồi lại nhìn, bỗng thấy như mê dại đi.

Bị Vương Vũ Châu nhìn như thế, Hòa Thân cảm thấy hơi thở gấp rút, trên mặt nóng bừng, nhưng với sự từng trải và nắm bắt tâm lý của hần, trong tích tắc đã lấy lại bình tĩnh, cười thật phong độ, nói với Vương Thủ Thành: “Vương đại nhân đừng quá buồn phiền, đã nghe được câu chuyện bất bình này, người bình dị như Hòa Thân tôi đây, cũng nguyện dốc hết sức mình để báo đáp ơn Vương đại nhân đây, ngày xưa đã chuẩn bị quân hưởng cho phụ thân ta !”

Câu nói này của Hòa Thân nghe mắt cả dạ, làm tan biến mối nghi ngờ của Vương Vũ Châu với hần, lại vừa thêm vài phần mặt mũi cho Vương Thủ Thành ở trước mặt con gái. Vương Thủ Thành nghe Hòa Thân nói thế, trong lòng cảm động, nói với con gái: “Hòa công tử là gia đình danh môn, nay đã là Đô Ủy trẻ nhất... niệm tình năm xưa ta và phụ thân hần có duyên gặp một lần, đã xem chuyện của con cũng như chuyện của người ta, dù có giúp được hay không, thì Hòa công tử cũng là ân nhân nhà ta ! Châu Nhi, còn không mau qua tạ ơn Hòa công tử !”

Vương Vũ Châu không ngờ khơi khơi lại có thêm một vị ân nhân, nhất thời không thể chấp nhận, nhưng phụ thân đã mở lời, nàng không tiện làm trái, huống chi vừa nãy gặp mặt đã nảy sinh thiện cảm với Hòa Thân, thế là mau chóng đến bên cạnh Hòa Thân cúi lạy, miệng nói: “Đa tạ Hòa công tử !”

Hòa Thân lần đầu được ở gần Vương Vũ Châu như vậy, liền cảm thấy ngất ngây, lại nhìn vẻ đẹp mê hoặc đã trở lại trên khuôn mặt Vương Vũ Châu, khiến cô dung mạo diễm đảo hồn phách. Hòa Thân cố gắng kềm lại cảm xúc trong lòng, hai tay vịn nhẹ nói: “Vương tiểu thư mau đứng lên, đừng làm thế, Hòa Mỗ thật lấy làm hổ thẹn mà !” Trong lòng đang căng thẳng lục lọi ký ức dung hợp giữa hai thế giới, chỉnh lý lại xem có thể nghĩ ra cách nào để cứu được Vương Vũ Châu.

Trong lòng Hòa Thân đang cố nghĩ đối sách trong trí nhớ, tay hần vốn chỉ vịn hờ vào Vũ Châu cô nương, không ngờ cơ thể hần lại ngã về trước quá nhiều, lúc tay hần đặt xuống cũng đúng lúc Vương Vũ Châu đứng dậy, Hòa Thân liền cảm thấy tay mình như chạm vào một miếng ngọc mịn màng ấm áp vậy, vừa định thần lại đã thấy tay mình đang chạm vào khuôn mặt mỹ miều của Vũ Châu, toàn thân trên dưới liền nóng bừng lên.

Lúc này những người trong phòng khách đều ngẩn ra, may mà mọi người đều nhìn rõ, là tay Hòa Thân vô tình chạm vào mặt Vương Vũ Châu, vốn không phải hành động vô tắc nào. Hòa Thân lập tức cảm thấy thật quá đáng, đứng nói là ở cái thời đại nam nữ thụ thụ bất thân này, cho dù là thế kỷ 21 của 300 năm sau, vừa gặp mặt mà tay đã sờ trên má con gái người ta, cũng là chuyện thất lễ rồi. Hề nghĩ đến điều này, Hòa Thân càng bất an, ngồi lặng trên ghế một hồi vẫn chưa định thần lại được.

Vương Vũ Châu rõ ràng biết khuôn mặt mình là vô tình đụng vào ngón tay của Hòa Thân, nhưng ở trước mặt biết bao nhiêu người, cũng là một việc xấu hổ, đứng dậy gật đầu với phụ thân và Hòa Thân xong liền rời khỏi phòng khách. Vương Thủ Thành một lòng muốn Hòa Thân nghĩ cách cứu con gái mình, không ngờ con gái vừa bước vào đã xảy ra sự ngượng ngùng này, ông lại sợ Hòa Thân vì mặt mũi sẽ bỏ đi cho qua chuyện, bèn vội đứng lên, nói với Hòa Thân: “Hòa công tử, hôm nay lần đầu gặp mặt, chúng ta đã rất hợp ý nhau, ta sẽ lập tức bảo người nhà chuẩn bị tiệc rượu, chúng ta cùng cạn vài ly !”

Hòa Thân lúc này đã trở lại như thường, cười sảng khoái, xua tay với đám gia nhân đang định đi bày yến tiệc, nói với Vương Thủ Thành: “Vương đại nhân, ta chỉ tiện thể đến nhà công tử..., à không, tiểu thư để cảnh tỉnh, đâu dám mạo muội làm phiền !”

Vương Thủ Thành khó khăn lắm mới vớ được bài thuốc cứu mạng Hòa Thân, đâu dễ gì thả hần đi, thấy Hòa Thân không chịu dùng cơm với ông, lại kéo Hòa Thân ngồi xuống ghế, cười nói: “Nếu Hòa công tử đã bất tiện, thì hôm khác vậy. Chúng ta uống trà, ... uống trà nhé !” Tuy sự việc này rối rắm, xử lý không tốt có thể sẽ đụng tới quan trên, nhưng toàn gia Vương Thủ Thành lại xem trọng Hòa Thân như vậy, cũng thật khiến hần lấy làm tự hào, luồng hào khí trong lòng liền khiến hần nóng máu, lại bắt đầu bàn luận với Vương Thủ Thành.

Vương Thủ Thành nói: “Nếu tên Vương Tam Nhi này chỉ là thích rượu chè nhàn rồi thì cũng đành, Thành

Gia ta sau này sẽ nghiêm khắc quản giáo lại, thiết nghĩ cũng có thể thu phục nhân tâm, tuy bổng lộc ta ít, nhưng cũng đủ để hần sống yên ổn qua ngày, chờ hai năm sau hần có hài nhi, thiết nghĩ cũng đã khá khẩm hơn rồi !... Nhưng tên này ngoài ăn uống ra, lại còn nghiện hút thuốc phiện và bài bạc, ai mà chẳng biết đó là hai thứ không thể đụng vào chứ, một khi đã đụng vào, ngoài tán gia bại sản, bán vợ đợ con ra, đâu còn con đường khác để mà đi ?”

Hòa Thân nghe Vương Thủ Thành nói vậy, trong lòng khâm phục, nhìn lão nhân gia này trông chất phác đến mức hồ đồ, không ngờ lại ohaan tích vấn đề độc đáo như vậy, nhưng giải quyết vấn đề thì chưa được hay lắm. Nhưng cũng không thể hoàn toàn trách ông ta, thử nghĩ một vị quan nghèo ở nông thôn, có thể dựa dẫm được gì chứ ? Đối lại nếu là một quý tộc hào môn lắm quyền nhiều tiền, thì cũng có thể làm được gì chứ ?

Vừa nãy Vương Thủ Thành nhắc đến việc hút sách và cờ bạc đã thức tỉnh Hòa Thân, cờ bạc thì Hòa Thân không rành, thời đi học cùng bạn chơi bài poker để đổi phiếu cơm, lần nào hần cũng thua đến nát lòng, thế rằng không bao giờ bước vào đồ trường, nhưng nói đến hút sách, lại nhắc hần nhớ đến một chuyện !

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

6. Chương 6: Ngoại Giao Á Phiện.

Hòa Thân nhớ cái lúc hần còn là Quách Tam Đức, có quen một người bạn đại học tên Lâm Đào, tên Lâm Đào này, tướng mạo đường hoàng, thành tích học tập cũng khá, nhưng không hiểu tại sao lại dính vào heroin. Lúc đó Lâm Đào có quen cô bạn gái, đã được 3 năm rồi, chỉ là chưa ăn phải trái cấm. Ngày tốt nghiệp càng gần kề, mắt nhìn hai người sắp xa nhau, thậm chí có thể không có cơ hội gặp lại nhau nữa, Lâm Đào quả thật không cam tâm. Liên vào cái hôm trước ngày tốt nghiệp, lúc hai người họ đi ăn bữa cơm chia tay, Lâm Đào khó khăn lắm mới chuốc cho cô bạn gái say bí tỉ, vốn định đưa về cùng qua đêm lành, nhưng không ngờ lúc hần bế bạn gái vào đến căn nhà nhỏ thuê ở ngoài trường, thì cơn nghiện thuốc lại đến.

Lúc này cô bạn gái vừa đẹp vừa gợi cảm đang nằm trên giường, chỉ chờ hần đến mây mưa hưởng thụ, nhưng cơn nghiện thực sự khiến hần không cách nào chống cự được (Con người nếu chỉ bằng nghị lực mà có thể chống chọi với thứ đó, thì đâu gọi là thuốc gây nghiện nữa). Cũng không biết tình địch của Lâm Đào là Lưu Trí Đạt làm thế nào biết được chuyện này, lúc này gã đã cầm một gói heroin chờ Lâm Đào ở trước cửa, ra điều kiện là: Lâm Đào hưởng thụ heroin, Lưu Trí Đạt thì hưởng thụ bạn gái của Lâm Đào. Thường nói một khắc xuân tiêu, đang giá ngàn vàng, cái mùi vị ăn trái cấm sợ là còn đáng tiền hơn cả mỗ khắc xuân tiêu nữa, nhưng Lâm Đào lại vì một gói heroin, mà đổi luôn đêm đầu tiên của bạn gái mình.

Lúc này Hòa Thân đương nhiên không kể câu chuyện trên cho Vương Thủ Thành, nhưng điều này cũng đủ chứng minh, uy lực của thuốc phiện là vô đối, không kém gì so với heroin, chỉ cần đến lúc gã kia phát cơn nghiện, lại không có tiền mua, cho gã một ít tiền, chắc là sẽ hàm hồ đồng ý đổi tờ hôn ước ngay thôi. Nhưng cần phải làm rõ, tên Vương Tam Nhi đó đến lúc nào mới rơi vào cảnh khổn tiền mua thuốc, và khi nào thì gã phát cơn nghiện. Điều này cần phải điều tra rồi mới phán đoán được.

Hòa Thân nghĩ đến đây, bèn cười nói với Vương Thủ Thành: “Vương đại nhân, không biết lúc xưa khi định hôn ước có bao nhiêu người biết vậy ?”

Vương Thủ Thành không ngờ Hòa Thân lại hỏi chuyện này, nhớ lại một lúc nói: “Năm xưa vì tránh hiềm nghi trong triều, ngoài người nhà hai họ ra, những người biết cũng không nhiều, chỉ là tên Vương Tam Nhi thường khoe khoang bên ngoài, thiết nghĩ cũng có nhiều người nghe rồi.”

“Không cần lo đến tên Vương Tam Nhi đó !” Hòa Thân nói, “Nếu đã vậy, trong lòng ta đã có kế, xin phép ta lui về cân nhắc thêm, rồi sẽ cho Vương đại nhân câu trả lời thỏa đáng !” Nói xong đứng dậy cáo từ.

Lúc Vương Thủ Thành tiễn Hòa Thân ra cửa, cứ luôn miệng đa tạ, còn nhắc nhở Hòa Thân, mừng 6 tháng 5 chính là hôn kỳ mà ông đã định với Vương Triệu Trung năm xưa, đã sắp gần kề rồi, xin Hòa công tử nhất định phải nghĩ ra cách.

Hòa Thân trên đường đi cùng Lưu Toàn thỏa thuận xong khẩu cung, rồi mới về nhà nhận lỗi với mẫu thân, nói hôm nay đọc sách trong thư phòng đến nhức cả đầu, vốn định đi dạo cho thoải mái, không ngờ gặp lại bạn đồng môn ở Hàm An cung thuộc Tây Hoa môn, bèn cùng rủ nhau đến Quốc Tử Giám gặp Phổ đại nhân đàm luận văn thơ, còn hẹn ngày mai gặp mặt, nên cố tình đến xin phép mẫu thân.

Bà Diệp Hách Nạp La Thị kia cũng không nói nhiều, chỉ tùy tiện hỏi vài câu, lại căn dặn hẳn đừng ham chơi bên ngoài, lúc nào cũng phải nhớ đồ đạc công danh, làm rạng danh gia môn, rồi cho Hòa Thân đi ăn cơm tối. Hòa Thân lúc đầu còn cảm thấy Diệp Hách Nạp La Thị này cũng dễ dụ, nhưng chớp mắt nghĩ lại, điều này có thể cũng là do cái tục ‘Tam Tông Tứ Đức’ của thời xưa, tuy nói người Mãn không mấy chú trọng tập tục của người Hán, nhưng dù sao họ cũng đã bị người Hán đồng hóa biết bao nhiêu năm rồi. Diệp Hách Nạp La Thị này e là cũng đã được dạy dỗ theo lễ giáo phong kiến, ‘tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử’ rồi !

Ăn tối xong, vì bồn bả cả ngày bên ngoài, Hòa Thân đã thấy rất mệt, ngồi trong vườn cùng Lưu Toàn vạch kế hoạch cho hành động ngày mai xong bèn lên giường. Nhưng vừa nhắm mắt, khuôn mặt xinh xắn của Vương Vũ Châu như đang ở bên cạnh hắn, khiến hắn ngất ngây tâm hồn. Nghĩ về Vương Vũ Châu một hồi, tinh thần hắn lại lên cao, trần trọc không ngủ được, bèn bắt đầu suy nghĩ đường rút sau này của mình. Con đường làm quan sau này của mình, nếu làm không tốt, e là lại dấn vào vết xe đổ của Hòa Thân trước đây nữa.

“Nếu đã không làm quan được, thì làm kinh thương đi. Chính sách của triều Thanh với thương nhân cũng không kì thị như triều Minh, cứ có tiền là muốn làm gì cũng được! Ý nghĩ của mình là muốn mở một công ty kiểu kiểu như Microsoft, giờ vào triều Thanh rồi phải làm một cái công ty cỡ đa quốc gia mới được, lại kiến tạo một đội thuyền kinh doanh khổng lồ mậu dịch viễn dương, sau đó mở mấy cái ngân hàng vân vân... có điều, muốn làm buôn bán lớn như vậy, không có bối cảnh chính trị thì không được.”

Như là những người buôn muối ở Giang Nam, có ai là không có quan hệ chằng chịt với triều đình? Xem ra làm quan dù không thể khuynh đảo triều chính, lại dễ dẫn đến họa sát thân, nhưng mà có thể che chở cho việc buôn bán của mình là được.

Nhưng mà hiện giờ hắn ngay cả đọc sách cũng không hiểu, lại không muốn đi đổ bộ cho A Quế, vậy thì làm quan kiểu gì?

Nghĩ một hồi mới mơ mơ màng màng đi ngủ...

Hôm sau trời nắng, Hòa Thân ăn sáng xong, theo thường lệ tới chào hỏi Diệp Hách Nạp La Thị, sau đó dẫn theo Lưu Toàn đi tìm địa chỉ của Vương Tam Nhi đã được Vương Thủ Thành cho ngày hôm qua.

Hòa Thân vốn nghĩ cha của Vương Tam Nhi dù gì cũng đã từng là hộ bộ thị lang, là quan to trong triều, tuy rằng gia sự nát bét, nhưng mà nhà cửa vẫn phải có khí thế, phong phạm ngày xưa cũng phải còn lưu lại vài phần. Nhưng tới nơi rồi mới thấy hóa ra Vương Tam Nhi lại ở một cái lều ở bên cạnh Vương phủ, mà phủ đệ của hộ bộ thị lang khi xưa đã sớm bị gả bán mất.

Có điều Hòa Thân cũng hiểu được, nếu người đã lên cơn nghiện thì khó mà dứt ra được, nhưng không có tiền thì ai cho người hút hủ? Bán nhà bán cửa toàn là có lí do chính đáng cả. Nghĩ vậy, Hòa Thân một mặt cảm thán tội ác của thuốc phiện, lại vừa âm thầm hoan hỉ: Vương Tam Nhi này đã tới bước đường cùng rồi, trừng trị lại càng thêm dễ dàng.

Lưu Toàn lên gõ cửa, bên trong chẳng có ai trả lời, Hòa Thân chợt nghĩ có khi Vương Tam Nhi lại chết rồi, như vậy thì bớt việc, cứ vào trong tìm cái tờ hôn ước là xong. Hắn vừa định tiến lên đá văng cửa, chợt thấy trong nhà có động tĩnh, một lát sau, cánh cửa khẽ mở ra, lộ ra một khuôn mặt gầy gò, chuẩn không cần chỉnh chính là Vương Tam Nhi.

Vương Tam Nhi kia nhìn thấy bên ngoài là một vị công tử ngọc thụ lâm phong, liền dụi dụi mắt, nhìn kĩ lại, còn tưởng là hắn đến để đòi nợ, lập tức quắc mắt, gằn giọng nói: “Người tìm ai? Ở đâu tới? Ta sao lại không quen biết người?”

Hòa Thân thấy tiểu tử này đã te tua như vậy mà vẫn còn kiêu ngạo, trong lòng thấy không thoải mái, thầm nghĩ hôm nay nếu không vì tới để tính kế với người, dù có cho ta cả chồng ngân phiếu ta cũng chẳng thêm giao tiếp; có điều giờ chưa phải là lúc trở mặt, còn phải gần gũi với gã nữa, vì thế liền dè con giận xuống,

chấp tay cười nói: “Sĩ Lâm huynh, không nhận ra ta sao? Ta thì lại nhớ rõ huynh! Hồi nhỏ chúng ta còn cùng tới sông Vĩnh Định bắt rùa đó, huynh còn bắt được nhiều hơn ta! Như thế nào, dạo này có khỏe không?”

Vương Tam Nhi đã vài năm nay bị người coi rẻ, không có bằng hữu, hiện giờ chỉ muốn xem ở đâu có tiền mua thuốc, nào có nghĩ tới hồi nhỏ nghịch cái gì nữa. Hiện giờ thấy có công tử nhà giàu khách khí với mình vậy, còn thân thiết gọi tên mình ra, trong lòng lập tức có hảo cảm. Gã đưa bàn tay dơ dáy của mình ra lắc lắc tay Hòa Thân, cười khỏ nói: “Hóa ra là bạn ấu thơ, nhiều năm không gặp, đã không nhận ra rồi... vào nhà ngồi đi.”

Trong nhà Vương Tam Nhi rất tối, Hòa Thân cố lắm mới thấy ở góc phòng có một chiếc giường, ngoài ra không thấy thứ gì có khả năng đổi ra thành tiền mua thuốc được nữa. Lại nhìn Vương Tam Nhi, trừ bỏ khuôn mặt còn có chút bộ dáng, còn cả người đã bị thuốc phiện làm cho trơ xương. Hiện giờ đã tới tháng tư, hôm nay cũng đã ấm rồi, mà Vương Tam Nhi vẫn còn mặc một chiếc áo bông, cũng không biết là do thuốc phiện làm nhiệt độ cơ thể hạ xuống, hay là trong nhà cũng chỉ còn có chiếc áo bông này thôi.

Lâu ngày gặp mặt, hẳn là nên hàn huyên vài câu, nhưng Vương Tam Nhi lại nhìn thấy trong tay Lưu Toàn cầm một tẩu thuốc phiện, tay Hòa Thân lại cầm một gói thuốc phiện, gã đã không nhin nổi nữa, hai con mắt sáng rực lên, nhìn chăm chăm vào đó.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

7. Chương 7: Vô Công Mà Phận.

Phàm là hít thuốc phiện, vừa tỉnh lại, lại nghiện lại, nhất là sáng sớm. Theo thời gian mà nói, hiện giờ tuy rằng đã đến giờ Tỵ (thời gian Bắc kinh khoảng mười giờ sáng), nhưng lúc này Vương Tam Nhi vừa mới tỉnh ngủ, với hắn mà nói, bây giờ là một ngày vừa mới bắt đầu. Cho nên là lúc cơn nghiện thuốc của hắn cũng đang thiêu đốt, vừa thấy tẩu thuốc phiện, làm sao có thể chịu được.

Hòa Thân vừa thấy thời cơ đã đến, nháy mắt với Lưu Toàn một cái, Lưu Toàn lập tức hiểu ý, lập tức lấy ra thuốc phiện cho vào tẩu hút, chuẩn bị nhanh và gọn xong, đi tới đưa cho Hòa Thân . Hòa Thân lười biếng tiếp nhận, dựa theo động tác luyện kỹ trước đó, dựa vào tường bắt đầu phun khói nhả sương. Thời gian không bao lâu, Vương Tam Nhi ở trong phòng nhỏ đã bị khói thuốc phiện bao phủ , mùi thơm đặc biệt này lập tức làm cho Vương Tam Nhi khó có thể chịu được.

Vương Tam Nhi vừa thấy hai người kia, không phải là tới ôn chuyện cũng không phải đến đòi nợ, thật như là tâm đắc đến trao đổi hút thuốc phiện với hắn, nhưng hắn hiện tại đã thất vọng khôn cùng, không có một xu, còn có tư cách gì trao đổi kinh nghiệm hút thuốc phiện với người khác. Hắn đã định đi lên đoạt lấy tẩu hút thuốc phiện Hòa Thân để hút hai hơi, chính lại nghĩ đến hình hài của mình bây giờ, xông lên cũng e là không được; huống hồ xem tướng mạo hai người kia đều có chút bất phàm, nói không chừng còn ra quyền cước, tự mình không phải tự tìm đến cái chết sao. Hắn bây giờ thêm đến độ phải nuốt hết nước miếng, thấy Hòa Thân vẫn chỉ để ý hưởng thụ một mình, ngay cả lời khách khí cũng không nói, vì thế nén bực tức từ trên mặt đất đứng lên.

Vương Tam Nhi nhìn nhìn Hòa Thân , lại mơ mơ màng màng suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra, chính mình còn có một đôi vòng tay của mẫu thân cho hắn, vốn dự tính đến khi thành thân làm lễ vật đưa cho tân nương, nhưng hiện tại cũng không quan tâm nhiều như vậy, không thể bị cơn nghiện thuốc làm cho chết ngạt, lại mất mặt trước mặt bạn tốt!

Hắn âm thầm nhìn đôi vòng tay hồi lâu, sau đó cắn răng một cái nói với Hòa Thân: “Lão huynh chờ một lát, ta đi một chút sẽ trở lại!”

Hòa Thân vừa thấy bộ dáng vừa rồi của Vương Tam Nhi, liền biết đôi vòng tay kia có thể chính là vật đáng giá cuối cùng của hắn, phỏng chừng hắn cũng đã đến bước đường cùng rồi. Vừa thấy Vương Tam Nhi cần đi ra ngoài, cũng không ngăn trở, cười cười nói: “Sĩ Lâm huynh đi nhanh về nhanh!”

Vừa thấy Vương Tam Nhi ra cửa liền rẽ , Hòa Thân lập tức liền cảm thấy hương vị của thuốc phiện này thật sự là không chịu nổi, chạy nhanh đến bên ngoài tìm một chỗ không có người, ngón tay móc vào trong cổ họng, “Oa oa oa” mà ói sạch những thứ trong bụng, nhận cốc nước của Lưu Toàn đưa qua “tọt tọt” mấy ngụm mới cảm thấy được dễ chịu một chút. Hòa Thân vừa súc miệng vừa mắng mình: “Người đừng có việc chưa hoàn thành, lại nghiện cái thứ này, sau này người cũng thành đồ bỏ đi!”

Vương Tam Nhi dùng đôi vòng tay kia đỡ lấy một lạng rượu bạc, rồi vội vàng lấy một lượng đi mua một tép thuốc phiện , chạy về trong phòng liền mau chóng châm điếu thuốc ngả lên trên giường, mạnh mẽ hút hai hơi, thân thể liền phiêu phiêu như đám mây, giờ phút này hắn cảm thấy chính mình khoái hoạt giống như thần tiên, ngày thường bị người xem thường, nhục mạ, khi dễ đều bay lên đến chín tầng mây . Hắn lại hút mạnh mấy hơi, mới nhớ tới bên cạnh còn có hai người, ra vẻ hào phóng nói: “– Lão huynh, cũng làm hai hơi cho đã cơn nghiện?”

Hòa Thân muốn cười không cười nổi, vội vàng ra vẻ kinh ngạc nói: “Sĩ Lâm huynh, hóa ra là huynh đi ra ngoài mua thuốc à? – Huynh xem ta, vừa rồi chỉ lo mình hút, không nghĩ tới làm cho huynh! ... Ai ya, Sĩ Lâm huynh, huynh vừa rồi cũng thật khách khí, ta ở đây có một bao lớn, huynh xem huynh, còn phải đi mua ?”

Vương Tam Nhi này miệng vừa được hút thuốc phiện, nói cũng nhiều lên, bèn nói với Hòa Thân: “Lão huynh, huynh rốt cuộc là ai ? – Sao ta không nghĩ ra.”

Hòa Thân vừa thấy tiểu tử này tuyệt không hề đồ, nếu nói bừa thì sẽ lộ hết , liền ha ha cười: “Vừa rồi là đùa với Sĩ Lâm huynh, kỳ thật , ta cũng là mộ danh mà đến!”

“Mộ danh? Mộ danh gì?” Vương Tam Nhi còn thật không biết chính mình có cái danh gì, có thể dẫn một con nhà giàu đến cái nơi rách nát này.

“Chính là đại danh hút thuốc của Sĩ Lâm huynh!” Hòa Thân vẻ mặt hâm mộ nói, “Thật không dám giấu diếm, huynh đệ ta cũng thích cái này, nhưng hút đi hút lại, luôn không bắt được trọng điểm, đến tiệm thuốc vừa hỏi, bọn họ đều nói huynh là người lành nghề trong việc này, ta liền trăm phương nghìn kế thăm dò được chỗ ở của huynh, sáng sớm hôm nay đến đây thỉnh giáo!”

Tuy rằng lời này của Hòa Thân có trăm ngàn chỗ hở, nhưng Vương Tam Nhi này hiện tại quả thật là buồn đến hoảng, ngoài mỗi ngày hút một chút thuốc phiện ra, tinh thần cuộc sống của hắn cơ hồ là con số không, rõ ràng biết Hòa Thân nói dối, nhưng hắn nghĩ bây giờ đã đến lúc danh tiếng không đáng một xu, chẳng lẽ còn sợ ai tới hãm hại mình? Hiện tại nhàn rồi cũng là nhàn rồi, còn không bằng cùng tiểu tử này nói chuyện một lát , cũng để giải buồn. Nghĩ vậy , Vương Tam Nhi ra vẻ khiêm tốn cười, nói với Hòa Thân: “Lão huynh, nói đến hút thuốc , huynh cũng xem như tìm đúng người. – Đừng nhìn ai cũng hiểu chuyện, chính là nếu huynh muốn hút ra cấp bậc, hút ra đẳng cấp, hút đến cảnh giới, thì biển học vẫn có thể lớn lắm!”

Hòa Thân vừa nghe lời của Vương Tam Nhi nói có trình độ, giống như dùng một câu so sánh vô cùng tinh tế, xem ra tiểu tử này trước khi nghiện thuốc phiện cũng là một kẻ có học , hắn thấy Vương Tam Nhi nói vô cùng hay như vậy, liền hỏi: “Vậy còn nhờ Sĩ Lâm huynh chỉ giáo cho!”

Vương Tam Nhi vừa hút một trận rồi, đã cảm thấy mỹ mãn, hiện tại đang lúc tinh thần phấn chấn, thấy Hòa Thân khiêm tốn thỉnh giáo như vậy, lẫn lồng lốc từ trên giường đứng lên, ngồi xếp bằng ở đầu giường, trước khi mở miệng hắn yêu cầu Hòa Thân cam đoan không báo quan, bởi vì hiện tại triều đình điều tra rất gắt gao, sau khi bắt được, không quản là bán thuốc hay là hút thuốc, tất cả đều quăng vào đại lao.

Vương Tam Nhi thấy Hòa Thân cam đoan với hắn, chính mình đánh giá Hòa Thân cũng không giống loại người đó, liền hoa chân múa tay bắt đầu nói với Hòa Thân:

“Hút thuốc phiện này, tổng cộng phân làm bốn bước, phân biệt phiêu hóa, thải phao, buồn hồ với thăng thiên. Bước thứ nhất là chọn liệu, cái gọi là chọn liệu, không phải tự mình đi chế tác thuốc phiện , mà là nói mình đến quán thuốc mua như thế nào, tới quán thuốc rồi, vô luận mình ăn mặc rách rưới thế nào, chỉ cần mình đưa bạc ra , nói với chủ quán quây một tiếng ‘Lấy phiêu hóa đến’, chủ quán kia liền cho rằng huynh là người trong nghề , cũng không dám bịp bợm huynh; nếu huynh không yên tâm với hàng lần đầu hắn đưa, trong lòng cũng không tin, huynh ngàn vạn lần đừng lấy mũi để ngửi hoặc là dùng ánh mắt dò xét, như vậy

sẽ lộ, huynh lấy thuốc phiện để bên lổ tai lấy tay gõ nhẹ nhàng hai cái, sau đó lại ném trên quày cho hần, để cho hần đi vào bên trong lấy ‘Phiêu hóa’, lúc này nếu hần vừa rồi vẫn gạt huynh, bây giờ hần nhìn thấy, sẽ hoàn toàn phục huynh; nếu người ta lấy vừa rồi chính là ‘Phiêu hóa’ thượng đẳng, hiện tại huynh cũng không bị lộ, bởi vì thứ thuốc phiện này, vĩnh viễn không có tốt nhất, chỉ có rất tốt, hần sẽ giải thích cho huynh tiểu điểm này của hần, hiện tại triều đình điều tra gắt gao, đây chính là loại ‘Phiêu hóa’ tốt nhất...”

Hòa Thân vừa nghe hút thuốc phiện này còn có nhiều học vấn như vậy, xem ra học vấn của Vương Tam Nhi thật sự ở phương diện này, thật đúng là không phải nói phét, liền hứng trí nghe tiếp, – “Bước thứ hai là mấu chốt nhất, cho dù huynh thật sự mua được thuốc phiện thượng đẳng, nhưng nếu chế không tốt thuốc này, thì cũng là uống công, bình thường trong tiệm thuốc đều có chuyên môn chế thuốc cho huynh, nhưng tay nghề của bọn họ hầu hạ người bình thường còn được, nếu múa rìu ở trước mặt ta, bọn họ thật đúng là gặp được quan lão gia, pha chế thuốc này cần dùng dầu vừng tốt nhất đổ vào nước sôi, lại đổ thêm vài giọt rượu mạnh, sau đó trộn lẫn với nhau, lấy tay miết thật...”

Hòa Thân vừa nghe người này nói không dứt, liền nói với Vương Tam Nhi: “Sĩ Lâm huynh, hôm nay chúng ta dừng ở đây, hôm nào ta lại đến thỉnh giáo...”

“... Dừng... Dừng... Dừng đi, huynh xem huynh, ta vừa mới nói phần mở đầu, phần kích nhất còn ở phía dưới!” Vương Tam Nhi đang cao hứng, làm sao để cho Hòa Thân đi, “—Khi hút, không chỉ quan tâm đến đã cơn nghiền, vừa mới châm liền hút từng ngậm từng ngậm lớn, giống như huynh vừa rồi như vậy, vừa nhìn liền biết là một tay mới, huynh hút thuốc ở bên miệng, không nhả không nuốt, lại dùng đầu lưỡi ở bên trong quấy hai cái, cái này gọi là ‘Buồn hồ’, chính là để cho miệng thích ứng một chút, bằng không... lão huynh, huynh dừng đi, nghe ta nói tiếp, ‘Buồn hồ’ này cũng đừng phun ra, như vậy quá lãng phí, hay dùng đầu lưỡi bắt nó cuốn vào trong bụng, tản ra trong đường ruột...”

Nếu là bình thường, Hòa Thân nói không chừng thật đúng là muốn tìm tòi nghiên cứu một chút huyền bí của thuốc phiện này, nhưng hiện tại hần đang một lòng một dạ nghĩ về Vương Vũ Châu, hôm nay xem ra không có cách nào lừa được bản hôn ước này, hần không còn lòng dạ nào nghe người này nói tiếp, đành phân trần tránh khỏi tay của Vương Tam Nhi, dẫn Lưu Toàn trở về nhà.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

8. Chương 8: Mỹ Ngọc Thiếp Thân.

Hòa Thân vừa về nhà đã bắt đầu thấy bồn chồn không yên, hần từ thư phòng đi ra sân rồi từ sân đi vào thư phòng, đang định đi đâu đó, đến cửa lớn lại thấy không ý nghĩa gì lại quay lại. Quả thực là nhàm chán, hần lại quay về thư phòng, cầm quyển sách “đại học” lên chưa đọc được hai trang thì thấy Vương Vũ Châu cười e lệ với hần trên gáy sách, nên bỏ quyển sách xuống quay lại giường nằm, còn chưa kịp nhắm mắt, thì dường như Vương Vũ Châu đã đến bên hần, cứ nhắm mắt thì Vương Vũ Châu lại hiện ra trong lòng hần.

Lần này Hòa Thân vốn muốn đến chỗ Vương Tam Nhi, định dựa vào bao thuốc loại ngon và tẩu thuốc sáng choang để đoạt được tờ hôn ước, nhưng không ngờ Vương Tam Nhi còn có dư tài, cái lắt tay của hần là loại cao cấp nói không chừng đổi ra tiền còn đủ cho hần hút hơn hai tháng nữa. Mùng 6 tháng 5 chính là hôn kì của hần và Vương cô nương, Hòa Thân nghĩ hơn 20 ngày nữa, cô gái trong mộng của mình sẽ bị gả cho tên Vương Tam Nhi kì quái kia, lại khiến hần bật dậy khỏi giường hét lớn: “ Không được, tuyệt đối không thể thua tên tiểu tử Vương Tam Nhi”

Lưu Toàn bên ngoài cửa thấy Hòa Thân hét lớn thế, đẩy cửa chạy vào thấy Hòa Thân dường như đang sợ hãi, nghĩ kĩ chút liền hiểu rõ có chuyện gì, nên đặt lên bàn một chén trà rồi nhìn Hòa Thân cười nói: “ Thiếu gia, nô tài hiểu tâm tư ngài, ngài không phải đang muốn lấy được tờ hôn ước kia về, cứu Vương cô nương khỏi hầm lửa hay sao?”

Hòa Thân nghe thấy Lưu Toàn nói thẳng động cơ của hần thế, trong lòng thấy tức cười, nên nói: “ Tiểu tử người, mới tí tuổi đã rất nhạy cảm, nếu lớn lên, thì đúng là không tòi đâu”

“Thiếu gia, câu của thiếu gia chỉ đúng một nửa, tiểu nhân nhanh nhẹn thật, từ nhỏ đã chịu ơn thiếu gia, nếu tiểu nhân sống đến 100 tuổi, thì trước mặt thiếu gia cũng chỉ là con chó thôi? Chỉ cần ông chủ sai bảo, Lưu Toàn có đi chết cũng không dám nhú mày” Lưu Toàn nói.

Hòa Thân thấy Lưu Toàn bắt đầu thấy mình là nô tài còn là vinh dự, trong lòng không nỡ, định giảng giải mấy câu, thì Lưu Toàn đã khom mình nói: “Thiếu gia... liên quan đến chuyện của Vương tam nhi, nô tài muốn nhắc nhở ngài...”

“Được, người nói đi, sau này trước mặt ta không cần phải cẩn trọng thế, có gì cần nói cứ nói, cần ngồi cứ ngồi” Hòa Thân cười nói.

“Thiếu gia, nói thật tên Vương Tam Nhi là cái thá gì chứ, một tên rác rưởi như hần, sao cần thiếu gia phải ra tay chứ? Theo tiểu nhân thấy, thiếu gia ngài hãy giao cho nô tài chuyện này, nô tài đảm bảo sẽ làm êm xuôi, hơn nữa, thân thể vàng ngọc của thiếu gia sao lại đến chỗ bẩn thỉu đó được, nếu có chuyện gì không phải là bôi tro trát trấu lên mặt thiếu gia hay sao?” Lưu Toàn cười hi hi nói.

Hòa Thân thấy tên tiểu tử Lưu Toàn nói có lý, hơn nữa hần suy nghĩ rất chu đáo, nhưng hần vẫn có chút không yên tâm, lo Lưu Toàn lại ra ngoài gây loạn, nên im lặng không nói gì. Lưu Toàn rất miễn cưỡng, nhìn thấy ánh mắt Hòa Thân liền biết Hòa Thân không yên tâm về mình, sợ xảy ra chuyện gì nên nói: “Thiếu gia ngài yên tâm, những chuyện làm xấu mặt thiếu gia, kẻ khác có đánh chết nô tài cũng không làm, Kinh thành dưới chân Thiên tử, Lưu Toàn không lẽ không hiểu điều này hay sao?”

Nói đến mức này, Hòa Thân cũng không thể không tin hần nên hỏi: “Người định lúc nào sẽ qua chỗ Vương Tam Nhi?”

“Hôm nay e không được, nô tài định mai sẽ đi, nô tài nghĩ Vương Tam Nhi mặc dù có thể đổi lác tay lấy tiền, nhưng hần vẫn phải ăn cơm, đồ rằng hôm nay hần cũng vất vả đủ rồi, sang mai khi hần lên cơn, chắc số tiền đó cũng không còn, trưa mai hần ngủ trưa, chiều tỉnh lại cơn nghiện sẽ vật hần ra, lúc đó tại hạ lộ mặt chắc sẽ được” Lưu Toàn nói nghiêm túc.

“Được, ta giao chuyện này cho người, nhớ, được thì được nếu không được người mau quay về, ta cũng không trách người, tránh người ở ngoài ta không yên tâm, hai hôm nay người cũng đủ mệt rồi, hôm nay ta không cần người hầu hạ nữa, cho người nghỉ một ngày, người hãy đi nghỉ ngơi đi” Hòa Thân nói.

“Vậy nô tài đa tạ ân điển thiếu gia” Lưu Toàn vui mừng chạy đi.

Hòa Thân thấy đáng Lưu Toàn chạy đi thở dài: Không lẽ trứng thối được tạo ra như thế này sao.

Hòa Thân đang muốn nằm xuống ngủ một lát, nhưng lại thấy bên ngoài có kẻ gọi “Thiếu gia” ban đầu cứ nghĩ Lưu Toàn lại nghĩ ra chuyện gì mà quay lại, nên không mở mắt mà nói “Vào đi”, ai biết đi vào không phải là Lưu Toàn mà là một lão đầu, trong tay cầm thứ gì nói: “Thiếu gia, vừa rồi có người đến phủ, nhưng không vào, bảo tiểu nhân giao thứ này cho thiếu gia” Nói xong, bèn đưa cái túi vải nhỏ cho Hòa Thân.

Hòa Thân nhận lấy rồi vội vàng mở ra xem, thì thấy bên trong là chiếc túi nhỏ, trong túi có một mỹ ngọc hình trái tim, vô cùng bắt mắt, ở giữa có một cái lỗ, được khâu một sợi dây tơ, xem ra được đeo thường xuyên trên cổ. Hòa Thân thấy miếng ngọc này, đột nhiên run lên, lập tức nghĩ đến đây hay là đồ vật thiếp thân của Vương cô nương. Tuy nhiên hần không dám tin chắc, nên hỏi lên lão đầu: “Lão Lưu, ai đưa thứ đồ này cho người, trông họ thể nào?”

“Bẩm thiếu gia, là một a hoàn, còn trông thế nào thì lão nô không nhìn rõ, ngài cho lão nô nghĩ lại chút...” Lão Lưu đáp.

“Được người nghĩ kĩ lại đi” Hòa Thân đáp.

“... Lão nô thấy, a hoàn kia tuổi không lớn, nhiều nhất chỉ khoảng 17 tuổi, mặt tròn, lông mi cong, nói chuyện, thì đôi mắt lớn chớp chớp như đang nói” Lão Lưu nhớ lại.

“Đúng rồi đúng rồi” Hòa Thân ngắt lời Lão Lưu, lão Lưu thấy không có hứng thú gì, nên lui ra.

Sự tường thuật lại của Lão Lưu mặc dù có phần nào đó do lão tưởng tượng ra, nhưng nó cũng khiến Hòa Thân hiểu rõ, người mang đến là tiểu Viện a hoàn của Vương Vũ Châu. Cứ nghĩ đến đây là đồ vật của Vương cô nương, Hòa Thân kích động đến mức tim đập loạn lên, hần run rẩy ôm miếng ngọc vào lòng, dường như cảm thấy chút ấm áp cơ thể của Vương Vũ Châu, cúi đầu ngửi, dường như còn ngửi được chút hương thơm trên người Vương Vũ Châu, cứ nghĩ đến miếng ngọc này còn nằm trên cổ Vương Vũ Châu, nay lại tiếp xúc cơ thể với mình, Hòa Thân cảm thấy dường như có một luồng hơi nóng tan vào cơ thể hần...

Đang lúc Hòa Thân cầm miếng ngọc suy nghĩ mông lung, thì lão đầu ban nãy lão đầu lại đi vào, Hòa Thân không ngờ Lão Lưu lại quay lại, sững người, tức giận nói: “Lão Lưu, ông làm sao thế, sao vào không gõ cửa?” Lão Lưu đột nhiên ý thức được mình chỉ muốn làm vui lòng thiếu gia, mà quên quy tắc, mặt đỏ rồi quay lại gõ cửa mới đi vào.

Hòa Thân xua tay, dùng ngữ khí ôn tồn hơn hỏi Lão Lưu có chuyện gì, Lão Lưu lần này không đưa túi vải cho Hòa Thân mà là đưa đến một bức thư. Hòa Thân nhận thư thì ra là do Vương Thủ Thành sai người mang đến, bên trong là 5 tờ ngân phiếu loại 100 lạng còn có một câu do Vương Thủ Thành viết: “Hòa công tử đồng ý chịu giúp nhất định sẽ tốn chi phí, xin đưa trước 500 lạng bạc tránh Hòa công tử phải lo liệu”

Hòa Thân nghĩ, chuyện còn chưa xong, lại đưa tiền trước cho mình, con gái lại có tình cảm với mình, nhưng hần vừa nghĩ thế, liền mắng bản thân: “Vương cô nương là cô gái trong sáng, người sao lại có lòng vô liêm sỉ thế, lại có ý nghĩ bẩn thỉu đó đối với một cô gái như thế, vừa rồi còn dùng miếng ngọc đó áp loạn lên người...”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

9. Chương 9: Đại Công Tạo Thành.

Khó khăn lắm mới qua được một đêm khó ngủ, chiều hôm sau, Lưu Toàn vừa ra khỏi cửa, Hòa Thân bắt đầu thấp thỏm, hần không ngừng suy nghĩ rằng: Nếu như Lưu Toàn không thể có được hôn ước kia, thì phải làm thế nào, Vũ Châu có cho rằng mình là kẻ bỏ đi chỉ được cái thùng rỗng kêu to hay không, sau này không thêm quan tâm gì tới mình nữa, thế cũng tốt, thế ta cũng không trở thành Chu Du kia nữa? Hần còn tự hỏi mình, nếu thật sự đến lúc vạn bất đắc dĩ, thì hần có thể vì Vương Vũ Châu mà bất chấp tất cả để đi tìm Vương Tam Nhi tính sổ không?”

Nhìn thấy mặt trời đang dần dần xuống núi Tây, những áng mây chiều cũng bắt đầu nổi lên từ chân trời, nhưng vẫn chưa có tin tức gì, trong lòng Hòa Thân loạn như cháo đang sôi, trong phòng, trong sân, phòng trước phòng sau, trên lối đi, trên cầu, đâu cũng thấy khuôn mặt như vỏ cây thông của Vương Thủ Thành, rồi lát sau lại thấy khuôn mặt lạnh lợi tinh ranh của Lưu Toàn, sau đó lại hiện ra khuôn mặt xinh đẹp của Vương Vũ Châu.

Hòa Thân ít lâu sau quả thật không thể chịu được nữa, hần thu dọn trong phòng qua loa, sau đó mang theo mấy tờ ngân phiếu, định ra ngoài xem cho rõ trắng đen, hần đã quyết định, ở đây khó chịu thế này còn không bằng đến chỗ Vương Tam Nhi xem xem, cứ coi như đến sông Hoàng Hà mà chết, còn hơn ngồi nhà chờ tội.

Hòa Thân cúi đầu bước xuống bậc thềm trước cửa, không cẩn thận bèn va đầu với ai đó, ngẩng đầu lên nhìn hóa ra là Lưu Toàn đang phấn khởi đi lên.

“...Lưu Toàn...người người về rồi ư?” Hòa Thân hỏi, nhưng hần nhìn mặt Lưu Toàn thì có thể thấy sự việc đã có đột phá gì đó.

Còn chưa đợi Hòa Thân hỏi, Lưu Toàn liền cao hứng nói: “Dựa vào phúc của thiếu gia, lão gia xem đây là gì?” Nói xong, lôi từ trong ngực ra một tờ giấy hồng đưa cho Hòa Thân, không cần hỏi cũng biết đây chắc chắn chính là tờ hôn ước của Vương Thủ Thành và Vương Triệu Trung được lập từ trước, mở ra xem, quả nhiên là tờ giấy do Vương Thủ Thành viết, phía trên có ghi giờ sinh, ngày, tháng, năm sinh của Vương Vũ Châu và Vương Sĩ Lâm, cũng như ngày thành hôn ước định, phía dưới là chữ kí liên minh của Vương Thủ

Thành và Vương Triệu Trung, dòng sau cũng chính là ngày tháng lập hôn ước: “ Ngày mừng 7 táng 3 năm 16 Càn Long.”

Vừa nhìn đại công tạo thành Hòa Thân ngay lập tức vui sướng như thể trời đang xoay vần, vừa định cùng Lưu Toàn về phòng nói rõ sự tình, nhưng Lưu Toàn lại nói: “Thiếu gia, chúng ta hãy đưa cái này cho Vương lão gia, rồi hãy quay về nói chuyện, tiểu nhân nghe nói hôm qua Vương lão gia tử và con gái ông ấy đã mang đồ qua biếu người ta bây giờ chắc là cũng đang lo lắng mong ngóng rồi”

Hòa Thân nghĩ lời Lưu Toàn nói quả là quá đúng đắn, không nói thêm gì bèn cùng Lưu Toàn đi ra cửa, lần này ra ngoài không còn tâm trạng lo lắng như lúc nãy nữa, mà thấy cái gì cũng thuận mắt, ở cửa hắt lại gặp Lão Lưu người mà hôm qua mang đồ đến, Hòa Thân cũng thấy tinh thần thoải mái, thấy lão Lưu đang cầm chổi quét sân, bèn nhớ đến những lời hôm qua nói với lão có vẻ hơi nặng nề, bèn vui vẻ: “ Lão Lưu, đang bận hả?” rồi móc trong gấu áo ra tờ ngân phiếu 50 lạng thuận tay đưa cho lão Lưu: “ Hôm qua ta đang tức giận, có nói người hai câu, người đừng để ý, hãy cầm lấy ngân lượng, đưa cho cháu mua kẹo”

Lão Lưu đương nhiên bị thiếu thiếu gia làm cho mơ hồ, vừa nhìn thấy Hòa Thân thưởng nhiều ngân lượng thế, cũng không suy nghĩ gì nhiều, mắt sáng lên, nhận tiền vui vẻ đi luôn.

Ra khỏi cửa phủ ra đến đường, Hòa Thân liền hỏi Lưu Toàn sao lại lấy được tờ hôn ước, Lưu Toàn chỉ cười rồi nói: “ Cũng không tốn công lắm, sau khi tiểu nhân đi vào, liền tìm người đóng cửa lại, tên tiểu tử đó vừa mới tỉnh ngủ, vật thuốc kinh khủng, đang muốn ra ngoài mua gì đó nhưng không mở cửa được, cho nên dưới sự dẫn dụ của tiểu nhân, hắn đã đưa tờ giấy đó ra”

“Đơn giản thế thôi sao?” Hòa Thân có chút không tin.

“Chỉ đơn giản như thế thôi” “Tiểu nhân sao mà dám lừa thiếu gia chứ? Nếu có cho tiểu nhân mượn ba cái lá gan, tiểu nhân cũng không dám diễn trò trước mặt thiếu gia”, Lưu Toàn chớp chớp đôi mắt giả hoạt, làm bộ dạng như chó Pug.

Hòa Thân thấy thế không hỏi thêm nữa, bèn vội vàng hỏi: “ Hai hôm trước người từ đâu mà lấy được gói thuốc đó, tiểu tử người cũng nghiện thứ đó rồi”

“Thiếu gia, nô tài sao dám chơi trò đó chứ, nô tài còn phải giữ lại một phần xương, sau này để làm việc cho thiếu gia? Thiếu gia cứ yên tâm, gói thuốc đó là tiểu nhân lấy từ nô tài của phó đô thống gia, nô tài nhà đó có qua lại với tiểu nhân, nên tiểu nhân mới bày cách cho hắn lấy một gói, lúc nãy đã đưa cho Vương Tam Nhi rồi” Lưu toàn gật đầu nói.

“Sau này nhớ, theo ta làm việc, những đồ này không được vấy lên ta, nếu không ta sẽ đuổi người cút, không cần người nữa...” Hòa Thân chưa nói xong thì thấy Lưu Toàn quỳ xuống đất bảo đảm với hắn, vội vàng kêu hắn dừng lại.

Mãi nói chuyện thì đã đến nhà Vương gia, Vương Thủ Thành vừa nhìn thấy tờ giấy mình viết cách đây 18 năm, giờ lại quay về tay mình, đột nhiên cảm động đến mức muốn khóc, Hòa Thân thấy thế, liền nhắc nhở ông nên thủ tiêu tờ giấy này đi, miễn sau này lại xảy ra rắc rối, Vương Thủ Thành đồng ý, lấy tờ hôn ước mà Vương Triệu Trung viết ra, run run đốt đi, đợi đến khi hai tờ giấy trở thành tro, ông ta mới hộp hai ngậm trà nhỏ lên dập tắt, rồi mới tươi tỉnh lên. Vương Thủ Thành khom mình với Hòa Thân: “ Đại ân đại đức của Hòa công tử, Vương Thủ Thành ta kiếp này báo đáp không hết, kiếp sau sẽ xin được báo đáp tiếp” Nói xong lại khóc rống lên.

Hòa Thân khuyên nhủ tí tê một hồi mới khiến cho tâm trạng của Vương Thủ Thành ổn định trở lại, đang định làm ra vẻ lịch sự cáo biệt, thì Vương Thủ Thành dùng hết sức giữ Hòa Thân lại, nhiệt tình nói: “ Hòa công tử, hôm nay thiếu gia nhất định phải nể mặt, cùng hàn huyên mấy chén, để cho ta được biếu thị chút tấm lòng, thiếu gia hãy ngồi xuống đã tôi đi sắp xếp”

Đi, không phải là ý định của Hòa Thân, chẳng qua vừa rồi chỉ là làm vẻ thế thôi, mục đích hắn đến đây lần này là, xem xem có thể gặp lại tiểu thư Vũ Châu lần nữa không, nếu cứ làm ra vẻ lịch sự mà đi thì có phải là đã uống chuyến đi rồi không. Hắn thấy Vương Thủ Thành lưu hắn ở lại một cách thành khẩn thế, liền thuận nước đẩy thuyền ngồi lên ghế, nhưng lại đưa cho Vương Thủ Thành ngân phiếu 500 lạng hôm qua nhận được, cao giọng nói: “ Nếu Hòa Thân ta thật sự muốn 500 lạng bạc này, sau này ta sống dở chết dở,

nếu ông lại đưa cho ta, chính là cố ý hủy hoại nhân cách con người Hòa Thân ta, như thế sự giúp đỡ này của ta đúng là công toi, coi như là mù mắt”

Hòa Thân ngồi trong phòng cũng thấy nhàm chán bèn đứng dậy ra vườn ngắm nghiêng, vì cho đến nay hẳn vẫn chưa nhìn kĩ gia đình của ý trung nhân hẳn, đây là tứ hợp viện có hai lối đi, sân trước là người nhà, đi qua hành lang, là 5 gian thượng phòng, gian giữa là nơi ở của Vương Thủ Thành, hai gian bên cạnh chính là gian phòng của Vương Vũ Châu người khiến Hòa Thân chao đảo, gian thấp hơn là của người hầu, Hòa Thân vừa ngắm vừa thầm than sự thanh bần của Vương Thủ Thành, chớp mắt trời đã sắp tối.

Chập tối tháng tư, đã có chút hơi ẩm, nếu bữa tiệc lại được đặt ở trong sân thì quả là rất hợp, trời cao mây thanh, trăng thanh sao thưa, Hòa Thân còn chưa đi đến chỗ bàn tiệc thì đã nghe thấy mùi thơm, trên bàn tiệc vốn dĩ chỉ có Hòa Thân và Vương Thủ Thành, sau đó Hòa Thân đề nghị Lưu Toàn cũng được ngồi cùng, trên bàn không có người ngoài, vì Vương Thủ Thành nghĩ chuyện này không nhất thiết phải cho người khác biết, càng ít người biết càng tốt.

Mặc dù chỉ có ba người họ nhưng trên bàn tiệc không có chút gì gọi là qua loa, thậm chí có thể nói là rất thịnh soạn. Trên bàn đặt một bình rượu Khổng Tước, còn có bao nhiêu là món cao lương mỹ vị.

Qua ba tuần rượu, thưởng thức mấy món, Hòa Thân mặc dù thấy ăn rất hài lòng nhưng vẫn thấy hôm nay dường như thiếu cái gì đó, lúc này Vương Thủ Thành hướng về phòng Vương Vũ Châu gọi lớn một tiếng: “ Vũ Châu, con làm sao thế hả, sao lại lè mề thế hả, còn không mau ra gặp ân nhân, báo đáp ơn cứu mạng của Hòa công tử” Vương Thủ Thành nói xong liền cười với Hòa Thân: “ Con nha đầu này, lúc này khi ta nói với nó mọi chuyện, nó rất vui đến mức muốn phát điên, nhưng sao giờ lại lè mề thế chứ?”

Lúc này mới nghe thấy tiếng a hoàn của Vương Vũ Châu đáp: “ Tiểu thư sẽ ra ngay lập tức”

Lời vừa dứt, Hòa Thân nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp, dần dần bước đến dưới ánh trăng.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

10. Chương 10: Lý Luận Làm Quan .

Hòa Thân đang hoảng hốt, đột nhiên dừng chén rượu đang cầm trên tay lại, vì Vương Vũ Châu đã đứng bên cạnh hẳn, vẻ đẹp lay động lòng người kia vừa bước đến, đã tác động mạnh mẽ lên tim Hòa Thân, ánh mắt như nước, tóc mượt như mây, quả thật khiến Hòa Thân ngây ngất đến không còn biết trời trăng gì.

Hòa Thân từng người ngó Vương Vũ Châu, rồi lại nhìn về bàn, ánh trăng sáng sắn trong li rượu phản chiếu lên đôi mắt trong sáng tinh anh của Vương Vũ Châu, giống như ngọn lửa dịu dàng mà mãnh liệt.

Vương Vũ Châu cũng nhìn kĩ tên thiếu niên trước mặt mà nàng từng có lần gặp mặt, nàng ngẩng đầu, đem theo 7 phần tinh anh, 2 phần vui thích và 1 phần thê lương, nhìn hẳn.

Trong đầu Hòa Thân liên tục hiện lên tư thái tự nhiên khoáng đạt của Vương Vũ Châu ở miếu Thành Hoàng, mấy hôm trước còn hờ hững lúc ẩn lúc hiện như thế, lúc này lại nhìn mình với đôi mắt đầy ẩn tình như thế, đột ngột khiến tim Hòa Thân bắt đầu rung động, hẳn biết đây là ngọn lửa tình yêu đã nảy sinh từ hai con tim, là sự nảy sinh sinh tử tương y.

Vương Thủ Thành nhìn hai người trẻ tuổi, họ cứ nhìn nhau, một câu cũng không nói, mặc dù ông đã hơi có men rượu, nhưng ông cũng từng một thời trai trẻ, nên trong nháy mắt đã hiểu ra. Nhưng trường hợp này, nào cho phép ông nói nửa câu làm mất đi không khí tốt đẹp, trong lòng đã có chủ ý liền nâng chén rượu lên, cười nói với Hòa Thân: “Hòa công tử, hôm nay với Vương Thủ Thành tôi là ngày vui mừng nhất, cũng là ngày con gái tôi được sinh ra lần nữa, vốn dĩ con gái không được lên bàn, nhưng hôm nay rất vui, cũng không có người ngoài ở đây, tôi bạo gan cho con gái lên đây, cũng là để tạ ơn cái ơn cứu mạng của Hòa công tử, Hòa công tử sẽ không xem như người ngoài chứ”

“Không, không” Hòa Thân đáp vội nhưng trong lòng lại nghĩ: “ Tôi đang mong quá đi chứ, nếu tối nay ông không cho con gái ông ra đây, thì tôi mới xem như người ngoài”

Có Vương Vũ Châu cùng ngồi, Hòa Thân thấy đầy hưng phấn, nhưng Vương Thủ Thành lại liên tục cung kính nâng ly với hắn, khẩu khí đầy cung kính: “Hòa công tử còn trẻ, nay đã là đô úy tam đẳng khinh xa tôi nghĩ Hòa công tử chắc chắn là chưa hài lòng, nhất định sẽ còn có ham muốn tạo lập tiền đồ. Hòa công tử là người đọc sách, nhất định sẽ trúng đầu trạng nguyên, nếu là tập võ, thì vị trí Võ trạng nguyên sớm muộn cũng bị Hòa công tử lập, không biết Hòa công tử có ý định là tác văn hay tập võ?”

Câu nói này của Vương thủ Thành đã kéo hắn về hiện thực, nghĩ đến chuyện trước đây sau này, định bụng nói thực, định nói thật những lời trong lòng ra, nhưng lại nghĩ: “ Ta một là không muốn đọc sách hai là không muốn luyện võ, chỉ muốn làm một tên quan bán chức để làm kinh doanh, nếu lời này của ta mà nói ra, Vương lão đầu lại không nghĩ rằng ta là là một hoa hoa công tử không học hành gì, nếu ông ta muốn qua cầu rút ván, nói không chừng từ đây lại không cho ta vào nhà nữa”

Nghĩ đến đây bèn cười: “ Tại hạ đang vì chuyện này mà buồn bực đây, tập võ tôi cũng có thể tập được mấy hồi, còn tác văn, thì cũng không có vị trí gì rõ ràng trên bảng vàng, nay vẫn đang ăn lộc trên công lao tổ tiên, thật không biết như thế nào mới phải, có thời gian, tôi thật sự muốn bỏ tất cả ở kinh thành ra ngoài một chuyến, một là để thư giãn, hai là đi xem xem, có nơi nào có thể kiếm được việc để làm, cũng là để rèn luyện bản thân”

Vương Thủ Thành nghe thế, thấy nó mâu thuẫn với thế giới quan và giá trị quan của mình, theo ông ta thấy, nam nhi không muốn lập được công danh gì đó thì chính là công tử lang thang, nhưng hiện nay ông ta đã xem Hòa Thân là nhân vật vô sở bất năng, nghe Hòa Thân nói sẽ xuất thành, còn muốn tìm việc gì đó làm, ông ta liền bắt đầu lục lọi trong đầu, xem xem mình có thể giúp ích gì cho Hòa công tử sau này lập đại nghiệp hay không.

Ông vốn lẫn lộn một đời ở Kinh thành, chớp mắt có thể chỉnh lý ra một bộ lý luận liên hệ thực tế cười nói với Hòa Thân: “ Nếu nói ra ngoài tìm việc gì đó làm, cũng không phải là không được, tuy nhiên theo lão già này thì tốt nhất là tìm một đông gia, làm chức quan nhỏ gì đó trong phủ, nếu làm tốt, còn tiến thân nhanh hơn đọc sách luyện võ, xa xôi gì không nói, nói đến Tiên Độ triều Càn Long chúng ta, ban đầu là thuộc hạ trong phủ Điện Văn Kinh Hà Nam, sau đó Điện Văn Kinh tiến cử ông ta với Lý Vệ thân tín nhất của Ung Chính gia, Tiên Độ coi như tìm được vận hội rồi, theo Lý Vệ không mấy ngày liền vào Thượng thư phòng làm việc sau đó tình cờ gặp hoàng thượng, lập tức trở mình, nếu không phải vì tham ô mà hỏng việc, mấy năm sau nhất định sẽ là Hộ Bộ Thượng Thư.”

Con người Tiên Độ này Hòa Thân có nghe nói, tuy nhiên không rõ như Vương Thủ Thành, khi nghe Vương Thủ Thành nói đến li kì như thế, Hòa Thân đột nhiên có hứng, bèn nói: “ Vương đại nhân đúng là có trí nhớ tốt, thành thạo chuyện quan trường như thế, ngài nói xong khiến tại hạ có chút ham muốn muốn thử rồi”

Vương Thủ thành thấy Hòa Thân có hứng với những gì mình nói như thế, nên càng có hứng, tiếp theo lại nhắc đến mấy nhân vật nhờ làm mộ liêu sư phụ mà thành danh, sau cùng mới nói: “Hòa công tử đừng xem thường mộ liêu sư gia, mặc dù bọn họ đều là nhân vật nhỏ không lên được đài diện, nhưng đều là những người tai mắt thông thiên, tất cả chính kiến mưu lược lão gia Đông gia đều từ những người này mà ra, bọn họ trải qua tôi luyện, sau này ra ngoài có thể làm đến tri phủ, còn một số người làm quan, thì thường phát lên, rất ít khi đi theo con đường của người khác, vì bọn họ đều nhìn thấu những tâm địa hiểm ác bất thủ nhất chốn quan trường, cho nên chỉ có họ tính toán người khác, chứ bọn khác đừng mong trừng trị bọn họ”

Ẩn tình trong chốn quan trường Hòa Thân chưa nghe nói qua, đột nhiên lại thấy đánh giá cao cái ông Vương Thủ Thành hồ đồ này.

Vương Thủ Thành nói tiếp: “ Hòa công tử từng nghe nói đến chuyện của Kỉ Quân đại nhân chưa?”

Hòa Thân nghĩ không phải là Kỉ Hiểu Lam có tẩu thuốc to hay sao, phim “ Thiết Chi Đồng Nha Kỉ Hiểu Lam” đã phát mấy lần, sao không nghe nói qua được, nhưng hắn không biết Vương Thủ Thành nhắc đến

chuyện gì của Kỉ Hiểu Lam, nên cười nói: “ Nghe nói Kỉ đại nhân kiến thức uyên bác, con người lại hài hước, rất được trọng dụng”

“Đúng là rất được trọng dụng nhưng ông ta sao đến Tiền Độ xuất thân từ sư gia cũng không bằng chứ?” Vương Thủ Thành cười, làm ra vẻ bí ẩn nói “ Nghe nói Kỉ đại nhân là đệ nhất tài tử triều Thanh ta, kiến thức uyên thâm không nói, nhưng trên phương diện thơ ca thi phú cũng là một người rất có tài không ai bì được, những áng văn chương có thể nói là đã đạt đến tuyệt tác, sao đến nay vẫn là một quan thứ phẩm biên tu viện hàn lâm? Đừng nói đuổi kịp Tiền Độ, mà cũng không bằng Lý Thị Nghiêu xuất thân địa bảo, Lý Thị Nghiêu chỉ dẫn đường vào núi cho Phó Hằng trên núi Mặc Kiếm chưa đến hai năm đã thành tham tướng thủy quân Vô Triều rồi, nghe nói sở quân cơ truyền lại rằng, thánh thượng còn có ý cho Lý Thị Nghiêu nhậm chức tổng đốc Lương Quảng” Vương Thủ Thành càng nói càng say.

Hòa Thân trước đây từng xem trên ti vi biết Kỉ Hiểu Lam hình như là đại quan bên cạnh Càn Long, sau này khi tra tư liệu hoàn toàn không phải thế mà là một tiểu lai trong viện Hàn lâm, nay nghe Vương Thủ Thành nói thế, lại càng muốn biết vì sao Kỉ Hiểu Lam lại không được trọng dụng, nên nâng chén rượu lên nói: “ Xin được nghe lý luận của Vương đại nhân”

Vương Thủ Thành cũng nâng chén cạn một hơi rồi nói tiếp: “ Ba năm trước, hoàng thượng vi phục đến nhà Phó Hằng, lúc đó ta cũng ở đó, Kỉ Hiểu Lam trước mặt hoàng thượng đạt được giải cao nhất, khiến cho hoàng đế Càn Long rất vui vẻ, sau đó Trung Cung Phú Sát Hoàng Hậu bệnh tình nguy cấp, đến cả Thái y viện cũng bó tay, nhưng khi uống thuốc của Kỉ Hiểu Lam, thì bệnh tình khỏi, công lao lớn như thế, đáng lẽ nên vào gác bái tướng rồi nhưng Hoàng thượng sau khi nghe nói Kỉ Quân là Kim bảng đề danh, thì cho vào viện hàn lâm, đãi ngộ rất hậu hĩnh cho nên không cho Kỉ Quân vào sở quân cơ, cứ thế ba năm trôi đi, nay Kỉ đại nhân ở lại trong viện hàn lâm viết viết vẽ vẽ, không tìm được cơ hội tiến thân nữa.

Hòa Thân nghe thấy nguyên nhân Càn Long không cho Kỉ Hiểu Lam vào sở quân cơ chính là vì Kỉ Hiểu Lam tâm địa trong sáng, có phẩm hạnh, cũng không cho ra ngoài cọ sát, hưa từng thấy những cảnh tượng bắn thủ trong quan trường triều Thanh, trong lòng hấn vạn phần khâm phục với tâm thuật đế vương của Càn Long, bèn nói: “ Kỉ đại nhân đúng là đáng tiếc”

“Có gì mà đáng tiếc, kì thực hoàng đế Càn Long rất thích Kỉ đại nhân, không cho ông ta vào sở quân cơ, cũng là để bảo vệ ông ta. Công tử nghĩ xem, sở quân cơ là chỗ nào chứ? Đó là nơi mà quan viên thiên hạ tranh danh đoạt lợi, một khi đến đó, không tính toán, sẽ bị người ta lật đổ thậm chí hãm hại, Thư sinh như Kỉ Hiểu Lam sao mà chịu được, cho dù ông ta tư chất thông minh, thời gian dài cũng có kinh nghiệm thực tế, cũng quen dần nhưng còn là Kỉ Hiểu Lam ban đầu hay không, ông ta còn Kỉ Quân trong sáng, đầy phẩm hạnh nữa hay không?”

“Việc này giống như Hoàng đế Đại đường Lý Long Cơ thưởng vàng cho Lý Bạch, từng nói Lý Bạch bị đám người Dương Quốc Chung, Cao Lực Sĩ công kích, kì thực hoàn toàn không phải thế. Ông ta vốn dĩ muốn Lý Bạch làm quan cho triều đình, nhưng vừa nhìn đã thấy Lý Bạch là kì tài làm thơ, căn bản không phải để làm quan, nói không chừng còn là phá hủy ông ta, Đại Đường còn có thi nhân xuất sắc như thế không?”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

11. Chương 11: Tình Tổ Dưới Trăng.

Vương Thủ Thành có chút men rượu nên nói chuyện rất hưng phấn, khiến cho Hòa Thân vô cùng nhập tâm, khâm phục, lúc cảm thán mình tuổi ít vô tri, lúc lại ngạc nhiên với chi thuật ngự nhân cao thâm khó dò.

Vương Thủ Thành lúc này đã say liêng phiêng rồi, thấy Hòa Thân có hứng với chuyện trong quan trường như thế, lại muốn ra ngoài rèn luyện một chuyến, nên bắt đầu lấy tư cách tiên bối, cũng quên mất bộ dạng mình ban đầu nguy cấp như kiến trên chảo nóng mà không có đối sách gì, nói với Hòa Thân: “ Một khi... một khi Hòa công tử quyết định ra ngoài rèn luyện, thì ta có người tin cậy bên Hà Nam, ta sẽ viết cho công tử một lá thư tiễn cử, công tử có thể đến Hà Nam nương nhờ ông ta, hãy rèn luyện mình một thời gian ở

chỗ ông ta, sẽ rất có ích cho công tử sau này làm quan... nói đến Triệu Nhân Nghĩa, ta còn là ân nhân cứu mạng của ông ta. Năm đó Lạc Tôn Sơn bệnh nặng ngã trên đường, ta thấy ông ta đáng thương mới kéo về nhà, sau khi khỏi bệnh còn cho ông ta ở lại nhà ta đọc sách, sau đó trúng nhị giáp tiến sĩ, hai hôm trước gửi thư cho ta nói đang thiếu một chân ở huyện nha Huỳnh Dương..”

Vương Thủ Thành vừa nói vừa để cho Hòa Thân tự tiện, còn ông ta đi vào thư phòng viết thư tiến cử, Hòa Thân cứ nghĩ Vương Thủ Thành ít ra cũng sẽ tiến cử hần với tri phủ, không ngờ chỉ là huyện lệnh, đúng lúc đang cụt hết hứng thì thấy Lưu Toàn đứng bên cạnh dùng khuỷu tay huých hần, định thần lại mới phát hiện thấy Vương Vũ Châu đã rời khỏi chỗ ngồi, đang đứng thất thần bên ngọn núi giả trong sân, một cơn gió thổi qua, váy áo của Vương Vũ Châu thoáng tung bay, toát ra vẻ mỏng lung thần bí, đúng là lay động lòng người.

Hòa Thân nghĩ dù sao Vương Thủ Thành cũng mất một lúc mới viết xong thư tiến cử cho nên vội đứng dậy đi theo.

Vương Vũ Châu đang đứng bên gốc cây mai bên hòn núi giả, nhìn dờ dẩn vào bầu trời chi chít sao, dưới ánh trăng, bên cây mai, nàng dường như đang có mấy phần ưu sầu, mấy phần chờ đợi, trong mắt hình như có mấy phần tâm tư, hình như đang nghĩ về điều gì đó, toát ra vẻ đẹp buồn bã. Vương Vũ Châu thấy Hòa Thân đi tới, quay đầu lại miễn cưỡng cười: “ Hòa công tử hôm nay tửu lượng khá quá”

Hòa Thân đột nhiên bị câu nói này của Vương Vũ Châu làm cho mơ hồ, hần không biết hôm nay hần đã uống nhiều rồi nói gì quá đáng hay làm gì quá thất thố, mặt đỏ lên giải thích: “ Hòa Thân không giỏi uống rượu, đêm nay có chút lỗ mãng xin tiểu thư đừng trách”

Không ngờ Vương Vũ Châu lại bật cười, nũng nịu nói: “ Ta sao dám trách ân nhân cứu mạng ta chứ? Hòa công tử, nay ta xin được nói câu cảm ơn trước mặt Hòa công tử”

Hòa Thân nghe xong khẽ cười nói: “ Vũ Châu tiểu thư không cần khách khí, Hòa Thân cũng thấy Vương Tam Nhi quá giỏi hoạt, chuyện này không chấp nhận được”

Vương Vũ Châu lấy tay vuốt ve một đóa hoa mai bên cạnh, nói nhẹ: “ Hòa công tử, chúng ta đừng nhắc đến hần ta được không? Hòa công tử, không lẽ nam nhi các vị khi ngồi với nhau chỉ có thể nói đến những chuyện thăng quan phát tài hay sao?”

Hòa Thân đang suy đoán tâm trạng của Vương Vũ Châu đột nhiên nghe cô hỏi thế, lập tức thấy hoảng loạn, sững ra không biết nên trả lời như thế nào.

Vương Vũ Châu phì cười, vẻ mặt u uất đột nhiên biến mất hết, ánh mắt còn sáng hơn những vì sao trên trời, nói: “ Lần đầu gặp Hòa công tử, đã thấy Hòa công tử rất cởi mở, nhất định là người tiểu ngạo thiên hạ, không ngờ lại hứng thú với con đường cầu quan, đúng là khiến người ta cảm thán”

Hòa Thân muốn nói tâm tư với cô, nhưng lúc này sao có thể nói được, nên sững người ra đáp: “ Vương tiểu thư không thích người làm quan?”

“Không chỉ là không thích, mà rất ghét, những chuyện hiềm thấy nhất trên đời này chính là những chuyện do bọn làm quan làm” Vương Vũ Châu cười nhạt nói.

Hòa Thân thấy Vương Vũ Châu ghét quan thế, nghĩ lại ánh mắt ban nãy trên bàn rượu của cô, nên muốn nói chủ đề gì đó nhẹ nhàng chút để phá vỡ không khí ngại ngùng lúc này, cho nên cười: “ Thế Vương tiểu thư thích người thế nào? Thương nhân, người đọc sách, hay là nông dân trồng ruộng, hay là tiểu phu đồn củi?”

Hòa Thân vừa nói xong thì thấy hình như lời của mình có chút quá đáng, lại hỏi trực diện một cô gái thích người thế nào, ở thế kỷ 21 thì được, nhưng ở thời đại này không biết có phù hợp hay không. Nhưng Vương Vũ Châu không nổi giận, ngẩng đầu ngăm trắng, chậm rãi nói: “ Tôi không ngờ tên Vương Tam Nhi kia lại biến thành kẻ vô lại thế, cho dù hần có làm quan, tôi cũng không thể lấy hần”

Hòa Thân thấy Vương Vũ Châu không tức giận, còn nhân cơ hội này nói về quan niệm yêu đương của cô, đột nhiên thấy gan to hơn hần, bèn thăm dò: “ Thế Vương cô nương muốn gả cho người như thế nào?”

Vương Vũ Châu không then thùng như Hòa Thân tưởng tượng, mà đáp rất nhẹ nhàng: “ Sau khi tôi có đọc ít sách gặp ít chuyện, đã thế là sẽ không gả cho người làm quan, quan triều Đại Thanh không phải là quan, mà toàn là nô tài, đại quan là đại nô tài, tiểu quan là tiểu nô tài, một khi làm đến phong cương đại lai, quan lớn thì sao, không phải là ngoắt đuôi trước mặt chủ mua vui hay sao, tôi cũng không gả cho thương nhân, thương nhân trọng lợi, vợ con bằng hữu trong mắt thương nhân chỉ là thương phẩm hàng hóa, lúc có giá trị cao nhất hẳn cũng sẽ không do dự bán đi, người đọc sách càng không, đọc sách là vì gì, chẳng phải là muốn đi hầu hạ chủ hay sao”

Hòa Thân không ngờ cô gái có dụng mạo như tiên thể này, nội tâm lại tự tin và cao ngạo thế, hẳn nghe thấy những lời này rất có cá tính, ngạc nhiên phụ họa nói: “ Vương tiểu thư đúng là kiến thức hơn người, tôi vô cùng đồng cảm, vừa rồi những lời nói trên bàn rượu thật không phải là lời nói thực tâm”

“Tôi biết Hòa công tử không phải là người trục lợi, Hòa công tử, công tử đã nhận được cái túi nhỏ của tôi chưa?” Vương Vũ Châu chuyển chủ đề hỏi.

Hòa Thân thấy Vương Vũ Châu rất cởi mở, vừa rồi còn nói người làm quan đáng ghét như thế nào, lại nói đến ba loại người không gả, sao tự dừng lại đi hỏi chuyện này, điều này thật khiến hắn vốn cho mình là tư duy nhanh nhạy cũng phải có chút không đỡ nổi.

Nghĩ đến vật báu đẹp dễ thường đeo bên người Vương Vũ Châu, Hòa Thân trong lòng thấy mấy phần hoang mang, chưa kịp mở lời, đã thấy nóng hết mặt, hắn thầm mắng bản thân: “ Hòa Thân ơi Hòa Thân, người yêu đương trong trường đại học ở thế kỉ 21, vô cùng hoàng tráng, người biến thành da mặt mỏng hơn một cô nương từ khi nào thế?” Hắn định thần lại rồi lấy lại sắc mặt đáp: “À, cái túi màu hồng, ta nhận được rồi, tuy nhiên Hòa Thân sao dám nhận lễ vật mà Vương tiểu thư quý trọng đến thế, món đồ này nên trả lại cho tiểu thư” Nói xong móc ra từ trong ngực cái túi màu hồng, bước lên trước nhét vào tay Vương Vũ Châu.

Vương Vũ Châu thấy Hòa Thân nhét cái túi vào tay mình, lộ vẻ thất vọng, sững sờ hỏi: “ Hòa công tử không lẽ không thích hay sao?”

“Không...không, ta chỉ làm được chút chuyện nhỏ, không nên nhận trọng lễ của tiểu thư như thế”

“Chuyện Hòa công tử làm mặc dù nhỏ, nhưng lại cứu Vương Vũ Châu ra khỏi biển lửa, ta tặng công tử món đồ này không phải để cảm ơn mà là thật lòng tương tặng” Vương Vũ Châu đáp nhẹ

Hòa Thân thầm rung lên, thật lòng tương tặng?

Lúc này Vương Thủ Thành đã viết xong lá thư, ra khỏi thư phòng thấy con gái và Hòa Thân đã rời khỏi chỗ ngồi, đang đứng một góc trong sân, nhìn nhau lặng lẽ, nhất thời không biết làm thế nào mới tốt, đang lúc do dự thì Lưu Toàn nói: “ Thiếu gia, thư tiễn cử Vương đại nhân viết xong rồi”

Đúng lúc Hòa Thân quay lưng lại, thì Vương Vũ Châu thuận thế nhét túi vào trong tay hắn, cô cười rồi quay về phòng mình. Hòa Thân sững ra, vội nhét cái túi vào trong ngực, quay đầu lại thấy đôi mắt đầy tình ý của Vương Vũ Châu đột nhiên hiểu ra tấm thâm tình của Vương Vũ Châu với mình.

Trở về bàn rượu, Hòa Thân đã tỉnh khỏi cơn mộng tình, nói với Vương Vũ Thành: “ Vương đại nhân, vừa rồi có mấy câu muốn nói với tiểu thư, nên tìm chỗ yên tĩnh, khiến Vương đại nhân phải chờ lâu rồi”

“Không có, không có” Vương Thủ Thành thuận tay đưa lá thư cho Hòa Thân, nói: “ Đây là thư tự tay ta viết gửi huyện lệnh Huỳnh Dương, nếu có ích cho Hòa công tử, thì coi như lão già này cũng đã báo đáp được chút đại ân của Hòa công tử rồi”

Hòa Thân nhận lá thư, liền mồm cảm ơn, bỏ vào gấu áo nói: “ Vừa rồi tại hạ có nói với Vương tiểu thư, mấy ngày nay hạn chế ra ngoài, cần dùng thứ gì, có thể cho tiểu Viện ra ngoài mua, qua một thời gian, sẽ không có chuyện gì nữa. Vương đại nhân, ngài cũng nên chú ý, vì tại hạ thấy tên Vương Tam Nhi cũng không phải là cây đèn thiếu dầu, khi hắn hiểu ra, có thể lại gây sự, tên Vương Tam Nhi nghiện thuốc thành tật, đã đến bước khó mà quay lại, lúc này hẳn không dám báo quan, là vì triều đình đang tra xét nghiêm cấm nha phiến, một khi biết hắn hút nha phiến, đương nhiên sẽ trị tội, cho nên hắn đành ngậm miệng, đợi qua ngày hôn ước đã định, nếu hắn lại đi nói bậy, đương nhiên cũng không ai tin hắn nữa”

Vương Thủ Thành liên mồm nói “phải” hắn còn muốn mời Hòa Thân uống mấy ly nhưng đêm đã khuya, Hòa Thân liền đứng dậy cáo từ.

Nhìn theo Hòa Thân đã đi xa, lại nghĩ đến con rể nhận trước đây là Vương Tam Nhi, khuôn mặt Vương Thủ Thành xuất hiện nụ cười nhạt khiến người khác khó mà nhận ra...

Lưu Toàn đang đi đột nhiên chạy vội lên hai bước đến trước mặt Hòa Thân nói: “Thiếu gia, nô tài thấy lời thiếu gia vừa nhắc nhở Vương đại nhân là rất đúng, cần phải đề phòng tên Vương Tam Nhi”

Hòa Thân thấy lời này có chút huyền hoặc, khó nắm bắt, lập tức dừng bước hỏi: “Là thế nào, Vương Tam Nhi làm sao?”

“Kì thực không có gì, tuy nhiên sau khi tiểu nhân đoạt được tờ hôn ước, Vương Tam Nhi vừa hút thuốc vừa nói với tiểu nhân một câu” Lưu Toàn chớp mắt nói.

“Nô tài chó chết nhà ngươi, hắn nói gì?” Hòa Thân trợn mắt hỏi.

Hắn nói: “Hình như các người đến đây vì tờ hôn ước của ra” Lưu Toàn hỏi.

“Hình như các người đến đây vì tờ hôn ước của ra” Hòa Thân nhắc lại lời Lưu Toàn, thấy không an tâm, khiến hắn tự dưng run mình ớn lạnh.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

12. Chương 12: Dẫn Lửa Lên Ngươi.

Món đồ thiếp thân kia của Vương Vũ Châu khiến cho Hòa Thân cứ ngồi nhà ngẩn ngơ trong mấy ngày. Tối hôm đầu tiên xem chân dưới ánh đèn rồi, nắm mỹ ngọc trong tay đi ngủ, ngày thứ hai lại vào thư phòng giờ ra xem cả ngày, tối đến phải đặt cạnh tim mới ngủ được, đến trưa hôm thứ ba Hòa Thân dường như mới tỉnh dậy, có gì đẹp hơn mỹ ngọc của Vương Vũ Châu chứ. Cứ nghĩ thế, Hòa Thân đứng ngồi không yên, bắt đầu thấp thỏm làm sao gặp được Vương Vũ Châu, có mấy cơ hội lại gần nàng, nhưng nói có dễ đâu, Hòa Thân nằm trên giường vắt óc suy nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ được cách gì thỏa đáng hợp lý.

Ăn xong cơm trưa, Hòa Thân và Lưu Toàn cùng luyện võ quyền, hắn biết Lưu Toàn lắm mưu đang định hỏi Lưu Toàn xem chuyện này nên làm như thế nào, còn chưa dám mở mồm, thì thấy lão Lưu chạy vội lại, vừa chạy vừa la: “Thiếu gia, thiếu gia”.

Hòa Thân thấy lão Lưu hấp ta hấp tấp, nên trừng mắt, hỏi: “Lão Lưu, không phải ta bảo ông rồi sao, ông bao nhiêu tuổi rồi mà còn hấp ta hấp tấp thế”

Lão Lưu hai hôm trước được Hòa Thân thưởng cho 50 lạng bạc đang muốn lập công, làm vui lòng thiếu gia, cho nên hấp tấp đến, nói: “Thiếu gia, ngoài cửa, có một cô nương nói muốn gặp thiếu gia”

“Cô nương” Hòa Thân dờ người, không lẽ là Vũ Châu, hắn không còn muốn mắng Lão Lưu nữa mà lật đật đi ra cửa, nhìn đi, thì ra là a hoàn Tiểu Viện của Vương Vũ Châu, nhìn thấy cô tiểu mỹ nữ, Hòa Thân thấy hưng phấn: hay là Vũ Châu cô nương bảo a hoàn truyền đạt điều gì?

Tiểu Viện đang đứng trên bậc thềm đợi Hòa Thân, thấy hắn đi ra, vội vã nói lớn: “Hòa công tử, ngài mau qua đây, nô tì có chuyện gấp”

Hòa Thân sững người, nhìn điệu bộ Tiểu Viện dường như không phải là truyền lời Vương Vũ Châu, mà là gặp chuyện gì cấp thiết, khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt mở to, hắn vội vã chạy đến hỏi: “Tiểu Viện, có chuyện gì vào nhà nói”

“Hòa công tử, không kịp nữa rồi, tiểu thư nhà chúng tôi sáng hôm nay đã đi thắp hương ở núi Thành Hoàng rồi...” Tiểu viện lo lắng đến mức toàn thân run lên, xem ra không biết nên nói từ đâu.

Hòa Thân khi nghe Vương Vũ Châu lên miếu thắp hương, trong lòng khắp khởi, sao Vương Vũ Châu lại đi thắp hương, lần trước là cầu phật dừng gả cô cho Vương Tam Nhi, nay không lẽ đi thắp hương xin phật phù hộ cho cô lấy được mình? Nhưng Tiểu Viện coi bộ lo lắng sắp khóc rồi.

Hòa Thân thấy thế không biết rốt cuộc ra sao, hay là gặp cường đạo rồi, hấn bỗng sợ hãi hỏi: “ Tiểu viện, cô đừng căng thẳng, nói từ từ thôi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“... Nô tì không thể không lo được, khi chúng tôi đi thắp hương quay về đến nhà thì người nhà chết rồi, lão gia chúng tôi cũng bị người ta giết chết rồi” Tiểu Viện khóc.

“A!” Hòa Thân ngay lập tức hiểu ra đã có chuyện, lập tức dẫn Tiểu Viện vào thư phòng, cho cô uống nước rồi bắt đầu hỏi đã có chuyện gì.

Tiểu Viện nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết nên nói thế nào cho hấn hiểu, đây là chuyện lớn nhất mà cô từng gặp trong đời, đã vượt qua khả năng chịu đựng của cô, cho nên chỉ có thể nói những gì cô thấy: “ Lão gia nhà chúng tôi nghe nói bị người của Vương Tam Nhi dùng dao chém chết, bọn chúng còn nói muốn giết tiểu thư nhà chúng tôi, tiểu thư chúng tôi đang trốn ngoài thành, bảo tôi đưa thư đến cho Hòa công tử, nói Hòa công tử cần phải đề phòng”

Vương Tam Nhi? Hòa Thân rung mình, hấn ý thức được chuyện này không đơn giản như Vũ Châu nói, nên vẫy tay gọi Lưu Toàn đến dặn dò mấy câu, chỉ thấy Lưu Toàn quay lưng đi như chạy.

“...tiểu thư nói, Hòa công tử cũng đi trốn đi, nói người của Vương Tam Nhi nói không chừng còn gây chuyện với ngài” Tiểu Viện nói không đầu không cuối.

“Tiểu Viện, rốt cuộc là người nào của Vương Tam Nhi? Tiểu thư nhà cô đã trốn ở đâu rồi?” Hòa Thân đứng ngồi không yên nhưng hấn cũng biết, tiểu cô nương 14 tuổi qua biến cố lớn thế này, căn bản không cách nào bình tĩnh lại được.

“Tôi cũng không rõ, khi tôi và tiểu thư vừa vào nhà, thì thấy toàn bộ người nhà bị giết chết, đầu lão gia còn lăn đến một góc sân, lúc đó tôi sợ đờ mặt ra, tôi được tiểu thư dìu ra khỏi nhà”

Trong thời gian Hòa Thân làm cho Tiểu Viện dần nhớ lại những chuyện đã xảy ra, thì Lưu Toàn thở phào quay về, nhìn thấy Hòa Thân không còn để ý gì đến quy tắc, nắm lấy tay Hòa Thân nói: “ Thiếu gia, không xong rồi, chúng ta mau chạy đi, xảy ra chuyện lớn rồi”

Lưu Toàn mặc dù còn trẻ, bình thường hay nói khoác, nhưng không phải là đùa gặp chuyện là run rẩy, nay lại sợ đến thế Hòa Thân biết lần này chắc chắn rắc rối to rồi.

Lúc này Tiểu Viện đã rót một chén trà mát cho Lưu Toàn, Lưu Toàn tu một hơi nói: “ ...,Thiếu gia, Vương đại nhân... Vương đại nhân bị hai ca ca của Vương Tam Nhi giết chết rồi...”

“Ca ca của Vương Tam Nhi, hai tên tiểu tử từ sau khi cha chúng bị chém đầu đã bị giải vào quân Tây Nam phục vụ rồi sao? Sao lại ra được” Hòa Thân càng ngày càng thấy hồ đồ.

“Thiếu gia, chúng ta nhanh chạy đi, cụ thể trên đường tiểu nhân sẽ nói” Lưu Toàn chạy lại nắm lấy tay Hòa Thân, định lôi hấn đi.

Hòa Thân giẫy tay khỏi tay Lưu Toàn, trừng mắt, mắng: “ Lưu Toàn, ta vốn hi vọng người ra ngoài nghe ngóng xem có chuyện gì, không ngờ người quay về còn chưa đặt mông xuống, đã lôi ta chạy, chạy gì mà chạy, có chuyện gì ghê gớm, không lẽ chỉ mỗi chúng ta chạy còn lớn bé trong nhà không quan tâm hay sao? Tiểu tử người mau đứng lại cho ta, ngồi xuống ghế kể rõ ràng cho ta những chuyện người nghe ngóng được, đi hay ở, không phải người nói mà được”

Lưu Toàn bình tĩnh lại, liền kể lại đầu đuôi sự tình.

Thì ra Hòa Thân đoạt được tờ hôn ước, Vương Thủ Thành còn sợ Vương Tam Nhi đến gây sự nên còn dồn Vương Tam Nhi vào chỗ chết cho nên hôm sau đã đến phủ Thuận Thiên cáo trạng, nói Vương Tam Nhi gây

chuyện, hãm hại con gái mình từng có hôn ước với hắn, làm bại hoại thanh danh của con gái mình, xin trị tội Vương Tam Nhi.

Phủ Thuận Thiên Doãn Nhất thấy cáo trạng là một viên quan, nên hồ đồ sai người lôi Vương Tam Nhi lên đại đường, Vương Tam Nhi đương nhiên khó nói biện minh, nên sau một trận đòn đã tróc da lột thịt, Doãn Nhất phủ Thuận Thiên thấy hắn chẳng qua là tên lưu manh đường phố, sau khi đánh xong cho hắn quay về nhà đóng cửa suy nghĩ, nếu lại dám gây ra chuyện, tuyệt đối không tha.

Hai ca ca của Vương Tam Nhi từng bị triều đình tổng vào quân trung Tây Na, làm nô dịch, nhưng chưa đến Tây Nam trên đường đi đã đầu quân vào Bạch liên giáo, mấy năm lần lộn trong Bạch liên giáo đã trở thành tay anh chị, lần này quay về để kéo Vương Tam Nhi nhập bọn. Hai ca ca hắn là bọn liều mạng, thấy huynh đệ bị ức hiếp bị người ta hủy hôn còn bị đánh một trận nên tức giận lôi đình, nộ khí đằng đằng đến tìm nhà họ Vương tính sổ, đến nhà họ Vương chưa nói năng gì, đã chém tan tành cả nhà. Vương Vũ Châu và Tiểu Viện may mà đi thấp hương nên tránh được. Nay chuyện này đã kinh động toàn thành Bắc Kinh, phủ Thuận Thiên và binh lính nha môn thống lĩnh quân bộ đã lục soát truy tìm anh em nhà Vương Tam Nhi.

Hòa Thân vừa nghe Lưu Toàn tường thuật vừa thảm rửa Vương Thủ Thành, ông già rồi không chết, hủy hôn chưa đủ, còn muốn dồn người ta vào chỗ chết, ta đã sớm nhắc ông, Tam Nhi không phải cây đèn thiếu dầu, nay thì hay rồi, đã tìm họa đến thân, sau này nghe nói hai anh Vương Tam Nhi là người Bạch liên giáo, hắn biết mình đã đâm đầu vào tổ ong lửa rồi, đừng nói nay, mà chuyện liên quan đến Bạch liên giáo mấy chục năm sau, Hòa Thân cũng nắm rõ.

Bạch liên giáo dậy cờ tạo phản đầu tiên ở dải biên cương Xuyên, Sở, Thiểm, sau này vì triều Thanh tham ô bại hoại không đặc lực, trong mấy năm gần gũi, hoạt động của chúng đã lan ra 5, 6 tỉnh Tây Nam, thanh thế càng ngày càng lớn, trực tiếp uy hiếp giang sơn xã tắc triều Thanh. Sau này năm 56 Càn Long, triều đình hạ quyết tâm, một mặt cho dẫn binh đi tiêu diệt, một mặt hạ nghiêm chỉ các vùng toàn lực vây quét. Lại bộ còn lấy việc tiêu diệt Bạch Liên giáo là căn cứ sát hạch chủ yếu để thăng quan cho quan viên địa phương, cứ thế, bọn quan viên địa phương bắt đầu hành động. Chỉ cần vi phạm pháp luật loạn kỷ cương, không kể người làm gì, bắt lấy đều đổ cho thân phận Bạch liên giáo rồi báo cáo lên sau đó chặt đầu thị chúng, như thế sẽ được trọng thưởng của triều đình, thậm chí có thể thăng quan phát tài.

Cho dù như thế cũng không thể khống chế được thế lực của Bạch liên giáo, năm 12 triều Gia Khánh, Bạch liên giáo cấu kết với thái giám trong hoàng cung, tấn công từ cấm thành, thế lực có thể nói là đã xâm nhập vào từng tấc thịt của triều Đại Thanh, nay nói không chừng quan lớn nào trong Kinh thành cũng có thể là người của Bạch Liên giáo, hai ca ca của Vương Tam Nhi tìm chỗ nào đó là có thể trốn thân, đến Phủ Thuận Thiên và đề đốc Cửu Môn có đào 3 tấc đất cũng không chắc tìm được.

Hòa Thân nghĩ mình đã động vào người của Bạch liên giáo, xem ra hắn không thể ở lại Kinh thành được nữa, nói không chừng ngày nào đó chúng tìm được nhà, vung dao lấy mạng hắn, hắn nghĩ mình hãy đi trốn là tốt hơn cả.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

13. Chương 13: Cuộc Sống Bên Nhau.

Hòa Thân và Vương Vũ Châu tránh né Bạch Liên giáo truy giết, rời khỏi kinh thành đã hơn mười ngày. Lúc đầu, bọn họ muốn đi lòng vòng xung quanh, chờ lời đồn đại lắng xuống sẽ lập tức quay về kinh. Chính là bọn họ vừa mới tới Bảo Định chợt nghe được tin Vương Tam Nhi và hai người anh của hắn bị bắt về quy án.

Triều đình còn lấy việc này làm gương, rêu rao người của Bạch Liên giáo cực kỳ tàn ác như thế nào, giết người không chớp mắt như thế nào, cuối cùng ngay cả người của Bạch Liên giáo cũng lộ ra tin tức, nói hai người anh Vương Sĩ Công và Vương Sĩ Phủ của Vương Tam Nhi ở kinh thành có hành vi lạm sát kẻ vô tội,

hơn nữa những việc bọn họ làm đã xâm phạm nghiêm trọng giáo quy của Bạch Liên giáo. Tổng đường của Bạch Liên giáo ở kinh thành quyết định, trục xuất hai người bọn họ ra khỏi Bạch Liên giáo, cũng truyền ra khẩu lệnh, sau này giáo đồ Bạch Liên giáo nếu còn dám có hành vi tương tự, mỗi người thấy đó mà làm gương!

Hòa Thân và Vương Vũ Châu bây giờ, còn có Lưu Toàn và Tiểu Viện trong vài ngày ngắn ngủn đã thành hai đôi hoàng kim tổ hợp. Trên đường, Hòa Thân đi theo làm tùy tùng chăm sóc cho Vương Vũ Châu, cẩn thận quan tâm và săn sóc, tuy rằng hắn sớm thềm nhỏ dãi Vương Vũ Châu, chính là quyết không được lùi bước, Hòa Thân muốn để cho mỹ nhân tự chủ động yêu thương, hắn cũng muốn từ từ thể nghiệm quá trình chiếm được tâm hồn của mỹ nữ tuyệt vời này. Vì thế trên đường, Hòa Thân nói chuyện trời đất, chuyện xưa chuyện nay, khiến cho Vương Vũ Châu bội phục sát đất, nhất là Hòa Thân nói chuyện ba trăm năm sau nữ nhân cũng có thể đọc sách làm quan, càng làm cho Vương Vũ Châu cảm thấy được kỳ lạ lại mới mẻ độc đáo, còn có một chút kích thích trái với luân thường đạo lý, cho nên không quá vài ngày nàng liền giải thoát nỗi bi thống của đám tang cha.

Trải qua một trận biến cố này, tấm mạng che mặt thần bí của Vương Vũ Châu bắt đầu dần dần cởi ra trước mặt Hòa Thân, nàng khâm phục và tôn kính với Hòa Thân, hơn nữa Hòa Thân thường thường giáo huấn cho nàng một số nhân sinh quan của xã hội văn minh thế kỷ hai mươi mốt, điều này càng làm Vương Vũ Châu và Hòa Thân gần nhau hơn, giữa hai người cũng bắt đầu dần dần dâng lên một tình cảm ấm áp dịu dàng.

Vương Vũ Châu trước khi rời khỏi kinh thành đã lo liệu tang sự của phụ thân, nhà đất trong nhà cũng phó thác cho một người em thúc bá, lần này đi theo Hòa Thân tính là muốn phiêu bạt chân trời góc biển, dạo chơi tứ phương, căn bản không nghĩ sẽ trở về, hiện tại vừa nghe bọn Vương Tam Nhi đã bị triều đình chém đầu, đã nghĩ đến Hòa Thân nhất định sẽ lập tức về nhà, trong lòng nhất thời cảm thấy mất mát, vì thế có một chút thương cảm nói với Hòa Thân: “Hòa công tử, hiện tại bọn họ cũng sẽ không tìm người nữa, hay là người về nhà đọc sách, thi công danh của người đi thôi!”

Hòa Thân vừa nghe Vương Vũ Châu nói mình phải về nhà, mới đầu không rõ là chuyện gì xảy ra, sau suy nghĩ lại liền hiểu ra đây là bệnh điển hình của nữ nhân, suy nghĩ và lời nói không giống nhau, vì thế ở trên ngựa cười cười nói: “Ta thật vất vả mới ra khỏi cửa, đang nghĩ ngợi, làm như thế nào mới có thể làm một người tiểu ngạo trong thiên hạ như nàng nói, sao có thể về nhà được? – chẳng lẽ Vương tiểu thư phải về nhà sao?”

Vương Vũ Châu nói lời này vốn là muốn thử xem suy nghĩ của Hòa Thân, vừa nghe Hòa Thân nói không muốn về nhà, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ tươi cười, trong lòng đã vô cùng vui mừng, nhưng ngoài miệng của nàng không có nói ra, tuy rằng nàng vốn là một người có cá tính, nhưng phân rứt rờ rờ sinh của con gái kia làm cho nàng vẫn giữ vẻ ngưng ngung: “Hòa công tử đầy hăng hái, đương nhiên là nên đi dạo chơi khắp nơi, nhưng Vũ Châu thân là nữ nhi, đương nhiên nên về nhà...” Nói xong, trong mắt tràn ngập chờ mong nhìn Hòa Thân.

Hòa Thân nhìn hai mắt hàm chứa đưa tình của Vương Vũ Châu, nhất thời ngẹn lời.

Phía sau bọn họ là Tiểu Viện ngồi kiệu nhỏ và Lưu Toàn chạy chậm đi theo kiệu nhỏ, bọn họ bây giờ cũng đang vui đùa cùng nhau, đang muốn vui chơi vài ngày thoải mái vài ngày, vừa nghe hai chủ nhân phía trước nói phải về nhà, nhất thời liền cau chân mày lại.

Lưu Toàn đương nhiên là không dám ở trước mặt Hòa Thân lắm chuyện, nhưng Tiểu Viện từ nhỏ ở cùng một chỗ với Vương Vũ Châu, tuy là chủ tớ lại hơn cả tỷ muội, nàng xuống kiệu nhỏ hai người khênh kia chạy đến trước ngựa của Vương Vũ Châu, nhỏ miệng nói: “Tiểu thư... Tiểu thư không phải nói sau khi đi theo Hòa công tử đi ra sẽ không về nhà sao? – Bây giờ sao lại đổi ý, chẳng lẽ Hòa công tử trên đường đi đối với tiểu thư không tốt sao? Nhà bây giờ không phải là nhà lúc trước rồi, – một cỏ một cây trong nhà, nhìn lại sẽ làm tiểu thư đau lòng!”

Vương Vũ Châu căn bản là không muốn về nhà, nàng đã sớm muốn đi theo ở bên ngoài Hòa Thân ngắm nhìn thế giới nhiều màu sắc bên ngoài, nhưng đây là bí mật trong lòng nàng, không muốn nói ra trước mặt Tiểu Viện và mọi người, nàng còn chưa kịp mắng Tiểu Viện vài câu, nhất thời đã xấu hổ đến nỗi mặt mũi đỏ dừ, tư thái ở trên ngựa cũng bắt đầu trở nên không được tự nhiên.

Hòa Thân thấy lời nói của Tiểu Viện đúng lúc như vậy, lại vô cùng vui mừng, ở trong lòng đang âm thầm khen Tiểu Viện thông minh lanh lợi, trong thời điểm mấu chốt có thể ăn ý đứng trên cùng chiến tuyến với mình, Vương Vũ Châu sớm giục ngựa giong roi, dọc theo đường núi rộng rãi phi nhanh mà đi. Hòa Thân thấy mỹ nữ làm bộ tức giận, hẳn làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này, vì thế ở phía sau giục ngựa đuổi theo, để lại hai đứa nhỏ thông minh bướng bỉnh nhìn nhau.

Lúc này thời tiết đã đến đầu hạ, đúng là mùa hoàng kim của cây cỏ mơn mớn xanh tươi, bởi vì có nhạc đệm nho nhỏ vừa rồi, sự ngưng ngừng đã càng ngày càng mờ nhạt, vài ngày sau bọn họ đã tùy ý mà đi, trên đường đi đi dừng dừng thưởng thức cảnh đẹp ven đường.

Trên đường, Hòa Thân và Vương Vũ Châu cười ngựa đi trước, Tiểu Viện vẫn ngồi trên kiệu nhỏ hai người khiêng, Lưu Toàn còn lại là đi bộ, hẳn đi theo bên người Tiểu Viện, một lát thì nói phét một lát thì nói chuyện cười, làm cho mỹ nhân nhỏ Tiểu Viện chưa từng bước vào đời cười ngặt nghẽo từng trận, trên đường bọn họ cũng không cảm thấy buồn bã.

Hòa Thân và Vương Vũ Châu đang nói chuyện phiếm, bởi vì Hòa Thân đang muốn thể hiện bản thân mình trước mặt Vương Vũ Châu, trên đường chậm rãi nói chuyện, nhất cử nhất động của hắn so với lúc trước cũng thả lỏng hơn rất nhiều, lối tư duy cũng vô cùng sinh động. Vương Vũ Châu cũng càng ngày càng không hiểu rõ Hòa công tử này, mỗi một đề tài của Hòa Thân nói đều làm cho nàng cảm thấy hứng thú, mỗi một cái quan điểm đều mới mẻ độc đáo kỳ lạ như vậy, tuy rằng những cái này đều là những lời trái với luân thường đạo lý, nhưng lại làm cho nàng vô cùng thích thú.

Hòa Thân mượn cơ hội này nói ra lý tưởng của mình, nói mình muốn đến huyện Huỳnh Dương Hà Nam, nhờ huyện lệnh Triệu Nhân Nghĩa ở đó tìm cho một việc gì đó làm, sau đó mới từng bước làm việc đại sự của mình, sau khi nói xong, trong lòng hắn vô cùng bất an, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Vương Vũ Châu, bởi vì hắn biết tính cách Vương Vũ Châu, cũng nhớ kỹ lời của Vương Vũ Châu nói trong đêm đó.

Không ngờ Vương Vũ Châu sau khi nghe xong, đầu tiên là thẹn thùng, sau lại quay mạnh người lại, nói với Hòa Thân: “Người tới đó, Vũ Châu liền đi theo người tới đó!”

Hòa Thân vừa nghe, trong lòng cảm thấy mừng rỡ, nhất thời liền cảm thấy được vui vẻ thoải mái, thần thanh khí爽, vì thế hướng về phía Vương Vũ Châu hô to một tiếng: “Ta muốn đến chân trời góc biển – ”

Wương Vũ Châu nhìn lại Lưu Toàn và Tiểu Viện đang khí thế ngất trời, trong lòng nóng lên cũng hô to một tiếng: “Ta cũng đi theo người – ”

Khang Hi có lời viết: Ba tỉnh Thịnh Kinh là nhũ mẫu của triều Đại Thanh, Trực Lệ là tã lót của Đại Thanh, mà Sơn Đông Sơn Tây Hà Nam lại là một bộ áo giáp của Đại Thanh. Cổ thành Hàm Đan, chỗ nằm về phía nam nhất của tỉnh Trực Lệ, trái thông Sơn Tây, phải gần Sơn Đông, không thể nghi ngờ là tấm hộ tâm trọng yếu nhất của tấm áo giáp này. Ở trong trí nhớ của Hòa Thân, Hàm Đan chính là một tòa thành nhỏ có lịch sử lâu đời, sau ba trăm năm, Hàm Đan cũng là một thành phố trực thuộc quận nhỏ của tỉnh Hà Bắc, căn bản không thể coi là thành phố lớn.

Nhưng mà đến Hàm Đan mới phát hiện, quy mô của Hàm Đan nhà Thanh đã vượt xa phạm vi của Hòa Thân tưởng tượng, nơi này là yết hầu giao thông của kinh sư và các tỉnh phía nam, ở ngoài thành trong vòng mấy dặm liền đóng mấy nhánh binh lực doanh, lúc nào cũng thủ hộ tòa thành nhỏ mà từ xưa đến nay là vùng đất mà nhà quân sự phải chiếm bằng được. Bên trong thành phòng ốc san sát nối tiếp nhau cao thấp chằng chịt, đường bốn phía thông suốt, hai bên là cửa hàng bạc, trà tứ tử lâu, hiệu cầm đồ thanh lâu cái gì cần có đều có, một dây náo nhiệt phồn vinh thịnh thế.

Chủ tớ bọn họ bốn người ở Hàm Đan nghỉ ngơi và hồi phục lại tinh thần, lại mua một ít đồ vật này nọ, sau khi thêm vài bộ quần áo tùy thân, tìm một khách điểm thượng đẳng sớm nghỉ ngơi.

Ngày mai ra khỏi thành Hàm Đan sẽ tiến vào địa giới Hà Nam, Hòa Thân muốn dựa vào trí nhớ dung hợp hai thời đại của mình, ở tại thế giới mà Càn long thịnh thế này, làm một sự nghiệp thuộc về chính mình.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—0000—

14. Chương 14: Đại Náo Công Đường.

Lại nói Triệu Nhân Nghĩa được bổ làm huyện lệnh Huỳnh Dương , vừa đến nhậm chức đã có một vụ án, vốn là hai công tử bản địa vì một cô gái thanh lâu, hai bên đều không nhường, đến nỗi gây ra án mạng.

Triệu Nhân Nghĩa vừa mới vào con đường làm quan, đang muốn đền đáp hoàng ân, thi triển tài hoa, thời điểm triển khai kế hoạch lớn, trên người khó tránh khỏi có chứa mười phần khí phách thư sinh, cũng không hỏi xanh đỏ đen trắng, lúc này bèn gọi nha dịch của huyện nha đem nguyên bị cáo đồng thời đưa ra đại đường thẩm vấn. Không lâu sau, nha dịch mời đến đây hai thân sĩ khoảng năm mươi tuổi. Một tên da mặt trắng nõn, mặt béo tròn, hai hàng lông mày chữ bát đen như mực, trên đỉnh đầu đội một cái mũ lục hợp, cách ăn mặc có vẻ tháo vát nhanh nhẹn, người này gọi là Lâm Khang , nguyên cáo của bản án này.

Bị cáo của bản án là Nguyễn Thành Đạt , người này vóc dáng hơi lùn một chút, cũng béo hơn nhiều so với Lâm Khang , mặt vuông mắt nhỏ, da mặt cũng trắng nõn. Một bím tóc lớn vừa thô lại dài, buộc gọn không một sợi tung ra, tùy tiện vắt trên vai. Trời nóng như vậy còn mặc một áo bào màu chàm, bên hông đeo một cái dây lưng màu đen, cũng có vẻ nhanh nhẹn lưu loát, không chút nào ướt át bần thủ, Chỉ có trên má trái một nốt ruồi đen to như đồng tiền mọc lên một cái lông dài như lông lợn, làm cho người ta nhìn vào cảm thấy không thoải mái. Hai người kia vừa lên công đường, đều nói chính mình là người có công danh, đừng nói quỵ xuống, còn đòi Triệu Nhân Nghĩa cho hai người bọn hắn ngồi trên bàn trà.

Triệu Nhân Nghĩa vừa thấy hai người kia thần thái ngạo mạn như thế bèn trong lòng thấy đáng ghét , nhưng đây cũng là quy củ của triều đình, cũng chỉ sai nha dịch mang cho bọn hắn hai cái ghế dựa đến. Ai ngờ hai người kia mới vừa ngồi xuống bèn vứt bỏ sự nhã nhặn vừa rồi, lập tức ở trên chỗ ngồi bắt đầu quát mắng lên.

“– Nguyễn Thành Đạt , hiện giờ tân nhậm tri huyện Triệu đại nhân đang ở đây, người mau nói ra chuyện con trai Nguyễn Đại Quân của người mưu hại chết con ta Lâm Hạo Nam như thế nào! ... Nếu không Triệu đại nhân sẽ không dễ dãi như thế đâu!” Lâm Khang mặt đỏ bừng bừng, hướng về phía Nguyễn Thành Đạt rít lên.

“– Lâm Khang , người đừng ngậm máu phun người như vậy được không? Rõ ràng là đứa con người đột phát bạo bệnh mà chết, sao lại trút trên đầu con ta! Con ta bình thường ngay cả con kiến cũng không nỡ dẫm chết, sao có thể xuống tay hại chết con của người?” Nguyễn Thành Đạt ngồi ở ghế trên trả lời lại một cách mỉa mai.

“Đứa con người ngay cả con kiến cũng không nỡ dẫm chết? Người cũng đừng ở chỗ này nói hươu nói vượn, ai chẳng biết đứa con người là một ác bá ở huyện Huỳnh Dương , lừa nam gạt nữ, muốn làm gì thì làm, chuyện xấu đều làm...” Lâm Khang tức đến độ nhảy dựng lên trên ghế, lấy tay chỉ vào mũi Nguyễn Thành Đạt mà bắt đầu quát mắng.

Nguyễn Thành Đạt cũng không ngồi yên, từ trên ghế nhảy dựng lên, cũng chỉ vào mũi Lâm Khang mắng to: “Con mẹ người đừng ở chỗ này ăn nói bừa bãi, người nếu còn dám đem những cái đứa con người làm đổ lên đầu con ta, ta... ta... *** đánh chết người!” Nói xong Nguyễn Thành Đạt từ trên bàn án của Triệu Nhân Nghĩa cầm một cái nghiên mực, ném về phía Lâm Khang .

Lâm Khang vừa thấy Nguyễn Thành Đạt thật sự động thủ, cúi đầu thoát khỏi nghiên mực kia, thuận tay sờ trên bàn của Huyện thái gia, thấy kinh đường mộc của Huyện thái gia, không một chút do dự, giờ kinh đường mộc lên ném vào đầu Nguyễn Thành Đạt. Nguyễn Thành Đạt vốn vừa lùn lại béo, thâm nghĩ dùng nghiên mực đập Lâm Khang , không ngờ Lâm Khang đón đầu cho hắn một cái kinh đường mộc, lần này vừa lúc nện đúng ở nốt ruồi đen trên mặt Nguyễn Thành Đạt. Kinh đường mộc vừa vuông vừa cứng, lập tức liền nhìn thấy máu, trên đại đường của huyện nha này nhất thời biến thành một trận đại loạn!

Triệu Nhân Nghĩa chưa từng gặp qua chuyện này, hắn nghĩ đến Huyện thái gia thắng đường thẩm vấn, đại đường phải là một nơi yên lặng, nguyên bị cáo quy củ quỵ gối phía dưới có hỏi mới đáp, không ngờ hiện giờ sẽ xuất hiện tình huống này. Sự việc đến nhanh quá, Triệu Nhân Nghĩa cũng choáng váng, hắn không biết nếu ở đại đường gây ra án mạng, có hay không trách nhiệm của Huyện lệnh hắn, gấp đến độ hắn muốn phát uy trấn an cục diện này, nhưng vừa dùng tay sờ kinh đường mộc, đầu rồi? Nhìn kỹ, khối vừa cứng vừa vuông nện ở trên mặt Nguyễn Thành Đạt kia chính là kinh đường mộc của hắn, hắn nhớn nhác lên nhưng

không biết làm thế nào, đành phải cầm lấy cây quạt, bắt đầu gõ trên bàn “rầm rầm rầm”, miệng kêu to: “Yên lặng! Yên lặng! – Các người yên lặng cho ta!”

Nhưng trên đại đường ước chừng có năm sáu mươi người, đợi hấn gõ rách cây quạt, cũng không ai nghe hấn, hai bên trợ tá ngồi vững như núi Thái Sơn, không động đậy, có mấy người nha dịch ném cây gậy trong tay chạy đến hò hét lôi kéo Lâm Khang ra, nhìn thấy hai người bọn họ đã ôm nhau quần trên mặt đất, véo mũi tím tóc, đánh thật kinh khủng.

Triệu Nhân Nghĩa cũng là nam nhi bảy thước sức lực dồi dào, thấy ở trên đại đường của mình trở thành như vậy, nhất thời giận tím mặt, hấn từ trên chỗ ngồi của mình, hướng về phía hai bên nha dịch đang đứng xem náo nhiệt hô lớn: “Đồ vô liêm sỉ, mắt chó các người! – còn không mau kéo bọn họ ra, mất mạng người ai đảm đương được đây!”

Đám nha dịch kia vừa thấy Huyện thái gia mới tới rất tức giận, nhất thời một trận hỗn loạn, còn có vài tên chạy tới, liều chết hợp lại túm Nguyễn Thành Đạt và Lâm Khang ra. Lúc này hai cái răng cửa của Nguyễn Thành Đạt cũng bị Lâm Khang làm gãy, tóc của Lâm Khang bị Nguyễn Thành Đạt thu lại thành một bó, nhìn trên người hai người, trên mặt chỗ nào cũng đều là vết thâm tím, quần áo cũng bẩn thỉu không chịu nổi, miệng thở hổn hển, nhưng miệng vẫn còn thô tục hết bài này đến bài khác lớn tiếng quát mắng.

Triệu Nhân Nghĩa thấy hai người kia dừng tay, nghĩ thầm, vụ án hôm nay bất luận như thế nào cũng không thể thả vãn được, bèn muốn hù dọa Nguyễn Thành Đạt và Lâm Khang, sau đó bèn lui đường, chờ hấn khi nào làm rõ sự tình, sau đó sẽ thẩm vấn tiếp. Vì thế, hấn dùng kinh đường mộc vừa từ trên mặt đất nhặt về nhẹ nhàng vỗ một cái, quát hỏi: “Nguyễn Thành Đạt, Lâm Khang, hai người các người làm loạn giữa công đường, không có pháp luật kỉ cương, còn không biết tội sao?”

Lúc này trên đại đường im ắng, giọng nói của Triệu Nhân Nghĩa như mang theo va chạm của kim loại vang lên ở phía trên đại đường, vô luận ở phương diện nào mà nói, lúc này cũng sẽ không phát sinh chuyện ngoài ý muốn nữa. Nhưng ai cũng không ngờ tới, Nguyễn Thành Đạt và Lâm Khang lấy tay phẩy ở trên người mình vài cái, sửa sang lại quần áo bẩn loạn, hướng về phía Triệu Nhân Nghĩa “Hừ” một tiếng, sau đó nghênh ngang mà đi. Triệu Nhân Nghĩa tức giận, định bảo nha dịch bắt hai tên cuồng vọng này đánh cho một trận trước rồi nói sau, nhưng nghĩ lại vừa rồi bọn họ dám đại náo công đường, đương nhiên cũng không coi Huyện thái gia hấn vào đâu, huống chi... nha dịch nhỏ nhỏ này, chính mình mới đến vẫn nên tìm hiểu sự tình cho rõ ràng rồi nói sau, vì thế lại vỗ kinh đường mộc tự tìm bậc đi xuống, cũng liền thuận thế lui đường.

Sau khi lui đường, Triệu Nhân Nghĩa rất muốn giải quyết chuyện này sớm một chút, nhưng chuyện trong huyện cũng quá nhiều, hơn nữa mọi chuyện đều phải do hấn gật đầu lên tiếng quyết định, cho nên hơn hai mươi ngày này, hấn ngoài việc điều tra chuyện này ra, tất cả đều tập trung vào chuyện thu thuế tài chính, giáo dục công thương, vệ sinh văn hóa của toàn bộ huyện. Trước kia, Triệu Nhân Nghĩa nhìn thấy Huyện thái gia rất thanh nhàn, cũng là bình thường ngồi ở công đường xử án thẩm vấn, thời điểm không có việc gì thì chơi cờ rồi cải trang vi hành một chút, chỉ là gặp chuyện trước mắt hấn mới biết được, vốn dĩ việc này không đơn giản như vậy. Việc này ước chừng qua khoảng hơn hai mươi ngày, Triệu Nhân Nghĩa mới làm rõ ràng chân tướng chuyện này.

Tháng năm ở dân gian gọi là “Độc nguyệt”, trăm sự cấm kỵ. Triệu Nhân Nghĩa lúc này đã làm rõ manh mối chuyện trong huyện, đã nghĩ người lúc bấy giờ không bận quá, nên chấm dứt vụ án này. Vì thế hôm nay ăn xong điểm tâm, hấn gọi các sư gia trong huyện nha đến nơi, trước hết muốn nghe ý kiến của những người này. Nào ngờ, hấn vừa mới nói lời dạo đầu, nhóm sư gia phía dưới đã bắt đầu mỗi người phát biểu ý kiến của riêng mình, mỗi người thổi râu tròng mắt, nước miếng phun loạn, có mấy người còn khuyên chân ngồi xồm trên ghế, khoa tay múa chân bắt đầu nói ầu.

Triệu Nhân Nghĩa vừa thấy bộ dáng này của bọn họ, trong lòng lửa giận phùng phùng, vừa định đi lên mắng cho bọn họ một trận, lúc này có một tên giữ cửa tiến đến nhẹ nhàng nói với hấn: “Lão gia, ở cửa có người muốn gặp!”

“Ai?” Triệu Nhân Nghĩa đang bốc hỏa, hỏi với giọng tức giận.

“Có một nam một nữ, người nữ kia nói là từ Bắc Kinh tới, nói là con gái của hộ bộ chủ sự Vương Thủ Thành đại nhân!” Tên kia nói.

“A! – hóa ra là con gái của nghĩa phụ ta, tiểu muội của ta tới rồi! Người mau mời nàng vào đây, ta sẽ đi ra ngoài nghênh đón!” Triệu Nhân Nghĩa quay đầu đám sư gia trong phòng hét lớn : “Các người đừng làm ồn ào, chạy mau ra ngoài xem nên làm gì thì làm gì đi!”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

15. Chương 15: Ghen Tuông Thái Quá.

Chuyện Nguyễn Thành Đạt và Lâm Khang đại náo công đường Huyện thái gia, trong lịch sử không phải là chưa từng xảy ra, nhưng hiện giờ là thời kì Càn long thịnh thế, việc này khẳng định là hiếm có, với huyện Huỳnh Dương nho nhỏ này mà nói, tuyệt đối là một chuyện mới mẻ. Việc này mặc dù đã qua gần một tháng, nhưng Hòa Thân bọn họ bốn người vừa mới bước vào địa giới Huỳnh Dương đã nghe thấy, hơn nữa cách thị trấn càng gần, mọi người truyền miệng càng mơ hồ, có người nói Nguyễn Thành Đạt móc một tròng mắt của Lâm Khang, còn có người nói, Lâm Khang tại chỗ đã nhổ một nhúm râu của Nguyễn Thành Đạt về nhà dính trên đuôi lợn, thậm chí cũng có người nói, làm cho Huyện thái gia Triệu Nhân Nghĩa sinh bệnh, bây giờ còn nằm ở trên giường không xuống được đất.

Hòa Thân nghe mọi người nghị luận bèn quay đầu lại cười với Vương Vũ Châu: “Không thể tưởng được huyện Huỳnh Dương nho nhỏ này thật là có người tài ba!”

Vương Vũ Châu cũng xấu hổ cười nói: “– Không thể tưởng được Triệu đại ca vừa mới tân nhiệm liền gặp chuyện như vậy!” Nói xong hai hàng mi thanh tú hơi hơi nhướng lên, trên khuôn mặt phù dung mang theo vẻ không vui.

Hòa Thân vừa nghe Vương Vũ Châu kêu Triệu Nhân Nghĩa là đại ca, trong lòng nhất thời cảm thấy bất mãn, trong lòng nghĩ rằng Triệu Nhân Nghĩa ở nhà họ Vương đọc sách gần một năm, hay là giữa Vương Vũ Châu và Triệu Nhân Nghĩa kia có một chút tình cảm? – Hòa Thân ta chỉ là ngàn dặm đưa lông ngỗng, tác hợp chuyện tốt cho người ta, nếu thật sự là như vậy, Hòa Thân ta chẳng phải là chưa xuất binh ra trận đã làm thẳng góc, hiện giờ chỉ có thể nhìn mỹ nhân mà nuốt lệ tử hận mà thôi!

Vương Vũ Châu căn bản không nhìn ra tâm tư của Hòa Thân, quay đầu lại nhìn Tiểu Viện và Lưu Toàn tít ta tít tít, lại nói với Hòa Thân: “Triệu đại ca nhân phẩm tốt nhất, chuyện lừa người gạt ta của những kẻ không hiểu quan trường này, Hòa công tử người cần phải giúp ca ca!”

Hòa Thân vừa nghe lời này, trong lòng càng thêm tức: Triệu Nhân Nghĩa nhân phẩm tốt nhất, ta đây ở trước mặt hắn cũng không thua kém, Triệu Nhân Nghĩa không hiểu lừa người gạt ta của quan trường, chẳng lẽ Hòa Thân ta chính là chuyên gia của phương diện này? Nghĩ đến đây, Hòa Thân rốt cuộc không có lòng dạ nào xem phong cảnh ngoài thành Huỳnh Dương, hướng về phía Lưu Toàn hô một tiếng, túm lấy con ngựa cao to màu đỏ thẫm của hắn đi về phía trong thành.

Vương Vũ Châu lúc này mới cảm thấy Hòa Thân có chút khác lạ, chính là nàng làm sao có thể dự đoán được suy nghĩ trong lòng Hòa Thân, còn tưởng rằng Hòa Thân nghe xong chuyện của Triệu Nhân Nghĩa cảm thấy tức giận, nhất thời lại bị tinh thần trọng nghĩa trên người Hòa Thân làm cho cảm phục, quay đầu lại cũng gọi Tiểu Viện, đi theo phía sau Hòa Thân vào thành.

Lúc này sắc trời đã tối muộn, bọn họ tìm một khách điểm nghỉ ngơi, tính toán sáng mai phải đi huyện nha tiếp kiến Triệu Nhân Nghĩa. Ông chủ khách điểm thấy bọn họ chủ tớ bốn người có chút không giống người thường, rất giống người có tiền, hiện tại khách trọ cũng không nhiều, liền bố trí bọn họ trong một khu độc lập, trong sân nhỏ có bốn gian nhà, bọn họ vừa vặn mỗi người một gian, bên cạnh còn có hai gian nhà ngang thấp bé vừa vặn cho ngựa. Giữa sân nhỏ còn có cái đình nghỉ chân tinh xảo, bên trong bày một cái bàn trà, phục vụ khách dùng lúc ăn cơm.

Vương Vũ Châu rất vừa lòng với thái độ phục vụ và phòng ốc của khách điểm này, nhất là cái đình nghỉ ở trong sân, cho nên cơm chiều của bọn họ bèn ăn ở đình. Trên bàn cơm Lưu Toàn và Tiểu Viện riu ra riu rít ăn rất ngon, Vương Vũ Châu cũng là tâm trạng thoải mái, chỉ có Hòa Thân còn nhớ rõ ban ngày lời nói

của Vương Vũ Châu khen ngợi Triệu Nhân Nghĩa, cho nên vẫn rầu rĩ không vui, đối với thức ăn phong phú trên bàn cũng có chút thờ ơ, chỉ ăn mấy miếng cơm, liền bảo Lưu Toàn bưng trà súc miệng.

Hắn vốn muốn quên chuyện này, nhưng càng muốn quên trong lòng lại càng dâng lên, muốn hỏi Vương Vũ Châu, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào. Vì thế liền có chút khiêu khích nói: “Triệu Nhân Nghĩa đại ca này rốt cuộc có đáng tin không? – Ta nghe nói tên càn đường hoàng, người lại càng đáng khinh!”

Vương Vũ Châu lúc này cũng ăn xong rồi đang dùng nước trà súc miệng, nghe thấy Hòa Thân nói như vậy, chỉ là “ờ” một tiếng. Trong lòng Hòa Thân lại không thoải mái, bèn nói tiếp: “Ta trước kia có một bằng hữu tên là Trương Thành Long, nghe ý tứ mặt chữ hắn sẽ trở thành một con rồng, cũng không ngờ hắn đến nay còn làm tạp vụ cho quán vỉa hè ở xưởng ngọc lưu ly; ta trước kia khi còn học ở cung Hàm An Tây Hoa Môn còn có một bạn đồng môn gọi là Trương Đăng Khoa, lẽ ra phải là bằng vàng đề tên, không được Trạng Nguyên thì cũng phải được Thám Hoa, nhưng đến hiện tại ngay cả cử nhân cũng chưa được, nàng nói có đáng thương không.....” Hòa Thân nói một hơi bảy tám người hữu danh vô thực, giống như “Kỉ Thành Tài, Lí Bảo Trụ, Thái Tiến Bảo, Cổ Mãn Ngân” tất cả đều nói không đúng với tên một tý nào.

Vương Vũ Châu sớm đã có cảm tình với Hòa Thân, cũng thừa nhận là Hòa Thân cũng có một tấm chân tình với nàng, nghe Hòa Thân nói như vậy, nàng vẫn là không nghĩ tới Hòa Thân đang nói bóng nói gió, liền cười cười nói: “Người hữu danh vô thực đương nhiên rất nhiều, nhưng cũng có danh xứng với thực? – giống Trịnh Thành Công của triều Minh, Bao Chửng của triều Tống, Dịch Nhân Kiệt và Tiết Nhân Quý của triều Đường, còn có...”

Hòa Thân thật không biết Vương Vũ Châu từ đâu nghe được nhiều tiên hiền cổ đại như vậy, sốt ruột nói: “Còn có Dương Quốc Trung của nhà Đường, thật đúng là trung thần của Đại Đường!”

“Sao vậy, Hòa công tử? Hôm nay công tử có điểm thật khác lạ, có phải thân thể không thoải mái, có phải tìm lang trung đến xem không?” Vương Vũ Châu vừa thấy Hòa Thân quả nhiên chau mày xanh mặt, lập tức bảo Tiểu Viện trở về phòng lấy thuốc cho Hòa Thân uống, vừa phân phó Lưu Toàn đi ra ngoài tìm lang trung xem bệnh cho Hòa Thân.

Hòa Thân không ngờ mình hơi thay đổi sắc mặt, đã làm cho Vương Vũ Châu lo sợ như vậy, trong lòng nhất thời vui mừng, liền vội vàng gọi Lưu Toàn và Tiểu Viện lại, nói mình không có việc gì. Nhưng ở trong lòng hắn đã có một chú ý: Đối với việc này ngàn vạn lần không thể sơ suất, nói không chừng không cẩn thận còn làm cho tình địch đến!

Ngày hôm sau ăn qua điểm tâm, Hòa Thân và Vương Vũ Châu sắp xếp sạch sẽ, để cho Lưu Toàn và Tiểu Viện ở khách điểm ngắm nhìn đồ vật này nọ, bọn họ liền đến thẳng huyện nha bá kiến Triệu Nhân Nghĩa.

Tới cửa huyện nha, Vương Vũ Châu tiến lên báo tính danh. Tên giữ cửa đi vào không lâu liền thấy Triệu Nhân Nghĩa đi ra từ bên trong, Triệu Nhân Nghĩa mặc quan phục mới tinh, phía dưới một đôi giày đã cũ, rìa đế trắng giống như đánh phấn, phía trên khuôn mặt anh tuấn khắc hai con ngươi như hai viên đá quý, đáng vẻ, thần thái sáng lạn. Hòa Thân vừa thấy bề ngoài Triệu Nhân Nghĩa không tầm thường, trong lòng cũng buồn bực: Sao một đáng vẻ phi phàm như vậy lại không trấn được một cái huyện Huỳnh Dương nhỏ?

Triệu Nhân Nghĩa và Vương Vũ Châu đã quen thuộc, sau khi hai người gặp nhau, Vương Vũ Châu liền giới thiệu Hòa Thân cho Triệu Nhân Nghĩa. Triệu Nhân Nghĩa cũng tinh tế quan sát một chút Hòa Thân, trong lòng hắn cũng tán thưởng đáng vẻ thoát tục và tư thái tự nhiên phóng khoáng của Hòa Thân, thấy hắn và con gái yêu của nghĩa phụ cùng đến, trong lòng đã hiểu được vài phần, vì thế khách khí mời bọn họ vào trong hậu viện.

Vương Vũ Châu trong lòng không coi mình là thân gái, vừa đi vừa nói chuyện trong nhà cho Triệu Nhân Nghĩa, Triệu Nhân Nghĩa vừa nghe nghĩa phụ đã bị người sát hại, nhất thời khóc không thành tiếng, Vương Vũ Châu khuyên bảo hồi lâu hắn mới bớt đau xót. Hòa Thân tuy rằng cảm thấy được Triệu Nhân Nghĩa hơi quá đà, nhưng thấy bộ dáng cực kỳ bi thương của hắn quả thật phát ra từ tận đáy lòng, trong lòng cũng bắt đầu thấy khâm phục phẩm chất con người của Triệu Nhân Nghĩa.

Tới phòng khách sau khi phân chủ khách ngồi xuống, Triệu Nhân Nghĩa lại hỏi lại một lần tỉ mỉ câu chuyện trước sau, Vương Vũ Châu đương nhiên là không muốn nói chuyện của mình và Hòa Thân, chỉ nói chuyện

Vương Tam Nhi hút thuốc phiện làm cho cửa nát nhà tan, cả ngày đến nhà nàng đòi ăn đòi uống, phụ thân giận dữ bèn báo Vương Tam Nhi với Thuận Thiên phủ, Vương Tam Nhi ở trong Thuận Thiên phủ chịu khổ, về nhà gặp hai người anh của hắn gia nhập Bạch Liên giáo, mới dẫn đến bị kịch phía.

Triệu Nhân Nghĩa rất tin tưởng lời nói của Vương Vũ Châu, thấy nước mắt của Vương Vũ Châu tuôn rơi rất là đáng thương, bèn an ủi nói: “Vũ Châu muội muội không cần thương tâm, nghĩa phụ đã qua đời, thì nơi này chính là nhà của em, sau này ca ca sẽ chăm sóc cho muội muội!”

Hòa Thân nghe Triệu Nhân Nghĩa thân thiết với Vương Vũ Châu như vậy, trong lòng rất là không vui, lúc này Vũ Châu liền nói với Triệu Nhân Nghĩa: “Triệu đại ca, cha em khi chưa qua đời cũng đã kết bạn với Hòa công tử này, hơn nữa muốn hắn tới đây trợ giúp Triệu đại ca!”

Hòa Thân vừa nghe Vương Vũ Châu nói ra ý đồ của bọn họ, liền vội vàng lấy từ trong tay áo tiến thư của Vương Thủ Thành viết khi còn sống đưa cho Triệu Nhân Nghĩa.

Hòa Thân Tân Truỵện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

16. Chương 16: Vào Huyện Nha.

Triệu Nhân Nghĩa cung kính tiếp nhận thư của Vương Thủ Thành, hai tay dâng lên nhìn, nhìn hắn cũng đã lệ nóng hai hàng, bước nhanh đi đến trước mặt Hòa Thân cúi chào một cái, cực kỳ thành khẩn nói: “Không biết Hòa công tử chính là danh môn, lại tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hiện giờ đầy bụng kinh luân, không ngại ngàn dặm xa xôi tới đây tương trợ, tại hạ thật sự là hổ thẹn! – Vũ Châu muội muội mau đến hậu đường diện kiến tấu tử, sau đó ta cùng mọi người đón gió tẩy trần!”

Hòa Thân vừa nghe này Triệu Nhân Nghĩa đã có vợ, lại bảo Vũ Châu đi bái kiến tấu tử, chỉ biết Triệu Nhân Nghĩa thật sự coi Vũ Châu như muội muội, vội vàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, giữ chặt tay Triệu Nhân Nghĩa nói: “Nhân Nghĩa huynh, không cần khách khí, có cái gì sai phái cứ việc phân phó, Hòa Thân ta xin lấy thân trâu ngựa báo đáp!”

Không đợi Triệu Nhân Nghĩa nói vài câu khách khí với Hòa Thân, Vương Vũ Châu liền tiến lên hỏi: “Ca ca khi nào lấy tấu tử, sao ta lại không biết?”

Triệu Nhân Nghĩa nói: “Trước khi ta đến Hà Nam nhậm chức, cũng đã ở nhà thành thân, chỉ là nhiều việc quá, cũng ngại không đề cập với nghĩa phụ!”

Vương Vũ Châu cao hứng nói: “Vậy hai người nói chuyện với nhau trước đi, ta đi gặp tấu tử, ha ha, không biết tấu tử có giống với trong tưởng tượng của ta! – Triệu đại ca, mau nói chuyện người nào đại náo công đường của ca cho Hòa công tử nghe, hắn rất lợi hại, khẳng định có thể giúp ca!” Nói xong thản nhiên cười nhìn về phía Hòa Thân rồi đi ra.

Triệu Nhân Nghĩa miễn cưỡng cười với Hòa Thân, nói: “Chuyện sai phái, công hiến sức lực, mong Hòa công tử ngàn vạn lần không cần nhắc tới, ta nằm đó trên băng không có tên, lưu lạc đầu đường lại nhiễm bệnh nặng, nếu không Vương đại nhân phát thiện tâm cứu giúp, chỉ sợ ta đã sớm chết ở đầu đường. Năm đó sau khi ta tỉnh lại liền nhận Vương đại nhân làm nghĩa phụ, thực tế coi lão nhân gia như là cha ruột! – hiện giờ lão nhân gia tiến cử Hòa công tử đến chỗ ta, ta sao dám lấy coi Hòa công tử như người ngoài, sau này ta có chuyện gì, còn mong Hòa công tử chỉ giáo nhiều hơn!” Nói xong, Triệu Nhân Nghĩa lại cúi đầu một lễ về phía Hòa Thân.

Vừa rồi Hòa Thân giáp mặt nói chuyện với Vương Vũ Châu, đã thoải mái rồi, hiện giờ vừa thấy Triệu Nhân Nghĩa lại khách khí như vậy, đối đãi với hắn như là khách quý, lại hơi có chút đắc ý, vội vàng tiến lên đỡ lấy đầu vai Triệu Nhân Nghĩa, nói: “Nhân Nghĩa huynh nếu còn khách khí như vậy, Hòa Thân ta thực hổ thẹn vô cùng, nói không chừng không có mặt mũi nào tiếp tục ở đây! – ‘Công tử’ là xưng hô khách khí, sau này Nhân Nghĩa huynh không chê thì gọi ta là lão đệ đi!”

Triệu Nhân Nghĩa cũng là người hào sảng phóng khoáng, vừa thấy Hòa Thân sảng khoái như thế, liền giữ chặt tay Hòa Thân nói: “Hòa Thân lão đệ, Triệu Nhân Nghĩa ta trèo cao rồi, bây giờ chúng ta đã là người một nhà!”

Đúng lúc này, Vương Vũ Châu đã cùng thê tử của Triệu Nhân Nghĩa là Minh Cầm cùng nhau đi tới phòng khách, Hòa Thân thấy Minh Cầm kia dung nhan cũng không phải là tầm thường, mặt mày thanh tú, mặc dù không phải là mười phần toàn mỹ, nhưng cũng có chỗ động lòng người. Thấy nàng đi đến trước mặt Hòa Thân, cúi đầu vái chào: “Diện kiến Hòa công tử!”

Hòa Thân vội vàng đứng dậy hoàn lễ, trong miệng nói: “Phu nhân... Không phải khách khí, Hòa Thân diện kiến phu nhân!”

Khi đang nói chuyện, đã đến chính Ngọ, Triệu Nhân Nghĩa liền phân phó tên thuộc hạ đến tiệm cơm nổi danh nhất thành “Bát tiên cư” đặt một bàn tiệc rượu tốt nhất, sau đó đưa đến quý phủ.

Huyện nha của huyện Huỳnh Dương này tọa lạc tại trung tâm thị trấn, do ba bộ phận tạo thành, phía trước ba gian là gian chính, trang nghiêm túc mục, là nơi Huyện thái gia xử lý công sự, chính đường thẳng đường thẳm vắn, phòng ký phía sau là một chuỗi nhà trệt thấp bé đơn sơ, sự gia của Huyện thái gia, nhóm phụ tá ở trong này thay Huyện thái gia xử lý một số công việc đơn giản, thương thảo một số đối sách vấn đề, sự gia cao nhất ở đây cũng tương đương với chức quan của một văn phòng chủ nhiệm đơn vị bây giờ; còn lại là chỗ ở của gia đình Huyện thái gia, tuy rằng không lớn, nhưng cũng là năm gian phòng rộng lớn sáng sủa, hai bên còn có ba gian nhà ngang, là chỗ ở người hầu của Huyện thái gia.

Chỗ bọn họ đang nói chuyện là ở trong phòng khách nhỏ ở phía sau phòng ký, nơi này tuy rằng không lớn, nhưng phương tiện đầy đủ hết, cho Huyện thái gia tiếp đãi khách, dùng cho mở tiệc chiêu đãi khách và bạn hữu, yến tiệc đón gió của Triệu Nhân Nghĩa lập trong phòng khách nhỏ này. Bởi vì có khách quý, Triệu Nhân Nghĩa liền cho mọi người trong huyện nha nghỉ nửa ngày, cho nên khi tiểu nhị của “Bát tiên cư” đặt bàn tiệc trên bàn, toàn bộ trong huyện nha của huyện Huỳnh Dương rất im ắng, không náo nhiệt như trước kia.

Hòa Thân vừa thấy Huyện thái gia này quyền lực cũng lớn, có thể còn uy phong hơn so với chủ tịch ủy ban huyện hiện giờ, trong nhà có khách, Huyện thái gia nói cho nghỉ, toàn bộ huyện nha coi như ngừng hoạt động!

Lúc này Triệu Ngũ Lục theo bên người Triệu Nhân Nghĩa cũng đã chạy tới khách điểm, đón cả Lưu Toàn và Tiểu Viện cùng đến. Lưu Toàn ở Bắc Kinh được nhìn qua thế giới, chính là thân vương phủ cũng không phải không đi qua, với huyện nha nhỏ nhỏ này hẳn cơ bản là thấy chướng mắt, nhưng Tiểu Viện thì không như vậy, vừa thấy nơi này còn lớn hơn so với nhà nàng trước kia, tựa như trong hoàng cung, cảm thấy được cái gì cũng mới mẻ, lôi kéo Lưu Toàn xem xét khắp nơi, gặp cái nào không biết liền bảo Lưu Toàn giới thiệu cho nàng, bận rộn luôn tay luôn chân!

Triệu Nhân Nghĩa còn rất chu đáo, để cho mọi người vui vẻ mà dễ nói chuyện, hẳn chia làm hai bàn. Lưu Toàn và Tiểu Viện, còn có Triệu Ngũ Lục và nha đầu Lâm An bố trí ở một bàn, như vậy có vẻ tôn trọng Lưu Toàn và Tiểu Viện, lại không có lễ chủ tớ, nói chuyện cũng có thể nói thoải mái.

Ở trên tiệc rượu, vợ chồng Triệu Nhân Nghĩa liên tiếp kính rượu Hòa Thân, cảm tạ Hòa Thân có thể từ Bắc Kinh đi vào Huỳnh Dương, Hòa Thân vô cùng cảm kích khoản đãi nhiệt tình của vợ chồng Triệu Nhân Nghĩa, bên kia Lưu Toàn và Tiểu Viện bọn họ bốn người nam nữ phối hợp trên bàn tiệc, lại uống đến khí thế ngất trời! Rượu uống chưa đủ độ, Hòa Thân liền phát hiện thê tử Minh Cầm của Triệu Nhân Nghĩa thật sự cũng là nữ trung hào kiệt, cách nói năng không tầm thường, cử chỉ thích đáng, kiên thức không dưới Triệu Nhân Nghĩa, Vương Vũ Châu càng như bướm đẹp trong hoa, đã có dung mạo mỹ miều trời sinh, lại có mười phần cá tính, cộng thêm ý nhị trời sinh trên người nàng, lại làm cho người ta cảm thấy tuyệt vời không thể tả.

Không có uy hiếp của tình địch, nét mặt Hòa Thân toả sáng tinh thần phấn chấn, hẳn dưới sự cổ vũ của hai mắt đầy ắp tình của Vương Vũ Châu, mỹ tửu tuôn như châu, những thước phim kinh điển trong trí nhớ qua sự gọt giũa của hắn, nhất thời làm cho những người đang ngồi không người nào không vỗ tay trầm trồ khen ngợi!

Sau đó Triệu Nhân Nghĩa dưới sự thúc giục của Vương Vũ Châu , rốt cục đem vụ án Nguyễn Thành Đạt và Lâm Khang nói ra một lượt. Kỳ thật đây vốn là một vụ án cực kỳ đơn giản, chỉ là những thứ sau lưng nó thì nhiều lắm, cho nên đã từng làm cho tiền nhiệm Huyện lệnh thúc thủ không có cách nào, cuối cùng chỉ có thể cuốn gói về nhà dưỡng lão .

Vốn dĩ Nguyễn Thành Đạt và Lâm Khang là hai thân sĩ bản địa rất có quyền thế, đứa con của bọn họ là Nguyễn Đại Quân và Lâm Hạo Nam lại là hai công tử bản địa có tiếng hoa liễu, bình thường toàn cùng ăn chơi với nhau. Nhưng từ sau khi ở một kỹ viện nổi danh nhất “Ngũ phượng lâu” của thị trấn, cùng kết bạn với nữ tử thanh lâu Miêu Linh Linh thì bắt đầu sinh ra thù hận, cuối cùng phát triển tới nỗi thủy hỏa bất dung. Miêu Linh Linh kia sớm là tay già đời tình trường, liền thêm châm ngòi thổi gió giữa hai người bọn họ, cố ý gây mâu thuẫn, vừa nâng lên giá trị của mình.

Vào ngày 15 tháng 4, Miêu Linh Linh ở Ngũ Phượng Lâu đặt mua một bàn tiệc rượu phong phú, đồng thời mời Nguyễn Đại Quân và Lâm Hạo Nam qua, ở trên buổi tiệc, lại bắt đầu mày lại với hai người, liếc mắt đưa tình. Mọi người ở đó đều nói là Nguyễn Đại Quân không chịu được, lặng lẽ chuồn đi trong chốc lát, trở về bên bảo tiểu nhị rót rượu và tiếp đồ ăn cho bọn hắn, Lâm Hạo Nam sau khi uống xong rượu này, mới cảm thấy người không khỏe, trên đường về nhà liền học máu mà chết.

Lâm Khang đương nhiên không chịu bỏ qua, lập tức đến huyện nha kiện cáo Nguyễn Đại Quân hại chết con hắn Lâm Hạo Nam , lúc đó Huyện thái gia là lão cống sinh đã ngoài sáu mươi tuổi, còn có nửa năm sẽ nghỉ hưu về quê. Ông ta xử lý vụ án này cũng cực kỳ qua loa, tìm đến huyện nha khám nghiệm tử thi, phát hiện Lâm Hạo Nam kia đột phát bạo bệnh mà chết, cũng không có triệu chứng trúng độc, nên mới ra lệnh bắt thanh lâu nữ tử Miêu Linh Linh và tiểu nhị của “Ngũ Phượng Lâu” đến đại đường, sau một trận đòn cũng không làm rõ được căn nguyên, liền kết án vì bạo bệnh mà chết. Bởi vì lúc ấy thời tiết đã ẩm, thi thể Lâm Hạo Nam đã ở trong phòng đình thi của huyện nha sáu bảy ngày, sớm thối rửa biến chất, bốc mùi hôi thối, sau đó Lâm gia bắt buộc dĩ đành phải vội lấp qua loa. Thân hình gầy yếu của Miêu Linh Linh trải qua trận đòn đau như thế, cho nên trở về không được vài ngày cũng liền qua đời.

Lâm Khang kia đương nhiên là không thuận theo, vài lần tìm đến huyện nha yêu cầu thẩm tra xử lý lại án này, chính là lão Huyện lệnh kia sớm mất mồm, vì không muốn phiền toái, liền xin từ quan sớm trở về quê cũ. Sau đó nghe nói Lâm Khang và Nguyễn Thành Đạt kia còn đến phủ Khai Phong và đi Bắc Kinh hoạt động, nhưng đều không có hồi âm, xem ra còn đang chờ vị Huyện lệnh mới Triệu Nhân Nghĩa này xử án như thế nào, xử lý thích đáng, mọi người tự nhiên là không có lời nào để nói, nếu có một chút sai lầm, chỉ sợ cũng sẽ gây thành đại họa.

Triệu Nhân Nghĩa sau khi nói xong, thở dài một hơi nói với Hòa Thân: “Nếu chỉ là hai nhà thổ tài chủ này, thì cũng dễ nói, chính là bọn họ hai nhà đều có liên hệ với tri phủ, Tổng đốc, thậm chí quan lớn Bắc Kinh đều có vô số quan hệ! – Như bọn họ ban ngày ban mặt, dám đại náo công đường của ta có thể thấy được, người sau lưng bọn họ không phải ai cũng dám trêu vào!”

Hòa Thân nghe được thực cẩn thận, không dám bỏ qua nửa câu, tuy rằng hắn quyết định phải bộc lộ tài năng làm cho mọi người để ý đến, nhưng hắn luôn tôn sùng câu nói “Không có điều tra sẽ không có quyền lên tiếng”, cho nên sau khi hắn nghe Triệu Nhân Nghĩa nói xong, mỉm cười nói: “Nhân Nghĩa huynh, việc này manh mối nhiều như thế, xin cho ta trở về cân nhắc một phen, sau đó chúng ta lại thương thảo đối sách, có được không?”

Triệu Nhân Nghĩa thấy Hòa Thân lão luyện thành thực như thế, vội vàng hướng về Hòa Thân chấp tay nói: “Vậy làm phiền lão đệ!” Nói xong lại kính Hòa Thân một bát rượu lớn.

Hòa Thân hiểu được, tuy rằng Triệu Nhân Nghĩa nhân nghĩa như thế, nhưng nếu chính mình là Từ Thứ hoặc là một cây măng trong núi, thì Triệu Nhân Nghĩa kia không quá vài ngày khẳng định sẽ coi hắn như phường giá áo túi cơm, hắn nghĩ thầm rằng: năm đó Lưu Bị ba lần đến mời, mất sức của chín trâu hai hổ mới mời được Gia Cát Lượng về trướng, Quan Vũ và Trương Phi kia còn không chịu phục! Nếu không phải trông thấy Khổng Minh khéo léo dụng binh, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái hỏa thiêu Tân Dã Thành, giết được Hạ Hầu Đôn, thì đừng hòng đoạt được nhân tâm; Gia Cát Lượng còn như thế, đừng nói là Hòa Thân ta ! – Nhưng nếu muốn mới ban đầu đã tranh đoạt thiên hạ, Hòa Thân ta đây cũng không dám chắc!

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOoOo—

17. Chương 17: Mới Gần Nữ Sắc.

Buổi tiệc tẩy trần của Triệu Nhân Nghĩa dành cho bọn Hòa Thân mãi tới chạng vạng mới tàn, phu nhân Minh Cẩm vừa nhìn bọn kẻ hầu dọn dẹp chén đĩa, vừa thương lượng với Triệu Nhân Nghĩa việc bố trí chỗ ở cho bọn Hòa Thân.

Nhưng mà thương lượng đi thương lượng lại cũng không nghĩ ra biện pháp. Huyện nha của Triệu Nhân Nghĩa tuy lớn, cũng có phòng trống, nhưng mà không thể dọn dẹp trong chốc lát được, cho nên bọn Hòa Thân đành phải tạm thời ở khách điểm. Chờ khoảng hai ngày để vợ chồng Triệu Nhân Nghĩa thu dọn mấy căn nhà ngang bên cạnh thì bọn họ lại dọn tới đây sau.

Hòa Thân cũng rất thích cách bố trí như vậy, bởi vì hắn muốn ở một mình với Vương Vũ Châu, mặc dù không thể ngủ cùng phòng, nhưng ít nhất cũng kích thích về tâm lý.

Tan tiệc, Triệu Nhân Nghĩa giao mấy bộ hồ sơ vụ án gần đây cho Hòa Thân, sau đó cùng với thê tử Minh Cẩm tiễn bọn họ ra tận cửa huyện nha.

Triệu Nhân Nghĩa cười với Hòa Thân, nói: “Vũ Châu sẽ giao cho đệ, đệ nhớ phải chăm sóc muội ấy tốt!”

Hòa Thân đỏ mặt, cũng gượng cười nói: “Nhân Nghĩa huynh, xin yên tâm...” Rồi chấp tay xin cáo từ.

Hòa Thân vốn muốn ra ngoài ô cùng ngắm cảnh hoàng hôn với Vương Vũ Châu, nhưng mà thấy Vũ Châu ở bên cạnh mặt phấn đã ứng đỏ, biết là Vương Vũ Châu đã hơi say rồi, đành phải về thôi.

Tới khách điểm, Lưu Toàn chuẩn bị nước ấm, hầu hạ Hòa Thân tắm xong, lại tìm y phục sạch sẽ cho Hòa Thân mặc vào, lập tức lại trở thành một công tử phong lưu lỗi lạc.

Hòa Thân ăn mặc sạch sẽ xong liền đến phòng Vũ Châu, lúc này Tiểu Viện đã rửa mặt chải đầu cho Vương Vũ Châu xong, có điều Vương Vũ Châu có lẽ vẫn còn chút hơi rượu, cho nên tắm xong vẫn còn ngồi đờ đẫn trên giường. Hòa Thân vừa thấy bộ dáng Vương Vũ Châu ngồi trên giường, hai mắt lập tức bất động. Vương Vũ Châu lúc này mặc một bộ váy hồng, mái tóc buông xõa xuống hai vai, hai tròng mắt khép hờ, cổ tay như ngọc, bộ ngực sữa phập phồng, phong lưu và kiều mỹ không tả xiết.

Hòa Thân lúc này, dù biết còn nhiều việc quan trọng phải làm, nhưng cũng không hề nhớ đến!

Lưu Toàn thấy Hòa Thân ăn mặc chỉnh tề đi vào phòng Vương tiểu thư, biết ngay thiếu gia muốn đi tán gái, liền bám sát theo Hòa Thân. Vừa thấy Hòa Thân ngăn người ngăn Vương tiểu thư, đã biết thời cơ đến rồi, vội vẫy vẫy tay với Tiểu Viện ở bên cạnh, Tiểu Viện cũng hiểu ý, lén lút đi ra ngoài khép cửa lại.

“Hòa công tử...” Vương Vũ Châu nhẹ nhàng chuyển thân, hai mắt mông lung nhìn Hòa Thân, tư thái cả người không chỗ nào không quyến rũ. Những đường cong mờ mờ phía sau y phục cùng với cặp đùi thon thả khiến cho Hòa Thân muốn ngừng ngừng không được.

” Vũ Châu...” Hòa Thân nhẹ nhàng đáp lời, ngồi xuống bên cạnh, tay không tự chủ được khoác lên người nàng, “Ta đang ở bên cạnh nàng đây.”

“Hòa công tử, công tử sẽ không rời ta mà đi chứ...” Vương Vũ Châu nhẹ nhàng đặt ngọc thủ lên cánh tay của Hòa Thân.

Hòa Thân kích động cả người co rút, mở miệng nói: “Không bao giờ, dù là ta đi đến đâu, cũng luôn ở bên cạnh nàng...”

“Vũ Châu không còn nhà nữa...”

“Ta chính là nhà của nàng, chúng ta vĩnh viễn sẽ không rời xa...”

“Thật chứ?”

“Thật sự!”

Ngay lúc Hòa Thân đang vô cùng kích động, Vương Vũ Châu đã ôm lấy hắn từ phía sau, cảm giác nhẹ nhàng mềm mại truyền tới sau lưng, khiến cho cả người Hòa Thân run rẩy.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, ánh sáng càng lúc càng mờ nhạt, Hòa Thân trợn to hai mắt thưởng thức mỹ nhân ông trời ban cho hắn này. Một sự hoàn mỹ tới mức khiến người ta sợ hãi, hoàn mỹ tới không một điểm tì vết! Hai tay mềm mại của Vương Vũ Châu nhẹ nhàng vuốt ve trước ngực Hòa Thân, hai chân thon dài nhẹ nhàng khép lại, cả người tỏa ra một loại sức hút khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

“Nàng phiêu bạt với ta như vậy, thật sự không hối hận sao?” Hòa Thân hai mắt ẩn tình hỏi han.

“... Không hối hận!” Thanh âm vô cùng quyến rũ, Hòa Thân lúc này mới phát giác Vương Vũ Châu đã hơi khép mắt, vẻ mặt xấu hổ, khóe miệng nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc. Hòa Thân biết phải là một cô gái khát khao tình yêu, mới biểu hiện như thế này trước người đàn ông trong lòng mình.

Giờ phút này, Vương Vũ Châu vô cùng kiên định trong lòng, nàng đang ôm chặt lấy người đàn ông mà nàng quyết định chung sống cả đời, sự trợ giúp của cõn khiến cho mắt nàng tràn ngập một khát vọng, nàng khát vọng muốn được càng gần hơn với người đàn ông mà mình yêu nhất cuộc đời này.

Hòa Thân không khỏi hơi ngơ ngẩn, ngây ngốc hồi lâu...

Sau khi Vương Vũ Châu nhất thời xúc động thổ lộ với Hòa Thân, gò má thiếu nữ đã ửng đỏ, nàng né tránh ánh mắt nóng bỏng của Hòa Thân, hơi dựa vào đầu vai hắn. Trong lúc lơ đãng khẽ nhìn qua cổ nàng, Hòa Thân bỗng nhìn thấy một chút da thịt trắng muốt mềm mại phía trong cổ áo, đó là một đường cong tuyệt đẹp mê người.

Vương Vũ Châu vạn phần thẹn thùng lắc lư trong lòng Hòa Thân, Hòa Thân vừa định đẩy nàng nằm xuống giường, tay ở bên dưới đột nhiên đụng vào bờ hông săn chắc của nàng, trong lòng kích động một trận, không khỏi bóp chặt một cái.

Vương Vũ Châu lớn đến thế này rồi mà tiếp xúc với đàn ông cực kỳ ít, càng đừng nói là có người vuốt ve kiều đồn của mình. Nàng cảm thấy tay của Hòa Thân như là có ma lực vậy, khiến cho cả người nàng run rẩy, miệng bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ lay động lòng người.

Hòa Thân còn muốn trêu đùa kiều đồn của Vương Vũ Châu chút nữa, nhưng hắn còn chưa kịp động thủ, Vương Vũ Châu đã nhẹ nhàng cắn lên vành tai hắn.

Hòa Thân lập tức cảm thấy cả người nhũn ra, một cỗ khoái cảm chạy khắp toàn thân. Hắn bắt đầu thở hổn hển, mạnh mẽ dùng hai tay ôm lấy đầu Vương Vũ Châu, dùng miệng cuộn lấy đầu lưỡi của mềm mại của nàng. Sau một hồi, hắn lại lặng lẽ trượt xuống cảm của Vũ Châu, trong tai nghe thấy tiếng thở dốc hưng phấn của nàng. Hòa Thân kích động vạn phần, bắt đầu thơn nhẹ xuống cảm nàng; hai tay của Vương Vũ Châu đã bắt đầu sờ loạn sau lưng Hòa Thân, còn phát ra tiếng rên rỉ như yêu cầu...

Hòa Thân hai mắt mê muội, trong lòng chợt suy nghĩ: nếu giờ ta với nàng tiến tới...

Chợt trong lòng hắn nhớ tới điều gì, nhẹ nhàng lay đầu vai của Vương Vũ Châu, vạn phần nhu tình nói: “Vũ Châu, nàng rất tốt với ta, ta nhất định sẽ không cô phụ nàng. Hôm nay nàng đã uống nhiều rồi, trước cứ nằm nghỉ đi đã, buổi tối chúng ta lại ra ngoài đình nói chuyện, có được không?”

Vương Vũ Châu nghe thấy Hòa Thân nói vậy, cũng tỉnh lại không ít, chợt thấy bộ dáng của mình trên giường, lập tức mặt đỏ tai hồng, hai tay che mặt, nói với Hòa Thân: “Vậy chàng xin ra bên ngoài chờ thiếp...”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

18. Chương 18: Bày Mưu Tính Kế.

Có Vương Vũ Châu ở bên người làm bạn, Hòa Thân cực kỳ hưng phấn, ở rít trong khách điểm suốt ba ngày. Ngoài nói chuyện yêu đương với Vương Vũ Châu ra, Hòa Thân cũng lấy những tư liệu vụ án kia ra đọc. Ngoài trừ tình tiết vụ án, còn có thêm một ít thông tin mà Triệu Nhân Nghĩa mới điều tra ra mấy ngày qua, đó là những mối quan hệ ở phía sau lưng hai nhà Nguyễn, Lâm. Những điều này có hỗ trợ rất lớn cho việc phá án và bắt người.

Hòa Thân ở đây ba ngày, vắt óc nghĩ lại mấy truyện trinh thám như thiếu niên Bao Thanh Thiên, thần thám Địch Nhân Kiệt gì đó, cuối cùng ông trời có mắt, đến ngày thứ tư hần chợt có một linh cảm. Để nắm bắt lấy linh cảm này, Hòa Thân vội bật người ngồi dậy khỏi ghế, sải bước đi qua đi lại trong phòng.

“Công tử, chàng sao vậy?” Vương Vũ Châu đang chưng trà nóng tới, chợt thấy Hòa Thân đột nhiên như thế, sợ tới mức chút nữa làm rơi tách trà xuống.

“À, Vũ Châu, vừa rồi ta chợt nghĩ ra điều gì đó, nếu không đi đi lại lại, chỉ sợ lại quên mất!” Hòa Thân mỉm cười đầy nhu tình với Vương Vũ Châu.

“Có phải có thể giúp cho Triệu đại ca giải quyết vụ án kia không? Công tử thật là lợi hại!” Vương Vũ Châu cao hứng, sau buổi tối đó với Hòa Thân, cái chữ ‘Hòa’ trong ‘Hòa công tử’ sớm đã bị nàng quên bay.

Hòa Thân vốn có mồm mép nhanh nhẹn, nhanh tay nhanh mắt, hơn nữa lại thêm kiến thức hai đời, trí tuệ cũng khá. Thời gian vừa rồi chẳng qua là do bị đánh, lại vừa xuyên vết, lại hơi sợ mẫu thân, lại bận việc Vương Thủ Thành, cho nên trí khôn chưa được phát huy ra đầy đủ. Hiện giờ cũng không bị ai khinh bỉ, đã xuyên vết thành công rồi, mẫu thân cũng cách xa nơi này, Vương lão gia tử cũng đã cười hạc đi về hướng Tây, bên người chỉ còn lại Vương Vũ Châu mà mình hằng ao ước, thêm một Lưu Toàn sống chết bên mình, lại thêm một Tiểu Viện có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Hiện tại hần là hoàng đế trong bốn người, có cái gì mà cố kị, vừa thấy Vương Vũ Châu khích lệ mình, liền không tự giác hơi tự đắc, lẩm bẩm: “Cái này gọi là đẹp trai đến ngây người, quá chất! Ai da da, Nguyễn Thành Đạt, Lâm Khang, các người định lừa ai hả? Các người dù có gian xảo, cũng so được với Hòa Thân hay sao? Vũ Châu, giờ ta phải đi gặp Triệu đại ca của muội, ngày mốt lại xử lý bọn họ!”

Vương Vũ Châu thấy Hòa Thân huyền thuyên, mấy câu trước chẳng hiểu tí nào, nhưng mà nàng cũng đã sớm quen rồi, cho nên cũng không để ý, vừa nghe thấy Hòa Thân bảo có biện pháp giúp Triệu Nhân Nghĩa giải quyết vụ án, lập tức cũng hơn hớn dâng trà, còn cầm lấy cái quạt phe phẩy cho Hòa Thân.

Lần này vì có việc phải dùng đến Lưu Toàn, lại muốn có Vương Vũ Châu đi cạnh cho vui vẻ, cho nên mới để Tiểu Viện ở lại khách điểm, một hàng ba người tới huyện nha tìm Triệu Nhân Nghĩa.

Triệu Nhân Nghĩa vừa thấy Hòa Thân rốt cuộc đã lộ diện, liền vui vẻ mời bọn họ vào thư phòng, chờ người hầu chưng trà lên, liền đi thẳng vào vấn đề ngay: “Hòa Thân lão đệ, hai ngày nay ta đã định đến khách điểm bái phỏng, chỉ sợ lại quấy rầy đệ nghiên cứu vụ án, cho nên đành phải cung kính chờ đợi thôi!”

Hòa Thân thiếu chút nữa thì phun cả miếng trà ra, thầm nghĩ: Người mà tới, thật cũng chẳng ảnh hưởng tới việc nghiên cứu của ta, chỉ sợ ảnh hưởng việc cưới gả thôi! Hần suy nghĩ một chút, mới mở miệng nói: “Nhân Nghĩa huynh khách khí rồi, vụ án này đúng là hơi rắc rối! Không biết người khám nghiệm tử thi cho Lâm Hạo Nam lúc trước giờ có ở đây không?”

“Có, có, người đó vẫn làm việc ở phòng đóng dấu mà, để ta gọi hần lên luôn nhé?” Triệu Nhân Nghĩa nói.

Hòa Thân thấy Triệu Nhân Nghĩa thiếu kiên nhẫn như vậy, cười cười nói: “Không cần, không cần, huynh dẫn ta đứng nhìn hần từ xa là được.”

Triệu Nhân Nghĩa khó hiểu, điều tra án tử sao lại không tra hỏi, mà lại chỉ nhìn từ xa. Nhưng hần thấy Hòa Thân khẳng định chắc nịch như vậy, cũng không dám không nghe, liền dẫn Hòa Thân tới trước cửa sổ phòng đóng dấu. Triệu Nhân Nghĩa thấy Hòa Thân chỉ dùng khước mắt liếc nhìn người khám nghiệm tử thi liền xoay người đi luôn, liền cười hỏi: “Hòa lão đệ, có muốn gọi cả nguyên cáo bị cáo, cả mấy tù bà tiểu nhị của ”Ngũ Phụng lâu” tới luôn không? Hay là đào mộ Lâm Hạo Nam lên khám nghiệm lại?”

Hòa Thân thấy Triệu Nhân Nghĩa nói như vậy, trong lòng cười lạnh: Nếu gọi hết bọn người liên quan đến rồi hỏi, không được thì tra tấn bức cung, thì còn gọi gì là thủ đoạn? Vì thế liền cười với Triệu Nhân Nghĩa, nói: “Tra hỏi thì không cần, việc khai quan khám nghiệm tử thi đương nhiên là không tránh được, có điều phải chờ tới lúc kết án đã! Trước mắt có vài việc quan trọng phải lập tức làm, càng nhanh càng tốt! Chờ làm xong vài việc này, ta đương nhiên sẽ giải thích cho Nhân Nghĩa huynh!”

Triệu Nhân Nghĩa thấy Hòa Thân làm việc khó hiểu, có điều nếu đã nhờ người ta, vả lại thấy hắn tỏ ra như là đã định liệu trước, chắc không sai được, liền nói: “Được, nếu Hòa lão đệ đã nắm chắc như vậy, vậy mời phân phó đi!”

Hòa Thân thấy Triệu Nhân Nghĩa cũng coi như sáng khoái, liền hơi suy tư hỏi: “Huynh có thân binh không?”

“Thân binh?” Triệu Nhân Nghĩa khó hiểu hỏi, “Thân binh là cái gì?”

Hòa Thân thấy Triệu Nhân Nghĩa ngay cả thân binh cũng không biết, liền giải thích ngắn gọn: “Huynh có xem trên TV... nhầm... xem hát hí khúc không? Lúc khâm sai đại thần tuyên bố bắt đại quan, huynh có thấy phía sau khâm sai luôn có vài tên thị vệ. Mấy thị vệ thân thủ phi phàm đó chỉ vừa nghe khâm sai nói ‘Bắt’ là lập tức tiến lên bắt người, ai nói gì cũng không nghe. Mấy thị vệ đó chính là thân binh, để phòng ngừa tên đại quan phản kháng!”

Triệu Nhân Nghĩa nghe thấy vậy lập tức sáng láng, nếu mình mà có thân binh, như vậy Nguyễn Thành Đạt cùng Lâm Khang kia sao có thể làm loạn trên đại đường, hẳn chẳng bảo ‘thân binh’ của mình tới đánh cho nát mộng.

Hòa Thân thấy Triệu Nhân Nghĩa đã hiểu, liền nói: “Vậy huynh mau gọi hai tên ra đây, ta sẽ huấn luyện tại chỗ luôn!”

Triệu Nhân Nghĩa tài năng khác thì không có, nhưng khả năng gọi người thì đúng là nhất lưu, không bao lâu sau đã có hai tên nha dịch đứng trước mặt Hòa Thân.

Hòa Thân ngồi ngay ngắn trên ghế, không thèm liếc nhìn bọn họ, nhẹ nhàng hỏi: “Tên?”

Hai sai dịch này thấy Huyện thái gia còn phải khách khí với người này, không dám chậm trễ, vội trả lời: “Nhan Lập Hồ, Phạm Tiệp!”

” Nhan Lập Hồ, Phạm Tiệp! Huyện thái gia Triệu đại nhân có lệnh, bị cáo Nguyễn Thành Đạt nhi tử của Nguyễn Đại Quân trong vụ án “Ngũ Phượng lâu” hiện đang trốn ở Khai Phong. Hắn ta đang ở “Bể Nguyệt lâu” lêu lổng với một kỹ nữ tên là Thôi Hồng. Hai người các ngươi lập tức lên đường tới Khai Phong, không được kinh động kẻ nào, cũng không cần giải thích cho Nguyễn Đại Quân, cứ áp giải hắn tới đây cho ta!”

Nhan Lập Hồ cùng Phạm Tiệp sửng sốt, còn chưa kịp hiểu, Hòa Thân đã hét lớn: “Việc này vạn phần cơ mật, Triệu đại nhân tin tưởng lắm mới giao cho các ngươi, các ngươi nếu dám tiết lộ ra ngoài nửa chữ, thì đừng quay lại Huỳnh Dương huyện này nữa!” Nói xong, lấy từ trong tay áo ra hai tờ ngân phiếu 100 đặt lên bàn, nói: “Làm cho tốt vào, rồi quay lại gặp ta lĩnh thưởng!”

Nhan Lập Hồ cùng Phạm Tiệp vừa thấy có bạc, lập tức đồng ý đi luôn.

Triệu Nhân Nghĩa thấy Hòa Thân quả thật lợi hại, không khỏi tự cảm thấy không bằng, đồng thời cũng cảm tạ nghĩa phụ đã ở bên kia vẫn còn tìm cho hắn một trợ thủ đắc lực như vậy.

” Nhân Nghĩa huynh, có phải huynh có một người hầu cận thân tên là Triệu Ngũ Lục?” Hòa Thân hỏi.

“Đúng vậy, đó là cháu ta! Ngũ Lục, còn không lại đây chào thúc thúc!” Triệu Nhân Nghĩa nói với Triệu Ngũ Lục ở bên cạnh.

Không nghĩ tới Triệu Ngũ Lục này cũng khá thông minh, giống như Lưu Toàn, nhanh tay nhanh mắt. Hòa Thân liền nói với Triệu Nhân Nghĩa: “Bảo Ngũ Lục mang danh thiếp của huynh tới Khai Phong mời người khám nghiệm tử thi của tỉnh đến đây, càng nhanh càng tốt! Lưu Toàn, tiếp sau còn có việc làm phiền người!”

Lưu Toàn thấy Hòa Thân khách khí như vậy, đỏ mặt lên quỳ gối xuống nói: “Chủ tử có việc gì cứ phân phó, đừng nên nói lời ‘làm phiền’, tiểu nhân thật sự không nhận được!”

“Đứng dậy, đứng dậy! Ta nghĩ Triệu đại nhân mời người ở tỉnh thì được, nhưng mà tới Bắc Kinh thì chưa chắc đã được. Người lập tức lên đường tới Bắc Kinh, dù dùng cách nào cũng phải đến hình bộ, mời người khám nghiệm tử thi tới, có được không?”

Lưu Toàn hơi cân nhắc, nói: “Chủ tử yên tâm, việc này nô tài làm được! Nô tài có quen một tiểu nô tài ở phủ Liêm thân vương, quan hệ rất tốt, ca ca của hắn làm việc ở hình bộ. Nô tài gặp hắn, việc này tuyệt đối thành!”

Lưu Toàn đi rồi, Hòa Thân lại quay lại nói với Triệu Nhân Nghĩa: “Lão huynh, còn có chuyện nhờ huynh ra mặt!”

Mới nói xong câu này, Hòa Thân đột nhiên cảm thấy mình hình như hơi đảo khách thành chủ, liền ngại ngừng đứng dậy cười cười với Triệu Nhân Nghĩa: “Nhân Nghĩa huynh, ta khoa chân múa tay hò hét ở đây, huynh sẽ không trách chứ?”

Triệu Nhân Nghĩa thấy Hòa Thân này quả nhiên xử sự lưu loát, tuy rằng nhất thời chưa rõ dụng ý của Hòa Thân, nhưng hắn đã phục sát đất sự quyết đoán của Hòa Thân. Lại thấy ngay cả nô tài bên cạnh Hòa Thân cũng có thể mời được người ở hình bộ, liền lại càng không dám coi khinh vị Hòa công tử đến từ Bắc Kinh này, liền nói: “Hòa lão đệ đừng khách khí, có chuyện gì đệ cứ phân phó!”

“Tốt, Nhân Nghĩa huynh quả nhiên đại nhân đại lượng, để có thể thuận lợi kết thúc vụ án này, ta sẽ không khách khí nữa!” Hòa Thân nói, “Thời gian này, Nhân Nghĩa huynh phải dùng mọi cách để huấn luyện các nha dịch của huynh, tốt nhất là huấn luyện bọn họ thành thân binh hết! Cho dù không thành được thân binh, cũng phải nghe lệnh huynh trên đại đường! Cho nên, dù là huynh cưỡng bức hay làm gì thì làm, tóm lại là: huynh bảo bắt kẻ nào, bọn họ phải lập tức động thủ! Mặt khác lại phải phiên Nhân Nghĩa huynh một chuyến, mời người khám nghiệm tử thi của huynh đến, ta muốn uống trà và tham khảo một chút vấn đề y học với hắn! Những người cần tới đều tới đây, tối hôm nay ta sẽ nói rõ ràng mọi việc với Nhân Nghĩa huynh!”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

19. Chương 19: Chỉ Điểm Bến Mê.

Hòa Thân ngồi suốt từ sáng đến chiều với người khám nghiệm tử thi của huyện nha Huỳnh Dương tên là Vạn Đại Phát, hai người vừa uống rượu vừa tham khảo công tác chuyên môn. Vạn Đại Phát này cũng có thực tài, lại thấy khách nhân của Huyện thái gia khiêm tốn với mình như vậy, liền vui vẻ khoan khoái vừa uống vừa nói.

Hòa Thân liên tiếp nâng chén kính rượu hắn, người này lại rượu tới không bao giờ từ, nâng chén uống tất, cho nên trời còn chưa tối đã say mềm. Hòa Thân thấy đã đến lúc, liền tìm Triệu Nhân Nghĩa, bảo hắn để thân binh đưa Vạn Đại Phát này về nhà, còn dặn Vạn Đại Phát mai đứng giờ hăng đi làm.

Bố trí xong chuyện này, trời cũng đã hoàng hôn, Vương Vũ Châu thấy Hòa Thân chưa thể trở về ngay, liền nhờ Minh Cầm phái người tới khách điểm đón Tiểu Viện tới. Lúc này Tiểu Viện đang giúp đỡ Minh Cầm cùng Vương Vũ Châu thu xếp một bàn đồ ăn cho Hòa Thân cùng Triệu Nhân Nghĩa.

Hòa Thân cũng đói rồi, vừa rồi hắn ngồi ăn uống với Vạn Đại Phát cũng chẳng tập trung ăn được cái gì, lúc này thấy ba mỹ nhân chuẩn bị đồ ăn ngon miệng, liền cùng mọi người ngồi vào vị trí, ăn uống sảng khoái. Trong bữa Minh Cầm cùng Vương Vũ Châu không ngừng thêm rượu cho bọn họ, chăm sóc vô cùng chu đáo, Tiểu Viện cùng với thiếp thân nha đầu Tử Lâm của Minh Cầm thì đứng ở bên cạnh bưng trà đưa nước, vô cùng ân cần.

Ăn no say xong, Triệu Nhân Nghĩa liền dẫn Hòa Thân vào trong thư phòng, không đợi Hòa Thân kịp ngồi vào chỗ đã vội hỏi: “Hòa lão đệ bố trí làm cho ta rất bội phục, có điều lại có nhiều chỗ chưa hiểu rõ, còn mời lão đệ chỉ giáo thêm!”

Hòa Thân nhìn vị Triệu Nhân Nghĩa tài cán và chức vụ không tương xứng này, mỉm cười: “Trước khi ta thuyết minh với Nhân Nghĩa huynh, mời Nhân Nghĩa huynh giải đáp trước cho đệ một vấn đề!”

“Lão đệ mời nói!” Triệu Nhân Nghĩa rất thành ý nhìn Hòa Thân.

” Nhân Nghĩa huynh sau này còn muốn làm quan không?” Hòa Thân mặt trầm như nước hỏi.

Triệu Nhân Nghĩa không ngờ Hòa Thân lại hỏi hẳn điều này, chợt rung mình, hỏi: “Chẳng lẽ vụ án này, sẽ ảnh hưởng tới con đường làm quan của ta sao?”

Hòa Thân thấy Triệu Nhân Nghĩa bất an, liền cười nói: “Đâu chỉ có ảnh hưởng, Nhân Nghĩa huynh nếu xử vụ án này không thỏa đáng, đừng nói tới tiền đồ, chỉ sợ cái mũ cánh chuồn trên đầu huynh cũng giữ không nổi. Đừng thấy cái mũ này chỉ như vật trang trí trên đầu, nếu để rơi rồi, thì không dễ kiếm lại đâu!”

Triệu Nhân Nghĩa thấy Hòa Thân nói trịnh trọng như vậy, liền thở dài nói: “Nói thật, ta cũng chán làm quan lắm, có điều vẫn có chút không cam lòng! Ta học hành cực khổ mười năm đạt công danh, còn chưa đền nợ nước nợ dân, mới gặp chút khó khăn đã sợ hãi bỏ chạy, đó không phải bản tính của Triệu Nhân Nghĩa ta. Cho nên ta muốn làm tốt cái chức huyện nha nho nhỏ này, chẳng vì gì khác, chỉ là để không oán không hối mà thôi!”

Hòa Thân nghe thấy Triệu Nhân Nghĩa nói chuyện dài dòng như vậy, cứ nói thẳng là ta thích làm quan không được sao? Nhưng nghĩ lại những lời Triệu Nhân Nghĩa nói có lẽ cũng là từ nhiệt huyết thanh niên thật.

Hòa Thân đang nghĩ ngợi lung tung, chợt ngoài cửa có người lên tiếng: “Thúc à, người khám nghiệm tử thi ở tỉnh đã mời tới; ngoài ra Nhan Lập Hồ cùng Phạm Tiệp cũng đã dẫn Nguyễn Đại Quân từ Khai Phong về rồi!”

Hòa Thân nghe thấy giọng Triệu Ngũ Lục, liền nói với Triệu Nhân Nghĩa: “Huynh đi gặp người khám nghiệm tử thi của tỉnh đi, sắp xếp cho người ta thật tốt; mặt khác giải Nguyễn Đại Quân lên đây, ... còn nữa, thưởng 200 lượng bạc này cho Nhan Lập Hồ cùng Phạm Tiệp!” Nói xong lấy hai tờ ngân phiếu ra đưa cho Triệu Nhân Nghĩa.

Triệu Nhân Nghĩa thấy Hòa Thân vì hỗ trợ hẳn mà mở cả hầu bao, lập tức cảm thấy hơi ngượng ngùng, còn định khách khí một chút, Hòa Thân đã khoát tay chặn lại, ý là “Đại ân không cần dùng lời đệ tạ”. Triệu Nhân Nghĩa thấy Hòa Thân trượng nghĩa như vậy, thầm nghĩ mình một năm cũng chỉ có mấy chục bổng ngân, còn giả vờ giả vịt gì trước mặt người ta, vì thế cũng cầm ngân phiếu đi ra ngoài.

Không lâu sau, Triệu Nhân Nghĩa đã bố trí xong chuyện, quay lại thư phòng ngồi xuống nghe Hòa Thân nói chuyện.

Hòa Thân nói tiếp: “Nhân Nghĩa huynh nếu vẫn còn muốn làm quan, vậy nhất định phải xử vụ án này theo kiểu ‘thiết án’ không một kẻ hở!”

“Thiết án?” Triệu Nhân Nghĩa sững sốt.

Hòa Thân vung tay ra trước mặt, nói: ”Đúng vậy, thiết án! Căn cứ theo tư liệu Nhân Nghĩa huynh cung cấp cho ta, thêm những chuyện ta chứng kiến ở kinh thành, hai nhà Nguyễn, Lâm này đều có hậu trường cứng rắn. Trước nói về Nguyễn gia, Nguyễn Thành Đạt là cháu trai của Trương Đình Ngọc chính là nguyên lão cả ba triều Khang Hi, Ung Chính cùng đương triều Càn Long. Con trai Trương Đình Ngọc là Trương Nhược Trùng nhậm chức lễ bộ thượng thư, nghe nói còn kiếm cho Trương Đình Ngọc một cái tước vị gì đó, vô cùng oai phong. Hơn nữa Trương Đình Ngọc sống bao nhiêu thập niên, môn sinh rải khắp thiên hạ, không thể khinh thường. Hậu trường như thế, Nhân Nghĩa huynh bảo có cứng hay không?”

Hơn nữa Lâm gia cũng oai phong ngất trời, anh rể của Lâm Khang chính là người đứng đầu phủ Khai Phong, tri phủ Liễu Hỉ Công. Tiểu đệ của Liễu Hỉ Công là Liễu Hoa năm trước vừa được thăng nhiệm làm Lại Bộ Thị Lang, mà Liễu Hoa này cũng lấy được nữ nhi của Lưu Thống Huân vẫn được xưng là ‘Bao long đồ’ đương triều, cho nên Liễu Hoa cũng đương nhiên là tỷ phu của hình bộ thượng thư Lưu Dung rồi! Người như vậy, Nhân Nghĩa huynh nói có thể chọc vào được không?”

Triệu Nhân Nghĩa bị Hòa Thân làm cho hết hồn, liên tiếp cảm thán quan trường gian nguy, đồng thời cũng coi Hòa Thân là cọng rơm cứu mạng, liền kích động nói: “Hòa Thân huynh kiến thức như vậy, thực làm ta xấu hổ vô cùng! Chuyện này giải quyết thế nào, còn mời Hòa Thân huynh chỉ giáo!”

Hòa Thân thấy Triệu Nhân Nghĩa không ngờ lại có kiểu nói giông giống với Vương Thủ Thành lúc sinh thời, trách không được hấn lại nhận Vương Thủ Thành làm nghĩa phụ, liền cười cười nói: “Tuy năm đó Trương Đình Ngọc cùng Lưu Thống Huân đều quyền khuynh triều chính, nhưng tới giờ cũng đã phai nhạt đi nhiều. So sánh Trương Nhược Trừng con của Trương Đình Ngọc với Lưu Dung con của Lưu Thống Huân, đương nhiên người trước vẫn kém hơn một chút! Hiện giờ Lưu Dung được hoàng thượng hậu đãi, mới hơn 30 tuổi đã làm thượng thư triều đình, vài năm nữa chắc chắn sẽ là một trung đường gia! Lưu Dung này, khẳng định sẽ là một tân tinh chính trị lấp lánh hào quang.”

“Vậy hay là Hòa lão đệ lúc xử án xử nghiêng về phía Lâm gia, tương lai có thể đầu nhập làm môn hạ Lưu Dung?” Triệu Nhân Nghĩa vừa nói ra đã thấy hối hận, đây rõ ràng là coi thường nhân cách của Hòa Thân, cho nên liền đỏ mặt muốn giải thích.

Hòa Thân không so đo, cười cười nói: “Đương nhiên là không, ta chẳng những không hy vọng huynh lúc xử án làm vì tình riêng, ta vẫn muốn huynh làm thanh quan hơn, là một thanh quan cho dân, nếu không, sẽ làm Vương đại nhân năm đó đã cứu huynh nơi đầu đường thất vọng đó. Có điều ta thấy Lâm Hạo Nam con của Lâm Khang đúng thực là bị người đầu độc, nếu vậy thì tốt, cứ thuận theo công lý mà xử thôi. Trước không nói với Liễu Hoa và Lưu Dung ở Bắc Kinh xa xôi, mà ngay tri phủ Khai Phong, cũng chính là người lãnh đạo trực tiếp của huynh là Liễu Hi Công tối thiểu cũng có một chút cảm kích!”

“Nếu Lâm Hạo Nam thật sự bị hạ độc chết, vậy vì sao lúc trước khám nghiệm tử thi ở huyện nha lại không phát hiện ra điều gì?” Triệu Nhân Nghĩa như đã hiểu ra điều gì, nhưng vẫn hơi nghi vấn.

Hòa Thân nói: “Vụ án này dù xảy ra chưa lâu, nhưng nếu muốn điều tra từ đầu cũng không dễ. Tội phạm hấn là đã sớm chuẩn bị, đừng nói là chứng cứ, ngay cả chút dấu vết để lại sợ là cũng khó tìm! Vừa rồi huynh gọi tên khám nghiệm tử thi Vạn Đại Phát kia đến, ta quan sát thấy hấn cũng chẳng phải là thứ gì tốt. Ta phỏng chừng Lưu Toàn ngày mai có thể mời được người khám nghiệm tử thi ở hình bộ về, đến lúc đó chúng ta mới xuống tay với Vạn Đại Phát sau!”

Triệu Nhân Nghĩa lúc này mới hiểu, liền cúi mình trước Hòa Thân, nói: “Hòa lão đệ thật là cao nhân, khiến cho con đường phía trước của ta trở nên sáng sủa nhiều rồi!”

Hòa Thân thấy cái đầu gỗ Triệu Nhân Nghĩa rốt cuộc đã hiểu ra, cười ha hả nói: “Nhân Nghĩa huynh hiện giờ không còn nghi ngờ ta làm bẩn thanh danh của huynh chứ?”

Tuy rằng Triệu Nhân Nghĩa biết rằng mọi chuyện còn sớm, nhưng mà hấn tự cảm thấy mây đen trên đầu đã tan hết, liền lập tức tinh thần sáng láng, vì thế gọi người chuẩn bị rượu và đồ ăn, ở trong thư phòng chén chén với Hòa Thân.

“Lão đệ xin đừng phiền lòng, chỉ trách ta nhất thời gấp gáp, không làm được việc!” Triệu Nhân Nghĩa nhanh chóng nâng chén lên mời Hòa Thân.

“Chờ đến khi kết án, Nhân Nghĩa huynh chỉ cần nói bốn chữ là giải quyết được vấn đề...” Hòa Thân cười nói.

“Bắt lấy cho ta!” Hai người trăm miệng một lời cùng nói.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

20. Chương 20: Bắt Lấy Cho Ta.

Trải qua hai ngày Hòa Thân vạch mưu tính kế, sáng ngày thứ ba, vụ án Lâm Hạo Nam tử vong lại được huyện nha huyện Huỳnh Dương một lần nữa thăng đường xử lí. Bị cáo Nguyễn Đại Quân, phụ thân Nguyễn

Thành Đạt, cùng nguyên cáo Lâm Khang (phụ thân của Lâm Hạo Nam), còn có tú bà tiểu nhị của “Ngũ Phương lâu”, toàn bộ đều được đưa lên đại đường.

Huyện lệnh Triệu Nhân Nghĩa mặc quan phục mới tinh, tinh thần hưng phấn ngồi dưới tấm biển “Minh kính cao huyền” (gương sáng treo cao). Hòa Thân ngồi bên cạnh hơi thấp hơn. Ngày hôm qua sau khi được Hòa Thân dạy dỗ, cũng làm cho vị Huyện thái gia này tự tin hơn, nhìn những ‘thân binh’ đứng nghiêm bên cạnh, Triệu Nhân Nghĩa cảm thấy khá là oai phong.

Lâm Khang thời gian này đã cảm thấy oan ức không chịu nổi, ông sớm đã qua lại với chỗ tỷ phụ Liễu Hỷ Công ở phủ Khai Phong, cũng tới Bắc Kinh một lần, nhưng vẫn chưa có hồi âm gì, vì thế ông càng tức khí, thâm nghĩ: Cùng lắm thì ta mặc kệ, nếu đã không tìm thấy Nguyễn Đại Quân, ta sẽ bắt cha hán Nguyễn Thành Đạt phải đền mạng. Xem ra tên huyện quan này cũng chỉ là kẻ bất lực, hôm nay ta tự tay làm thịt lão già Nguyễn Thành Đạt kia xem hán có dám làm gì ta.

Nguyễn Thành Đạt chẳng hề sợ hãi, lần trước tới Bắc Kinh lão đã vung cả nắm bạc, nhận được lời nhắn của một vị đại quan truyền xuống: “Trước cứ cho đứa nhỏ trốn đi, việc này chỉ cần dây dưa kéo dài, sẽ từ lớn biến thành nhỏ”. Có lời này, Nguyễn Thành Đạt an tâm như nhận được thánh chỉ, liền đưa con trai tới Khai Phong, còn mình ở nhà tranh cãi với lão già Lâm Khang này.

Có điều, hôm nay hai người bọn họ tới đại đường đều cảm thấy có chỗ không ổn, nhưng không ổn ở đâu thì khó nói rõ, chỉ cảm thấy nha dịch hai bên có vẻ nghiêm túc hơn mọi ngày một chút. Lẽ ra bọn nha dịch huyện nha này đều rất tốt với bọn họ, nhìn thấy cũng nên gật đầu hỏi thăm này nọ, nhưng hôm nay cả đám đều như ôn thần, nhìn thấy bọn họ mà cứ coi như không.

Chưa đợi cho hai người kia hỏi chỗ ngồi, Triệu Nhân Nghĩa đã đập kinh đường mộc, nói xuống dưới: “Vụ án tử vong kì quái của Lâm Hạo Nam, bản quan đã điều tra rõ ràng, hiện tại truyền tất cả những người liên quan đến, là bởi vì bản quan muốn đưa ra phán quyết cuối cùng!”

Triệu Nhân Nghĩa vừa mới nói, những người bên dưới đã rối loạn, Nguyễn Thành Đạt vừa nghe thấy vị Huyện thái gia này muốn kết án, liền âm thầm sung sướng, trong khi đó Lâm Khang lại thở dài, hô lên: “Cái gì mà vụ án tử vong kì quái của Lâm Hạo Nam? Con ta rõ ràng bị người hại chết, hiện giờ còn chưa rõ ràng đã kết án rồi, có còn vương pháp hay không?”

“Bốp” Triệu Nhân Nghĩa ở bên trên đập kinh đường mộc, quát lớn: “Lâm Khang, vụ án này thẩm tra ra sao, chấm dứt thế nào, bản quan tự có chủ trương, không cần người nhiều lời! Người gào thét ở công đường, không để ý mệnh quan triều đình, mới chính là vô vương pháp, lui qua một bên cho ta, bằng không đừng trách vương pháp vô tình!”

Lời của Triệu Nhân Nghĩa vang vang đánh thếp, rất có khí phách, cũng khiến Lâm Khang hơi sợ. Nhưng về bề bề của lão ngày thường đâu có thể dễ dàng bị áp chế như vậy, lão vừa định vuốt râu trợn mắt, đã thấy nha dịch đứng đối diện trợn mắt nhìn mình, xem ra chỉ cần Huyện thái gia ra lệnh một tiếng, thật đúng là có thể qua xử lý mình, cho nên chỉ đành im lặng không dám nói.

Nguyễn Thành Đạt thấy Lâm Khang bị Huyện thái gia mắng cho như vậy, càng thêm cao hứng đắc ý, hán thâm nghĩ: “Hay là vị đại quan ở Bắc Kinh đã truyền lời tới cho Huyện thái gia rồi, nếu như vậy thật thì quá ngon rồi!”

Ngay lúc Nguyễn Thành Đạt đang hớn hở, chợt nghe thấy Triệu Nhân Nghĩa nói: “Bản quan nói hôm nay kết án, có điều không phải trên đại đường, mà là kết án trước mộ phần của Lâm Hạo Nam! Lâm Khang, người hãy nghe cho kĩ: Lâm Hạo Nam nếu như quả thật bị người mưu hại, bản quan sẽ giải tội thay cho hán, nếu hán đột ngột bạo phát bệnh mà chết, vụ án này sẽ dừng lại tại đây!” Nói xong cũng không nhìn người bên dưới phản ứng thế nào, liền phân phó với những thân binh hai bên: “Tới mộ Lâm Hạo Nam!”

Hòa Thân thấy Triệu Nhân Nghĩa diễn cực đạt, ở trong lòng liền cho hán 8 điểm: xem ra Triệu Nhân Nghĩa này cũng là một nhân vật khá! Rồi cũng đứng dậy đi theo.

Huyện thái gia muốn tới trước mộ phần Lâm Hạo Nam để kết án, lúc này dân chúng xem náo nhiệt đã vây kín chung quanh.

Trên đường ra khỏi thành, Triệu Nhân Nghĩa ôn tập lại lời dặn dò của Hòa Thân, ngẫm lại cũng hài lòng với biểu hiện của mình trên công đường, vì thế càng thêm phần trầm ổn.

Tới trước mộ phần của Lâm Hạo Nam, Hòa Thân thấy mọi việc đã sắp xếp xong, liền dùng mắt ra hiệu cho Triệu Nhân Nghĩa. Triệu Nhân Nghĩa lập tức hiểu ý, liền vung tay lên với nha dịch hai bên: “Đào quan tài lên, khám nghiệm tử thi lại!”

Bọn nha dịch lĩnh mệnh, dùng xẻng múa may một hồi, quan tài của Lâm Hạo Nam nhanh chóng được lật lên.

Nguyễn Thành Đạt thấy Huyện thái gia muốn khám lại tử thi, lập tức sửng sốt, có điều lão cũng vẫn bình thản, bởi vì lão đã bỏ ra số tiền lớn để mua chuộc người khám nghiệm tử thi trong huyện nha là Vạn Đại Phát, giờ này chẳng phải cũng do Vạn Đại Phát khám nghiệm sao?

“Tại hạ đã kiểm tra, Lâm Hạo Nam thật đúng là bạo bệnh mà chết, trên người không có dấu hiệu nhiễm độc!” Vạn Đại Phát nghiệm xong thi thể của Lâm Hạo Nam, liền nghiêm trang báo cáo kết quả với Triệu Nhân Nghĩa.

” Lâm Hạo Nam thật sự mắc bệnh mà chết?” Triệu Nhân Nghĩa nói, “Kết quả khám nghiệm của người chính là căn cứ kết án của ta, không được phép sơ suất!”

“Đại nhân yên tâm, tại hạ thừa nghiệp tổ tông, đã hơn 20 năm tuổi nghề, vừa rồi khám thật sự cẩn thận, tuyệt đối không sai được!” Vạn Đại Phát nói lời son sắt, vừa âm thầm nghĩ về nhà phải đòi thêm bạc của Nguyễn Thành Đạt.

“Được! Mời tổ khám nghiệm tử thi của hình bộ và nha môn tỉnh lên khám!” Triệu Nhân Nghĩa hướng về phía sau hô lên.

Hai người khám nghiệm tử thi đi từ phía sau lên, mang theo dụng cụ của bọn họ, sau đó bắt đầu khám nghiệm lại.

Vừa thấy người của hình bộ và tỉnh tới rồi, lại thấy dụng cụ chói lọi của họ, Vạn Đại Phát lập tức hồn xiêu phách lạc, Nguyễn Thành Đạt vừa mới đắc ý giờ cũng chợt dạ, chân mềm nhũn ngồi bịch xuống đất.

“Theo hai người chúng tôi kiểm tra, Lâm Hạo Nam không phải bạo bệnh mà chết, mà là trúng độc. Dấu hiệu trúng độc khá rõ ràng, người nào chỉ cần có chút kiến thức y học nhìn sơ qua là biết!” Hai người khám nghiệm tử thi được mời đến nói.

Triệu Nhân Nghĩa giận tím mặt, bước lên túm áo Vạn Đại Phát, quát lớn: “Người vừa rồi còn nói cái gì mà 20 năm kinh nghiệm, lại dám lừa gạt bản quan, – bắt lấy cho ta!”

” Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng...” Vạn Đại Phát lập tức quỳ phịch xuống đất, bắt đầu cầu xin Triệu Nhân Nghĩa, “Đại nhân, ta... ta nhận tội! Đại nhân, hai lần khám nghiệm trước đều là Nguyễn Thành Đạt ép ta dối trá!”

“Được, vậy người trở về hãy thành thật cung khai đi! Đưa đi!” Triệu Nhân Nghĩa ra lệnh.

Nguyễn Thành Đạt thấy chuyện đã lộ, hô to một tiếng: “Con ta đúng là oan uổng mà, tất cả đều là do ta làm!”

“Vậy người tới đại lao của huyện nha mà đối chất với nhi tử Nguyễn Đại Quân của mình! Bắt lấy cho ta!” Triệu Nhân Nghĩa oai phong lẫm liệt ra lệnh.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

21. Chương 21: Rầu Vì Tiền.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Sau khi Hòa Thân giúp Triệu Nhân Nghĩa giải quyết gọn vụ án mạng khó kia liền nghiêm nhiên trở thành sư gia số một trong huyện nha Huỳnh Dương, thật ra Hòa Thân khi xưa đến Hà Nam không phải thật lòng muốn theo Triệu Nhân Nghĩa làm thuộc hạ, chỉ vì khó từ chối thịnh tình của Triệu Nhân Nghĩa nên đành ở lại, mà cũng không phải lý do ấy, muốn từ chối thì dễ thôi, vấn đề cốt lõi là thê tử của Triệu Nhân Nghĩa, phu nhân Minh Cầm, hôm đó trong yến tiệc mừng công dành cho Hòa Thân, tiểu mỹ nhân Minh Cầm đối đãi với hắn hết như chúa cứu thế mới chết chứ!

Hòa Thân từ kiếp trước đến kiếp này vẫn chưa sửa đổi được chứng bệnh mê gái, hề có mỹ nhân cầu xin thì đáp ứng ngay, vốn dĩ hắn không chịu đứng dưới một huyện lệnh nhỏ nhoi, hơn nữa đó còn là một tên huyện lệnh năng lực không cao, nhưng Triệu Nhân Nghĩa đưa ra lời mời xong, Minh Cầm đã mỉm cười ngọt ngào với Hòa Thân, hành động ấy đã khiến hắn gật đầu nhận lời ngay không cần suy nghĩ.

Cứ thế Hòa Thân trở thành sư gia huyện Huỳnh Dương, huyện này tuy không lớn nhưng mọi việc lớn nhỏ phải giải quyết thì nhiều vô số kể.

Hòa Thân thích làm đại sự, làm đại sự mới hứng thú, càng có thể qua đó chứng minh năng lực vượt trội của mình, nhưng những vụ án mạng phức tạp rắc rối ở huyện Huỳnh Dương bé nhỏ một năm xảy ra mấy vụ chứ? Chỉ có một số chuyện vặt vãi làm hắn đau đầu nhức óc mà thôi. Nào là Mã lão nhị uống say rượu thò tay sàm sờ con dâu Phan gia, Phan lão đại nghe nói huyện nha có một Hòa thân thiên phú án như thần liền hùng hổ chạy đến huyện nha đánh trống kêu oan. Lão Lý mất một con dê, nghi ngờ gia nhân Lý Tam ăn trộm, thế cũng đến huyện nha đánh trống để Hòa Thân giúp ông tìm dê lạc...

Trong vòng một tháng, hề Hòa Thân đặt chân qua cửa lớn huyện nha liền cảm thấy một luồng hơi lạnh dâng lên từ cột sống, hắn định tìm Triệu Nhân Nghĩa bày lý do trả lại chức vụ, lại không qua nổi ải tình cảm, nhất là đôi mắt long lanh tình tứ của Minh Cầm, nay hắn tiến thoái lưỡng nan nên tâm trạng vô cùng buồn bực.

Hòa Thân nay đã không còn ở trong quán trọ, hắn thuê một biệt viện nhỏ ở phố Quan Tây, nơi này thích hợp cho đôi tình nhân đang yêu say đắm như hắn và Vũ Châu. Thì ra Triệu Nhân Nghĩa luôn muốn Hòa Thân dọn vào huyện nha nên đã thu dọn sẵn phòng ốc, và cũng khuyên hắn vài lần, nhưng khi thấy thái độ bối rối giữa Hòa Thân và Vũ Châu, đoán biết có nguyên nhân khiến hắn từ chối, sau vài câu khách sáo đã không kiên trì ép buộc nữa.

Biệt viện nơi Hòa Thân ở cách xa phố chợ náo nhiệt, không khí trong lành, hoàn cảnh tao nhã thanh vắng, đây là nơi yên tĩnh hiếm có trong huyện thành. Mỗi khi Hòa Thân từ huyện nha quay về, vừa đến đầu hẻm nhỏ đã ngửi thấy mùi thơm phảng phất, hắn biết Vũ Châu và Tiểu Viên đang chuẩn bị thức ăn ngon cho mình, khi bước đến cửa nhà, Lưu Toàn luôn là người đầu tiên nhìn thấy hắn trước, sau đó tươi cười hí hửng chạy lại gần, sốt sắng vừa quạt mát vừa cởi mũ giúp hắn, đặt chân vào nhà, Vũ Châu giúp hắn cởi áo khoác trước, tiếp đến sẽ rót một tách trà ấm thơm nồng dâng lên.

Chưa phải là gia đình nhưng lại có cảm giác ấm cúng hơn cả gia đình, Hòa Thân cảm động không biết bao nhiêu lần rồi. Nhiều năm sau đó, dù Hòa Thân làm được nhiều đại sự kinh thiên động địa, dù có biết bao kẻ hầu người hạ xung quanh, hắn vẫn không quên được những ngày tháng êm đềm trong biệt viện nhỏ ở huyện Huỳnh Dương năm nào.

Vương Thủ Thành chỉ giữ một chức quan nhỏ trong hộ bộ, gia nghiệp chỉ giàu có hơn bá tánh bình thường một chút nên Vương Vũ Châu mang danh là tiểu thư nhà quan lại nhưng không hề mang quan niệm cuộc sống xa hoa phù phiếm. Từ sau khi thổ lộ tâm tình với Hòa Thân, Vũ Châu đã xem hắn như người đàn ông của đời mình, ngoài ngủ chung giường với Hòa Thân vào ban đêm ra, nàng gần như làm trọn mọi nghĩa vụ và trách nhiệm của một thê tử với phu quân.

Hôm nay nha môn không có đại sự gì cần giải quyết, đám sư gia dưới quyền cũng không đến làm phiền, Hòa Thân thông báo với Triệu Nhân Nghĩa một tiếng xong rồi quay về nhà, vừa đến đầu hẻm đã thấy Lưu Toàn lẳng xăng chạy đến gần.

“Thiếu gia, có chút chuyện cần bẩm báo với cậu!” Lưu Toàn cung kính nói.

“Chuyện gì vậy?” Hòa Thân thấy phản ứng của Lưu Toàn khác với thường ngày, thót tim một cái, hồi hã hỏi dồn.

Lưu Toàn khom lưng hành lễ trước, sau đó mới từ tốn nói: “Thiếu gia, mấy tháng qua chúng ta từ Bắc Kinh đến Hà Nam, giữa đường còn dạo chơi một vòng, đến Hà Nam rồi trước tiên ở quán trọ, sau lại thuê biệt viện, cả nhà ăn uống chi tiêu...”

“Lưu Toàn, ngươi định viết hồi ký cho ta đó hả? Ngươi không ở trong nhà làm việc, trời nóng bức thế này chạy ra đây nói chuyện không đầu vào đầu, có gì về nhà hãy nói!” Hòa Thân nghe Lưu Toàn nói năng lung tung, chả còn hứng thú nghe tiếp.

“Thiếu gia, cậu đừng nóng vội! Tiểu nhân còn chưa bẩm báo hết mà.” Lưu Toàn nhe răng cười trừ.

“Có gì nói mau! Ở lâu với Tiểu Viên rồi ngươi cũng thành nữ nhi luôn, sau này còn như thế ta sẽ cấm ngươi qua lại với Tiểu Viên, ngay cả nói chuyện với nhau cũng không được!” Hòa Thân gằng giọng hầm dọa.

Lưu Toàn hốt hoảng nói nhanh: “Đừng mà thiếu gia... Tiểu nhân nói nhiều thế là muốn thông báo rằng thời gian qua chúng ta tiêu tiền như nước, giờ đã sắp tiêu hết ngân lượng rồi, số tiền còn lại chỉ đủ duy trì ba đến năm ngày nữa thôi, chúng ta phải nghĩ cách mới ổn. Tiểu nhân nghĩ việc này nếu nói ra trước mặt Vương cô nương thì mất mặt lắm, khoan bàn tới Vương cô nương nghĩ gì, dù là Tiểu Viên sẽ dùng ánh mắt gì đánh giá hai chủ tớ chúng ta chứ?”

Hòa Thân nghe xong chợt lo lắng: Thôi rồi, chỉ lo cửa cấm người đẹp, quên mất nền tảng kinh tế rồi.

Nhưng với tình cảnh của mình hiện tại, biết kiếm ngân lượng từ đâu? Lúc rời khỏi kinh thành, mẫu thân Diệp Hác Nã La Thị tỏ lòng thương con đã gần như đem hết toàn bộ của cải tích cóp trong nhà đưa cho hấn rồi, nay mỗi tháng nhận 5 lượng bạc bổng lộc từ Triệu Nhân Nghĩa, tính thế nào cũng không giải quyết được nguy cơ trước mắt, xem ra cửa gái phải tốn tiền là đạo lý không đổi từ cổ xưa đến hiện đại nhỉ.

Hòa Thân vốn nghĩ ra ngoài lặn lội kiếm chức quan nhằm đảm bảo vụ làm ăn lớn của mình, còn định gây dựng một đế quốc kinh tế hùng mạnh trong thời Càn Long thịnh thế, nào ngờ kế hoạch làm giàu vĩ đại chưa đi được bước đầu tiên đã phát rầu vì chuyện cơm áo gạo tiền rồi.

Hòa Thân rầu rĩ một lúc, nói với Lưu Toàn: “Ngươi không nghĩ cách gì dò la thử Tiểu Viên xem chỗ Vũ Châu cô nương còn ngân lượng không à?” Ngoài miệng nói thế, trong bụng bực bội nhủ thầm: “Mấy trăm năm nữa, nam nữ sống chung với nhau thì chi phí cá nhân cũng mạnh ai nấy trả mà.”

“Tiểu nhân đã hỏi thử Tiểu Viên rồi, người ta lúc rời khỏi nhà đúng là có mang theo ít ngân lượng...”

“Mang theo bao nhiêu? Chỉ cần chống đỡ thêm một thời gian cũng tốt.” Hòa Thân nôn nóng hỏi.

“Tiểu nhân chưa nói xong mà, thiếu gia! Người ta đúng là có mang theo ngân lượng, nhưng thời gian qua cũng đã tiêu sạch rồi.”

“Tiêu sạch rồi?” Hòa Thân hét toáng lên, không ngờ Vương Vũ Châu cũng là một cô gái biết cách phung phí quá nhỉ.

Lưu Toàn nhìn ra suy nghĩ của Hòa Thân, bối rối giải thích hộ: “Vũ Châu cô nương đã tiêu hết ngân lượng trên người thiếu gia đó, làm 3 chiếc áo khoác bằng vải vóc thượng hạng cho thiếu gia, lại mua thêm mấy đôi giày mới, ... Tất cả cậu đều nhìn thấy được, còn miếng ngọc đính trên mũ của cậu, cây quạt cầm trên tay cậu đều do Vũ Châu cô nương mua giá cao từ Thạch Quang các đấy.”

Nghe đến đây, Hòa Thân cúi đầu tuyệt vọng, hấn bỏ mặc Lưu Toàn đứng đó, lê bước nặng nhọc về nhà, vừa bước vào cửa đã thấy Vũ Châu và Tiểu Viên đang tất bật chuẩn bị cơm nước.

Vũ Châu thấy hấn quay về, mỉm cười nói: “Tại sao hôm nay công tử lại về sớm thế? Hãy ngồi nghỉ ngơi trước, trên bàn có trà ấm pha sẵn đó!”

Hòa Thân bắt gặp thân hình mảnh mai yêu kiều của Vũ Châu cùng khuôn mặt diễm lệ liền muốn đến gần vuốt ve vài cái, nhưng khi nghĩ đến tình cảnh túng quẫn sắp phải đối mặt thì không còn tâm trạng nữa, chỉ miễn cưỡng cười đáp lễ rồi vào nhà ngồi xuống.

“Lưu Toàn đâu rồi, công tử? Bảo hấn vào nhóm lửa giúp!” Tiểu Viên gọi lớn từ trong bếp.

“Lưu Toàn vừa có chút việc ra ngoài rồi.” Hòa Thân rầu rĩ trả lời.

Đợi đến tối mịch Lưu Toàn mới mò về, Hòa Thân tức tối định giáng cho hắn một bạt tay, nhưng Lưu Toàn đã ghé tai hắn trước hí hửng thông báo: “Thiếu gia, cậu không cần lo lắng về ngân lượng nữa, tiểu nhân tìm được một cách hay để kiếm tiền rồi.”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

22. Chương 22: Mẹo Làm Giàu.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Hòa Thân chưng hửng trong giây lát, nửa tin nửa ngờ lời nói của Lưu Toàn, chỉ nghe tên nô tài trung thành nhỏ tiếng trình bày tiếp: “Thiếu gia, hôm nay nô tài thấy cậu rầu rĩ vì ngân lượng, trong lòng cũng rất khó chịu, nên mới... ra ngoài phố chợ dạo một vòng xem có thể tìm ra cách kiếm tiền hay không. Thiếu gia, theo ý tiểu nhân chúng ta có thể phát tài nhờ bán giấy tiền vàng bạc đó.”

Hòa Thân vừa nghe nói giấy tiền vàng bạc, định nổi đóa gào lên, Lưu Toàn nhanh nhẩu giải thích: “Thiếu gia, cậu đừng nổi giận, hôm nay tiểu nhân đi một vòng quanh chợ, thấy tên bán tiền âm phủ phát tài to, người ta toàn mua từng xấp lớn. Thiếu gia, tiểu nhân còn mang về cho cậu một xấp nè.” Vừa nói, Lưu Toàn vừa thò tay vào ngực áo moi ra một xấp ngân phiếu âm phủ đưa cho Hòa Thân.

Hòa Thân tiện tay cầm lấy xấp ngân phiếu chế tác thô kệch kia, nghe Lưu Toàn nhắc nhở, trong đầu đột nhiên nảy ra chút ý tưởng, khẽ nhíu mày suy ngẫm, chợt vỗ đùi một cái, quay về phía Lưu Toàn hét to khen ngợi: “Hay lắm! Người giỏi thật đấy!”

Đối với tiền âm phủ dành cho người đã khuất thì Hòa Thân quá quen thuộc rồi, hắn nhớ 300 năm sau vào thế kỷ 21, loại tiền âm phủ đã được nâng cấp đến mức giống hệt tiền thật do ngân hàng nhà nước phát hành luôn, trên tờ tiền in chân dung Ngọc Hoàng Đại Đế, góc trên chính diện đề chữ ngân hàng Thiên Đường, toàn bộ tờ bạc dùng màu đỏ chủ đạo, thậm chí các mệnh giá lớn nhỏ đều có đủ.

Nhớ tới tiền âm phủ thế kỷ 21, Hòa Thân bỗng nhớ về một số chuyện khi hắn còn là Quách Tam Đức, lúc đó cha hắn dựa vào một cỗ máy in nhỏ làm kế sinh nhai, thuở nhỏ gia đình hắn sống trong khu vực có mấy trường tiểu học, cha hắn in tài liệu giảng dạy và đề thi giúp nhà trường kiếm tiền nuôi hắn ăn học, sau khi tốt nghiệp đại học, có một khoảng thời gian ngắn hắn giúp việc trong xưởng in của cha nên Hòa Thân quá quen thuộc với ngành in ấn. Sau khi đến làm chỗ cha, hắn phát triển thêm một số dịch vụ mới, ngoài phục vụ cho trường học ra còn in thêm poster quảng cáo giúp một số nhà máy, cửa hiệu nhỏ.

Giờ đây Lưu Toàn nhắc đến giấy tiền vàng bạc, Hòa Thân lập tức nghĩ ra mẹo làm giàu: Tại sao ta lại phải bán giấy tiền vàng bạc vất vả kiếm chút bạc lẻ? Chỉ bằng dựa vào kinh nghiệm kiếp trước phát hành tiền coi âm luôn. Muốn làm giàu phải đi trước thiên hạ một bước, ta sẽ in loại giấy tiền vàng bạc 300 năm sau đem bán ở thời Càn Long thịnh thế, muốn không giàu mới lạ à?

Nhưng Hòa Thân lại nghĩ ngay đến kỹ thuật lạc hậu thời bấy giờ, hắn cảm thấy đau đầu, trước kia dù làm ăn nhỏ lẻ với các nhà máy cửa hiệu nhưng khách hàng vẫn yêu cầu kỹ thuật in ấn chất lượng cao, đừng nghĩ chỉ in vài tờ rơi xanh xanh đỏ đỏ đem phát ngoài đường nhưng đều phải chế bản điện tử, tách màu in khuôn vàng, vào thời đại này biết kiếm đâu ra kỹ thuật tiên tiến kia đây?

Ngao ngán một lúc, Hòa Thân lại nghĩ đến lời nói của cha (tất nhiên là cha của Quách Tam Đức): “Con người khi bị dồn vào đường cùng thì chuyện gì cũng làm được!” Hòa Thân còn nhớ khi nói ra câu này, cha hắn còn tiện thể kể một câu chuyện. Chuyện kể rằng trong làng kia có 2 người đến lâm trường bên sông ăn trộm gỗ, cả hai khi đến lâm trường không ai bảo ai, mỗi người ôm một cây gỗ to dùng chạy ngược về, đợi khi họ qua sông rồi, sắp về đến làng quay đầu lại nhìn, thấy không ai đuổi theo bắt mình, thở phào nhẹ nhõm, cây gỗ rơi ngay xuống đất, sức lực toàn thân biến đâu mất. Nghỉ ngơi hồi sức xong, lúc định khiêng gỗ về nhà, đừng nói là mỗi người ôm một cây, dù hai người hợp lực cũng không khiêng nổi cây nào, sau cùng hết cách, họ đành về nhà đánh xe bò đến kéo hai cây gỗ.

Hòa Thân được câu chuyện khích lệ, máu nóng trong người sôi sùng sục, cúi đầu lẩm bẩm: “Bây giờ ta đúng là lâm vào đường cùng rồi, ta không tin không thể làm ra thứ giấy tiền vàng bạc dùng cho người chết kia. Không dùng chế bản điện tử thì ta động tay khắc mẫu, không có kỹ thuật in phun thì ta quét mực bằng khuôn sắt.”

Nghĩ đến đây, Hòa Thân lập tức muốn ra ngoài mua giấy và mực màu, nhưng nghĩ lại ngành in ấn không phải sức của một người có thể làm được, nhiều công đoạn như thế cần mấy người phân công hợp tác mới hoàn thành nổi, nói không chừng ngoài mình và Lưu Toàn còn phải nhờ luôn Vũ Châu, Tiểu Viên, thế là Hòa Thân bảo Lưu Toàn gọi Vũ Châu và Tiểu Viên vào phòng, hẩn triệu tập một cuộc hội nghị trước khi chính thức hành động.

Lưu Toàn không biết Hòa Thân định làm gì, nhưng nghe chủ nhân dặn dò, cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng chạy đi mời hai cô nương.

Vũ Châu, Tiểu Viên và cả Lưu Toàn nghe xong kế hoạch lập nghiệp của Hòa Thân, ai nấy tròn mắt ngạc nhiên, họ làm sao lý giải được Hòa Thân lại có cách nghĩ cổ quái như thế chứ.

“Công tử, việc huynh vừa nói muội cũng không biết ý kiến thế nào, nhưng... nhưng chỉ cần huynh cảm thấy được thì nhất định là được!” Vũ Châu tuy không hiểu tí gì kế hoạch làm giàu của Hòa Thân nhưng vẫn tin tưởng tuyệt đối vào hắn.

Tiểu Viên vẫn còn là một cô bé vốn không biết phân biệt tốt xấu, nghe Hòa Thân bảo in gì đó có thể phát tài, thế là khi đến lượt cô phát biểu đã không hỏi thêm câu nào, chỉ chớp chớp mắt nói: “Công tử, việc gì kiếm được tiền thì chúng ta sẽ làm! Lưu Toàn, huynh thấy thứ ấy có kiếm được tiền không?”

Những ngày qua Tiểu Viên đã hoàn toàn bị Lưu Toàn chinh phục, trong mắt cô Lưu Toàn là nhân vật số một, vấn đề trọng đại như thế không hỏi qua Lưu Toàn sao được? Lưu Toàn tất nhiên không dám nói lung tung, chỉ cảm thấy quyết sách quan trọng của Hòa Thân lần này hình như trái ngược với mục tiêu phấn đấu trước kia, bèn dè dặt hỏi: “Thiếu gia, vậy sau này chúng ta không định làm quan nữa à?”

Hòa Thân bực bội định lên tiếng mắng, chưa kịp mở miệng, Vũ Châu đã nói thay: “Lưu Toàn, tính ra người là nô tài mấy đời của nhà công tử đó, tại sao lại luôn muốn đưa chủ nhân đi lệch đường thế hả? Người xem Triệu Nhân Nghĩa làm quan kia, cuộc sống của ông ta có tốt không chứ?”

Vừa rồi Lưu Toàn chỉ buột miệng hỏi một câu, giờ nghe Vũ Châu trách móc đầu dấm dặt tội với thiếu phu nhân tương lai chứ, thế là sắc mặt thay đổi ngay tức thì, mỉm cười hí hửng nói: “Thật ra làm quan hay phát tài cũng như nhau cả, cuộc đời này có tiền rồi muốn làm chuyện gì chẳng được! Kế hoạch in tiền âm phủ làm giàu, Lưu Toàn này tán thành cả hai tay.”

Tiểu Viên thấy Lưu Toàn giơ cao hai tay, cô cũng bắt chước đưa tay lên theo. Kế hoạch của Hòa Thân được nhất trí thông qua, xem ra phương thức lãnh đạo bề ngoài dân chủ, bên trong chuyên chế lại xảy ra trong 4 người họ nhĩ.

Vũ Châu nhận ra sắc mặt Hòa Thân hơi chút không vui, liền nói: “Công tử, huynh đừng để bụng những lời vừa rồi của Lưu Toàn. Đường đường một đấng nam nhi, có nhất thiết phải làm quan trở thành nô tài của triều đình không? Nhiệt huyết nam nhi, chí tại bốn phương, làm những gì mình thích mới không uổng phí kiếp này.”

Hòa Thân nghe lời Vũ Châu mừng rơn, không ngờ đại tiểu thư xuất thân trong gia đình quan lại xã hội phong kiến còn có tiềm chất cách mạng như thế. Hắn không cần khách sáo nữa, lập tức phân chia nhiệm vụ cho mọi người: Lưu Toàn cầm danh sách hàng hóa do Hòa Thân liệt kê ra ngoài mua hàng, ở Huỳnh Dương mua không được thì đến Khai Phong mua; hắn và Vũ Châu phụ trách dọn dẹp hai căn phòng trống hướng tây để dùng làm xưởng in; Tiểu Viên lãnh trách nhiệm nấu cơm.

Bận bịu một hồi, Hòa Thân tìm được cảm giác khởi nghiệp từ đôi bàn tay trắng, có Vũ Châu bên cạnh nên tinh thần phấn chấn, càng vất vả càng phấn khởi hăng say.

Hai ngày sau, giấy bạc âm phủ do Hòa Thân thiết kế cuối cùng đã in thử thành công.

Hòa Thân không so sánh sản phẩm mới của mình với loại ngân phiếu âm phủ thô kệch được Lưu Toàn mua về, hắn đem tiêu chuẩn của 300 năm sau ra để làm thước đo đánh giá, phải nói là ưu việt hơn ấy chứ, trong

đó khác biệt lớn nhất là thay ngân hàng Thiên Đường trên tờ bạc thành ngân hàng Minh Giới, chân dung Ngọc Hoàng Đại Đế sửa thành Diêm Vương, dùng màu xám tro pha xanh lục làm màu sắc chủ đạo, vừa nhìn vào là tạo cảm giác tiền dành cho người đã khuất.

Còn một điểm Hòa Thân phải kiên trì gạt phăng ý kiến của mọi người mới làm được, đó là in tờ bạc hai mặt và dùng giấy loại tốt, không thể khiến người ta cảm thấy mình không tôn trọng người chết, Hòa Thân nghĩ mình làm vậy rất có tầm nhìn chiến lược của nhà kinh tế hiện đại, không thể chỉ lo cho giá thành, trước tiên phải lấy được lòng tin của người tiêu dùng, từ đó mở rộng thị phần, sau cùng mới nghĩ cách tìm kiếm lợi nhuận tối ưu.

Lúc đầu Hòa Thân in ngân phiếu mệnh giá một vạn lượng, 5 vạn lượng và 10 vạn lượng, sau đó nghĩ tới trường hợp âm phủ cũng xảy ra lạm phát nên in thêm mệnh giá lớn 100 vạn lượng, 1000 vạn lượng, 10.000 vạn lượng.

Lưu Toàn nhìn vào từng xấp tiền in xong cột ngay ngắn đặt dưới đất, sốt sắng hỏi: “Thiếu gia, bước tiếp theo có phải chúng ta ra phố rao bán mở tiền âm phủ này không?”

Hòa Thân vênh mặt đáp lời: “Làm vậy chẳng phải chúng ta trở thành hàng chợ rồi sao? Hàng thượng hạng như thế đâu cần chúng ta đi rao bán, ngày mai chúng ta sẽ ra ngoài quảng cáo, sau đó ngồi ở nhà đợi người mua đến lấy hàng số lượng lớn. Cái này gọi là bán sỉ, biết chưa hả?”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

23. Chương 23: Khởi Nghiệp.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Nhằm chuẩn bị cho ngày mai quảng bá sản phẩm, bọn Hòa Thân bận suốt đêm không ngủ, nửa đêm đầu hần vất óc suy nghĩ ý tưởng quảng cáo, nửa đêm về sáng hần và Vũ Châu bắt đầu viết viết vẽ vẽ, Lưu Toàn và Tiểu Viên phụ trách mài mực, hong khô những tờ quảng cáo, chuẩn bị sáng mai sẽ đem ra phố dán, căn phòng nhỏ sáng rực ánh nến.

Nội dung quảng cáo đại khái là: “Con người chết đi trước tiên phải đến âm tào địa phủ trình diện, ở đó chịu sự phán xét công tội của Diêm Vương, Diêm Vương sẽ căn cứ biểu hiện tức thời và thiện ác kiếp trước của mỗi người phân xử, người tốt sẽ đắc đạo thành tiên đến tiên giới hưởng phúc, trường sinh bất tử; kẻ xấu hoặc những người Diêm Vương nhìn không ưa sẽ bị đày xuống mười tám tầng địa ngục chịu hình phạt; người không tốt cũng không xấu thì tiếp tục ở lại cõi âm, vì thế số giấy tiền vàng bạc Thiên Đường hiện đang bày bán ngoài thị trường dù có đốt cho người thân đã khuất bao nhiêu thật ra cũng không có tác dụng.

Xưởng trưởng xưởng in tiền âm phủ đây chính là Tàn Quảng Vương cai quản sổ sinh tử dưới âm tào địa phủ chuyển thế, là đặc sứ được Diêm Vương ủy nhiệm đến nhân gian phát hành tiền âm phủ, hy vọng mọi người sau khi đọc được quảng cáo này nhanh chóng đến đặt hàng, số lượng có hạn, mua nhiều sẽ được ưu đãi!

Địa chỉ xưởng in: Hẻm tây phố Tây Quan huyện Huỳnh Dương.”

Viết ra những lời quảng cáo trên Hòa Thân đã tốn biết bao trí tuệ, cơ sở lý luận của hần là vào thời đại này trên đời có mấy đại thiện nhân đại ác nhân, đa số đều là người bình thường không tốt cũng không xấu, đạo lý đó ai ai cũng hiểu nên chắc chắn mọi người sẽ nghĩ nếu đã không phải người tốt kẻ xấu thì chết đi không lên được thiên đường, cũng không bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, dù đốt nhiều tiền Thiên Đường hiện đang bày bán ngoài chợ, đối với người thân của mình dưới âm phủ chẳng khác nào giấy vụn, nay có tiền chuyên dụng cõi âm đương nhiên phải mua về đốt; một yếu tố quan trọng nữa là người thời xưa cực kỳ mê tín, điều kiện vệ sinh y tế, chế độ dinh dưỡng không tốt nên số người sống thọ không nhiều, thêm vào thiên tai chiến tranh, chuyện tang sự thường xuyên xảy ra như cơm bữa, vậy “tiền” do Hòa Thân phát hành nhất định bán chạy rồi.

Dù là đại ác nhân đi chăng nữa chắc chắn cũng không muốn sau khi chết bị dày xuống mười tám tầng địa ngục, người thân của họ sẽ nghĩ đốt nhiều tiền xuống dưới để hối lộ Diêm Vương lão gia, hiện nay nước Đại Thanh quan tham vô số, ai cũng tin rằng dưới âm tào địa phủ cũng thế mà thôi.

Sáng hôm sau, Hòa Thân và Lưu Toàn thay y phục xong, mỗi người xách một thùng hồ trắng chuẩn bị ra phố dán quảng cáo. Hòa Thân nghĩ: “300 năm sau khắp thành phố đều rộ lên tệ nạn dán quảng cáo tràn lan, nhân viên môi trường đau đầu đối phó vẫn không giảm, nhưng vào thời này nếu áp dụng chiêu thức quảng cáo mới mẻ trên tin chắc sẽ biến tòa huyện thành nhỏ trở nên đặc sắc hơn, không chừng còn đẩy lên trào lưu quảng bá tuyên truyền sản phẩm mới ấy chứ.”

Vừa định ra khỏi nhà, chợt có hai công tử trẻ mắt thanh mày tú từ phía trong đi ra, Hòa Thân trở mắt nhìn kỹ, thì ra Vũ Châu và Tiểu Viên lại nữ cải nam trang.

Vũ Châu mỉm cười trách: “Ài! Huynh xem thường phận nữ nhi của muội đúng không? Đêm qua còn nói việc này ai cũng có phần, thế mà sáng ra đã thay đổi rồi.”

“Lưu Toàn, sao huynh không gọi muội cùng đi? Hứ!” Tiểu Viên liếc xéo Lưu Toàn, lên tiếng oán trách.

Hòa Thân thấy hai tiểu mỹ nhân chủ động đòi đi theo, hào hứng nói: “Hoan nghênh, hoan nghênh! Nếu hai vị bằng lòng trở tài thì hôm nay chúng ta gác mọi việc sang một bên, nhất định phải làm cả huyện thành Huỳnh Dương đều biết đến sản phẩm mới của chúng ta.”

Hòa Thân hiện là sư gia số một ở huyện nha, còn là khách quý của huyện thái gia Triệu Nhân Nghĩa, đương nhiên không lo có kẻ quấy phá làm loạn, cũng không cần suy nghĩ đến chuyện tìm bộ phận liên quan ở nha môn đăng ký, bây giờ họ chỉ thả sức bạ đầu dán đó, vì thế chỉ trong vòng nửa ngày, khắp hang cùng ngõ hẻm huyện thành Huỳnh Dương, dân chúng đã rỉ tai nhau thông tin nóng hổi trên.

Bận bịu đến trưa, Hòa Thân và Vũ Châu mỗi người xách chiếc thùng không lăm lem mồ hôi quay về, họ định tiếp tục đến các thôn trấn ngoài thành mười mấy dặm dán quảng cáo vào buổi chiều, nhưng họ vừa về đến đầu hẻm đã thấy căn nhà bị số người đến mua “tiền” bao vây chặt cứng, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Lưu Toàn cười tươi như hoa chạy lại gần nói: “Thiếu gia, chúng ta mau về bán hàng đi! Nhiều người đến mua như vậy nhất định kiếm bộn tiền đấy. Đổ hết vốn liếng vào in tiền và quảng cáo, giờ chúng ta ngay cả tiền mua gạo cũng hết sạch rồi.”

Hòa Thân trừng mắt nói: “Hấp tấp gì chứ, người chả biết gì cả! Họ vừa đến mua chúng ta đã bán ngay thì mất giá trị hàng hóa hết, hôm nay chúng ta dù nhịn đói cũng không được bán, đi theo ta!” Dứt lời, Hòa Thân sải bước đi về phía đám đông.

“Các vị hương thân phụ lão, xin các vị yên lặng nghe tôi nói! Tại hạ chính là đại diện xưởng trưởng của xưởng in tiền này, nay có vài lời muốn nói với các vị.” Hòa Thân đứng trên một phiến đá hét lớn: “Vốn dĩ định ngay hôm nay giúp các vị có tiền đốt cho người thân dưới âm phủ, nhưng đêm qua đột nhiên có một thương buôn ở Giang Nam đến, vì nhà ông ấy mất một lúc mấy người thân nên đã mua toàn bộ tiền của chúng tôi rồi. Tôi cố giữ lại một ít cho hương thân phụ lão Huỳnh Dương, nhưng ông ta mang theo mấy vị võ lâm cao thủ, vừa vào nhà đã ném xuống bàn một xấp ngân phiếu, không thèm nhiều lời khiêng hết tiền in sẵn trong nhà đi, trước khi bỏ đi còn ném lại câu ‘Sau này ở xưởng in có bao nhiêu thì sẽ lấy hết bấy nhiêu!’ Thưa các vị hương thân phụ lão, thành thật cáo lỗi với các vị rồi!”

Đám đông chen chúc ở đây nửa ngày chỉ muốn xem thử loại tiền âm phủ mới này như thế nào, tiện thể mua một ít về đốt cho người thân đã khuất, nay nghe Hòa Thân báo đã bị một thương buôn Giang Nam mua sạch liền nổi giận đùng đùng, đám đông nhao nhao đòi đi tìm tên thương buôn tính sổ.

“Lần sau lão gian thương kia dám vác mặt đến đây nữa ta sẽ đập một trận nên thân...”

“Bọn nhà giàu thật ngang ngược, lúc còn sống xa hoa hưởng lạc thì thôi chứ, chết xuống âm tào địa phủ còn cướp của người ta à!”

“Thằng thương buôn Giang Nam này chết bao nhiêu người thân vậy? Sao lão không chết quách luôn cho rồi.”

“Nhà giàu thì sao hả? Giàu nhưng có ăn cướp ăn trộm nhà người không? Người ta buôn bán chứ không phải tiếp tế bọn nghèo đói các người, không có tiền thì cút xéo mau!” Một gã nhà giàu chói tai khi nghe lời mắng nhiếc của hai thằng nghèo, trừng mắt gân cổ lên cãi cọ.

Hòa Thân thấy tình hình căng thẳng, nếu không can thiệp e sẽ xảy ra ẩu đả mất, bèn ho khan vài tiếng, nói lớn: “Các vị hương thân phụ lão, không nên nóng giận! Hôm nay mời mọi người về cho, đêm nay chúng tôi sẽ thức trắng đêm in thêm một mớ, vào giờ Thân ngày mai chúng tôi sẽ mang đến bãi đất trống trước Thôi Tiên tửu lầu bán, lúc đó hoan nghênh mọi người đến mua ủng hộ!”

Vũ Châu và Lưu Toàn lúc đầu còn chưa hiểu tại sao Hòa Thân lại hành động như vậy, nhưng khi thấy đám đông tiếc nuối quay về, lại xì xào to nhỏ “Ngày mai phải dậy thật sớm đến chiếm chỗ trước ở Thôi Tiên tửu lầu” thì hiểu ra, Vũ Châu phấn khởi chạy ào đến bên Hòa Thân mừng yêu: “Đúng là một gian thương!”

Hòa Thân vui mừng khôn xiết, nhìn vào đôi mắt tình tứ của Vũ Châu, thò tay bắt hai cú mạnh vào ngực và hông nàng. Giữa ban ngày ban mặt, lại có mặt Lưu Toàn và Tiểu Viên, Vũ Châu thẹn thùng đến nỗi toàn thân mềm nhũn, vội lách người tránh né bàn tay ma quái của Hòa Thân, bĩu môi oán trách: “Đáng ghét!”

Vũ Châu e ấp như cành hoa đào chớm nở, toàn thân lan tỏa hơi thở khơi dậy dục vọng đối phương làm Hòa Thân nóng rang khắp người, quay đầu hét lớn một tiếng với Lưu Toàn và Tiểu Viên: “Mau về nhà ngủ thôi!”

Ngày hôm sau, khi Hòa Thân cùng Vũ Châu mang tất cả hàng tồn đến bãi đất trống trước Thôi Tiên tửu lầu, biển người chật cứng đã đợi sẵn ở đó từ lâu, chỉ thấy cả một khu vực rộng chỉ còn tiếng la hét, đầu người lúc nhúc cao thấp. Dọc hai bên đường có một số người bán hàng rong, nào là kẹo hồ lô, nào là hạt dưa cây trái, bức tranh náo nhiệt càng thêm hỗn loạn.

Hòa Thân nhìn thấy cảnh này, vui mừng cười toe toét, nhủ thầm: Xem ra chiến lược kinh doanh 3 bước của mình đã thực hiện thuận lợi bước thứ nhất rồi, ngày mai phải bắt đầu tiến hành mục tiêu chiến lược thứ hai thôi.

Quay đầu lại gân cổ hét to: “Mọi người còn đứng ngây ra đó làm gì? Bán hàng mau!”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

24. Chương 24: Tai Họa Tiền Lương.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Mặt trời xuống núi, hoàng hôn vàng nhạt từ từ biến mất cuối chân trời, đám đông chen chúc cả ngày bắt đầu tản ra về nhà, ai may mắn mua được giấy tiền vàng bạc của Hòa Thân mừng rỡ quay về đốt “tiền” xuống cho người thân, ai không mua được thì ầm ức thề với lòng nhất định ngày mai sẽ đến sớm hơn, những gánh hàng rong ăn theo cũng hài lòng thu dọn tản đi khắp nơi.

Hòa Thân sau khi dọn hàng đi thẳng vào Thôi Tiên tửu lầu, gọi một bàn thức ăn thịnh soạn ăn uống no say, bữa cơm này đặc biệt ngon miệng. Toàn bộ số “tiền” mang đến bày bán trị giá một vạn vạn lượng bạc đã được mua sạch, những ai xếp hàng chờ đợi đến tận hoàng hôn vẫn không mua được thì hện với họ nói ngày mai phải đến sớm, nhớ mang theo nhiều hàng hơn, khung cảnh lúc đó giống hệt cảnh chen chúc chầu chực mua vé tàu về quê ăn tết thời hiện đại.

Ăn uống no say xong, Hòa Thân triệu tập luôn đại hội cổ đông ngay trên bàn tiệc, mọi người nhất trí thông qua đề xuất của Hòa Thân “Từ nay phải mở rộng thêm quy mô sản xuất, phát triển theo hướng công nghiệp hóa, hiện đại hóa”, thật ra vấn đề này cũng không cần thiết phải đặt lên bàn hội nghị biểu quyết, giờ đây Vũ Châu, Lưu Toàn, Tiểu Viên ba người đã xem Hòa Thân là đầu tàu vững chắc của họ rồi, chỉ cần Hòa Thân nói ra ý tưởng, ba người còn lại đều cam tâm tình nguyện làm theo kế hoạch do hắn đưa ra.

Hòa Thân bày vẽ tổ chức đại hội biểu quyết chẳng qua muốn thông qua cách này giúp Lưu Toàn và Tiểu Viên - người tự xem mình là “hạ nhân” tìm chút cảm giác tự làm chủ, ngoài ra Hòa Thân cũng muốn nếm trải cảm giác được chúng dân ủng hộ yêu mến. Nhìn ánh mắt sùng bái của hai tiểu mỹ nhân và tên nô tài trung thành Lưu Toàn, Hòa Thân lâng lâng phấn khích, hần bắt đầu nói từ nhà xưởng, sau đó huyền thuyên hết thảy các từ ngữ hiện đại: xưởng trưởng, giám đốc, doanh nghiệp, cổ đông, hội đồng quản trị, chủ tịch tập đoàn... Đến khi phổ xá lên đèn bài diễn thuyết dài ngoằng của Hòa Thân mới kết thúc, uống một ngụm trà thắm giọng, hần lại phân công nhiệm vụ cho từng người.

“Lưu Toàn, ngày mai người phụ trách tuyển mộ vài công nhân, tiền công của họ do người quyết định, phải tìm ai đó tay chân lanh lẹ, đầu óc thông minh để về đây dạy qua là biết làm ngay. Tiểu Viên và ta phụ trách kiểm hàng giao cho khách hàng đến nhà nhận, Vũ Châu phụ trách ghi chép sổ sách, thu tiền, tuyệt đối không được làm loạn sổ sách!”

Đang lúc Hòa Thân sắp xếp công việc, cửa phòng đột nhiên bị ai đó đẩy mạnh, một người hốt hoảng lao vào, thở hổn hển nói: “Hòa công tử, cuối cùng đã tìm được ngài rồi! Tôi đợi trước cửa nhà công tử cả ngày nay mà không đợi được ngài...”

Mọi người nhìn kỹ hơn, thì ra là tùy tùng Triệu Ngũ Lục đi theo Triệu Nhân Nghĩa, chỉ thấy hần lấm tấm mồ hôi, thở dốc từng cơn, Triệu Ngũ Lục khom lưng hành lễ với Hòa Thân xong, nói gấp gáp: “Hòa công tử, lão gia gặp chuyện rồi, giờ lão gia tự nhốt mình trong nhà môn, ngài mau đến đó xem thử!”

Hòa Thân vừa nghe Triệu Nhân Nghĩa xảy ra chuyện, nôn nóng đứng phắt dậy, hỏi dồn: “Nói mau! Rốt cuộc Nhân Nghĩa huynh xảy ra chuyện gì rồi?”

“Tiểu nhân cũng không rõ lắm, hình như là Liễu đại nhân ở phủ Khai Phong phái người đến đòi tiền và lương thảo, lão gia không giao nộp được nên không biết phải làm thế nào.” Triệu Ngũ Lục trả lời nhanh.

“Đòi tiền lương? Chẳng phải chưa đến mùa thu hoạch sao, tại sao giờ này đã đến đòi rồi?” Hòa Thân nghĩ dù có hỏi thêm thì Triệu Ngũ Lục cũng không thể giúp mình làm rõ chuyện, tốt hơn hết là về huyện nhà xem thử, dù gì mấy ngày nay chỉ lo kinh doanh làm giàu, quên mất đặt chân vào huyện nhà.

“Đi nào! Chúng ta về huyện nhà trước!” Hòa Thân định bước ra ngoài, chợt nghĩ đến trường hợp mình đi khỏi sẽ không quay về ngay được, bèn quay đầu lại căn dặn Lưu Toàn: “Mọi người về nhà trước đi! Nhớ kỹ những lời ta vừa nói, nếu có chỗ nào không hiểu thì về nhà ngồi lại thảo luận học tập.” Dứt lời, Hòa Thân hối hả cùng Triệu Ngũ Lục đi xuống lầu.

Đợi khi Hòa Thân về đến huyện nhà gặp Triệu Nhân Nghĩa hỏi rõ đầu đuôi mới biết thì ra ở vùng Đồng Quan – Thiểm Tây có mười mấy huyện mưa liên miên không ngớt, Hoàng Hà vỡ đê, mấy mươi vạn dân đen nhà tan cửa nát đang đợi triều đình mở kho cứu đói. Vì Hà Nam và Sơn Đông năm ngoái báo lên triều đình được vụ mùa bội thu, nay triều đình bắt hai tỉnh này điều lương thảo đến Thiểm Tây cứu đói, huyện Huỳnh Dương cũng bị vạ lây, một huyện nhỏ chỉ với dân số mười mấy vạn thế mà bị giao nhiệm vụ triệu tập 3 vạn lượng bạc và 5 vạn đấu lương thực.

Tuần phủ Hà Nam Tô Kỷ phát đi mệnh lệnh: Phủ nào không hoàn thành nhiệm vụ sẽ tháo mũ ô sa của tri phủ đó.

Tri phủ Liễu Hỷ Công phủ Khai Phong chèn ép cấp dưới: Huyện nào không giao nộp đủ tiền lương sẽ trị tội huyện lệnh đó.

Mệnh lệnh từ trên giáng xuống, Triệu Nhân Nghĩa chẳng biết đối phó thế nào, ông vét sạch ngân sách và kho lương toàn huyện mới gom được một nửa con số cần giao nộp, số còn lại chỉ có cách đến nhà bá tánh cướp đoạt mà thôi, thật ra tỉnh Hà Nam năm ngoái vốn thất thu trầm trọng, lão bá tánh nộp thuế xong đã bữa no bữa đói rồi, nhưng tuần phủ Hà Nam vì muốn lập công với triều đình nên báo lên trên toàn tỉnh vào vụ mùa bội thu, triều đình nhờ đó mới có cơ bắt địa phương điều động tiền lương cứu đói.

Triệu Nhân Nghĩa làm quan vốn muốn cai quản tốt một huyện nhỏ, làm ít chuyện tốt cho bá tánh, nhưng giờ đây đặc sứ do tri phủ phái đến ngồi ngay trong huyện nhà giám sát, chờ đợi ông hạ lệnh vợ vét của cải bá tánh, thử hỏi Triệu Nhân Nghĩa làm sao không lo sốt vó lên kia chứ?

Hòa Thân nghe xong Triệu Nhân Nghĩa trình bày cũng không biết đối đáp, hần biết nếu triều đình bảo hộ

bộ trực tiếp bỏ tiền bỏ lương ra cứu đói, vậy sau khi bị các cấp quan lại xà xẻo, đến sau cùng có lẽ bá tánh vùng thiên tai còn được uống bát canh nóng, nếu từ địa phương khác điều động tiền lương đi cứu tế, vậy chắc chắn sẽ xuất hiện thêm một vùng đất tai ương nữa.

Hòa Thân tuy cảm phần trong lòng nhưng hẳn biết đây là căn bệnh cổ hủ của triều đình bao năm qua, có nhiều vương tôn đại thần tài cán có lòng thay đổi cuối cùng chỉ đành mắt nhắm mắt mở, Hòa Thân không thể hóa phép biến ra ngân lượng hoặc lương thực, bởi vậy hẳn không thể đưa ra ý kiến gì giúp Triệu Nhân Nghĩa.

Nhìn bộ dạng âu sầu của Triệu Nhân Nghĩa, Hòa Thân đành làm tròn nghĩa vụ của một sư gia, nói ra vài lời ngay cả bản thân cũng biết là vô bổ: “Nhân Nghĩa huynh sao không nói rõ tình hình thực tế của huyện Huỳnh Dương chúng ta với người của tri phủ đại nhân, cầu xin tri phủ đại nhân nương tay cho phép chúng ta nộp ít hơn.”

“Hòa Thân huynh, những gì cần nói ta đã nói hết rồi, chỉ thiếu quỳ xuống dập đầu van xin nữa thôi, nhưng ta thấy vẻ mặt của tên đặc sứ kia là biết dù ta có quỳ cũng hoài công vô ích.” Triệu Nhân Nghĩa thở dài một tiếng, ngao ngán nói.

Đây rõ ràng là hành vi ép bá tánh vào con đường chết, giờ cách vụ thu hoạch mùa thu còn hơn một tháng, rất nhiều bá tánh đã cạn kiệt lương thực, đám phú hộ lại không chịu mở kho lương dự trữ cho mượn, Hòa Thân nghe nói ở Lạc Dương, Hứa Xương đã xảy ra có người chết đói, nay còn muốn vơ vét những hạt gạo cuối cùng của bá tánh, vương triều như thế làm sao không diệt vong kia chứ?

Hòa Thân nổi giận đùng đùng, hùng hổ xông vào phòng của tên đặc sứ nha môn tri phủ, tên đặc sứ hồng hách đang ngồi thong dong thưởng thức trà ngon, Hòa Thân vừa nhìn thấy bộ dạng đáng ghét của tên này, nếu đổi lại lúc bình thường, dù nói chuyện với gã một câu đã đủ phát ói, nhưng giờ có chuyện cần cầu xin nên đành cung kính lại gần hành lễ, sau đó mới nhẹ giọng trình bày tình cảnh khốn khó của bá tánh huyện Huỳnh Dương:

“Đặc sứ đại nhân, bá tánh Huỳnh Dương quả thật đã lâm vào cảnh sức cùng lực kiệt rồi, tại hạ thị sát bên ngoài, biết rõ rất nhiều gia đình đã cả tháng qua không ăn hạt gạo nào, chỉ đào khoai sống qua ngày thôi. Có một lần tại hạ đến một thôn trấn nhìn tựa trù phú thị sát, buổi trưa khát nước vào một gia đình xin chén nước uống, nào ngờ một bà lão tưởng tại hạ đến ăn xin, bèn khóc lóc nói: ‘Ông lão nhà tôi mất sớm, ba thằng con trai đều đi lính, lương thực của tôi ăn sạch rồi, lúc đói đành bò ra đất bắt kiến ăn, nếu không phải vừa rồi mới bắt được con chuột bỏ bụng, e rằng ngay cả sức ra mở cửa cũng không có.’ Còn nữa, có gia đình kia cả nhà hết thấy 7 người, bữa ăn trưa chia nhau một chiếc bánh, ngài xem họ tội nghiệp cỡ nào! Nếu bắt họ nộp thêm tiền lương, không chừng sẽ gây ra bạo loạn, vậy thì không dễ xử lý đâu ạ!”

Hòa Thân nghĩ rằng mình trình bày thấu tình đạt lý, cảm động lòng người như thế ít ra cũng đạt được chút hiệu quả, nào ngờ tên đặc sứ ngồi trên ghế đã sớm ngáp ngáp dài, Hòa Thân vừa nói dứt câu, tên đặc sứ lập tức trừng mắt quát mắng: “Tiểu tử nhà ngươi đang giảng đạo với bốn đại nhân đó hả? Bạo loạn? Ta thách điều dân nào dám tạo phản, giờ đại quân của A Quế nguyên soái vừa tiêu diệt phản quân Chuẩn Hác Nhĩ, sĩ khí đang lên, nếu xảy ra bạo loạn thật thì để đại quân của Quế nguyên soái đến huyện Huỳnh Dương dẹp loạn là được rồi. Ngươi đừng nhiều lời ở đây, mau bảo cầu quan huyện lệnh của ngươi xuống dưới trưng triệu lương thực đi! Nếu dám chống lại mệnh lệnh tri phủ đại nhân, ta lập tức tước mũ ô sa giải về Khai Phong trị tội!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

25. Chương 25: Mỹ Nhân Mê Hoặc

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Hòa Thân từ khi ra ngoài đời đến nay tuy không phải quan lớn quyền quý gì nhưng đến đâu cũng được người ta tôn trọng, là nhân vật oai phong trong mắt người đời, giờ đột nhiên chịu mỗi nhục lớn như thế, tức tối muốn nổi điên, hấn không đợi tên đặc sứ nói xong đã ngược mặt lên trời, trừng mắt giận dữ quay lưng bỏ ra ngoài, rửa thắm: Ta mặc kệ người là đặc sứ hay cái *** chó gì, lần này ta kệ người có thu đủ tiền lương hay không, đợi người trên đường quay về ta sẽ chặn đầu cho người một trận nên thân trước.

Triệu Nhân Nghĩa vừa thấy Hòa Thân vác bộ mặt hầm hầm ra khỏi phòng, biết ngay đại sự bất thành, vội tiến lại gần nói: “Hòa huynh, huynh đừng giận! Vừa rồi ta bị mắng còn thậm tệ hơn nữa kia. Chúng ta hãy ngồi xuống bàn bạc kế sách khác đi, xem có nghĩ ra cách nào hay giải quyết vấn đề không.”

Hòa Thân không đoái hoài đến Triệu Nhân Nghĩa, nghĩ thầm: Còn cách nào nữa, chỉ còn cách đến nhà bá tánh ăn cướp thôi. Ta vượt đường xa đến đây chỉ vì muốn bị mắng chửi hả? Lần này dù chuyện này kết thúc ra sao, chức sự gia này ta quyết không làm tiếp nữa, đợi việc này qua khỏi ta sẽ xin từ chức ngay, đến lúc đó mặc kệ vợ người liếc mắt đưa tình thế nào đi chăng nữa cũng không có tác dụng đâu.

“Hòa huynh, huynh đừng giận mà! Ngũ Lục, mau dâng trà!” Triệu Nhân Nghĩa kéo Hòa Thân vào một căn phòng nhỏ, giữa cổ ra ngoài hét lớn.

Hòa Thân hậm hực ngồi phịch xuống ghế, tức tối nói: “Nhân Nghĩa huynh, mỗi nhục này ta chịu đựng hết nổi rồi! Lần này chúng ta đừng nộp cho gã một đồng tiền, một hạt gạo nào hết, gã muốn làm gì thì làm.”

Triệu Nhân Nghĩa lắc đầu ngao ngán, thở dài nói: “Hòa huynh, huynh bình tĩnh lại trước đã, dù gì gã cũng là đặc sứ do tri phủ đại nhân phái đến, xem như là thượng cấp của chúng ta rồi, chúng ta phải bàn tính cách đối phó mới ổn.”

Hòa Thân nghe Triệu Nhân Nghĩa nói vậy liền cảm thấy Triệu Nhân Nghĩa làm quan mấy tháng nay không uống phí, ít ra đã biết suy nghĩ hậu quả trước khi hành động rồi, biết được đạo lý lệnh của cấp trên không thể chống lại, nhưng chẳng lẽ tên tiểu tử này quả thật định dẫn theo bọn nha sai đến nhà lão bá tánh ăn cướp hay sao?

Triệu Nhân Nghĩa hình như nhận ra Hòa Thân đang nghĩ gì, vừa định mở miệng chột nghĩ đến vẫn chưa có người mang trà lên, bèn quay ra ngoài cửa hét lớn: “Trà đâu rồi? Triệu Ngũ Lục, người biến đi đâu rồi hả?”

“Trà đây, trà đến rồi đây!” Một âm thanh trong trẻo vọng vào: “Chẳng phải chàng bảo Ngũ Lục dẫn bọn sư gia đi làm việc rồi đó sao?” Thê tử Minh Cầm của Triệu Nhân Nghĩa thốt tha bưng khay trà xuất hiện.

Hòa Thân vừa mới thê thốt dù lần này Minh Cầm có liếc mắt đưa tình thế nào hấn cũng bỏ mặc, thế mà giờ đây nhìn thấy vẻ đẹp kiều diễm của nàng, trái tim hấn đã khua loạn xạ, toàn thân nóng ran mất kiểm soát.

Minh Cầm hình như sống ở hai thế giới hoàn toàn xa lạ với phu quân Triệu Nhân Nghĩa, Triệu Nhân Nghĩa đang đối mặt tai họa nhưng nàng lại khoác trên mình bộ y phục màu hồng lộng lẫy, thân hình ủy mị đủ sức hấp hồn người xem, bờ môi chín mọng và chiếc cổ cao trắng mịn như sữa càng khiến đối phương kích động muốn lao ngay vào hôn một cái. Hòa Thân nghĩ hoài không hiểu tại sao Triệu Nhân Nghĩa có một thê tử tuyệt sắc thế này mà còn ra làm quan làm gì, ở nhà sống an nhàn hưởng phúc chẳng tốt hơn à?

“Chàng cũng không cần lo sốt vó lên như thế! Chỉ là đến đòi nộp chút tiền lương thôi, chúng ta chỉ mỗi tội gom không đủ, nhưng còn Hòa công tử ở đây cơ mà, công tử nhất định sẽ nghĩ ra cách giải quyết giúp chàng, huynh nói có phải không Hòa công tử?” Minh Cầm dâng trà đến tận trước mặt Hòa Thân, khê khom người xuống hành lễ, trong khoảnh khắc nàng cúi xuống, Hòa Thân nhìn rõ dưới chiếc cổ trắng mịn của nàng là cặp núi đôi căng đầy mang ma lực mê hoặc kinh hồn.

“Ồ... ờ, đúng vậy!” Một mùi thơm thoang thoảng xộc vào mũi Hòa Thân, hấn ngơ ngác ngác bật ra lời xác nhận, ngẩng đầu nhìn lên, một lần nữa bắt gặp đôi mắt long lanh làm người khác mất kiểm soát của Minh Cầm, hình như nàng đang truyền đi tín hiệu ngầm nào đó đến hấn.

Hòa Thân giật mình bừng tỉnh, chột hiểu mình mãi lo ngắm nhìn mỹ nhân lại sập bẫy mất rồi, hối hận chỉ muốn giậm chân đùng đùng, rửa thắm: Mày thật vô tích sự, đó là vợ của người khác mà, mày lại mê mẩn như thế, chẳng lẽ mày định làm gian phu hay sao?

Triệu Nhân Nghĩa không cảm nhận được những gì vừa xảy ra, không ngờ chỉ trong tích tắc ngẩn ngủ lại xảy ra nhiều biến hóa ảo diệu như thế, nghe Hòa Thân nhận lời giúp đỡ, vui mừng reo lên: “Đa tạ Hòa công tử ra tay cứu giúp, Triệu mỗ xin bái tạ Hòa huynh trước tại đây!”

Hòa Thân vỗ đùi cái đét: Hồng rồi, lại bị người ta đưa lên thốt rồi!

Ngoài căn bệnh “Mỹ nhân cầu xin không bao giờ từ chối” ra, Hòa Thân còn có một điểm yếu, đó chính là “Sau khi nhận lời mỹ nhân thì nhất định phải thực hiện bằng được”. Nhưng lần này thật khó cho Hòa Thân rồi, một khoản tiền lương lớn thế này biết tìm đâu ra?

Đúng lúc này, Triệu Ngũ Lục dẫn bọn sư gia ra ngoài huy động tiền lương quay về, vừa nhìn bộ dạng thất thểu của họ là biết ngay không thu được đồng xu hạt gạo nào rồi, Triệu Nhân Nghĩa mặc kệ tên gia nhân, chả muốn nhiều lời, chỉ phát tay cho Triệu Ngũ Lục lui xuống.

Hòa Thân định tìm bọn sư gia hỏi thử tình hình, chợt nghe Triệu Nhân Nghĩa đề nghị: “Hòa huynh, hay là chúng ta hối lộ chút đỉnh cho tên đặc sứ kia đi?”

Hòa Thân nghe Triệu Nhân Nghĩa nhắc đến hối lộ, xua tay phân tích: “Nhân Nghĩa huynh, cách này ta cũng nghĩ đến, nhưng sẽ không hữu hiệu đâu. Huynh nghĩ thử xem, tri phủ đại nhân phái xuống mỗi huyện một đặc sứ, huynh hối lộ đặc sứ để được nương tay, vậy tên đặc sứ quay về làm sao ăn nói với tri phủ? Chẳng lẽ vì chút tiền hối lộ mà người ta chấp nhận bị cách chức đánh đòn? Cách này tuyệt đối không khả thi, nếu hối lộ được người đứng đầu phủ Khai Phong thì may ra...”

Nói đến đây, Hòa Thân chợt chững lại, hần nẩy ra một ý nghĩ táo bạo: Hối lộ tên cầu quan hồng hách đang ngồi trong kia, chỉ bằng trực tiếp đến Khai Phong hối lộ tri phủ đại nhân Liễu Hỷ Công.

“Nhân Nghĩa huynh, nha môn tuần phủ tổng cộng phân công cho phủ Khai Phong trưng triệu bao nhiêu tiền lương?” Hòa Thân dò hỏi tình hình cụ thể.

Triệu Nhân Nghĩa thành thật đáp lời: “Ta đã xem qua công văn của nha môn tri phủ đưa xuống, phủ Khai Phong phải nộp 30 vạn lượng bạc, 30 vạn đấu lương thực.”

“Vậy mỗi huyện được phân chia nhiệm vụ như thế nào?” Hòa Thân hỏi tiếp.

“Phủ Khai Phong có tất cả 16 huyện, huyện lớn phải nộp 5 vạn lượng bạc, 5 vạn đấu lương thực, huyện nhỏ thì... Tính bình quân mỗi huyện ít nhất cũng phải nộp 3 vạn lượng và 3 vạn đấu lương thực.”

Hòa Thân lộ vẻ mặt vui mừng nói: “Nếu đúng như thế thì Liễu Hỷ Công bắt toàn phủ Khai Phong giao nộp số tiền lương nhiều hơn con số phân công của nha môn tuần phủ rồi?”

Triệu Nhân Nghĩa thấy Hòa Thân tính toán con số giúp Liễu Hỷ Công, không hiểu hần đang toan tính chuyện gì, gật gù nói: “Bây giờ tính lại thì hình như đúng là vậy!”

“Còn hình như gì nữa, quá đúng rồi còn gì! Tên Liễu Hỷ Công này nhân cơ hội triều đình trưng thu tiền lương cứu tế vợ vết cho đầy túi riêng đây mà!” Hòa Thân nghiêng răng ken két nói.

“Vậy chúng ta phải làm sao? Đi tìm Liễu Hỷ Công tính số à?” Triệu Nhân Nghĩa thắc mắc.

“Không!” Hòa Thân trầm ngâm suy nghĩ xong, hồi lâu mới đưa ra ý kiến: “Chúng ta chuẩn bị chút tiền, đến phủ Khai Phong đàm phán, nếu Liễu Hỷ Công chịu nương tay thì xem như tốn chút tiền hối lộ giúp bá tánh huyện Huỳnh Dương tránh được tai họa này, nếu lão tham quan kia ép chúng ta vào đường cùng, đến lúc đó mới tùy cơ hành sự.”

Triệu Nhân Nghĩa thấy đã có cách giải quyết, thở phào nhẹ nhõm, vội bưng tách trà đưa tận tay Hòa Thân, bối rối nói: “Hòa huynh, tính ta không biết cách ăn nói, lại không biết tùy cơ ứng biến, ta thấy việc này... vẫn cần huynh vất vả đi một chuyến. Ta sẽ nghĩ cách lo vụ tiền nong, hay là huynh đến huyện nha lấy 3000 lượng bạc ra chi dùng trước.”

“Cứ quyết định vậy đi!” Hòa Thân khẳng khái nhận lời, tự nói với lòng: Lần này ta vì mười mấy vạn bá tánh huyện Huỳnh Dương nên đứng ra gánh vác trọng trách đây nhé, không phải vì lỗ nhìn thấy ... của phu nhân Triệu Nhân Nghĩa đâu.

Đã nói là lắm, Hòa Thân không muốn phí thời gian, hắn cầm lấy xấp ngân phiếu Triệu Nhân Nghĩa đưa, gấp lại nhét vào ngực áo, sau đó ra khỏi nha môn leo lên lưng ngựa, về nhà thông báo với Vũ Châu một tiếng, lại mang theo vài món đồ dùng tùy thân, phóng ngựa về hướng phủ Khai Phong ngay trong đêm...

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOoO—

26. Chương 26: Sứ Mệnh Hồi Lộ

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Đêm mùa hạ cực ngắn, khi Hòa Thân đến trước nha môn tri phủ thì mặt trời đã lên cao, hắn vào một tiệm bánh nướng ven đường ăn một lúc 3 chiếc bánh lót dạ, uống thêm một bát đậu nành, khi đoán chắc tri phủ đại nhân đã dùng điểm tâm sáng xong tiếp khách được rồi mới dắt ngựa đến trước cổng nha môn, vừa nhìn khí thế uy nghi nơi đây, Hòa Thân biết ngay nếu mình nói chỉ là một sự gia của một huyện lệnh nhỏ thì ngay cả tư cách đứng ngoài cửa cũng không có, ngẫm nghĩ một lúc, hắn lấy ra danh thiếp “Tam đẳng khinh xa đô úy” của mình dâng lên, khách sáo nhờ nha sai đứng gác vào thông báo có khách muốn bái kiến tri phủ đại nhân.

Tên nha sai gác cổng cầm lấy tấm danh thiếp do Hòa Thân đưa qua, liếc mắt nhìn vào, thấy trên đó ghi chức vị “Tam đẳng khinh xa đô úy”, còn đóng ấn to dùng của binh bộ, thế là không dám chậm trễ, vội nhanh chân chạy vào đưa tin, trước khi đi còn dặn một tên lính khác giúp Hòa Thân cầm dây cương dắt ngựa vào chuồng ăn cỏ.

Hòa Thân nghĩ thầm: Chức vị Tam đẳng khinh xa đô úy của mình tương đương chức quan tam phẩm, còn tri phủ chẳng qua chỉ là quan tứ phẩm, tính ra mình còn cao hơn một cấp so với Liễu Hỷ Công, chỉ không biết lão ta có nề mặt mình hay không thôi.

Đang lúc suy nghĩ vẩn vơ, chỉ thấy một quan viên dáng gầy cao ráo mặc quan phục hồi hải bước từ nha môn ra ngoài, Hòa Thân biết đây nhất định là tri phủ Liễu Hỷ Công của phủ Khai Phong, bèn mang tâm trạng thấp thòm tiến lại gần.

“Thì ra là Tam đẳng khinh xa đô úy Hòa đại nhân đến, hạ quan đón tiếp chậm trễ, mong Hòa đại nhân lượng thứ!” Liễu Hỷ Công tươi cười hơn hờ chấp tay hành lễ.

Hòa Thân nghe Liễu Hỷ Công gọi hắn là “Hòa đại nhân”, vội xua tay lia lịa nói: “Liễu đại nhân đừng xưng hô như thế, tại hạ chỉ giữ chức tước hư danh, nói trắng ra là nhờ công lao tổ tiên ăn không ngồi rồi, trước mặt Liễu đại nhân thật không dám ngồi cao!”

Nào ngờ Hòa Thân nói thế, Liễu Hỷ Công càng đối xử với hắn tôn kính hơn, vì Liễu Hỷ Công biết chức quan nhờ vào công lao tổ tiên thì chức quan đó mới bền vững, còn những ai dựa vào sức mình lăn lộn quan trường đối về chiếc mũ ô sa, so ra vẫn yếu thế hơn, cũng dễ mất chức như chơi, bởi thế Hòa Thân vừa nhắc đến công lao tổ tiên, Liễu Hỷ Công càng không dám đắc tội với chàng thanh niên xuất thân quý tộc này.

Khi đến gần Hòa Thân mới nhìn rõ bộ dạng của tên Liễu Hỷ Công này cũng không làm người ta ghét lắm, đôi mắt điềm tĩnh hiền hòa trên khuôn mặt gầy gò, âm thanh khi nói chuyện nhẹ nhàng từ tốn, hoàn toàn giống mẫu nhân vật chính diện trong các bộ phim truyền hình dài tập.

Liễu Hỷ Công mời Hòa Thân vào đại sảnh tiếp khách của nha môn, trước tiên hỏi thăm vài câu khách sáo cho đúng phép tắc quan trường, bảo gia nhân dâng trà ngon lên, sau đó cười tủm tỉm hỏi: “Hòa công tử từ Bắc Kinh đến hay có việc gì đi ngang qua đây? Có gì cần hạ quan góp sức xin Hòa công tử cứ dặn dò, đến Khai Phong rồi thì Hòa công tử cứ xem đây là nhà mình vậy, tuyệt đối đừng nên khách sáo, công tử mà khách sáo là xem ta như người ngoài rồi.”

Hòa Thân cười ha hả nói: “Nói ra chỉ sợ Liễu đại nhân chê cười, tại hạ chỉ vì không chịu nổi bị mẫu thân quản giáo nghiêm ở nhà nên mới ra ngoài đi đây đi đó, gần đây vừa đúng dịp đến huyện Huỳnh Dương gặp bằng hữu cũ Triệu Nhân Nghĩa đại nhân, được Triệu đại nhân thịnh tình tiếp đãi, tại hạ ở lại huyện nha giúp Triệu đại nhân xử lý chút chuyện vặt, một là để tìm hiểu dân sinh, hai là làm việc gì đó cho đỡ nhàm chán...”

Liễu Hỷ Công giật mình hỏi ngay: “Nói như vậy thì Hòa công tử chính là Hòa Thân phá án như thần ở huyện Huỳnh Dương rồi, vừa rồi ta xem danh thiếp của công tử đã cảm thấy quen quen, quả nhiên là như thế. Nghe nói công tử còn kinh doanh tiền âm phủ ở Huỳnh Dương, vụ này rất chấn động đấy! Ngoài ra còn việc này có lẽ Hòa công tử không biết, vụ án công tử phán ở Huỳnh Dương, thực tế là minh oan giúp tiểu diệt nhi Lâm Hạo Nam của ta đấy, tính ra Hòa công tử còn là ân nhân của nhà ta rồi.”

Hòa Thân thấy Liễu Hỷ Công biết rõ về mình như lòng bàn tay, cười ngượng một tiếng, lấy hết can đảm nói: “Liễu đại nhân chê cười rồi! Lần này tại hạ đến đây là có việc cầu xin Liễu đại nhân, mong Liễu đại nhân giúp cho!”

Liễu Hỷ Công nghĩ không ra Hòa Thân rốt cuộc có việc gì cần cầu xin mình, bèn cười ha hả nói: “Hòa công tử khách sáo rồi, có việc gì cứ nói, nếu giúp được ta nhất định không từ chối.”

“Lần này tại hạ đến đây vì chuyện trung thu tiền lương cứu tế của huyện Huỳnh Dương.” Hòa Thân nói thẳng vào vấn đề.

“Tiền lương cứu tế à?” Liễu Hỷ Công ngạc nhiên thốt lên.

“Đúng vậy! Năm ngoái tuần phủ Hà Nam Tô đại nhân báo lên triều đình vụ mùa bội thu, nhưng bá tánh huyện Huỳnh Dương nay đã kiệt quệ hơn một tháng rồi, đa số dân chúng đang bữa đói bữa no, nếu lúc này còn trưng thu tiền lương của họ, làm thế chẳng khác nào đẩy họ vào đường cùng chứ! Mong Liễu đại nhân ít nhiều miễn cho một chút, xem như tạo phúc cho mười mấy vạn bá tánh Huỳnh Dương vậy.” Hòa Thân nghiêm túc trình bày.

Vừa nghe nhắc đến việc này, bộ mặt hớn hở của Liễu Hỷ Công lập tức chuyển sắc, cười miễn cưỡng nói: “Nếu là việc cá nhân của Hòa công tử thì ta nhất định giúp đỡ, nhưng khoản tiền lương cứu tế này do đích thân tuần phủ đại nhân đặt ra, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì mất mũ ô sa trên đầu, nói không chừng còn bị khép tội kháng lại thánh chỉ... đó là tội chu di cửu tộc...”

Hòa Thân thấy Liễu Hỷ Công không chịu nể mặt, vừa rồi còn xưng hô khách sáo “đại nhân”, “ân nhân”, nhưng hẳn lại không thể nổi đóa mắng chửi Liễu Hỷ Công, chỉ là tức tối tím tái mặt mày.

Liễu Hỷ Công quan sát sắc mặt Hòa Thân không được vui, toan tính trong lòng một lúc, nói thêm: “Hòa công tử chắc cũng đã biết tuần phủ đại nhân giao cho ta trưng thu tiền lương mỗi thứ 30 vạn, tuy ta giao xuống dưới nhiều hơn con số trên nhưng không phải vì vợ vét vào túi riêng đâu, chỉ vì đến thời hạn chắc chắn có một số nơi nộp không đủ, ta làm vậy cũng dự trữ bất trắc mà thôi. Hòa công tử đừng nóng vội, hay là thế này, công tử hãy ở lại Khai Phong trước, đợi ta kiểm kê số tiền lương các nơi nộp về rồi chúng ta mới tính tiếp, công tử thấy thế nào?”

Thật ra trong tích tắc ngăn ngừa Liễu Hỷ Công đã toan tính kỹ càng trong bụng rồi, cuối cùng kết luận Hòa Thân là nhân vật không thể đắc tội. Vốn dĩ ông cũng có chỗ dựa ở kinh thành, em trai Liễu Hoa năm ngoái vừa được thăng chức lại bộ thị lang, đây đã là một chỗ dựa vững chắc rồi, nhưng không biết vì lý do gì mà cậu em trai này lại tỏ thái độ lạnh nhạt với Liễu Hỷ Công, càng không cần nhắc đến tên hắc bao công Lưu Dung rồi.

Lấy vụ án tiểu diệt nhi Lâm Hạo Nam ra mà nói, sau khi xảy ra chuyện Liễu Hỷ Công đã giới thiệu chú em vợ Lâm Khang đến phủ Liễu Hoa lo lót, nhưng mấy ngày sau ngân phiếu và quà cáp mang đi đều được trả về, cho đến nay số ngân phiếu và quà cáp đó vẫn còn đặt ở nhà Liễu Hỷ Công khiến ông chả còn mặt mũi nào gặp Lâm Khang.

Sau lưng bị cáo của vụ án kia chính là Trương Nhược Rừng, con trai của Trương Đình Ngọc, cũng là một nhân vật nổi danh của triều đình Đại Thanh, nhưng Hòa Thân chẳng có chút tiếng tăm gì khi đến Huỳnh Dương đã giải quyết nhẹ nhàng nhanh chóng vụ án, hơn nữa còn kín kẽ triệt để, đến nay Liễu Hỷ Công vẫn chưa nghe phía Trương Nhược Rừng có bất cứ động tĩnh gì.

Chỉ dựa vào việc này thôi là đủ biết tên tiểu tử Hòa Thân này không hề đơn giản, hắn còn mang chức hàm Tam đẳng khinh xa đô úy nữa chứ, ai mà biết sau này Hòa Thân về Bắc Kinh có vụt một cái hóa thân thành quan lớn trong triều hay không, hơn nữa với bản lĩnh của tiểu tử này, có lẽ vài năm sau hắn trở thành quân cơ đại thần Hòa trung đường thì càng nguy to rồi. Trên quan trường thêm một bằng hữu dù sao cũng tốt hơn thêm một kẻ địch, đó là lý do Liễu Hỷ Công không dám từ chối thẳng thừng với lời thỉnh cầu của Hòa Thân.

Hòa Thân lúc đầu nghe Liễu Hỷ Công từ chối, thất vọng não nề, vừa định đứng dậy cáo từ, lại nghe Liễu Hỷ Công đưa ra đề nghị, hình như việc này vẫn chưa hết hy vọng, thế là hắn quyết định đánh nhanh rút gọn, tiện thể thử thăm dò tâm tính của Liễu Hỷ Công. Hòa Thân chồm tới trước mặt Liễu Hỷ Công, mỉm cười nói: “Việc này còn phải nhờ Liễu đại nhân hạ thủ lưu tình, ở đây có chút tâm ý, mong Liễu đại nhân nhận cho!” Dứt lời, Hòa Thân thò tay vào ngực áo lôi ra xấp ngân phiếu 3000 lượng, tiếp đến nhanh nhẹn nhét vào dưới vạt áo bộ quan phục của Liễu Hỷ Công.

Liễu Hỷ Công thấy Hòa Thân nhét một xấp giấy cho mình, liếc sơ qua biết đó là ngân phiếu, vừa định mở miệng, Hòa Thân đã chấp tay vái chào, lớn tiếng cướp lời trước: “Liễu đại nhân, tại hạ sẽ đến dịch trạm nghỉ chân đợi hồi âm từ đại nhân.” Nói xong, Hòa Thân nhanh chân chuồn ngay ra ngoài không cho Liễu Hỷ Công cơ hội từ chối nhận ngân phiếu.

Ra đến dịch trạm, Hòa Thân lấy ra ấn tín của huyện nha Huỳnh Dương, bảo dịch quan tìm cho mình một căn phòng để nghỉ ngơi, do hai ngày hai đêm liên không chợp mắt nên Hòa Thân đã mệt mỏi lắm rồi, nhưng khi hắn cởi áo ngoài, một xấp giấy lập tức rơi xuống, Hòa Thân vội nhặt lên xem, nhủ thầm: Lạ nhỉ? Tại sao xấp ngân phiếu 3000 lượng Triệu Nhân Nghĩa đưa cho mình vẫn còn ở đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Hòa Thân đã nhớ ra: Hôm qua lúc đến Thôi Tiên tửu lầu bán giấy tiền vàng bạc, hắn tiện tay giữ lại một xấp nhét vào ngực áo, nào ngờ vừa rồi trong lúc hấp tấp hối lộ Liễu Hỷ Công đã đưa nhầm xấp ngân phiếu âm phủ cho người ta rồi.

Trời ơi! Tiêu tùng thật rồi! Lần này mọi thứ đều hỏng bét! Hòa Thân đầm ngực giậm chân, tự mắng mình vô dụng gây ra tai họa lớn. Liễu Hỷ Công đã cầm xấp ngân phiếu âm phủ, dù giờ có mang ngân phiếu thật đến đưa e cũng không cách gì đổi lại lòng tin của ông ta nữa.

“Sai một ly, đi một dặm. Phen này ta gây ra họa lớn không thể cứu vãn thật rồi!” Hòa Thân than ngán thở dài, thất vọng gào to.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

27. Chương 27: Hú Vía

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

“Hòa công tử, tỉnh dậy đi Hòa công tử!” Một tên dịch tốt đến bên Hòa Thân gọi khê.

“Ai đó? Có chuyện gì thế?” Hòa Thân mở hé đôi mắt ngái ngủ, ngáp dài hỏi.

“Tri phủ đại nhân có lời mời!” Tên dịch tốt cung kính trả lời.

“Liễu đại nhân? Ồ...” Hòa Thân giật mình bừng tỉnh, mở to mắt nhìn ra bên ngoài, thấy ánh nắng vàng chiếu thẳng vào phòng từ cửa sổ phía tây, biết đã muộn lắm rồi, vội nhồm người ngồi dậy.

Sáng nay khi Hòa Thân đưa nhầm xấp ngân phiếu âm phủ hối lộ Liễu Hỷ Công, biết chắc chuyến đi Khai Phong xin giảm thiểu số tiền lương giao nộp đã thất bại hoàn toàn, vốn định đi tìm Liễu Hỷ Công giải thích vài lời, nhưng cuối cùng hắn cũng không lấy đâu ra can đảm, sau đó lại nghĩ: Dù gì nhiệm vụ cũng thất bại rồi, thôi thì ngủ một giấc xong quay về Huỳnh Dương bàn tính cách khác với Triệu Nhân Nghĩa vậy, nào ngờ đặt lưng xuống giường lại ngủ quên đến giờ này.

“Liễu đại nhân của chúng tôi có lời mời, mời Hòa công tử hãy theo tiểu nhân đến nha môn tri phủ một chuyến!” Tên dịch tốt thấy Hòa Thân đã tỉnh, vội cung kính nhắc lại lời mời.

Nhìn thái độ lễ phép của tên dịch tốt, Hòa Thân thật không đoán ra Liễu Hỷ Công định trừng trị mình thế nào đây, nhưng việc đã đến nước này muốn trốn cũng không được, đành tới đâu hay tới đó, Hòa Thân thay y phục chỉnh tề xong bước ra khỏi dịch trạm.

Vừa đặt chân ra bên ngoài, cảnh tượng trước mắt sém làm Hòa Thân sợ chết khiếp, thì ra Liễu Hỷ Công đã phái một đội thân binh đến đón Hòa Thân, đội thân binh tay cầm giáo dài lưng đeo dao nhọn, khí thế hùng hục như muốn hành hình phạm nhân vậy.

Hòa Thân thót tim sợ hãi, khó khăn lắm mới đứng vững, nghĩ thầm: “Không phải chứ? Chỉ vì mình tặng nhầm mấy tờ ngân phiếu âm phủ mà tên tri phủ này ngang nhiên trả thù hay sao? Nếu muốn giải quyết một thư sinh trời gà không chặt, tay không tác sát như mình đâu cần cả đội binh mã trang bị đầy đủ như thế. Trốn chạy là không thể nào rồi, nhưng hy sinh vì nghĩa thì quả thật oan uổng quá...”

“Hòa công tử, tri phủ đại nhân có lời mời! Tại hạ đến đây để hộ tống công tử đến nha môn.” Một tên quan quân tiến lại gần cung kính hành lễ xong cất tiếng.

“Không ngờ Liễu Hỷ Công lại tiên lễ hậu binh với mình! ở đây suy đoán lung tung, chỉ bằng đến nha môn tri phủ một chuyến, xem thử Liễu Hỷ Công định gán tội danh gì để trừng trị mình.” Nghĩ đến đây, Hòa Thân không còn cảm thấy sợ hãi nữa, hiên ngang leo lên lưng ngựa cùng đội thân binh tiến về phía nha môn tri phủ.

Lúc đi trên đường, Hòa Thân phát hiện dọc hai bên đường ngoại trừ một số dân tị nạn từ nơi khác đến còn tăng thêm rất nhiều binh sĩ tuần tra, tên lính nào cũng lăm lăm giáo dài, hình như đang có sự kiện gì quan trọng lắm vậy.

Hòa Thân nhủ thầm: “Liễu Hỷ Công, chỉ vì một người hối lộ nhằm cho người mà lại huy động lực lượng như thế để trả thù. Đừng để ta có ngày nắm quyền cao chức trọng, dù không nắm quyền đi chăng nữa, chỉ cần hôm nay người không đim chết được ta, đợi khi ta về Bắc Kinh việc đầu tiên là nghĩ cách trả thù người... Tiếc rằng ta có qua khỏi hôm nay hay không cũng không biết được rồi.”

Đội thân binh hộ tống Hòa Thân đến tận nha môn, một điều bất ngờ là tri phủ đại nhân Liễu Hỷ Công đã đứng sẵn bên ngoài chờ đợi. Hòa Thân ngỡ ngàng chưa hiểu xảy ra chuyện gì, Liễu Hỷ Công đã đến gần nắm lấy tay hắn một cách thân thiết, tươi cười hơn hở, khách sáo nói: “Hòa công tử, sáng nay ta thấy công tử lộ vẻ mệt mỏi, biết công tử đi đường vất vả nên không tiện giữ lại tiếp đãi, nay công tử đã nghỉ ngơi đủ rồi, hai ta hãy nhập tiệc thôi!”

Vừa nói, Liễu Hỷ Công vừa kéo Hòa Thân vào đại sảnh bên trong, ở đó đã bày sẵn một bàn tiệc toàn sơn hào hải vị, Hòa Thân càng thêm ngạc nhiên, vừa rồi mình còn chuẩn bị bước vào Quỷ Môn Quan, sao thoát cái lại trở thành thượng khách rồi? Chẳng lẽ tên Liễu Hỷ Công này thích bày trò, có lòng muốn giúp ta làm một con ma no? Thôi mặc kệ lão ta muốn giở trò gì, cứ ăn uống thỏa thích một trận trước đã.

“Hòa công tử, sáng nay công tử tặng ta một xấp ngân phiếu là được sản xuất trong xưởng của công tử đúng không? Ấy da Hòa công tử, lần này công tử đã giúp ta một việc lớn đó, chiều nay mẫu thân của ta phải đến mộ phần phụ thân ta bái tế, ta đang lo không có gì dâng lên cho ông, may mắn được công tử giúp ta, mẫu thân ta vừa nhìn thấy xấp ngân phiếu kia đã rất mừng rỡ, còn luôn miệng khen ta có hiếu nữa chứ! Hòa công tử, từ ngày phụ thân ta mất đến nay mẫu thân ta chưa ngày nào vui như hôm nay. Nào, Hòa công tử, chúng ta uống với nhau 3 chum trước!” Dứt lời, Liễu Hỷ Công nâng ly ngửa cổ uống cạn.

Nghe lời giải thích trên, Hòa Thân sém chút té xỉu, lại có chuyện này sao? Đúng là chó ngáp phải ruồi, vừa định lên tiếng nói chuyện, chợt nghe ngoài sảnh có người nói lớn: “A mã, con và bà nội về rồi đây!” Âm thanh trong trẻo như một làn gió mát ủa đến, hiển nhiên đó là giọng của một nữ nhi.

“Hòa công tử xin cứ tự nhiên, tiểu nữ Doanh Doanh và gia mẫu quay về rồi, ta phải đến tham kiến gia mẫu...” Dứt lời, Liễu Hỷ Công đứng dậy bước ra ngoài.

Hòa Thân nổi cơn tò mò, hắn muốn biết dung mạo của chủ nhân giọng nói trong trẻo kia, thế là bám theo Liễu Hỷ Công ra ngoài, đứng cạnh cửa nhìn lên từ chiếc khe hẹp, thấy trong vườn một thiếu nữ thân hình

thon gọn đang dìu một bà lão tóc bạc râm, Liễu Hỷ Công đến gần gọi một tiếng “mẫu thân”, thiếu nữ kia quay đầu lại, Hòa Thân nhìn rõ dung mạo tuyệt mỹ của nàng, thật là một mỹ nhân khiến người ta nhìn một lần sẽ nhớ mãi!

“Không ngờ Liễu Hỷ Công lại có một cô con gái xuất trần thoát tục đến thế...” Hòa Thân quay về bàn tiệc, si mê thốt lên.

Một lúc sau Liễu Hỷ Công quay lại bàn tiệc, vừa bước vào đã nói lớn: “Ây da Hòa công tử, thật là ngại quá! Để công tử đợi lâu rồi. Nào, nào, chúng ta uống tiếp đi!”

Hòa Thân định chớp lấy cơ hội hỏi về vụ tiền lương giao nộp của huyện Huỳnh Dương, nhưng chưa đợi hẳn mở miệng, Liễu Hỷ Công đã mỉm cười nói trước: “Hòa công tử, ta đã hạ lệnh giảm hơn một nửa số tiền lương giao nộp cho lão bằng hữu Triệu Nhân Nghĩa của công tử rồi, hẳn chỉ cần nộp nửa số còn lại là xem như hoàn thành nhiệm vụ, sáng nay ta đã cho người đến huyện Huỳnh Dương truyền lệnh, chắc giờ này mệnh lệnh cũng đã đến nơi. Hôm nay ta kiểm đếm tiền lương các nơi nộp về, lại mở kho phủ Khai Phong lấy ra một phần, giờ đã gộp đủ số yêu cầu của tuần phủ đại nhân, đợi ngày mai quan áp giải tiền lương trên tỉnh xuống sẽ chuyển ngay đến vùng thiên tai cứu tế...”

Mọi việc diễn ra quá thuận lợi khiến Hòa Thân không dám tin đó là sự thật, hình như sau lưng có một bàn tay vô hình giúp mình sắp đặt mọi thứ vậy, nhưng những chuyện thế này không thể hỏi đến cùng, Hòa Thân đành dùng ánh mắt hồ nghi soi mói Liễu Hỷ Công.

“Hòa công tử vẫn chưa hài lòng à? Hay là ta lại sai người đến truyền lệnh miễn hết tiền lương giao nộp của Triệu Nhân Nghĩa vậy?”

“Không... không..., Liễu đại nhân, tuyệt đối đừng làm thế! Tại hạ đang nghĩ sau khi quay về làm sao để mười mấy vạn bá tánh Huỳnh Dương đáp tạ đại ân đại đức của Liễu đại nhân ấy chứ, ngài đúng là phụ mẫu tái sinh của bá tánh Huỳnh Dương, xin nhận một lạy của Hòa Thân!” Vừa nói, Hòa Thân vừa khom lưng vái lạy Liễu Hỷ Công.

“Ấy đừng! Công tử đừng như thế!” Liễu Hỷ Công vội đỡ lấy Hòa Thân, cung kính mời hẳn một chum rượu xong, nói tiếp: “Hòa công tử, nghe nói tiền âm phủ của công tử ở Huỳnh Dương bán chạy lắm. Ta có lời này, không biết Hòa công tử có tiếp nhận hay không?” Liễu Hỷ Công dùng giọng điệu thăm dò trước.

“Liễu đại nhân có gì xin cứ nói thẳng, Hòa Thân nguyện nghe lời giáo huấn của đại nhân!”

“Hòa công tử khách sáo rồi! Huyện Huỳnh Dương chỉ có mười mấy vạn dân, dù nhà nào cũng dùng hàng của công tử thì cũng chả có bấy nhiêu. Ta thấy hay là công tử đến phủ Khai Phong phát triển đi, Khai Phong là vị trí quan trọng nối hai miền nam bắc, dân số thường trú ở đây đã mấy mươi vạn, cộng thêm thương buôn hàng năm qua lại nơi đây không dưới trăm vạn, buôn bán ở đây mới càng làm càng lớn được chứ!” Liễu Hỷ Công hào hứng nói.

Thật ra Hòa Thân có nghĩ đến vấn đề trên, hẳn luôn cảm thấy huyện Huỳnh Dương bé nhỏ không phải vùng đất lý tưởng để phát triển sự nghiệp kinh doanh, nhưng muốn đến thành phố lớn Khai Phong phát triển, không ai chống đỡ có được hay không?

“Không giấu gì Liễu đại nhân, tại hạ cũng có ý định đó, nhưng vừa rời khỏi kinh thành, có nơi dung thân đã tốt lắm rồi, đâu dám mơ đến nơi trù phú như phủ Khai Phong để kinh doanh chứ! Khoan nói đến việc tại hạ không có bản lĩnh ấy, dù nghĩ ra cách phát tài chỉ e tại đây không quen biết ai sẽ không có chỗ đứng...” Hòa Thân thở dài phân bua.

“Hòa công tử nói vậy là khách sáo rồi, chẳng phải ta đã nói rồi sao, công tử đến Khai Phong cứ việc xem đây là nhà của mình, Hòa công tử thử nghĩ xem: Kinh doanh ở tại nhà mình có cần cầu xin người khác hay không? Chỉ cần Hòa công tử chịu đến Khai Phong, việc kinh doanh cứ để ta lo tất!” Liễu Hỷ Công vỗ ngực hứa hẹn.

Hòa Thân càng lúc càng không hiểu nổi tên Liễu Hỷ Công này đang toan tính chuyện gì, nhưng thấy ông nhiệt tình như thế cũng không nỡ từ chối, chỉ chấp tay nói: “Vây chẳng phải việc gì cũng làm phiền đến Liễu đại nhân hay sao, tại hạ đâu dám làm thế chứ?”

“Hòa công tử có biết hiện nay thịnh hành nhất chính là nửa quan nửa thương, nghĩa là vừa làm quan vừa kinh doanh buôn bán, không giấu gì công tử, ta đây vừa làm tri phủ vừa kinh doanh tơ lụa sành sứ từ Giang Nam đến Hà Nam đó.” Liễu Hỷ Công thẳng thắn tiết lộ.

“Ồ!” Hòa Thân kinh ngạc thốt lên, hẳn không ngờ một tri phủ đạo mạo như Liễu Hỷ Công lại biết kinh doanh tơ lụa kia đây.

“Nếu Hòa công tử không chê nha môn tri phủ của ta thì có thể đến chỗ ta giúp chút việc, như vậy không ảnh hưởng gì đến chuyện kinh doanh của công tử, công tử cũng trở thành nửa quan nửa thương như ta vừa nói rồi, không biết ý công tử thế nào?” Liễu Hỷ Công cuối cùng đã nói ra ý đồ thật sự.

Hòa Thân sẵn tính thông minh, vừa nghe Liễu Hỷ Công muốn lôi kéo mình vào nha môn tri phủ làm việc là biết ngay ông vốn chẳng phải vì mời hẳn đến Khai Phong buôn bán mà nhiệt tình như thế, tin chắc Liễu Hỷ Công gặp phải chuyện rắc rối gì cần mình giúp đỡ đây.

Nghĩ đến đây, Hòa Thân cười ha hả hỏi thẳng: “Chẳng lẽ Liễu đại nhân gặp phải chuyện gì không thể tự giải quyết à?”

Liễu Hỷ Công thấy Hòa Thân quả nhiên là người thông minh tuyệt đỉnh, liền mở lòng nói ngay: “Thật không dám giấu, chỗ ta đứng là gặp phải một chuyện lớn không thể giải quyết, ta suy đi tính lại thấy việc này chỉ có công tử là giúp được ta thôi.”

Hòa Thân nhủ thầm: Trên đời làm gì có may mắn từ trên trời rơi xuống, xem ra nếu ta không nhận lời giúp thì số tiền lương giao nộp của Triệu Nhân Nghĩa được miễn hay không còn chưa dám chắc à...

Thế là Hòa Thân thận trọng dò hỏi: “Rốt cuộc Liễu đại nhân đã gặp phải vấn đề nan giải gì vậy?”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

28. Chương 28: Thâm Huyệt Ngân Sách

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Liễu Hỷ Công rót rượu mời Hòa Thân một chum trước, từ tốn nói: “Nếu Hòa công tử đã nhận lời tương trợ thì không có việc gì không thể giải quyết rồi. Nào, chúng ta cạn ly rượu này trước đã!” Dứt lời, Liễu Hỷ Công ngửa cổ uống cạn.

Hòa Thân lắc đầu ngao ngán, tên Liễu Hỷ Công này đúng là thừa gió bẻ măng, mình vừa hỏi xảy ra chuyện gì mà đã tưởng mình đồng ý nhảy vào vạc dầu sôi rồi, nhưng giờ đây không được để lộ sơ hở, lỡ lão tri phủ này trở mặt phán một câu “3 vạn lượng bạc và 5 vạn đấu lương thực của Triệu Nhân Nghĩa không được miễn!” thì chẳng phải mình uống công đến phủ Khai Phong à? Nghĩ thế nên Hòa Thân không nhận lời cũng không từ chối, chỉ nâng ly rượu uống cạn.

Liễu Hỷ Công vừa định nói tiếp, chợt thấy tên quan quân vừa hộ tống Hòa Thân bước vào, cung kính hành lễ xong bẩm báo: “Đại nhân, hai mươi mấy tên giáo phủ Bạch Liên giáo bắt được đêm qua nên xử trí thế nào? Xin đại nhân chỉ thị!”

“Chém hết cho ta!” Liễu Hỷ Công lạnh lùng phán.

“Tuân lệnh!” Tên quan quân nhận lệnh lui ra.

Bây giờ Hòa Thân mới hiểu tại sao trên phố lại tăng thêm nhiều binh sĩ tuần tra đến thế, lúc đầu hẳn còn tưởng Liễu Hỷ Công muốn trừng trị mình, thì ra đêm qua phủ Khai Phong truy bắt giáo chúng Bạch Liên giáo, đội thân binh đến dịch trạm đón hẳn cũng không vì áp giải, chẳng qua Liễu Hỷ Công muốn bảo vệ an toàn cho hẳn mà thôi.

Hòa Thân đột nhiên nghe Liễu Hỷ Công phán lệnh “Chém!” nhẹ tênh, thót tim một cái, nghĩ đến chỉ một câu lệnh thôi mà đã có hai mươi mấy cái đầu lìa khỏi cổ rồi, làm vậy có tàn nhẫn quá không? Nhưng việc này nhẹ thì thuộc công vụ quan phủ, nặng thì xếp vào hàng quốc sách do Liễu Hỷ Công đang thi hành nhiệm vụ tiêu diệt Bạch Liên giáo, Hòa Thân dù thế nào cũng không thể ra tay ngăn cản.

Liễu Hỷ Công quan sát sắc mặt trắng bệch của Hòa Thân, biết đã làm Hòa công tử hoảng sợ, thế là mỉm cười trấn an: “Hòa công tử không biết đây thôi, triều đình hận thấu xương Bạch Liên giáo nên thái độ của triều đình Đại Thanh từ trước đến nay chỉ có một chữ GIẾT, phải giết sạch Bạch Liên giáo bằng mọi giá để răn đe kẻ khác.”

Nghe Liễu Hỷ Công cổ tình nhấn mạnh chữ “Giết”, Hòa Thân rung mình một cái, thật ra hắn không phải hạng người nhát gan, nhưng cách tàn sát không qua xét xử trên quả thật có phần tàn bạo, đi ngược lại với tinh thần pháp luật văn minh của thời hiện đại.

Liễu Hỷ Công thấy Hòa Thân ngơ ngáo ngáo liền giải thích thêm: “Cũng có trường hợp bắt được giáo phỉ Bạch Liên giáo không giết, năm ngoái tổng đốc Tứ Xuyên Khôi Luân bắt được vài tên nghi ngờ là giáo chúng Bạch Liên giáo, sau đó tra hỏi biết là không phải nên đã thả ra, việc này xui xẻo làm sao để thập ngũ a ca đến thị sát biết được, ngay ngày hôm sau đã trừng phạt Khôi Luân, một quan viên nhất phẩm công lao hiển hách chỉ vì mấy tên Bạch Liên giáo mà rơi mũ ô sa, công tử nói xem việc này có oan ức không kia chứ?”

Hòa Thân sớm biết chính sách của Càn Long đối với Bạch Liên giáo là đuổi cùng giết tận, điều này hoang đường biết bao! Thế mà thời trị vì của Càn Long lại được ca tụng là Càn Long thịnh thế, nghĩ mà buồn cười giả tạo!

Nói chuyện Bạch Liên giáo một hồi, hoàng hôn buông xuống, lúc này Liễu Hỷ Công mới tiết lộ việc rắc rối lớn mà ông gặp phải với Hòa Thân.

Thì ra gần đây tổng đốc Thiểm Tây có tấu lên triều đình, đại ý tấu chương là những năm cuối đời Khang Hy, quan viên triều đình làm thâm hụt ngân sách quốc khố nghiêm trọng, sau này Ung Chính trị vì đã toàn lực thu hồi nên tình hình mới có chuyển biến tốt, nhưng từ khi hoàng đế Càn Long đăng cơ đến nay “nhân trị thiên hạ”, đây vốn thể hiện tấm lòng nhân nghĩa của hoàng thượng, nhưng một số quan viên triều đình lại bắt đầu mượn ngân lượng từ trong quốc khố, quan kinh thành mượn lại bộ, quan địa phương mượn phiên khố địa phương, nay đã đến mức không thể không trị nữa rồi.

Liễu Hỷ Công biết được tin trên cảm thấy triều đình sắp có động thái hành động, kinh thành phải xử lý khoản thâm hụt của lại bộ, quan địa phương phải xử lý khoản thâm hụt trong phiên khố, đây đã là việc mười mươi phải làm ngay, nếu mình không hành động kịp thời, đến lúc triều đình ban chiếu chỉ xuống thì nguy to.

Nghe Liễu Hỷ Công kể xong, Hòa Thân một mặt cảm thán tầm nhìn xa trông rộng của Liễu Hỷ Công, mặt khác lại khâm phục Liễu Hỷ Công có khí tiết chính trị cực kỳ nhạy bén. Chỉ có điều đây là việc lớn của triều đình, làm không tốt sẽ bay đầu như chơi, Hòa Thân đâu dám ỷ mình thông minh mà đứng ra gánh lấy trách nhiệm, nếu giải quyết tốt sẽ bị người ta nắm đuôi uy hiếp suốt đời, còn giải quyết không tốt dễ bị đem ra làm kẻ thế mạng, hắn tuyệt đối không chịu làm trò ngu ngốc ấy đâu.

Liễu Hỷ Công hình như đoán ra tâm tư của Hòa Thân, cười ha hả nói: “Việc này dù sao vẫn chưa xảy ra, ta chỉ nhắc qua thế thôi, nhưng việc kinh doanh của Hòa công tử nhất định phải đến phủ Khai Phong phát triển, có vậy ta mới được xem tài kinh doanh của Hòa công tử chứ.”

Hòa Thân lên cơn tò mò, bèn nhỏ tiếng dò hỏi: “Liễu đại nhân, ngài giữ chức tri phủ Khai Phong đến nay đã thâm hụt bao nhiêu rồi?”

Lúc này Liễu Hỷ Công đã ngà ngà say, dáo dác nhìn xung quanh theo thói quen, không lên tiếng trả lời, chỉ giơ lên một ngón tay.

“Một vạn lượng?” Hòa Thân hỏi.

Liễu Hỷ Công lắc đầu nguầy nguậy.

“Không phải mười vạn lượng chứ? Đó là một con số khổng lồ đấy!” Hòa Thân tròn mắt hỏi tiếp.

“Là một trăm vạn lượng.” Liễu Hỷ Công trả lời nhẹ tênh.

“Á!” Hòa Thân sém cắn vào lưỡi, hốt hoảng kêu lên: “Nhiều đến vậy sao? Một tri phủ Khai Phong mà lại... làm thâm hụt đến một trăm vạn lượng bạc?”

Thật ra Hòa Thân kinh hãi cũng có lý, hần tính nhẩm dù cả nhà lớn bé, thêm vào họ hàng thân thích bên nội bên ngoại và cả đám bạn bè ăn chơi trác táng của Liễu Hỷ Công, mỗi ngày không ăn cơm chỉ ngồi gặm bạc trắng, với thời gian giữ chức tri phủ Khai Phong mới 2 năm, dù tính thế nào cũng không thể tiêu sạch một trăm vạn lượng chứ?

Liễu Hỷ Công thấy Hòa Thân tỏ vẻ không tin, thở dài một tiếng xong bắt đầu kể lể, mỗi lần kể một câu ông lại nốc một ly rượu, đập mạnh ly lên bàn nói: “Số bạc ấy chẳng phải ta tham, cũng không phải ăn chơi trác táng tiêu mất, càng không phải vận chuyển về quê nhà ở Chiết Giang của ta, mà là... mà là kinh doanh buôn bán bị lỗ! Ài...”

Hòa Thân nghe Liễu Hỷ Công bảo kinh doanh lỗ hết một trăm vạn lượng liền cảm thấy kỳ lạ, vào thời này không có thị trường chứng khoán, buôn bán thông thường muốn lỗ hết một trăm vạn lượng xem ra khó lắm thay! Bèn làm bộ thương cảm tìm hiểu: “Liễu đại nhân đã kinh doanh mặt hàng gì mà lỗ nhiều ngân lượng đến thế?”

“Hề nhắc đến chuyện này là ta cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn người, người ta kinh doanh lời lỗ còn được than vãn với người ngoài, còn ta dù lời hay lỗ cũng không được tiết lộ với ai mới khổ chứ!” Liễu Hỷ Công rầu rĩ nói: “Ta đã hợp tác kinh doanh với người Tây Dương, mùa xuân năm nay có một thương buôn Anh quốc tên là John Lavvrence gì đó xuất hiện, ta đã hợp tác với y bán sang Anh quốc một lô hàng tơ lụa và lá trà, lô hàng chất đầy cả một thuyền, trị giá đến 100 vạn bằng Anh, tương đương 300 vạn lượng bạc, nhưng thuyền hàng đó vừa ra đến biển đã gặp phải đạo tặc, cả thuyền hàng bị cướp sạch sành sanh. Tên John Lawrence đó chịu lỗ 200 vạn lượng, nhưng 100 vạn lượng còn lại cũng lấy mạng ta rồi! Nếu không nghĩ cách kiếm tiền bù vào khoản thâm hụt, đừng nói là ta, dù đến đời cháu chắt chút chút của ta không ăn không uống cũng không đền nổi đó Hòa công tử!”

Hòa Thân sững sốt kêu lên: “Mỗi kinh doanh của Liễu đại nhân đúng là lớn đó nha, hợp tác với cả người Tây Dương, chỉ tiếc là bị cướp, nếu thành công chắc chắn kiếm được một mớ kếp sù rồi.”

“Hòa công tử đừng cười Liễu mỗ nữa! Nhưng nếu lô hàng kia bình an đến được Anh quốc thì chắc ta cũng kiếm được 80 đến 100 vạn lượng.” Liễu Hỷ Công nghe nhắc đến tiền, vực lại chút tinh thần nói: “Lá trà, tơ lụa, đồ sành sứ của chúng ta xem tựa bình thường, nhưng khi vận chuyển đến Anh quốc thì giá bán có thể gấp mấy lần đấy.”

Hòa Thân biết chính sách bế quan tỏa cảng, nghiêm cấm kinh doanh buôn bán với người Tây Dương của triều Đại Thanh, hần cũng hiểu tại sao Liễu Hỷ Công lỗ tiền mà chẳng dám than thở với ai, nhưng giờ đây hần bắt đầu cảm thấy Liễu Hỷ Công có tư chất của một thương gia, nếu vào thế kỷ 21, ông chắc chắn trở thành một nhân vật nổi bật trên thương trường rồi.

Huyền thuyên nói chuyện hồi lâu, ngoài trời màn đêm che phủ, Hòa Thân thấy không còn sớm nữa, vừa định đứng dậy cáo từ, nhưng khi hần chưa kịp đứng dậy, cánh cửa đại sảnh đột nhiên “Rầm!” một tiếng bị ai đó đá tung, tiếp đến một hắc y nhân vung đại đao sáng loáng xông vào, vừa thấy Liễu Hỷ Công ngồi bên bàn tiệc, hắc y nhân quay đầu ra ngoài cửa hét lớn: “Sư tỷ, tên cầu quan ở đây này!”

Hắc y nhân vừa thông báo xong, bên ngoài lập tức có bảy tám người xông vào, người nào cũng lăm lăm đao kiếm trong tay, lao tới bao vây Hòa Thân và Liễu Hỷ Công vào giữa.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

29. Chương 29: Hành Thích Đêm Khuya

Đả tự: Upin - Kiếm Giới

Trước biến cố bất ngờ, Hòa Thân và Liễu Hỷ Công hoảng sợ tột cùng, hai người ngồi cứng đờ tại chỗ không dám động đậy.

Lúc này, chỉ thấy một cô gái thanh tú vô song bước ra từ bọn hắc y nhân, tay nàng cầm thanh kiếm dài, chuôi kiếm màu trắng bạc phản chiếu ánh nắng lấp lánh dưới ánh nến trong đại sảnh, vừa nhìn đã biết ngay đó là một thanh bảo kiếm sắc bén.

Cô gái đến trước bàn tiệc, chỉ mũi kiếm vào Hòa Thân nói: “Vị đại ca này xin hãy tránh ra! Hôm nay ta phải giết tên cầu quan này!”

Liễu Hỷ Công vừa nghe đám thích khách này đến lấy mạng mình, sợ hãi bủn rủn tay chân, ngồi bệch xuống đất, hoảng loạn kêu lên: “Hòa công tử, hãy cứu ta!”

Hòa Thân rửa thầm trong bụng: “Nhiều người đến tìm ông tính sổ thế này, bảo ta làm sao cứu được ông chứ!” Nhưng Hòa Thân không thể thốt ra những lời tuyệt tình, vừa rồi hắn còn xưng hô huynh đệ với Liễu Hỷ Công trên bàn tiệc, nay xảy ra chuyện mình lại bỏ mặc người ta, hắn không thể hành động vô tình vô nghĩa như thế được.

Hòa Thân lén quan sát nữ thích khách kia, thấy nàng cùng lắm chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, mặt lạnh như tiền, sát khí đằng đằng, đôi mắt vẫn mang chút ít ngây thơ. Hòa Thân nghĩ một đại mỹ nhân như tiên nữ giáng trần thế này chưa chắc đã tu luyện đến mức giết người không chớp mắt đâu, phen này thử vận may xem có cứu được tính mạng Liễu Hỷ Công hay không, thế là giữa cổ cười to một tiếng, tiến lên phía trước đông dặc nói: “Vị cô nương đây không biết có thù hận gì không thể hóa giải với Liễu đại nhân mà quyết lấy mạng đại nhân thế? Chi bằng hãy nói rõ ra xem Hòa mỗ có thể giúp hai bên hóa giải ân oán hay không!”

Hòa Thân cố tình nói to, binh lính phụ trách tuần tra bên ngoài đã phát hiện ra bất thường, chỉ nghe bên ngoài đại sảnh vang lên tiếng huyết sáo và khua chiêng đánh trống, chỉ thoáng chốc cả trăm thân binh lăm lăm giáo dài của nha môn tri phủ đã bao vây kín đại sảnh, cung thủ giương cung lấp tên sẵn sàng xạ tiễn, đội súng trường cũng nhồi đạn lách cách, nếu không lo cho tính mạng tri phủ đại nhân thì đã sớm tên đạn bắn như mưa vào trong rồi.

Cô gái kia thấy vị Hòa công tử này không biết tốt xấu dám đứng ra can ngăn, tức giận vung mạnh bảo kiếm trên tay, mọi người chỉ thấy ánh sáng lóe lên, mũi kiếm sắc nhọn tỏa hơi lạnh đã chỉ thẳng vào cổ họng Liễu Hỷ Công.

“Người tránh ra, bằng không ta giết luôn cả người đó!” Cô gái giận dữ quát to.

“Khoan hãy ra tay!” Trong tích tắc ngắn ngủi Hòa Thân đã nghĩ xong kế sách, liền hiên ngang nói: “Cô nương đúng là một nữ ma đầu, nàng giết Liễu tri phủ thì thôi, chẳng lẽ nàng định giết hết những người ở đây mới hả giận hay sao?”

Mọi người nghe vậy thoáng giật mình, cô gái kia khẽ nhún mày, đôi mắt long lanh xinh đẹp nhìn trừng trừng vào Hòa Thân hét hỏi: “Hôm nay chúng ta vì lấy mạng tên cầu quan này mà đến đây, ai nói ta định giết hết những người ở đây hả?”

Đúng lúc này một tên hắc y nhân rời khỏi đám đông, chỉ đao vào Hòa Thân nói lớn: “Nhất Thanh sư tỷ, đừng nghe tên này huyền thuyên nữa, mau giết chết tên cầu quan rồi chúng ta xông ra khỏi thành thôi.”

Chỉ với vài lời mà đã khiến bọn hắc y nhân không xuống tay ngay, Hòa Thân biết đám người này đều không phải sát thủ chuyên nghiệp, nếu mình cố gắng lựa lời thuyết phục không chừng sẽ hóa giải được nguy cơ. Vừa rồi Hòa Thân đứng ra nói chuyện chỉ vì muốn thử vận may xem có cứu được Liễu Hỷ Công hay không, nhưng khi hắn đến gần nhìn rõ cô nương cầm đầu bọn hắc y nhân Nhất Thanh xinh đẹp đến thế, trong lòng thương tiếc, hắn không hy vọng mỹ nhân kia chết dưới mưa tên của quan quân...

“A mã! Họ muốn làm gì thế? Các người sao lại muốn giết phụ thân ta?” Trong đội hình quan quân bày chặt kín bên ngoài đột nhiên có một cô nương chen lên phía trước hét lớn vào đại sảnh.

Hòa Thân quay đầu nhìn ra ngoài, thấy chính là thiếu nữ thướt tha mình nhìn trộm qua khe cửa hồi chiều, biết đó là con gái của Liễu Hỷ Công - Liễu Doanh Doanh. Liễu Doanh Doanh vừa xuất hiện, Hòa Thân lập tức dâng lên một nguồn hào khí ngút trời, bây giờ hắn không cần biết ai đúng ai sai nữa, hắn chỉ biết mình không thể để hai mỹ nhân như hoa như ngọc bị làm hại được.

Hòa Thân bước đến bên tên hắc y nhân chỉ đao vào mình, bữu môi nói: “Ngươi là con cái nhà ai, sao không ở nhà học hành mà chạy đến đây múa đao thế hả?” Vừa nói hắn vừa đưa tay gạt thanh đao sang một bên.

“Tiểu Lộ, đừng nghe hắn nói bậy! Hắn còn dám nói lung tung nữa thì giết luôn cả hắn!” Nhất Thanh nói với tên hắc y nhân tên Tiểu Lộ.

Hòa Thân quay phắt người nhìn trừng trừng vào Nhất Thanh, nghiêm nghị nói: “Nhất Thanh cô nương, vừa rồi ta có nói gì sai sao? Nàng giết Liễu tri phủ thì thôi, chẳng lẽ nàng định giết hết những người ở đây mới hả giận!”

“Ngươi nói bậy! Ta chỉ muốn lấy mạng tên cầu quan này!” Nhất Thanh tức tối phản bác.

Hòa Thân cười gằn một tiếng, mỉa mai: “Nàng nhìn xung quanh xem! Mấy trăm cung thủ đã vây kín chỗ này, còn có đội súng trường đạn đã lên nòng, chỉ cần nàng vung kiếm chém xuống, mưa tên đạn lửa lập tức trút thẳng vào đây, mười mấy người các người há chẳng mất mạng hay sao? Nàng nói thử xem, nhất kiếm của nàng có phải vừa lấy mạng Liễu tri phủ vừa giết sạch các huynh đệ đi theo nàng hay không?”

“Chúng ta là nghĩa sĩ Bạch Liên giáo, không tham sống sợ chết!” Tiểu Lộ hiên ngang nói lớn.

Hòa Thân cúi lên gạt gong: “Một đứa bé như ngươi thì biết quái gì! Mau đứng sang một bên cho ta!”

“Hòa công tử, mặc kệ ta! Ta sớm muộn gì cũng chết, cứ để chúng giết ta đi!” Liễu Hỷ Công chợt sầm nảo cất tiếng: “Doanh Doanh, sau khi ta chết con hãy đi theo Hòa công tử, công tử là một người tốt...”

Hòa Thân nghe những lời này sém phì cười, sao chưa gì đã giống lập di ngôn rồi? Nhưng ông giao phó hậu sự như thế có chủ quan quá chăng?

Hòa Thân không đoái hoài đến Liễu Hỷ Công nữa, lúc này hắn quyết tâm thuyết phục Nhất Thanh: “Hòa mỗ mong cô nương suy nghĩ kỹ! Nàng thử nghĩ xem, một đứa bé như Tiểu Lộ mà bị mưa tên bắn chết, nàng có nhẫn tâm nhìn thấy cảnh đó không? Nàng hãy nhìn ra sau lưng đi, những huynh đệ đi theo nàng có ai không có phụ mẫu, huynh đệ tỷ muội đang chờ họ ở nhà?”

“Ta tên Phùng Tiểu Lộ, phụ mẫu ta chết đói cả rồi, huynh đệ tỷ muội cũng bị bán sạch rồi!” Tiểu Lộ lại không an phận tru tréo.

Hòa Thân rửa thẳm thẳng nhóc chuyên phá đám này, nhưng hắn không còn tâm trí mà xử lý nó, chỉ thấp thỏm chờ đợi quyết định của Nhất Thanh.

“Hôm nay tên cầu quan này đã giết hai mươi mấy huynh đệ của ta, mối thù này ta phải trả bằng được!” Nhất Thanh đẩy nhẹ mũi kiếm về phía trước.

“Không... đừng mà! Các người đừng giết phụ thân ta!” Liễu Doanh Doanh khóc lóc van xin ngoài sân.

Hòa Thân tiến lên một bước, bình thản nói: “Nhất Thanh cô nương, thứ cho tại hạ nói thẳng, thủ phạm giết huynh đệ của nàng không phải Liễu tri phủ, mà là triều đình Đại Thanh, là đương kim hoàng thượng Càn Long hoàng đế. Bạch Liên giáo của nàng gương cờ tạo phản, triều đình làm sao không giết được kia chứ? Liễu đại nhân thân là mệnh quan triều đình, tri phủ Khai Phong làm sao dám kháng lại thánh chỉ kia chứ?”

“Chẳng lẽ Bạch Liên giáo ta phải chịu cảnh bị người khác đuổi cùng giết tận? Bạch Liên giáo thể thiên hành đạo, cướp phú tề bần chẳng lẽ đều làm sai?” Nhất Thanh nghe lời phân giải của Hòa Thân càng trở nên kích động hơn.

Hòa Thân thấy tiểu cô nương Nhất Thanh không xuống tay giết Liễu Hỷ Công mà đôi co đạo lý với mình, mừng thầm trong bụng, xem ra vẫn còn cơ hội cứu vãn tình hình, bèn từ tốn nói: “Bạch Liên giáo thành lập từ những năm Trinh Quan đời Đường đến nay, phát triển qua 3 triều đại Tống, Nguyên, Minh, các đời giáo chủ Hàn Sơn Đồng, Đường Thái Nhi, Từ Hồng Nho...”

Hòa Thân càng nói càng hứng thú, đến sau cùng bắt đầu sải bước lòng vòng trong đại sảnh diễn thuyết, giọng nói đồng dạng vang vọng khắp đại sảnh rộng lớn, Nhất Thanh trở mặt ngạc nhiên, nàng không ngờ vị công tử phong lưu nho nhã này lại hiểu rõ về Bạch Liên giáo hơn cả nàng, cuối cùng không kiềm nén được nữa, Nhất Thanh cất tiếng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Tại hạ Hòa Thân!”

“Hòa Thân? Hòa công tử?” Nhất Thanh lộ vẻ sửng sốt.

“Thế nào? Hòa công tử đã lừa các ngươi, hãm hại các ngươi, đẩy các ngươi vào chốn dầu sôi lửa bỏng hay sao hả? Vừa rồi ta nói Bạch Liên giáo nay nội bộ chia rẽ, cốt nhục tương tàn, chẳng lẽ ta đã nói sai? Dao Chỉ Phú, Lâm Thanh, Lý Văn Thành, đám thủ lĩnh trên bờ mặc sống chết của giáo chúng, chỉ muốn tự mình ngồi lên ngai vàng làm hoàng đế, chẳng lẽ đều do ta nói lung tung hả?” Hòa Thân quăng ra một loạt câu hỏi.

Những lời vừa rồi chính khí ngút trời, Nhất Thanh không thể đối đáp, những việc này nàng đương nhiên có biết, sự phụ nàng tức giận phun máu mà chết cũng vì những hành động tranh quyền đoạt lợi trên. Nhất Thanh né tránh ánh mắt của Hòa Thân, lí nhí nói: “Vậy chúng ta phản Thanh phục Minh cũng không đúng sao...”

Hòa Thân không đợi Nhất Thanh hỏi hết câu đã vặn lại: “Phản Thanh phục Minh? Nực cười, hoang đường biết bao! Bạch Liên giáo hưng thịnh vào đời Đường, Tống, nhưng đến đời Minh thì bị triều đình xem là tà giáo, hơn nữa còn ban lệnh ngăn cấm truyền bá, chính Chu Nguyên Chương và các vị hoàng đế đời Minh ép Bạch Liên giáo các ngươi vào cảnh không chốn dung thân, thế mà nay Bạch Liên giáo còn muốn khôi phục giang sơn của họ Chu, nàng không cảm thấy phi lý hết sức hay sao?”

Từng câu từng chữ của Hòa Thân như nhát kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào tim Nhất Thanh, bảo kiếm trên tay nàng run rẩy cầm không vững nữa, chớp thời cơ Nhất Thanh mất cảnh giác, Liễu Hỷ Công cúi người lặn một vòng dưới đất thoát khỏi mũi kiếm, chạy nhanh ra ngoài đại sảnh, hét lớn ra lệnh với binh sĩ: “Bắn chết toàn bộ đám phản tặc cho ta!”

Hòa Thân chưa kịp phản ứng, Nhất Thanh đã lướt tới túm chặt lấy hắn, bảo kiếm trên tay kề ngay vào cổ, chỉ cần Liễu Hỷ Công hạ lệnh bắn tên, Hòa Thân lập tức toi mạng cùng với đám đệ tử Bạch Liên giáo đang bị bao vây trong đại sảnh.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

30. Chương 30: Oan Gia Ngõ Hẹp.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Liễu Hỷ Công thấy Hòa Thân bị đám phản tặc Bạch Liên giáo bắt giữ, chững lại giây lát, vội hét lớn với binh sĩ sau lưng: “Khoan! Đừng làm hại đến Hòa công tử!”

Hòa Thân thở phào nhẹ nhõm, xem ra tên Liễu Hỷ Công này cũng không phải hạng vong ơn bội nghĩa, vừa định xem thử Liễu Hỷ Công định giải cứu mình thế nào, chỉ cảm thấy Nhất Thanh thò tay lấy ra một gói bột trong ngực áo. Xoẹt! gói bột được rắc vào không trung.

“Á! Là yêu thuật của Bạch Liên giáo!” Đám binh lính hốt hoảng kêu la thất thanh.

“Mắt ta bị gì thế này? Úi, đầu ta đau quá...”

“Ta không nhìn thấy gì cả... Tay của ta...”

“Ầy da! Á...” Hòa Thân bị một màn đen che phủ trước mắt, bên tai văng vẳng tiếng kêu la của đám binh lính, tiếp đến hần choáng váng đầu óc, từ từ ngất lịm đi...

Đợi khi Hòa Thân tỉnh lại thì trời đã sáng tỏ, hần phát hiện mình đang nằm trên một đồi núi, đầu óc vẫn còn đau nhức, thị lực mờ mờ ảo ảo, ký ức quay cuồng hỗn loạn. Phải ngồi đó trấn tĩnh hồi lâu mới nhớ ra những chuyện xảy ra đêm qua tại nha môn tri phủ: “Thì ra ta bị Nhất Thanh cô nương của Bạch Liên giáo ném lại nơi đây...”

Hòa Thân vừa định đứng dậy, đột nhiên nghe dưới đồi núi có người nói lớn: “Mấy người các người qua bên kia xem thử, còn hai người theo ta lên trên núi tìm!”

Đám người kia lại gần Hòa Thân mới biết thì ra là đội quan binh được Liễu Hỷ Công phái đi tìm hần. Trải qua biến cố đêm qua, tri phủ Khai Phong Liễu Hỷ Công càng khâm phục sát đất tài năng của Hòa Thân hơn, ông tin rằng Hòa Thân chính là quý nhân trên đường đời của ông, lần này ông gặp dữ hóa lành chính là món quà lớn mà quý nhân Hòa Thân ra mắt, cũng là cơ sở để đôi bên hợp tác về sau. Liễu Hỷ Công tin chắc Hòa Thân nhất định đủ bản lĩnh giúp ông vượt qua cửa ải 100 vạn lượng bạc thâm hụt ngân sách. Dù gì cậu em trai giữ chức lại bộ thị lang ở kinh thành tạm thời chẳng nhờ cậy được gì, thế là Liễu Hỷ Công đem hết lòng tin đặt cược vào một mình Hòa Thân.

Đêm tối, nha môn tri phủ đèn đuốc sáng rực, không khí náo nhiệt y như đón tết, trên bàn tiệc thịnh soạn chiêu đãi Hòa Thân, mẫu thân Vương thị và phu nhân Chu thị của Liễu Hỷ Công, còn có cô con gái Liễu Doanh Doanh cũng có mặt tiếp khách quý, họ xem Hòa Thân như Nam Hải Quan Thế Âm bồ tát mà đáp tạ.

Liễu Doanh Doanh tận mắt chứng kiến tình huống ngàn cân treo sợi tóc đêm qua, thêm vào “di ngôn” của phụ thân trong lúc nguy cấp giao phó nài nỉ cho Hòa Thân, trong tâm trí nàng hình như đã tìm được đường nam tử hán xứng đáng dâng hiến hạnh phúc suốt đời, bây giờ trên bàn tiệc không có người ngoài, do đó Liễu Doanh Doanh càng không cần giấu giếm tình cảm ái mộ với Hòa Thân.

Đợi bà nội và mẫu thân đáp tạ Hòa Thân xong, Liễu Doanh Doanh rót đầy chum rượu, thướt tha bước đến bên cạnh Hòa Thân dịu dàng nói: “Hòa công tử có ân cứu mạng gia phụ, Doanh Doanh suốt đời không quên! Doanh Doanh vô cùng khâm phục hào tình vạn tượng của công tử, hôm nay có dịp kính công tử một chum rượu tại đây để bày tỏ lòng ngưỡng mộ!” Dứt lời, e ấp dâng chum rượu trên tay đến trước mặt Hòa Thân.

Liễu Doanh Doanh nói ra vài lời phóng túng, Hòa Thân lần đầu tiên gặp phải một cô nương cá tính như thế sau khi đến triều Đại Thanh, trong lòng vui thích, vội lịch sự đứng dậy nhận lấy chum rượu ngửa cổ uống cạn, đáp lễ: “Đa tạ cô nương quá khen! Hòa mỗ thật không dám nhận!”

Hòa Thân cho rằng những lời vừa rồi của mình rất đúng phép tắc giao tiếp, không ngờ Liễu Doanh Doanh nghe xong lại bật cười khanh khách, lên tiếng mỉa mai: “Hòa công tử giả tạo quá! Vừa rồi thấy ta qua kính rượu rõ ràng công tử tươi cười hí hửng, trong lòng chắc chắn cũng rất vui, tại sao giờ lại trở thành ‘quá khen’ và ‘không dám nhận’ rồi?”

Câu nói của Liễu Doanh Doanh hệt như vừa ném ra một quả lựu đạn, mọi người trên bàn tiệc đều trở mắt ngạc nhiên. Hòa Thân không cần nói cũng biết xấu hổ đỏ mặt tía tai rồi, đứng như trời trồng không biết nên phản ứng thế nào.

“Hỗn xược! Đừng nói lung tung nữa! Ra ngoài mau!” Liễu Hỷ Công nổi giận quát tháo cô con gái vừa làm ông mất mặt trước khách quý.

Liễu Doanh Doanh thấy phụ thân ngày thường luôn yêu thương chiều chuộng mình lúc này lớn tiếng quát nạt trước mặt Hòa công tử, trong lòng nhói đau, sống mũi cay cay, đôi mắt đỏ hoe quay lưng chạy nhanh ra ngoài.

Hòa Thân vẫn chưa hồi phục trạng thái từ bất ngờ vừa rồi, chỉ vì Liễu Doanh Doanh làm hần ngạc nhiên quá đổi, hôm qua khi gặp nàng còn là một thiếu nữ yếu ớt nhu mì, thế mà hôm nay lại phơi bày tính nết ‘cởi mở’ hơn cả Hòa Thân. Không biết vì lý do gì, tuy Liễu Doanh Doanh làm hần què độ, nhưng Hòa Thân lại cảm thấy thích thú, với kinh nghiệm từng trải của hần vào 300 năm sau, thật ra tính cách của Liễu Doanh Doanh quá hợp ý Hòa Thân, hần mong muốn mỹ nữ kia lập tức thổ lộ tâm tình ngay trước mặt luôn ấy chứ.

“Nào, nào! Hòa công tử, vừa rồi tiểu nữ thất lễ mạo phạm, ta xin tạ tội với công tử tại đây!” Liễu Hỷ Công thấy Hòa Thân không nói gì, vội nâng ly nhiệt tình kính rượu.

Hòa Thân đã rời khỏi nhà một ngày một đêm rồi, cũng không biết Vương Vũ Châu và Lưu Toàn họ hiện thế nào nữa, bây giờ thấy đã giải quyết xong vấn đề tiền lương giao nộp của Triệu Nhân Nghĩa, liền đứng dậy xin phép cáo từ.

Liễu Hỷ Công đâu chịu thả Hòa Thân đi, lại nhiệt tình giữ khách một phen, khi thấy Hòa Thân quyết chí ra về, đành nhả nhủ lời mời đến Hòa Thân, ông thành khẩn nói: “Hòa công tử sau khi về Huỳnh Dương, thu xếp việc nhà xong hãy quay lại đây, ta sẽ mở cửa chờ đón tại Khai Phong. Trải qua kiếp nạn đêm qua chúng ta cũng xem như là sinh tử chỉ giao rồi, lời mời của hảo bằng hữu Hòa công tử không thể từ chối!”

Lúc này Hòa Thân đã ngà ngà say, trong tâm trí chốc chốc lại hiện lên bóng dáng yêu kiều của Liễu Doanh Doanh, vừa nghe Liễu Hỷ Công thành tâm thành ý gửi lời mời, liền khăng khái nhận lời ngay: “Được, Liễu đại nhân! Mấy ngày nữa chúng ta hẹn gặp nhau tại phủ Khai Phong!”

Liễu Hỷ Công đích thân tiễn Hòa Thân ra đến cổng lớn nha môn tri phủ, nhìn theo Hòa Thân lên ngựa rồi khỏi ông mới quay lưng trở vào, vừa đi vừa nảy ra một ý định trong đầu...

Hòa Thân mới đi được chốc lát, phía trước không xa thấy tên đặc sứ của nha môn tri phủ phái xuống huyện Huỳnh Dương đòi thu tiền lương trên đường quay về.

Tên đặc sứ kia thật ra là một tên sư gia bên cạnh Liễu Hỷ Công, tên là Lưu Dẫn Phương, hôm qua gã mới cáo mượn oai hùm chen ép Triệu Nhân Nghĩa ở huyện Huỳnh Dương, nào ngờ chưa tận hưởng cảm giác oai phong ấy được bao lâu thì Liễu Hỷ Công đột nhiên sai người truyền lệnh miễn đi phân nửa số tiền lương cần giao nộp của Triệu Nhân Nghĩa, bảo chỉ cần thu đủ phân nửa còn lại liền lập tức quay về.

Lưu Dẫn Phương nghĩ hoài không hiểu tại sao tri phủ đại nhân lại thay đổi chủ ý, hiện gã đang bực tức trong lòng, thấy Hòa Thân trên lưng ngựa đi ngang bên hất hàm hống hách ngựa cổ lên trời.

Hòa Thân nhớ lại mối nhục lúc vào van xin tên đặc sứ, nghiêng răng ken két, cuối cùng đã hạ quyết tâm: Dù ta không có giao tình với Liễu Hỷ Công, chỉ dựa vào thân phận nam nhi chí chí thôi thì hôm nay cũng phải cho tên tiểu nhân cậy quyền ỷ thế nhà người một trận mới hả giận.

Lưu Dẫn Phương thấy Hòa Thân xuống ngựa lao vào mình, thót tim một cái, gã vừa giao nộp số tiền lương thu về vào phiên khổ phủ Khai Phong, đội quan binh phụ trách áp giải tiền lương đi cùng cũng vừa giải tán, lúc này chỉ có một thân một mình nên càng thêm sợ.

“Người định làm gì đó, người... Ấy da!” Lưu Dẫn Phương nổ đom đóm mắt, bị Hòa Thân đâm một cú mạnh ngay giữa mặt.

“Ta chẳng làm gì hết, chỉ muốn nện người một trận cho vui thôi!” Hòa Thân sẵn hơi men cộng thêm cơn giận dồn nén từ hôm qua, vung nắm đấm thụi tới tấp vào đầu vào mặt Lưu Dẫn Phương.

“Người dám đánh mệnh quan triều đình... Người định làm phản hả?” Lưu Dẫn Phương hai tay ôm lấy đầu, cổ hét to tiếng mắng chửi Hòa Thân.

“Ta thích đánh mệnh quan triều đình đó, người làm gì được ta nào!” Hòa Thân bĩu môi thách thức, tung chân đạp một cú vào bụng Lưu Dẫn Phương.

Hòa Thân tuy không phải võ lâm cao thủ nhưng công phu cưỡi ngựa bắn cung không đến nỗi tệ, cú đá vừa rồi dùng hết sức, Lưu Dẫn Phương bị hấn đá ngã chống vó nằm rên la thảm thiết dưới đất.

Ngày thường tên Lưu Dẫn Phương này tuy quen thói ngang tàng hống hách, nhưng gã cũng hiểu đạo lý quân tử trả thù mười năm chưa muộn, thấy Hòa Thân điên tiết như muốn lấy mạng mình, Lưu Dẫn Phương đành chịu xuống nước, vội quỳ mọp dưới đất luôn miệng van xin: “Vị công tử này, ngài độ lượng không chấp nhặt kẻ tiểu nhân, cũng tại tiểu nhân có mắt như mù... lần sau tiểu nhân xin chừa... xin công tử tha cho lần này! Hu hu...”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

31. Chương 31: Tình Cảm Mãnh Liệt.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Trùng trị được Lưu Dẫn Phương, Hòa Thân trong lòng thoải mái vô cùng, nghĩ đến hành trình đến Khai Phong lần này giải quyết được nguy cơ thuế ruộng của Triệu Nhân Nghĩa và kết anh em với Liễu Hỷ Công, cộng thêm gặp gỡ bất ngờ thiên kim tri phủ Liễu Doanh Doanh, đây thật sự là thu hoạch lớn! - Còn Thanh cô nương của Bạch Liên giáo, tư thế hiên ngang oai hùng như sóng gợn trong lòng Hòa Thân càng làm cho hắn vô cùng hưng phấn!

Trên đường hơn một trăm dặm từ Khai Phong đến Huỳnh Dương, Hòa Thân chỉ cần hơn một giờ là đến, hắn đi vào huyện nha vừa hỏi mới biết được hóa ra Triệu Nhân Nghĩa không có ở huyện, tối ngày hôm qua cùng với Triệu Ngũ Lục theo Lưu Dẫn Phương áp giải thuế ruộng về Khai Phong.

Minh Cầm vừa thấy Hòa Thân đã trở lại, nhất thời mặt mày hớn hở sau khi mời hắn vào trong phòng, nào là dâng trà nào là cho người hầu bên người của nàng đi chuẩn bị cơm cho Hòa Thân, sau đó an vị ở trong phòng nói chuyện cùng Hòa Thân.

Hôm trước khi Minh Cầm dâng trà cho Hòa Thân, Hòa Thân không chỉ thấy được hai bầu vú hờn xiêu phách lạc của nàng, hơn nữa đôi mắt vừa trong sáng long lanh lại làm cho người ta khó có thể kìm chế của Minh Cầm giống như ngấm tưng cho hắn một cơn sóng gió! Vừa nghĩ đến đây, Hòa Thân nhìn Minh Cầm kiều diễm ướt át rồi lại ngời đối diện với nàng, nhất thời cả người bắt đầu không được tự nhiên, vì thế nói vài câu chuyện vớ vẩn đã muốn trở về, nhưng Minh Cầm lại đang rất hứng thú nói chuyện?

“Hòa công tử thật sự là quá lợi hại, một chuyện lớn như vậy mà có thể làm được, chúng ta thật sự là không biết nên cảm tạ Hòa công tử như thế nào!” Minh Cầm đầy ngưỡng mộ nói.

Hòa Thân vừa thấy khi Minh Cầm nhìn hắn chan chứa tình cảm dịu dàng, tựa hồ trong ánh mắt kia còn mang theo một chút hương vị treu chọc, hắn càng không chịu nổi. Hiện tại đã là sau giờ Ngọ, đúng là lúc người ta buồn ngủ, Hòa Thân sợ mình cứ thế này sẽ chịu không nổi phong tình của thiếu phụ này, vì thế bèn đứng dậy nói: “Nếu Nhân Nghĩa huynh không ở nhà, ta cũng không dám quấy rầy, ta trở về còn xem Vũ Châu và Lưu Toàn!”

Ngay lúc Hòa Thân từ trên ghế đứng lên, không biết Minh Cầm cố ý hay là vô tình, nàng cũng đứng lên giống như muốn lên trước đưa cho Hòa Thân một chén trà, vì thế ngay khi tay nàng đụng vào chén trà, đầu của Hòa Thân cũng vừa vào trong lòng Minh Cầm.

Trong phút chốc, hai người hòa vào một trận mê muội!

“Choang” một tiếng, chén trà trong tay Minh Cầm rơi trên mặt đất thành hai nửa, tiếng chén trà rơi vang lên cũng kéo Hòa Thân từ trong lòng mềm yếu khiêu gợi của Minh Cầm ra, ngay người nhìn Minh Cầm, nhất thời á khẩu không nói được lời nào, cũng không biết nên chịu tội hay là quay đầu bước đi mới là thượng sách.

Hòa Thân đang lúc hoảng hốt, thân thể hắn đột nhiên đã bị Minh Cầm ôm chặt lấy, miệng cũng không biết khi nào đã bị đôi môi hồng hào của Minh Cầm hôn lên.

Hòa Thân đã từng gần gũi da thịt nam nữ, nhất thời bị bộ ngực đầy đặn của Minh Cầm làm cho nhiệt huyết sôi trào, trong lúc xúc động không tự chủ được đã bắt đầu mút vào đầu lưỡi khiêu chiến của Minh Cầm đang thò vào trong miệng hắn, tay cũng theo bản năng đặt ở trên bầu vú của Minh Cầm bắt đầu vuốt ve.

Minh Cầm đang ở tuổi dục vọng sôi trào, mà Triệu Nhân Nghĩa từ sau khi làm chức quan tép riu nho nhỏ, mỗi ngày bận rộn đến mức sứt đầu mẻ trán ngã trái ngã phải, làm sao còn lo lắng đến chuyện tình cảm vợ chồng. Lúc này Minh Cầm sớm khó nhịn cơn khát, lửa dục thiêu đốt, hơn nữa tâm trí của nàng sớm hướng về Hòa Thân, hiện giờ vừa thấy ý trung nhân này đã bị nàng dễ dàng bắt được, không có cái gì rụt rè hổ

thẹn, vì thế lập tức dùng thủ đoạn đẩy mình của một người phụ nữ đã có chồng, trong chốc lát biến Hòa Thân từ khách thành chủ!

Hiện tại Minh Cầm và Hòa Thân đều đã muốn tới đỉnh điểm, quần lụa mỏng màu phấn hồng của Minh Cầm đã bị xả xuống từ lâu, bàn tay to mạnh mẽ của Hòa Thân dường như ở trên mông nhũ nhụi của nàng không ngừng phóng ra một dòng nước xiết, dòng nước xiết kia thông qua bụng của nàng tiến đến toàn thân, làm cho nàng cảm nhận được một cảm giác run rẩy chưa bao giờ từng có với Triệu Nhân Nghĩa; cổ áo của nàng cũng bị kéo ra, đang lộ ra bầu ngực căng tròn, đầu vú nhỏ nhỏ như nụ hoa đang được Hòa Thân tùy ý nhắm nháp.

Lúc này Minh Cầm hơi thở gấp gấp rốt cuộc không chịu nổi, trong miệng vừa phát ra tiếng rên rỉ muốn yêu, vừa quần lấy Hòa Thân cùng đi vào trong phòng ngủ.

“Phu nhân, đã làm xong cơm cho Hòa công tử, có cần... A.” Tử Lâm một chân trong một chân ngoài bị tình cảnh trước mắt làm cho cả kinh kêu to một tiếng.

Tử Lâm mới có mười ba mười bốn tuổi thật sự không hiểu được nữ chủ nhân của nàng và Hòa công tử này đang làm gì, nhưng nàng dường như cảm giác được chuyện của bọn họ đang làm có chỗ không phải, nhưng nàng là một kẻ dưới nào dám phát biểu suy nghĩ với chuyện này, đi cũng không được ở lại cũng không xong, đành phải giả điếc giả câm đi tới!

Tiếng kêu của Tử Lâm lập tức làm cho lửa tình ái của Hòa Thân và Minh Cầm dịu xuống, Minh Cầm một tay che trước ngực một tay che sau mông, thất kinh trốn ở phía sau Hòa Thân, hướng về phía Tử Lâm lớn tiếng quát: “Người đi ra ngoài cho ta”

“Vậy cơm của Hòa công tử...” Tử Lâm vừa mới nói một nửa liền ý thức được chuyện quan trọng nhất bây giờ là để cho nữ chủ nhân mặc quần áo vào, mà không phải vấn đề Hòa công tử ăn cơm hay không, vì thế xoay người chạy đi.

Hòa Thân bối rối sửa sang lại quần áo, mặt đỏ bừng đi ra ngoài, nhưng hấn bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, lại xoay người trở về nói với Minh Cầm: “... Tẩu tử, vô luận sự việc như thế nào, mong nàng ngàn vạn lần không được làm khó Tử Lâm!”

“Biết rồi, ta nghe lời người...” Minh Cầm buông hai tay nói.

Hòa Thân ra khỏi cửa lớn của huyện nha ra đến ngoài đường còn cảm thấy trên mặt nóng rát, đi một mạch đến con ngõ nhỏ mà bọn họ vẫn ở còn cảm thấy mỗi người trên đường đều giống như đang dùng ánh mắt theo dõi hấn. Tuy rằng Hòa Thân bình thường nhìn thấy cô gái xinh đẹp liền thích, đã nghĩ này một ngày kia có thể ôm ấp vào lòng, nhưng hấn biết ý nghĩ kỳ lạ của một nam nhân tràn đầy tình lực, và thực sự tầm hoa vẫn liễu lại hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, hiện tại sau khi làm chuyện yêu đương vụng trộm với vợ của một người khác, trong lòng Hòa Thân cũng vô cùng hối hận.

Hấn làm như vậy có phải thật là có lỗi với Vương Vũ Châu!

Nhớ đến Vũ Châu thiết tình với mình, Hòa Thân lại ảo não không thôi, liên tục mắng mình không bằng heo chó! Hấn ở đầu ngõ nhỏ bồi hồi do dự cả buổi mới có dũng khí đi vào. Chờ Hòa Thân vào đến nhà, thấy cả nhà đang vội vàng bận rộn, hối hận và tự trách vừa rồi cũng tạm thời vụt sang một bên.

Hòa Thân vừa vào cửa liền thấy quần áo trên người Lưu Toàn đã cởi ra, lúc này đang đứng ở trong sân hò hét chỉ huy bảy tám công nhân mới tới lắm, trong lời nói và việc làm đều mẫu mực chỉ đạo bọn họ in tiền âm phủ như thế nào. Tiểu Viện thì đang ra ra vào vào nấu nước pha trà cho mọi người. Vương Vũ Châu đứng ở bên cạnh kiểm kê số lượng, còn không ngừng phân hàng cho chủ hàng đến lấy hàng, vẻ bình tĩnh ung dung tự tại kia thật là có một chút khí chất của bà chủ!

Mọi người vừa thấy Hòa Thân đã trở lại, liền vội vàng ngừng tay đi đến vấn an.

“Đã về rồi! Chàng vào trong phòng nghỉ ngơi một chút, ta làm xong việc này sẽ vào nhà nói chuyện với chàng!” Vũ Châu ngọt ngào cười nói với Hòa Thân.

Lời nói không có một chút nén giận, vẻ mặt không có một chút oan khuất! Đây chính là Vũ Châu của hấn.

Hòa Thân nhìn người Vương Vũ Châu đầy bụi, liền tiến lên lấy tập tiền âm phủ trong tay Vương Vũ Châu, cười cười nói: “Nàng mau vào nhà rửa tay đi, việc vừa bẩn vừa mệt này lại để cho nữ nhân như nàng làm sao, mau đưa cho ta!”

Wương Vũ Châu từ nhỏ được phụ thân giáo dục “Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu”, làm sao chịu được Hòa Thân đối với nàng tốt như vậy, vừa định tiếp tục làm, nhưng lại thấy tình cảm tràn đầy thân thiết của Hòa Thân với nàng, lời nói ra lại làm cho nàng không thể kháng cự, vì thế trong lòng vô cùng hạnh phúc đi vào trong phòng rửa ráy!

Mấy ngày Hòa Thân không ở nhà, Lưu Toàn và Vũ Châu không chỉ tìm được mấy người công nhân, còn tăng thêm “dây chuyền sản xuất”, lại phát triển một số khách lớn, có Khai Phong, có mấy huyện lân cận, còn có một số không biết từ nơi nào mộ danh mà tới.

Nhìn từng tập tiền âm phủ do mình phát minh, Hòa Thân trong lòng vui mừng suy nghĩ: “Hiện giờ việc mua bán ”In tiền” càng làm càng lớn, chỉ là... chỉ là... chỉ là người khác có thể bắt chước ta làm? Thời đại này cũng không có độc quyền bảo hộ, cũng không đăng kí nhãn hiệu, công nghệ ‘In tiền’ cũng không quá phức tạp, - Vậy chẳng bao lâu, việc mua bán này sẽ không thể làm được nữa!”

Nghĩ đến đây, Hòa Thân cảm thấy lập tức phải áp dụng hành động, nhưng tiền giấy của người sống hiểu kính người chết dưới âm phủ, cũng không dùng được, nếu không áp dụng biện pháp nào đó, thì không có cách nào làm ăn lớn hơn!

“Nếu ta cũng có thể giống các ngân hàng trung ương quốc gia thành lập một ‘Ngân hàng’ chuyên phát hành tiền âm phủ thì tốt!” Hòa Thân thầm nghĩ.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

32. Chương 32: Mỹ Nhân Tới Cửa.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Hòa Thân vốn nghĩ trở về là muốn gần gũi với Vương Vũ Châu một phen, nhưng hắn vừa nghĩ đến chuyện muốn thành lập “ngân hàng tiền âm phủ”, liền không còn tâm trạng nữa. Mới đầu hắn ở trong phòng bước đi thông thả từng bước suy nghĩ, buổi tối nằm ở trên giường trần trọc suy nghĩ, ngày hôm sau ngủ một mạch đến lúc mặt trời lên cao mới tỉnh dậy, vừa mở mắt lại tiếp tục suy nghĩ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cũng không nghĩ ra cho ra đầu ra cuối.

“Thiếu gia, ngoài cửa có người tới tìm.” Lưu Toàn chạy vào nhà nói với Hòa Thân.

“Ai?” ý nghĩ của Hòa Thân lập tức bị ngắt quãng, vẻ do dự hỏi han.

“Thiếu gia, hay là đi ra ngoài nhìn xem đi! Rất nhiều người đến, có một đội quan binh, còn có bốn năm chiếc xe to, ngoài ra còn có... còn có...” Lưu Toàn ấp úng nói.

“Còn có cái gì, cái thằng nhãi con này.” Hòa Thân hét lên với Lưu Toàn.

“Còn có một tiểu thư xinh đẹp!”

“A, tiểu thư xinh đẹp đi cùng một đội quan binh!” Hòa Thân lập tức từ trên ghế đứng lên, thật là kỳ quái, hắn cũng không hỏi kỹ nữa, vội vàng từ trong phòng đi ra.

“Hòa công tử, công tử thật là thanh nhàn !” Một thiếu nữ tuổi thanh xuân mặc y phục trắng tiến lên cười nói với Hòa Thân.

Hòa Thân ngẩng đầu lên nhìn hóa ra là Liễu Doanh Doanh! Phía sau nàng còn đi theo hai tên quan quân, xem ra để hộ tống nàng, ở cửa đã sớm đứng đầy quân lính, Hòa Thân vừa thấy trang phục quan binh kia là biết tri phủ Liễu Hỷ Công phái tới.

“Không biết Liễu tiểu thư đến đây, Hòa Thân không từ xa tiếp đón!” Hòa Thân vội vàng đi xuống bậc thang nói, “Sao nàng...”

“Sao? Ta chẳng lẽ không thể tới sao?” Liễu Doanh Doanh dùng ánh mắt rạng rỡ trừng mắt nhìn Hòa Thân.

“Không... không.” Hòa Thân cười nói. “Hoan nghênh, hoan nghênh!”

Hai vị quan quân kia một người tên là Hải Phi một người tên là Đồ Cách vừa thấy Liễu tiểu thư đã an toàn gặp vị Hòa công tử đại danh lừng lẫy, liền biết nhiệm vụ của bọn họ đã hoàn thành một nửa, hai người hướng về phía Hòa Thân hạ thấp người nói : “Điện kiến Hòa công tử !” Sau đó một tả một hữu nghiêm nghị đứng dưới mái hiên, coi như bảo vệ cửa.

Hòa Thân biết đây là nhiệm vụ của bọn họ , nhưng muốn mời bọn họ vào nhà uống trà bọn họ cũng không dám, cho nên đối với hai vị quan quân này cũng không khách khí nữa, chỉ vẫy vẫy tay với bọn họ rồi một mình đưa Liễu Doanh Doanh vào trong phòng.

Liễu Doanh Doanh mới vừa bưng lên chén trà Lưu Toàn đặt lên bàn, chợt nghe ngoài cửa có người nói: “Khách quý đến, Hòa công tử sao không phân phó ta một tiếng, ta sẽ pha trà làm cơm mời khách quý!” Hóa ra là Vương Vũ Châu “mặt mày hớn hở” đi vào, phía sau còn có Tiểu Viện và Lưu Toàn.

Hòa Thân vội vàng đứng dậy nói: “Vũ Châu, đây là con gái của tri phủ Liễu đại nhân Liễu Doanh Doanh tiểu thư, lần này đến... Có chuyện quan trọng cần bàn bạc!”

“Hai người bàn bạc chuyện quan trọng của hai người, ta chỉ tới chào khách quý, sau đó sẽ chuẩn bị pha trà làm cơm !” Vương Vũ Châu nói xong mắt cảnh giác nhìn Liễu Doanh Doanh.

Hòa Thân biết nếu hai nữ nhân xinh đẹp cùng đến, thì vô sự cũng sinh ra sự, huống chi giữa các nàng dường như có một số việc , liền vội vàng tiến lên nói : “Vũ Châu, nàng cũng ngồi đi, chuyện cơm nước để cho Tiểu Viện và Lưu Toàn lo!”

Vương Vũ Châu tuy rằng bình thường ngoan ngoãn phục tùng Hòa Thân giống như một con cừu non, nhưng lúc này thấy một nữ nhân dung mạo mỹ miều như thế tìm tới nhà, lại thấy trên mặt Hòa Thân tựa hồ còn lộ ra một bộ dáng thất kinh, nhất thời ghen tuông quá, trong lòng ghen tị mãnh liệt, nàng cũng không để ý tới Hòa Thân mà đoan đoan chính chính ngồi xuống ghế, lẳng lặng xem xét Hòa Thân và Liễu Doanh Doanh.

Liễu Doanh Doanh là một cô gái thông minh, nghĩ lại mình trước đây đã quên không hỏi thăm xem vị Hòa công tử này đã lập gia đình hay chưa, không ngờ lại chọc giận vị thái thái này, vì thế đứng dậy khom người vái chào Vũ Châu nói: “Doanh Doanh lần này đến lại quên đến bái kiến Hòa phu nhân trước, thật là đáng đánh đòn! Doanh Doanh điện kiến Hòa phu nhân, điện kiến tẩu tử!” Nói xong lại vái chào.

Vương Vũ Châu nghe thấy cô gái Liễu Doanh Doanh này lại xưng mình là Hòa phu nhân, nhất thời xấu hổ đến mặt mũi đỏ bừng, lập tức xoay người sang chỗ khác, trong miệng nói: “Liễu cô nương gọi sai rồi, ta không phải là Hòa phu nhân! Ta chỉ là một nha đầu của Hòa công tử!”

“Đây là... đây là...” Hòa Thân vừa định giới thiệu bọn họ với nhau, nhưng mở miệng ra lại không biết xưng hô Vương Vũ Châu trước mặt người ngoài như thế nào, trong lòng quýnh lên nói: “Đây là muội muội của ta.”

Liễu Doanh Doanh nhất thời hiểu ra, cười khúc khích nói : “Hóa ra là tỷ tỷ, tỷ tỷ mau mời ngồi! Chúng ta là từ nha môn tri phủ Khai Phong tới, bởi vì Hòa công tử hôm qua đồng ý với cha ta tới nha môn tri phủ làm việc, cho nên hôm nay cha ta phái nhiều người tới như vậy để đón tiếp Hòa công tử đến Khai Phong! Vốn dĩ ta không muốn tới, nhưng cha ta nói trong nhà Hoà công tử nhất định có nữ quyến, lại sợ thu xếp việc không tiện, cho nên liền phái ta đến giúp đỡ tỷ tỷ thu dọn một chút! Đi, tỷ tỷ, chúng ta vào trong phòng trò chuyện đi! Hòa công tử, đây là thư của cha ta đưa cho huynh, huynh xem xem, chúng ta cũng không vội lên đường!”

Hòa Thân vừa nghe lời này, trong lòng nói: “Sao mà Liễu Hỷ Công này thật giống với lão Lưu coi cửa nhà ta trước kia, làm việc gì cũng luôn hấp tấp! Ta ngày hôm qua vừa mới nói còn phải suy nghĩ, mà hôm nay đã phái người tới đón ta!” Hắn lại nhìn lá thư của Liễu Hỷ Công sai con gái mang tới, cũng không suy nghĩ nhiều nữa, liền tiếp nhận lá thư trong tay Liễu Doanh Doanh.

Vương Vũ Châu vừa nghe lời nói của Liễu Doanh Doanh, đúng là càng tức giận, oan khuất trong lòng thật sự là như ngàn trọng vạn điệp: “Người ngày hôm qua còn trong nhà khoa tay múa chân nói mớ cái gì ‘Ngân hàng’, buổi sáng hôm nay cũng không một chút bóng dáng phải xuất môn, hóa ra là đã sớm hẹn ước với người ta! Chuyện lớn như vậy sao một tiếng cũng không báo, người coi ta... coi ta là ai chứ!” Đến phòng rồi nàng càng nghĩ càng oan khuất, càng nghĩ mình thật ngốc, nhất thời không cố nén được, thế là “Oa” một tiếng khóc lớn lên!

Liễu Doanh Doanh sao có thể không biết suy nghĩ trong lòng Vương Vũ Châu, nhưng nàng vừa mới hiểu được một chuyện, Vương Vũ Châu này xem ra ở trong lòng Hòa công tử cũng là người tương đối quan trọng, dù thế nào mình cũng là người vừa mới đến, tuyệt đối không nên đắc tội “tỷ tỷ” này, vì thế nàng ở bên cạnh trăm phương nghìn kế khuyên nhủ.

Vương Vũ Châu vốn là cô gái tâm thanh như nước, với Hòa Thân vẫn rất tin tưởng từ đầu đến cuối, vừa rồi nhất thời cảm thấy oan ức, lại nghe Hòa Thân gọi nàng là “muội muội” lúc này mới khóc òa lên. Bây giờ nàng bình tĩnh lại nghĩ đến lời nói từng thề non hẹn biển của mình và Hòa Thân, ôm nhau lưu luyến không rời, lại càng không nên không hỏi rõ trắng đen lại để cho người đàn ông của mình mất mặt trước mặt người phụ nữ khác, lúc này lại thêm lời nói sán sóc ảm áp của Liễu Doanh Doanh, cho nên không qua một tuần trà liền chuyển từ buồn sang vui.

Lúc này Hòa Thân lại đang ở thư phòng xem đi xem lại bức thư của Liễu Hỷ Công.

Vốn dĩ hôm qua ngay tại lúc Hòa Thân rời khỏi tri phủ nha môn, Liễu Hỷ Công liền nhận được công báo của triều đình. Trên công báo nói về chuyện hình bộ thượng thư Lưu Dung đã chính thức vào quân cơ, được Càn Long hoàng đế đặc biệt thăng chức là đại thần quân cơ trẻ tuổi nhất của Đại Thanh, sau ba ngày phụng chỉ đi các nơi quan sát động tĩnh. Liễu Hỷ Công ở trong thư phân tích nói, Lưu Dung lần này ra khỏi kinh bề ngoài là tuần tra dân tình các nơi, nhưng trên thực tế rất có khả năng phụng mật chỉ của Càn Long đến các nơi thanh tra thiếu hụt.

Liễu Hỷ Công nói hần tuy rằng có một chút thân thích với Lưu Dung, nhưng là khó bảo toàn Lưu Dung không khai đao đi phạt nóc nhà của mình! Nghe đồn Lưu Dung là một tay có tài phá án, kinh đô sớm đã có người ngụ ý, nói Lưu Dung vừa mới được thánh quyền của Càn Long, lần này lấy thân phận khâm sai thanh tra các nơi, ít nhất cũng phải gỡ vài cái nóc của đại quan biên giới mới có thể đền đáp hoàng ân. Bây giờ còn không thể xác định trạm thứ nhất của Lưu Dung ở đâu, nhưng dựa theo lệ thường có thể là dọc theo kênh đào phía nam xuống, tới Sơn Đông trước sau đó mới đến Hà Nam! Cho nên Hòa công tử sau khi nhận được thư cần phải đến Khai Phong tương trợ!

Cuối cùng Liễu Hỷ Công còn nói bao lời tạ ơn mới thu bút.

Hòa Thân do dự hồi lâu mới quyết định đi, hần vốn không muốn va vào cái đình rấn này, nhưng nghĩ mình nhất định phải làm sự nghiệp lớn, nếu không đấu một trận với “Tiểu bao công” được Càn Long gọi là lời hại nhất (phụ thân của Lưu Dung là Lưu Thống Huân được xưng là ‘Bao long đồ’ của triều Đại Thanh), về sau còn có thể làm việc gì lớn!

Danh thần của Càn Long như mây, vẫn có Lưu Dung, Vương Kiệt, Kỉ Hiểu Lam, võ có A Quế, Triệu Huệ, Phúc Khang An, nếu muốn ở Càn Long thịnh thế làm một chút đại sự, không đấu một trận với những người này có được không?

“Lưu Dung chính là người đầu tiên ta phải đấu!” Hòa Thân thầm nghĩ.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

33. Chương 33: Không Kịp Đề Phòng.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Đến lúc Hòa Thân quyết định lập tức sẽ lên đường đến Khai Phong, Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh sớm đã thân như tỷ muội!

Hòa Thân vào trong sân chào hỏi những người công nhân còn đang bận rộn in tiền âm phủ, sau đó bảo Lưu Toàn giúp đỡ Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh sắp xếp đồ đạc. Hắn vốn muốn tới huyện nha chào hỏi Triệu Nhân Nghĩa một tiếng, nhưng lại nghĩ đi tới đó lại phải gặp Minh Cầm, lại nghĩ đến chuyện ngày hôm qua xảy ra đến nay còn làm cho hắn sợ hãi, đang lúc do dự, thì thấy Triệu Ngũ Lục đã chạy tới cửa.

“Hay là Triệu Ngũ Lục lại muốn mời ta đi...” Hòa Thân thầm nghĩ.

“Thỉnh an Hòa công tử!” Triệu Ngũ Lục đi đến trước mặt Hòa Thân, cung kính nói. “Triệu đại nhân phái ta đến bái kiến Hòa công tử!”

“Triệu Nhân Nghĩa tìm đến nhà?” Phản ứng đầu tiên của Hòa Thân chính là Triệu Nhân Nghĩa đã biết chuyện của mình và Minh Cầm, nhưng nghĩ lại thì suy nghĩ này tuyệt đối không có khả năng, Minh Cầm cực kỳ khôn khéo, sao có thể để cho phu quân biết?

“Hòa huynh! Ở nhà làm việc lớn thật là tốt!” Triệu Nhân Nghĩa không đợi Hòa Thân hiểu rõ đã tới giữa sân.

“Oa! Nhân Nghĩa huynh hôm nay sao lại thanh nhàn như vậy, đến chỗ ta thế này?” Hòa Thân cố không nghĩ nhiều mời Triệu Nhân Nghĩa vào trong phòng khách.

Triệu Nhân Nghĩa vừa vào đến cửa liền nhìn thấy có một đội binh lính của nha môn tri phủ, vừa vào sân lại nhìn thấy ở cửa phòng đứng hai quan quân uy phong, lập tức liền cảm thấy được có việc lớn xảy ra! Lại nhìn thấy Hòa Thân cũng không in tiền âm phủ nữa, mọi chỗ trong sân đều là sơn thuốc nhuộm và giấy bỏ đi, lại thấy một cô gái tuổi xấp xỉ Vũ Châu đang giúp Vũ Châu sắp xếp đồ đạc, càng dự đoán được có việc gì không ổn!

Triệu Nhân Nghĩa tới phòng khách còn chưa ngồi liền vội hỏi: “Hòa huynh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Hòa Thân nghĩ đến việc này rốt cuộc là phải nói, liền không giấu diếm nói chuyện này với Triệu Nhân Nghĩa, hắn nghĩ Triệu Nhân Nghĩa biết mình đi ăn máng khác, thế nào cũng kiên quyết giữ lại.

Không ngờ sau khi Triệu Nhân Nghĩa nghe xong, thở dài một hơi nói: “Hòa huynh, thật ra chuyện này ngày hôm qua ta đã biết! Đêm hôm trước ta và Lưu Đản Phương đến Khai Phong giải quyết thuê ruộng cứu tế, tri phủ Liễu đại nhân tự mình gọi ta đến quý phủ. Liễu đại nhân nói cũng giống như Hòa huynh vừa nói, ta ban đầu sống chết không đồng ý, nhưng ta lại nghĩ Hòa huynh chung quy không phải là vật trong ao, nếu ta sống chết ngăn cản Hòa huynh, chẳng phải là cản trở tiền đồ sáng lạn của Hòa huynh! Sau đó Liễu đại nhân năm lần bảy lượt muốn ta tặng Hòa huynh cho hắn, ta cũng miễn cưỡng đồng ý rồi!”

Lời của Triệu Nhân Nghĩa làm cho Hòa Thân không ngờ tới, lại thấy Triệu Nhân Nghĩa lúc này mặt mày hồng hào, không có một chút phiền muộn của giây phút bận bịu sắp sửa ly biệt, ngược lại giống như trong lòng gặp được việc gì đó vui mừng, trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác ghét Triệu Nhân Nghĩa, khuôn mặt vốn thanh tú của Triệu Nhân Nghĩa với Hòa Thân lúc này xem ra lại có một chút đáng ghét!

Hòa Thân với Triệu Nhân Nghĩa không có chút cảm tình, thì hắn cũng hà tất phải nói những lời tình thâm ý trọng giả bộ nữa, Minh Cầm cũng không cần phải gặp lại, đây cũng là lý do rất tốt mà Hòa Thân tìm được trước khi đi Khai Phong.

Triều Thanh ở Hà Nam không xây dựng Tổng đốc, tuần phủ là chức quan hành chính cao nhất, quân chính, dân chính, tài chính, pháp ti đều nằm trong tay tuần phủ Hà Nam, bởi vì tuần phủ nha môn thiết lập tại phủ Khai Phong, cho nên trong mười bốn tri phủ trực thuộc chỉ có tri phủ Khai Phong bởi vì thuận lợi về điều kiện địa lý và chính trị, hoàn toàn xứng đáng trở thành tri phủ đầu tiên của Hà Nam.

Ngày thứ hai Hòa Thân rời khỏi Huyện Dương đến Khai Phong nha môn tri phủ đi nhậm chức.

Chức vụ hiện giờ của hắn là “trợ lý đặc biệt” của tri phủ Khai Phong Liễu Hỷ Công, tên của chức quan là do Hòa Thân căn cứ thói quen của quan trường hiện đại để đặt tên. “Nếu ta muốn làm được việc, sẽ bắt đầu từ việc nhỏ trước!” Đây là ý nghĩ đầu tiên của Hòa Thân sau khi tới nha môn tri phủ, cho nên khi Liễu Hỷ Công còn cho hắn làm “Thủ tịch sự gia”, hắn kiên quyết đặt cho mình cách gọi này, hơn nữa hắn còn giằng giãi hàm nghĩa của cách xưng hô này, đến cuối cùng cũng nói được rõ ràng với Liễu Hỷ Công !

Nha môn tri phủ này còn khí thế hơn nhiều so với huyện nha của huyện Huỳnh Dương, ngoài chính đường trang nghiêm túc mục, phía sau còn có một dãy “văn phòng” có chút khí thế, giống với khoa phòng trong cơ quan hiện đại, quan viên cấp dưới phân công quản lý hình phạt, thuế ruộng, trị an, dân vụ và thương vụ vân vân đều ở chỗ này làm việc, phía sau nữa chính là một chuỗi phòng ký như là “mút quả”, là nơi sự gia, phụ tá của tri phủ đại nhân tụ tập nghị sự, ở phía sau phòng ký còn có một tòa hoa viên tinh xảo rất khác biệt, bên trong đình đài thủy tạ, núi giả cầu nhỏ mọi thứ đều đầy đủ, tả hữu của hoa viên mỗi bên có hai phòng khách lớn nhỏ, là nơi tri phủ đại nhân tiếp khách, văn phòng của Hòa Thân được bố trí trong một phòng khách nhỏ ở bên phải hoa viên, nơi đó sáng sủa sạch sẽ, phía trước sau phòng có hoa tươi có nước chảy, thật sự là một chỗ làm việc lý tưởng!

Hòa Thân lần này vẫn không ở cùng với Vương Vũ Châu trong nha môn, mà ở cách đó không xa tìm một cái chỗ tương đối yên tĩnh thuê một chỗ một mình ở. Hắn cảm thấy ở trong nha môn lớn cũng không thuận tiện thoải mái bằng bên ngoài, lại nói đến cả ngày lúc nào cũng chạm mặt với Liễu Doanh Doanh và Vương Vũ Châu, làm sao còn có chỗ cho hắn quay vẩn.

Bởi vì lý do của Liễu Hỷ Công lần này kéo Hòa Thân từ Huỳnh Dương đến Khai Phong cũng rất rõ ràng, cho nên cũng quyết định Hòa Thân vừa nhậm chức sẽ toàn lực ứng phó giúp đỡ ông.

“Thiếu gia, Liễu đại nhân đến rồi!” Lưu Toàn từ bên ngoài văn phòng chạy vào bẩm báo.

Hòa Thân ngày hôm qua mượn từ sự gia của Liễu Hỷ Công rất nhiều tư liệu về Khai Phong, hiện đang ở trước án cần thận lật xem, vừa nghe Lưu Toàn nói Liễu Hỷ Công tới, vội vàng từ trên ghế đứng dậy đón chào.

“Hòa công tử, ở chỗ ta đã quen chưa?” Liễu Hỷ Công vừa vào phòng đã thân mật hỏi han Hòa Thân.

Hòa Thân cười nói: “Tốt, tốt! Liễu đại nhân bố trí thật là chu đáo, Liễu đại nhân mời ngồi, Lưu Toàn dâng trà!”

“Sơn Đông tuần phủ Mã Văn Xương đã bị lật rồi!” Liễu Hỷ Công còn chưa ngồi vững trên ghế đã nói với Hòa Thân.

“Nhanh như vậy!” Hòa Thân vừa nghe cũng thấy cả kinh.

Liễu Hỷ Công cũng không quan tâm đến lịch sự của tri phủ đại nhân, từ trên ghế đứng lên, bước nhanh đi đến trước mặt Hòa Thân nói: “Đây thật sự là ngoài dự liệu của chúng ta! Vốn dĩ mọi người đều nghĩ Lưu Dung sẽ chờ tiếp thánh chỉ, dù thế nào cũng phải nở mày nở mặt xuất kinh, về vang đi lên. Đâu biết, thời điểm ở hành dinh khâm sai xuất phát, ba ngày trước hắn đã cải trang tới Sơn Đông, đánh Mã Văn Xương một cái trở tay không kịp!”

Chờ khâm sai hành dinh vừa đến Sơn Đông, Lưu Dung liền lấy chứng cứ vô cùng xác thực bắt Mã Văn Xương tại chỗ! Nghe nói Lưu Dung hiện tại đã tấu lên Hoàng Thượng, tấu chương vừa xuống, đầu của Mã Văn Xương kia liền bị rơi khỏi cổ! Án này liên lụy tới mười mấy tên quan viên to nhỏ của Sơn Đông, ta nghĩ đến điều này đã thấy kinh hồn táng đảm, thật sự ngồi ở phía trước cũng không vững nữa, lúc này mới chạy tới thỉnh giáo Hòa công tử!”

Thật là nói đến là đến, làm cho người ta không một chút chuẩn bị!

Hòa Thân cũng là cảm thấy bất ngờ không kịp phòng bị, hắn nhìn Liễu Hỷ Công sắc mặt xanh lẫn vàng, giống như bị rút hết máu, thấy có chút đồng tình: “Trong kho của phủ Khai Phong thiếu một trăm vạn lượng bạc, một trăm vạn lượng bạc này hiện tại đang đặt ở trên lưng của Liễu Hỷ Công! Hắn bây giờ công hơn mười vạn cân, Liễu Hỷ Công kia cũng là nhân vật không đơn giản!”

“Nói không chừng... Nói không chừng Lưu Dung kia hiện tại cũng đã tới Hà Nam rồi?” Liễu Hỷ Công càng nghĩ càng sợ, nói chuyện mà thân mình bắt đầu run lên.

Hòa Thân vội vàng an ủi nói: “Không nhanh như vậy! Lưu Dung hẳn cũng là người, cũng có hai cái chân, từ Sơn Đông Tế Nam đến Khai Phong đường xa như vậy, ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng! Hơn nữa bây giờ đang là lũ định kỳ, Hoàng Hà tràn ra, hẳn không thể mọc cánh mà bay đến đây được!”

“Ta, ta chỉ sợ Lưu Dung kia lấy ta khai đao, hẳn vốn có cái mỹ danh quân pháp bất vị thân mà.” Liễu Hỷ Công thì thảo nói.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

34. Chương 34: Tài Hèn Sức Mọn.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

“Đại nhân, ngoài cửa có một người ngoại quốc muốn gặp ngài!” Một tên hầu của Liễu Hỷ Công tiến vào bẩm báo.

“Người ngoại quốc?” Liễu Hỷ Công nghe xong đang sửng sốt. “Có phải cái người tóc vàng mắt xanh, vóc dáng cao cao, thân mình gầy teo, chân dài cánh tay ngắn?”

“Vâng, người kia đúng là bộ dáng như vậy!”

“Biết rồi, người đuổi hắn đi cho ta!” Liễu Hỷ Công khoát tay áo để cho tên hầu đi ra ngoài, rồi nói với Hòa Thân: “Ta là cũng không dám... trêu chọc Tang Môn tinh này! Nếu không vì hắn, ta sao có thể lưu lạc đến chỗ này!”

“Đừng... Đừng... Đừng! Liễu đại nhân, người nước ngoài ở cửa kia có phải chính là người làm tơ lụa với ngài, tên John Lawrence người Anh quốc kinh doanh đồ sứ?” Hòa Thân vội ngăn tên hầu lại.

“Đúng vậy! Tiểu tử này chắc là lại muốn khởi nghiệp ở Đông Sơn, ta cũng không dám trộn lẫn với hắn! Người ta tài lớn khí thô, đủ khả năng kiếm được tiền, ta thì không thể được!”

“Ông nói John Lawrence đến đây tìm ông kinh doanh?” Hòa Thân hỏi.

“Chắc là vậy! Nhớ rõ lần trước lúc hắn đi có nói với ta, nói là chờ hắn về nước nghĩ cách mượn một số tiền, sau đó lại đến tìm ta làm kinh doanh. Lúc đó ta đang đau đầu nhức óc, cũng không để ý lời nói của hắn, không ngờ tiểu tử này đã đến đây!” Liễu Hỷ Công nói.

Hòa Thân cười nói: “Liễu đại nhân, nói thế nào thì hai người trước kia đã từng đồng cam khổ cộng khổ, hơn nữa cũng là bạn tốt! Nay bạn tốt tới nhà, dù thế nào cũng phải gặp mặt, cũng không mất bao nhiêu thời gian, nếu không chẳng phải để cho người nước ngoài nói lễ nghi của người Trung Hoa chúng ta không biết lễ nghĩa!”

Liễu Hỷ Công thở dài một hơi nói: “Nếu Hòa công tử nói như thế, ta sẽ đi gặp hắn! Nhưng ta thật sự là vô tâm!” Nói xong liền xoay người thở phà phà đi ra ngoài.

Chờ Liễu Hỷ Công đi xa, Hòa Thân gọi Lưu Toàn đến trước mặt, nhỏ giọng dặn dò hắn vài câu, Lưu Toàn hiểu ý xoay người mà đi.

Ước chừng qua một bữa cơm, Liễu Hỷ Công trở lại, vừa vào trong phòng liền nói với Hòa Thân: “Quả nhiên, John Lawrence ở Anh quốc đã chuẩn bị một món tiền, muốn cùng ta kinh doanh! Ta đã từ chối hắn rồi, để cho hắn mau dứt khỏi đây!”

Hòa Thân nghĩ nghĩ nói: “John Lawrence lần này cầm bao nhiêu tiền để kinh doanh cùng với đại nhân!”

Liễu Hỷ Công nói: “Cũng khoảng hai ba trăm vạn!”

“Hai ba trăm vạn này coi như là một số tiền lớn, nghe nói tơ lụa, đồ sứ, lá trà còn có thủ công mỹ nghệ, hẳn nên ở Lương Quảng và Lương Giang kinh doanh! Hẳn sao chỉ chạy đến Hà Nam tìm đại nhân?” Hòa Thân khó hiểu hỏi.

“Thật ra John Lavvrence này cũng là nhân vật nhỏ. Nhìn vừa làm đã có trên trăm vạn, nhưng nếu hẳn so với người nước ngoài của Lương Giang và Lương Quảng, thì đúng là gấp sư phụ! Quảng Châu có Hanh Thiên Hành, Dương Châu có Đức Long Phổ, kinh doanh của người ta mới gọi là lớn, cơ hồ đều độc chiếm việc kinh doanh bên phía nam, còn lại các nhân vật nhỏ như John Lawrence, thì bắt đầu phát triển từ nội địa! Nói trở lại, Khai Phong chúng ta từ triều Tống tới nay đã hình thành hai thị trường lớn là trà, đồ sứ, ở hai phương diện này Khai Phong chúng ta không kém cõi so với Giang Nam!” Liễu Hỷ Công nói.

“Oa, là như vậy!” Hòa Thân gật gù gật đầu.

Liễu Hỷ Công vừa thấy Hòa Thân chỉ là hỏi một chút chuyện kinh doanh, chứ không phải là quên chuyện việc lớn của mình, liền vội hỏi: “Việc kinh doanh chúng ta về sau có thời gian sẽ nói sau! Hòa công tử vẫn là mau nghĩ cách cho ta! Bằng không tên La Oa Tử (Lưu Dung) kia vừa đến, làm không tốt sẽ mất đầu, đến lúc đó nói cái gì cũng đã muộn rồi!”

“Khai Phong chúng ta dựa vào Hoàng Hả, đại nhân có thể nghĩ cách trên nhánh sông này?” Hòa Thân lặng lẽ nói với Liễu Hỷ Công.

“Thật không dám dấu diếm, ta ngay từ đầu đã có ý niệm này trong đầu, nhưng sau lại nghĩ khoản tiền trị thủy tu đê chắc chắn bảy tháng trước đã kết toán xong rồi, Tổng đốc đường sông đã báo lên cấp trên hộ bộ xóa sổ, nếu chúng ta lại làm ra sổ sách giả, lừa gạt người bình thường còn được, ta vẫn cảm thấy không qua mắt được tên La Oa Tử kia!” Liễu Hỷ Công ủ rũ nói.

“Vậy những nhà thương gia lớn của Khai Phong đâu? Có thể mượn một chút tạm thời lấy lệ!” Hòa Thân nói.

“Muốn vay tiền thì có thể vay một chút, phủ Khai Phong cũng được coi như một địa phương lớn, thương nhân giàu có một phương cũng có mấy nhà, tập hợp một trăm vạn lượng cũng có thể gom đủ! Nhưng chúng ta ai biết La Oa Tử kia chơi cái trò quỷ quái gì, nếu bại lộ ra, để cho hắn tìm ra một chút dấu vết, thì chúng ta cũng tiêu đời rồi!”

Hòa Thân vừa nghe Liễu Hỷ Công nói, luôn mồm “chúng ta” “chúng ta”, giống như bọn họ bây giờ như là châu chấu trên một dây thừng, lão này chỉ nghĩ làm sao cho lai lịch của tiền là trong sáng, đó không phải là mơ tưởng hảo huyền sao? Trừ phi bạc từ trên trời rơi xuống!

Hòa Thân sở dĩ ngấm ngầm ép hỏi Liễu Hỷ Công như vậy, chính là muốn làm cho Liễu Hỷ Công lật ngửa tất cả các con bài của hắn, hiện tại Liễu Hỷ Công đang bối rối, về sau hẳn càng cảm kích với mình. Cũng chỉ có như vậy, mới có thể làm cho trong lòng hắn hiểu được khi tánh mạng của hắn bị nguy hiểm ai sẽ là người cứu hắn!

Liễu Hỷ Công vừa thấy Hòa Thân bình tĩnh như một bát nước, liền biết Hòa công tử nhất định có cách, hiện tại chưa nói ra nhất định là lời nói của mình chưa đến nơi đến chốn, vì thế cố ý nhìn ra ngoài trời cả kinh nói: “Ai ya, người xem mới nói chuyện đã đến trưa rồi, Hòa công tử cũng đừng về ăn trưa nữa, bữa trưa nay ta mời! Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!”

Hòa Thân thấy sao mà từ cổ chí kim đều có quy củ nói chuyện trên bàn ăn, nếu Liễu Hỷ Công này nguyện ý mời, vậy để cho hắn mời, dù sao mình đã có chủ ý, xem hắn còn có tâm địa gian xảo gì nữa.

Vì thế Liễu Hỷ Công liền phân phó người trong phòng khách bày bữa rượu thiết yến, không lâu sau, rượu ngon món ngon liền như nước chảy bưng lên. Hòa Thân cũng không khách khí, ngồi xuống liền cùng với Liễu Hỷ Công bắt đầu ăn uống.

Khi bọn hắn uống rượu được nửa chừng, Liễu Hỷ Công suy nghĩ một chút nói: “Lần trước uống rượu, bởi vì tiểu nữ nói những lời mất hứng làm cho Hòa công tử chê cười, hôm nay ta cho tiểu nữ Doanh Doanh đi ra tạ lỗi với Hòa công tử!”

Hòa Thân vừa nghe thấy sứ sứ: “Chẳng lẽ này Liễu Hỷ Công còn muốn dùng mỹ nhân kế?”

Lúc Liễu Hỷ Công vừa muốn đứng dậy đi gọi con gái Liễu Doanh Doanh của hắn, Lưu Toàn từ bên ngoài bước vào.

“Thiếu gia, chuyện ngài phân phó nô tài đã làm xong!” Lưu Toàn tiến lên nói.

“Biết rồi, người về trước đi, buổi chiều qua đây sớm một chút!” Hòa Thân nói với Lưu Toàn.

“Thiếu gia, tôi... tôi còn có việc muốn nói.” Lưu Toàn nhìn sắc mặt Hòa Thân nói.

Hòa Thân dựa vào kinh nghiệm phán đoán, Lưu Toàn khi có thể hiện này, tất xảy ra việc lớn, cho nên không dám chậm trễ, vội vàng cáo biệt Liễu Hỷ Công, gọi Lưu Toàn đến văn phòng của hắn.

“Thiếu gia! Ta nghe nói tuần phủ Sơn Đông Mã Văn Xương ba ngày trước đã mất đầu, khâm sai đại thần Lưu Dung ba ngày trước cũng đã rời Tế Nam đến chỗ chúng ta!” Lưu Toàn nói.

“A!” Hòa Thân kinh hãi, vội hỏi: “Người nghe ai nói?”

“Khi tôi bố trí John Lavvrence ở ‘Minh Hiền Lâu’ nghe một cái khách thương của Sơn Đông nói! Tin tức hẳn là đáng tin cậy!” Lưu Toàn nghiêm trang nói.

Đây quả thật là ngoài dự kiến của Hòa Thân, hắn vốn nghĩ Lưu Dung ở Sơn Đông kéo Mã Văn Xương xuống ngựa, sẽ tấu với Càn Long trước, sau đó chờ thánh dụ của Càn long, thế nào cũng phải mất mười ngày nửa tháng, nào biết tin tức của Liễu Hỷ Công không đáng tin như vậy!

Hòa Thân không dám trì hoãn, mang theo Lưu Toàn vội vàng đi đến phòng khách gặp Liễu Hỷ Công, vừa vào cửa liền hỏi: “Liễu đại nhân, tin tức Lưu Dung bây giờ còn ở Sơn Đông chờ chỉ dụ, ngài làm sao mà có được?”

“Là người tin cậy bên dưới của ta nghe được! Làm sao vậy?” Liễu Hỷ Công vẻ mặt kinh ngạc.

“Người đường đường là một tri phủ nha môn, ngàn vạn người hầu dưới tay, sao lại không nhanh bằng tin tức của một tên nô tài của ta! Lưu Dung ba ngày trước cũng đã rời khỏi Tế Nam, hiện tại mới đến địa giới Hà Nam! Nếu chúng ta chậm trễ nửa khắc, qua hai ngày nữa nói không chừng tên La Oa Từ kia đã ở Khai Phong chúng ta, vậy chúng ta liền khoanh tay chịu chết!”

Liễu Hỷ Công nghe xong lời nói của Hòa Thân sợ tới mức “choang” một tiếng chén rượu cầm trong tay rơi xuống mặt đất, ngơ ngác hỏi: “Vậy như thế nào cho phải, như thế nào cho phải? Hay là chờ chúng ta ăn xong rồi đi tìm mấy đại thương gia mượn bạc đi?”

“Không còn kịp rồi! Liễu đại nhân, ngài lập tức đi trước điều cho ta một đội thân binh của nha môn tri phủ, ta hiện tại phải đi ra ngoài!” Hòa Thân nói

“Điều một đội thân binh? Được, được!” Liễu Hỷ Công đầu óc choáng váng chạy đi.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

35. Chương 35: Biến Tướng Xảo trá.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Hòa Thân dẫn đội thân binh nha môn tri phủ kia hùng dũng đi trên phố, Lưu Toàn và hai gã quan quân một người tên là Hải Phi một người tên là Đồ Cách theo sát ở phía sau Hòa Thân, trận thế kia thật giống như đi đánh giặc.

Lưu Toàn chưa từng điều võ dương oai như vậy, nhìn binh lính phía sau cầm trong tay trường mâu lưng gài đao đều dưới sự chỉ huy của Hòa Thân, nhất thời liền cảm thấy cả người hăng hái, hắn hăng hái chạy đến

trước mặt Hòa Thân cười nói: “Thiếu gia, chúng ta là đến từng nhà xét nhà cướp tiền à? Thiếu gia yên tâm, đến lúc đó ngài cứ việc đứng ở một bên xem, nô tài sẽ lo toàn bộ việc này!”

“Đồ vô dụng!” Hòa Thân mắng. “Nào có làm xằng làm bậy ăn cướp giữa ban ngày như vậy! Đi, đưa ta đến ‘Minh Hiền Lâu’!”

“Vâng, vâng!” Lưu Toàn không dám lảm chuyện, bước mau chạy lên phía trước dẫn đường, đoàn người thẳng đến ‘Minh Hiền Lâu’ mà đi.

‘Minh Hiền Lâu’ là đoạn đường phồn hoa nhất của Khai Phong, suốt ngày khách điếm ăn uống nườm nượp không ngớt, chường quầy tiểu nhị đều bận rộn vô cùng, bây giờ mọi người thấy một đội quan binh đột nhiên đến, nhất thời sợ tới mức trốn mất há mồm!

“Vây quanh tòa lâu này cho ta!” Hòa Thân xuống lệnh. “Mấy người các ngươi theo ta đi lên!”

Lưu Toàn cho đến bây giờ mới hiểu được dụng ý của Hòa Thân, vội vàng ở phía trước dẫn đường, đưa Hòa Thân đến chỗ ở của tên người Anh John Lawrence. John Lawrence mới ăn xong cơm trưa, đang cùng muội muội của hắn John Jones ở trong phòng nói chuyện phiếm, bỗng nhiên thấy một công tử phong độ trẻ tuổi đẩy cửa đi vào, hắn cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Hắn nhận ra tên tiểu tử ở phía sau vị công tử này, chính là tên tiểu tử đã bố trí hắn đến khách điếm này, vì thế bèn dùng tiếng Trung Quốc rất thuần thục tiến lên nói: “Lưu tiên sinh, xin chào! Xin hỏi có việc gì?”

Hòa Thân vừa nghe đã biết John Lawrence nhất định là bị Lưu Toàn lừa dối, liền nói với Lưu Toàn: “Người giới thiệu cho hắn!”

Lưu Toàn sau khi lĩnh mệnh hướng về phía John Lawrence, cười nói: “John tiên sinh, vị này chính là chủ tử nhà ta Hòa công tử! Hiện tại là trợ lý đặc biệt của tri phủ Khai Phong Liễu Hỷ Công đại nhân!”

“The special assistant!” Hòa Thân sợ John Lawrence không rõ liền cố ý bổ sung nói.

“A! Hòa công tử, vinh hạnh, vinh hạnh! Hoan nghênh, hoan nghênh!” Tay của John Lawrence đặt ở trước ngực cúi đầu một cái, tiến lên cung kính hướng về phía Hòa Thân.

Hòa Thân hơi hơi gật gật đầu, cười nói: “John Lawrence tiên sinh không cần khách khí, đến Khai Phong chính là bằng hữu của chúng tôi, mời ngồi!”

John Lawrence tuy rằng là người Anh, nhưng hắn đã sinh sống thời gian dài ở Trung Quốc, với đạo lý đối nhân xử thế của Trung Quốc cũng rõ như lòng bàn tay, hắn biết, công tử trẻ tuổi nhìn vô cùng tôn quý này tuyệt không vô duyên vô cớ chạy tới tìm hắn nói chuyện phiếm, nói không chừng hôm nay chính mình sẽ gặp phải phiền toái!

Chuyện của Trung Quốc quả thực rất phức tạp, có đôi khi phức tạp làm cho hắn trợn mắt há hốc mồm, hồn vía lên mây, cho nên hắn từng ấy năm tới nay vẫn chấp hành một câu ngạn ngữ của Trung Quốc, đó chính là “Hòa khí phát tài”: “Ta đến Trung Quốc là vì cầu tài, mặc kệ người là quan to quý nhân, hay là dân chúng, John Lawrence ta với ai cũng không đắc tội!”

Hiện giờ hắn vừa nghe nói Hòa công tử này chính là trợ lý đặc biệt của tri phủ đại nhân, lại hiểu được thân phận đặc biệt của Hòa công tử trước mặt này, hắn biết “trợ lý đặc biệt” này tuy rằng không phải là chức quan chính thức gì, cũng không có phẩm cấp, nhưng là tác dụng của nó quả thực hết sức quan trọng, đó là trong nhà môn tri phủ quan lại gì cũng không thể đánh đồng!

“Đây là muội muội của ta John Jones, lần này cùng ta đến Trung Quốc, tên Trung Quốc gọi là ‘Bích Sa’!” John Lawrence khách khí giới thiệu muội muội của hắn với Hòa Thân.

Hòa Thân bây giờ còn không lòng dạ nào thưởng thức cô gái tây này, vì thế cũng khách khí địa nói: “Chào Bích Sa tiểu thư!”

“Chào Hòa công tử, cần tôi giúp gì không?” Đôi mắt xanh ướt át của Bích Sa nhìn Hòa Thân nói.

“Không cần, không cần!” Hòa Thân nói, nghĩ thầm, cô gái ngoại quốc này thật đúng là khách khí, vừa gặp mặt đã muốn giúp người khác, giọng nói này thật là mềm mỏng!

Hòa Thân nghĩ thầm: “Nhưng ta phải cho người tránh đi, bằng không lát nữa diện mạo hiên ngang của ‘Hòa công tử’ ta ở trong lòng của các người, hình tượng nho nhã lễ độ lập tức sẽ bị phá hỏng!” Hắn nhìn thấy trong phòng khách này còn có hai cái phòng xép, liền nói với nàng: “Bích Sa tiểu thư, ta tìm anh có chuyện rất quan trọng, mời cô vào bên trong phòng, có được không?”

“Có thể, Hòa công tử! Thật xin lỗi, ta làm phiền mọi người!” Bích Sa tiểu thư nói xong hướng về mọi người gật gật đầu rồi đi vào trong phòng.

“Mọi người mau mời ngồi! Tiểu nhị dâng trà!” Lưu Toàn từ khách thành chủ gọi tiểu nhị ở bên ngoài từ lâu.

Hòa Thân ngồi xuống đối diện với John Lawrence, sau khi tiểu nhị dâng trà, Hòa Thân thấy Lưu Toàn cũng lui ra ngoài, bèn lấy cây quạt cầm trong tay phe phẩy hai cái, cười nói: “John Lawrence tiên sinh, ta lần này tới là có một việc lớn muốn hỏi các hạ!”

“Hòa công tử, xin mời nói, không cần khách khí!” John Lawrence nhìn chằm chằm Hòa Thân nói.

“Tháng tư năm nay, các hạ có phải cùng với tri phủ Liễu Hỷ Công đại nhân làm kinh doanh?” Hòa Thân nói.

“Hòa công tử là trợ lý đặc biệt của Liễu đại nhân, lần này Liễu đại nhân cho công tử tới phải không?” John Lawrence vừa nghe Hòa Thân hỏi chuyện này, trên mặt nhất thời có vẻ cảnh giác.

Đại Thanh nghiêm cấm thông thương với ngoại quốc, nhưng lại cấm không nổi, đây là chuyện mọi người đều biết. Tuy rằng mọi người đều là trong lòng không phục, nhưng ở ngoài cũng không dám nói ra. John Lawrence ở Trung Quốc đã mười mấy năm, đương nhiên là am hiểu sâu chuyện này, cho nên hắn với hoài nghi của Hòa Thân, cũng là có tình lý bên trong.

Hòa Thân vừa thấy người này còn cẩn thận như vậy, cũng không muốn đùa giỡn hắn, cũng không so đo câu hỏi của John Lawrence, bèn phe phẩy nhẹ nhàng cái quạt, ha ha cười: “Mùng tám tháng ba mùa xuân năm nay, các hạ và Liễu Hỷ Công đại nhân cùng thuê tàu hàng ‘Minh Xương Hào’, ở Nam Kinh chất đầy tơ lụa, đồ sứ, lá trà và một ít thủ công mỹ nghệ, vào giờ Hợi xuất phát theo Trường Giang đông đi xuống, qua Trấn Giang, Vô Tích, Tô Châu, vào giờ Mão hai mươi sáu tháng ba đến Thượng Hải; chiếc thuyền này ở Thượng Hải dừng sáu ngày, nguyên nhân là Tổng đốc Lương Giang đang thi hành cấm biển ở Thượng Hải, các người khi đó căn bản không thể rời bến, cho nên các người thừa dịp này còn đến Hàng Châu thu mua một lô dược liệu...”

John Lawrence vừa nghe Hòa Thân biết chỉ tiết lịch trình của hắn rõ ràng như vậy, nhất thời cả kinh ghen hòng nhìn trần trời.

“John Lawrence các hạ, ta nói có đúng hay không!” Hòa Thân cười nói.

“Đúng... đúng.” John Lawrence vâng dạ nói, hắn lúc này cũng không dám ở trước mặt Hòa công tử giả bộ nữa.

“Các người lần này gặp gỡ hải tặc, hàng hóa bị cướp sạch sẽ, các hạ mất hai trăm vạn, Liễu Hỷ Công đại nhân mất một trăm vạn! Nhưng các hạ có biết hay không, Liễu Hỷ Công đại nhân bởi vì làm ăn vụ này với người, bây giờ đã gặp đại họa sát thân!”

John Lawrence đương nhiên biết đối với một quan viên mà nói, đại họa sát thân ý nghĩa là cái gì, nhưng đó cũng là chuyện của một mình Liễu Hỷ Công, hắn thật sự không rõ có quan hệ gì với hắn, liền hỏi: “Hòa công tử, những lời này của ngài có ý tứ gì?”

Hòa Thân tuy rằng biết người ngoại quốc nói chuyện rất là thẳng thắn, nhưng hắn vẫn bị giọng điệu chất vấn trong giọng nói của người này làm cho tức giận, trong lòng thầm nói: “Người thật là gian ngoan, lại còn nói việc này có quan hệ gì với người? Xem ra không để cho người biết tay, người không biết sự lợi hại của ta!”

Nghĩ đến đây, Hòa Thân hướng về phía ngoài hét lớn một tiếng: “Người đâu! Bắt cho ta!”

Hải Phi và Đồ Cách canh giữ ở ngoài cửa đã sớm lòng như lửa đốt, vừa nghe Hòa công tử hạ lệnh cho bọn họ bắt người, tinh thần kia lập tức trở dậy, vì thế bay một cước phá cửa mà vào, tiến lên giữ lấy John

Lavvrence.

“Các người dừng tay! Vì sao muốn bắt anh ta?” Cũng không biết từ khi nào Bích Sa tiểu thư từ trong phòng đi ra.

Hòa Thân cả kinh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trong tay Bích Sa tiểu thư nắm một khẩu súng lục kiểu cũ, họng súng kia đang hướng thẳng về đầu mình.

Biến cố đột ngột này làm cho mọi người đều trở tay không kịp, Hải Phi và Đồ Cách lại càng kinh hãi vô cùng. Lần này đi ra, tri phủ đại nhân dặn dò, mặc kệ Hòa công tử muốn làm cái gì, hai người bọn họ đều phải bảo vệ tốt an toàn của Hòa công tử. Hiện giờ Hòa công tử bị cô gái này dùng súng kíp ép buộc, vạn nhất có gì sơ xuất sau khi trở về sẽ phiền toái to.

Vì thế Hải Phi và Đồ Cách đã muốn thả John Lawrence , để đổi lại Hòa Thân.

Hòa Thân đã từng gặp qua người sóng to gió lớn, hấn cơ bản không tin John Lawrence dám ban ngày xuống tay với hấn, nếu muốn sau này dừng chân ở Khai Phong làm đại sự, nếu vừa xuất mã đã bị cô gái này dọa nằm sấp xuống, Hòa Thân sau này sống ở trong thành Khai Phong này thế nào được?

“Hai người các người nên làm gì đi!” Hòa Thân nói với Hải Phi và Đồ Cách. “Chẳng lẽ ở trên đất của Đại Thanh chúng ta, người nước ngoài này còn có thể trở mặt sao!”

“Mau buông súng trong tay người, người dám dùng súng ép mệnh quan triều đình! Người không muốn sống chăng?” Hải Phi và Đồ Cách đồng thời hét lên với Bích Sa tiểu thư.

“Mau buông súng, Hòa công tử sẽ không vô duyên vô cớ bắt ta.” John Lavvrence nói với muội muội của hấn.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

36. Chương 36: Ngoan Ngoãn Đưa Tiền.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Bích Sa tiểu thư thấy những người trong phòng bao gồm cả anh của nàng đều bảo nàng buông súng, nàng liền cảm thấy được mình có thể là quá xúc động, nàng nhìn binh lính tay cầm binh đao đứng trong ngoài cửa, liền nghĩ một khẩu súng phản kháng như vậy khác nào tự sát, do dự một lát liền buông khẩu súng xuống.

“Hòa công tử vì sao bắt ta? Ta hình như cũng không phạm pháp luật quý quốc!” John Lawrence nói.

“Ta bắt người là sai sao? Ta hỏi người trước, tháng bảy năm ngoái, khi đặc phái viên toàn quyền tước sĩ Margo McCartney do quốc vương bệ hạ của Anh quốc các người đặc phái không ngại ngàn dặm xa xôi đến Bắc Kinh yết kiến Hoàng đế Càn Long Đại Thanh ta, đưa ra ý kiến muốn cùng với Đại Thanh ta thông thương, hoàng đế Đại Thanh ta sau khi xem quốc thư của quốc vương các người có thánh dụ gì, người còn nhớ rõ không?” Hòa Thân đã sớm đem những điều này lặp lại trong lòng vài lần, bây giờ mượn cơ hội giáo huấn John Lavvrence này.

“Nhớ rõ, nhớ rõ!” John Lawrence nói.

“Nhớ rõ? Ta thấy người đã quên hết!” Hòa Thân gào to nói. “Vậy ta nói với người lời nói trước kia của hoàng đế Càn long của thần võ anh minh đế quốc Đại Thanh ta, người nghe cho rõ: Chuyện Đại Thanh và Anh quốc thông thương không hợp với thể chế Thiên triều, trăm cho rằng không cần làm điều thừa. Thiên triều Đại Thanh ta vật hoa thiên bảo, uy đức lan xa, vạn quốc đến triều, các loại sự vật quý trọng cái gì cần có đều có, đất nước Anh thích làm vật tinh xảo, nhưng vài thứ kia ngoài đồng hồ ra, còn lại không có nhiều tác dụng với Đại Thanh ta. Cho nên chuyện các người thỉnh cầu ở Quảng Đông, Thuyền Sơn, Thiên Tân mở thành phố thông thương với nước ngoài, trăm thực sự không thể đồng ý. Đại Thanh ta pháp luật

ng nghiêm minh, trầm đã ra lệnh thương thuyền Anh quốc các nơi, sau này không được bỏ neo ở vùng duyên hải Đại Thanh, ở Quảng Châu vốn có thông thương với Anh quốc cũng lập tức đóng cửa! Phàm có ai cãi lệnh này, coi như kháng chỉ luận xử!”

John Lawrence không ngờ tới người có bộ dáng thiếu niên phong lưu này lại có thủ đoạn như thế, nhất thời liền mềm nhũn ra.

“John Lawrence tiên sinh, ta nói sai sao?” Hòa Thân vẻ mặt khinh miệt nói.

“Không có... không có. Hòa công tử quả thực nhớ rõ từng chữ không sai!” John Lawrence vâng dạ nói.

“Vậy ta bắt ngươi nên hay không nên?”

“Nên... nên... nên!”

“Tội của ngươi không chỉ là chống lại thánh chỉ của hoàng đế Đại Thanh ta, mà ghê tởm hơn - ngươi phạm tử tội không nói, còn có ý định lôi kéo mệnh quan triều đình Đại Thanh ta! Theo ta được biết, ngoài tri phủ Khai Phong Liễu Hỷ Công ra, tri phủ Dương Châu Lưu Đạo Lâm, tuần phủ Hồ Bắc Vương Quảng Tư, diêm đạo Triết Giang Hồ Sâm đều nghe lời xui khiến của ngươi! Có phải hay không?” Hòa Thân quát hỏi.

John Lawrence nghe xong những lời này của Hòa Thân cũng không thể nói gì hơn, hắn hiểu rõ rằng ở đế quốc Đại Thanh kháng chỉ đó là tội chém đầu, đứng nói Hòa công tử này ghép cho mình tội danh lôi kéo mệnh quan triều đình! Xem ra mạng nhỏ này không giữ được!

Lưu Toàn vừa thấy Hòa Thân bị Bích Sa tiểu thư dùng súng dí vào đầu, sợ tới mức hồn phi phách tán, vừa định quên mình liều mạng nhỏ của mình cứu Hòa Thân, nhưng tình thế trước mắt trong nháy mắt đã thay đổi. Hắn thấy Hòa Thân đã khổng chế được thế cục, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn cô gái kia còn đang ở bên cạnh thất thần, bèn chạy qua lắc lắc Bích Sa tiểu thư.

“Ta nói này tiểu thư tóc vàng, ngươi có hiểu ta nói gì không?” Lưu Toàn cười nói.

“Có hiểu!” Bích Sa nói.

“Bây giờ huynh muội các ngươi đang vô cùng nguy hiểm, khâm sai đại thần của triều đình lập tức sẽ đến đây! Chỉ cần khâm sai kia đến, sẽ bắt tri phủ đại nhân Liễu Hỷ Công, cũng sẽ bắt huynh muội hai người, sau đó chém đầu!” Lưu Toàn vừa nói vừa làm động tác chém đầu. “Hòa công tử vốn là muốn cứu các ngươi, nhưng anh ngươi vẫn còn khăng khăng một mực, với chủ tử nhà ta còn dám trướng mắt! Chủ tử nhà ta sốt ruột rồi! Ta nói vị tiểu thư này, nhìn ngươi cũng là người thông minh lanh lợi, ngươi sẽ biết đi cầu chủ tử nhà chúng ta!”

Bích Sa tuy rằng chưa hiểu rõ hết lời nói của Lưu Toàn, nhưng nàng cũng nghe ra: Bây giờ huynh muội bọn họ sẽ phải chết, trước mắt vị Hòa công tử này có thể cứu mạng bọn họ.

“Ông ấy thật sự có thể cứu chúng ta?” Bích Sa nói với Lưu Toàn.

Lưu Toàn vừa thấy cô gái này đã thông suốt, cười nói với nàng: “Đương nhiên rồi! Ngươi mau đi cầu chủ tử nhà chúng ta, ở Đại Thanh này không có việc gì chủ ta không làm được!”

Hòa Thân vừa nghe lời nói của Lưu Toàn thiếu chút nữa bật cười, nhưng hắn thấy lúc này John Lawrence đã mềm nhũn như chi chi, biết hắn đã bị dọa cho phát khiếp rồi, lại thấy cô gái coi như có vài phần hấp dẫn kia đang cầu cứu chính mình, vì thế khoát tay lệnh cho Hải Phi và Đồ Cách thả John Lawrence ra.

“Ngoan ngoan một chút!” Hải Phi và Đồ Cách trước khi ra khỏi cửa còn đá vào mông John Lawrence mông một cước.

“Mong Hòa công tử ra tay cứu giúp, chúng ta nhất định trọng tạ nhiều nhiều!” John Lawrence chấp tay nói với Hòa Thân.

Hòa Thân vừa nghe gã này này hoảng hốt đến nỗi này, hắn nhìn hai huynh muội đen đủi này nói: “Bây giờ khâm sai triều đình đã tới Hà Nam rồi, kho của tri phủ Liễu Hỷ Công đại nhân bị thâm hụt một trăm vạn lượng bạc gấp đến độ muốn thắt cổ, nếu trước khi khâm sai đến thanh tra ông ấy, khoảng bạc thâm hụt kia còn chưa bù được, chờ sau khi đầu hắn rơi xuống đất, thì đầu của huynh muội hai người cũng rời khỏi cổ!”

“Hòa công tử nói... chỉ cần Liễu Hỷ Công đại nhân có thể... bù một trăm vạn lượng bạc thâm hụt trong kho, là có thể không chết?” John Lawrence rốt cục ngộ ra một chút huyền cơ trong đó.

“Chẳng những Liễu đại nhân không chết, huynh muội các người cũng không bị liên lụy!” Lưu Toàn tiến lên nói với John Lawrence .

“Một trăm vạn lượng bạc thật có thể cứu được mạng chúng ta? Thật là quá kỳ diệu!” Bích Sa mang sắc mặt vui mừng nói: “Anh ta có nhiều tiền? Ta bây giờ sẽ đưa cho các người.”

“Bích Sa tiểu thư không cần sốt ruột, chúng ta ngồi xuống nói chuyện, nói không chừng thoát được nạn này, việc kinh doanh các người còn có thể làm được lớn hơn nữa?” Hòa Thân cười ha hả nói.

“Tri phủ đại nhân sợ rồi, còn có ai có thể làm kinh doanh với chúng ta nữa?” John Lawrence cười gượng nói.

“Ta! Ta làm kinh doanh với người, chẳng lẽ không được sao?” Hòa Thân nói.

“Hòa công tử? Người?” Huynh muội John Lawrence cùng kêu lên.

Màn đầu trí của Hòa Thân cùng với huynh muội John Lawrence ở trong này hoàn toàn bị một người ở bên ngoài thấy được.

Người đó chính là nha hoàn Tiểu Viện của Vương Vũ Châu, theo lý thuyết Tiểu Viện căn bản không thể vào tửu lâu được canh phòng nghiêm mật này, nhưng nàng quan hệ tốt với Lưu Toàn, nàng ở dưới lầu hô lên một tiếng, Lưu Toàn tựa như con thỏ nhảy xuống kéo nàng lên.

Buổi trưa hôm nay Vương Vũ Châu vốn đã chuẩn bị một chút cơm trưa thơm mát chờ Hòa Thân về nhà, nhưng đợi đến khi mặt trời ngả về tây cũng không thấy Hòa Thân trở về, trong lòng nàng mất hết kiên nhẫn. Từ lần trước sau khi Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh gặp mặt, luôn luôn lo lắng Hòa Thân, bây giờ Hòa Thân mới đến nha môn tri phủ làm việc hai ngày , dường như đã quên cái nhà này, cả ngày vui đầu trong nhà của Liễu Doanh Doanh, nếu tiếp tục như thế này thì làm như thế nào mới được?

Tiểu Viện rất hiểu được tâm tình của Vương Vũ Châu, hơn nữa cô bé sớm hoài nghi nhân phẩm của Hòa Thân, bây giờ lại thấy tiểu thư lại bị Hòa Thân tra tấn đến mất hồn mất vía, lập tức liền tìm cơ hội thể hiện mình. Tiểu Viện hôm nay vừa thấy Hòa Thân không về nhà ăn cơm, tiểu thư lo lắng đến rơi nước mắt, vì thế liền xung phong đến nha môn tri phủ đi tìm Hòa Thân.

Không ngờ nàng ở cửa hồi han mới biết được Hòa Thân dẫn một đội quan binh hình như là đi bắt người, liền hỏi thăm theo tới “Minh Hiền Lâu”. Nhất cử nhất động của Hòa Thân ở trong này, nàng đều ghi tạc trong lòng, về đến nhà mà bắt đầu thêm mắm thêm muối báo cáo với Vương Vũ Châu.

“... Tiểu thư, Hòa công tử tuy rằng bắt đầu lợi hại với hai kẻ trộm tóc vàng kia, nhưng sau lại có một nha đầu tóc vàng không biết nói cái gì cùng Hòa công tử, giọng nói kia rất ngọt ngào! Hòa công tử trong lòng thật giống như ăn mật, trên mặt cười tươi như hoa, lập tức thả anh của nha đầu tóc vàng kia! Ta xem Hòa công tử đúng là có ý gì với cái con nhóc kia! Tiểu thư, cũng không thể để nó từ bên ngoài dính vào, nên quản công tử cho tốt! Nếu không tương lai chịu thiệt cũng chính là tiểu thư!” Tiểu Viện bĩu môi nói.

“Người đừng nói như vậy, ta đã có tính toán rồi!” Vương Vũ Châu nói.

Tuy rằng trong miệng nàng nói như vậy, nhưng trong lòng đã sớm bất ổn: “Ta còn cho rằng chỉ có thiên kim của tri phủ đại nhân, hóa ra ngay cả gái tây cũng thích, cứ như vậy thì làm như thế nào? Có trách thì trách ta và hán không sớm thành thân, nếu chúng ta thành thân, có lẽ hán sẽ không ở bên ngoài bắt nháo như vậy! Nhưng bây giờ ngay cả làm mối cũng không có, sao có thể thành thân bá thiên địa?”

Lúc này Vương Vũ Châu bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện làm cho nàng xấu hổ đến nỗi chỉ có nằm ở trên giường chui vào trong chăn mới dám nhớ lại chuyện. Ngày đó giữa trưa nàng đến huyện nha huyện Huỳnh Dương đi tìm Hòa Thân, nhưng không tìm được, đã muốn tìm tẩu tử Minh Cẩm ở phía sau hồi một chút.

Ngày đó trời thật nóng, nàng vừa mới vừa đi đến cửa phòng Minh Cẩm đã bị một màn bên trong làm cho xấu hổ đến mặt mũi đỏ bừng. Thấy tẩu tử Minh Cẩm người trần truồng ở trên giường quay cuồng rên rỉ, Triệu Nhân Nghĩa đại ca ngày thường áo mũ chỉnh tề cũng trần truồng nằm trên người Minh Cẩm! Triệu Nhân Nghĩa kia còn thò đầu lưỡi liếm dưới thân của tẩu tử Minh Cẩm.

Nếu... nếu ta và Hòa công tử cũng làm chuyện như vậy, có phải ta sẽ không cần lo lắng hấn ở bên ngoài thích nữ nhân khác? Nghĩ đến đây, trong lòng Vương Vũ Châu vừa kích động vừa lo lắng, vội vàng trùm chăn lên đầu bắt đầu nghĩ làm sao mới có thể đè trên người Hòa Thân...

Đợi nàng nghĩ xong chuyện kia, bất giác lấy tay sờ bên dưới, sớm đã ướt đầm dề...

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOoO—

37. Chương 37: Một Đêm Mắt Hồn.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Khi Hòa Thân đem một trăm vạn lượng ngân phiếu đập ở trước mặt Liễu Hỷ Công, hấn cẩn thận quan sát ánh mắt Liễu Hi Công giống như một tín đồ cơ đốc giáo ngoan đạo làm lễ vậy!

Hòa Thân ở trong nha môn tri phủ đã ném đủ loại nghiện lằng lằng đó, hấn nhớ đến Vương Vũ Châu, vì thế liền từ chối thịnh tình mời cơm của Liễu Hỷ Công, mang theo Lưu Toàn trở về nhà.

Ngày hôm nay hấn cũng thật là một muốn chết rồi!

“Thiếu gia thật là giỏi, chỉ trong thời gian một bữa cơm đã từ trong tay họ lấy được một trăm vạn lượng bạc! Không thể tưởng được thiếu gia còn có thể nói tiếng nước ngoài, cũng thật làm cho nô tài mở rộng tầm mắt!” Lưu Toàn nịnh bợ nói.

“Đây đã là cái gì, bản lĩnh trên người của Hòa gia của ngươi còn nhiều? Sau này ngươi sẽ thấy!” Hòa Thân nghĩ thầm: “Ồ đại học của Trung Quốc tiếng Anh của ngươi còn không đạt, còn dám nghĩ đến chuyện tốt nghiệp sao?”

Hòa Thân ở Khai Phong thuê một chỗ ở lớn hơn so với cái sân nhỏ ở huyện Huỳnh Dương rất nhiều, các phương tiện bên trong đầy đủ hết, bên trái còn có hoa viên vừa phải, ở đây tuy rằng nóng nực một chút, nhưng cũng làm cho Hòa Thân tìm được cảm giác nhà cao cửa rộng.

Hòa Thân và Lưu Toàn vừa vào cửa đã thấy Vương Vũ Châu mặt mày hớn hở đón tiếp: “Công tử, hôm nay về sớm như vậy! Việc công đã xong rồi à, ta đang ở cửa ngóng chờ!” Vương Vũ Châu nói rồi nhận lấy cây quạt trong tay Hòa Thân, cười quyến rũ với hấn, rồi dẫn Hòa Thân vào phòng.

Hòa Thân trong lòng nhất thời nóng lên, cười nói với Vũ Châu: “Việc công lớn thế nào cũng không quan trọng bằng nàng, một ngày không thấy nàng trong lòng ta thật lo lắng.”

Lời này của Hòa Thân chỉ là lời nói nửa thành thật nửa hài hước, nhưng Vương Vũ Châu nghe thấy cũng cảm thấy hưng phấn vô cùng, ánh mắt chan chứa tình cảm sâu sắc liếc nhìn Hòa Thân một cái, dịu dàng nói: “Ta vừa mới pha một bình trà cho công tử, công tử ngồi nghỉ một lát, ta và Tiểu Viện đi chuẩn bị cơm! Buổi tối hôm nay chúng ta khao công tử một bữa!”

Hòa Thân vừa nghe lời này mừng rỡ, ngồi ở trên ghế liền rót trà. Vương Vũ Châu pha cho hấn loại trà Bích Loa Xuân, năm nay mới vừa đưa ra thị trường, phiến lá xanh biếc, mùi hương thấm vào tận ruột gan, hơn nữa Hòa Thân vừa uống trà vừa nghĩ phía trên trà có lẽ còn lưu trữ mùi thơm của cơ thể Vương Vũ Châu, bèn uống rất vui vẻ thoải mái.

Vương Vũ Châu hôm nay không chỉ có chuẩn bị cho Hòa Thân món thịt thỏ kho tàu và cua hấp mà bình thường hấn vẫn thích ăn, còn đến tiệm Mã gia mua một bình rượu ngon Ngưỡng Thiều mười năm.

”Thử hỏi rượu nổi tiếng lịch sử, thiên hạ ai có thể sánh với ‘Đỗ Khang’, lại nhìn văn hóa Hoa Hạ, ai có thể so sánh với ‘Ngưỡng Thiều’. Những lời này Hòa Thân đã sớm nghe Liễu Hỷ Công nói qua vô số lần. Hà Nam là nơi khởi nguyên, lịch sử lâu đời, bề dày văn hóa của văn minh Trung Hoa, những tên rượu lừng danh thiên hạ như Đỗ Khang, Ngưỡng Thiều, Xa Điểm, Trương Cung, Tống Hà, hấn đã sớm muốn thử qua một lần!

Bàn ăn được đặt tại khuê phòng của Vương Vũ Châu, nền đỏ mờ mờ ảo ảo, giai nhân ở bên mình!

Bữa cơm này Hòa Thân ăn rất thoải mái, Lưu Toàn và Tiểu Viện bưng trà rót rượu, Vương Vũ Châu mắt môi đưa tình, xinh đẹp nho nhã!

Hòa Thân nghĩ thầm: “Đương kim Hoàng Thượng Càn Long, cũng không thoải mái được như ta bây giờ!”

Ăn xong cơm, Hòa Thân đã mang theo bảy phần cảm giác say và ba phần xúc động, nhìn Vương Vũ Châu càng lộ vẻ kiều diễm mê mẩn lòng người, hần sớm có ý nghĩ kỳ quái, tâm viên ý mã, không có lòng dạ nào nói chuyện khác nữa.

Phía sau hần chính là giường của Vương Vũ Châu, nhìn tấm màn trường che giường mông mông lung lung, không khí ủy mị động lòng người đó làm cho thân mình hần giống một bạch bông ngả lên giường ở phía sau.

“Công tử, mệt rồi sao?” Vương Vũ Châu ngồi bên giường nhẹ nhàng hỏi.

“Uh... hơi mệt!” Hòa Thân nói.

“Vây... vậy Vũ Châu xoa bóp cho công tử nhé!” Vương Vũ Châu vừa nói, bàn tay khéo léo mềm mại đã để lên vai Hòa Thân bắt đầu nhẹ nhàng mà xoa bóp nhẹ nhàng.

Hòa Thân thoải mái mà nhắm mắt lại, miệng nhẹ nhàng kêu lên: “Vũ Châu... Vũ Châu, nàng thật tốt!”

“Công tử, thích không?” Vương Vũ Châu được cổ vũ, ngón tay mảnh khảnh cũng bắt đầu không yên.

“Thích, thích! Nàng thật sự là quá tốt với ta!” Hòa Thân hưng phấn đặt bàn tay ở bên hông Vương Vũ Châu bắt đầu từ từ vuốt ve.

Động tác thân mật này của Hòa Thân làm cho một chút ngưng ngừng của Vương Vũ Châu cũng biến mất, nàng ngả về phía sau dựa sát vào bên cạnh Hòa Thân. Sự xúc động của mối tình đầu và rạo rực của toàn thân, khiến cho cái miệng nhỏ nhắn khiêu gợi của nàng bắt đầu tham lam cắn vào vành tai Hòa Thân, một cái đuôi thon dài đặt ở trên người Hòa Thân, một bàn tay không ngừng vuốt ve trên người Hòa Thân.

Vương Vũ Châu chủ động ôm ấp vuốt ve làm cho Hòa Thân vui mừng vô hạn, hần liền cảm thấy được một khoái cảm mãnh liệt ở trong thân thể hần bốc lên, hần lật người vòng hai tay ôm chặt lấy vòng eo thon thả của Vương Vũ Châu, vùi mặt vào trước ngực Vương Vũ Châu, dụi dụi qua lớp áo khoác mỏng manh của Vương Vũ Châu.

Vương Vũ Châu liền cảm thấy hai bầu vú của mình bị Hòa Thân đè xuống nóng hổi, kích thích của khoái cảm này khiến cho nàng rên rỉ lên: A... a... Công tử, công tử mạnh lên một chút...

“Thoải mái không? Hòa công tử của nàng được không?”

“Được... được... a... a!” Vương Vũ Châu không kiên nhẫn gì bắt đầu kêu lên.

Sau một trận quay cuồng quần quít, quần áo trên người Vương Vũ Châu đã sớm rơi xuống, Hòa Thân xoay người đè lên người Vương Vũ Châu, hai tay bám trên giường, ánh mắt tham lam chăm chú nhìn vào cơ thể của mỹ nhân bên dưới, vật phía dưới của hần đang dán chặt vào giữa hai chân phía dưới bụng của Vương Vũ Châu.

Vương Vũ Châu lúc này cảm thấy được cả người nóng bỏng, giờ phút này hần không thể làm cho Hòa Thân đánh đập nàng, nơi riêng tư giữa hai chân vừa căng lên lại ẩm ướt, còn bào bối cứng rắn của Hòa Thân đang ra vào đúng chỗ ngứa của nàng, vừa lúc định từ bỏ phóng túng hết mình bên người, bỗng nhiên lại nghĩ đến hình ảnh đại ca Triệu Nhân Nghĩa và tẩu tử Minh cảm kinh tâm động phách kia, vì thế cố nén lại dục vọng như lửa, đưa môi sát bên tai Hòa Thân thì thào nói: “Công tử, chàng đã mệt mỏi cả ngày rồi, ta tắm rửa cho công tử nhé!”

Hòa Thân nhìn dục vọng của Vương Vũ Châu và khuôn mặt ửng đỏ ngưng ngừng, trong lòng kinh hãi vô cùng: “Một cô gái trong trắng, thuần khiết như vậy, sao có thể làm cho nàng tắm rửa thân thể bẩn thỉu của mình? Tuyệt đối không thể!”

Hòa Thân vừa định cự tuyệt, Vương Vũ Châu đã lột chiếc áo trên người hần ra, tay đã thò đến dây quần của hần cởi nốt ra, sau đó không do dự kéo hần vào trong phòng nhỏ bên trái.

Trong gian phòng nhỏ, bên trong đã quét tước sạch sẽ, ở giữa bày một cái chậu gỗ lớn. Chậu gỗ này so với bồn tắm hai người ở hiện đại còn lớn hơn, bên trong sớm đã được Vương Vũ Châu đổ đầy nước ấm.

Vương Vũ Châu cầm một cái bình nhỏ trên cái ghế nhỏ bên cạnh, cho vào trong nước một ít chất lỏng, lập tức bọt trắng tinh nổi đầy mặt nước, mùi thơm ngát bắt đầu lan tỏa trong phòng, hẳn là xà phòng hoặc là sữa tắm gì đó.

Hòa Thân trong phút chốc đã bị cởi sạch quần áo, sau đó được Vương Vũ Châu đỡ nằm vào trong bồn tắm lớn.

Vương Vũ Châu ngồi xổm bên cạnh bồn tắm lớn, bàn tay nhỏ bé thò vào trong nước, ngón tay mảnh khảnh bắt đầu xoa bóp trên người Hòa Thân.

Hòa Thân lớn từng này nhưng là lần đầu tiên được hưởng thụ như vậy, nước ấm áp, hương thơm nhẹ nhàng, loại cảm giác lâng lâng này khiến cho miệng hắn không ngừng gọi tên Vương Vũ Châu, đến lúc mất hồn thấu xương, Hòa Thân cả người run rẩy muốn dùng tay ngăn cản đủ loại động tác hồn xiêu phách lạc của Vương Vũ Châu, nhưng cả người dường như không có một chút khí lực, chỉ có thể mặc cho mỹ nhân này thao túng.

Hai bàn tay nhỏ bé của Vương Vũ Châu từ cổ lần đến trước ngực Hòa Thân, sau đó lần đến sau lưng, tiếp theo đó là bụng, hai tay, hai chân và mỗi một ngón chân, cuối cùng hai tay của nàng sờ tới sờ lui, bỗng nhiên dừng lại ở chỗ giữa của hai chân Hòa Thân.

Thân thể Hòa Thân ở trong bồn tắm lớn bị một trận co rút, trời ạ! Một, một,... một hơi nóng lớn mạnh từ giữa cơ thể của hắn bắt đầu lan ra toàn thân.

Vương Vũ Châu cảm thấy cái đó ở trong tay đang cương cứng dần lên, vô cùng cứng rắn, một tay dường như không thể nắm hết. Bản năng trời sinh của nữ nhân làm cho nàng cũng không nhịn được cả người run rẩy, trong ánh mắt tràn ngập dục vọng mãnh liệt!

“Công tử, thoải mái không?” Vương Vũ Châu ở bên tai hắn nhẹ nhàng hỏi.

“Không cần, Vũ Châu, để tự ta được rồi.” Hòa Thân bắt lấy tay nàng nói.

“Công tử, để cho Vũ Châu hầu hạ công tử đi! Chỉ cần công tử thoải mái, Vũ Châu mỗi buổi tối hầu hạ công tử như vậy!” Vương Vũ Châu kiều diễm giống như một đóa hoa đào hé nở, nhìn chăm chăm Hòa Thân với ánh mắt như cầu xin.

“Để ta tắm rửa cho nàng nhé!” Hòa Thân nhắm hai mắt lại nói.

Vương Vũ Châu hạnh phúc lắc lắc đầu, say mê ở trên trán Hòa Thân thâm tình hôn một cái, nói: “Công tử đã mệt cả ngày rồi, công tử đến giường ngoài chờ ta, ta sau khi tắm xong sẽ lại cùng công tử...”

Giường của Vương Vũ Châu sạch sẽ, mềm mại thơm tho, Hòa Thân nằm trên đó thoải mái kêu lên một tiếng, nhìn quần áo con gái trên giường và đồ dùng thiết thân, lại nghe thấy tiếng nước ào ào trong bồn, Hòa Thân không nhịn được nhắm mắt lại bắt đầu tưởng tượng mỹ nhân bên trong tắm rửa như thế nào.

Vương Vũ Châu từ bên trong đi ra.

Mặt của nàng đỏ hồng, tóc mới vừa gội có hấp hơi nóng, có vài lọn tóc trước ngực, trên người khoác một tấm lưới sợi trong suốt, có thể nhìn thấy da thịt ẩn hiện bên trong. Tóc đen bóng và da thịt trắng như tuyết hình thành một sự so sánh làm người ta rung động mãnh liệt, cổ kiêu ba ngấn, xương quai xanh khiêu gợi, cánh tay tròn trịa và bàn tay nhỏ che hai bầu ngực mềm mại mỹ miều, hai nụ hoa lá lướt khéo léo còn ngoan cố uốn trên bàn tay nhỏ bé của nàng, theo nhịp thở và thân thể run rẩy đang hơi mấp máy.

Vương Vũ Châu không mặc gì ngoài tấm lưới sợi, mặt bên của phần hông đầy đặn uyển chuyển và phần bụng phía dưới trắng ngần kia khiến cho người ta mê mẩn.

Hai chân trần của nàng, bàn chân khéo léo đứng thẳng trên mặt đất...

Hòa Thân xông lên trước ôm nàng vào trong lòng, cúi đầu ở trên gáy ngọc của nàng hôn vài cái, một tay ôm nàng tới bên giường, lửa dục vọng rốt cục đã thiêu đốt.

Cái khăn che ngượng ngừng giữa nam nữ đã bóc ra, chỉ còn lại hưởng thụ hết mình thân thể của nhau.

Theo sự tấn công của Hòa Thân, Vương Vũ Châu cũng bắt đầu chủ động phóng túng đón nhận, động tác âu yếm dịu dàng và săn sóc, làm cho nàng không cảm thấy một chút đau đớn của lần đầu tiên.

Sau từng trận thờ phì phò, Hòa Thân nhìn thấy bên dưới của Vũ Châu ra nhiều vết máu đỏ sẫm, hẳn nhất thời kích động dâng trào vì có được dâng hiến lần đầu phụ nữ mình yêu...

Cơ thể tuyệt đẹp của Vương Vũ Châu nằm lên người Hòa Thân, do dự nói: “Công tử, về sau sẽ rời xa ta không?”

Hòa Thân ôm chặt Vương Vũ Châu vào lòng, nói : “Không, vĩnh viễn không! Sau này ta đi đến đâu, sẽ mang nàng đi đến đó!”

“Công tử, chúng ta thành thân đi!”

“Được, chờ ta hai ngày nữa sau khi đuổi cái tên Lưu La Oa Từ đi rồi, chúng ta sẽ thành thân.”

“Thật chứ?”

“Thật.”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

38. Chương 38: Thử Đoạn Lôi Đình.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Ngày hôm sau, Hòa Thân tinh thần phấn chấn vừa đến nha môn tri phủ, liền thấy Liễu Hỷ Công tử trong phòng đi ra hào hứng đón tiếp.

“Hòa công tử, nói cho người một tin tức thật là tốt! Lưu Dung... Lưu Dung không tới được!” Liễu Hỷ Công vui vẻ nói.

“Sao? Không tới được?” Hòa Thân bị tin tức này cảm thấy hơi có chút bất ngờ.

“Vốn dĩ Lưu La Oa Từ rời khỏi Tế Nam mới vừa đi đến Đông Bình Huyện, liền gặp Bạch Liên giáo kêu gọi nhau tập hợp năm nghìn bọn phỉ ở Hắc Tra Sơn, một dải đỉnh Đà Đà kéo cờ bắn súng tạo phản, bây giờ Lưu Dung đang phụng chỉ cùng với đại công tử Phúc Khang An và lão tướng quốc Phó Hằng ở đó tiêu diệt. Người nói Bạch Liên giáo này tác loạn thật đúng là chọn thời điểm tốt!” Liễu Hỷ Công kích động nói.

“Oa! Đây là chuyện từ khi nào?” Hòa Thân nhất thời cảm thấy được chuyện này vô cùng kỳ quái, vừa tự hỏi vừa hỏi Liễu Hỷ Công.

“Đêm qua có được tin tức tin cậy mới nhất: Lưu Dung mới vừa lên đường, thánh chỉ theo sau liền đến hành dinh khâm sai, Hoàng Thượng lệnh cho hắn ở Sơn Đông trợ giúp Phúc Khang An cùng nhau tiêu diệt phỉ Bạch Liên giáo tác loạn ở đó, sau đó lại đến các nơi quan sát tuần tra động tĩnh. Hòa công tử, nói như vậy một trăm vạn lượng bạc chúng ta chuẩn bị không công rồi!” Liễu Hỷ Công vui mừng rạo rực nói.

Bởi vì từng có bài học lần trước, Hòa Thân cũng không dám tin tưởng tin tức tin cậy này của Liễu Hỷ Công, hẳn cảm thấy mọi sự vẫn nên cẩn thận là tốt nhất, nhất là va chạm với cái tên được xưng “Tiểu bao công” Lưu La Oa Từ kia, vì thế liền nói với Liễu Hỷ Công : “Chuyện này chúng ta đã đại cáo thành công rồi, cũng không nên xảy ra chuyện trong nháy mắt ông vẫn nên mau phái người dùng tấm ngân phiếu đến cửa hàng bạc đổi lấy bạc, sau đó đóng gói niêm phong nhập kho, chờ có tin chính xác hoàn toàn rồi nói sau!”

“Hòa công tử, thật ra chuyện bạc nhập kho, đêm qua ta đã bố trí xong rồi... Bọn quan viên của nha môn phiên ti cũng bị ta thu phục, chủ yếu là ta vui ở trong lòng!” Liễu Hỷ Công cười cười nói.

Nhưng ở trong lòng Liễu Hỷ Công cảm thấy Hòa Thân thuần túy là buồn lo vô cớ, nhưng hấn lại nghĩ Hòa công tử mỗi lần đều có thể liệu sự như thần, hiện giờ vẫn nên cẩn thận một chút, vì thế cũng không phủ nhận ý kiến của hấn.

Tin tức Lưu Dung ở Sơn Đông tiêu diệt phủ Bạch Liên giáo vừa truyền đến phủ Khai Phong, thật là một tin làm cho người ta vui mừng, thời gian không hết một bữa cơm đã truyền khắp trong các nha môn, các quan viên cả ngày giống như con kiến trên chảo nóng nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi. Thật ra không chỉ có phủ Khai Phong, ngay cả toàn bộ quan viên của Hà Nam đều cho rằng lần này ông trời đã mở mắt, cùng một thời gian đều bôn tẩu bầm báo, cùng nhau ăn mừng. Toàn bộ quan trường Hà Nam tràn ngập vui sướng!

Hòa Thân nhìn thấy cảnh này thật sự là cảm khái vô cùng: Vô luận là triều nào đại nào, xem ra thanh quan đều không được lòng người!

Hấn vốn dĩ vô tai vô nạn, bây giờ cũng không thể nói rõ là vui mừng hay không, cũng không muốn pha trò cùng một chỗ với bọn quan viên, liền dẫn Lưu Toàn đi vào “văn phòng” của mình, ngồi ở trên ghế vừa uống trà vừa nghĩ: Việc kho thâm hụt đã không phải gấp gáp rồi, Liễu Hỷ Công kia cũng sẽ không vì sự việc đó để bụng, ta còn lo lắng một chút làm thế nào kinh doanh cùng với người nước ngoài John Lawrence kia.

Trước kia đã muốn làm ăn lớn một phen, nhưng bây giờ thật sự muốn kinh doanh, thì hấn lại không biết kinh doanh cái gì!

Kinh doanh tơ lụa, đồ sứ và trà, hấn lại là một người ngoài. Làm kinh doanh khác, hấn nhất thời lại không tìm thấy đường, cũng không thể ở cái phủ Khai Phong lớn như vậy còn in tiền âm phủ của hấn?

Đúng lúc Hòa Thân đang suy nghĩ bay bổng, chợt nghe thấy trong sân có người lớn tiếng hô : “Khâm sai Lưu Dung Lưu đại nhân đến! Toàn thể quan viên và công sai của nha môn tri phủ đến chính đường nghênh đón khâm sai đại nhân!”

Hòa Thân vừa nghe thấy tiếng hô này, chén trà trong tay run run thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, nhất thời liền cảm thấy được trên cột sống một luồng khí lạnh xâm chiếm. Hấn không phải sợ hãi, mà là cảm thấy được Lưu Dung này quả là biết đánh lừa người, vì thế liền vội vàng đứng dậy đến chính đường nha môn tri phủ.

Chờ Hòa Thân đi đến chính đường phía trước, đã thấy đám quan viên của nha môn tri phủ bao gồm Liễu Hỷ Công, tất cả đều đã quỳ ngay ngắn trên mặt đất hầu chỉ, toàn bộ trong đại đường lặng ngắt như tờ, một bầu không khí trang nghiêm tiêu điều.

Lưu Dung ăn mặc chỉnh tề, bộ dạng khôn khéo giỏi giang, cử chỉ không một chút rườm rà, hai tay dâng thánh chỉ đứng ở tam biển “Gương sáng treo cao”, trước mặt bày hương án chuyên để tiếp thánh chỉ, từng đợt khói nhẹ lượn lờ bay lên, vừa lúc làm cho Lưu Dung giống như thần tiên vậy.

Hòa Thân không dám chậm trễ, đi nhanh hai bước vào giữa đám người cũng nghiêm trang quỳ xuống, nhưng trong lòng không muốn chút nào, âm thầm suy nghĩ: Lưu Dung này quả nhiên lợi hại, tự nhiên đã lừa gạt được quan viên một tỉnh Hà Nam! Nhưng hấn vì sao không tới nha môn tuần phủ Hà Nam của Tô Kỉ trước, mà lại chạy đến đại đường tri phủ Khai Phong để thể hiện uy phong?

Lưu Dung sau khi thấy mọi người quỳ xong, trước dùng nước sạch súc miệng rửa tay, sau đó vẽ mặt nghiêm túc bắt đầu lớn tiếng tuyên chỉ.

Trên thánh chỉ của Hoàng đế Càn Long cũng chỉ có một câu vô cùng đơn giản: “Quân cơ đại thần, linh thị vệ nội đại thần, thái tử thiếu bảo tước hình bộ thượng thư Lưu Dung phụng chỉ đi các nơi truy nộ khoân thâm hụt của kho, khâm thử!” Chỉ một câu như vậy, cũng đã làm cho bốn gã quan viên ngất tại chỗ.

Lưu Dung tuyên xong thánh chỉ, nhìn đám quan viên quỳ trên mặt đất, cười cười nói: “Tất cả mọi người đứng lên đi!” Sau đó hấn ngồi xuống vị trí vốn dĩ của Liễu Hỷ Công ngồi. Hòa Thân cùng với đám người sau khi lớn tiếng tạ ơn, từ trên mặt đất đứng lên, sửa sang lại quần áo rồi đứng ở hai bên, lẳng lẳng nhìn Lưu Dung tiếp theo làm việc như thế nào.

“Người đâu!” Lưu Dung hướng về phía ngoài cửa hét lớn một tiếng.

“Có!” Ngoài cửa lập tức xông vào hai tên thân binh đi theo.

“Dẫn nguyên tuần phủ Hà Nam Tô Kỉ lên công đường!”

“Dạ”

Mọi người vừa nghe bèn thấy sững sốt: “Sao không nói truyền lên mà lại nói dẫn tới, lại vừa nghe Lưu Dung nói ‘Nguyên’ tuần phủ Hà Nam, hay là Tô đại nhân đã...”

Trong chốc lát, mọi người chợt nghe tiếng xiềng chân xích tay rầm rầm vang lên, giữa lúc kinh hãi vừa quay mặt thì thấy, vốn dĩ đường đường tuần phủ Hà Nam Tô Kỉ thân mặc áo tù bị hai binh lính dẫn tiến vào. Tô Kỉ lúc này sắc mặt sẫm đã như tro tàn, tứ chi tê liệt, chỉ thấy hắc đờ dẫn đi vào trước án phịch một cái quỳ gối trên mặt đất: “Phạm quan... phạm quan Tô Kỉ diện kiến khâm sai đại nhân!”

“Tô Kỉ, người tham ô kho Hà Nam ba mươi vạn lượng bạc cho bên ngoài vay nặng lãi, giành món lãi kếp sù, đến nỗi bức một mạng người, bản khâm sai hiện đã điều tra rõ chân tướng. Hiện giờ chứng cứ vô cùng xác thực, ngươi còn gì để nói!” Lưu Dung nghiêm giọng quát.

“Hạ quan biết tội! Hạ quan biết tội!” Tô Kỉ vẻ mặt khiếp sợ liên tục dập đầu trên mặt đất.

“Ngày hôm qua ta đã nhận được chỉ dụ, Hoàng Thượng rất giận dữ, truyền chỉ phải tử hình ngươi ngay tại chỗ! Người đâu, kéo Tô Kỉ ra ngoài chém đầu!” Lưu Dung lệnh cho đao phủ hai bên đã sớm chuẩn bị xong. “Truyền lệnh tất cả quan lại từ cửu phẩm trở lên của phủ Khai Phong đều phải đến xem! Nha môn tri phủ, còn có các sư gia, phụ tá của các ti như thuế ruộng, hình danh của nha môn các huyện, cũng phải sin sàng đợi mệnh!”

“Rõ.” Một thị vệ mặc hoàng mã quái của hành dinh khâm sai lên tiếng trả lời.

Những người trên đại đường còn tưởng rằng Lưu Dung phái người đến các nơi đi truyền lệnh, không ngờ trong chốc lát các nhân viên có liên quan của nha môn các nơi đều tề tựu ở cửa! Lúc này mọi người mới hiểu được, hóa ra trước khi Lưu Dung đến nha môn tri phủ truyền chỉ đã sớm bố trí tất cả rồi.

Hòa Thân vừa thấy Lưu Dung làm việc thần tốc như thế, trong lòng không khỏi thấy khâm phục. Hắc liếc trộm Liễu Hỷ Công, chỉ thấy tri phủ đại nhân ngày thường áo mũ chỉnh tề trước mặt người khác, hiện giờ đã sẫm sệt tới mức hồn bất phạ thể, tuy rằng cũng quy củ đứng ở đằng kia, nhưng tay chân cũng không ngừng run run, trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi.

Hòa Thân âm thầm nói: “Liễu Hỷ Công ơi, Liễu Hỷ Công, lần này ngươi phải chịu đựng cho ta! Ngươi nếu như bị dọa nằm sấp xuống, thì Lưu Dung kia sau khi xử lý ngươi sẽ bắt đầu khai đao ‘Trợ lý đặc biệt’ này...”

“Các vị đại nhân, chúng ta ra bên ngoài xem đi!” Lưu Dung thấy những người nên đến đã đến đông đủ, liền hướng về đám người đang nơm nớp lo sợ phía dưới này cười nói.

Cửa nha môn tri phủ cửa đã bày một bàn hành hình lâm thời, lưng của Tô Kỉ công một tấm gỗ “Khâm phạm” dài hơn hai thước, hồn phi phách tán quỳ gối chính giữa, bên cạnh đứng hai tên đao phủ, mang theo quỹ đầu đao sáng chói, chung quanh bàn hành hình chật ních dân chúng đến xem náo nhiệt. Trường hợp này, đối với này quan viên mà nói thật sự là dọa được nhiều người!

Theo mệnh lệnh của Lưu Dung, Một tiếng pháo vang lên, chỉ thấy đao sáng chói trong tay đao phủ vung lên, cái đầu của vị quan nhị phẩm của triều đình lập tức rơi xuống đất, không khí tang tóc bao trùm!

Thủ đoạn lời đình của Lưu Dung với Tô Kỉ như thế, người xem xung quanh không ai là không sợ hãi vô cùng, nhưng dân chúng xem xung quanh lại kêu lên tốt tốt.

“Giết thế là tốt, giết thế là tốt!”

“Tham quan! Đáng chết!”

“Tham quan trong thiên hạ đều giết tất!”

Còn có một số dân chúng bắt đầu ca tụng Lưu Dung là “Lưu thanh thiên”.

“Các vị đại nhân, bản khâm sai từ hôm nay trở đi sẽ phụng chỉ ở Hà Nam thanh tra thâm huyệt của kho các nơi, bởi vì sự việc khẩn cấp nên không thể lộ tin tức, cũng chỉ oan uổng một chút các vị đại nhân!” Lưu

Dung cười nói. Truyền mệnh lệnh của ta: Trong vòng 3 ngày, một trăm ba mươi sáu người ở đây, tất cả đều bố trí ăn ở trong nha môn tri phủ, trước khi thâm hụt của kho còn chưa thanh tra xong, bất luận kẻ nào cũng không được rời đi một bước!”

“Rõ.” Quan sai đi theo lớn tiếng trả lời.

“Khâm sai hành dinh lục doanh tham tướng Trình Bưu nghe lệnh!”

“Có!”

“Người suất lĩnh binh lính hai trại lục doanh, lập tức niêm phong tất cả kho của mười bốn huyện trong phủ Khai Phong, không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được xuất nhập!”

“Tuân mệnh!”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

39. Chương 39 : Đau Lòng Nữ Nhân.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Lưu Dung bố trí xong tất cả, quay đầu lại dẫn theo một đoàn “kế toán viên cao cấp” từ hộ bộ mang đến đi ra ngoài thanh tra kho khoản và tồn ngân các nơi.

Chiều này làm này bọn quan viên khờ sớ, không nói đến việc ăn không ngồi rồi uống trà lạnh, nhưng mẩu chốt là sau lưng ai mà chĩa thò ra một chút đuôi, ai chĩa biết La Oa Tử giết người không chớp mắt này sẽ tra ra cái gì!

Liễu Hỷ Công chờ chân Lưu Dung vừa ra khỏi cửa liền vội vàng tìm Hòa Thân thương lượng đổi sách, hắn vội đến độ mặt xanh cổ nghẹn nói với Hòa Thân: “Hòa công tử, lần này may mà nghe lời của người nói, nếu không xảy ra việc lớn rồi! Nhưng ta vẫn còn sợ hãi, vạn nhất Lưu Dung tìm ra manh mối gì, thì chúng ta cũng xong đời rồi!”

Hòa Thân thấy Liễu Hỷ Công ở trước mặt mình thật giống như một đứa nhỏ làm cái gì sai, nhất thời cảm thấy được thích ý vô cùng, cười cười nói: “Ta nói Liễu đại nhân, sao ông lại để cho Lưu Dung dọa đến hồ đồ vậy! Bạc của chúng ta không phải đã xếp ở trong kho rồi sao, Lưu Dung sao có thể làm gì ông được?”

Nghe xong những lời này của Hòa Thân, Liễu Hỷ Công giống như vừa uống một liều thuốc an thần, cười gượng hai tiếng nói: “Ta vẫn cảm thấy không yên tâm, trong lòng có chút chột dạ.”

“Liễu đại nhân, ta bây giờ muốn nói với ông hai câu!” Hòa Thân không kìm chế được bèn lấy ngữ khí ngày thường răn dạy người: “Thứ nhất, sau này ông không bao giờ được tin tưởng cái được ông gọi là tin tức tin cậy! Cái gì mà Lưu Dung ở Sơn Đông tiêu diệt phi Bạch Liên giáo, nói không đến mà đã đến trước mặt rồi sao.”

“Đúng, đúng, đúng!” Liễu Hỷ Công liên tiếp gật đầu nói: “Có đôi khi.... Ta nghĩ mình cũng không phải quá dốt, mẩu chốt là Lưu Dung quá狡 hoạt.”

“Thứ hai, người bất luận lúc nào cũng phải bình tĩnh. Ta nói cho ông nghe, Lưu Dung kia cũng là người, ông đừng bị hấn đe dọa như vậy, đó là hấn cáo mượn oai hùm dựa vào Hoàng Thượng ở sau lưng cho hấn chỗ dựa, hiện giờ chúng ta ngay thẳng không sợ bóng gió, đừng nói Lưu Dung, là cha hấn Lưu Thống Huân đến đây, chúng ta cũng không sợ!” Hòa Thân nghiêm túc nói.

“Đúng, đúng, đúng!” Liễu Hỷ Công cười nói.

Hòa Thân thấy đường đường là tri phủ đại nhân như vậy ở trước mặt hấn còn không bằng một chút chí khí của Lưu Toàn, cũng thật là ý nghĩa.

Đúng lúc bọn họ đang nói chuyện này, bên ngoài cũng đã có bảy tám quan viên sợ tới mức chết ngất, ngay lúc này binh lính giám sát vội vàng phái người mời mấy vị thầy thuốc nổi danh của phủ Khai Phong đến, điều đó có nghĩa là: “Bây giờ các người ai cũng không thể xảy ra chuyện, chết cũng phải để cho các người chết ở pháp trường!”

Cứ hỗn loạn như vậy cả ngày, đoàn người cũng không thấy Lưu Dung trở về. Đoàn người trong phòng đã làm xong cơm tập thể, bọn lính một tay cầm đại chước một tay bưng bát to, bắt đầu đưa cho những người này xới cơm.

Các lão gia bình thường ở nhà quen có nô tì phục vụ, hiện giờ tất cả đều ử rũ, ngoan ngoãn ngồi chồm hổm ở trong sân bưng bát cơm tẻ ăn cùng dưa muối.

Hòa Thân và Lưu Toàn cũng theo thường lệ lĩnh hai chén cơm và một đĩa dưa muối, trở về “Văn phòng” của hần ăn như hổ đói.

“Thiếu gia, buổi tối thiếu gia ngủ như thế nào? Ở đây ngay cả chăn màn đều không có.” Lưu Toàn hỏi.

“An vị ở trên ghế qua đêm đi, dù sao trời cũng nóng, có chăn hay không cũng không có vấn đề gì!” Hòa Thân vừa ăn vừa bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Tôi vừa đến phía trước xem xem, tất cả các cửa binh sĩ đều cầm đao dụng thương, đừng nói đi ra ngoài, tôi vừa đi phía trước một lát, bỗng nhiên đã trúng một cước! Đám người này thật là còn ngang ngược hơn cả thổ phỉ!” Lưu Toàn mắng.

Hòa Thân trừng mắt: “Đừng ồn ào, ăn nhanh lên, ăn xong rồi chúng ta mỗi người một ghế dựa, ngủ một giấc trước rồi nói sau!”

Buổi tối hôm nay thời tiết vô cùng oi bức, Hòa Thân từ từ nhắm hai mắt nằm ở trên ghế phe phẩy cái quạt hồi lâu mới buồn ngủ, đúng lúc hần đang mông mông lung lung nửa tỉnh nửa ngủ, chợt nghe thấy có người gọi hần.

“Hòa công tử, Hòa công tử.”

“Oa, ai?” Hòa Thân trợn mắt nhìn, hóa ra là Liễu Doanh Doanh. “Doanh Doanh, sao nàng lại tới đây?”

”Hòa công tử, sao công tử có thể ngủ như vậy? Hôm nay thời tiết đã lập thu, sau nửa đêm sẽ trở lạnh, ta cho công tử một cái chăn, công tử đắp trên người cũng thoải mái một chút! Nói xong Liễu Doanh Doanh liền lấy một cái chăn lụa mỏng đắp lên trên người Hòa Thân.

Hòa Thân trong lòng nóng lên: “Không ngờ tới cô nương này thoát nhìn hơi có chút kiêu ngạo bất tuân lúc nào cũng nhớ đến mình, ta bình thường sao không đối với nàng tốt một chút?”

Nhưng Hòa Thân dù sao không phải người đa sầu đa cảm, ý niệm này trong đầu chợt lóe cũng liền trôi qua, hần sờ sờ chăn bông của Liễu Doanh Doanh phát ra mùi thơm ngát, cười nói: “Nàng thật là có bàn lĩnh! Ta thấy hậu viện cũng có binh lính canh gác, nàng làm thế nào đi ra được!”

“Ta ở đây đã hai năm, bọn lợn ngu ngốc đó làm sao có thể ngăn được ta!” Liễu Doanh Doanh nhỏ giọng cười nói.

“Vậy nàng có thể ở trong sân đi lại tự do!” Hòa Thân nói.

Liễu Doanh Doanh vừa định nói chuyện, chợt nghe thấy tiếng ngáy của Lưu Toàn to nhỏ vang lên, Doanh Doanh cười: “Cậu nhỏ Lưu Toàn này đi theo công tử chạy trước chạy sau cũng thật vất vả, vẫn còn sớm thế này, đã ngủ như chết rồi!”

Hòa Thân trầm ngâm: “Đừng nói Lưu Toàn đã ngủ rồi, mà là hần chưa ngủ, bây giờ chủ tử hần đang nói chuyện phiếm với mỹ nhân, hần cũng phải giả bộ ngủ!” À, sao mà tiếng ngáy của Lưu Toàn càng ngày càng hăng say, hiện giờ gian phòng khách lớn thế này đều là tiếng ngáy của Lưu Toàn, đây thật là bầu không khí tạp âm phá hỏng sự tuyệt vời.

“Đừng nói đi lại ở trong sân, nếu công tử muốn đi ra cũng dễ như trở bàn tay!” Doanh Doanh cười nói.

“Thật sự?”

“Thật sự!” Doanh Doanh bấu cái miệng nhỏ nhắn của nàng nói: “Nếu không, ta đưa công tử ra ngoài nhìn xem?”

Hòa Thân nhìn Lưu Toàn ngủ như chết đi sống lại, ngấm lại hôm nay đã ở trong này buồn bã một ngày, bây giờ đêm dài người tỉnh lại có mỹ nữ đi cùng, nếu có thể đi ra ngoài giải sầu chẳng phải tốt hơn sao, vì thế bèn nói: “Được, không biết làm thế nào mới có thể đi ra ngoài?”

“Công tử chỉ cần đi theo ta là đến nơi, ta cam đoan đưa công tử đi ra ngoài!” Nói xong kéo Hòa Thân bước đi.

Hòa Thân mặc dù đang ở trong nha môn tri phủ làm việc, nhưng với góc gác nơi này cũng rất xa lạ, Liễu Doanh Doanh dẫn hắn đi chuyển qua từng con đường lại vòng qua một gian phòng, cuối cùng bọn họ còn hợp lực nhảy qua một bức tường mới nhảy tới bên ngoài.

“Đây mới gọi là kích thích!” Hòa Thân nghĩ thầm. “Hẹn với mỹ nhân thế này mới có cảm giác luyện ái!”

“Một đoạn đại viện có một góc chết, người bình thường căn bản không phát hiện được, ta cũng phải quan sát hai năm mới phát hiện!” Liễu Doanh Doanh thấy bọn họ đã thuận lợi đi ra bên ngoài, thở dài nhẹ nhõm một hơi nói.

Hòa Thân tựa vào góc tường nhìn Liễu Doanh Doanh trong bóng tối có một vẻ ý nhị, nhớ tới lưu luyện và thiện cảm lần đầu gặp mặt, lại nhớ đến câu nói của Liễu Hỷ Công khi gặp phải sự khống chế của phi Bạch Liên giáo, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhất thời kích động cũng không biết nói gì.

Lúc này bóng đêm mông lung, gió nhẹ ầm ập làm cho cảm xúc của con người bắt đầu khởi động, Liễu Doanh Doanh đối mặt với người đàn ông mình sớm ái mộ, lòng xuân rạo rức, không thể kìm chế, nàng bỗng nhiên có một sự hồi hộp lạ thường, si ngốc nói với Hòa Thân: “Hòa công tử, ta làm như vậy có khiến cho công tử khinh thường?”

“Không, Doanh Doanh, ta rất cảm kích nàng!” Hòa Thân nhớ tới vừa rồi Liễu Doanh Doanh đưa cho mình cái chân, trong lòng nóng bừng lên.

“Ta luôn luôn nghĩ, chẳng lẽ làm nữ nhân nên phục tùng giống như một con cừu mặc cho người ta an bài sao?” Liễu Doanh Doanh nói. “Ngày đó ta ở tiệc rượu chỉ nói những câu thực lòng, không ngờ cha ta liền mắng ta như vậy! Theo ông ấy xem ra, thể diện và tôn nghiêm của ông ấy quan trọng hơn với bất cứ cái gì, mà ta là tài sản của ông ấy, vật phẩm của ông ấy, vật phụ thuộc của ông ấy, nhìn ông ấy bình thường yêu quý ta như vậy, chỉ là coi trọng sự ngoan ngoãn phục tùng của ta với ông ấy!”

“Nàng đừng như vậy, Doanh Doanh! Thật ra phụ thân của nàng đối với nàng rất tốt, cũng rất yêu quý nàng!” Hòa Thân thật sự không ngờ Liễu Doanh Doanh lại khúc mắc với phụ thân nàng như thế.

”Hòa công tử không biết, ông ấy ban đầu đem ta gả cho con của một thân sĩ ở quê ta, nhưng cái đứa con của thân sĩ kia vài lần vào kinh ứng thí vẫn chưa có được công danh gì, cha ta liền cương quyết từ hôn. Sau khi cả nhà chúng ta đến Hà Nam, ông thấy nhị công tử của tuần phủ Tô Ki đại nhân có ý với ta, lại cho người đến Tô phủ cầu thân! Bây giờ chuyện Tô đại nhân bị giết, ông ấy lại muốn đem ta... đem ta... Liễu Doanh Doanh nói đến đây nước mắt lăn xả, cực kỳ bi thương.

Hòa Thân nghe xong lời nói của Liễu Doanh Doanh vô cùng bi thương, trong lòng bỗng nhiên có một sự xúc động nói không nên lời, dường như người con gái trước mặt này chính là người mà cả đời hắn phải bảo vệ, dù cho vì nàng lưu lạc nơi chân trời góc biển, cũng nhất định không chút do dự, quyết không hối hận.

Nhưng, Vũ Châu yêu quý của hắn thì sao?

“Phụ thân nàng muốn nàng như thế nào? Chẳng lẽ ông ấy muốn nàng và một người có quyền thế đính hôn sao?” Hòa Thân hỏi.

“Cha ta muốn đem ta... đem ta gả cho... gả cho - Hòa công tử!” Liễu Doanh Doanh vừa nói xong câu đó, liền liếc nhìn xung quanh, ôm chặt lấy Hòa Thân, khóc nói: “Hòa công tử, công tử có đồng ý không?”

Hòa Thân nhất thời cảm thấy mê muội, cảm giác này không để cho hắn có một chút do dự, “Doanh Doanh, nàng đừng buồn, ta đồng ý! Có ta ở đây, bọn họ ai cũng không được làm khó nàng...”

Đang lúc bọn họ hai người ôm hôn nồng nàn, còn thề non hẹn biển mấy câu, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh có người cười lạnh một tiếng. Ngay sau đó người nọ nói: “Đây là đôi nam nữ si tình ở đâu đây? Ở nhà nói chuyện còn không đủ, đêm hôm khuya khoắt chạy đến đây ôm nhau!” Người này giọng nói không lớn, nhưng với Hòa Thân rất là quen thuộc, đó là nha hoàn của Vương Vũ Châu, giọng nói của Tiểu Viện!

Tiểu Viện nói một câu như vậy, Vương Vũ Châu ở phía sau nàng cũng không chịu được, bám lấy một cành liễu ở bên cạnh khóc rống lên.

“Tiểu thư, đừng khóc, chúng ta đi thôi! Hòa công tử không cần tiểu thư, sau này Tiểu Viện và tiểu thư ở cùng với nhau!” Tiểu Viện kéo tay Vương Vũ Châu quay về.

Hòa Thân vừa định đuổi theo, chợt nghe thấy trong đại viện nha môn tri phủ một trận ầm ĩ, có người hô to: “Các vị đại nhân đều dậy đi, khâm sai đại nhân cần hỏi! Mau dậy thôi, Lưu đại nhân muốn hỏi!”

Hòa Thân nghe thấy trong lòng lại vô cùng bất an, trong lòng muốn bắt chặp tất cả đuổi theo Vương Vũ Châu, nhưng sau khi hấn đuổi theo thì có thể làm thế nào?

Hòa Thân nghĩ ngợi rồi nói với Liễu Doanh Doanh: “Doanh Doanh, bây giờ ta sẽ trở về gặp khâm sai đại nhân, bằng không sẽ lỡ việc lớn! Nàng... nàng giúp ta đi giải thích cho Vũ Châu!”

Liễu Doanh Doanh thấy bộ dạng này của Hòa Thân, trong lòng càng có chút bất an. Nàng tuy rằng không rõ giữa Hòa Thân và Vương Vũ Châu rốt cuộc là quan hệ gì, nhưng là nàng biết Vương Vũ Châu ở trong lòng Hòa Thân nhất định là vô cùng quan trọng, vì thế bèn đồng ý một tiếng rồi đuổi theo về phía Vương Vũ Châu!

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

40. Chương 40: Khẩu Chiến Lưu Dung.

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

Chờ Hòa Thân theo đường cũ trở về đến đại đường tri phủ, lại một lần nữa đến muộn. Lưu Dung nhìn hai mắt của hắn, hỏi: “Người là...”

Không đợi Hòa Thân mở miệng, Liễu Hỷ Công vội vàng tiến lên cười nói: “Khâm sai đại nhân, vị Hòa công tử này là ‘Trợ lý đặc biệt’ Hòa Thân - Hòa công tử của hạ quan!”

” ‘Trợ lý đặc biệt’? Có phải không khác biệt lắm với sư gia?” Lưu Dung vừa nghe từ này chưa từng nghe qua, hơi chút sững sốt hỏi.

“Khâm sai đại nhân có thể không biết, ‘Trợ lý đặc biệt’ này giúp đỡ ta xử lý tất cả mọi chuyện, ngoài ra còn có một số việc ta không xử lý được, có đôi khi cũng do hắn xử lý, còn cao hơn hai cấp so với sư gia!” Vì thế Liễu Hỷ Công giải thích hàm nghĩa ‘Trợ lý đặc biệt’ cho Lưu Dung.

Lưu Dung cẩn thận đánh giá một chút Hòa Thân, từ bề ngoài có thể nhìn thấy người này cũng không phải hạng người bình thường, không nói đến hắn có thể làm cho Liễu Hỷ Công tin tưởng như thế, riêng phần anh khí lộ ra trong ánh mắt kia khiến cho trong tâm người ta cảm thấy rung động. Không ngờ anh tài trẻ tuổi như thế lại lẫn với Liễu Hỷ Công!

“Điện kiến Lưu đại nhân.” Hòa Thân hơi hạ thấp người.

“Lui sang một bên.” Lưu Dung lạnh lùng nói.

Hòa Thân bây giờ trong lòng đang phiền lòng vì chuyện vừa rồi, lại vừa thấy Lưu Dung lãnh đạm với mình như thế, trong lòng rất không thoải mái, vì thế hắn cũng không nói “Vâng” cũng không nói “Dạ” như một số quan viên, bèn không nói năng gì đứng sang một bên.

Lưu Dung lúc này đang được thánh quyền hậu đãi, đang lúc tâm cao khí ngạo, thấy Hòa Thân vô lễ như thế, trong lòng cũng nén cơn tức giận, hấn tuy rằng trẻ tuổi nhưng lòng dạ thẳng thắn, không bực lộ ở đó, nghĩ thầm: Đợi lát nữa ta sẽ xử lý tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này.

Hắn lần này phụng mật chỉ của Càn Long đi thanh tra thâm huyệt của kho, chủ yếu là đến hai tỉnh lớn Sơn Đông, Hà Nam. Ở Sơn Đông, hắn bề được nóc của hơn một trăm hai mươi quan viên, còn lấy đầu của tuần phủ Mã Văn Xương, đã làm chấn động vua và dân, lần này hắn lại bí mật đến Hà Nam, chính là chia về phía tuần phủ Hà Nam Tô Kỉ và tri phủ Khai Phong Liễu Hỷ Công.

Tô Kỉ bị hắn lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đánh trở tay không kịp, đã mất một mạng, nhưng Liễu Hỷ Công này thật là có chút tà môn, bạc trong kho và trên sổ sách không sai, hắn đang thấy khó lí giải việc này? Hiện giờ vừa thấy Hòa Thân này mới đột nhiên hiểu được: Khẳng định là cái tên “Trợ lý đặc biệt” quý quái này.

Lưu Dung dù sao cũng là một tay phá án, lại thêm việc hắn việc đang ở thời điểm tuổi trẻ khí thế, hắn cũng rất tự tin nghĩ ra một biện pháp, hắn cho rằng chiêu này nhất định có thể làm cho Liễu Hỷ Công người ngựa đổ tại chỗ, lộ ra dấu vết, sau đó hắn mới tìm hiểu nguồn gốc.

Nghĩ đến đây, hắn hét lớn một tiếng: “Liễu Hỷ Công, người biết tội chưa?”

Liễu Hỷ Công vừa nghe Lưu Dung kêu tên mình, sợ tới mức run lên, vội vàng bước nhanh đi đến trước án, khom người nói: “Hạ quan... hạ quan không biết tội!”

“Không biết tội? Được, vậy ta hỏi người, trong kho Khai Phong của người có thâm huyệt hay không?” Lưu Dung hỏi.

” Cái đó... cái đó, không có! Một lượng thâm huyệt cũng không thiếu!” Liễu Hỷ Công nói.

“Nếu không có thâm huyệt, vậy bạc trong kho đều là quan ngân?”

“Đúng vậy, đúng vậy..., đều là quan ngân, đều là quan ngân!” Liễu Hỷ Công dạ thưa nói.

Hòa Thân vừa nghe câu hỏi của Lưu Dung, trong phút chốc liền hiểu được đây là kế lạt mềm buộc chặt của Lưu Dung, vì thế bước nhanh về phía trước hai bước, lớn tiếng nói: “Bạc trong kho là của triều đình, đương nhiên đều là bạc của quan phủ!”

Lưu Dung vừa thấy Hòa Thân ở thời điểm máu chốt xuất thân như vậy, trong lòng quỳnh lên quát: “Bản quan không hỏi người, lui sang một bên!”

“Hồi bẩm khâm sai đại nhân, vừa rồi Liễu đại nhân đã có lời nói trước, có một số việc ông ấy không xử lý được cũng do ta xử lý, chuyện bạc ở trong kho là do ta xử lý. Bây giờ khâm sai đại nhân hỏi việc này, ta đương nhiên là phải thay Lưu đại nhân trả lời!” Hòa Thân nói.

Lưu Dung vốn là muốn từng bước một dẫn Liễu Hỷ Công vào bẫy của hắn, không ngờ Hòa Thân này tiến vào, nhất thời làm cho hắn có chút lo lắng, nhưng thẩm vấn thì không được nhượng bộ, cố gắng nắm bắt lấy, vì thế hắn cũng không nghĩ kỹ, đã nói: “Được, một khi đã như vậy, ta tới hỏi người. Nếu trong kho đều là quan ngân, kinh đình của bạc nên là năm mươi hai lượng một thỏi hoặc là đài châu đỉnh là ba mươi hai lượng một thỏi, nhưng sao trong kho các người lại có một trăm vạn lượng bạc vụn, đây rõ ràng là bạc của dân sử dụng! Nói, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Liễu Hỷ Công vừa nghe lời này, nhất thời ngây ra, quan ngân phải là kinh đình hoặc đài châu đỉnh, đây là chế độ của triều đình, mọi người đều biết, bây giờ Lưu Dung bỗng nhiên từ điểm này làm khó dễ, thật sự là làm cho hắn khó có thể đoán trước.

“Khâm sai đại nhân, vừa rồi ta đã nói rồi, một trăm vạn lượng bạc này là bạc của quan phủ, cũng không nói nó là quan ngân! Đây đều là bạc thâm huyệt của các quan lại mà Liễu đại nhân từ các nơi cưỡng chế thu về, bây giờ tạm thời còn chưa kịp nấu lại, cho nên tạm thời để trong kho! Sao, như vậy có gì không đúng sao?” Hòa Thân nói.

Lưu Dung vừa thấy Hòa Thân cùng với hắn ở đây bắt đầu nghiền ngẫm từng chữ một, nhưng lại không chệ vào đâu được, vì thế lại hỏi: “Thâm huyệt? Vừa rồi Liễu Hỷ Công nói hắn không có một lượng thâm huyệt? Sao bây giờ người lại nói có một trăm vạn lượng thâm huyệt?”

“Một trăm vạn lượng thâm hụt” của Lưu Dung vừa ra khỏi miệng lập tức làm cho Liễu Hỷ Công sợ tới mức kinh hồn táng đảm, ầm một tiếng liền quỳ gối trên mặt đất. Nhưng không đợi hắn nói lời nhận tội, Hòa Thân liền hướng về phía Lưu Dung nói: “Liễu Hỷ Công nói không có thâm hụt, là nói bây giờ không có chứ không phải nói trước kia không có!”

Lưu Dung vừa nghe lời này nhất thời giận tím mặt, đã muốn lập tức cho thân binh hai bên bắt tên Hòa Thân khó chơi này, nhưng lại nghĩ hắn nói cũng không phải không có lý, do dự một chút, liền muốn nghe hắn còn có thể nói những câu ngụy biện gì.

Hòa Thân vừa thấy Lưu Dung có chút do dự, lập tức nói tiếp: “Chẳng lẽ lần này Lưu đại nhân phụng chỉ đến truy cứu quan viên vì cái tội để lại thâm hụt sao? Ngày hôm qua các vị quan viên đều ở đây, trên thánh chỉ của Hoàng Thượng rõ ràng nói cho Lưu đại nhân đến các nơi truy nộp thâm hụt! Truy nộp là có nghĩa gì chứ, ta cho rằng truy nộp là xem quan viên các nơi có thâm hụt hay không, có thì phải trả lại, không có thì đương nhiên không việc gì! Không biết ta nói có đúng hay không?”

Lời nói của Hòa Thân đương nhiên là đúng rồi, mọi người ở đây đều có thể nghe rõ. “Truy nộp” đương nhiên là “truy người trả nợ”!

Hòa Thân vừa thấy Lưu Dung bị mình hỏi lại, bèn nói tiếp: “Thâm hụt ? Lại có mấy quan viên không có thâm hụt đâu? Sách Ni, Tô Khắc Sa Cáp trong năm Thuận Trị, Ngụy Đông Đình, Đông Quốc Duy của triều Khang Hi, Điền Văn Kính và Lí Vệ của triều Ung Chính, ngay cả lương đồng quốc gia được thiên tử thiên vị cũng đều bởi vì đủ loại nguyên nhân mà gây ra thâm hụt, đừng nói quan viên lớn nhỏ khác!”

Lưu Dung quả thực càng nghe càng không biết mình phải làm gì cho đúng.

”Cho nên, triều đình từ trước liền chủ trương truy nộp thâm hụt của quan viên mà không phải trừng trị tội của quan viên gây ra thâm hụt! Trong năm Khang Hi, Ung Chính phụng chỉ truy nộp khoản nợ của hộ bộ, đó là quang cảnh gì? Đừng nói là một số trọng thần triều đình, mà hoàng thái tử và các vị a ca lúc đó cũng đều thiếu bạc của quốc khố!

Triều đình lại chủ trương cho bọn quan viên trả lại, tất cả mọi người đều biết, một số cận thần đi theo Khang Hi nhiều năm còn không trả nổi, đến cuối cùng vẫn là Khang Hi móc hầu bao của mình giúp bọn họ trả lại! Liễu đại nhân đến tri phủ Khai Phong nhậm chức chưa được ba năm, nhưng trong ba năm này, ông ấy vẫn cố gắng truy thu thâm hụt nộp kho, mấy chục năm... không, hai năm như một ngày, gió mặc gió, mưa mặc mưa vượt qua biết bao nhiêu gian nan hiểm trở, hiện giờ mới trả hết thâm hụt của kho! Có thể nói, Liễu đại nhân vì truy nộp thâm hụt của kho, đã cúc cung tận tụy như vậy!” Hòa Thân bây giờ cũng không sợ hãi, ở trên đại đường vừa đi vừa nói chuyện.

Lưu Dung vốn muốn bắt ý đánh úp, nhưng không ngờ Hòa Thân này lợi hại như thế, một màn lý luận sắc bén đã khiến cho kế hoạch của hắn rơi vào khoảng không.

“Lưu đại nhân, ngài muốn kháng chỉ sao?” Hòa Thân đột nhiên vừa hỏi.

“Kháng chỉ?” Lưu Dung hoảng sợ, thiếu chút nữa ngồi xuống ghế. “Sao lại nói vậy?”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

41. Chương 41: Cổ Động Tinh Thần

Đã tự: Upin - Kiếm Giới

“Xin mời chỉ giáo?” Lưu Dung truy vấn Hòa Thân.

Lưu Dung không ngờ Hòa Thân dám to gan lớn mật ở công đường chất vấn hắn “Kháng chỉ”, nhưng trước mắt bao người, không thể làm việc qua loa, nếu mình hơi có một chút vô ý, chẳng phải là càng làm cho tiểu

tử này thực hiện được? - Lưu Dung nhiều năm đi theo phụ thân Lưu Thống Huân đến các nơi phá án, sớm biết rõ quan trường khó dò, tự nhiên cũng học được mọi chuyện phải hết sức cẩn thận, lưu tâm mọi chỗ.

Hòa Thân biết rõ Lưu Dung nổi tiếng phá án nghiêm cẩn, cụ thể, phạm là vụ án qua tay Lưu Dung, hầu như tất cả đều làm cho người bị thẩm vấn tâm phục khẩu phục, Lưu Dung chú trọng thu thập chứng cứ và dấu vết của phạm nhân trong lúc sơ ý để lại, mà không phải dựa vào vu oan giá họa, tra tấn bức cung để phá án.

Mặt khác Hòa Thân còn biết Lưu Dung và phụ thân Lưu Thống Huân giống nhau, đó là vô cùng cẩn thận, tuyệt sẽ không vì bạo ngược nhất thời mà làm hỏng đến thanh danh của mình, vừa rồi Lưu Dung vội vàng chỉ là hấn nhất thời xúc động. Nếu mình có thể từ chỗ sâu bức Lưu Dung từng bước, hấn nhất định sẽ tỉnh táo lại, sau đó suy nghĩ lại mà hành động.

Nghĩ đến đây, Hòa Thân mỉm cười nói: “Vừa rồi tại hạ đã nói rõ, trên thánh chỉ của vạn tuế gia nói rõ ràng, cho Lưu đại nhân đến các nơi đi “truy nộ” bạc thâm hụt của kho địa phương, bây giờ tri phủ Khai Phong Liễu đại nhân không đợi ngài ‘truy’ cũng đã ‘nộ’ rồi, sao ngài lại nói ông ấy có tội? Lưu đại nhân ngài làm như vậy, có phải là ngược với thánh ý ‘Lấy nhân nghĩa trị thiên hạ’ của Hoàng Thượng?”

”Đây! . . . Lưu Dung thật không ngờ Hòa Thân lại lấy vấn đề này phân cao thấp với hấn.

“Nếu theo cách làm của Lưu đại nhân, vậy quan viên thiên hạ còn có ai còn dám chủ động trả lại khoản nợ nữa? Số lượng lò đúc của bạc ròng dài châu và kinh đình hàng năm lại không giống nhau, nếu quan viên thiên hạ đều chờ đem tiền trả lại của quốc khố đổi thành quan ngân, vậy phải chờ tới năm nào tháng nào mới có thể đến lượt? Kéo dài như vậy, Thánh ý của Hoàng Thượng ‘trong vòng hai năm phải truy toàn bộ khoản nợ về quốc khố’ chẳng phải là lại bị trì hoãn? Hiện giờ Hoàng Thượng đang muốn tuần tra phía nam, trên dưới Đại Hà, trong ngoài Trường Thành tất cả đều đang khuê chiêng gõ mõ chuẩn bị. Nếu bởi vì việc nhỏ này làm lỡ nhịp trình nam tuần của Hoàng Thượng, phải chăng là mong muốn của Lưu đại nhân?”

Lời nói của Hòa Thân thật đúng là làm cho Lưu Dung toát mồ hôi, một chuyện đơn giản như vậy làm cho Hòa Thân phân tích kinh tâm động phách như thế, hấn thật sự không suy nghĩ đến tầng này.

Lưu Dung lập tức bắt đầu nghiền ngẫm dụng ý thực sự của Hoàng Thượng lần này cho hấn xuất kinh, hấn nghĩ: “Hoàng Thượng luôn luôn thánh ý sâu xa, bên ngoài để cho hấn dọn dẹp thâm hụt để chỉnh đốn trị an, nhưng thực tế có phải muốn hấn đến các nơi gom góp một món bạc? Mình ở Sơn Đông lại đại khai sát giới, chấn động vua và dân, sớm đã có bản hạch tội lên Ngự Sử, Hoàng Thượng có thể cho rằng ta không biết nguyên tắc, làm đảo loạn cục diện chính trị?”

- Bây giờ hộ bộ đã cạn kiệt, loạn trong giặc ngoài, đều chờ dùng bạc, nếu đúng như Hòa Thân nói như vậy, hành động của mình xem ra thật là đã vi phạm thánh ý của Hoàng Thượng, vậy có thể... Lưu Dung càng nghĩ càng lo lắng, cuối cùng hấn cũng không dám nghĩ nữa.

Hòa Thân vừa thấy lời nói của mình có tác dụng, cũng không dám tiếp tục nói nữa, chỉ cười cười nói: “Ngu kiến của tại hạ vụng về mong khâm sai đại nhân hiểu cho!”

Lưu Dung sớm đã hiểu rõ, nhưng ở trước mắt bao người không có lối mà xuống! Hấn có thể nào để cho một tên sư gia nho nhỏ còn chưa nhập lưu hỏi đến giường mắt ghen hòng? Vậy hấn về sau làm sao ở trong quan trường được?

Lưu Dung dù sao đã lăn lộn trong quan trường nhiều năm, chau mày nghĩ tới một cách, cách này có thể làm cho chuyện này tạm thời gác lại vừa có thể mượn cớ gõ vào Hòa Thân và Liễu Hi Công, vì thế liền ra vẻ thần bí khó lường nói:” Trong năm Ung Chính, tuần phủ Sơn Tây Nặc Mãn vì được ân sủng...”

Hòa Thân vừa nghe lời này liền hiểu được Lưu Dung ám chỉ bạc của bọn họ là từ trong tay thương gia mượn đến, năm đó Ung Chính mới lên, trong lòng đã sớm muốn dọn sạch khoản nợ của kho các nơi, vì thế tuần phủ Sơn Tây Nặc Mãn hiểu rõ thánh ý, vì được ân sủng liền từ tay các đại thương gia Sơn Tây mượn ba trăm vạn lượng bạc đến bổ khuyết thâm hụt của kho, vì thế bầm tấu với Ung Chính Sơn Tây chỉ trong thời gian một tháng đã bù đủ thâm hụt của kho.

Ung Chính trong lòng muốn vượt qua đại duyệt long nhan của Khang Hi, lập tức ban thưởng Nặc Mãn danh hiệu “tuần phủ thứ nhất thiên hạ”, lại phát chiếu ban ngợi khen trong cả nước. Nhưng việc này đúng lúc

bị Điền Văn Kính đi ngang qua Sơn Tây đến Hà Nam tiền nhiệm phát hiện ra, sau Điền Văn Kính thỉnh thánh mệnh, trong nửa tháng làm cho chân tướng rõ ràng khắp thiên hạ!

“Lưu đại nhân,” Hòa Thân nói, “Nặc Mẫn của Sơn Tây khi quân phạm thượng, chết chưa hết tội! Năm đó một trang bố cáo của Điền Văn Kính khiến cho bọn thương gia cho quan phủ Sơn Tây vay tiền tới cửa đòi nợ, nếu Lưu đại nhân cho rằng một trăm vạn lượng bạc trong kho của phủ Khai Phong cũng là mượn từ trong tay thương gia. Vậy mời Lưu đại nhân cũng cho dán bố cáo, để cho các vị thương gia đến cửa đòi nợ là được; hoặc là Lưu đại nhân nhất quyết đem một trăm vạn lượng bạc này đi, và để lại tâm phúc, xem trong thành Khai Phong có động tĩnh gì hay không! - như vậy không phải chân tướng rõ ràng hay sao?”~

Những lời nói này của Hòa Thân quả là lời nói chính nghĩa, làm cho mọi người đều không ngờ, Lưu Dung cũng kinh ngạc vô cùng, hẳn thật sự không ngờ suy nghĩ trong lòng mình, lại bị Hòa Thân đều nói ra hết.

Hòa Thân vừa thấy Lưu Dung bị mình nói trắng ra, liền thừa thắng xông lên nói: “Khâm sai đại nhân, Tri phủ Khai Phong Liễu Hi Công chủ động trả lại khoản nợ của kho, mặt khác còn hết sức thanh tra thám huyệt trước kia, đây đã là hết sức tận tâm vì triều đình, cần cù và thật thà như thế, tận trung với Hoàng Thượng như thế, Lưu đại nhân không tấu lên triều đình, biểu thị ngợi khen, ngược lại còn nói ông ấy có tội? - Tội của ông ấy là gì? Tại hạ cũng từng đọc thuộc (Đại Thanh luật) nhưng ta vẫn không tìm ra điều nào Liễu đại nhân phạm phải!”

Lưu Dung thấy hôm nay toàn gặp hạn, hơn nữa vẫn là ở cái tên “Trợ lý đặc biệt ” nho nhỏ này, tuy rằng tức giận vô cùng, nhưng không có cách gì, muốn trị Hòa Thân tội “làm loạn công đường” , nhưng vừa rồi Hòa Thân nói chuyện lại tâm bình khí hòa, cũng nho nhã lễ độ với hắn, càng chưa nói tới “Mục vô vương pháp”, vì thế hắn liền quyết định đem việc này tấu lên triều đình mọi chuyện, để cho Hoàng Thượng và quân cơ quyết định!

Cứ như vậy Hòa Thân ở đại đường dây dưa cho tới sáng. Lưu Dung mới giải trừ lệnh cấm với hắn. Hắn cáo biệt Liễu Hi Công rồi vội vàng chạp về nhà, tuy rằng hắn biết mình có về nhà cũng chẳng có tác dụng mấy, nhưng trong lòng hắn thật sự thấy nhớ Vương Vũ Châu .

Chờ hắn tới nhà rồi, đã thấy Vương Vũ Châu sớm sắp xếp đồ đạc của mình, đôi mắt khóc đã khóc đỏ lựng lên, xem ra là muốn quay về quê Bắc Kinh của nàng; Liễu Doanh Doanh cũng đã khuyên mệt lử rồi, ngồi ở trên ghế khuôn mặt u sầu, cũng không biết thế nào cho phải? Tiểu Viện còn ba hoa không biết mệt mỏi ở bên cạnh Vương Vũ Châu nói lời nhải!

Vương Vũ Châu tuy rằng cũng từ nhỏ được giáo dục “Tam tông tứ đức”, nhưng cũng không chịu được mình đã chủ động hiến thân với Hòa Thân, còn muốn dùng cách này để giữ hắn, nhưng ngay buổi tối hôm sau hắn đã ôm ấp nữ nhân khác ở trên giường, lại thêm Tiểu Viện châm ngòi thổi gió, thêm mắm thêm muối, nàng lại càng cảm thấy oan khuất vô cùng, lúc này mới muốn rời khỏi nơi đây.

Vương Vũ Châu cho tới bây giờ vốn không nghĩ nhiều chuyện như vậy, trước kia khi bọn họ còn khó khăn, nàng vẫn nghĩ để cho Hòa Thân thăng chức rất nhanh, nhưng hiện giờ người đàn ông của mình đã ra bộ dáng gì, lại ở bên ngoài cầu kết làm bạn với nữ nhân khác. Nàng thật sự là hối hận, lúc đầu đã không nên để cho Hòa Thân đến Khai Phong này, nàng lại nghĩ tới lúc ở Huỳnh Dương, bọn họ bốn người ở trong cái sân nhỏ đơn sơ, ban ngày đi ra ngoài bán tiền ám phủ, buổi tối ăn cơm cùng với Hòa Thân ngồi ở cái đình nhỏ uống trà nói chuyện phiếm, đó là những ngày yên tĩnh thoải mái!

Hòa Thân vừa rồi còn ở tri phủ đại đường miệng lưỡi nhanh nhạy, nhưng vào gia môn cái miệng của hắn liền trở thành vụng về, hẳn thật sự không biết nói cái gì để an ủi Vương Vũ Châu buồn bực này, không thể dùng câu nói “Mình là đại nam nhân của xã hội phong kiến, nên có ba thê bốn thiếp, nàng nên chấp nhận sự thật” để đạo đầu với nàng ?

Đúng lúc Hòa Thân đang không biết phải làm thế nào, chỉ thấy bên ngoài tiến vào một người, hắn vừa nhìn hóa ra là sư gia Lưu Đản Phương của Liễu Hi Công. Lưu Đản Phương từ lần trước sau khi bị Hòa Thân ra sức đánh một trận, mới đầu còn ghi hận trong lòng, nhưng sau lại thấy tri phủ đại nhân lại hiếu kính Hòa Thân như cha, tâm tư trả thù của hắn cũng dần dần biến mất, bây giờ hắn chỉ cần vừa nhìn thấy Hòa Thân, liền từ xa chào hỏi, tiến lên ân cần hỏi han nịnh bợ, cho nên lúc đầu Hòa Thân vô cùng ác cảm với hắn, nhưng sau lại thấy tiêu tử này có vẻ lanh lợi, cũng liền thường xuyên qua lại.

“Lão Lưu, có việc sao?” Hòa Thân hỏi.

Lưu Đản Phương vừa thấy tình thế trước mắt này có chút bất thường, buồn bã nói: “Sao, Hòa công tử phải chuyển nhà à?”

Hòa Thân bây giờ căn bản không rảnh tán gẫu với hắn, lại hỏi: “Người tìm ta có việc gì?”

Lưu Đản Phương thấy không khí trong phòng không thích hợp cho hắn nói chuyện, bèn kéo Hòa Thân ra ngoài sân, cười hì hì nói: “Hòa công tử, ta lần này tới là báo cho công tử một tin vui!”

“Báo tin vui? Ta có thể có tin vui gì chứ?” Hòa Thân cũng sửng sốt.

“Ta đến là để cầu thân với Hòa công tử!” Lưu Đản Phương cười nói.

“Cầu thân?”

“Vâng! - Tri phủ đại nhân có ý gả tiểu nữ Doanh Doanh cho công tử, cho nên ta được phó thác của tri phủ đại nhân đến đây!” Lưu Đản Phương nói.

Không đợi Hòa Thân nói, Lưu Toàn liền tóm Lưu Đản Phương giải thích cho hắn.

Lưu Đản Phương là người tinh tường, không cần Lưu Toàn nhiều lời, nói mấy câu liền sáng tỏ thông suốt. Lưu Toàn vừa mới nói vài câu, hắn quay lại vỗ vào vai Hòa Thân, cười nói: “Hòa công tử, có một chút việc nhỏ như vậy, cần gì phải buồn bực như thế, giao cho tại hạ, ta đi vào một lát, cam đoan làm cho cô nương Vương Vũ Châu mặt mày hớn hở, - càng cam đoan làm cho Doanh Doanh tiểu thư cũng cam tâm tình nguyện cùng chung. . . cùng chung một chồng!”

Hòa Thân không ngờ người này còn có bản lĩnh thế này, cũng biết hắn không phải là ba hoa khoác lác, nhưng lại ngại hỏi, liền cười gượng không nói. Lưu Đản Phương vừa thấy Hòa Thân ngầm đồng ý, nhất thời như được cổ vũ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi vào phòng.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

42. Chương 42: Lung Lay Người Nước Ngoài

Đã tự: ktnuyen - Kiếm Giới

Ba ngày sau thánh chỉ của Càn Long đến Khai Phong, ngoài các quan viên thiếu nợ bạc trong kho bị Lưu Dung trừng phạt thật mạnh ra, ngoài dự đoán mọi người là trên thánh chỉ của Càn Long lại tán thưởng Liễu Hi Công, Liễu Hi Công vẫn nhậm chức tri phủ Khai Phong, thay quyền tuần phủ Hà Nam.

Sau khi nhận được đạo thánh chỉ của Càn Long này, Lưu Dung càng tin tưởng lần này Càn Long phái hắn xuất kinh, thực tế là để cho hắn gom góp một món bạc cho triều đình, mà không phải để cho hắn có sai sót truy cứu, có tội tất xử với bọn quan viên! Hiểu được điểm này, Lưu Dung sau khi xử lý vài huyện lệnh tham ô lớn cũng liền dẹp đường quay về kinh.

Liễu Hi Công là người được lợi nhất trong hành trình khâm sai lần này, tạ ơn Hòa Thân là đương nhiên. Ngay trong ngày Lưu Dung rời khỏi Khai Phong, nha môn tri phủ tổ chức một bữa tiệc long trọng, chủ trì bữa tiệc đương nhiên là Hòa Thân. Dưới sự trợ giúp của tri phủ Liễu Hi Công, Hòa Thân thật là bố trí phong cảnh, làm cho nổi bật.

Liễu Hi Công sau khi dẫn dắt mọi người kính rượu Hòa Thân, lại một mình bưng một chén rượu đi đến trước mặt Hòa Thân, cười nói: “Hòa công tử, từ nay về sau người sẽ không là ‘Trợ lý đặc biệt’ của Tri phủ Khai Phong, mà sẽ trở thành ‘Trợ lý đặc biệt’ của Tuần phủ Hà Nam. Sau này chỉ cần Hòa công tử theo ta làm tốt, ta nhất định sẽ tấu lên Thánh Thượng, ngợi khen Hòa công tử! Nào, chúng ta cạn chén rượu này!”

Hòa Thân nghĩ thầm: “Ta dựa vào, lúc này mới thay quyền tuần phủ được nửa ngày, mà mẹ người đã ra vẻ đại quan trước mặt ta! - ta đi theo người làm tốt, người *** cũng xứng!” Nghĩ đến đây Hòa Thân ha ha cười nói: “VẬY sau này còn làm phiên tuần phủ đại nhân dạy bảo nhiều hơn, đề bạt nhiều hơn, Hòa Thân vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích!”

Liễu Hi Công vừa nghe lời này mặt đỏ lên, nhất thời cảm thấy được lời nói vừa rồi của hắn với Hòa Thân có chút không tôn kính, vì thế cũng ha ha cười hỏi: “Hòa công tử sau này tính toán ở Hà Nam phát triển như thế nào? Nếu người còn làm kinh doanh, Liễu mỗi nhất định toàn lực tương trợ!”

Liễu Hi Công vừa nói việc kinh doanh, Hòa Thân bỗng nhiên nghĩ đến huynh muội John Lawrence đến nay còn bị hắn giam lỏng ở “Minh Hiền Lâu”, vì thế liền nói với Liễu Hi Công: “Liễu đại nhân, chúng ta còn có một chuyện quan trọng chưa làm!”

“Chuyện gì?” Liễu Hi Công thấy Hòa Thân nói vẻ nghiêm trang, liền kéo Hòa Thân đi tới nhỏ giọng hỏi han.

Hòa Thân cười nói: “Liễu đại nhân, ta nói là chuyện một trăm vạn lượng bạc của John Lawrence! - lúc trước chúng ta là vì đối phó Lưu Dung, bắt đắc dĩ mới mượn người nước ngoài kia, bây giờ sóng gió đã qua, đại nhân lại thăng nhiệm tuần phủ, còn một trăm vạn lượng bạc kia thì sao? Ta thấy chúng ta trả lại cho hắn là tốt nhất, chúng ta có thể nhốt hắn vài ngày, sao có thể nhốt hắn cả đời?”

Liễu Hi Công bây giờ bị thắng lợi làm mờ lý trí, vừa nghe Hòa Thân đưa ra chuyện phải trả lại bạc cho John Lawrence, liền chẳng hề để ý nói: “Đúng. . . đúng.. . đem bạc trả lại cho hắn, sau đó để hắn cút đi là được.”

Có những lời này của Liễu Hi Công, Hòa Thân thừa dịp hắn đang cao hứng, liền lập tức mang theo sư gia Lưu Đan Phương của Liễu Hi Công đến kho lấy bạc, sau đó không quản đêm tối đến cửa hàng bạc đổi thành ngân phiếu.

Hòa Thân còn muốn cầm số tiền này làm lễ gặp mặt với John Lawrence.

Nói đến Lưu Đan Phương, Hòa Thân vẫn là báỉ phục hắn, ngày đó Liễu Hi Công đến nhà hắn cầu thân, đúng lúc thấy Vương Vũ Châu đòi về kinh thành, Liễu Doanh Doanh khuyên một đêm đều không làm nên trò trống gì; nhưng sau khi Lưu Đan Phương này đi vào, chưa qua một bữa cơm đã khiến cho Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh bắt tay thân thiện, xem như vậy Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh thật đúng là muốn hai người cùng chăm sóc hắn, ân ân, oán oán, đối với chuyện này Hòa Thân vẫn là thực cảm kích tên Lưu Đan Phương đề tiện vô sỉ này.

Buổi trưa ngày hôm sau Hòa Thân và Lưu Toàn giữa trưa đến “Minh Hiền Lâu”, vừa thấy mặt liền đem tấm ngân phiếu một trăm vạn lượng trả lại cho John Lawrence.

John Lawrence quả thực liền không thể tin được Hòa công tử này lại trượng nghĩa như thế. Bạc của mình đã bay đi vẫn còn có thể quay trở lại, đây cũng là người tốt đầu tiên hắn gặp ở Trung Quốc, vì thế liền giữ chặt tay Hòa Thân nói: “Hòa công tử, ngài thật sự là quá tốt, ta thật sự là không biết dùng cách nào để cảm tạ! Ở Trung Quốc, cái này gọi là làm cái gì. . . đúng rồi, gọi là ‘vật về chủ cũ’!”

- Oa, xin chúa, phù hộ cho vị trẻ tuổi thiện lương chất phác này!”

Hòa Thân cười nói: “John Lawrence tiên sinh, cầu Chúa của người có thể phù hộ người sau này làm kinh doanh lớn phát đại tài!”

“Đa tạ Hòa công tử, đa tạ Hòa công tử! - mau mời ngồi, hôm nay ta muốn cùng Hòa công tử uống say một trận, cùng chúc mừng ta vừa có được tự do!” John Lawrence kéo Hòa Thân ngồi trên ghế, sau đó lại đi ra gọi tiểu nhị từ lâu chuẩn bị rượu và thức ăn.

Lưu Toàn vừa thấy John Lawrence đi ra ngoài, liền tiến đến trước mặt Hòa Thân nói: “Thiếu gia, xem ra người nước ngoài này dễ lừa gạt thật! Nói mấy câu mà bọn họ đã tin!”

Hòa Thân định bụng mắng Lưu Toàn hai câu, nhưng hắn nghĩ Lưu Toàn đi theo chính mình cũng vất vả, còn lúc nào cũng nghĩ làm thế nào cho hắn vui vẻ, nên không nhẫn tâm mắng hắn, mà cười cười nói: “Lưu Toàn, lát nữa ta muốn nói chuyện với John Lawrence chuyện làm ăn, người phải hành sự tùy theo hoàn cảnh!”

“Biết rồi, thiếu gia! Thiếu gia cứ yên tâm đi!” Lưu Toàn nói xong liền thối lui sang một bên, ra vẻ nghiêm trang túc mục.

Ăn cơm cùng với người nước ngoài, Hòa Thân tuy lớn như vậy nhưng vẫn là lần đầu tiên. Dưới sự cổ vũ của John Lawrence, Lưu Toàn và muội muội của hắn Bích Sa tiểu thư cũng được gọi lên bàn ăn. Hơn nữa hắn còn luôn mồm gọi Lưu Toàn là “Lưu tiên sinh”; trên bàn cơm có rượu nho của Bích Sa tiểu thư chuẩn bị và rượu trắng của tiểu nhị khách sạn mang lên, bọn họ bốn người không ai bảo ai, ai uống bao nhiêu thì rót bấy nhiêu, ngoài cùng nhau nâng chén uống cạn, còn lại là tự nhiên.

Ăn cơm xong rồi, mọi người lại ngồi xuống, Hòa Thân liền vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm với huynh muội John Lawrence.

“Không biết John Lawrence tiên sinh sau này có tính toán gì không ? - có còn muốn đi tìm Liễu Hi Công đại nhân cùng làm kinh doanh?” Hòa Thân cười hỏi.

“Không. . . Không. . . Không, ta không bao giờ ... hợp tác với hắn nữa! Hắn là người thấy lợi vong nghĩa, không hề tín nghĩa! -Làm kinh doanh vẫn nên cùng người như Hòa công tử.” John Lawrence nói.

Hòa Thân ha ha cười nói: “Ta cũng đang muốn làm kinh doanh, nhưng cũng không biết làm cái gì tốt!”

“Hòa công tử nếu có thể hợp tác với ta, thì quả thực tốt quá!” John Lawrence nói, “Gần đây còn có một chuyện làm ăn lớn, không biết Hòa công tử có làm được hay không?”

Không đợi Hòa Thân mở miệng, Lưu Toàn liền tiến lên nói : ”John Lawrence tiên sinh, người nói năng kiểu gì vậy! - Ở nước Đại Thanh này còn có việc gì mà thiếu gia nhà ta không làm được chứ? Ta nói cho người biết, người làm kinh doanh mà tìm thiếu gia nhà chúng ta, coi như người đã tìm đúng người rồi!

Hòa Thân vừa nghe thấy Lưu Toàn coi người nước ngoài này như thằng ngốc, cũng phét lác *** thái quá, liền mau chóng ngăn hắn lại, cười hỏi John Lawrence: “Người rốt cuộc có việc kinh doanh gì? Nói ra cho ta nghe xem!”

John Lawrence uống một ngụm trà nói: “Đó là trước khi ta đến phủ Khai Phong nghe nói Anh quốc có một đại thương thuyền gọi là ‘Nhật viễn hảo’ muốn tới Ấn Độ thu mua hương liệu, nhưng Ấn Độ đã xảy ra nội loạn, cho nên việc kinh doanh này bọn họ không làm được, vì thế bọn họ đã muốn đem việc kinh doanh này đến Trung Quốc, bọn họ tới Quảng Châu trước, nhưng Tổng đốc Lương Quảng rất hà khắc với người Anh quốc chúng ta, việc kinh doanh này của bọn họ cũng vẫn chưa làm được. Trước khi ta đến Khai Phong, bọn họ quyết định đến Nam Kinh mua một ít hàng hóa như đồ sứ, lá trà và tơ lụa. Ta đoán bọn họ đến Nam Kinh cũng sẽ không thuận lợi, bởi vì ta vừa rời khỏi Nam Kinh, tình hình nơi đó cũng không khác lắm với Quảng Châu. Ta ở trong thương đội bọn họ quen biết một nhân vật quan trọng, nếu chúng ta tới Nam Kinh có thể giúp bọn họ chuẩn bị lô hàng này, đây là một món tiền lớn!”

Hòa Thân hỏi: “Bọn họ mang đến bao nhiêu tiền?”

“Ước chừng có ba trăm vạn bằng Anh ! - Tương đương với chín trăm vạn lượng bạc trắng!” John Lawrence nói.

“Chín trăm vạn lượng?” Hòa Thân vừa nghe khoản làm ăn lớn như vậy, tinh thần liền tỉnh táo lại ngay.

“Đúng vậy, nhưng vì khoản làm ăn này quá lớn, phải nghĩ cách hợp tác với quan phủ Lương Giang, nếu không như vậy, cơ bản không thể làm nổi! - Hòa công tử, người có quen biết với quan phủ Lương Giang sao? Có bằng hữu nào làm việc ở trong quan phủ không?” John Lawrence hỏi.

Hòa Thân vừa thấy gã này cũng rất thực tế, há mồm liền hỏi chuyện mấu chốt nhất, nếu hắn nói ở quan phủ Nam Kinh không có bằng hữu, chuyện này lập tức liền bị nhỡ, nhưng nếu mình nói ở bên kia có bằng hữu, nếu thật sự tới rồi Nam Kinh rồi chẳng phải sẽ bị lừa ra?

Đang lúc Hòa Thân lo lắng có nên phét lác hay không, thì Lưu Toàn hướng về phía John Lawrence hì hì cười, nói: “John Lawrence tiên sinh, người xem thường ai vậy? Người có biết quan lớn nhất ở Nam Kinh là quan gì không?”

“Biết, Lưu tiên sinh, làm sao vậy? - quan lớn nhất của Nam Kinh là Tổng đốc Lương Giang! ở đó bất luận kẻ nào đều phải nghe hần, quyền lợi của hần đều lớn hơn so với người khác.” John Lawrence trừng mắt nhìn Lưu Toàn nói.

“Người có biết không, bây giờ Tổng đốc Lương Giang chính là nô tài nô bộc của thiếu gia ta?” Lưu Toàn nghiêm túc nói.

“Thật sự? Tổng đốc Lương Giang Trần Huy Tổ chính là nô tài của Hòa công tử!” John Lawrence vui mừng quá đỗi. Hần sống ở Trung Quốc đã lâu, đương nhiên biết nô tài nô bộc hàm nghĩa là gì, cũng biết vô luận nô tài nô bộc làm đến quan to như thế nào, thấy chủ từ của hần vẫn phải hiếu kính, không dám không tuân theo!

Hòa Thân vừa thấy Lưu Toàn đã bốc phét đến độ này, nếu mình lại nói không phải, vở kịch này sẽ không thể diễn tiếp, vì thế cười nói: “Tổng đốc Lương Giang Trần Huy Tổ là nô bộc đời đời của nhà ta, khi cha ta đến Phúc Kiến đánh giặc hần mới là tri huyện, không ngờ mấy năm nay đã trở thành đại quan!”

”Oa. Thượng Đế! Vậy thì tốt quá! . . John Lawrence nhất thời nhảy lên trên mặt đất.

Hòa Thân và Lưu Toàn sau khi phối hợp lừa dối huynh muội John Lavvrence, liền định ra kế hoạch hợp tác của bọn họ.

Đội Hòa Thân cảm thấy mỹ mãn trở về nhà, không ngờ trong nhà lại có khách. - vợ chồng Huyện lệnh Huỳnh Dương Triệu Nhân Nghĩa ở trong nhà chờ hần.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

43. Chương 43: Rời Khỏi Khai Phong

Đã tự: ktnuyen - Kiếm Giới

Hòa Thân đã sớm không có cảm tình với Triệu Nhân Nghĩa này, hơn nữa hần với vợ của Triệu Nhân Nghĩa đã từng có vụng trộm, hiện giờ nhìn thấy nhau càng không được tự nhiên. Vốn dĩ Triệu Nhân Nghĩa lần này đến báo với Hòa Thân việc vui của hần, ngay tại buổi chiều hôm nay. Triệu Nhân Nghĩa đã được Liễu Hi Công điều tới nha môn phiên ti của phủ Khai Phong nhậm chức chủ sự.

“Hòa lão đệ, Liễu đại nhân đã tấu lên triều đình tiến cử ta. Liễu đại nhân nói không bao lâu ta sẽ thăng nhiệm làm phiên đài nha môn phiên ti của phủ Khai Phong, cái này tương đương với thăng liền hai cấp!” Triệu Nhân Nghĩa vẻ mặt hứng thú báo tin vui với Hòa Thân.

“Thật không? Thật là đáng mừng!” Hòa Thân vỗ tay nói.

Hòa Thân sau khi nghe được tin tức Triệu Nhân Nghĩa được thăng quan, cũng không cảm thấy vui vẻ chút nào, ngược lại hần còn hiểu được nguyên nhân vì sao lúc trước Triệu Nhân Nghĩa dâng hần tặng cho Liễu Hi Công, Triệu Nhân Nghĩa không cảm thấy một chút thương tâm mà ngược lại còn có chút vui mừng.

Lúc này Triệu Nhân Nghĩa vẻ mặt hồng hào, đã hoàn toàn không có vẻ trung hậu lúc trước ở huyện Huỳnh Dương, cũng không quan tâm Hòa Thân có muốn nghe hay không, chỉ quan tâm đến thoải mái của chính mình, liền không coi ai ra gì bắt đầu ăn nói lung tung: “Hòa Thân lão đệ, sau này chúng ta lại đã cùng nhau, tuy rằng không ở cùng một nha môn, nhưng nếu sau này các người gặp phải chuyện gì, cứ việc nói với ta, chỉ cần có thể giúp đỡ Triệu Nhân Nghĩa ta nhất định sẽ giúp đỡ!”

Hòa Thân vừa nghe lời này thật giống với giọng điệu của Liễu Hi Công, chẳng lẽ người làm quan đều có điệu bộ này? Hần muốn dùng lời đả kích Triệu Nhân Nghĩa này một chút, vì thế cũng ha ha cười nói: “Ta sau này sẽ dựa tất vào Nhân Nghĩa huynh, chờ ta khi nào không ở được Khai Phong nữa. nói không chừng sẽ tìm đến chỗ huynh, đến lúc đó Nhân Nghĩa huynh cũng không được quên huynh đệ này !”

Triệu Nhân Nghĩa hôm nay đã uống không ít rượu, vừa nghe Hòa Thân nói lời này, cũng không chút do dự, bèn bạnh cổ trừng mắt, vỗ vỗ ngực hướng về phía Hòa Thân nói: “Yên tâm! Hòa lão đệ yên tâm! “sau này chuyện của người cũng là chuyện của ta, chỉ cần lão đệ để mắt đến Triệu Nhân Nghĩa ta, có chuyện gì cứ nói! Đừng khách khí, người khách khí thì là người ngoài rồi!”

Hòa Thân vừa thấy người này sao lại vô sỉ như vậy, còn chưa ra đầu mà đã bắt đầu tìm khoác lác rồi! Vì thế hắn cũng không đáp lời Triệu Nhân Nghĩa nữa, thờ ơ cúi đầu uống trà.

Triệu Nhân Nghĩa uống nhiều rượu cũng hồ đồ rồi, nhưng vợ của hắn Minh Cầm vẫn rất tỉnh táo? Nàng vừa thấy Triệu Nhân Nghĩa này càng nói càng thái quá, liền chạy đến khuyên nhủ hắn, quấy rầy cười cười với Hòa Thân, giọng điệu dịu dàng nói: “Hòa công tử, công tử đừng cười! Hắn hôm nay uống chút rượu, lời nói không có chừng mực!”

Hòa Thân vừa thấy đôi này thật là phu xướng phụ họa, lúc này mới là phiên dài tép riu mà đã bắt đầu đòi che chở mà không biết xấu hổ, hắn vội vàng tránh né ánh mắt nóng bỏng của Minh Cầm, nói với Triệu Nhân Nghĩa đang đắc ý vênh vác: “Ta sao có thể chê cười chứ, ta sau này còn phải trông cậy tất cả vào Nhân Nghĩa huynh nâng đỡ ? — Nhân Nghĩa huynh . huynh nói tiếp đi!”

Triệu Nhân Nghĩa bây giờ đang rất cao hứng, nào có nghĩ nhiều, lại bịa chuyện trời cao biển rộng, cuối cùng mới nghe ra trong lời nói của Hòa Thân có vẻ không âm không dương, hắn thấy bộ dáng uể oải của Hòa Thân, còn cho rằng do một ngày bận rộn nên mệt mỏi, vì thế khách khí vài câu rồi cùng với Minh Cầm cáo từ.

Minh Cầm đi tới cửa đỡ Triệu Nhân Nghĩa lên xe, quay đầu lại nói với Hòa Thân: “Chúng ta sẽ ở trong nhà môn phiên ti. Hòa công tử có rảnh nhớ mang theo Vũ Châu qua chơi, ta ở nhà chờ công tử!”

Hòa Thân vừa nghe hàm ý trong lời nói của Minh Cầm, nghĩ thầm: Ta còn đi, ta cũng quá là không biết liêm sỉ!

Một nguyên nhân rất quan trọng mà lúc đầu Hòa Thân đến Khai Phong là vì né tránh Minh Cầm. Bây giờ vừa đến xong, thì Minh Cầm lại đến, xem bộ dạng nàng buổi tối hôm nay vừa cùng Vương Vũ Châu nói chuyện vừa dùng ánh mắt dụ dỗ vụng trộm nhìn mình. Hòa Thân liền biết nếu mình lại tiếp tục ở Khai Phong, nữ nhân này còn có thể trăm phương nghìn kế tìm tới mình.

Ăn xong cơm Hòa Thân cũng không có tâm trạng đi tìm Vương Vũ Châu nói chuyện, một mình nằm ở trên giường bắt đầu suy nghĩ.

-Hiện giờ bên cạnh ta đã có Vương Vũ Châu xinh đẹp mỹ miều, am hiểu lòng người, chính mình còn không biết thỏa mãn lại còn không rõ ràng với con gái của Liễu Hi Công, còn dụ dỗ mình rơi vào vòng tay của thiếu phụ Minh Cầm kêu gọi kia, hiện giờ cũng chạy tới Khai Phong rồi. ..

-Ta đầu tiên là vì Vương Vũ Châu hao tổn tâm tư đi giải quyết cái tên lưu manh Vương Tam Nhi kia. sau đó lại đến Huyện Huỳnh Dương bận rộn vì các tên tiểu tử gốc Triệu Nhân Nghĩa kia, còn chưa được nghỉ ngơi, Liễu Hi Công lại mời ta đến phủ Khai Phong này. Cho tới bây giờ. người ta thắng quan, phát tài. còn ta vẫn hai tay trống trơn! — Đây thật đúng là: loạn rừng rục người phương xướng bài ta gặt hái, lại quen biết tha hương là cổ hương; thật hoang đường, kết quả là đều là xiêm y vì người khác!

Nghĩ đến đây. Hòa Thân liền từ trên giường ngồi dậy: Ta dựa vào, ta là làm cái gì vậy? - Ta là ngựa giống à? Tuy rằng nói trắng ra đến Đại Thanh này không mất công sức gì. nhưng phải làm ngựa giống, ta *** còn không bằng ở Bắc Kinh? Héo hơn qua hơn nửa năm này, tất cả đều là năm tháng phí hoài, trò chơi nhân sinh! Còn tiếp tục như vậy ta khẳng định xong đời. Không được, không thể tiếp tục ở Khai Phong! Tiếp tục ở đây sẽ xoá sạch sự trong sạch của ta!

Nói là làm. Hòa Thân lúc này quyết định: ngày mai sẽ cùng huynh muội John Lawrence đến Giang Nam!

Vương Vũ Châu vừa mới bị màn rung động tình cảm ngày hôm qua đã định thần lại. Hiện giờ lại nghe Hòa Thân đòi đi, mà lại là muốn đến Giang Nam, vừa định ngăn cản, nhưng lại nghĩ đến lời nói của Lưu Đản Phương nói với nàng ngày trước, liền bắt đầu do dự. Cuối cùng nàng cắn răng một cái. Nói với Hòa Thân: “Nếu Hòa công tử quyết ý muốn đi. Vũ Châu sao dám ngăn trở! — nhưng công tử là một nam nhân, tuy

nói bên người có Lưu Toàn. Nhưng hắn vẫn là một đứa nhỏ. đừng nói chăm sóc công tử, có đôi khi công tử còn phải quan tâm đến hắn!

Vương Vũ Châu nói tới đây thấy Hòa Thân đứng yên lặng, cũng không có nói gì, liền nói tiếp: “Công tử đi ra ngoài nhất định phải nhớ chăm sóc mình, làm bất cứ chuyện gì thành công hay không, tốt nhất không nên phô trương! — Chúng ta ở huyện Huỳnh Dương bán tiền âm phủ kiếm được không ít tiền, lần này công tử mang đi theo. Công tử cũng không cần lo lắng cho ta và Tiểu Viện, chị em chúng ta chịu khó một chút, may vá cho người ta, cọ cọ rửa rửa, như vậy cũng có thể sống qua ngày! . . . Chỉ cần công tử có thể bình an trở về. Vũ Châu sẽ mỗi ngày cầu Bồ Tát phù hộ!”

Hòa Thân nghe vậy nước mắt đã tuôn rơi.

Mỗi ngày cầu Bồ Tát! Hòa Thân bỗng nhiên nghĩ đến lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, không phải là trong miếu Bồ Tát ở hoàng thành Bắc Kinh hay sao?

Ngày hôm sau Hòa Thân đi trước chào hỏi Triệu Nhân Nghĩa. Sau đó để cho Vương Vũ Châu và Tiểu Viện chuyên tới sống trong nhà Triệu Nhân Nghĩa, trả lại căn nhà mình thuê, hắn thật sự lo lắng hai nàng lẻ loi sống trong đại viện rộng lớn này.

Buổi chiều Hòa Thân đến nha môn tri phủ từ biệt Liễu Hi Công, nói mình phải đến phía nam xem xem, thuận tiện trở về kinh doanh mang một số thứ. Liễu Hi Công biết hắn có thể lên làm tuần phủ, tất cả đều là nhờ sự giúp đỡ của Hòa Thân, hiện giờ vừa nghe Hòa Thân nói phải đi, vốn muốn lưu giữ lại, nhưng hắn lại nghĩ này Hòa Thân biết hắn rõ như lòng bàn tay, giữ ở bên người sớm hay muộn sẽ sinh chuyện xấu, hơn nữa hắn bây giờ vừa mới lên làm tuần phủ, đang là lúc hăng hái, cũng không có thời gian như trước xưng huynh gọi đệ quan tâm đến Hòa Thân như vậy, vì thế giả bộ khách khí vài câu là được rồi.

Bố trí xong tất cả, chọn ngày đẹp trời, Hòa Thân mang theo Lưu Toàn và huynh muội John Lawrence khởi hành.

Bọn họ ra khỏi Khai Phong thẳng đường đi về phía đông, qua Thương Khâu qua Từ Châu, sau đó thuận Kinh Hàng Vân Hà Nam xuống, dọc theo đường đi màn trời chiếu đất, nửa tháng sau mới tới địa giới Dương Châu.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

44. Chương 44: Mấy Tên Sát Thủ

Đã tự: ktnuyen - Kiếm Giới

Tòa cổ thành Dương Châu này, liên tiếp mưa gió thay đổi bất ngờ, mấy độ hưng suy, mấy độ huy hoàng, từng qua hưng khởi đời Hán, phồn vinh đời Đường, cường thịnh đời Minh. Dương Châu thời kì Càn long đời Thanh đã là đầu mối then chốt của giao thông thủy bộ, yết hầu của thủy vận nam bắc và là trung tâm buôn bán ngành muối lớn nhất của cả nước, trở thành là một trong 10 thành phố lớn trên toàn thế giới có trên 50 vạn dân cư. Bao hàm nhân văn rộng khắp, khái niệm địa lý cơ bản không thể so sánh với thành phố Dương Châu ngày nay.

Huynh muội John Lawrence thời gian dài nam bắc bôn ba, hiển nhiên đã rất quen thuộc với Dương Châu, nhưng Hòa Thân và Lưu Toàn thì không như vậy. Tâm trí Hòa Thân đã sớm hướng về Dương Châu, vừa nghĩ đến “Sầu Tây Hồ” và hai mươi tư câu đêm trăng sáng của Đỗ Mục lừng danh thiên hạ. Câu thơ “người ngọc nơi nào dạy thổi tiêu”, vừa qua Hoài An hắn liền hận không thể lập tức du lịch một phen đô thị lớn đầu tiên phía đông nam được xưng là “Hùng phú quan thiên hạ” này.

Bọn họ vốn muốn trước khi trời tối sẽ vào thành Dương Châu, để tham quan cảnh đêm Dương Châu, nhưng chờ xuống thuyền cách thành Dương Châu ba mươi dặm, cũng là một nơi dân cư đông đúc, một cảnh tượng

giàu có và đông đúc phồn hoa. Bọn họ trên đường vừa đi vừa nghỉ, ngó đông ngó tây xem bắt giặc đã đến chập choạng tối, không có cách nào, đành ở một nơi là “Phù dung trấn” tìm một khách điểm ở lại.

Ngồi thuyền cả ngày mệt nhọc, Hòa Thân vào trong phòng rửa mặt chải đầu, thay quần áo sạch sẽ rồi xuống dưới lầu, gọi tiểu nhị cho vài món ăn nổi tiếng của Dương Châu và một bình rượu ngon, hân cùng với John Lawrence vui vẻ uống hai chén. Qua nửa tháng cùng thuyền, ngày ngày đêm đêm đồng hội đồng thuyền, hiện giờ bốn người bọn họ đã trở thành bằng hữu tốt vô cùng quen thuộc.

“Vẫn là phía nam tốt, nhìn xem nơi này, chỉ là cái trấn nhỏ cũng đã tương xứng với Khai Phong!” Hòa Thân hưng phấn nói với John Lawrence .

“Phía nam có ma lực của phía nam, phương bắc có ý nhị của phương bắc! - Trung Quốc chỗ nào cũng tốt!” John Lawrence cảm khái nói.

Hòa Thân nghe thấy John Lawrence, mở mồm là nói được những câu đúng ý tình tề, vì thế ha ha cười nói: “John tiên sinh quả nhiên kiến thức độc đáo! Hôm nay chúng ta nâng cốc đón gió tẩy trần, Hòa Thân ta còn phải lãnh giáo người!”

Sau khi cùng với hai người nước ngoài này, rất nhiều quy củ trước kia đều đã thay đổi không ít. Trước kia khi Hòa Thân ăn cơm, Lưu Toàn căn bản không dám ngồi cùng, chỉ là đứng một bên hầu hạ, nhưng huynh muội John Lawrence lại căn bản không đối đãi Lưu Toàn như người dưới, mỗi lần ăn cơm uống trà, nhất định cũng muốn để Lưu Toàn ngồi cùng, khi bình thường nói chuyện cũng luôn xưng Lưu Toàn là “Lưu tiên sinh”. Cứ như vậy, giữa bọn họ tuy rằng đã không có phân cách chủ tớ, nhưng mọi người cũng đã thân cận hơn rất nhiều, sống với nhau cũng thật là hòa hợp.

Ngay lúc bọn họ đang nói chuyện phiếm, tiểu nhị đã bưng lên mấy đĩa thức ăn nhắm rượu, cái gì “Ngô phùng thánh xào đậu hủ”, “Nông dân chiên gà”, “sợi lê xào thịt”, “Giang nhất lang mười kiểu thịt đầu heo” rượu Thiệu hưng lâu năm” nổi tiếng.

Hòa Thân và John Lawrence đã sớm đói bụng, vừa thấy món ăn Dương Châu đầy hương vị màu sắc, hai người cầm đũa trước nhắm nháp một hồi. Sau đó mới từ từ uống rượu nói chuyện trời đất. Muội muội của John Lawrence Bích Sa tiểu thư theo thường lệ lấy ra rượu nho nàng tự chuẩn bị, rót đầy hai bát uống cùng với Lưu Toàn.

Hòa Thân phát hiện Lưu Toàn này ngoài việc thích nịnh bợ người ra, còn đặc biệt giỏi về tiếp xúc với phụ nữ. Trước kia cùng với nha đầu Tiểu Viện của Vương Vũ Châu cũng như vậy, tiểu tử này chưa được mấy ngày đã bắt đầu liếc mắt đưa tình với Tiểu Viện. Bây giờ với cô gái tây này mới qua hơn mười ngày, đã làm cho Bích Sa tiểu thư với hân vô cùng thân thiết.

Ăn xong cơm rồi, Hòa Thân lên phòng khách trên lầu nghỉ ngơi. Hôm nay hân ăn ngon uống cũng nhiều, lại nghĩ ngày mai là có thể đi chơi Dương Châu một phen, nhất thời cảm thấy vô cùng thích ý, nằm trên giường vừa nhắm mắt liền ngủ một giấc.

Hòa Thân cũng không biết ngủ đến khi nào, bỗng nhiên nghe thấy có người gõ cửa, vừa gõ vừa kêu khê: “Thiếu gia, thiếu gia. . . Thiếu gia — ”

Hòa Thân vừa nghe hóa ra là Lưu Toàn, cực chẳng đã bèn xuống giường mở cửa, nhưng hân vừa mở cánh cửa đã bị Lưu Toàn “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

“Thiếu gia, nguy rồi! “ Ở đây buổi tối hôm nay muốn giết người!” Lưu Toàn sợ tới mức mặt biến sắc.

“Cái gì? Muốn giết ai?” Hòa Thân ngạc nhiên.

“Thiếu gia, hôm nay lúc ăn cơm chiều tối ăn một chén lớn thịt đầu heo. Vừa rồi cảm thấy khát nước liền uống nửa bình trà lạnh, chưa lên giường đã cảm thấy được trong bụng sôi ùng ục, tôi đi ra nhà vệ sinh phía sau ngồi”

“Người ngồi xuống trước, không phải vội cứ từ từ nói !” Hòa Thân vừa nghe sự việc nguy hiểm, cũng không trách Lưu Toàn ba toa, thấy Lưu Toàn còn ôm bụng liền đỡ hân đến bên giường ngồi xuống.

”Không ngờ trong nhà vệ sinh cũng có người lạnh bụng, nửa ngày cũng không ra! Tôi vừa thấy nhà vệ sinh bên trái có một mảnh đất trồng rau, đã định đến chỗ đất trồng rau để giải quyết! —Tôi đến đất trồng rau

vừa mới ngồi xuống, thì thấy ngoài tường tiến vào vài người, đám người này cừ thật, xem ra đều là sát thủ chuyên nghiệp.

“Người không nghe thấy bọn họ nói cái gì, hoặc là nói giết người nào?” Hòa Thân hỏi.

“Lúc ấy ta sợ tới mức không kéo xuống được, nhưng thoáng nghe bọn hắn nói ‘Bây giờ khách điểm còn có phòng sáng đèn, đợi lát nữa mới hạ thủ, còn phía sau thì không nghe rõ.’ Lưu Toàn nói.

“Vậy chúng ta đi xuống xem xem!” Hòa Thân nói, hắn cảm thấy được phải biết rõ những người này muốn giết ai. Bởi vì John Lawrence trên người mang theo mấy trăm vạn lượng bạc lớn, nếu đám người này đã sớm theo dõi bọn họ, bây giờ muốn giết người cướp của, vậy thì nguy rồi.

Lưu Toàn vừa thấy Hòa Thân muốn đi xuống, vội vàng ôm lấy cánh tay Hòa Thân: “Thiếu gia, thiếu gia không thể đi xuống, nguy hiểm lắm”

Hòa Thân nói: “John Lawrence trên người mang theo nhiều tiền như vậy, vạn nhất bị những người đó cướp đi, chúng ta không phải cũng xong rồi sao? “ cho nên chúng ta bây giờ phải đi đến phòng John Lawrence xem xem!”

Lưu Toàn nghe thấy Hòa Thân nói có lý, nghĩ ngợi nói: “Thiếu gia, theo cửa sổ phòng của thiếu gia có thể nhìn thấy mấy người phía dưới kia, nếu không chúng ta nhìn trước xem, cũng dễ có chuẩn bị.” Nói xong bèn đến phía trước cửa sổ, chuyển cái ghế treo lên nhìn ra phía ngoài, quay đầu lại nói với Hòa Thân: “Thiếu gia, xem bọn họ mấy người vẫn còn ở kia ?”

Hòa Thân kéo Lưu Toàn xuống dưới, trèo lên ghế dựa qua khe cửa sổ nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy đám người dưới ánh trăng ẩn hiện, dưới góc tường phía tây chờ đợi thời cơ giết người.

Hòa Thân vừa định xuống dưới mới quyết định, lại đột nhiên phát hiện giữa những người áo đen có một bóng dáng rất quen thuộc, giống như đã gặp qua ở đâu. Cũng thật khéo, đúng lúc Hòa Thân đang nhớ lại . thì người nọ bỗng nhiên quay đầu lại giống như hướng về phía người phía sau nói một câu gì đó. Lúc này ánh trăng tuy rằng mờ ảo, nhưng Hòa Thân ở ngay lầu hai, hơn nữa với người này sớm có ấn tượng sâu sắc, cho nên Hòa Thân liếc mắt một cái liền nhận được ra.

Hóa ra là nàng - hiệp nữ của Bạch Liên giáo Nhất Thanh!

Độc giả có thể còn nhớ rõ, chính là Nhất Thanh cô nương, lần trước ở Khai Phong đêm nhập nha môn tri phủ ám sát Liễu Hi Công, nhưng bị Hòa Thân ở giữa quay vắn, Liễu Hi Công mới có cơ hội thoát thân.

Hòa Thân vừa thấy Nhất Thanh này lại muốn giết người, nghĩ thầm: “Nhất Thanh sẽ không vô duyên vô cớ giết người, khẳng định là lại chịu người của Bạch Liên giáo sai khiến! Bạch Liên giáo sẽ không ở tiểu khách điểm mà giết người cướp của, như vậy người mà bọn họ muốn giết này khẳng định là nhân vật quan trọng ! — Nơi này đã là địa giới Dương Châu, người đến trọ ở khách điểm này khẳng định cũng là người muốn tới Dương Châu, nói không chừng người này là một đại quan của Dương Châu”

Hòa Thân nghĩ đến đây cũng đã có chủ ý rồi, hắn lần này tới Giang Nam chính là dựa vào nói phét ở quan trường Giang Nam có bằng hữu, mới làm cho John Lawrence quyết định và hắn cùng làm kinh doanh, nếu lần này Bạch Liên giáo muốn giết một đại quan của Dương Châu, không chừng lại là tri phủ Dương Châu, bọn họ sau này làm kinh doanh không phải như cá gặp nước sao?

Hòa Thân biết rằng logic của hắn giờ phút này có chút hoang đường, nhưng mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, nếu là một người dân chúng bình thường. Hòa Thân hắn cũng có thể quen biết, nhưng vạn nhất nếu cứu được đại quan phủ Dương Châu, hắn lần này coi như đánh bạc thắng rồi!

Nghĩ đến đây, Hòa Thân phân phó Lưu Toàn: “Người đi gọi chuông kêu lên đây, nói chúng ta nửa đêm đói bụng, để cho bọn họ nấu cơm cho chúng ta, đám sát thủ thấy khách điểm đang nấu cơm, sẽ không dám xuống tay. Người trước hết nghĩ cách kéo dài thời gian!”

”Vậy thiếu gia, thiếu gia phải... Lưu Toàn lo lắng nhìn Hòa Thân.

“Người cũng đừng lo nhiều như vậy, mau đi!” Hòa Thân hạ lệnh nói.

“ Vâng. Thiếu gia phải cẩn thận nhé!” Lưu Toàn nói.

Huyết Tu La
Hòa Thân Tân Truyện
Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

45. Chương 45 : Một Phút Mạo Hiểm

Đã tự: ktnuyen - Kiếm Giới

Hòa Thân lén lút đi đến trước cửa phòng của người mà mấy tên sát thủ muốn giết, vừa định đi lên gõ cửa. Lưu Toàn tiến đến bên tai hần nhỏ giọng nói: "Thiếu gia, đừng gõ, vừa có động tĩnh phía dưới không phải nghe thấy được sao - Thiếu gia xem tôi!" Chỉ thấy Lưu Toàn từ trong túi lấy ra một con dao nhỏ cắm vào khe cửa. nhẹ nhàng bẩy vài cái, cánh cửa kia liền mở ra.

Hòa Thân vừa thấy cửa mở được rồi, trong lòng nghĩ cậu bé này quả thật là một kẻ trộm, bản lĩnh trèo tường cạy cửa thật là giỏi. Lập tức hần cũng không nhiều lời, cùng với Lưu Toàn đi vào trong phòng.

Người ở trong phòng ngủ say như chết, đợi Hòa Thân đi vào trước mặt hần nhẹ nhàng gọi vài tiếng, lại lay lay vài cái mà hần vẫn chưa tỉnh, xem ra là do đi đường không quán mưa gió . mệt mỏi quá. Hòa Thân thấy người này gọi không tỉnh, đành phải khùng bố hần một chút, liền nhẹ nhàng nắm cái mũi người này, một bàn tay bắt đầu sờ soạng trên mặt.

Lần này thật là có tác dụng, vừa sờ được vài cái người này cả kinh liền tỉnh giấc. Tuy rằng trong phòng tối đen như mực, nhưng ẩn hiện bên trong cũng có thể nhìn thấy trước mặt hần đang đứng hai người sống.

"Các người là ai? — muốn làm gì?" Người này hồ một câu rồi từ trên giường ngồi dậy.

Hòa Thân trong lòng vốn sinh cảm giác kính nể, đêm hôm khuya khoắc ngủ đang ngon, bỗng nhiên có người tới sờ mặt mình, tự nhiên còn có thể tỉnh táo hỏi rằng "Làm gì", xem ra người này gan mật cũng không phải là bình thường, vì thế càng tin rằng người này cũng không phải hạng người tầm thường, lần này làm tốt thật đúng là hần cứu đúng người rồi.

Vừa rồi khi vào nhà, Hòa Thân sợ nhất hần sợ hãi, bây giờ vừa thấy người này vô cùng bình tĩnh, vì thế liền tiến đến trước mặt hần, nhỏ giọng nói: " Lão huynh, thật không dám đầu điểm, ta là tới cứu ngươi! — bây giờ phía dưới cửa sổ của ngươi có mấy người muốn giết ngươi!"

Người nọ đương nhiên không thể dễ dàng tin tưởng. Hòa Thân cũng không rảnh giải thích cho hần, bèn nói: "Lão huynh, nếu có gì đáng giá thì mang theo, mau đi theo tiểu huynh đệ này của ta đi ra ngoài trốn! — Lưu Toàn, mau đưa Lão huynh đi ra ngoài!"

Ai biết ở góc phòng còn ngủ một người, vừa rồi cũng là ngủ như chết, bây giờ đã bị bọn họ làm cho tỉnh ngủ, vừa lăn lông lốc từ trên giường đứng lên, vừa hé miệng đã định kêu to. — nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy Lưu Toàn một cái động tác như điều hầu bắt gà con liền đánh móc sau gáy. người nọ không kịp hô lên một tiếng đã bị Lưu Toàn lấy tay bưng kín miệng.

Hòa Thân lúc này mới thấy rõ, người ngủ ở trong góc kia cũng là một tên tiểu hài tử, tuổi cũng khoảng bằng Lưu Toàn, vẫn là một đứa nhỏ, xem ra cũng là một người hầu.

"Tiểu Phở, đừng lên tiếng!" Người nọ nhỏ giọng nói với tiểu hài tử.

Tên tiểu hài tử kia vừa thấy chủ nhân lên tiếng, tuy rằng sợ hãi nhưng cũng bình tĩnh lại, trừng hai mắt kinh hoàng nhìn bọn họ.

Người nọ có lẽ trải qua một trận đấu tranh tư tưởng, đối với thế cục trước mắt cũng phân tích phán đoán, mới nói với Hòa Thân: "Được rồi. chúng ta đi trước ra ngoài, nhưng không biết người vì cái gì phải cứu ta?"

"Ta bây giờ không giải thích nhiều với ngươi, ngươi bây giờ mau đi, chớ dám sát thủ đi rồi. huynh đệ chúng ta vẫn có thời gian tán gẫu! — Lưu Toàn, các người đi mau!" Hòa Thân nói.

“Vậy thiếu gia, thiếu gia làm sao bây giờ!” Lưu Toàn lo đến độ muốn khóc.

”Lưu Toàn người sao bây giờ càng ngày càng không nghe lời, mau đi ra ngoài Hòa Thân nói.

Cứ như vậy Lưu Toàn và chủ tớ hai người liền đi ra ngoài, cánh cửa cũng được đóng lại nhẹ nhàng. Hòa Thân cũng thấy kích thích, cởi giày lên giường chui vào trong chăn của người kia.

Hòa Thân vừa nằm xuống trong phòng lập tức liền rơi vào một mảnh tĩnh mịch, bên ngoài không nghe thấy động tĩnh gì. Cứ như vậy Hòa Thân có chút sợ hãi, hắn vốn định chờ Nhất Thanh và đám sát thủ vừa tiến đến, liền tung chăn ra phát hiện không phải là người bọn họ muốn giết sẽ quay đầu bước đi, nhưng hắn vừa thấy tư thế này, nếu Nhất Thanh bọn họ phá cửa mà vào, bất chấp tất cả dùng đao kiếm chém lung tung một trận lên giường, hắn không phải là xong rồi sao?

Không được, Hòa Thân tưởng tượng đến cảnh này nhất thời cả kinh toát mồ hôi, bèn hắt chăn lên ngồi ở đầu giường, trong lòng nghĩ : “Chỉ cần các người vừa vào, ta hét tên Nhất Thanh, xem các người còn giết hay không!” -Hắn thực tự tin rằng Nhất Thanh đã từng gặp hắn một lần sẽ không xuống tay với hắn.

Đúng lúc Hòa Thân vừa mới ngồi xuống đầu giường, chưa kịp nghĩ kỹ, chợt nghe thấy “rầm” một tiếng, Hòa Thân sợ tới mức kêu lên một tiếng, chỉ thấy hai tên mặc y phục màu đen đã phá cửa sổ mà vào, đứng thẳng trước mặt hắn!

“Nhất Thanh, là người sao?” Hòa Thân cố gắng định thần, hướng về thân ảnh quen thuộc kia nói.

“A, người là —” bóng đen kia cũng bị một trận kinh hoảng.

Hòa Thân vừa nghe đúng là giọng của Nhất Thanh, vì thế cũng không sợ hãi, ha ha cười nói: “Nhất Thanh cô nương thật sự là dễ quên, ngay cả ta cũng không nhận ra!”

“Sư tỷ, hắn chính là Hòa công tử ” bóng đen còn lại nói.

Hòa Thân vừa nghe người này cũng là đứa trẻ còn chưa trưởng thành, lại suy nghĩ hóa ra là đại danh người kia là Phùng Tiểu Lộ. Hòa Thân cười nói: “Hóa ra đều là người quen cũ, mau mời ngồi, mau mời ngồi !” Nói xong giơ tay đánh lửa đốt đèn.

“Hóa ra lại là người, nói mau người kia ở trong phòng chạy đi đâu rồi!” Nhất Thanh hướng về phía Hòa Thân quát.

Hòa Thân vừa thấy cô nương Nhất Thanh xinh đẹp này lúc này mặt không chút thay đổi, lạnh lùng, giống như không nhìn thấy hắn, nhất thời cũng có một chút lo lắng, miễn cưỡng cười nói: “Nhất Thanh cô nương, cô nương tìm ai? -Ta vẫn ngủ ở đây!”

“Không cần đóng kịch, người lần trước đã hoa ngôn xảo ngữ lừa chúng ta, lần này người lại phá rồi! Ta xem người thật sự là tay sai của Mãn Thanh, người còn ghê tởm hơn so với Liễu Hi Công!” Nhất Thanh mắng Hòa Thân.

Phùng Tiểu Lộ vung đao đơn trong tay, nói với Nhất Thanh: “Sư tỷ, giết tên cầu nô tài này không cần phải sư tỷ động thủ, ta sẽ giải quyết hắn!” Nói xong liền tiến lên định lấy tính mạng Hòa Thân.

Ngay trong nháy mắt, cánh cửa phòng ”Thình thịch” một tiếng bị người đá văng ra, lại có một đám người lập tức vọt vào trong phòng. Trong đó còn có hai người cầm đuốc, trong phòng nhất thời sáng như ban ngày!

”Thiếu gia, cẩn thận!” Lưu Toàn đứng ở giữa đám người, vừa thấy có người cầm đao muốn giết Hòa Thân, liền hướng về phía Phùng Tiểu Lộ hét to một tiếng.

Nhất Thanh vừa thấy trong đám người mới vào cũng không có người mà nàng đêm nay muốn giết, nhưng có hai người quen biết, nhất thời giận dữ: “Người đứng là người tâm địa rắn rết, mặt người dạ thú, lại bày mưu hãm hại chúng ta, hôm nay ta sẽ lấy mạng của người!” Dứt lời giơ trường kiếm màu trắng trong tay, một đạo bạch quang hướng về phía Hòa Thân!

Hòa Thân vừa thấy Nhất Thanh lúc này không có một chút do dự, thật sự muốn lấy tính mệnh của hắn, nhất thời sợ tới mức thân mình ngửa về phía sau ngã ở trên giường. Cùng lúc đó, Lưu Toàn và hai người khác cũng chạy tới gần. Lưu Toàn chỉ là lo lắng Hòa Thân, một lòng muốn liều mình cứu chủ nhân, nhưng

trong tay hai người kia lại đều mang theo binh khí, thấy động tác cực kỳ mạnh mẽ, không cần phải nói đều là người võ công phi phàm.

”Thiếu gia, không sao chứ. . . Lưu Toàn vừa thấy hai người bên cạnh mình đã bắt hai tên sát thủ kia, nhất thời bổ nhào trên giường, kéo Hòa Thân lên khóc hỏi.

”Ta không sao. chúng ta mau đi ra, Hòa Thân kéo Lưu Toàn nói.

Hòa Thân nghĩ đến ngược lại, lúc này đừng nói đi ra ngoài, ở trên giường chỉ một chút động tác là có thể đụng tới lưỡi dao sắc bén.

Nhất Thanh giờ phút này đã muốn đem phần nộ của kế hoạch thất bại lần này toàn bộ đều trút lên người Hòa Thân, bảo kiếm phát ánh sáng lạnh lẽo trong tay liên tục tìm chỗ trí mạng của Hòa Thân để xuống tay, nếu không có hai người vừa rồi xông tới liều chết bảo vệ, Hòa Thân đã sớm thành ma dưới kiếm của nàng.

Đúng lúc bốn người trong phòng đánh bất phân thắng bại, chợt nghe thấy gần cửa sổ một trận tiếng vó ngựa vang trên đường, gần giống như tiếng của một đại đội người ngựa tới gần, còn có người lớn tiếng hô: “Bất thích khách, bất thích khách!”

“Đừng để cho thích khách chạy!”

“Ai bắt lấy thích khách, Tổng đốc đại nhân có phần thưởng !”

“Các huynh đệ, đi lên!”

Hòa Thân vừa nghe đại đội quan quân đến đây, trong lòng kêu to “không tốt”, nếu quan binh vây quanh nơi này, hẳn không phải thật sự đã hại Nhất Thanh bọn họ sao?

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

46. Chương 46 : Tổng Đốc Thoát Hiểm

Đã tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Hòa Thân đang âm thầm lo lắng vô cùng, chỉ thấy người bên ngoài tụ tập càng ngày càng nhiều, lúc này toàn bộ mọi người ở khách điểm đã bị đánh thức. Có mấy quan binh nhanh chân đã “cộc cộc cộc” đi lên cầu thang bằng gỗ.

Giờ này khắc này Nhất Thanh vừa thấy mình đã rơi vào vòng vây, lại không thể chần chờ, kiếm quang chợt lóe, trường kiếm trong tay liên tục bức những người vây quanh nàng đến góc tường, quay đầu lại hướng về phía Hòa Thân quát lớn: “Hôm nay ngươi lại làm hỏng đại sự của chúng ta rồi. - Ngươi nhớ kỹ, họ Hòa kia, sớm muộn rồi có một ngày ta sẽ lấy mạng chó của ngươi!”

Nói xong kiếm quang lại lóe lên, chỉ thấy nàng và Phùng Tiểu Lộ đánh một chiêu, xoay người nhảy ra ngoài cửa sổ đào tẩu.

Hòa Thân vừa nghe Nhất Thanh nói lời tuyệt tình như thế. Cả người ngậy ra một lát, nghĩ thầm: đệ tử của Bạch Liên giáo xuất quỷ nhập thần, xem ra lần này ta đúng là chọc phải tổ ong vò vẽ!

Hai người vây Nhất Thanh vừa thấy đối thủ trở mình chạy theo lối cửa sổ, cũng nhảy theo ra, vội vã đuổi theo!

“Hòa công tử, đa tạ ân cứu mạng của ngươi!” Chi thấy một người nam nhân trung niên hướng về phía Hòa Thân cúi người hành lễ.

Hòa Thân lúc này mới nhìn rõ bộ dáng người mà hắn cứu, vốn dĩ là một nam nhân trung niên khuôn mặt như ngọc quan, phong lưu nho nhã, tuổi lớn hơn nhiều so với Hòa Thân, trong lời nói cử chỉ mang theo

một vẻ trầm ổn và thạo đời, thân mặc áo choàng màu xanh có vẻ sạch sẽ, từ bề ngoài thấy quả thật là một người khí khái phi phàm!

“Không cần khách khí, không cần khách khí.” Hòa Thân cũng hướng về người này thi lễ.

“Doãn đại nhân, đã làm cho ngài sợ hãi!” Một tên phó tướng lục doanh bước đến hướng về phía người kia chào theo nghi thức trong quân.

“Oa. Hóa ra là Minh Quân Môn, đa tạ, đa tạ!” Người này gật gật đầu với tên phó tướng, coi như là diện kiến

Hòa Thân nhất thời sửng sốt, xem ra lai lịch người này không nhỏ! Hắn một mình gặp nạn, phó tướng lục doanh gần đây liền mang theo đại đội người ngựa đến cứu. Hơn nữa người này xem ra với phó tướng này còn không có vẻ cảm kích! - Người này rốt cuộc là thần tiên trong ngôi miếu nào?

“Doãn đại nhân, mặt tướng đã phá vỡ người thông báo tri phủ Dương Châu, tối nay đại nhân vào trong thành Dương Châu nghỉ tạm đi! - Mặt tướng đã phá vỡ binh đuổi theo đuổi mấy tên thích khách kia, phỏng chừng bọn họ cũng không chạy thoát, đại nhân không cần lo lắng!” Tên phó tướng kia nói xong đứng sang một bên, xin đợi Doãn đại nhân xuất môn.

“Minh Quân Môn, người mang theo huynh đệ của người đến bên ngoài đợi lệnh, ta muốn cảm ơn vị Hòa công tử này!” Doãn đại nhân nói.

“Rõ!” Minh Quân Môn lại là chào một cái theo nghi thức quân đội, sau đó suất lĩnh quan binh đi xuống lầu.

Đúng lúc này, hai người vừa rồi nhảy ra khỏi cửa sổ đuổi theo Nhất Thanh cũng đã trở lại, nhìn thấy Doãn đại nhân này, chân sau quỳ xuống nói: “Tại hạ phụng mệnh bảo vệ Tổng đốc đại nhân, nhất thời sơ sẩy, làm cho đại nhân gặp phải bất trắc, xin Tổng đốc đại nhân giáng tội!”

“Đứng lên, đứng lên, không có việc của người, đều là ta nhất thời sơ sẩy, không nên cho các người đi ngủ sớm một chút! Bây giờ nguy hiểm đã qua, các người cũng bớt lo lắng! - Ta muốn cùng với Hòa công tử tâm sự một lát, các người lui xuống trước đi!”

” Rõ, tại hạ ở bên ngoài chờ lệnh!” Nói xong hai người đứng lên rồi lui ra ngoài.

Hòa Thân vừa nghe người này chính Tổng đốc, trong lòng cả kinh, không đợi hắn nghĩ nhiều, vị Tổng đốc đại nhân này chấp tay nói với hắn: “Hòa công tử, Doãn Kế Thiện tạ ơn công tử!”

Doãn Kế Thiện! - Hòa Thân vừa nghe liền ngây ngẩn cả người. Khi hắn còn ở Bắc Kinh. Doãn Kế Thiện làm hộ bộ thượng thư, không ngờ bây giờ lại được Càn Long cất cử làm Tổng đốc! Doãn Kế Thiện này là một nhân vật thông thiên, nhưng có thể nói trong các đại quan của triều Thanh này, chỗ thuộc về hắn nhậm chức rất nhiều. Đại bộ phận các tỉnh Vân Nam, Quý Châu, Tứ Xuyên, Lương Quảng, Thiểm Cam và Giang Nam hắn đều đã làm Tổng đốc, ngoài ra các ngành trọng yếu như đường sông, đường diêm, đường lương thực, thủy vận, hắn cũng đều làm qua. Vị trung niên này còn không đến bốn mươi tuổi, có thể nói là nhân vật quan trọng cao tầng của tập đoàn thống trị Càn Long. Hắn phát tích với những năm cuối Ung Chính, thịnh nhất vào trung kỳ Càn Long, bây giờ đúng là thời điểm mặt trời ban trưa.

Ngoài những cái này, Hòa Thân dựa vào kinh nghiệm cuộc sống hậu thế của mình, từ lịch sử còn biết, qua năm năm nữa con gái lớn của Doãn Kế Thiện còn muốn gả cho nghi thân thứ tám Vương Vĩnh Tuyền của Càn Long - Vậy là hoàng thân quốc thích rồi!

Hòa Thân nghĩ: “Chúng ta nếu lần này đến Giang Nam, có thể được Doãn Kế Thiện này trợ giúp, vậy có thể mọi sự như ý!” Nhưng hắn lại nghĩ, Doãn Kế Thiện này cũng không thể so với Triệu Nhân Nghĩa và Liễu Hi Công, nếu như bị hắn nhìn ra ý định của mình cứu hắn, thì thật là không ổn!

Không thể theo can nhi trèo lên trên, còn phải lấy lui để tiến một chút, nghĩ đến đây, Hòa Thân cũng chấp tay hướng về phía Doãn Kế Thiện, xấu hổ cười hai tiếng nói: “Hóa ra người chúng ta cứu lại là Tổng đốc đại nhân, không ngờ! - Lưu Toàn, chúng ta đi nghỉ ngơi đi thôi, ở đây chỉ sợ không cần chúng ta quan tâm!” Nói xong, liền đứng lên đi ra ngoài.

Doãn Kế Thiện vừa thấy Hòa công tử này rất kỳ quái, sao mình vừa báo tính danh, hắn liền xoay người đi. Tuy rằng Doãn Kế Thiện bây giờ đúng là thời điểm quyền thế thâm thiên, nhưng hắn dù sao cũng không phải là người biết ân không giữ, thấy Hòa Thân rũ áo bước đi, vội vàng nắm lấy tay áo Hòa Thân, nói : “Hòa công tử có ân cứu mạng với Doãn mỗ, sao không để cho ta báo đáp một phen đã vội đi rồi? - Hay là, hay là Hòa công tử chê thanh danh làm quan của ta quá thối, không muốn thông đồng làm bậy với người như ta?”

“Không. . . Không. . . Không, Doãn đại nhân , ngài hiểu lầm rồi, Hòa Thân không có ý này! Ta vốn muốn cứu một mạng người, bây giờ đại nhân đã thoát hiểm, ta đây cũng nên đi!” Hòa Thân quay đầu lại nói.

“Hòa công tử đạo đức tốt như thế, Doãn mỗ thật sự bội phục! Ta xem Hòa công tử cũng là người sáng khoái, nếu không chê Doãn mỗ có tiếng xấu, xin mời Hòa công tử ngồi xuống uống bát trà rồi đi cũng không muộn!” Doãn Kế Thiện thần tình thành ý nói.

Hòa Thân vừa thấy cũng được rồi, nếu mình tiếp tục giả bộ, Doãn Kế Thiện kia nản lòng, nói không chừng dây này đã bị mình kéo đứt. Vì thế liền thuận thời biết thế ngồi xuống ghế, nói với Lưu Toàn: “Gọi chường quầy dâng một bình trà thượng đẳng, ta đây có vinh hạnh ngồi với Doãn đại nhân !”

“Không cần, không cần, ta ở đây có trà! - Tiểu Phổ , nhanh đi pha một bình trà ngon của ta mang đến!” Doãn Kế Thiện nói với tên tiểu hầu tử đang đứng phía ngoài cửa.

Tiểu Phổ đồng ý một tiếng, không lâu sau liền bưng một bình trà lên đây, cung kính bày ở trước mặt bọn họ , lại rót cho mỗi người một chén mới lui đi ra ngoài.

“Hòa công tử , thật không dám giấu diếm, ta lần này là được Hoàng Thượng cất cử đến Nam Kinh để nhậm chức Tổng đốc Lương Giang !” Doãn Kế Thiện nhìn Hòa Thân nói , “Đều do ta nhất thời hứng khởi, không nên đơn thương độc mã một mình xuống phía nam , còn viết tên mỹ miều là ‘Thể nghiệm và quan sát dân tình’, may mà bên người còn mang theo hai tên thị vệ, lần này nếu không có Hòa công tử ra tay cứu giúp, ta e là không đến được Nam Kinh!”

Hòa Thân vừa nghe lời này, trong đã vô cùng vui sướng, nghĩ thầm: “Ồ Khai Phong, ta và Lưu Toàn còn nói phét với Huỳnh muội John Lawrence là Tổng đốc Lương Giang là nô tài nô bộc của nhà ta, không ngờ nửa đường liền gặp được Tổng đốc Lương Giang thật! - Như vậy rất tốt, nguyên nhậm Tổng đốc Trần Huy Tổ , nô tài nô bộc của nhà ta từ nhậm, bây giờ Tổng đốc Doãn Kế Thiện là bằng hữu của ta, cũng sẽ không sợ John Lawrence không tin!” Nghĩ đến đây Hòa Thân nói : “Doãn đại nhân là Tổng đốc đầu tiên của Đại Thanh ta, ai ai đều biết; Doãn đại nhân làm quan thanh liêm, trị một phương hưng một phương, đức dân dày nhất!”

“Đa tạ Hòa công tử khen ngợi, Doãn Kế Thiện ta bất quá là làm việc hết mình vì triều đình thôi, nào dám nghĩ đến mỹ danh cho mình đâu? - Hòa công tử muốn đi đâu?” Doãn Kế Thiện nói.

Hòa Thân vừa nghe lời của Doãn Kế Thiện trong lòng đã nghĩ, không hổ là Tổng đốc , so với hạng Liễu Hi Công , Triệu Nhân Nghĩa còn mạnh hơn nhiều! Xem ra ta phải ứng phó cho tốt. nếu không cẩn thận, chỉ có thất bại trong gang tấc!

Hòa Thân với cuộc sống của Doãn Kế Thiện đều rõ như lòng bàn tay, biết Doãn Kế Thiện cũng là người rộng rãi, cao thủ tụ tài, còn biết hắn lần này sau khi đến GiangNam sẽ thi hành một số biện pháp chính trị, vừa thấy Doãn Kế Thiện hỏi hắn muốn làm gì, liền không chút hoang mang nói một chút về gia thế của mình, sau đó ha ha cười nói: “Vốn ở nhà tổ tiên ba đời đều làm đô úy, cũng muốn hăng hái đọc sách hoặc là xếp bút nghiên theo việc binh đao vì nước, nhưng trời sinh ta không phải để đọc sách; muốn đi vào trong quân, nhưng mẫu thân lại chết sống không đồng ý , đành phải nén giận tìm tới kinh làm việc; sau khi tới Huỳnh Dương lại tới làm cho Tri phủ Khai Phong Liễu Hi Công , hiện giờ gặp được hai người nước ngoài, lại muốn đến Giang Nam làm kinh doanh! – không ngờ nửa đường may mắn gặp được Doãn đại nhân !”

Doãn Kế Thiện vừa nghe gia thế sâu xa của Hòa Thân, nhất thời cảm thấy tôn kính Hòa Thân, lại vừa thấy Hòa Thân có vẻ quyết đoán như vậy, không ở nhà để hưởng thanh phúc mà lại ngàn dặm xa xôi đi ra ngoài, lại càng thêm vài phần kính trọng với Hòa Thân, vì thế liền vứt bỏ tâm lý đề phòng ban đầu, thành khẩn nói: “Hòa công tử coi như là hậu duệ có công lớn của Đại Thanh, chúng ta cùng đều là vì nước vì dân. Chúc vị đọc sách cũng tốt, đi ra ngoài làm ăn cũng thế, đều là vì phồn vinh của Đại Thanh ta!”

Hòa Thân vừa nghe Doãn Kế Thiện thật đúng là tầm mắt rộng lớn, thực sự có phong phạm cao xa, vì thế nói: “Lần này đến GiangNam nếu không phải vì việc kinh doanh kia, ta cũng chỉ có thể trở về nhà tìm đường đền nợ nước!”

“Không biết Hòa công tử lần này đến Nam Kinh muốn làm kinh doanh gì?” Doãn Kế Thiện hỏi.

Hòa Thân vừa thấy thời khắc mấu chốt đã tới rồi, vì thế cũng không quản Doãn Kế Thiện có thể giúp đỡ hay không, liền ba hoa chích choè một trận, cuối cùng thờ dài một hơi nói: “Nếu nói làm kinh doanh khác còn được, nhưng kinh doanh cùng với người nước ngoài, thật sự là không dễ dàng! Nói cho cùng, ở Đại Thanh ta kinh doanh cùng người nước ngoài từ trước đến nay đều là lén lút!”

Hòa Thân sở dĩ nói thẳng ý tưởng của hắn với Doãn Kế Thiện, cũng là có ý của hắn. Bởi vì hắn ở thế kỷ hai mươi mốt. cũng có chút nghiên cứu với lịch sử triều Thanh, hắn biết Doãn Kế Thiện này trên thực tế là Tổng đốc làm kinh doanh với người nước ngoài sớm nhất đời Thanh, hơn nữa tất cả chiến tích của hắn ở GiangNam đều có liên quan đến việc hắn ủng hộ chính phủ và dân gian thông thương với bên ngoài, cho nên nói chuyện mình với người nước ngoài làm kinh doanh với Doãn Kế Thiện này, hắn tuyệt đối sẽ không cho rằng những gì mình làm là hành động đại nghịch bất đạo! Hòa Thân sau khi nói xong, nào biết lời nói của Doãn Kế Thiện làm cho Hòa Thân trút được gánh nặng!

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

47. Chương 47 : Vào Ở Nam Kinh

Đã tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Doãn Kế Thiện nghe xong lời nói của Hòa Thân, mỉm cười nói: “Hòa công tử, thật ra ngươi không cần phải lo lắng như thế. Tuy rằng triều đình luôn luôn cấm thông thương với người ngoại quốc, nhưng là mấy năm gần đây cũng có chút buông lỏng! — Mấu chốt là triều đình bây giờ đang thiếu tiền, mùa xuân năm nay A Quê Trung đường mang binh Bắc chinh Cát Nhĩ. Nhưng hộ bộ lại ngay cả một nửa quân lương cũng không lấy được, đến cuối cùng vẫn là ta từ kho các nơi xê dịch quay vòng mới xem như ứng phó được!”

Hòa Thân nói: “Hóa ra triều đình cũng thiếu tiền như vậy!”

”Đâu chỉ thiếu tiền, quả thực đã sắp tới lúc không vận chuyển được nữa! Một tháng trước, Hoàng Thượng vì làm khánh thọ cho thái hậu, quyết định phải sửa tòa Vạn Phúc Lâu. Nhưng chỉ dựa vào bạc của đại nội Hoàng Thượng đương nhiên ngay cả ba phần tiền công cũng không đủ, mặt khác Hoàng Thượng còn muốn đại tu Viên Minh viện, cải tạo Thừa Đức sơn trang nghỉ hè; gần đây còn nói phải nam tuần, hạng mục kia không phải đổ vào núi vàng núi bạc à! - Tiền của triều đình đa phần từ Lương Giang, nhưng từ tháng tư năm nay sau khi Lí Thị Nghiêu đến Lương Quảng nhận chức Tổng đốc, thuế má của hắn lập tức vượt qua mấy tỉnh của Giang Nam.

Bạc trắng vừa giao vào quốc khố, quan to văn võ khắp triều người nào không cao hứng phấn chấn! Thật ra sớm đã có Ngự Sử buộc tội Lí Thị Nghiêu. Nói hắn ở Quảng Châu làm cái ‘Mười ba hành’, chuyên môn kinh doanh với người nước ngoài, nhưng Hoàng Thượng lại thu lại tấu chương buộc tội Lí Thị Nghiêu! Thật không ngờ ngay cả Hoàng Thượng đều ngầm đồng ý làm kinh doanh với người nước ngoài.” Doãn Kế Thiện quá cảm khái nói với Hòa Thân.

Hòa Thân vừa thấy Doãn Kế Thiện ngay cả chuyện quốc gia đại sự như vậy cũng đều nói ra. vẫn là thuộc loại cơ mật, liền càng thêm tin tưởng Doãn Kế Thiện lần này sau khi đến Nam Kinh sẽ không nghiêm lệnh về việc kinh doanh với người nước ngoài. Vì thế Hòa Thân cũng bắt đầu hứng thú nói chuyện, giáo huấn cho vị Tổng đốc này những cái về kinh tế lý luận và một số từ ngữ mới mẻ của thế kỷ 21 mà hắn học được ở đại học, “nước giàu mới có binh mạnh”, “Quốc gia chỉ có mở cửa mới có thể giàu mạnh”, “Lạc hậu chỉ có bị đánh”, “Không có quốc gia nào ở trạng thái đóng cửa mà có thể phát triển”, “thế giới sau này sẽ là một

thế giới mở cửa”, “Nếu muốn phồn vinh vĩnh cửu, phải lấy kiến thiết kinh tế làm trung tâm”... vân...vân. Tất cả đều nói ra ở đây.

Tuy rằng Doãn Kế Thiện ở trong đám quan viên đời Thanh thuộc loại được coi là khai sáng, nhưng hẳn cũng không có tầm mắt rộng mở của người đã từng trải qua cuộc sống của thế kỷ 21, cho nên khi Hòa Thân nói xong những ý tưởng tưởng chừng như khô khan nhưng với người cổ lại vô cùng mới mẻ. Doãn Kế Thiện coi Hòa Thân như là một kỳ tài trị quốc an bang có một không hai.

Ở trong lòng Doãn Kế Thiện lúc này đã có một ý tưởng lớn, hẳn muốn đem người thanh niên có khả năng nhất trợ giúp hắn thống trị Giang Nam đến dưới trướng hắn, bằng không thật là rất đáng tiếc! — Hắn trước khi rời khỏi kinh liên biết rõ rằng, lần này Càn Long Hoàng Thượng cho hắn lại xuất nhậm chức Tổng đốc Lương Giang, nói trắng ra là để cho hắn tìm nhân tài cho triều đình, nếu Doãn Kế Thiện lần này ở Nam Kinh không hoàn thành nhiệm vụ trọng đại này, tất cả chiến tích trước kia của hắn sẽ như nước trôi, Hoàng đế Càn Long không hỏi tội hắn không làm tròn trách nhiệm cũng coi là phá lệ khai ân.

Nghĩ đến đây, Doãn Kế Thiện nói với Hòa Thân: “Nếu Hòa công tử có kiến giải như vậy, không biết Hòa công tử có thể đến trong phủ Tổng đốc giúp ta. Thật không dám giấu diếm, ta lần này đến Nam Kinh nhiệm vụ lớn nhất chính là nghĩ cách làm cho kinh tế Giang Nam đi lên, tăng thêm thu nhập cho triều đình! - Nhưng tụ tài không có nghĩa là cướp tài, cần phải dựa vào phồn vinh của các ngành các nghề mới có thể nâng cao thu nhập của thuế! Hòa công tử có hùng tài đại lược như vậy lại có thủ đoạn tinh kỹ như vậy, sao không đến chỗ ta thi thố tài năng?”

Đến nha môn của Tổng đốc Lương Giang làm trợ thủ cho Doãn Kế Thiện, quả là Hòa Thân ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Nhưng bây giờ Doãn Kế Thiện bỗng nhiên nói ra, thật làm cho Hòa Thân cảm thấy có chút bất ngờ. Vì thế cười cười nói: “Doãn đại nhân, tật xấu lớn nhất của ta chính là “Nói quá sự thật”, giống như Mã Tắc trong Tam quốc vậy, chỉ biết “Lý luận suông”, thật sự là không thể trọng dụng! Đừng nhìn ta nói long trời lở đất, nhưng thật sự để ta động thủ, sẽ làm hỏng việc lớn của đại nhân!”

Doãn Kế Thiện cũng là người có kinh nghiệm quan trường, có hạng người nào chưa từng gặp qua, lại có người nào hắn nhìn không thấu, hắn thấy Hòa Thân mặt hơi hơi trướng, giọng nói thở ra hơi nhẹ liên biết Hòa Thân giả ý chối từ. Hắn bây giờ mặc kệ Hòa Thân này tới Giang Nam vì cái gì, cũng không quản Hòa Thân này sao lại đúng dịp như vậy cứu hắn. Hắn chỉ cần phần tài hoa trong bụng của Hòa Thân!

Như vậy cũng là một cách dùng người to gan, cũng là một pháp bảo của Doãn Kế Thiện đến đâu có thể thống trị tốt ở đó. Vì thế hắn cũng ha ha cười: “Hòa công tử việc này không phải là vì làm được việc kinh doanh kia sao?” Như vậy tốt lắm, tới Nam Kinh rồi, ta đem chuyện này giúp Hòa công tử làm trước, để cho Hòa công tử kiếm một món, sau đó Hòa công tử sẽ giúp ta làm việc, ngươi xem thế nào?”

Bên ngoài trời cũng đã sáng, Hòa Thân và Doãn Kế Thiện cũng nói chuyện đã viên mãn, tương lai liền nhất định sẽ xuất hiện khung cảnh rộng lớn nhiệt huyết rung động dâng trào ở Giang Nam! Vì thế mỗi người đều trở về phòng thu xếp đồ đạc, bọn họ hận không thể lập tức trở về đến Nam Kinh để triển khai kế hoạch lớn!

John Lawrence cho đến bây giờ còn không rõ đã xảy ra chuyện gì, hỏi người của khách điểm, nhưng không ai rảnh rang trả lời. John Lawrence vừa nhìn thấy Hòa Thân liền vội vàng hỏi: “Hòa công tử, đêm qua ở đây đã xảy ra chuyện gì? Sao lại đến nhiều quan binh như vậy. Trung Quốc các ngươi phải đi đánh giặc sao? — Ngươi cả đêm đi đâu. chúng ta còn có làm việc kinh doanh kia không?”

Hòa Thân vừa để cho John Lawrence chuẩn bị nhích người vừa nói: “Xem ngươi nói, việc làm ăn sao có thể không làm chứ. Lần này chúng ta không chỉ phải làm, còn muốn làm chỗ lớn, làm chỗ sâu, làm thật sự! Không phải đã nói qua với ngươi, nô tài nô bộc của nhà ta là Tổng đốc ở Nam Kinh sao, nhưng tên nô tài kia đã từ nhậm, từ nhậm biết là chuyện gì xảy ra không? — Là về nhà ôm con đó! Nhưng một bằng hữu của ta bây giờ vừa đến Nam Kinh tiền nhiệm Tổng đốc, bây giờ bằng hữu của ta ở ngay tại khách điểm, chúng ta bây giờ sẽ cùng hắn đi đến Nam Kinh, bằng hữu này so với nô tài kia nhà ta càng dễ nói chuyện, làm việc càng quyết đoán hơn!”

John Lawrence bị Hòa Thân nói đến mức ngây ra, trừng đôi mắt xanh, ngạc nhiên vô cùng nói: “Đây là thật sao? Vậy thì thật tốt quá, chuyện của Trung Quốc thật quá kỳ diệu! Chúa ơi, thật cảm tạ sự giúp đỡ của chúa!”

Hòa Thân bây giờ kích động cũng không có sức nói giỡn với hân, liền phân phó Lưu Toàn nhanh chóng thu xếp tất cả đồ đạc, lát nữa tri phủ Dương Châu phái đội hộ tống đến đây, bọn họ sẽ cùng Doãn Kế Thiện đi Nam Kinh.

Hòa Thân bọn họ bốn người sau khi ăn xong, liền đi theo Doãn Kế Thiện dưới sự hộ tống của đại đội người ngựa uy phong lẫm lẫm xuất phát.

Vừa qua Trường Giang, Hòa Thân nhất thời liền cảm thấy tựa như đến một thế giới khác. Đừng nói hân từ nhỏ lớn lên ở Bắc Kinh, chưa từng tới Giang Nam. nhưng Quách Tam Đức phía trước hân cũng là người phương bắc, cũng ở trong thành thị phương bắc học đại học, nhưng chưa từng tới phía nam một bước.

Bây giờ Hòa Thân theo đội hộ vệ Tổng đốc, tuy rằng không thể thu hết cảnh tượng bên đường vào đáy mắt, nhưng bước đầu lãnh hội Giang Nam làm cho người ta khó có thể tưởng tượng sự giàu có, đồng đúc và phồn hoa.

John Lawrence trời sinh có một cảm giác sợ hãi với nha môn Trung Quốc, cho nên còn chưa tới cửa nha môn Tổng đốc Lương Giang liền tạm thời cáo từ Hòa Thân trước, nói là chờ hân tìm được thương đội bằng hữu kia sẽ lại đến gặp Hòa Thân .

Hòa Thân vừa thấy huynh muội bọn họ nhất định không chịu cùng đi với mình, cũng không miễn cưỡng, dặn dò một phen rồi chia tay cáo từ.

Ở trong ấn tượng của Hòa Thân, nha môn của Bắc Kinh phải là lớn nhất, tốt nhất cả nước, nhưng đến cửa nha môn Tổng đốc Lương Giang mới hiểu được, nha môn Bắc Kinh với phủ Tổng đốc này không phải là một cấp bậc. Ở Bắc Kinh ngoài Tử cấm thành của Hoàng Thượng và vương phủ của vài vị Vương gia, còn lại nha môn như Hộ bộ, Hình bộ, Đô Sát viện, đứng ở trước mặt phủ Tổng đốc Lương Giang, tất cả đều là một đồng rách nát.

Ngày đầu tiên tới Nam Kinh, Doãn Kế Thiện liền bố trí xong chỗ ăn ở cho Hòa Thân, thật là thoải mái, nhưng không đợi Hòa Thân hưởng thụ một chút sự thỏa mãn mà Phủ Tổng đốc trang nghiêm túc mục, cao lớn hùng vĩ này mang lại cho hân, thì ngay buổi tối ngày hôm sau Nam Kinh lại xảy ra một việc lớn!

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

48. Chương 48 : Kho Bị Cướp

Đã tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Chạng vạng tối ngày hôm sau, toàn thể quan viên từ tứ phẩm trở lên của thành Nam Kinh đã phải ở bờ sông Tần Hoài, “Vọng giang lâu” đối diện miếu phủ tử tổ chức yến hội linh đình cho Doãn Kế Thiện .

Nghe nói Doãn Kế Thiện là một trọng thần của triều đình, luôn luôn làm quan thanh liêm, không nên mở yến hội phô trương như vậy, nhưng Doãn Kế Thiện lần này tiến đến Nam Kinh không giống với lần trước, hân muốn đem nơi này thống trị thành một trời đất riêng, cho nên không trái với đại nguyên tắc làm quan, hân cố gắng hoà mình cùng với quan viên lớn nhỏ nơi này.

Buổi chiều Hòa Thân ở trong phòng ngủ mà Doãn Kế Thiện bố trí cho hân đánh một giấc, vừa mới tỉnh lại rửa mặt, Doãn Kế Thiện liền tới, vừa thấy mặt Doãn Kế Thiện liền cười nói: “Hòa công tử cũng nhận được thiệp mời, buổi tối hôm nay chúng ta phải đi gặp gỡ đám quan viên ở Nam Kinh này!”

Thật ra buổi sáng Hòa Thân đã nhận được thiệp mời hân giờ Dậu đi “Vọng giang lâu” dự tiệc, hân vì chuyện này mà vẫn còn phân vân. Nói thật ra hân không muốn đi tham gia, bây giờ vừa thấy Doãn Kế Thiện hỏi vậy, liền cười nói: “Doãn đại nhân, ta xem có lẽ ta không nên đi!”

“Như vậy sao được? Hòa công tử bây giờ tuy nói ở Phủ Tổng đốc không có chức vị, nhưng là quan viên lớn nhỏ của Nam Kinh đều biết, người là khách quý của ta. Tác dụng của người hết sức quan trọng, huống hồ người lại là ân nhân cứu mạng của ta, đêm nay chỉ cần người vừa lộ diện, bọn họ khẳng định sẽ nồng nhiệt tiếp đón, đến lúc đó chỉ sợ ta phải chịu cô đơn!” Doãn Kế Thiện nửa đùa nửa thật nói.

“Vậy ta phải đi?” Hòa Thân cười hỏi.

“Đi! Sao lại không đi? - Sau này Hòa công tử nếu muốn ở Nam Kinh thì thổ tài năng, cách xa đám quan viên to nhỏ của Nam Kinh này, thật không thể thực hiện được! Chúng ta tới đó khách khí một chút, muốn ăn thì ăn muốn uống thì uống, dù sao cũng không phải chuyện gì lớn lắm. Như vậy cũng nể mặt bọn họ, còn có thể mượn cơ hội xem xét đám người này có lai lịch như thế nào! - Chuyện tốt như vậy, chúng ta lại có sao lại không làm?” Doãn Kế Thiện cười nói.

Hòa Thân vừa nghe lời nói của Doãn Kế Thiện, trong lòng nói : “Người ta thế mới là làm quan! - Những người giả thanh liêm giả thanh cao không biết phải tu luyện đến năm nào tháng nào mới có thể tu luyện được tâm cơ như vậy!”

Hai người bọn họ cũng không ngồi kiệu cũng không cưỡi ngựa, liền cùng đi bộ đến “Vọng giang lâu”.

Lúc này Hòa Thân bỗng nhiên nghĩ đến trong trí nhớ kiếp trước của hắn, mỗi lần gặp ngày gì quan trọng, như ngày mùng một tháng năm, quốc khánh còn có Bắc Kinh mở đại hội vân vân, vấn đề an toàn là thứ nhất! Bây giờ cũng như vậy, tối nay trong thành Nam Kinh có các quan viên đều đến đây, ở phía sau mà xảy ra việc gì, thì thật là mất hứng, nghĩ đến đây bèn nói: “Doãn đại nhân , tối nay chúng ta đều đi uống rượu, không biết tình hình phòng vệ trong thành Nam Kinh như thế nào? - nếu trong thời điểm mấu chốt xảy ra chuyện gì thì...”

“Hòa công tử suy nghĩ chí phải, vì cái chuyện này, ta buổi chiều hôm nay đã thông báo cho tuần phủ Giang Tô và tri phủ Nam Kinh, để bọn họ nhất định phải bố trí phòng vệ tốt thành Nam Kinh! - Hai người bọn họ ở trước mặt ta vỗ ngực bôm bốp, chúng ta cũng nên yên tâm!” Doãn Kế Thiện đi ở phía trước, trong lời nói cứ chỉ toát ra một vẻ thong dong không để ý.

Trong khi nói chuyện, bọn họ đã ra đến đường cái rộng lớn trước phủ, phía trước chính là sông Tần Hoài được xưng là “GiangNam đệ nhất kim phần chi địa”. Lúc này chỉ thấy bên bờ sông Tần Hoài nhà nhà lầu đình đèn đuốc sáng choang, lay động giữa sông nước, thuyền hoa chúc ánh chậm rãi lui tới, trên thuyền đã có khách đầy tiếng nhạc sống động, tiếng ca du dương, rung động tâm hồn; có thể thấy được điệu nhảy yếu điệu trong thanh âm ca nữ, lại thấy gần đó một dải miếu hoàng thành cũng là ánh đèn lấp lóe như sao, nơi nơi đều là du khách lui tới ngắm cảnh.

Đang lúc hai người say mê với phong lưu vô hạn nơi kim phần pháo hoa này, chỉ thấy một tên quan viên chậm rãi bước tới, thấy Doãn Kế Thiện bèn thi lễ một cái, sau khi thỉnh an tiến lên cười nịnh nói: “Doãn đại nhân , hạ quan đã bố trí hết rồi, bây giờ tất cả quan viên tứ phẩm trở lên của Giang Tô, Chiết Giang hai tỉnh đều ở “Vọng giang lâu” đợi đại nhân! - Hạ quan được các vị đại nhân phó thác đến nghênh đón đại nhân!”

Doãn Kế Thiện lúc trước còn tưởng rằng chỉ là một số quan viên của Nam Kinh đến góp vui, bây giờ vừa nghe ngay cả quan viên hai tỉnh Chiết Giang, Giang Tô đều đến đây, nhất thời trên mặt liền lóe lên vẻ giận, nhưng hắn dù sao cũng không thể giận với người ngoài, tuy rằng trong lòng rất không vui, nhưng trên mặt cũng không lộ ra, hướng về phía tên quan viên kia nói : “Đây là Hòa công tử , các người làm quen một chút!” Nói xong quay đầu nói với Hòa Thân, “Đây là tri phủ Nam Kinh Vương Kế Thừa Vương đại nhân.”

“A, đây là Hòa công tử đại danh鼎鼎, ai ya, ta thật sự là vụng về! - mời, mời, mau mời!” Vương Kế Thừa tiến lên cũng thi lễ gặp mặt với Hòa Thân.

Lúc này trên mặt sông đã dừng một con thuyền lớn chuyên để đón tiếp Doãn Kế Thiện, Hòa Thân và Doãn Kế Thiện liền đi theo tuần phủ Nam Kinh Vương Kế Thừa lên thuyền, trong một màn ca múa mừng cảnh thái bình liền đi lên bờ “Vọng giang lâu” bên kia .

Doãn Kế Thiện hôm nay thần thái thật là sáng sủa, mặc một bộ bát đồ ninh trù, ngoài khoác áo choàng, đeo đai lưng, dưới chân mang một đôi giày vải màu đen, đôi mắt đen sâu kín lóe sáng, đôi lông mày chữ bát dựng đứng, chỉnh tề ở hai bên, thật là nét mặt tỏa sáng.

Khi Doãn Kế Thiện vừa mới bước lên ba cấp thang lầu “Vọng giang lầu”, chỉ thấy trên lầu quan viên lớn nhỏ nhất tề rũ tay áo, sau đó trăm miệng một lời lớn tiếng nói: “Cung thỉnh Doãn đại nhân ! - Doãn đại nhân cát tường!” Đó thật sự là thanh thế lớn, nói khoa trương một chút chính là rung chuyển trời đất.

Doãn Kế Thiện nén lại sự không vui trong lòng, tiến lên xua tay, cực kỳ nhã nhặn thân thiện nói: “Các vị đại nhân không cần khách khí như thế, mọi người mau đứng lên! Ngồi, ngồi!” Tuy rằng Doãn Kế Thiện nói như vậy, nhưng nơi này người nào không phải là người của quan trường, bọn họ nào dám thất lễ với tinh anh có thánh quyền nhất của Càn Long, mỗi người đều nín thở ngưng thần, không dám thở ra, lẳng lẳng chờ Doãn Kế Thiện nhập tòa.

Những người này vẫn chờ Doãn Kế Thiện ngồi vào chỗ của mình mới dám quy củ nhập tòa, Hòa Thân an vị ở bên cạnh Doãn Kế Thiện. Kế tiếp là đám quan viên từ lớn đến nhỏ, lần lượt từng người kính rượu Doãn Kế Thiện. Doãn Kế Thiện thật khá, mặc dù rượu kính tới nhưng chỉ nhấp môi, nhưng chỉ cần tiến lên nói tốt, đều là vẻ mặt ôn hòa tươi cười đón chào. - Tinh thần này, vẻ ung dung này cũng thực sự làm cho Hòa Thân trong lòng rất khâm phục.

Đám quan viên này dù sao vẫn cách Tổng đốc đại nhân một tầng, nhưng không giống với Hòa Thân, tất cả mọi người trong lòng cho rằng hắn sau này chắc chắn sẽ trở thành nhân vật nóng bỏng bên người Doãn Kế Thiện, đêm nay nếu hiếu kính với Hòa công tử này, sau này thăng quan phát tài còn không phải là chuyện thuận lý thành văn, cho nên đoàn người kính xong Doãn Kế Thiện rồi bắt đầu thay nhau tiến công Hòa Thân.

Hòa Thân nhìn các quan to trên đỉnh đầu màu sắc rực rỡ cung kính với mình, trên mặt ai cũng là một vẻ xiêm ninh, trên người cũng mang một vẻ khúm núm, trong lòng dâng lên bao nhiêu thư thái. Hắn vốn là tửu lượng cao, lần này Doãn Kế Thiện để cho hắn uống thoải mái, có thể uống bao nhiêu thì uống, uống say rồi thì trở về nhà môn ngủ. Như vậy làm cho Hòa Thân đỡ thêm. - Chỗ nào cũng là sơn hào hải vị, chung quanh là vũ cơ linh nhân chuyên môn tìm tới, xa xa trên sông Tần Hoài dập dờn ánh trăng, thật sự là làm cho người ta mê đắm, vui vẻ thoải mái! Hòa Thân là rượu đến tất cạn, ai đến cũng không cự tuyệt, trong nháy mắt đã có chút lâng lâng!

Ngay lúc mọi người uống đến nỗi quên hết tất cả, bỗng nhiên đã bị một tiếng bước chân lên lầu “cộp cộp cộp” làm cho sợ hãi ngay người!

Chỉ thấy một quan quân bộ dáng du kích, trên người đầy máu chạy lên trên lầu, hướng về phía đám quan viên đang đưa đẩy hô lớn: “Các vị đại nhân, không xong rồi, xảy ra việc lớn rồi!” Mọi người lập tức bị tiếng hét này sợ tới mức thất kinh, ngơ ngác đứng trên mặt đất không nói được một lời, tất cả đều nhìn về mặt của Tổng đốc đại nhân.

Doãn Kế Thiện vừa nghe lời này, liền từ trên ghế đứng lên, hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm Tổng đốc đại nhân, kho đã bị người của Bạch Liên giáo cướp đoạt!” Tên quan quân kia nói.

“Nói rõ ràng một chút, là kho nào?” Doãn Kế Thiện thông dong hỏi han.

“Bẩm đại nhân, kho Lương Giang! Bạch Liên giáo cướp đi bảy mươi vạn lượng bạc!”

“Người lui xuống trước đi!” Doãn Kế Thiện hạ lệnh nói, ” Tri phủ Nam Kinh Vương Kế Thừa!”

“Hạ quan có mặt!” Tên quan viên vừa đi bên kia sông nghênh đón Doãn Kế Thiện sắc mặt như tro tàn chạy tới.

“Người cũng đừng ở đây uống rượu nữa, chạy mau đi bắt kẻ trộm đi!” Doãn Kế Thiện nhẹ nhàng nói.

Vương Kế Thừa đã nghĩ ra chuyện lớn như vậy, vị Tổng đốc đại nhân này chắc chắn sẽ lấy cái mũ của hắn tại chỗ , không ngờ Doãn Kế Thiện lại tâm bình khí hòa để cho hắn đi bắt kẻ trộm, xem ra cũng không tức giận như vậy, trong lòng nhất thời liền dâng lên một tia hy vọng, bây giờ hắn cũng không nghĩ được nhiều, quay đầu lại nói: ” Quan viên trong nha môn tri phủ Nam Kinh, lập tức theo ta đi bắt kẻ trộm!”

Doãn Kế Thiện nhìn Vương Kế Thừa hoang mang rối loạn đi xuống rồi, hướng về phía một tên quan võ bên người nói: “Huệ Quân Môn, bây giờ người lập tức dẫn quân vây quanh thành Nam Kinh , phong tỏa đầu đường các nơi, nghiêm khắc kiểm tra các con thuyền đi lại trên sông!” - “Tuân lệnh Tổng đốc đại nhân !”

Doãn Kế Thiện chờ vị Huệ Quân Môn này cũng đi xuống, lại hướng về phía tuần phủ Giang Tô Thuyền Kính Minh và tuần phủ Chiết Giang Tang Trì Bình nói: “Nhị vị đại nhân, các người cũng trở về đi! - Nhân cơ hội này, Lương Giang chúng ta phải triển khai một cuộc vận động quét sạch Bạch Liên giáo!”

“Dạ!” Hai vị tuần phủ đi xuống.

“Hòa công tử, người đi về trước đi! Chờ ta xử lý xong việc ở đây rồi về, đêm nay chúng ta an vị ở nha môn Tổng đốc, giáo huấn đám đồ đệ cuồng vọng của Bạch Liên giáo kia!” Doãn Kế Thiện hướng về phía Hòa Thân cười nói.

Hòa Thân vừa xuống lầu vừa bội phục Doãn Kế Thiện lâm trận không hoảng hốt và thông dong trấn định, bất tri bất giác đã tới bờ sông, đúng lúc này phía ngoài sông trôi đến một cái thuyền nhỏ, Hòa Thân nhắc chân nhảy lên, phân phó một tiếng: “Mau lái thuyền!”

Tên phu thuyền nhỏ đồng ý một tiếng, thuyền nhỏ tựa như tên bắn rời khỏi “Vọng giang lâu”.

Thuyền đến giữa sông, Hòa Thân bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, cúi đầu vừa thấy người kia dường như có chút quen mặt, vừa định hỏi rõ, chỉ thấy phu thuyền kia vừa quay người bèn rút ra một thanh bảo kiếm, lạnh lùng cười nói: “Hôm nay ta xem người còn chạy trốn đi đâu!”

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

49. Chương 49 : Giếng Cạn Ngoài Thành

Đã tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Hòa Thân vừa thấy Nhất Thanh hai mắt đầy hung quang, tay cầm bảo kiếm hàn quang bắn ra bốn phía, cái này làm cho hắn sợ hãi tới mức kêu to: “Ta nói.. . Ta nói Nhất Thanh cô nương, người muốn làm gì?”

“Làm gì? Hừ, người vài lần bày mưu hãm hại chúng ta, còn hỏi ta tới làm gì? — hôm nay ta tới lấy mạng của người!” Nói xong bảo kiếm trong tay vung lên đâm thẳng vào mặt Hòa Thân.

Hòa Thân đã thấy qua thân thủ của Nhất Thanh, liền biết mình không phải là đối thủ của nàng, hắn vừa thấy bảo kiếm mang theo hàn quang tiến tới, dưới chân hoảng sợ ngã người về phía sau “Bùm” một tiếng liền rơi xuống sông, công phu bơi lội của Hòa Thân cũng không khác với võ công của hắn, đều là thuộc loại mèo ba chân, vừa xuống nước đã bắt đầu luống cuống tay chân muốn trèo lên thuyền, miệng kêu to: “Người.. . . Người là người vong ân phụ nghĩa.. . . Ta mấy lần cứu người trong nước lửa, người lại.. . Lấy oán trả ơn!” Hòa Thân vừa dùng hai tay khoát nước vừa mắng Nhất Thanh.

Nhất Thanh nhìn Hòa Thân trong nước hồ trời cướp đất, bỗng nhiên “ha ha” cười một tiếng, như khiêu khích nói: “Ai! Ta nói người sao lại nói dễ nghe như vậy? Rõ ràng là người muốn hại chúng ta, trong miệng người vừa chuyển, liền thay đổi rồi!”

Nói thật ra, Hòa Thân thật sự không muốn chết, hắn vừa thấy Nhất Thanh không lập tức giết hắn, liền kêu to: Chúng ta đừng làm loạn được không, người.. . . Người kéo ta lên trước.. . . Ta.. . . Ta sẽ nhắc cho người! Xem là ta cứu người hay là hại người.. . . Nếu người nghe ta nói không thuận tai cứu người, người lại ném ta xuống, được không..

“Đem người kéo lên hử, không có cửa đâu! — trừ phi.. . Trừ phi người đồng ý với ta một điều kiện!” Nhất Thanh trên mặt bỗng nhiên mỉm cười.

Hòa Thân vừa thấy có cửa, vội vàng kêu to: “Nhất Thanh cô nương, người mau kéo ta lên. Ta đồng ý điều kiện của người..

“Một lời đã định!”

. . . Tứ mã. . . Nan trụ!” Hòa Thân vừa nói lại uống một ngụm nước.

Chỉ thấy Nhất Thanh xoay người cầm một mái chèo, hồ một tiếng rồi gơ đến trước mặt Hòa Thân, nói: “Người nắm chặt lấy!”

“Người yên tâm đi, ta nắm chặt!” Hòa Thân hai tay nắm chặt cái mái chèo kia, vui mừng nói với Nhất Thanh. Giọng nói của hắn vừa mới rơi xuống nước, đã cảm thấy được thân mình từ trong nước bay lên trời, sau đó nhẹ nhàng đứng ở trên thuyền.

“Đa tạ, đa tạ!” Hòa Thân vừa vượt nước trên người vừa cảm tạ Nhất Thanh.

“Người hãy nói trước, vài lần người cứu chúng ta như thế nào!” Nhất Thanh vẻ mặt lạnh như sương, tay cầm kiếm quyết, lạnh lùng nhìn Hòa Thân .

“Nhất Thanh cô nương, lòng ta vẫn còn sợ hãi, người đừng nhìn ta như vậy!” Hòa Thân hì hì cười.

“Ít mồm đi, nói nhanh lên!” Nhất Thanh nói xong hươ bảo kiếm hướng về phía Hòa Thân.

“Được. . . được! Vậy người vẫn như vậy nhìn ta đi! — Nhất Thanh cô nương, ở chỗ Tri phủ Khai Phong Liễu Hi Công, ta không để cho các người chết trong chuyện loạn súng loạn tên, chúng ta để sang một bên, ta ở đây sẽ không lầm lờ! Ta nói chuyện ở khách điểm trấn Phù Dung, ta vì sao lại ngăn cản các người giết Doãn Kế Thiện. Người có biết Doãn Kế Thiện là ai không? Hắn là cận thần được sủng ái nhất của đương kim Càn Long phái xuống, lần này Càn Long phái hắn đến Giang Nam là phó thác trọng trách, ký thác kỳ vọng cao! Đương nhiên ta không phải nói không thể giết đại thần thân tín của Càn Long, thật ra chỉ cần là chó săn của Mãn Thanh chúng ta đều nên giết!” Hòa Thân nói.

“Vậy người còn cứu hắn!” Nhất Thanh câu lệ hỏi han.

“Ta không phải cứu hắn. Ta là cứu Bạch Liên giáo các người!” Hòa Thân nhất thời hồi lâu cũng không biết như thế nào mới có thể nói rõ cùng Tiểu cô nương ngày thơ này, vì thế liền căn cứ tri thức lịch sử của mình học được về điểm này, nói với Nhất Thanh : “Các người giết Tổng đốc Lương Giang được Càn Long tín nhiệm nhất, trọng dụng nhất. Càn Long kia có thể tha cho người sao? — không tin người liền thử xem, chỉ cần Doãn Kế Thiện bị giết, triều đình điều tra rõ là Bạch Liên giáo các người giết, vậy các người lập tức sẽ gặp ngập đầu tai ương! Các người nếu thật sự muốn khởi nghĩa, muốn lật đổ Mãn Thanh lập triều đình khác, vậy các người cũng nên chờ Càn Long chết, sau khi con của hắn Gia Khánh đăng ngôi hãy làm!”

Cũng không biết lời nói của Hòa Thân đã động đến Nhất Thanh hay là Nhất Thanh căn bản là không có tâm tư nghe hắn, lại hướng bảo kiếm chỉ vào hắn, nói: “Ta tạm thời tin người lần này, nhưng người vừa rồi đồng ý điều kiện của ta còn tính hay không?”

“Tính... Tính! Đương nhiên có tính!” Hòa Thân nói.

“Chúng ta có mấy người tỷ muội bị binh lính đã thương, bây giờ nguy trong sớm tối, người nếu có thể cứu các nàng, ta sẽ không giết người!” Nhất Thanh nói.

Hóa ra là có chuyện như vậy. Hòa Thân thật đúng là không ngờ một Tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi còn có tâm cơ như thế, nhưng Hòa Thân thật ra đối với Bạch Liên giáo không có gì phản cảm. Cũng biết bọn họ ban đầu đều là vì phản kháng ách áp bức của nhà Thanh, bắt đắ dĩ mới khởi nghĩa vũ trang, đó đều là khởi nghĩa nông dân đường đường chính chính, đó là phải chiếu sáng thiên thu, ghi vào sử sách. Bây giờ cần hắn cứu mấy giáo đồ Bạch Liên, hắn cảm thấy cũng là việc nên làm. Nhưng bây giờ mình chỉ có hại.. .

“Người đồng ý hay không ?” Nhất Thanh ép hỏi.

“Được rồi. ta đồng ý !” Hòa Thân vừa cắn răng vừa dậm chân, ngoan ngoan đồng ý, nhưng hắn vẫn là nói ra bản khoán của hắn. “Nhất Thanh cô nương, chúng ta đã nói trước, ta cũng mới đến, rốt cuộc có thể cứu mấy người tỷ muội của người, ta cũng không dám bảo đảm!”

“Nói đùa, một người thân cận bên Tổng đốc mà ngay cả mấy người cũng không cứu được!” Nhất Thanh nói xong cũng đã chèo thuyền đi.

Hòa Thân sau khi đi vào Nam Kinh được coi là lần thứ hai du lịch, bọn họ đầu tiên là xuôi dòng xuống, sau đó khi thuyền cập bờ, trên đường đầu óc choáng váng, mơ mơ màng màng đi đến một tòa miếu đồ sộ. Hòa Thân lấy lại bình tĩnh, nhìn kỹ chung quanh một chút, phát hiện nơi này đã là ngoại ô Nam Kinh, hẳn vốn muốn Nhất Thanh sẽ dẫn hắn vào trong miếu, nào ngờ Nhất Thanh lại đưa hắn vòng qua cửa miếu đi vào một cái giếng cạn giếng cạn sau miếu.

“Nhất Thanh cô nương, chẳng lẽ mấy tỷ muội của người giấu ở trong giếng này?” Hòa Thân nói.

“Nơi này có dây thừng người đi xuống trước, nhìn thấy chỗ có ánh sáng thì dùng tay gõ ba cái vào thạch bích, thì sẽ có người tiếp người!” Nhất Thanh nói xong không biết từ chỗ nào lấy một dây thừng đến, buộc chắc chắn ở trên một cái cọc bên cạnh giếng.

Hòa Thân vừa thấy hóa ra nàng đều bố trí trước rồi, mình không xuống cũng không được, xem ra nàng có thể đưa mình đến chỗ bí mật này, là vì toàn tâm toàn ý muốn mình cứu bọn họ, tuy rằng việc này có chút hung hiểm, nhưng các nàng còn không hại mình, cho nên vừa thấy dây thừng đã buộc xong, liền cười với Nhất Thanh: “Vậy ta đi xuống, người đợi lát nữa cũng nhớ phải xuống dưới!”

Nhất Thanh sắc mặt trầm trọng, gặp Hòa Thân không chút do dự xuống giếng, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ dịu dàng, nhẹ nhàng nói: “Người phải cẩn thận một chút, bằng không ngã xuống tầng đá dưới đáy giếng, thì ai cũng không thể cứu được người!”

Hòa Thân hai tay túm dây thừng, hai chân đạp vào vách giếng, từng bước bắt đầu trượt xuống dưới, ánh trăng mờ lung trong miệng giếng càng ngày càng mong manh, dần dần trước mắt là một màu tối đen làm cho người ta hoảng sợ. Trước kia thường nghe người ta nói Bạch Liên giáo làm việc quỷ bí, cho đến hôm nay Hòa Thân mới xem như được lĩnh giáo. Ước chừng xuống tới một nửa giếng, bỗng nhiên phát hiện trước mắt sáng ngời, nhìn kỹ là hồng quang mờ mờ trên vách giếng ở trước mắt. Hòa Thân không hề chần chừ, lập tức dùng hai chân bám chặt vào vách giếng, một bàn tay nắm chặt dây thừng, dùng tay kia nhẹ nhàng gõ ba cái vào chỗ chiếu hồng quang.

Không ngờ bên trong không có một chút động tĩnh. Hòa Thân đột nhiên sợ hãi, muốn cho người chiếu sáng đến đây, vậy như thế nào cho phải? Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên thạch bích trước mặt “Hô” một lát rồi bị mở ra, bên trong nháy mắt liền vọt ra một cái móc sắt. Hòa Thân chấn động: Hay là ở chỗ này sẽ đem ta mổ bụng phanh thây?

Nhưng cái móc sắt lại thò đến phía sau Hòa Thân, móc về phía trước thắt lưng của hắn. Cả người Hòa Thân đều bị móc vào trong phiến cửa đá.

Chờ Hòa Thân ở bên trong đứng vững rồi, bỗng nhiên thấy trước mắt rộng mở, “nơi này hóa ra là một cái huyệt động thật lớn! Trong động đốt mấy ngọn nến to, ngọn lửa chiếu sáng toàn bộ trong động. Một nữ tử mặc y phục màu hồng đứng ở cách đó không xa, xem ra vừa rồi chính là nàng dùng móc sắt móc Hòa Thân vào động, trên mặt đất bên cạnh nàng nằm ba nữ tử bị trọng thương, xem ra đều đã tới lúc hấp hối.

Không đợi Hòa Thân tiến lên hỏi chuyện gì xảy ra, liền cảm thấy phía sau có người chậm rãi đi tới. Hòa Thân sợ tới mức lập tức nhìn lại, hóa ra là Nhất Thanh !

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

50. Chương 50 : Trượng Nghĩa Cứu Người

Đã tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

“Hòa công tử, lần này mời người đến, là có một việc lớn ủy thác!” Nhất Thanh nói xong cúi người hành lễ về phía Hòa Thân.

“Đừng ... đừng!” Hòa Thân nói cái gì cũng chuyển không qua, sao thủ đoạn mời người của Bạch Liên giáo cũng khác người!

“Hòa công tử không cần sợ hãi! Nhất Thanh vừa rồi đắc tội, tình huống đặc biệt, thật sự là vạn bất đắc **! - không biết chúng ta phó thác đại sự này. Hòa công tử có chịu giúp đỡ hay không?” Nhất Thanh nói.

Hòa Thân vừa thấy Nhất Thanh ngược lại với lạnh lùng vô tình ngày xưa, giờ này khắc này vẻ mặt thành khẩn, ở nơi giống như ngăn cách nhân thế này, đột nhiên biểu hiện ra một cô gái rụt rè vô cùng, vì thế cười nói: “Nhất Thanh cô nương có chuyện mời nói, nhưng ta vẫn còn câu nói kia. Có thể giúp đỡ hay không, ta thật sự là không dám đảm bảo!”

“Vài lần trước gặp Hòa công tử, cảm giác sâu sắc Hòa công tử là người quang minh lỗi lạc, không phải là hạng gà chim cầu đạo, cho nên Nhất Thanh lúc này có việc lớn muốn phó thác công tử!” Nhất Thanh nói xong đôi mắt đỏ lên, hai giọt nước mắt theo hai má trắng nõn từ từ chảy xuống.

Hòa Thân vừa thấy Nhất Thanh quả nhiên là có việc lớn muốn nói, vội vàng tiến lên an ủi nói: “Nếu Nhất Thanh cô nương để mất Hòa Thân ta như thế, vậy người liền cứ việc nói thẳng đi! Chỉ cần Hòa Thân ta có thể làm được, nhất định sẽ không phụ sự phó thác của cô nương!”

Câu này của Hòa Thân vừa ra khỏi miệng, Nhất Thanh nhất thời nước mắt rơi như mưa. Ngay cả mấy nữ tử nằm trên mặt đất cũng nức nở lên.

Nhất Thanh đi vào bên cạnh mấy nữ tử tử kia, từ phía sau lấy ra một cái thủy hồ lô. Cho các nàng mỗi người uống chút nước, sau đó lại có chút bất đắc dĩ đứng lên. Bắt đầu chậm rãi kể với Hòa Thân.

Hòa Thân chưa nghe đến vài câu liền hiểu được nguyên do trong đó!

Hóa ra lần này Bạch Liên giáo là vì gom góp kinh phí khởi nghĩa, mới bí quá hoá liều cướp kho Giang Nam được xưng là “kho tiền lương Thiên hạ”, nhưng thời điểm đại cáo thành công, bên trong Bạch Liên giáo chẳng biết tại sao lại có phản đồ, khiến toàn bộ hành động gặp suy sụp trọng đại!

Nhất Thanh nói: “Sự phụ ta chính là Đường chủ tỉnh viên tôn giả “Nhân quảng đường” của Bạch Liên giáo, bên trên sự phụ ta là Đường chủ Lưu Tuấn Tài “Địa quảng đường”, sự phụ ta và Lưu Tuấn Tài luôn luôn không hợp. Nhưng hành động lần này tổng đường lại để cho Lưu Tuấn Tài chỉ huy. Hòa công tử người cũng biết, ở Bạch Liên giáo chúng ta, phía dưới phải phục tùng sắp xếp của bên trên. Cứ như vậy, sự phụ ta suất lĩnh một bang nữ đệ tử chúng ta liền đảm nhiệm nhiệm vụ bảo vệ khi lui ra ngoài thành, mà Lưu Tuấn Tài suất lĩnh đám nam đệ tử kia lại ở ngoài thành tiếp ứng chúng ta! Sự việc vừa mới bắt đầu thật thuận lợi. Chúng ta dọc theo địa đạo đi đến kho trong đại viện, nhưng chúng ta vừa mới động thủ đã bị binh lính trông coi kho phát hiện! Kết quả, vốn theo kế hoạch trong kho có thể chuyển đi 800 vạn lượng bạc.

Nhưng mới chuyển không đến một trăm vạn lượng, cửa địa đạo của chúng ta đã bị quân lính phát hiện, khổ chiến đến cuối cùng, sự phụ ta học máu mà chết, trước khi chết nói cho chúng ta biết dưới một gốc cây hòe già ở phía sau nha môn Tổng đốc Nam Kinh còn có một đường địa đạo nối thẳng đến một giếng cạn ngoài thành, sau đó chúng ta đến lúc cùng đường liền đem bạc chuyển đến đây! — sự phụ ta trước khi chết nói rằng, bà đã nhìn thấu Lưu Tuấn Tài bọn họ và giáo chủ cầu kết với nhau làm việc xấu. Một lòng muốn mình làm hoàng đế, cả ngày chỉ biết lục đục với huynh đệ trong giáo, căn bản không để ý đến sống chết của đệ tử trong giáo, bọn họ còn không ngừng gạt bỏ dị kỷ, táng tận lương tâm hãm hại Đường chủ đức cao vọng trọng trong giáo. Cho nên sự phụ ta trước khi chết bắt chúng ta thề: nếu có thể bình an tránh thoát một kiếp này, sau này không bao giờ bán mạng đi theo Bạch Liên giáo nữa!”

Hòa Thân vừa nghe mới biết được hóa ra trong Bạch Liên giáo này cũng giống với trong quan trường Đại Thanh, có nhiều kiểu người lừa ta gạt và người chết ta sống, vì thế thở dài một tiếng nói: “Nhất Thanh cô nương, không biết Hòa mỗ có thể giúp người cái gì?”

Nhất Thanh nhìn Hòa Thân, lại cúi đầu nhìn mấy tỷ muội nằm trên mặt đất, nói: “Bốn nàng và ta đều là từ nhỏ được sự phụ nuôi lớn, trong các nàng ít nhất mới mười bốn tuổi, các nàng cái gì cũng không hiểu, lúc này đây cũng là chẳng biết tại sao lại phải đến Nam Kinh! - Ta chỉ cầu Hòa công tử có thể cứu các nàng, về phần ta, ta cũng tự biết nghiệp chướng của mình còn nặng nề. Giết người nhiều lắm, sẽ không cần Hòa công tử lo lắng!” Nhất Thanh cay đắng nói.

Hòa Thân vừa nghe thấy chấn động, hay là Nhất Thanh muốn tự sát?

Quả nhiên. Nhất Thanh nói với Hòa Thân: “Người chỉ cần cứu được mấy tỷ muội này ra, ta tối nay phải đi báo thù cho sư phụ ta. Chỉ cần ta giết chết cái tên Lưu Tuấn Tài, ta cũng sẽ theo sư phụ ta đi! Không bao giờ sống trên cái thế giới nhơ bẩn này nữa!”

“Đừng. . . Đừng!” Hòa Thân vừa nghe Nhất Thanh thật muốn tự sát, trong lòng nhất thời sinh lòng thương tiếc, nói : “Một khi đã như vậy, ta đồng ý người. Nhưng người cũng phải đồng ý với ta một việc!”

“Chuyện gì? Chỉ cần Nhất Thanh có thể làm được.” Nhất Thanh cảm kích nói.

“Ta cứu người phải cứu đến cùng, người cũng đừng đi tìm cái tên Lưu Tuấn Tài kia nữa. Bây giờ toàn bộ trong thành Nam Kinh nơi nơi đều là quan binh, người đi ra ngoài chẳng khác nào đi chịu chết! Người phải tin tưởng Hòa Thân ta, món nợ này ta tính cho người, chỉ cần Lưu Tuấn Tài kia còn sống, một ngày nào đó hắn sẽ rơi vào tay Hòa Thân ta. Đến lúc đó chúng ta sẽ trả thù hắn, báo thù cho sư phụ người!” Hòa Thân cũng bị hành vi của phản đồ Lưu Tuấn Tài tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhất Thanh vừa thấy Hòa Thân thật sự muốn cứu các nàng, còn nói ngày sau tìm cơ hội báo thù cho sư phụ nàng, nhất thời mặt mang sắc mặt vui mừng nói : “Hòa công tử trọng tình trọng nghĩa như thế, không biết có chuyện gì cần Nhất Thanh cố gắng sức lực.”

“Ta cứu người là cứu người, không dám bỏ đá xuống giếng! Ta chỉ cầu người không cần lúc này đi ra ngoài chịu chết, lại nói cái tên Lưu Tuấn Tài mặt người dạ thú cũng không đáng để người như vậy, huống hồ tỷ muội của người đều đang bị trọng thương, cũng cần người chăm sóc, người đi rồi, các nàng ấy làm sao bây giờ?” Hòa Thân khuyên nhủ.

Nhất Thanh vừa thấy Hòa Thân quả nhiên muốn ra tay cứu giúp, đành phải đồng ý yêu cầu của Hòa Thân, vì thế nàng dẫn Hòa Thân đi vào khắp ngõ ngách đại động, chỉ vào một đồng mộc rường nói: “Hòa công tử, đây là bảy mươi vạn lượng bạc trắng từ trong kho chuyển ra. Tuy rằng biết Hòa công tử không phải người tham tài, nhưng vì cảm tạ đại ân đại đức của Hòa công tử, số tiền này coi như lễ gặp mặt đưa cho Hòa công tử!”

Hòa Thân vừa thấy trên mộc rường rõ ràng dán giấy niêm phong màu vàng nhạt in chế của hộ bộ, liền biết bên trong là bạc trắng, mặc dù Hòa Thân gặp qua nhiều, nhưng vẫn bị khoản tiền lớn khiến cho hết hồn. Hắn xoa người nói : “Đừng như vậy. số tiền này các người giữ đi. Ít hôm nữa khi các người muốn Đông Sơn tái khởi, cũng có thể làm quân phí!” Trong lòng lại nghĩ : hiện giờ số bạc này là tai họa, chỉ cần người lấy một khối đi ra ngoài, nói không chừng ngày đó đã bị người phát hiện, đến lúc đó khẳng định ngay cả mạng nhỏ cũng khó bảo toàn!

Nhất Thanh vừa nghe lời nói của Hòa Thân, sống mũi cay cay lại bắt đầu rơi nước mắt, nức nở nói: “Hòa công tử còn không tin chúng ta sao? Chúng ta đã thề rời khỏi Bạch Liên giáo, sau này số bạc này cũng là vô dụng, hy vọng Hòa công tử không cần chối từ!”

Nếu đã nói đến độ này cũng không tất yếu phải nói nữa, bây giờ Hòa Thân lập tức thành trụ cột bên trong của các nàng, hắn tĩnh tâm suy nghĩ cẩn thận rồi hỏi: “Trong mật đạo này rốt cuộc có bao nhiêu người biết, chúng ta ở trong này có an toàn hay không?”

“Ta cũng không biết, ta chỉ nghe sư phụ ta nói mật đạo này là sư thái nói cho bà biết, bao nhiêu năm rồi không ai biết. Ta nghĩ cũng sẽ không có người biết, bằng không chúng ta làm sao có thể ở lại đây” Nhất Thanh nói.

Hòa Thân vừa nghe có lý, vì thế mà bắt đầu thương lượng với Nhất Thanh bước tiếp theo làm sao bây giờ.

Nhất Thanh nói cho Hòa Thân biết mấy tỷ muội các nàng tuy rằng đều bị thương, nhưng đều là vết thương ngoài da thịt, không có thương tổn đến gân cốt, cho nên trước hết đi kiếm một ít thuốc trị ngoại thương, còn nghĩ cách đưa vào đây một ít đồ ăn uống mới có thể tạm thời cứu sống mấy người này.

Hòa Thân nghĩ ngợi nói : “Ta nói các người mấy người đừng ở chỗ này. Nhất Thanh người không phải nói địa đạo này vẫn thông đến một gốc cây hòe già phía sau nha môn Tổng đốc, rõ ràng chúng ta bây giờ liền theo đường cũ trở về. Các người ở dưới địa đạo dưới tàng cây chờ. Ta trở về nhìn xem tình hình, sau đó nghĩ cách đưa chút thuốc và một ít đồ ăn đến cho các người!”

Mấy người thương nghị đã định. Hòa Thân cùng với Nhất Thanh và một cô gái mặc y phục đồ tên là Lăng Vũ nâng ba cô gái bị thương trên mặt đất. Một hàng sáu người liền theo địa đạo bắt đầu trở lại.

Hòa Thân bố trí các nàng xong, cùng các nàng ước định một số ám hiệu liên lạc. Còn nói cho các nàng nếu hành động của mình không tiện sẽ để cho Lưu Toàn lại đây. Lại miêu tả cho các nàng diện mạo bên ngoài của Lưu Toàn, mới theo chỉ dẫn của Nhất Thanh từ một gốc cây hòe già chui ra.

Lúc này trời đã có chút ánh sáng. Thành Nam Kinh trải qua một đêm huyết vũ tinh phong lúc này thật im ắng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Hắn không dám trì hoãn, cẩn thận quan sát chung quanh một chút, thấy không ai ở bên cạnh theo dõi, lúc này mới từ trên cây nhảy xuống, cố ý ở chung quanh vòng qua vài vòng, sau đó mới bước nhanh đi vào cửa nha môn Tổng đốc.

Người giữ cửa nhìn vị thân cận của Tổng đốc đại nhân đã trở lại. Lập tức nói mấy câu xu nịnh tiến lên vấn an, bọn họ vừa giúp Hòa Thân rũ bùn đất trên người vừa cười nói: “Hòa công tử cũng đi trốn nã phỉ tặc Bạch Liên giáo, người cả đêm không trở về. Tổng đốc đại nhân đang lo lắng, bây giờ đang ở bên trong phát hỏa rồi?”

Hòa Thân nghe xong lời này, trong lòng cả kinh: ta trong thời điểm mấu chốt như vậy mất tích giữa nửa đêm, có thể làm cho Doãn Kế Thiện hoài nghi với ta hay không, nếu thật sự là như vậy thì nguy rồi!

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

51. Chương 51: Phải Kiểm Tiền

Đã tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiểm Giới

Khi Hòa Thân vừa đi vào sân lớn của Tổng đốc nha môn, liền chạm mặt với Doãn Kế Thiện đang đi ra ngoài, vẻ mặt Doãn Kế Thiện đầy quan tâm bước lên trước nói với hắn: “Hòa công tử, thiếu gia cả đêm không về, nhất định là trên đường gặp chuyện gì rồi, thiếu gia xem trên người ngài toàn là bùn và nước. Nay ta phải đến thăm vấn chỗ tối qua vừa bắt được mấy khâm phạm Bạch Liên Giáo, Hòa công tử hãy đi thay đồ, ăn chút gì sau đó ngủ một giấc đi, đợi ta về chúng ta sẽ nói chuyện cụ thể sau” Nói xong bèn vội vàng đi ra ngoài.

Hòa Thân thấy Doãn Kế Thiện không hề tỏ vẻ nghi ngờ gì với hắn, nên bụng đầy nghi hoặc đi về phòng của mình, Hòa Thân sao mà biết Doãn Kế Thiện không phải là bậc tầm thường, vào thời khắc ở huyện Phù Dung mà hắn quyết định cùng Hòa Thân đến Nam Kinh, hắn đã cử mấy người bí mật thăm dò, lần lượt tới Bắc Kinh, Huỳnh Dương, và Khai Phong dò la tin tức. Cùng lúc khi Hòa Thân và Doãn Kế Thiện trên đường nói chuyện mây gió thì sớm đã có người báo cáo với viên tổng đốc này chi tiết về Hòa Thân rồi, cho nên hiện nay Doãn Kế Thiện đã sớm hiểu Hòa Thân như trong lòng bàn tay, nhưng hắn quả thật cũng không ngờ rằng tối qua Hòa Thân lại đi bí mật gặp gỡ mấy tên nữ đệ tử của Bạch Liên Giáo.

Lưu Toàn thấy Hòa Thân về, không hỏi han gì, chỉ lặng lẽ giúp hắn tắm tãp, đợi sau khi Hòa Thân đã thay đồ khô ráo rồi, mới đưa cơm canh nóng lên cho Hòa Thân, nhưng Hòa Thân làm gì có tâm trạng gì mà ăn uống chút, ở địa đạo đó còn có mấy người chờ hắn đưa cơm đưa nước, mời đại phu đến xem bệnh, tuy nhiên tình hình trước mắt không phải là thời điểm có thể ra ngoài, bản thân vừa về, trước tiên không nói Doãn Kế Thiện như thế nào, mà riêng vừa về đã lại đi lung tung ra ngoài, không khiến người khác nghi ngờ mới là lạ, chuyện này xem ra phải xem xem bản lĩnh của Lưu Toàn như thế nào rồi.

Nghĩ đến đây, Hòa Thân nhìn thấy bên ngoài không có ai nghi ngờ liền nói ngắn gọn sự tình với Lưu Toàn, sau đó nói tiếp: “Người hãy cầm theo ít ngân lượng mua ít thức ăn và đồ uống, rồi đến hiệu thuốc mua ít thuốc trị thương, sau đó tìm cơ hội đến chỗ cây hòe sau cửa Nha Môn đưa cho họ. Nếu phong thanh bên ngoài quá ngặt, thì người vẫn phải mạo hiểm chuyển nữa, mau quay về gặp ta, chúng ta lại nghĩ cách khác”

Từ khi Lừa Toàn nhận lệnh ra khỏi cửa, trong lòng Hòa Thân vô cùng nóng ruột, đúng là lưu thần vô chủ, đứng ngồi không yên, đúng lúc này thì Doãn Kế Thiện đã về đến nơi.

“Hòa công tử, ta thật không thể an tâm, về đến nơi là muốn đi gặp thiếu gia ngay, rốt cuộc là gặp chuyện gì vậy?” Doãn Kế Thiện hỏi đầy quan tâm.

“Đừng nhắc đến nữa, ta đúng là đen đủi, vừa xuống “Vọng Giang Lầu” ta thấy thuyền đã đến, bèn lên một con thuyền nhỏ, đúng lúc sắp cập bến thì tên chèo thuyền nghe nói trong thành có Bạch Liên Giáo, sợ đến mức làm thuyền chao đảo hất ngã ta rơi xuống hồ, còn hấn tự mình chèo thuyền chạy mất” Hòa Thân không ngờ Doãn Kế Thiện lại về nhanh như thế, nên lời nói dối còn chưa kịp bịa xong, đành nghĩ gì nói vậy.

“Chuyện này đều trách ta lơ là, ta đáng lẽ sớm phải nghĩ đến rồi mới đúng, ngay từ đầu sai mấy cận binh đi theo tiễn Hòa công tử thì đã tốt rồi, đúng là đã khiến Hòa công tử chịu khổ” Doãn Kế Thiện khuôn mặt đầy vẻ ái ngại. Hòa Thân nhìn thấy Doãn Kế Thiện không chút nghi ngờ, nên tạm thời thấy yên tâm, cười: “Lại khiến Doãn đại nhân phải bận lòng rồi, đã tóm được người của Bạch Liên Giáo rồi chứ?”

“Người cần bắt đều bắt được rồi, nhưng mấy mươi vạn lượng ngân lượng không biết đã đi đâu rồi” Doãn Kế Thiện tư lự nói. Hòa Thân nghe Doãn Kế Thiện nhắc đến chuyện 70 vạn lượng trong lòng giật bắn, đang định nói gì đó thì nghe thấy Doãn Kế Thiện nói tiếp: “Kì thực trước khi chúng ta đi “Vọng Giang Lầu” dự tiệc, ta đã nhận được mật báo, ta vẫn đi dự tiệc như bình thường là vì muốn thu hút thêm nhiều tên phản tặc Bạch Liên Giáo đến nộp mạng”

Hòa Thân nghe thế, trong lòng càng ngạc nhiên hơn: “Thì ra tên Doãn Kế Thiện này đã biết tối qua Bạch Liên Giáo sẽ cướp kho lương, xem ra tên Doãn Kế Thiện này quả thật không phải tên rối việc rồi” Nhằm che giấu sự hoang mang trong lòng, Hòa Thân cười: “Doãn đại nhân thật đúng là cao tay, trong lúc cười đùa nói chuyện cũng có thể khiến cho phản tặc mất tâm tích, tuy nhiên mấy mươi vạn lượng bạc bị bọn chúng cướp mất đúng là vô cùng đáng tiếc, triều đình phải truy cứu đến cùng, phải làm thế nào”

“Ha ha ha...” Doãn Kế Thiện cười lớn “Hòa công tử nghĩ nhiều quá rồi, không có mấy mươi vạn lượng ngân lượng đó thì sao mà dẫn dụ được bọn Bạch Liên Giáo chứ, đừng nói đến mấy mươi vạn lượng ngân lượng có thể tìm lại được, nếu thật sự không có, vĩnh viễn không tìm về được, thì cũng không có gì, nếu tính toán, thì tối qua ta đã thực hiện được cuộc trao đổi rất hời”

Hòa Thân càng nghe càng thấy mơ hồ, nhưng không thể hỏi cho ra nhẽ, đành miễn cưỡng cười họa theo.

“Xem ra Hòa công tử không hiểu nhiều về chốn quan trường rồi” Doãn Kế Thiện nói “Tứ Xuyên Hồ Bắc, Quý Châu và An Huy và một số nơi khác, Bạch Liên Giáo hoạt động ngông cuồng nhất, mỗi năm bọn chúng khiến cho các hộ gia đình cũng như binh bộ tiêu tốn đến 300 vạn lượng, nhưng mấy năm gần đây đừng nói quét sạch, càng khiến Bạch Liên Giáo càng phát triển mạnh mẽ hơn, từ mấy tỉnh ban đầu nảy sinh đến mười mấy tỉnh, từ mấy nghìn người đến mười mấy vạn người, từ việc chặn đường cướp bóc ban đầu, rồi khoét núi mở đường đến nay là công khai giương cờ tạo phản, cứ tiếp tục như thế, triều đình phải tiêu bao nhiêu ngân lượng cho chúng đây? E rằng phải đến con số hàng triệu. Thế nhưng tối qua, ta chỉ dùng có 70 vạn lượng làm mồi nhử, trong chốc lát đã giết được 4 nghìn tên phản tặc Bạch Liên Giáo, còn bắt được mấy chục tên Bạch Liên giáo, Hòa công tử, thiếu gia nói xem có phải lần này ta lỗ hay lãi”

Cái lý luận này của Doãn Kế Thiện khiến cho Hòa Thân thấy thật mới mẻ, đúng là chưa từng được nghe trước đây. Trước đây khi ở Khai Phong Liễu Hỉ Công, Hòa Thân biết đối sách mà một số viên quan đối phó với Bạch Liên Giáo chính là “đường nhi hoàng chi địa sát, kinh thiên động địa đích sát, thiên phương bách kế đích sát” nhưng Doãn Kế Thiện còn lợi hại hơn bọn họ, đây vừa giết vừa có một bộ lý luận làm chỉ đạo.

Hòa Thân vì đang bận khoản Lưu Toàn không biết có thuận lợi mang những đồ vật kia đi không cho nên không hề có tâm trạng nghe lý luận cao minh của Doãn Kế Thiện, nghe xong thấy có chút hoang mang, nhưng bên ngoài lại không dám lộ ra ngoài, đành phải miễn cưỡng tập trung tinh thần lắng nghe, trong những lúc mấu chốt cũng thêm vào mấy câu.

“Hòa công tử, còn có một chuyện ta đang thấy rất khó xử” Doãn Kế Thiện nhìn thấy Hòa Thân mệt rồi, nên nghĩ là do tối qua cả đêm không ngủ, cho nên bắt đầu nói đến chuyện chính

“Hiện nay hoàng thượng đã quyết định khai chiến người Miến ở phía Nam, đại quân của

Phúc Khang An đã tập kết xong xuôi ở Bắc Cốc, không bao lâu nữa sẽ mở màn tiền tuyến. Triều đình đã có minh chiếu, quân phí của Phúc Khang An lần xuất chinh chinh phạt Miến Điện đều lấy từ kho lương Giang Nam, cái này còn chưa tính, qua mùa thu, hoàng thượng sau khi đi săn từ Thừa Đức về sẽ đi thị sát miền Nam, Nam Kinh là điểm đến đầu tiên của hoàng thượng, từ lớn đến bé, chỗ nào cũng phải tiêu tiền, kênh rạch phải thông suốt, ngoại thành phải chỉnh đốn, hành cung của thánh tổ Khang Hy Gia phải tu bổ, những chỗ đó đều cần phải lấy vàng bạc ngân lượng đắp vào”

Hòa Thân nghe thế biết rằng Doãn Kế Thiện đang nói đến chuyện làm ăn giữa hắn và John Lawrence, thì ra Doãn Kế Thiện còn muốn kiếm lợi ích từ chuyện này, nhưng hắn lại nghĩ, bản thân cũng nên vì tên tổng đốc này mà nỗ lực hết sức, nếu không mỗi ngày đều ở đây ăn không uống không rồi, nên mới nói: “Đại nhân có nhớ tên John Lawrence người Anh cùng đến Nam Kinh với ta không, hắn ta nói Anh quốc gần đây có một con thuyền buôn tên là “Nhật Viễn Hiệu” sau khi chỉnh lý định sẽ đưa một số lượng hàng hóa lớn ở Nam Kinh, giá trị lô hàng khoảng 1 ngàn 200 vạn lượng nếu chúng ta có thể lấy danh nghĩa quan phủ mà bao vụ làm ăn này cho hắn, thì có thể kiếm được một số tiền rất lớn đấy. Nhìn xa chút, nếu có thể trước khi hoàng thượng đến Nam Kinh thị sát chúng ta có thể làm thành công vài vụ làm ăn với người Tây, ta nghĩ vấn đề quân phí của Phúc Khang An cũng không có vấn đề gì cả”

“Hòa công tử, ta đang có ý này, ngày mai ta sẽ cho mở cuộc hội ý ở Nha Môn tổng đốc, mời Hòa công tử nhất định phải đến tham dự, đến lúc đó ta còn có chuyện quan trọng cần nhờ” Doãn Kế Thiện nói.

Nhiệm vụ quan trọng cần nhờ đến? Hòa Thân vừa nghe Doãn Kế Thiện nói thế bèn hỏi: “Doãn đại nhân rốt cuộc có chuyện gì cần đến Hòa Thân, có thể nói luôn bây giờ được không?”

“Chuyện này cần phải nói công đường mới có sức chấn động, nói bây giờ, không phải đến lúc đó không còn mới nữa hay sao?” Doãn Kế Thiện nói xong bèn đứng dậy cáo từ.

Hòa Thân cũng không tiện hỏi, đành phải vội vã đứng lên tiễn, đợi đến khi tiễn ông ta ra khỏi cửa mới quay về phòng ngồi, Lưu Toàn cũng vừa về.

“Thiếu gia, người nói xem chuyện này có lạ không nhé, tiểu nhân vừa ra ngoài xem, thì thấy người trên phố đi lại giống như bình thường” Lưu Toàn nói.

“Sự việc rất thuận lợi?” Hòa Thân hỏi

“Quá thuận lợi, thuận lợi đến mức có chút kì lạ” Lưu Toàn đáp.

“Thế có phải là bọn họ ngoài lòng trong chặt không, hay người bị người ta theo dõi mà không phát hiện ra?” Hòa Thân vừa nghe Lưu Toàn nói sự việc diễn ra quá mức thuận lợi, đột nhiên có dự cảm sẽ xảy ra chuyện gì.

“Không thể nào, trước đây, chúng ta ở Bắc Kinh cũng thường gặp trường hợp quan phủ ngoài lòng trong chặt khi bắt khâm phạm, con đường đó bất luận là có tấp nập trở lại cũng có thể có mấy người rảnh rỗi lượn tới lượn lui, bất luận là đi đến đâu cũng cảm giác như có đôi mắt đang nhìn mình, thế nhưng ở Nam Kinh căn bản không thể thế, người trên đường tấp nập, ồn ào, không có gì khác lạ so với bình thường, tiểu nhân đã thêm mười phần cẩn thận khi làm việc, nhưng không thấy một ai chú ý đến tiểu nhân” Lưu Toàn tràn đầy lòng tin đáp.

Hòa Thân thấy mọi chuyện đã được làm xong, có nói gì cũng đã muộn rồi, đến lúc này chỉ có thể mò mẫm từng bước một, sau khi hắn hỏi về tình hình của Nhất Thanh, thì quả thực đã buồn ngủ chịu không nổi nữa, bèn lên giường đi ngủ.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

52. Chương 52: Mặc Danh Thăng Quan

Đả tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Sáng sớm hôm sau, Doãn Kế Thiện lần đầu tiên thăng đường nghị sự ở chính đường của Lương Giang tổng đốc, hiện trường thật là long trọng, sau khi 6 tiếng pháo nổ, tiếp theo là trống nổi, sau cùng là sự chúc mừng của tập thể quan viên từ ngũ phẩm trở lên của hai tỉnh Giang Tô và Triết Giang, hai bên có mấy mươi cận binh tập trung thị uy, Doãn Kế Thiện mặc áo tiên hạc, trên đầu đội mũ đá quý màu đỏ bắt mắt, tinh thần phấn chấn ngồi dưới bức hoành của chính đường “Quang minh chính đại”, Hòa Thân ngồi sau Doãn Kế Thiện, đứng tại góc vô cùng quan trọng.

“Dẫn tri phủ Nam Kinh Vương Kế Thừa” Doãn Kế Thiện khẽ nhú mày nói.

“Dẫn Vương Kế Thừa” quan truyền việc đứng ở cửa tiến ra ngoài cửa nói lớn.

Lát sau, thì thấy hai tên hộ vệ dẫn tri phủ Nam Kinh Vương Kế Thừa bị trói giải đến. Hòa Thân cẩn thận nhìn, chính là quan viên hôm đó trước khi đến bến sông để nghênh đón bọn họ, lúc này khuôn mặt sớm đã tối đen, tứ chi tê liệt, hai tên hộ vệ tùy tùng quan lớn lúc này vứt Vương Kế Thừa ra chỗ Doãn Kế Thiện, quay lưng lui sang một bên.

“Tham kiến... tham kiến tổng đốc đại nhân” Vương Kế Thừa run rẩy dập đầu thưa.

“Vương Kế Thừa” Doãn Kế Thiện nói nhẹ.

Vương Kế Thừa ánh mắt đầy cầu khẩn nhìn Doãn Kế Thiện đang ngồi trên cao kia, run lấy lấy nói: “Hạ quan., hạ quan có mặt”

“Ta hỏi ngươi, tối qua ngươi đích thân trước mặt ta khẳng định, nói chắc chắn trong thành Nam Kinh vạn vô nhất thất, nhưng chưa đến 3 canh giờ từ khi ngươi lập quân lệnh, kho lương Giang Nam đã bị bọn phản tặc Bạch liên Giáo cướp, 70 vạn lạng bạc ngân không biết đã đi đâu mất, ngươi đã biết tội chưa?” Doãn Kế Thiện thanh giọng không thay đổi hỏi.

“Hạ quan biết tội., hạ quan biết tội...” Vương Kế Thừa đã sợ đến mức bay mất hồn vía, chỉ biết quỳ trên đất liên tục dập đầu.

“Ta vốn định theo tuân lệnh chặt đầu ngươi nhưng bốn đức niệm tình ngươi tối qua đã nỗ lực chỉ huy bắt phản tặc, nay chỉ tước mũ của ngươi đuổi về nhà ngươi có phục không” Doãn Kế Thiện nói xong trợn mắt nhìn Vương Kế Thừa.

“Hạ quan tâm phục khẩu phục, can tâm chịu bị xử phạt, đa tạ tổng đốc đại nhân tha mạng” Vương Kế Thừa bắt đầu dập đầu cảm tạ ân đức.

“Dẫn hắn đi” Doãn Kế Thiện thét.

“Dẫn đường chủ Lưu Tuấn Tài của “Địa Quảng Đường” Bạch Liên Giáo lên đường” Doãn Kế Thiện hét lớn.

Hòa Thân vừa nghe cần truyền Lưu Tuấn Tài hăm hại Nhất Thanh trong lòng đột nhiên thấy chấn động: Xem ra trong Bạch Liên Giáo quả nhiên đã có nội gián, tuy nhiên không biết cái tên Lưu Tuấn Tài kia đóng vai trò gì? Tuy nhiên nói chung là kẻ phản bội hầu như đều nham hiểm, ta từng khẳng định với Nhất Thanh là sẽ báo thù cho sư đồ của các nàng ấy, tuy nhiên không biết Doãn Kế Thiện sẽ xử lý tên này như thế nào?

Hòa Thân đang lúc suy nghĩ thì bên ngoài có một người đi vào, người này đầu quấn khăn trắng, eo đeo kiếm ngắn, cơ thể bậc trung, hao gầy khác thường, môi trên còn để hai nhánh râu chuột, Hòa Thân thâm nghĩ: “Con người này nhìn là đã thấy tướng nội gián, sao khi giáo chủ Bạch Liên Giáo thu nhận đệ tử lại không phỏng vấn chút, để cho tên tiểu nhân thể này trà trộn vào, Bạch Liên Giáo chẳng phải là mù quáng hay sao?”

Chỉ thấy người đó đến trước án, quỳ một chân xuống chấp tay nói: “Lưu Tuấn Tài tham kiến tổng đốc Doãn đại nhân”

“Lưu đường chủ ngươi thân là đường chủ Bạch Liên Giáo nhưng biết bỏ tà quy chính, quả thật là cái uy của triều đình là phúc của xã tắc” Doãn Kế Thiện cười lạnh một tiếng nói.

“Tổng đốc đại nhân nay tiểu nhân đã là thuộc hạ của đại nhân, can tâm chịu sự ép buộc của đại nhân, xin đại nhân đừng gọi tiểu nhân là đường chủ nữa” Lưu Tuấn Tài nhìn sắc mặt của Doãn Kế Thiện, sợ đến mức bụng cứng lại, cúi đầu nói.

“Vô liêm sỉ, đáng khinh, thối tha, không có sĩ diện gì nữa” Hòa Thân thầm mắng.

Doãn Kế Thiện không quan tâm đến Lưu Tuấn Tài, mà nghiêm giọng nói: “Lần này có thể tiêu diệt thắng lợi hơn 4 nghìn quân Bạch Liên Giáo, đều là công lao của ngươi, ta đã soạn tấu lên hoàng thượng, sắp tới sẽ thăng quan tấn vị cho ngươi, nay ta tạm thời lệnh cho ngươi làm môn lĩnh thành Nam Kinh, ngươi ngay lập tức đi nhận chức đi”

Lưu Tuấn Tài đáp một tiếng, quay lưng bước đi, kì thực hắn không có mặt mũi nào ở lại nơi đây, hai bên mặc dù đều là quan lớn nhỏ triều Thanh, nhưng hắn vẫn cảm nhận được những ánh mắt khinh bỉ mà bọn họ giành cho kẻ phản bội như hắn.

Doãn Kế Thiện nhìn theo tên phản bội Lưu Tuấn Tài rồi dùng ánh mắt uy nghiêm quét một lượt đám đông trước đường, sau đó chậm rãi nói: “Ta nhận long ân hoàng thượng đến trị lý Lương Giang, là hi vọng các vị đại nhân lúc nào cũng lấy xã tắc giang sơn Đại Thanh làm trọng, đâu đâu cũng lấy nhiệm vụ nặng nề của triều đình làm đầu, toàn tâm toàn ý vì hoàng thượng, nếu có vị nào dám giống như Vương Kế Thừa sao lãng công việc, lừa dối bổn đốc, thì Doãn Kế Thiện ta quyết không nương nhẹ”

“Xin tuân theo sự giáo huấn của đại nhân chúng thần nhất định tận tâm với công việc, gắng hết sức mình vì triều đình” Đám đông quan viên đứng hai bên lập tức đồng thanh đáp.

Hòa Thân vừa định đứng dậy làm tượng trưng như thế thì Doãn Kế Thiện đã ầm ầm xuống nói nhỏ với hắn: “Hòa công tử đừng động dậy” Sau đó xoa tay cười: “Vương Kế Thừa đã bị bãi chức, trước khi tri phủ mới được Lại bộ ủy cử đến, bổn đốc quyết định sẽ do Hòa công tử tạm thời nắm chức tri phủ Nam Kinh”

Hòa Thân vừa nghe Doãn Kế Thiện nói sẽ phong mình làm tri phủ Nam Kinh đột nhiên ngạc nhiên sững lại, mặc dù tri phủ chỉ là quan tứ phẩm, không cao bằng chức quan đô úy tam đẳng khinh xa hắn đang được hưởng, thế nhưng đó chỉ là hư chức, còn tri phủ Nam Kinh lại là quan phụ mẫu của 60 vạn bách tính Nam Kinh!

Đúng lúc Hòa Thân còn chưa kịp lên tiếng thì đám quan lại bên dưới đã đồng thanh nói: “Chúc mừng Hòa đại nhân vinh dự nhận chức tri phủ Nam Kinh”

Doãn Kế Thiện cũng đưa ánh mắt chúc mừng nhìn Hòa Thân ý muốn nói: “Sao, không mau cảm ơn ta đi”

Hòa Thân nghĩ, nếu một khi Doãn Kế Thiện đã sắp xếp mọi chuyển ổn thỏa rồi, thì mình cũng không cần gì phải chối qua chối lại nữa, nên đứng dậy chấp tay cười với đám quan viên: “Đa tạ các vị đại nhân, sau nay còn nhờ các vị chỉ giáo nhiều” Nói xong quay sang Doãn Kế Thiện: “Đa tạ tổng đốc đại nhân đã tiến cử”

Sau khi ra khỏi đường, Hòa Thân liền đi tìm Doãn Kế Thiện hỏi: “Doãn đại nhân sao lại vội vàng phong quan cho ta vậy, ta đến một chức tri huyện cấp 1 cũng chưa từng làm qua, thành Nam Kinh lớn như thế, Doãn đại nhân giao cho ta, không phải là đã chọn nhầm người làm chuyện lớn rồi hay sao!”

Doãn Kế Thiện nghe xong bèn cười ha ha: “Hòa công tử sau khi nhận chức sẽ có thể làm ăn thành công với người Tây, sau đó dần dần quen với tác vụ trong quan trường, tên Vương Kế Thừa kia không phải là đang ở nhà để tham mưu hay sao, kì thực ta không muốn gạt bỏ ông ta hãy để ông ta làm trợ thủ của ngươi. Chuyện gì người không hiểu có thể hỏi ông ta, những chuyện không muốn quan tâm thì cứ giao cho ông ta đi làm”

Hòa Thân đã hiểu, Doãn Kế Thiện cho hắn cái mũ tri phủ Nam Kinh để cho hắn tiện bề đi làm ăn với người Tây, đây gọi là lấy thùng vôi đi quét tường, có danh nghĩa dễ làm việc.

Chiều hôm đó, Hòa Thân và Lưu Toàn chuyển đến nha môn tri phủ Nam Kinh, vừa bước vào cửa lớn, người bên trong vừa nhìn thấy đã gọi “Hòa đại nhân Hòa đại nhân”, vừa nghe cũng thấy có chút không quen, nhưng cũng chưa đến một bữa cơm đã bắt đầu nghe quen tai, trong lòng hắn không ngừng cảm thán dự vị làm quan thật là tốt.

Sau khi đã bố trí thỏa đáng việc nghỉ ngơi và những chuyện khác, Hòa Thân và Lưu Toàn ra đường phố Nam Kinh dạo một lát, cho đã cơn thích. Mặc dù nha môn trong thành Nam Kinh như rừng, như Giang Tô tuần tra nha môn, nha môn của bố chính sử và án sát sử, còn có Giang Tô bố chính sử... những nha môn này lúc nào cũng có thể xuất hiện một viên quan còn to chức hơn chức tri phủ Nam Kinh của Hòa Thân, nhưng Hòa Thân biết, những quan viên đó ai có nha môn người đó, nói quản việc của ai đó, nhưng lại phân chia rõ ràng với thành Nam Kinh và mười mấy huyện xung quanh, Hòa Thân hấn dẫm chân cũng có thể khiến nó rung mấy lượt.

“Thiếu gia, nay người đã là lão gia rồi, cũng nên cho tiểu nhân một chức tiểu quan chứ” Lưu Toàn vừa đi vừa cười đùa với Hòa Thân.

“Ừ, người...” Hòa Thân nhìn tướng mạo nô tài của Lưu Toàn, cười nói: “Thường ngôn nói “quan mới nhậm chức sẽ có biện pháp mới” thế người nghĩ cách hãy đuổi bọn người trong nha môn tri phủ đi đi”

“Lão gia xin hãy yên tâm, tiểu nhân bảo đảm trong vòng mười ngày, có thể khiến cho bọn đó khâm phục, trừ lão gia người, thì lời của lão tử Thiên Vương cũng không có tác dụng gì” Lưu Toàn vỗ ngực nói.

“Tốt, Lưu Toàn, chuyện này giao cho người, chúng ta sau này bất luận làm gì, hậu viên đều không thể nổi lửa, ta không cần biết người dùng cách gì, hãy chuyển hết người trong ngoài nha môn tri phủ đi đi, nếu không sẽ có một ngày chúng ta ăn đủ” Hòa Thân nghĩ một lát rồi nói với Lưu Toàn.

“Lão gia còn có một chuyện hình như ngài quên rồi thì phải? Là cô nương trong địa đạo đó, ngài định làm thế nào?” Lưu Toàn hỏi.

Nếu Lưu Toàn không nhắc đến thì đúng là Hòa Thân hôm nay đúng là chỉ biết đến niềm vui, đúng là đã quên khuấy đi mất, nay Lưu Toàn nói ra mới khiến Hòa Thân giật mình: “Đã một ngày rồi, mấy người bọn họ nấp trong địa đạo vừa lạnh vừa tối, nếu không mau nghĩ cách cứu ra, e rằng không sống nổi.”

Vừa nghĩ đến chuyện này, Hòa Thân không còn tâm trạng nào mà thăm thú thưởng ngoạn nữa, liền vội vàng dẫn Lưu Toàn về phủ thảo luận đối sách.

Huyết Tu La

]Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

53. Chương 53: Thiếp Thân Bảo Tiêu

Đả tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Hòa Thân và Lưu Toàn ở trong phủ bàn bạc hơn nửa ngày, sau cùng bọn họ quyết định đích thân tới chiếc giếng cạn ở ngoại thành, theo địa đạo quay về chỗ cây hòe lớn sau nha môn tổng đốc, sau đó sẽ bí mật đón bọn Nhất Thanh ra, vì chuyện này vô cùng quan trọng, nên không thể để lộ chút sơ hở, nếu không ngay lập tức họa đồ xuống đầu.

Sau phủ tổng đốc mặc dù không có trọng binh canh giữ, nhưng nếu muốn từ đó men ra ngoài để cứu người là vô cùng nguy hiểm, không xảy ra chuyện thì thôi, nếu xảy ra là sẽ thành chuyện lớn, với nguyên tắc an toàn số một, Hòa Thân vẫn quyết định buổi tối sẽ lại đến giếng cạn ngoại thành, mặc dù có vất vả chút, nhưng còn an toàn hơn nhiều so với nơi miệng cộp chỗ này.

Đúng lúc Hòa Thân và Lưu Toàn định ra ngoài, thì đột nhiên vệ binh canh cửa đến bẩm báo: “Hòa đại nhân, Tuần phủ Giang Tô Diêm đại nhân đến bái kiến, hiện đang chờ ở phòng khách”

Hòa Thân đột nhiên sững người, hôm hấn dự tiệc ở “Vọng Giang Lầu” đã gặp qua vị Diêm Kinh Minh này, đôi mắt như hai quả hạnh nhân, lông mày cong cong màu đen, cả người toát lên vẻ thông minh tinh anh, vừa nhìn đã biết là một chủ nhi vô cùng khó đầu, hấn thầm nghĩ: “Ta chỉ là một tri phủ nhỏ bé vừa nhậm chức chưa được nửa ngày, tuần phủ Giang Tô còn cao hơn ta hai bậc rưỡi, sao lại có thể đến bái kiến ta chứ?”

Mặc dù Hòa Thân lúc này đang có việc định ra ngoài, nhưng trên đỉnh đầu đã có chức rồi, nói thế nào cũng không thể không gặp được, thế nên đành phải để Lưu Toàn ra ngoài trước chờ, một mình hắn đến phòng khách nha môn tri phủ gặp tuần phủ Giang Tô Diêm Kinh Minh.

“Diêm đại nhân có chuyện gì cứ cho gọi, Hòa Thân sẽ ngay lập tức đến, sao phải đích thân đến đây” Hòa Thân vừa bước vào cửa phòng khách bèn cười nói đầy khách khí với Diêm Kinh Minh.

“Hòa đại nhân khách khí rồi, chúng ta sau này đều làm việc dưới trướng Doãn đại nhân, còn phân biệt làm gì, nào đến đây, Hòa đại nhân mau ngồi xuống” Diêm Kinh Minh vội đứng dậy ấn Hòa Thân ngồi xuống.

Hòa Thân nhìn mắt Diêm Kinh Minh là biết hôm nay ông ta đến nhất định là có chuyện, quả nhiên Diêm Kinh Minh nói mấy câu khách khí với hắn rồi ngay lập tức đi vào chuyện chính.

“Hòa đại nhân, chuyện này đến là có chuyện đại sự cần nghe ý kiến của đại nhân” Diêm Kinh Minh nói.

“Diêm đại nhân có chuyện gì xin cứ nói”

“Nói đến chuyện này vẫn là liên quan đến người Tây. Mấy hôm trước, nước Anh có một con thuyền buôn tên là “Nhật Viễn Hiệu” bọn họ bắt đầu tiến hành thu mua một số lượng hàng hóa lớn ở Quảng Châu, nhưng lúc đó Quách Thế Huân đương là tổng đốc Lương Quảng lại tra xét ngoại thương rất chặt, những người Tây này đã chuyển đến Nam Kinh, muốn tìm cơ hội ở Nam Kinh chúng ta, nhưng trước đây chúng ta còn quản lý việc này còn nghiêm hơn Quảng Châu, bọn người tây nay lại nghe nói Lý Thị Nghiêu nay là tổng đốc Lương Quảng đã có chút nới tay với ngoại thương, nên bọn người tây lại muốn quay lại Quảng Châu, đại Thanh ta có thể khiến cho bọn Tây đến tự do, ta nghe nói bọn họ tới nay sẽ nhổ neo đến Quảng Châu, cho nên đã bắt hết chúng ở cầu tàu rồi, chuyện này vốn dĩ có thể trực tiếp xua đuổi bọn chúng xuất cảnh là xong việc, nhưng hiện nay Hòa đại nhân đã là tri phủ Nam Kinh, cho nên ta đến nói với Hòa đại nhân một tiếng, tránh sau này lại có người nói ta lạm quyền hành sự” Diêm Kinh Minh nói thông thả.

Hòa Thân nghe thì ra là chuyện này, trong lòng thầm nghĩ: Lần này ta đến đây là vì vụ làm ăn này, nếu người lại xua đuổi bọn họ xuất cảnh, thì ta làm ăn với ai được chứ? Trước đây là trước đây, nhưng hiện nay ta đã có sự ủng hộ của Doãn Kế Thiện, dứt khoát phải dùng thủ đoạn với bọn người Tây này.

Nghĩ đến đây Hòa Thân mỉm cười nói Diêm đại nhân đúng là đánh giá cao chức tri phủ Nam Kinh nhỏ bé của tôi quá, chuyện nhỏ như thế cũng đích thân đến, tuy nhiên liên quan đến chuyện người Tây tôi có một số kế hoạch, kì thực hoàn toàn không cần thiết phải đuổi họ xuất cảnh”

Diêm Kinh Minh nghe thấy Hòa Thân nói thế, đã biết là đằng sau nhất định có sự ủng hộ của Doãn Kế Thiện, nếu không thì căn cứ vào đầu mà lại cho tên tiểu tử mới 20 tuổi này làm tri phủ Nam Kinh, trong chuyện này còn chuyện gì chưa sáng tỏ, thì Diêm Kinh Minh nhất thời nói không được, tuy nhiên hắn nên chúc mừng bản thân đã đến nói với Hòa Thân chuyện này, nên cười ha ha nói: “Chuyện đó giao cho Hòa đại nhân xử lý vậy”

“Sao tôi dám can thiệp vào chính vụ của Diêm đại nhân chứ, tôi nghĩ chuyện này chúng ta cứ nên đích thân đến nha môn tổng đốc, xin ý kiến Doãn đại nhân” Hòa Thân đáp. Trong lòng hắn nghĩ: “Dựa vào mấy lời lẽ của tiểu tử ta thì vô dụng, hãy để Doãn Kế Thiện ra mặt, thì sau này ta dễ dàng triển khai công việc”

“Được, được” Diêm Kinh Minh nhìn thấy Hòa Thân đang muốn đẩy chuyện này sang cho Doãn Kế Thiện, thì càng khẳng định chủ trương hiện nay của Hòa Thân chính là ý của Doãn Kế Thiện nên cùng Hòa Thân đến nha môn tổng đốc gặp Doãn Kế Thiện.

Lúc này Doãn Kế Thiện vừa xử lý xong mấy chuyện đại sự, trở về thư phòng xem được hai trang sách thì nhận được bẩm báo, nói Hòa Thân và Diêm Kinh Minh đến nên vội đứng dậy triệu kiến.

Doãn Kế Thiện sau khi nghe ý của bọn họ, suy nghĩ một lát mới cười: “Ta thấy chuyện này hãy do Hòa đại nhân ra mặt giải quyết, Diêm đại nhân chuyện này người hãy làm trợ thủ cho Hòa đại nhân, hai người cùng xử lý đi”

Ở Giang Nam, đây coi như là thánh chỉ. Diêm Kinh Minh và Hòa Thân không dám làm phiền lâu, vội đứng dậy cáo từ. Vừa ra khỏi cửa lớn phủ tổng đốc, Diêm Kinh Minh đã hiểu, sau này Hòa Thân chính là người phát ngôn của Doãn Kế Thiện, ai đắc tội với Hòa Thân chính là đắc tội tổng đốc Lương Giang Doãn Kế Thiện, sau lưng Doãn Kế Thiện chính là đương kim hoàng thượng rồi, xem ra sau này làm gì với Hòa Thân

này Diêm Kinh Minh ta cũng chỉ có 12 chữ: giờ cao hai tay tán thành, nhất định bôn tẩu hiệu lao, nếu không sau này cái chức Tuần phủ của ta e khó mà giữ.

“Hòa đại nhân, ngài xem chúng ta có cần phải đi bến tàu gặp mấy người tây kia không?” Diêm Kinh Minh hỏi.

“Tôi thấy hãy cứ để cho bọn họ nhận chút tội, ngày mai một mình tôi sẽ đi gặp là được rồi, nếu đến lúc đó có chuyện gì cần Diêm đại nhân giúp, tôi sẽ đến phủ xin làm phiền ngài, Diêm đại nhân, ngài thấy thế nào?” Hòa Thân cười hỏi.

“Được được vậy tôi đi dặn dò người của tôi một tiếng, chuyện này ngày mai sẽ do Hòa đại nhân toàn quyền giải quyết, Hòa đại nhân vậy tôi xin cáo từ” Nói xong Diêm Kinh Minh chấp tay đi luôn.

Hòa Thân một mình đứng trên đường phố Nam Kinh, trong lòng vô cùng cảm khái, kinh nghiệm hai kiếp làm người nói cho hắn biết, nhất định phải làm gì đó với cái tên Long bán hổ cứ” phồn hoa này ra mới không uổng, xa xa, bên bên sông, đâu đâu cũng là ánh đèn nhập nháy, nếu từ bây giờ bắt đầu phát triển, thì sau mấy trăm năm nữa, ở đây sẽ biến thành thế giới như thế nào?

“Hòa công tử, người chỉ nghĩ đến tiêu dao tự tại, không lẽ đã quên mấy người chúng tôi rồi sao” Một tiếng nói đột nhiên vang lên từ đằng sau.

“A” Hòa Thân bất ngờ, quay lưng lại nhìn thì thấy Nhất Thanh “Sao, các nàng ra được rồi sao?”

“Nếu chúng tôi ngồi chờ ngài đến cứu, thì đã chết trong đó rồi” Nhất Thanh lạnh lùng nói.

Hòa Thân vừa định nói thì đột nhiên nhìn thấy Lưu Toàn từ trong bóng tối bên cạnh chui ra, nói với Nhất Thanh: “Tôi đã nói với cô đừng đùa với lão gia nhà tôi, ngài ấy vì cứu các cô, mà suýt nữa mất mạng”

Hòa Thân đột nhiên bừng tỉnh thì ra là một mình Lưu Toàn đi cứu bọn họ ra, đột nhiên thấy vô cùng vui mừng, vỗ vai Lưu Toàn cười: “Tiểu tử khá lắm, không ngờ người có bản lĩnh này”

Lưu Toàn khiến cho Hòa Thân nở mặt nở mày, cười nói: “Lão gia, ngài vừa đi tiểu nhân bèn đi đến sau nha môn tổng đốc, không có bóng dáng một ai, chỉ thấy trong cửa phủ có mấy hộ vệ đang ngủ gật bèn quyết tâm nhất nộ chi hạ cứu người”

“Tiểu tử người nhất nộ chi hạ” Hòa Thân cười “quay về ta sẽ biết cách cảm ơn người”

“Lão gia, tiểu nhân đã nói với Nhất Thanh cô nương tin ngài nhậm chức tri phủ Nam Kinh, mấy sư muội của cô ấy đã được tiểu nhân sắp xếp ở trong mấy căn phòng nhỏ trong tiểu hoa viên, Nhất Thanh cô nương sợ ngài một mình đi lại nguy hiểm, nên yêu cầu tiểu nhân cùng cô ấy lặng lẽ đi theo bảo vệ ngài” Lưu Toàn nói.

“Lặng lẽ bảo vệ ta?” Hòa Thân mở to mắt nhìn Nhất Thanh mặt lạnh như băng.

“Sao? Không chịu nhận thiếp thân bảo tiêu là ta sao?” vẻ mặt Nhất Thanh nũng nịu.

Hòa Thân trầm nghĩ: “Nếu thật sự có một mỹ nhân lạnh lùng thế này đi theo trong đêm, thì đúng là phúc phận to lớn của ta rồi. Tuy nhiên Nhất Thanh chưa từng có thiện cảm với mình, hôm qua chẳng qua chỉ vì tình thế cấp bách vì muốn cứu mấy sư muội của cô ta mới cúi đầu cao quý mà cầu cứu mình.

“Cô ấy thật sự tình nguyện làm bảo tiêu của ta hay sao?” Hòa Thân lại thêm lần nữa tự hỏi mình.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—0000—

54. Chương 54: Hội Kiến Người Tây

Đã tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Sau khi Hòa Thân về phủ, trước tiên sắp xếp ổn thỏa cho Nhất Thanh sau đó bắt đầu phân tích tình thế trước mắt của Trung Quốc.

Theo kế ước kiếp trước của hắn, thì thời kì Càn Long triều Thanh mặc dù đã tạo nên thời kì hưng thịnh Khang Càn huy hoàng nhất trong lịch sử Trung Quốc, nhưng thời kì này cũng là điểm chuyển tiếp từ vương đến thoái. Con trai Càn Long là Gia Khánh kế vị, trong nước bắt đầu nổi lên không ngừng các cuộc khởi nghĩa nông dân, mâu thuẫn tầng lớp không ngừng thăng cấp, hoàng đế Đạo Quang tiếp theo lại càng bạc nhược, do nội忧 ngoại họa, tang quyền nhục quốc đã bắt đầu.

Hòa Thân hạ quyết tâm nhất định phải thay đổi bắt đầu từ bây giờ, hắn cho rằng sở dĩ Trung Quốc trở thành thuộc địa của các cường quốc một nguyên nhân vô cùng quan trọng chính là chính sách bế quan tỏa cảng thời Càn Long, nếu có thể sớm thông thương với nước ngoài, có thể sớm học hỏi các nước phương Tây thì quá tốt.

Nghĩ xong chuyện này, Hòa Thân kích động không thể ngủ được nữa, hắn bắt đầu nghĩ xem ngày mai sẽ đi gặp người Tây như thế nào, sau khi gặp người tây sẽ giao thiệp như thế nào với họ. Đang lúc suy nghĩ, Hòa Thân nhớ đến Liễu Hỉ Công từng nói, Quảng Châu có Henry Patel, Dương Châu có Đức Long Phổ, dường như đều nắm hết việc buôn bán ngoại thương ở mấy tỉnh phía Nam, vậy hắn có thể thành lập món hàng gì ở Nam Kinh hay không, chuyên môn cùng người Tây thông thương, sau đó lại...

Cả đêm, Hòa Thân chỉ suy nghĩ về vấn đề này.

Sáng hôm sau, Hòa Thân cùng Lưu Toàn đến bến cảng Nam Kinh gặp người Tây bị tạm giữ một đêm.

Bến tàu, binh lính trông coi khán áp phòng tối qua đã nhận được lệnh của Tuần phủ Diêm Kinh Minh, ngày mai tri phủ Nam Kinh Hòa đại nhân sẽ đến và có toàn quyền xử lý chuyện này, tất cả đều nghe theo sự điều hành của Hòa đại nhân, cho nên số người này nhìn thấy Hòa Thân dẫn người đến, lập tức bước lên trước vãn an.

“Tham kiến Hòa đại nhân!”

“Kính chào Hòa đại nhân”

“Xin chào” Hòa Thân mặt đầy hứng khởi đáp lại rồi đi vào khán áp phòng.

Mấy người Tây kia bị giam một đêm trong phòng nhỏ, lại bị dây thừng trói lại, có người trên cổ còn tròng thêm khóa sắt, đến nay đến còn chưa được uống ngụm nước nào, đang lúc vừa đói vừa mệt chịu không nổi thì thấy quan đi đến, từng người một hét lên:

“Thả chúng tôi ra”

“Sao lại vô duyên vô cớ bắt chúng tôi lại?”

“Chúng tôi muốn gặp tuần phủ đại nhân”

Hòa Thân lúc này không hơi sức cũng không tâm trạng nào mà nói chuyện với họ bèn ra lệnh: “Hãy cởi trói cho họ đi”

Mấy tên lính đáp lời rồi bước lên trước cởi dây thừng ra, sau đó hét lớn: “Các người đừng làm loạn, bây giờ tất cả đều nghe theo lệnh của Hòa đại nhân”

“Hòa công tử... hòa công tử” Đột nhiên có tiếng gọi quen thuộc gọi Hòa Thân.

Hòa Thân nhìn kĩ đám người, thì ra huynh muội John Lawrence cũng ở trong đám đó vội bước lên trước nói: “John Lawrence tiên sinh, mấy người chịu khổ rồi, ta đặc biệt đến đây để thả mọi người ra”

Em gái John Lawrence tiểu thư Bích Sa cũng đến trước mặt Hòa Thân nói: “Hòa công tử, ngài mau cứu chúng tôi, chúng tôi quả thật chịu không nổi rồi...” nói xong mắt hoe đỏ, bắt đầu rơi lệ.

Lưu Toàn nhìn thấy bọn họ gọi loạn “Hòa công tử” như thế là sai quy tắc trước mặt bọn binh lính bèn lên trước nói với John Lawrence và Bích Sa: “Ta nói mấy người đừng gọi là “Hòa công tử” nữa, nói thật với mấy người, lão gia nhà ta nay đã là tri phủ thành Nam Kinh rồi”

John Lawrence và Bích Sa vừa nghe Hòa Tân nay đã là tri phủ, đột nhiên ngạc nhiên đến mức trở mặt ra, tự nói với mình: “Điều này đúng là khiến người ta khó mà tin nổi, chuyện ở Trung Quốc đúng là quá kì diệu Hòa công tử, à không, Hòa đại nhân có phải người bạn kia của ngài tằng ngài chức quan to này không?”

Hòa Thân thấy không thể để cho bọn họ ở lại đây nói linh tinh bèn nói với John: “Trong đám người các người, ai là người đứng đầu?”

“Anh ta... anh ta chính là thuyền trưởng thuyền buôn “Nhật Viễn Hiệu” là tiên sinh Henry Patel là đại diện mật dịch lần này với đế quốc Đại Thanh” John nói rồi kéo một người cao cao, gầy gầy đến trước mặt Hòa Thân.

Hòa Thân vừa định dùng nghi thức hiện đại để bắt tay Henry, nhưng tiên sinh Henry này lại bỏ một cánh tay trước ngực, khẽ cúi đầu nói: “Đại diện mật dịch với Trung Hoa của công ty Ấn Độ Great Britain East Henry Patel xin bái kiến tri phủ Nam Kinh đế quốc Đại Thanh Hòa đại nhân”

Hòa Thân nghe Henry xưng hô rất chính quy, cười nói: “Henry tiên sinh, chúng ta vẫn nên lên thuyền của ông để nói chuyện chứ”

“Được được, Hòa đại nhân đúng là người phóng khoáng, chúng ta lên thuyền đi” Nói xong đám người Anh cùng muốn lên thuyền.

Lưu Toàn nhìn thấy Hòa Thân và đám tây lên thuyền, sợ đến mức chạy đến trước mặt Hòa Thân nói: “Lão gia, nếu bọn người Tây này lại lật lọng với lão gia, nhổ thuyền đưa lão gia đi mất thì biết làm thế nào, tiểu nhân thấy ngài nên nói chuyện với chúng ở đây thì an toàn hơn”

Hòa Thân mặc dù biết đám người Tây không dám làm thế nhưng lời của Lưu Toàn nhắc nhở hẩn khiến hẩn nghĩ lát rồi nói: “Henry tiên sinh, chúng ta hãy nói chuyện riêng thì hơn”

Sau đó quay sang ra lệnh cho hai tên binh sĩ bên cạnh: “Ta cùng vị tiên sinh Henry này lên thuyền nói chuyện, các người trông coi mấy người này, hãy cho bọn họ ăn uống gì đó, có chuyện gì đợi ta xuống thuyền hãy nói”

“Vâng” Đám binh sĩ hai bên đáp một tiếng rồi tất bật đi lo liệu.

Hòa Thân dẫn theo Lưu Toàn gọi thêm John Lawrence cùng Henry đi về bờ sông.

Con thuyền “Nhật Viễn Hiệu” đang đỗ bên cầu tàu nhìn từ xa giống như đứa trẻ to béo. Hòa Thân ở thế kỉ thứ 21 chưa từng thấy qua con thuyền nào, cũng đã thường xuyên nhìn thấy tàu sân bay trên tivi, cho nên cho dù con thuyền “Nhật Viễn Hiệu” trong thời này là vô cùng lớn, nhưng Hòa Thân lại thấy cũng không có gì đặc biệt, không có gì phi thường, ngược lại còn thấy nó có phần lạc hậu.

Hòa Thân cùng Henry đến phòng thuyền trưởng, quả đúng là vừa rộng rãi vừa sáng sủa, bên trong bố trí một phòng khách lớn rất xa hoa, với những đồ trang trí rất thời trang thời đó.

“Hòa đại nhân, ngài uống gì?” Henry tiên sinh mời Hòa Thân ngồi xuống ghế sofa hỏi.

“Tôi xin chút café của các vị” Hòa Thân nói, thực tế hẩn muốn thưởng thức hương vị café cách đây 300 năm xem như thế nào.

Không lâu sau, Henry và tiểu thư Bích Sa rót ra mấy cốc café, đặt mỗi cốc trước mặt mỗi người, rồi ngồi lên ghế sofa đối diện với Hòa Thân.

“Henry tiên sinh, không biết tối qua các vị nhổ thuyền định đi đâu?” Hòa Thân nói rồi nâng café lên hớp một ngụm, cảm thấy vị café ngoài vị đắng thì còn có vị thơm thanh thanh, còn đích thật đậm đà hơn hương vị café đang bán ở siêu thị hiện đại.

“Hòa đại nhân, chúng tôi lần này đến là muốn triển khai mật dịch ở Nam Kinh, không ngờ quan lại ở đây không cho phép không có cách nào chúng tôi đành phải quay lại Quảng Châu” Henry nói.

Hòa Thân nghe thấy lời Henry và John có chút không khớp bèn hỏi: “Làm ăn của các vị ở Quảng Châu không tốt hay sao, sao lại phải đến Nam Kinh?”

“Hòa đại nhân không biết rồi, làm ăn ở Quảng Châu là thích hợp nhất, chúng tôi cũng nghe nói Tổng đốc Lương Quảng Lý Thị Nghiêu Lý đại nhân gần đây cũng rất ủng hộ việc buôn bán ngoại thương của chúng tôi, thế nhưng ngoại thương ở Quảng Châu quả thực là quá nhiều rồi, có người Hà Lan, Đan Mạch, người Pháp, Thụy Điển, nghe nói gần đây một số thương nhân Vương quốc Bỉ làm ăn rất khá ở Quảng Châu, cho nên chúng tôi mới muốn đến Nam Kinh phát triển” Henry nói thẳng thắn.

Hòa Thân vừa nghe đã hiểu hiện nay ngoại thương ở Quảng Châu quá nhiều, sự cạnh tranh lẫn nhau ngày càng khốc liệt vì thế bọn người này muốn đến Nam Kinh mở con đường mới, thế này có vẻ hợp với suy nghĩ của hắn, nên cười nói: “Vậy các người sao không đi gặp tổng đốc hiện tại của Lương Giang Doãn Kế Thiện Doãn đại nhân, xem xem ông ta có ý như thế nào, sao nói đi là đi thế?”

“Hòa đại nhân, kì thực hôm qua chúng tôi cũng muốn đi gặp tổng đốc đại nhân của các vị, nếu thực sự không được nữa thì chúng tôi sẽ nhổ neo, nhưng không ngờ, chúng tôi còn chưa kịp đi thì đã bị người của Doãn đại nhân bắt” Henry ngược đời mắt xanh phần nộ nói.

“Kì thực lần này ta đến, chính là muốn vì việc làm ăn với các vị” Hòa Thân cười nói.

“Không lẽ Hòa đại nhân muốn làm ăn với chúng tôi thế thì tốt quá rồi” Henry mắt sáng ngời lên, vui mừng vạn phần nói “ Hòa đại nhân nếu đồng ý thông thương với chúng tôi tốt nhất là thành lập một công ty chuyên môn, như thế làm ăn sẽ tiện hơn”

Hòa Thân quan tâm nhất hiện nay chính là Henry có thể mang thứ gì từ Anh quốc đến Nam Kinh nên hỏi: “ Henry tiên sinh, chúng tôi bảo đảm các vị có thể mua được những thứ các vị cần ở Lương Giang, nói xem các anh có thể vận chuyển gì tới Nam Kinh”

“Chỉ cần quý quốc cần, thì đế quốc Anh quốc chúng tôi đều có thể cung cấp” Henry vung tay, nói lớn.

“Ví dụ, xe tây, vũ khí còn có khí cụ hàng hải, các loại đồng hồ tinh xảo, đều được chứ?” Hòa Thân hỏi.

“Tuyệt đối không vấn đề gì, xin Hòa đại nhân cứ lên đơn hàng, chúng tôi bảo đảm sẽ bán cho các vị với giá rẻ nhất” Henry càng nói càng hưng phấn.

“Ta có thể bấm báo chuyện này với tổng đốc đại nhân của bọn ta, sau đó sẽ nỗ lực thúc đẩy mậu dịch giữa chúng ta” Hòa Thân nói.

“Thế thì cảm ơn Hòa đại nhân quá chỉ cần chúng tôi có thể thuận lợi phát triển mậu dịch ở Nam Kinh nhất định sẽ vô cùng cảm kích Hòa đại nhân” Henry vui mừng gật đầu với Hòa Thân, ý nói: Ngân lượng nhất định sẽ không thiếu cho ngài.

“Mấy người không cần cảm ơn ta, đây gọi là hai bên cùng có lợi, đối với Trung Quốc hay Anh Quốc đều có lợi rất lớn” Hòa Thân cười nói.

“Ai da, Hòa đại nhân đúng là anh minh! Chúng tôi từ khi đến Trung Quốc chưa từng gặp vị quan nào có cách nhìn xa trông rộng như Hòa đại nhân, chúng tôi đúng là vinh hạnh quá” Henry đứng dậy khom mình với Hòa Thân.

Hòa Thân quay về bờ, cho phép Henry dẫn bọn người Tây vào thành Nam Kinh tìm chỗ ăn nghỉ, đợi sau khi bấm báo với Doãn Kế Thiện xong sẽ quyết định từng bước như thế nào. Henry thấy sự việc có hi vọng, nên vui mừng dắt theo đám người tây vào thành.

Hòa Thân không dám chậm trễ, cáo biệt bọn người Tây bèn lập tức đi tới phủ tổng đốc gặp Doãn Kế Thiện. Trên đường đi Hòa Thân đã nghĩ kĩ nên báo cáo sự tình như thế nào với Doãn Kế Thiện, hắn biết chuyện này liên quan đến quốc sách của Càn Long, nên không dám có chút qua loa, bản thân chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ nói người Anh muốn bên này thành lập một cơ quan chuyên môn để hợp tác với đối phương, còn nói nếu Nam Kinh yêu cầu cái gì đều có thể mua từ nước Anh đến, còn lại không nên nói thêm điều gì. Đối với việc mua xe tây, vũ khí của nước Anh là chuyện sau này hãy nói.

Hòa Thân vốn nghĩ chuyện lớn như thế này Doãn Kế Thiện sao cũng phải suy nghĩ lâu, nói không chừng phải viết bản tấu dâng lên Càn Long ở Bắc Kinh, nhưng không ngờ Doãn Kế Thiện vừa nghe Hòa Thân bấm báo xong bèn cười: “Chuyện này Hòa công tử xem xét rồi lo liệu là được rồi, chỉ cần đừng làm âm ỉ quá là được rồi” Câu nói này đã rõ quá rồi chính là cho phép Hòa Thân cứ tự ý mà làm, sao kiếm được tiền

là được, chỉ cần biết chừng mực chút đừng khiến cho bọn ngôn quan ngự sử ăn no cơm không có việc gì làm bắt lấy gậy là được.

Hòa Thân đã lĩnh ý, cáo biệt Doãn Kế Thiện rồi quay về phò trù bị.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOo—

55. Chương 55: Đến Anh Lưu Học

Đã tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Theo suy nghĩ của Hòa Thân, hẳn định ngay lập tức thành lập tập đoàn ngoại thương, nhưng bình tĩnh xem xét thì thấy thời cơ chưa đủ chín muồi. Những kinh nghiệm ở thế kỉ 21, đã từng học qua đại học lại được rèn luyện trong môi trường xã hội nói cho hẳn biết nếu muốn sau này làm được cái gì, thì chỉ dựa vào sức mình thì vĩnh viễn không bao giờ đủ, còn cần phải bồi dưỡng đội ngũ nhân tài xuất sắc trung thành với mình, nhưng nếu muốn đám người đời đời kiếp kiếp chịu sự thống trị phong kiến giống như mình, quả thực không phải là việc một sớm một chiều.

Cách tốt nhất chính là ra nước ngoài học tập, ban đầu Hòa Thân muốn cho Lưu Toàn đi nhưng nghĩ mình bây giờ căn bản không thể tách khỏi Lưu Toàn, sự phối hợp trong thời gian qua khiến hẳn thấy Lưu Toàn như chân tay vậy, có thể nói là không thể thiếu được, thế thì cử ai đi đây?

Hòa Thân lúc này bỗng nhớ đến Nhất Thanh và mấy tỉ muội của cô, nếu những cô gái này có thể đến Anh một chuyến, thì khi về sẽ hữu dụng cho hẳn, nhưng Hòa Thân biết Nhất Thanh là cô gái rất cá tính, nếu hẳn tùy tiện đề nghị cô dẫn theo tỉ muội ra nước ngoài, căn bản sẽ không được xem ra nên đi trước hỏi dò, rồi thuận tiện dùng mấy thủ đoạn nhỏ.

Hòa Thân vừa nghĩ vừa trở về hậu hoa viên nơi mà bọn Nhất Thanh tạm thời đang ở, vì nơi đây là khu vực riêng tư thuộc nha môn tri phủ cho nên bên ngoài không bố trí người chờ chầu, Hòa Thân nhìn cửa bên ngoài khép hờ nên gõ cửa tượng trưng rồi đẩy cửa đi vào.

Lúc này Nhất Thanh vừa ăn sáng xong, đang thử mặc áo quần mà Lưu Toàn mua về cho, vốn dĩ nghĩ là chốn yên tĩnh không có ai đến, nên ai nấy đều đang áo áo quần quần đứng trước gương ngắm nghía.

Vừa vào phòng Hòa Thân đột nhiên bị năm cô mỹ nhân trước mặt làm cho ngây dại, mấy cô gái này mấy hôm trước ở trong địa đạo nhìn rõ lời thôi, nay ai nấy mặt nguyệt mày ngài, vô cùng xinh đẹp, nhất là Nhất Thanh vốn dĩ có dáng vẻ xinh đẹp lay động lòng người, nay lại thêm vẻ sương giá lạnh lùng, lại càng xinh đẹp đầm thắm vạn phần

Hòa Thân đột nhiên đến khiến cho mấy cô gái không kịp phản ứng đều mặt đỏ tía tai, toàn bộ đều cúi đầu không nói gì chỉ có Nhất Thanh thoáng sững ra rồi hồi phục lại trạng thái bình thường hướng tới Hòa Thân nói: “Hòa công tử, hai ngày nay nhờ sự chăm sóc chu đáo của Lưu Toàn, vết thương của mấy chị em đã khỏi rồi, đa tạ Hòa công tử”

“Là chuyện nên làm thôi” Hòa Thân cười, nói xong bèn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Các chị em qua đây cảm ơn Hòa công tử đi” Nhất Thanh nói với mấy cô gái.

“Không cần, không cần đâu” Hòa Thân nhìn mấy cô gái mặt mày xinh như hoa đang tụ tập lại, liên tục xoa tay ngăn lại.

Vừa rồi Hòa Thân đã hoa cả mắt với các mỹ nữ, nay 5 cô gái lần lượt đến trước mặt hẳn xúng tén, nhưng Hòa Thân chỉ có thể dựa vào tiêu chuẩn mang vẻ tà ám trong lòng để phân biệt bọn họ, cô gái có bộ ngực nảy nở nhất là Lăng Vân, cô gái mà cơ thể mềm mại, da thịt trắng nõn tên là Lăng Lộ, còn cô gái có phần

mông tròn lẳn, tên là Lăng Sương, còn cô gái có đôi chân dài miên man dong dỏng là Lăng Vũ, đương nhiên xinh đẹp nhất là Nhất Thanh rồi.

Ý đồ tà ám của Hòa Thân chỉ là thoáng qua rồi ngay lập tức nghĩ đến chuyện chính, nhìn mấy cô gái đều lui về bên giường, bèn cười nói: “Ta có chuyện muốn nói với mấy cô, nay sóng gió đã qua đi, may mắn là Doãn Kế Thiện không có ý vây bắt người của Bạch Liên Giáo các cô, cho nên nếu các cô muốn rời khỏi đây, đây chính là cơ hội, các cô đi đường thủy hay đường bộ cũng được, ta lập tức sắp xếp thuyền, xe cho các cô, đảm bảo các cô bình an rời khỏi Nam Kinh”

Lăng Vân, Lăng Lộ mấy người bọn họ từ nhỏ lớn lên trong Bạch Liên Giáo, chịu khổ chịu tội không nói, hàng ngày đều phải xem những cảnh máu chảy đầu rơi đáng sợ sớm đã nghĩ cuộc sống vô cùng đáng sợ, nay thật không dễ gì mới tìm được chốn vừa yên tĩnh vừa thoải mái, mỗi ngày ăn uống đều không phải lo, thiếu gì chỉ cần nói với Lưu Toàn một tiếng, đảm bảo chưa cần quá một bữa cơm thì đã được mua đem về, đây đúng là cuộc sống như ở thiên đường, nay nghe Hòa Thân đột nhiên nói đến việc đuổi họ đi, đột nhiên có cảm giác không nở rời.

Nhất Thanh cũng thế, từ sau khi gặp được Hòa Thân dường như gặp được người có thể tin cậy dựa vào, thậm chí lần này sau khi Hòa Thân cứu các cô ra, càng thấy giữa mình và Hòa Thân có sự gần gũi kì lạ, nếu muốn cô rời đi đúng là không đành, tuy nhiên cô đã trải qua nhiều chuyện hơn chị em Lăng Vân, biết rằng không rõ ràng mà lưu lại nơi này cũng không được đành cười gượng nói: “Hòa công tử muốn đuổi chúng tôi đi sao?”

Ánh mắt Hòa Thân vô cùng sắc bén nhìn thấy bọn họ nhú mày là biết bọn họ không ai muốn đi, nhưng để bọn họ ở lại hẳn cũng không thể nói thành lời, nên giả vờ nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Có thể gặp gỡ các cô đúng là vinh hạnh vạn phần của ta, sau này có thể trở thành bạn với các cô đúng là chuyện cầu khó thấy, tuy nhiên các cô nương vốn dĩ làm chuyện lớn, ta lo các cô ở lại đây lâu sẽ lỡ mất chuyện lớn của các cô”

“Hòa công tử đúng là đáng trí, chúng tôi sớm đã nói, từ nay trở đi không liên quan gì đến Bạch Liên Giáo, sự phụ cũng yêu cầu chúng tôi sau này làm lại cuộc đời, không lẽ những chuyện này Hòa công tử đều quên rồi sao? Làm chuyện lớn gì chứ? Sau này chỉ cần sống tốt là đã là đại sự rồi” Nhất Thanh nói.

Lúc này cô gái Lăng Vũ với đôi chân dài, dáng người dong dỏng đi đến nói với Hòa Thân: “Hòa công tử, chúng tôi không muốn đi, xin ngài hãy lưu chúng tôi lại ở đây cho chúng tôi làm gì đó để có cơm ăn, chúng tôi đã mãn nguyện rồi” Lăng Vũ nói thế, mấy cô kia cũng đi đến nhìn Hòa Thân với vẻ cầu cứu. Trong lòng Hòa Thân vô cùng vui mừng, đúng là 5 tiên nữ giáng trần, nhưng còn Nhất Thanh vẫn đứng im lìm ở đằng xa kia, sưng người nhìn hẩn.

Hòa Thân biết Nhất Thanh vẫn đang giữ gìn sự tôn nghiêm thâm sâu trong lòng, nên lấy công làm thủ nói: “Nhất Thanh cô nương, cô là sư tỉ của bọn họ, chuyện này nên do cô làm chủ, nếu các cô muốn đi Hòa Thân tôi đích thân tiễn, nếu các cô muốn ở lại, Hòa Thân tôi sẽ không làm quan, mạng không cần, cũng không để các cô chịu ảm ức”

Câu nói này Hòa Thân vừa nói ra, Nhất Thanh cũng không kiên trì nổi nữa, những nỗi đau khổ mà trong lòng cô phải chịu đã quá nhiều quá nhiều rồi.

Khi cô vừa đủ lớn để nhớ được sự việc thì chính mắt cô nhìn thấy phụ mẫu bị người ta giết hại, sau đó chứng kiến biết bao nhiêu sự nhơ nhớp bẩn thỉu trong Bạch Liên Giáo, rồi lại thấy sư phụ đã nuôi dưỡng cô nên người bị kẻ phản bội trong Bạch Liên Giáo dùng mưu ám hại, sau đó phun máu mà chết. Đến nay những chuyện đó cứ hiện lên, khiến cho lòng cô lần nữa đau đớn giống như bị dao chích, lúc này đột nhiên lại xuất hiện bên cạnh cô một bên cạnh khiến cô cảm thấy sự ấm áp an toàn vô hạn, bấy nhiêu đó cũng khiến cô chóng mặt quay cuồng.

Hòa Thân đột nhiên phát hiện Nhất Thanh có chút không bình thường đang định đứng dậy đi xem thế nào không ngờ, Nhất Thanh đột nhiên lao vào lòng hẩn, “á” một tiếng rồi bắt đầu khóc nức nở...

Sau khi khóc lóc một chặp, Hòa Thân mới nói với Nhất Thanh: “Lăng Vũ bốn người bọn họ mặc dù đã từng giao đấu với quân Thanh nhưng rất cuộc hai bên đang hỗn chiến, chắc lúc đó không ai có thể khẳng định họ là người của Bạch Liên Giáo, nhưng cô lại từng gặp mặt Doãn Kế Thiện ở trấn Phù Dung, còn giao

đầu với hai tên hộ vệ của ông ta, e rằng Doãn Kế Thiện còn nhớ mặt cô, ngoài ra tên phản bội Lưu Tuấn Tài nay đã là môn lĩnh thành Nam Kinh sau này nhất định sẽ phát hiện ra cô”

Nhất Thanh thấy bản thân dường như đi vào cảnh lạnh giá, nhưng Hòa Thân nói thế đột nhiên khiến cô như rơi vào hầm băng, cô nói thê lương: “Xem ra tôi vô duyên ở lại đây rồi, như thế cũng tốt; Hỏa công tử chỉ cần chăm sóc tốt cho mấy muội muội tôi, Nhất Thanh cũng đã vô cùng cảm kích rồi” Nói rồi đứng dậy bỏ đi.

Mấy người Lăng Vũ thấy Nhất Thanh định đi, lập tức chạy đến ôm lấy tay Nhất Thanh, khóc mà rằng: “Chị đừng đi, chúng ta từng nói sống chết có nhau, vĩnh viễn không bao giờ xa rời... chị đừng đi, Hòa công tử nhất định sẽ có cách”

Hòa Thân cũng đứng lên nắm lấy tay Nhất Thanh nói: “Nhất Thanh, cô quay lại đây, nghe tôi nói”

Nhất Thanh làm gì muốn đi khi thấy Hòa Thân đúng là có cách bền bỉ mặt quay lại ngồi xuống đầu giường.

“Kì thực cách thì có...tuy nhiên... tuy nhiên phải để mấy chị em cô tạm thời ra nước ngoài lánh một thời gian..” Hòa Thân nói “Đợi đến trước khi mấy chị em cô về nước, tôi nhất định nghĩ cách khiến cho Doãn Kế Thiện quên đi chuyện này, ngoài ra ta nhất định nghĩ cách để loại trừ Lưu Tuấn Tài”

“Nước ngoài...nước ngoài nào?”

“Nước nào, ở đâu?”

“Xa không, có xa bằng Bắc Kinh không?”

Mấy cô gái đến nay tâm hồn vẫn trong trắng như tờ giấy trắng làm sao đã từng nghe đến nước ngoài, chỉ nhìn thấy mấy người Tây trên phố và biết là bọn họ ngồi thuyền đến đây còn căn bản không biết cái gọi là nước ngoài mà Hòa Thân nói là gì.

Thế cũng tốt, Hòa Thân nói phét cũng được, hẳn biết mấy cô gái này cũng như tờ giấy trắng, bản thân hiện nay muốn vẽ gì lên trên thì vẽ, thế nên bất luận họ có nghe hiểu hay không cũng bắt đầu tiêm nhiễm kế hoạch vĩ đại của hắn vào đầu các cô. Cả buổi sáng Hòa Thân bắt đầu nói từ việc mình sẽ thành lập công ty ở Nam Kinh nếu thành lập công ty buôn bán thì cần những người làm việc tại công ty, mà Trung Quốc chúng ta nay vẫn chưa có những công ty như thế, cho nên các cô ra nước ngoài xem xem, xem xem người nước ngoài kinh doanh như thế nào, chỉ cần các cô thấy những chuyện hiểm hoi kì lạ thì học hỏi người ta, đợi sau khi các cô quay lại, chúng ta cũng làm thế ở Nam Kinh, đợi sau khi kinh doanh của chúng ta phát triển, thì muốn gì có đó, muốn làm gì thì làm, đến hoàng đế cũng không quản được.

Hòa Thân biết các cô gái này trình độ cũng chỉ như mấy đứa trẻ lớp ba mà thôi, cho nên chỉ cần dùng những từ dễ hiểu nhất cũng không hi vọng bọn họ đến nước Anh có thể học thành tiến sĩ giáo sư gì, chỉ hi vọng sau khi bọn họ ra nước ngoài một vòng, đừng có cái gì cũng không biết như bây giờ....

Sau khi mất bao nhiêu công sức, thì tạm thời cái cửa thuyết phục bọn họ sang Anh cũng coi như bị Hòa Thân khuất phục rồi, Hòa Thân nghĩ nếu Nhất Thanh và mấy cô kia ra nước ngoài được hít thở gió Tây, lại uống nước Tây, quay về Nam Kinh gặp Doãn Kế Thiện lại “good morning, see you later” vài câu bảo đảm khiến cho Doãn Kế Thiện không thể nghĩ cô là cô gái đã đắm hẳn vào cái đêm hôm đó.

“Vậy những chuyện tiếp theo ta phải làm là đi bàn cách với tên Henry kia để làm thành công việc kinh doanh này” Hòa Thân nghĩ.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

56. Chương 56 : Du Nhấn Hữu Dư

Đả tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Sau một buổi chiều chuẩn bị chu đáo, ngày hôm sau Hòa Thân đã tiếp kiến Henry Patel đại diện mặt dịch với Trung Hoa của cái gọi là công ty Great Brian East tại phòng khách nhà môn tri phủ.

Henry hôm nay ăn mặc như thân sĩ, trên đầu đội mũ chóp đen, tình thần phấn chấn đi gặp Hòa Thân.

“Hòa đại nhân, đây là danh sách hàng chuyển này chúng tôi cần mua, xin đại nhân xem qua” nói xong liền móc trong túi áo ra một danh sách đưa qua.

Hòa Thân xem xong cười nói: “ Xem ra, khẩu vị của Henry tiên sinh lần này đúng là không nhỏ”

“Sao thế Hòa đại nhân? Không lẽ chuẩn bị những thứ hàng này có khó khăn gì sao?” Henry ngạc nhiên hỏi.

“Theo số lượng hàng trên danh sách này, thì có mao trà, tơ lụa của mấy tỉnh Triết Giang, Giang Tô, An Huy... lại cũng không đủ” Hòa Thân nói.

“Không đúng, Hòa đại nhân, tôi đã điều tra thị trường rõ ràng, chỉ cần mua ở ba tỉnh Nam Kinh, Dương Châu, Trấn Giang là có thể đáp ứng được, việc này chắc không có vấn đề gì chứ?”

“Henry tiên sinh đã nghĩ hay chưa, hiện nay thị trường chè, tơ lụa đồ gốm ở đây phát triển rực rỡ khác thường, người ta dựa vào cái gì mà bán cho ngài?” Hòa Thân phân vấn.

“Hòa đại nhân, giá mà chúng tôi đưa ra đã cao hơn hai phần so với giá ngoài thị trường, khi các ngài thu mua có thể nâng giá lên cao chút nữa, như thế sẽ không phải lo người ta không bán nữa chứ, tôi nói đúng không Hòa đại nhân” Henry hỏi.

Hòa Thân căn bản không quan tâm mà hỏi lại: “ Chè và tơ lụa ở Lưỡng Giang nổi tiếng thiên hạ, nếu ngài mua hết rồi, đến lúc đó đến hoàng đế Cần Long và các vị cao quan ở Bắc Kinh muốn uống chút thì phải làm thế nào? Sao, không lẽ lại phải mua từ ngài?”

“Điều này?” Henry ngay lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, ngại ngừng cười: “ Vậy phải nhờ vào sức của Hòa đại nhân rồi”

Hòa Thân biết hoàn cảnh hiện tại của Henry, cũng hiểu sau này cùng bọn người Tây làm ăn sẽ là thị trường bên bán, nên mình hoàn toàn nắm quyền chủ động, nhìn thấy bộ dạng tên Henry như thế, bèn thông thả nói: “ Kì thực nói đi nói lại, thì số ông chủ của cửa hàng chè, người trồng chè, dệt thảm, và những người buôn gốm, bọn họ ai mà không vì tiền cơ chứ? Chỉ cần giá của chúng ta cao chút, thì loại chè kia có thể quý sau ngay lập tức lại cho ra đợt chè mới, còn các xưởng dệt cũng có thể mua thêm máy dệt và tuyển thêm người làm. Lại thêm nữa, những người nuôi tằm, trồng dâu... sẽ mở rộng sản xuất, hình thành quy mô, cứ thế, một ván cờ không phải là đủ rồi hay sao? Đến lúc đó tiên sinh Henry còn phải lo không mua được những hàng Trung Quốc thượng đẳng, còn lo không kiếm được nhiều tiền hơn hay sao? Tiên sinh từ Anh quốc đến, không lẽ đến đạo lý này còn không hiểu? Nhìn xa hơn, ngài không định chỉ định thu bình yết mã lần này thôi đó chứ?”

“Aida. Hòa đại nhân đúng là có tầm nhìn xa rộng, Trung Quốc có một vị quan viên như ngài đúng là vạn hạnh, thế chúng tôi sẽ nâng giá cao lên một phần nữa. Để hỗ trợ những người ngài vừa nói mở rộng sản xuất, Hòa đại nhân ngài thấy thế nào? Nếu giá lại cao hơn, chúng tôi thật sự không làm nổi” Henry nói.

1 phần, trong lòng Hòa Thân thầm cười nhạo tiếng, không làm mặt chút thì người không biết sự lợi hại của ta rồi, nên đứng dậy xô ghế, cầm chén trà lên nói với Lưu Toàn: “Tiễn khách”

Lưu Toàn đứng bên cạnh theo dõi, thấy Hòa Thân phát lời lập tức nói với Henry: “ Mời tiên sinh, lão gia chúng tôi không có thời gian nói chuyện phiếm với ngài. đợi chút nữa phải gặp hai người Pháp và 4 người vương quốc Bỉ và 11 người Thụy Điển nữa?”

Henry nhìn thấy sắc mặt Hòa Thân nói biến là biến, sợ đến mức run rẩy, ngạc nhiên hỏi: “Sao, Hòa đại nhân, ngài không muốn làm ăn với tôi nữa sao? Sao lại đi gặp mấy người Pháp kia?”

“Ngài đừng có coi tôi như trẻ con 3 tuổi thế” Hòa Thân đột nhiên quay đầu nhìn Henry nói “ Ngài thu mua nửa kg chè Bích La Xuân thượng hạng ở đây, giá là 1 lạng bạc, nhưng khi ngài qua nước Anh ngài có thể bán với 11 bảng Anh, tương đương bạc ngân là 33 lạng, một bình gốm Cảnh Đức thượng hạng, giá ngài đưa ra là 1 lạng 900 xu, nhưng đến nước Anh ngài trở tay là bán được 30 bảng anh, giá cả của cuộn tơ lụa

Dương Châu ngài đưa ra là 12 lạng, nhưng đến nhà may nước Anh, chỉ cần lấy kéo cắt hai thước thôi, một bộ áo quần đã có thể bán được 200 bảng Anh, tương đương 600 lạng bạc..

Còn chưa đợi Hòa Thân nói xong, thì Henry bước lên nắm tay Hòa Thân nói: “Hòa đại nhân đừng nói nữa, ngài hãy ra giá đi”

“ Hãy tăng giá của các vị đưa ra lên gấp hai lần, thế nào? Không đồng ý?” Hòa Thân cười nói.

Henry suy nghĩ lát rồi cười gượng: “ Nếu Hòa đại nhân đã định giá, thì tôi cũng không cần quay về biểu quyết dân chủ với mấy thương gia kia nữa. Tôi đồng ý luôn, vậy chúng ta hãy kí hợp đồng đi”

Hòa Thân tiễn Henry, lập tức ra lệnh cho Lưu Toàn cho lựa chọn tạm thời những cận binh ở nha môn tri phủ tập trung lại trong sân, hẳn cần phải thực hiện động viên đại hội trước nhiệm vụ thứ nhất.

Lưu Toàn làm việc rất được việc, không cần đến thời gian hút một gói thuốc, đã tập trung xong trong sân, rồi chạy vào bẩm với Hòa Thân: “ Lão gia, tiểu nhân đích thân chọn lựa 20 tên tiểu tử nhanh nhẹn, hiện đang có mặt đầy đủ trong sân chờ lão gia ra lệnh”

Hòa Thân vào sân ngắm nghía thì thấy 20 tên tiểu tử khoảng 20 tuổi, ai nấy mặt mũi sáng sủa, tinh thần phấn chấn, nhìn thấy đã biết là bọn nhanh tay nhanh mắt, thông minh lanh lợi. hài lòng gật đầu, đang định nói thì thấy có một người trong bọn họ hươ tay ra hiệu, cả đám giống như nhận được mệnh lệnh, toàn bộ đều quỳ một chân xuống đồng loạt hô: “ Tham kiến tri phủ đại nhân”

Hòa Thân bị tiếng hô làm cho giật mình, tuy nhiên chỉ lát sau đã bình thường lại. hẳn từ từ đi đến trước mặt đám quân hào sảng nói: “ Các huynh đệ, chào mọi người” Những tên binh lính này hàng ngày đã quen với phong cách trịnh thượng quan cách của đám quan lại nghe vị tri phủ đại nhân trẻ tuổi này xưng hô thế, ai nấy đều hoang mang không biết làm gì.

Hòa Thân là người đến từ thế kỉ 21, đương nhiên coi những câu như “ huynh đệ. các anh em” không thành vấn đề gì. hẳn biết rõ đối với những người này phải lấy tình làm tự nguyện, lấy lực mã kì dục, lấy uy trị kì tâm. nếu không căn bản không thể điều khiển, nhìn thấy bộ dạng bọn họ ngạc nhiên, thầm cười, rồi nói tiếp: “ Các người được chọn lựa từ hơn nghìn quân trong nha môn tri phủ, có thể nói đều là những người vượt trội, tuy nhiên hôm nay các người có thể đứng ở đây, đều rất xuất sắc, sau này các người phải hỗ trợ ta, ta không có gì nhiều để nói, chỉ hi vọng các người một lòng một ý dốc sức vì ta, tận tâm vì triều đình, chỉ cần làm được điều này thì khu vực mấy trăm dặm xung quanh Nam Kinh này là nơi cho các người vùng vẫy, mấy trăm vạn người trực thuộc phủ Nam Kinh... chỉ cần các người không hai lòng với ta, trung thành tuyệt đối với triều đình. Hòa Thân ta nói được làm được, tuyệt đối không phụ các người”

Đám người bị câu nói “ Các huynh đệ” làm cho choáng ngợp nay lại nghe những lời long trọng như thế, đột nhiên toàn bộ đều bị kích động như trào lên máu nóng.

Lưu Toàn nhìn thấy Hòa Thân đã nói xong, tiếp theo nên đến lượt hẳn, bèn nhân cơ hội đến trước mặt bọn lính, ho lên hai tiếng rồi làm mặt trầm định, nói: “

Ta bổ sung hai câu, tri phủ đại nhân coi trọng anh em các người như thế, sau này nếu ai làm chuyện gì có lỗi với đại nhân thì đừng trách mọi người không khách khí với người đó, ai có lỗi với đại nhân thì tâng tặn thiên lương, chính là kẻ lòng lang dạ sói”

“Một lòng một ý vì triều đình, một lòng trung thành với Hòa đại nhân” đám người đồng thanh hô.

Hòa Thân nghe Lưu Toàn nói mấy câu không đầu không cuối trong lòng thầm cười: “ Người dựa vào gì mà khiến người ta không tâng tặn thiên lương, không phải lòng lang dạ sói chứ” Hẳn thấy Lưu Toàn đã nói xong dường như trong bụng tên tiểu tử này không có ý gì khác bèn lùi lại ra sau nói với Lưu Toàn: “ Hãy đi chi 1 nghìn lượng bạc mỗi người 50 lượng, hôm nay là ngày đầu tiên mọi người gặp mặt. Làm xong việc công, hãy cho họ ra ngoài uống trà”

Sau khi Hòa Thân và Henry đã thảo luận xong tất cả chi tiết. Lưu Toàn soái lĩnh 20 tên cận binh thuộc hạ bắt đầu đi Nam Kinh và các khu vực khác thu mua hàng, trung gian vừa mướn người mướn xe, vừa thuê phòng thuê đất, sau một ngày còn phải quay về bẩm báo với Hòa Thân khoản mục chi tiết, Lưu Toàn và 20 binh lính này dù đều là những anh chàng đang rất cường tráng, chỉ mấy ngày sau đã mệt đến rã rời, đầu óc mơ hồ.

Nửa tháng sau, Hòa Thân đã thu mua hoàn thành những hàng hóa trong danh sách hàng mà Henry yêu cầu, đợi đến lúc tính tiền, hắn mời Henry đến nha môn tri phủ, Henry lúc này trong đầu đã tính ra khi về Anh sẽ kiếm được bao nhiêu Bạng, nên vô cùng lo sợ Hòa Thân hối hận, trờ mặt. Ngay khi tiến vào phòng khách Hòa Thân đã bắt đầu học nói những câu quan khách trong quan trường Trung Quốc.

Hòa Thân đợi Henry nói xong, mới nói ý định cho năm người Nhất Thanh cùng Henry sang Anh học tập ra.

Henry khi nghe biết chỉ là chuyện nhỏ như thế, đối với hắn chẳng có gì to tát nên bảo đảm với Hòa Thân: “ Hòa đại nhân xin cứ yên tâm. sau khi đến Anh. tôi bảo đảm sẽ sắp xếp cho 5 tiểu thư đến những công xưởng tốt nhất của chúng tôi học tập, tôi còn mời những tinh anh công thương nghiệp ưu tú nhất của đế quốc Anh theo sở thích và sở trường từng người. Tiến hành đào tạo cho họ, đợi đến lúc họ trở về, nhất định sẽ là trợ thủ đắc lực nhất cho đại nhân.”

Hòa Thân biết trong chuyện này Henry không dám qua quýt với hắn, nhưng vì để ăn chắc hơn, cũng là để trói buộc Henry, nên nói: “ Mấy cô gái này vượt xa xôi đến nước Anh. ngài phải giúp ta chăm sóc tốt cho họ, có thể nói bọn họ không những quan trọng với tôi, mà còn quan trọng với Nam Kinh, Trung Quốc chúng tôi. Để biểu thị tính quan trọng của chuyện này tôi quyết định giảm một phần giá cả của lô hàng này, lấy chuyện này nhằm chi tiền cho họ ở Anh quốc, hơn nữa tôi còn bảo đảm. Chỉ cần Henry tiên sinh làm tốt chuyện này giúp tôi, sau này đến Nam Kinh làm ăn. Hòa Thân tối nhất định sẽ giúp đỡ nhiệt tình”

Henry đương nhiên được lợi lớn, nên bảo đảm luôn với Hòa Thân, sau đó giao cho Hòa Thân số tiền hàng 768 vạn lượng bạc.

Trước đêm Henry xuất ngoại, Hòa Thân sai Lưu Toàn đưa người bí mật đào lấy 70 vạn lượng quan bạc ra, nhét vào những túi đồ dùng hàng ngày của bọn Nhất Thanh chất lên tàu “ Nhật Viễn Hiệu”. Hắn nói với Henry, món tiền này là tiền tiêu vặt của mấy chị em Nhất Thanh ở nước Anh, khi tới nước Anh lập tức đổi thành bạng anh. cho họ tiêu cho dễ, số còn lại đợi khi họ về nước thì đem theo về.

Ngày hôm sau, con thuyền lớn mang tên “ Nhật Viễn Hiệu” chờ đầy hành hóa, cũng chờ đầy hi vọng của Hòa Thân nhổ neo xuất phát.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

57. Chương 57 : Tọa Đường Vãn Ẩn.

Đả tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Sáng sớm một ngày 1 tháng sau. Hòa Thân vừa dậy thì được Doãn Kế Thiện mời đến nha môn tổng đốc. Thì ra tin từ Bắc Kinh truyền đến rằng: ngày 13 tháng 10 hoàng đế Càn Long sẽ đến Nam Kinh thị sát. Nay chỉ còn lại chưa đến hai tháng, thời gian cấp bách. Doãn Kế Thiện muốn tìm hắn để thảo luận chuyện tiếp giá như thế nào.

Ngoại thành Nam Kinh có một đoạn đã bị hư hỏng, nay cần phải lập tức tu bổ ngay, miếu Phu tử bên sông Tần Hoài cũng cần phải tu bổ, ngoài ra hành cung của Khang Hy Gia thánh tổ cũng phải trùng tu. Vạn chuyển sông ngòi cần khai thông, con đường từ Dương Châu đến Nam Kinh cũng phải mở rộng, hai bên đường phố lớn nhỏ trong thành Nam Kinh cũng phải trang trí thêm...

Doãn Kế Thiện chưa nói xong Hòa Thân đã hiểu: “ Tên Doãn Kế Thiện này đang muốn moi tiền, số tiền lần trước kiếm được từ vụ làm ăn giữa Hòa Thân và Henry, ngoài việc sau khi bản thân hắn âm thầm lưu lại 80 vạn lượng ra. 130 vạn lượng còn lại đều nộp vào kho lương Giang Nam. Tên Doãn Kế Thiện này lần đầu ném được vị ngọt, nên càng khẳng định niềm tin rằng Hòa Thân là tên dễ sinh tiền.

Lần này hoàng thượng đã có minh chiếu, lần đi tuần thị Giang Nam này quan viên các địa phương không ai được sách nhiễu nhân dân, ai vi phạm bị xử lý nghiêm minh. Thế nhưng có một số quan viên mượn cơ

hoàng thượng tuần thị, gỡ muôn vắn kể để bóc lột dân chúng, nhưng Doãn Kế Thiện không muốn làm thế. Lần trước Hòa Thân tùy tiện tìm người Tây, động vắn môi có nửa tháng, trở tay đã kiếm được hơn 100 vạn lạng bạc. Thế nên lần này ông ta muốn Hòa Thân nghĩ cách, xem xem có thể kiếm được chút bạc ở đâu không.

Ra khỏi cửa lớn phủ tổng đốc. trong lòng Hòa Thân mắng lớn: “ Đây là thị sát dân tình gì chứ. Chính ra là đang uống máu dân chúng, ăn thịt bách tính. Hoàng Lịch à Hoàng Lịch, người*** ăn thơm uống cay. Đừng thấy Đại Thanh đệ nhất thiên hạ của tiểu tử ngươi, nhưng ngươi nằm mơ cũng không nghĩ con trai ngươi cháu trai ngươi từng người bạc nhược, sau cùng lại biến Đại Thanh thành nơi đi vệ sinh cho bọn người ngoại quốc. Bọn con cháu ngu ngốc của ngươi khiến người ta chê cười không nói. Còn khiến cho bao nhiêu người Trung Quốc đen đuôi theo, ta không tin thế. ta là thay thế toàn thể người Trung Quốc ở triều Thanh này dạy cho tiểu tử ngươi..”

Hòa Thân vừa nghĩ lung tung vừa nhớ đến nhiệm vụ mà Doãn Kế Thiện giao cho hắn. chuyện này không thể không làm nếu không thì sẽ đắc tội với tổng đốc Lương Giang, mồm ông ta vẫn nói là Hòa Thân hãy về đi. thế còn nói chuyện đại sự gì chứ? Dù nói là thế. nhưng mọi chuyện muốn làm mà không có mấy trăm vạn thì cũng miễn bàn.

“Lão gia. Từ sáng sớm đến giờ chưa thấy ngài ăn gì. Bên kia có một quán cơm rất sạch sẽ, hay là ngài qua đó ăn chút gì” Lưu Toàn theo sau hỏi.

Lưu Toàn vừa nhắc đến mới khiến Hòa Thân thấy bụng quả thực là đói rồi. Thế nên cùng Lưu Toàn vào quán cơm kia gọi mấy món ăn và một vò rượu, vừa nghĩ đến chuyện sao kiếm được bạc vừa chậm rãi uống rượu. Vừa uống chưa được mấy cốc. thì bên ngoài đi vào hai người, vừa vào đã nói với chủ quầy: “ Có phòng đơn không? Có rượu ngon đồ ăn ngon mau mang lên”

“Có.. .có” Chủ quầy mau mắn đi sắp xếp rồi gọi tiểu nhị đi phục vụ.

Hòa Thân mau chóng đưa mắt đánh giá. Một tên mặt đầy vẻ gian trá, tên còn lại là gã trung niên nhìn đầy vẻ gian tặc. Hắn ngay lập tức thấy rằng hai tên này chắc chắn không làm được chuyện gì tử tế. Nên đánh mắt ra hiệu với Lưu Toàn. Lưu Toàn ngay lập tức đi theo, tiện tay rút tiền vào tay tiểu nhị của tiệm sau đó nhận rượu thịt trong tay tiểu nhị, vắt thêm chiếc khăn lên vai, đi vào phòng đơn kia của bọn chúng.

Lưu Toàn chốc lại đi vào rót rượu chốc lại đi vào thêm trà. không đến thời gian một bữa cơm đã quay lại, ghé tai Hòa Thân nói: “Lão gia. Bọn họ rất cơ mật, tiểu nhân cố gắng hết sức để nghe nhưng chỉ nghe thấy một gã nói ‘Chiều nay cứ đi nha môn tri phủ cáo quan. nếu..nếu Hòa đại nhân không chuẩn... tối nay chúng ta sẽ ra tay...’ những lời khác tiểu nhân nghe không rõ.”

Hòa Thân vừa nghe rằng trong chuyện này có liên quan đến mình, lại nghe thêm câu “tối nay ra tay” đột nhiên ngạc nhiên: nói không chừng tối nay còn xảy ra án mạng, thế nên vội vàng thanh toán tiền rồi cùng Lưu Toàn vội vã quay về nha môn.

Từ khi Hòa Thân nhậm chức tri phủ Nam Kinh, được sự ủng hộ của Doãn Kế Thiện, thì những chuyện báo án đều giao cho Vương Kế Thừa hiện đang ở nhà để tham vấn. Cái lão Vương Kế Thừa vốn dĩ nên hỏi tội. Nhưng Doãn Kế Thiện nay không quan tâm gì lão, lão lại giúp Hòa Thân chuyện trong nha môn tri phủ, thuận tiện tìm cơ hội móc ít bạc. Thế nên bắt đầu vui vẻ làm trợ thủ cho Hòa Thân, nghe lệnh của Hòa Thân.

Vừa đến nha môn tri phủ Hòa Thân liền dặn dò Lưu Toàn: “ Nếu hôm nay có người đến nha môn đánh trống kêu trạng, thì đừng để Vương Kế Thừa thăng đường, ta đích thân xử lý vụ án này” sau đó liền về phòng phân tích cẩn thận chuyện này.

Quả nhiên, sau khi ăn cơm trưa. Hòa Thân còn chưa kịp ngủ trưa thì nghe thấy tiếng tùng tùng trống vang, thế nên hắn lập tức truyền: “ Thăng đường”

Xem ra đây là lần đầu tiên Hòa Thân thăng đường vấn án kể từ khi hắn đến nhậm chức tri phủ Giang Nam. Hai bên là nha dịch tay cầm gậy thủy hỏa, dưới công đường nguyên cáo đang quỳ nghiêm chỉnh, trong đại đường uy nghiêm này hắn là hoàng thượng, chính là vương pháp, hèn chi mà ai làm quan cũng bằng lòng thăng đường thẩm án. Cảm giác này thật là “cool”

Hòa Thân sớm đã nghe một câu truyền ngôn trong chốn quan trường, chính là làm quan “chi cần thẳng đường một vụ án lập tức có thể không lo ăn không lo mặc” cho nên đừng nói các quan lại các cấp mà hình bộ đường đường Bắc Kinh còn lo không ai kiện tụng? Tuy nhiên Hòa Thân không muốn giống bọn quan bản thủ kia “đầu đội mũ ô sa, nhưng lại ăn bị cáo nguyên cáo” hẳn muốn triệt để điều tra vụ án này cho rõ ràng, sau đó sẽ làm một thanh thiên đại lão gia.

Hòa Thân vừa ngồi xuống ghế, thì đã nhận ra tên đến cáo trạng kia chính là tên lão đầu gầy gầy mặt đầy vẻ gian ác mà lúc sáng ăn cơm hấn gặp, thế nên hẳn không tò thái độ gì mà nhận bản cáo trạng do nguyên cáo đưa qua, vừa xem vừa nghe lão đầu nói: “Tri phủ đại lão gia. Tiểu dân Lục Quý Chiêu muốn tố cáo ông chủ Tô Cảnh Thiện của xưởng dệt Tô Gia trong thành, chỉ vì tiểu nhân mở ra “nạp tài tiền trang” ở Nam Kinh này, tháng 6 năm nay cho Tô Cảnh Thiện vay 8 vạn lượng bạc. Hạn là 4 tháng chẵn, để ông ta trang bị thêm máy dệt. mua nguyên liệu, tăng thêm người. Hôm qua đã đến thời hạn 4 tháng, tiểu nhân đến nhà ông ta đòi tiền, ai biết ông ta nói là lúc này là lúc cần dùng tiền, rõ ràng là muốn đoạt tiền, ai cũng đều biết, tiểu nhân làm kinh doanh lợi nhỏ. Sao có thể cho ông ta gia hạn vay, nếu không những người gửi tiền vào đến cửa đòi tiền, tiểu nhân lấy tiền nào trả cho người ta. Thế không phải là đòi mạng của tiểu nhân hay sao? Huống hồ lúc vay tiền đã có văn tự giấy tờ, kì hạn và tiền lãi đều viết rất rõ ràng, xin thanh thiên đại lão gia thay tiểu nhân làm chủ. Bắt tên gian thương kia lập tức đem món tiền kia cùng lãi trả cho tiểu nhân” Nói xong nhìn Hòa Thân rất khẩn thiết.

Hòa Thân vừa nghe xong đã hiểu rõ. Sáng nay người đi cáo trạng không thành thì tối nay sẽ thuê sát thủ ra tay. Theo quan lệ phạm là thẳng đường vấn án thì nên cho nguyên bị cáo đối chất tại công đường nhưng Hòa Thân thấy Lục Quý Chiêu có vẻ gian ác, nên không muốn lãng phí thời gian làm gì. Dứt khoát thả hẳn ra để hẳn lơ là cảnh giác, để bề bộn lộ. Đến lúc đó thì chân tướng đã rõ ràng.

Hòa Thân đã có kế trong lòng nên nói: “Nay là mùa tơ tằm. Bông, bên xưởng dệt cần tiền để mua nguyên liệu, tăng thêm người, cũng là thời khắc mấu chốt cần dùng đến tiền, mặc dù khi mượn có định thời hạn. nhưng làm ăn cũng không nên chỉ vì kiếm tiền nên nể đạo nghĩa, nay người gia hạn một thời gian, sau này ông ta nhất định rất biết ơn người, như thế kinh doanh không phải ngày càng tốt hay sao? Ông chủ Lục nghe một câu của ta hãy gia hạn cho Tô Cảnh Thiện mấy ngày đi. Đến lúc đó bản quan sẽ thay người làm chủ. Nhất định bắt ông ta trả thêm tiền lãi cho người”

Lục Quý Chiêu nghe kiểu đoạn án như thế này. Ngay lập tức nói lớn: “Tiểu nhân không đọc nhiều sách không hiểu đạo lý đại nhân nói. Chỉ biết đạo đường gia hồ khẩu. cho nên xin đại nhân hãy gọi Tô Cảnh Thiện kia lên công đường, bắt hẳn phải trả tiền ngay tại đây cho tiểu nhân”

“Nếu đã thế. thì hãy để cho bản quan điều tra xem đã. bãi đường” Hòa Thân gằn giọng nói.

Lục Quý Chiêu mặc dù trong lòng uất ức nhưng hẳn sao dám làm mặt với tri phủ đại nhân sau khi than mấy tiếng “oan uổng” cũng thở phào lui ra.

Hòa Thân nghĩ: “Tối nay đợi ta tóm được cái gậy của người, ta xem người còn tỏ thái độ gì được” Thế nên gọi Lưu Toàn lại ra lệnh: “Gọi Lương Kiện và Thôi Minh trong đám cận binh đến đây cho ta”

Lưu Toàn đáp một tiếng. Không lâu sau dẫn hai người kia qua, hai người kia được chọn từ trong 20 người mà Lưu Toàn chọn ra để chỉ huy đội. Toàn là người tinh anh nhanh nhẹn.

“Lương Kiện, người dẫn theo hai người lập tức đi theo tên Lục Quý Chiêu bên “nạp tài tiền trang”, đừng rút dây động rừng, nhưng cũng đừng khiến hắn chạy mất” Hòa Thân ra lệnh “Lúc nào ta ra lệnh bắt người, các người ngay lập tức bắt cho ta”

“Vâng” Lương Kiện đáp một tiếng rồi đi ra.

“Thôi Minh, người dẫn số người còn lại tập trung, không ai được ra ngoài, tối nay cùng ta đi bắt người” Hòa Thân ra lệnh.

“Vâng” Thôi Minh đáp

“Lưu Toàn, người ngay lập tức đến nha môn tổng đốc đi tìm Mã Thiên Tông quản lý vũ xa. Cho ta mượn 10 cây súng kíp càng nhanh càng tốt”

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOoO—

58. Chương 58 : Hành Động Vây Bắt

Đả tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Xưởng dệt Tô Gia có thể nói là xưởng dệt lớn nhất trong ngành dệt ở Nam Kinh, ông chủ Tô Cảnh Thiện giỏi về sắp xếp kinh doanh, chỉ mấy năm đã mở rộng kinh doanh tơ lụa. Nay ông ta đã có 200 chiếc máy dệt, trong tay có gần 300 công nhân làm thuê, sản phẩm đã tiêu thụ đến một dải Đông Bắc và Quảng Châu

Mùa xuân năm nay ông ta nghe nói tơ lụa ở Quảng Châu có thể bán trực tiếp cho người nước ngoài, giá còn cao hơn mấy lần so với bán trong nước. 1 tháng trước, tri phủ Hòa Thân tiến hành thu mua với số lượng lớn tơ lụa, chè, gốm sứ ở Nam Kinh. Tô Cảnh Thiện nghe nói là bán cho người nước ngoài. Điều này càng kích thích Tô Cảnh Thiện, thế nên ông ta trừ bị tiền vốn bốn phương trên cơ sở trước đây, dùng để mở rộng quy mô sản xuất, nay đã gần nửa năm nỗ lực. xưởng dệt Tô Gia của ông lập tức nghênh đón thời kì hoàng kim phát triển với tốc độ nhanh.

Tô Cảnh Thiện cả ngày hôm nay bận rộn từ sáng đến tối trong xưởng dệt. Đang định cùng con gái Tô Kỳ Nhi đến gọi ông về ăn cơm cùng về nhà. Vì Nam Kinh địa khí ẩm nóng, trời tháng 8 tối vẫn còn hanh khô. Cho nên sau khi tắm tấp xong cho người bày bàn ăn ra sân, ông ta cùng con gái ăn cơm tối.

Thế nhưng khi người hầu vừa bưng cơm ra, cha con họ chưa kịp động đũa thì nghe thấy dường như có tiếng hét ngoài tường, sau đó từ ngoài tường có 7, 8 người xông vào. Ai nấy mặt bịt khăn đen. trong tay là dao găm. nhìn là biết bọn cường đạo cướp của.

Cha con Tô Cảnh Thiện lúc đó vô cùng sợ hãi, sững ra. Sau một khắc đã hồi tỉnh, bát cơm rơi xuống đất. Đang định hô cứu thì mấy tên kia đã hành động vô cùng nhanh nhẹn Tô Cảnh Thiện chưa kịp hô “người đâu” thì đao đã kề cổ, mấy tên còn lại dùng dao khống chế Tô Kỳ Nhi.

Lúc này tên thủ lĩnh đến trước mặt Tô Cảnh Thiện nói: “ Ông chủ Tô, tại hạ nhận lệnh của Lục Quý Chiêu ông chủ “nạp tài tiền trang” ủy thác đến đây đòi nợ. Số 8 vạn lạng bạc ông có trả hay không?”

Kì thực sáng nay Tô Cảnh Thiện có gặp Lục Quý Chiêu, ông ta đang lúc cần dùng tiền, lại thêm ông ta đang bận chong cả mặt. Cho nên khi nghe Lục Quý Chiêu đến đòi nợ, nói năng có vẻ hơi nóng, ông ta không ngờ tối đó lại có người đến thay Lục Quý Chiêu xả tức. mặc dù bình thường Tô Cảnh Thiện là người có thanh thế. Nhưng giờ ông ta đang bị ép, sao dám nói tiếng “không” nên run rẩy nói: “ Tôi trả. tôi trả. Hảo hán gia, xin ngài hãy thả tôi và con gái tôi ra. Tôi lập tức cho người đi rút tiền”

Tô Cảnh Thiện không nhắc tới con gái đã tốt duyên này nhắc đến lại khiến cường đạo nhớ ra. Chỉ thấy tên thủ lĩnh bọn kia đến trước mặt Tô Kỳ Nhi ngó nghiêng rồi nói cộc nhủ: “ Aida. sao lại có mỹ nhân xinh đẹp thế này. Ông chủ Tô. dứt khoát gả con gái ông cho ta. Ta cũng không thay Lục Quý Chiêu đòi bạc nữa, chúng ta kết thân gia đình”

Tô Cảnh Thiện nghe thế sợ mất hồn. Con gái từ nhỏ đã mất mẹ. là một mình ông ta chăm chút nuôi lớn. Con gái là tâm can ông ta, nay thấy bọn cường đạo có ý xấu với con gái. Nên vừa lo vừa sợ nói: “ Hảo hán gia, ngài cần tiền tôi xin đưa. Đưa cho ngài không phải là được rồi sao. Ngài mau cho thả tôi ra ta lập tức đi lấy tiền”

“Ông chủ Tô ông nghĩ hay lắm. 8 vạn lạng bạc là có thể đuổi được chúng ta ư. 8 vạn lạng kia là đưa cho Lục Quý Chiêu, còn anh em chúng ta lại mất công đến đây sao”

“Tôi sẽ đưa cả đưa cả... tôi đưa cho các ngài 2 vạn... coi như lòng hiếu kính với các hảo hán gia” Tô Cảnh Thiện nói.

“Hai vạn. mẹ ông chứ. nói vớ vẩn. nói cho người hay hôm nay ta không lấy được 100 vạn, thì lão tử ta lấy cái mạng chó của ông. Còn mang con gái ông theo để thành thân” Tên kia tức giận nói.

Lúc này Hòa Thân dẫn theo mười mấy cận binh đang bò trên bờ tường, ai nấy đều dắt theo đao và súng kíp. thấy hết cảnh trong sân. Hòa Thân nhìn thấy bọn chúng không chỉ thay tên kia đòi nợ. mà còn là lũ vợ vét tài sản. Ngoài ra còn cướp con gái người ta, hấn vừa rồi không nghĩ là mấy tên kia lại khổng chế con gái Tô Cảnh Thiện, nếu nhắm không đúng thời cơ. đến sau cùng mấy người này sẽ lấy con gái ông ta làm con tin, bản thân còn phải nhìn chúng chạy trốn. Cho nên Hòa Thân nghĩ đợi đến lúc Tô Cảnh Thiện sai người đi lấy tiền, mấy tên kia hơi lơ là. Đúng lúc bọn chúng ít cảnh giác nhất, thì mình sẽ ra lệnh, đánh cho chúng không kịp trở tay. Lúc này nhìn thấy tường bên dưới không phải quá cao. đang định tí nữa sẽ có thể ung dung nhảy xuống, cho nên không ra lệnh

Tô Cảnh Thiện nghe tên kia đòi 100 vạn lạng nếu không thì con gái sẽ bị mang đi mất đột nhiên sợ hãi lắp bắp: “ Các người...các người đúng là cường đạo. bắt ta...bắt ta lấy đầu 100 vạn đưa cho các người..” Ông ta nói đến đây đột nhiên đỏ mặt miệng há ra..

Tô Kỳ Nhi nhìn thấy cha sợ đến mức chết, đột nhiên dấy dựa ra khỏi mấy tên cường đạo. không để ý gì chạy đến chỗ cha khóc nức lên.

Bọn người này mặc dù là cường đạo ác ôn nhưng không ai ngờ Tô Cảnh Thiện lại sợ đến mức chết tại hiện trường đột nhiên không biết phải làm gì. bọn chúng đều đứng ra nhìn tên thủ lĩnh áo đen. xem xem hắn định làm gì.

Hòa Thân không ngờ ông chủ làm mưa làm gió ở thương trường Nam Kinh lại bị 100 vạn lạng bạc khiến cho chết tức tưởi thế. Ban đầu nếu bọn hắn xuống bắt bọn cướp nhiều nhất cũng xử chúng tội cường bức nhưng nay đã xảy ra mạng người, đây đúng là chứng cứ vững chắc như núi rồi. Thế nên hắn ra lệnh cho Thôi Minh: “ Bắt lấy chúng nếu chúng dám phản kháng thì giết cho ta. nhớ phải để lại vài tên còn sống”

Thôi Minh sau khi nhận được lệnh Hòa Thân, vẫy tay hét nhỏ: “Anh em. xông lên” Nói xong bèn nhảy xuống. Hòa Thân và Lưu Toàn cũng theo sau. mặc dù khi hắn nhảy chân sẽ rất đau nhưng hắn phải đích thân chỉ huy hành động vây bắt này.

Bọn cường đạo đang định kiếm bạc ở Tô Gia nhưng không ngờ sau lưng lại xuất hiện đột ngột bao nhiêu quan binh thế. Đột nhiên vô cùng hoảng loạn, tên thủ lĩnh áo đen vừa thấy quan binh đến không đầy 20 người, nên hắn yên tâm. hét lớn với bọn thuộc hạ: “ Người của chúng không đông, chúng ta không phải sợ. giết hết đi” Nói xong rút dao ra. chạy lên chém giết.

Thôi Minh không ngờ bọn chúng hung hãn thế nói ra tay là ra tay. người phe mình đã mấy người bị thương, đột nhiên phần nộ cực điểm, hắn định thể hiện trước mặt Hòa Thân chút, thấy bọn cướp ra tay trước lập tức lao gậy đến tên áo đen. bọn quan binh thấy thủ lĩnh ra tay ai nấy cũng đều rút dao tham gia vòng chiến.

Lúc này Lưu Toàn đã sớm nhận ý của Hòa Thân lên đón con gái Tô Kỳ Nhi dìu qua một bên. Hòa Thân nhìn thấy bọn cướp không còn con tin sao phải phí phạm thời gian thế. đột nhiên hét với Thôi Minh: “ Lui cho ta”

Thôi Minh nghe Hòa Thân yêu cầu dừng tay. hắn nào dám không nghe, lùi lại bên cạnh Hòa Thân. Hòa Thân dùng tay chỉ bọn cường đạo gần giọng nói: “ Các người là bọn cường đạo đánh người cướp của. lại còn dám phản kháng quan phủ. Nay ta cho các người nếm thử lợi hại .bắn”

Bọn quan phủ dùng vũ khí lạnh quen rồi. nên Hòa Thân nhắc mới nhớ đến súng kíp đeo bên người, lôi khẩu súng kíp ra. Tri phủ đại nhân đã nói bắn. thì cứ thử thử uy lực đồ tây này xem.

“Chiu..chiu...” Mấy tiếng súng vang lên. bốn năm tên cướp đã ngã ra trong vũng máu. mấy người nha môn tri phủ này hàng ngày bắt trộm cướp, đã từng dùng thử này bao giờ đâu. lúc này thử thấy hiệu nghiệm thế. nhìn thấy bọn cướp ngã trên đất mất nửa. lại theo sự hướng dẫn nạp đạn của Lưu Toàn nạp vào. sau đó lại bắn súng thỏa thích.

Hòa Thân nhìn thấy bọn cướp bị súng làm cho sợ hãi ra lệnh: “ Dừng bắn” Bọn lính không biết dừng bắn là không nổ súng nữa nên cứ bắn đoàn đoàn bọn cướp thoáng chốc chỉ còn lại 3. 4 tên, sau trận nhả khói, tên thủ lĩnh áo đen cùng sợ đến mức run rẩy. không dám phản kháng nữa.

“Bắt lấy” Hòa Thân ra lệnh.

Bọn cướp liền bị quân của Hòa Thân dùng dây thừng trói gọn. Hòa Thân đến trước mặt tên áo đen “xoạc” hẳn lòi tuột cái khăn đen kia xuống, đó chính là tên cùng ăn cơm uống rượu với Lục Quý Chiêu hôm trước.

Lúc này Tô Gia trên dưới đều bị kinh động đám người thấy lão gia đã bị bọn cướp hại chết nay chỉ còn lại tiểu thư thì đột nhiên trở nên vô cùng loạn.

Hòa Thân vừa nhìn tên kia trong lòng thầm nghĩ: “ Nếu mình đi thì bọn người này nhân cơ hội hôi của của chủ nhà thì sao?” Thế nên nói với người nhà Tô Cảnh Thiện: “Nay ở đây đều do Tô tiểu thư sắp xếp. Bất cứ ai dám tự tiện hành động nếu phát hiện ai nhân cơ hội làm vậy. Bản quan sẽ phạt nặng tuyệt đối không nương nhẹ”

Hắn vội vã đi về phủ, thăm vấn thông đêm bọn cướp này, nhất thời không thể lo chuyện ở đây nên dặn dò Thôi Minh: “ Người hãy lưu lại vài người ở đây. Đợi ta đến nha môn sẽ cử người tới” Nói xong bèn áp giải mấy tên kia về nha môn tri phủ.

Bọn người nhà này quả thực muốn lợi dụng Tô Cảnh Thiện chết, tiểu thư là con gái yếu ớt. Đang lúc hoảng loạn để trục lợi nhưng thấy quan ra lệnh thế lại để người lại đây nên cũng phải từ bỏ ý định đục nước béo cò.

Hòa Thân quay về nha môn tri phủ vừa ngồi xuống liền ra lệnh cho Lưu Toàn: “ Người lập tức đến “nạp tài tiền trang” nói cho Lương Kiến biết, lệnh cho hắn bắt lấy Lục Quý Chiêu.

“Vâng” Lưu Toàn nhận lệnh đi ngay

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOoO—

59. Chương 59 : Mao Tắc Đồn Khai

Đả tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Mấy tên cường đạo dù bị Hòa Thân giải đến nha môn tri phủ mặc dù ở nhà Tô gia bị dọa sợ mất mật. Nhưng không có nghĩa chúng đều là trứng mềm. vừa vào phòng giam, tên nào tên đó cũng cổ trợn mắt. ý là: Lão tử không sợ trời không sợ đất.

Hòa Thân vừa nhìn điệu bộ mấy tên này đột nhiên tức đến trào máu. trong lòng nghĩ: “Ta không tin các ngươi mình đồng da sắt. nay lão tử sợ gì chứ? Nay ta đã là trưởng phòng công an trong thành Nam Kinh, cũng chính là viện trưởng pháp viện, ngoài ra ta còn là kiểm soát trưởng của viện kiểm soát, ta thứ nhất không sợ đại biểu đại hội nhân dân, và giám sát của hiệp ủy viên, hai không sợ ủy ban kỉ luật kiểm soát, nếu đến mấy tên các ngươi cũng trị không nổi thì ta cmm sống uống rồi sao?”

Hòa Thân nghĩ đến đây liền quay sang nói với Lưu Toàn vừa đi bắt Lục Quý Chiêu về: “ Không thành khẩn, không thành khẩn thì đánh mạnh cho ta. Đánh chết cũng coi như mệnh chúng ngắn” Nói xong quay lưng về phòng khách uống trà. Hắn nghĩ dù thế nào cũng phải đánh cho một trận như tử thì mấy tên này mới chịu mở mồm. Nào biết Lưu Toàn gọi người, chưa đến thời gian một bữa cơm đã cạy được miệng hai tên.

Hòa Thân vừa nghe đúng là khốc dở cười dở, trong lòng thầm mắng mẹ bọn mày là cái phường cường đạo gì. Chỉ đánh trận đã phọt ra hết đúng là gấu chó, bèn hỏi Lưu Toàn: “ Tên cầm đầu mở mồm chưa?”

“Lão gia. mồm tên đó quả là cứng, còn lớn đánh ba hồi. mà tên đó vẫn không phát ra một tiếng chứ đừng nói đến khai cung.

“Vậy để ta đi xem xem” Hòa Thân nói rồi cầm theo chén trà đi vào nhà giam.

Vào nhà giam xem đúng là khá lắm, mặc dù chỉ mấy phút nhưng 4. 5 tên kia đều bị đánh đến tróc da trầy thịt, nói không chừng hai tên còn bị gãy xương, phòng giam đột nhiên bao trùm lên mùi máu tanh tàn nhẫn.

“Bồn quan hỏi người, người tên là gì. sao lại canh ba nửa đêm đến nhà Tô gia” Hòa Thân hỏi tên cầm đầu.

“Đại nhân, hai tên kia không phải đã nói rồi sao. chúng tôi thay Lục Quý Chiêu của “nạp tài tiền trang” đến đòi nợ. Khi thấy con gái của Tô lão đầu bèn dậy lòng hiếu sắc. thế nên mới nghĩ đến việc móc được một món tiền chính là thế hết rồi” Tên cầm đầu nói.

“Các người còn có bao nhiêu người? Trước đây đã từng gây ra vụ án thế này chưa?” Hòa Thân hỏi tiếp.

“Đại nhân ngài đừng hỏi nữa” Tên đó vừa lau máu tươi bên mồm. vừa nói “ chúng tôi ngoài đình núi còn có mười mấy huynh đệ. đều là do bị quan phủ ép mà thôi mấy năm nay chúng tôi thường xuyên thay người khác đòi nợ. Có cơ hội liền tổng tiền, vợ vét tài sản, có lúc chặn đường cướp bóc. đại nhân, phải chăng nói hay không nói đều chết, ngài hãy dứt khoát “Kacha” chúng tôi là được rồi” tên kia nói tiếp.

“Thế bây giờ người dù chết cũng không nói ra tên đồng phạm của người phải không?”

“Đại nhân ngài nghĩ xem. tôi vừa nói ra thì không phải ngài sẽ cho quân đến bắt họ sao. họ đều là huynh đệ sống chết của tôi. Ngài có dày vò tôi đến chết tôi cũng không nói. không tin ngài cứ thử xem đừng nhìn hai tên da thịt mỏng mềm kia vừa nói với ngài chúng tôi lần này thay người ta đến đòi nợ. Nhưng nếu ngài hỏi họ chuyện khác, ngài xem họ có nói không” tên kia tiếp lời.

Hòa Thân thấy tên tiểu tử này nói năng rất đầu ra đũa. Nhìn ban ngày tên này đầy xảo quyết, nhưng nay Hòa Thân lại thấy hắn có chút phong độ coi nhẹ cái chết, nên mỉm cười: “ Sao người biết ta sẽ giết các người”

“Đại nhân, đây không phải chuyện đã bày ra trước mắt hay sao? Tên Tô lão đầu bị chúng tôi ép chết, ngài không bắt chúng tôi đền mạng hay sao?” Tên kia hỏi.

Hòa Thân biết, nếu tên này đã nói thế. thì hắn đã hiểu chuyện. Hắn cũng nghe nói quy tắc trong giới xã hội đen. nếu người nào dám khai tên đồng phạm, thì cả nhà sẽ bị mưu sát. cho nên Hòa Thân cũng không truy hỏi nữa. Mà đầu khê cúi xuống suy nghĩ.

Hòa Thân nghĩ: Lần này ta hạ quyết tâm phải làm cho ra hồn. nói thẳng ra là bản thân cần pk Càn Long. PK Đại Thanh. Thường Tín nói “ thương can tử lí diện xuất chính quyền” nhưng mình hai tay trống không thì lấy gì đấu với Càn Long? Nay tên này dù rằng là cường đạo nhưng còn là người coi trọng nghĩa khí. dưới tay hắn còn có mấy chục người, mặc dù nói chỉ là một đám nhỏ. nhưng có thể thu về tay mình thì sau này không sợ không thể phát triển được, chuyện gì cũng phải chừa cho mình còn đường lùi.

Nghĩ đến đây. Hòa Thân đã có chủ ý cho mình bèn nói: “ Tô Cảnh Thiện vì sao mà chết, bồn quan còn phải tiến hành điều tra thêm”

Tên kia nghe thế lấy làm lạ sao tri phủ đại nhân lại không giống mấy vị quan khác, rõ ràng Tô Cảnh Thiện chết tại hiện trường, sao ông ta lại nói phải điều tra?

Hòa Thân thấy câu nói vừa rồi khiến cho những người có mặt đều ngạc nhiên nên cười nói: “ Mặc dù các người đêm khuya thâm nhập nhà dân. Đã gây ra chuyện xấu xa. nhưng bồn quan không thể coi nhẹ mạng người, phán án tùy tiện, nghĩ Tô Cảnh Thiện đã hơn 60 tuổi, lại thêm thường xuyên lao lực mệt mỏi. trước đây ông ta vốn có bệnh gì? Có phải vào lúc các người cùng ông ta nói chuyện, bệnh của ông ta cũng phát tác nên chết, cái này cũng rất có khả năng. Thường Tín nói “ nhân mạng quan thiên” một khi ta đã nhận án này. thì phải điều tra cho rõ chân tướng, bất cứ chi tiết nhỏ nào cũng không được có sơ suất”

Tên kia nghe Hòa Thân nói những lời trước đây chưa từng nghe như thế. Nghĩ kĩ đều có lý đột nhiên khâm phục Hòa Thân, bèn kính cẩn nói với Hòa Thân: “ Hòa đại nhân đúng là thanh thiên đại lão gia. Tại hạ Đồ Tử Kiệt thay mặt anh em huynh đệ đa tạ đại nhân” nói xong bèn dập đầu.

“Đừng đừng ta chỉ nói cần điều tra rõ vì sao Tô Cảnh Thiện chết chứ không nói sẽ thả các người ra. Người dập đầu e hơi sớm rồi, nếu tra ra Tô Cảnh Thiện vô bệnh vô tật mà chết do bị các người hù dọa. Thì lưỡi đao của ta đương nhiên là vô tình rồi” Hòa Thân nói.

“Tôi không phải tạ ân không giết của đại nhân mà là tạ ơn sự anh minh của đại nhân” Đồ Tử Kiệt đứng dậy nói.

Hòa Thân không quan tâm đến bọn chúng nữa mà quay đầu nói với Lưu Toàn: “ Người ngay lập tức dẫn người của bốn phủ liên đêm đến nhà Tô gia nhất định phải điều tra rõ ràng nguyên nhân thực sự cái chết của ông ta”

“Vâng” Lưu Toàn đáp rồi nhận lệnh đi ngay.

“Dẫn ông chủ “nạp tài tiền trang” Lục Quý Chiêu ra đây”. Hòa Thân ra lệnh cho bên ngoài.

Tên Lục Quý Chiêu vừa vào nhìn thấy cảnh máu me, lúc này đã sợ tới hồn xiêu phách lạc. Khi nhìn thấy ... liền quỳ xuống trước mặt Hòa Thân, khóc mà nói: “ Xin...xin đại nhân minh xét. Tiểu nhân đúng là thuê bọn họ đến Tô gia đòi nợ thay nhưng.... Tiểu nhân không bắt chúng nhân cơ hội vợ vét tiền... càng không cho chúng cướp con gái của Tô Cảnh Thiện.... đại lão gia minh xét... đại lão gia minh xét”

Thực tế Hòa Thân không hỏi thì tên này cũng biết là chuyện gì. Chỉ là hắn có chút không hiểu , chính là chỉ là tên chủ của một tiền trang nhỏ. Sao lại chỉ vì 8 vạn lạng bạc mà không thể chờ đợi được phải đi thuê bọn xã hội đen đi đòi nợ thay? Không lẽ hắn gặp chuyện gì cấp bách sao? Thế nên hắn thấy Lục Quý Chiêu dập đầu cũng nhiều rồi bèn hỏi “ Ông chủ Lục. người thật sự thiếu tiền đến thế sao? Hay là người gặp chuyện gì gấp. Cần phải đòi ngay số tiền đó về”

Lục Quý Chiêu thấy tri phủ đại nhân không hỏi tội mà còn ôn hòa hỏi hắn thế bèn dập đầu rồi đáp: “ Nói thì chỉ tại tiểu nhân nhất thời hồ đồ vốn dĩ nhân duyên của ông chủ Tô không tệ, làm ăn cũng giữ chữ tín. Là người có thể làm ăn được, nhưng gần đây tiểu nhân có thương lượng một việc lớn với mấy bằng hữu cùng ngành, chuyện này không có tiền không được, tiểu nhân không xoay được nên nhất thời phạm hồ đồ. gây ra chuyện này. Xin đại nhân khai ân. Tha cho tiểu nhân, tiểu nhân tuyệt không dám thế nữa”

Hòa Thân nghe tên này nói có chuyện lớn nên hỏi: “Người rốt cuộc gặp chuyện lớn gì”

“Nói mau. không nói ta sẽ cho người ném vị trượng lớn” Lưu Toàn đứng bên cạnh nghiêng rằng nói.

“Nói...nói tiểu nhân nói. hoàng thượng sẽ đi tuần thị Nam Kinh bọn tiền trang chúng thần muốn biểu lộ chút hiếu tâm với vạn tuế gia. nên thảo luận sẽ cho sửa chữa con đường trước hành cung Khanh Hy Gia Thánh Tổ. Không phải cần rất nhiều tiền hay sao?” Lục Quý Chiêu nói.

“Aida” Hòa Thân nghe Lục Quý Chiêu nói trong lòng thầm ngạc nhiên kêu thầm một tiếng rồi vỗ đùi đánh đét “có rồi”

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

60. Chương 60 : Nhất Thạch Tam Điều

Đả tự: Đau Đầu - Thủy Hỏa Thần - Kiếm Giới

Đám đông thấy tri phủ đại nhân ngạc nhiên lại còn nói “ có rồi” rồi lại “aida”, nên ai nấy đều sợ hãi không dám động đậy. Lưu Toàn vội chạy đến trước mặt Hòa Thân hỏi: “ Lão gia, ngài không khỏe chỗ nào. có cần đi nghỉ ngơi tí không?”

“Không cần không cần” Hòa Thân đột nhiên cảm giác thấy mình hơi thất thần, nên vội ổn định tâm trạng, hỏi Lục Quý Chiêu: “ Thảo luận chuyện sửa đường thánh tổ gồm có những tiền trang nào? Ngoài các người ra còn có ai có hiếu tâm với vạn tuế gia không?”

Tên Lục Quý Chiêu thấy tri phủ đại nhân tất cả đều bình thường, không có vấn đề gì. xem ra rất có nhã hứng với hắn dường như được cổ vũ bèn lấy lại tinh thần, lúc này không sợ hãi nữa. hai mắt sáng lên nói “..ngoài mấy tiền trang chúng tiểu nhân ra. tiểu nhân nghe nói Vương gia xướng nhuộm sẽ trực tiếp quyên 1 vạn lạng bạc. Nói là tổ lòng hiếu kính với Càn Long Gia đi Nam tuần . Nghe nói còn có thể cùng bách

quan nghênh giá, có người còn nói không chừng hoàng thượng sẽ đích thân tiếp kiến. Hòa đại nhân ngài nói xem chuyện vinh dự thế có nên tranh một chỗ không?”

Hòa Thân thầm cười: “Bỏ ra 1 vạn lạng bạc có thể xem Càn Long đúng là biến Càn Long thành quốc bảo đại gấu trúc rồi” Tuy nhiên hắn không coi chuyện này là đùa. Lúc này trong lòng hắn đã có kế hoạch lớn.

Hòa Thân sau khi hỏi thêm mấy câu nhìn thấy Lưu Toàn dẫn pháp y từ Tô gia về, nên lệnh cho nha dịch hai bên coi giữ Đồ Tử Kiệt và Lục Quý Chiêu cùng mấy tên còn lại. Đợi hắn hỏi rõ tình hình rồi xét xử.

Pháp y theo Hòa Thân vào phòng khách. Lưu Toàn bưng trà qua. Thấy Hòa Thân uống hai ngụm, rồi mới bầm: “Bẩm tri phủ đại nhân, qua tại hạ cẩn thận khám xét, thì Tô Cảnh Thiện vốn có bệnh tức ngực, lúc nghiêm trọng thậm chí đã từng xuất hiện qua việc tim ngừng đập và trung đoạn hít thở. chuyện này đã được Tô Kỳ Nhi xác nhận, ngoài ra theo sự kiểm tra của tại hạ, cơ thể ông ta sớm đã xuất hiện “dịch lự” với số lượng lớn, hơn nữa xương hàm ông ta đã hư hết, điều này nói lên rằng ông ta sớm đã vô tri vô giác rơi vào chứng bệnh không trị, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng”

Hòa Thân nghe thế, thấy Tô Cảnh Thiện chốc lát đã chỉ còn là cái xác, nên hắn xua tay cho pháp y lui ra. Hỏi Lưu Toàn: “Thế Tô gia không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Lão gia không hỏi, tiểu nhân cũng phải bẩm báo. Khi tiểu nhân đến nhà Tô gia, con gái ông ta đã khóc đủ rồi. Đang ra lệnh cho người nhà lo lắng chuyện hậu sự. Bọn tiểu nhân đi kiểm tra xác, sau khi cõ ta biết được nguyên nhân thực tế cái chết của phụ thân, không ngờ cô ta lại kiên định xuất kị, lập tức trở thành người đương gia của Tô gia, một mặt cử người đi thông báo cho công nhân trong xưởng dệt ngày mai vẫn đi làm đúng giờ, một mặt sai người thông đêm đi thông báo cho bạn bè thân hữu, dự kiến ngày mai sẽ phát tang cho phụ thân. Tiểu nhân thấy ông Tô Cảnh Thiện kia lúc sống cũng không ngờ con gái lại nhanh nhẹn thế. Tô Kỳ Nhi đúng là có chút “con hơn cha” rồi”

Hòa Thân nghe Lưu Toàn dùng câu thành ngữ này, đột nhiên cười ha ha rồi ra lệnh: “Truyền lời ta, thăng đường ngay”

“Thăng đường lúc này là canh ba nửa đêm” Lưu Toàn ngạc nhiên hỏi.

“Đúng thế, sao không được à, ta phải thăng đường kết án” Hòa Thân nói đầy dứt khoát

Đây chắc là lần đầu tiên kể từ khi có tri phủ Nam Kinh, tri phủ đại nhân lần đầu tiên gọi tất cả người thăng đường vẫn án vào lúc nửa đêm. Lúc này ai nấy đang ngủ rất ngon, khi nghe tri phủ đại nhân nói thăng đường, ban đầu còn không bằng lòng, nhưng khi tỉnh dậy rồi bắt đầu thấy hưng phấn kì lạ. Ai mà không muốn trải qua chuyện vạn sự khó thấy, ai mà không muốn biết canh ba nửa đêm rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Thế nên không lâu sau, những người cần đến đều đã đến đông đủ, nha dịch hai bên. Truyền sự quan trước cửa, ba hình danh sự gia hai bên tri phủ đại nhân, hai văn thư bên góc đại đường, không thiếu một ai.

Đồ Tử Kiệt và thuộc hạ, Lục Quý Chiêu, còn có đại diện người nhà Tô gia. Toàn bộ đều quỳ nghiêm dưới đường. Đợi sau khi mọi thứ sắp xếp xong. Hòa Thân mặc áo quan ngồi dưới bức hoành “Minh kinh cao huyền”

“Đối với Đồ Tử Kiệt đêm hôm đến nhà Tô Cảnh Thiện ông chủ Lục Quý Chiêu đòi nợ, qua điều tra thông đêm của bốn quan, đã điều tra ra chân tướng, nay thăng đường tuyên phạt” Hòa Thân nói lớn.

Đám đông nghe thấy tri phủ đại nhân biện án nhanh thế, phạm nhân vừa bị bắt về nay đã kết án. Đúng là chuyện chưa từng có. Hòa Thân nói tiếp.

“Lục Quý Chiêu đòi nợ của Tô Cảnh Thiện là chuyện hợp lý hơn nữa khi bàn phủ lập án, nên về nhà kiên nhẫn chờ đợi. Đợi sau khi bàn án tra xét kĩ sẽ xử lý nhưng Lục Quý Chiêu lại lười thôi, thuê người ngoài nửa đêm vào nhà cưỡng ép đòi nợ. Đã phạt hình luật, bản quan theo pháp trị tội. Nhưng niệm tình bình thường đều tuân thủ luật pháp, nên lần này là bắt đặc dĩ, nay lệnh cho về nhà đóng cửa suy ngẫm, ba ngày sau đến bản phủ nhận tội.

Đồ Tử Kiệt thay người cưỡng chế đòi nợ là vi phạm luật pháp lại nhân cơ hội vợ vết tống tiền nhà Tô Cảnh Thiện, đúng là hành vi vô lương tâm. May mà bản quan kịp thời đến nên tránh được bị kịch xảy ra. Nay mấy đồng phạm của Đồ Tử Kiệt phạm tội ác đều đã chết tại trận, số còn lại mặc dù là đồng phạm, nhưng tội không đáng chết nay cho giam vào đại lao, chờ sự thẩm vấn sâu hơn của bốn quan.

Còn ông chủ Lục Quý Chiêu cung cấp bằng chứng xác thực, ông chủ Tô của xưởng dệt Tô gia nợ tiền không trả. Đây là hành vi vô lại. nhưng niệm tình tuổi cao bệnh nhiều, nay lại chết đột tử. cho nên bản quan không truy cứu”

Hòa Thân phán xong bèn có người đưa chứng cứ cũng như báo cáo khám nghiệm tử thi ra trước công đường, người của Tô gia vốn biết Tô Cảnh Thiện bạo bệnh mà chết nay lại thấy tri phủ đại nhân phán thế. Hơn nữa lại sẽ thẩm vấn trường trị mấy tên cường đạo, sẽ tiếp tục truy cứu Lục Quý Chiêu nên không có lời gì để nói thêm.

Đến người của Tô gia còn thấy tri phủ đại nhân phán xử công bằng, thì Lục Quý Chiêu và Đỗ Tử Kiệt lại càng tạ ơn. Cho nên vụ án hình sự mười mấy mạng người đã kết thúc một cách mơ hồ thế.

Mặc dù Hòa Thân nói trên công đường chính đại thể nhưng hấn xử án lần này hầu như là vì chính hấn: Hấn muốn Lục Quý Chiêu sau khi quay về tiếp tục tu sửa con đường trước hành cung Khang Hy, cũng muốn mượn vụ án này để lung lạc Đỗ Tử Kiệt, sau này còn dùng đến.

Đối với Tô Cảnh Thiện mặc dù chết oan uổng nhưng may mà Hòa Thân đến kịp nếu không người bị thương không chỉ mình Tô Cảnh Thiện mà e rằng con gái như hoa của ông ta cũng khó an toàn, hơn nữa mười mấy tên cường đạo đã chết ở nhà ông ta đó coi như là để báo thù cho ông ta. Chỉ cần con gái ông ta hiểu được điểm này là sẽ cảm ơn Hòa Thân rồi.

Xét xử cả đêm như thế. Đợi đến lúc bãi đường thì trời cũng đã sáng. Lưu Toàn thấy Hòa Thân bận cả tối không chợp mắt nên muốn Hòa Thân quay về đi ngủ. Nên đợi khi Hòa Thân vừa đi xuống bèn chạy đến nói: “ Lão gia. cả đêm ngài vất vả rồi, tiểu nhân đi làm chút đồ ăn. Ngài dùng cho nóng sau đó về phòng nghỉ ngơi”

Hòa Thân thấy bây giờ sao mà ngủ nổi, còn chuyện lớn chưa kịp làm nên ra lệnh: “ Chuẩn bị kiệu ngay, ta muốn đi gặp Doãn đại nhân”

Doãn Kế Thiện lúc này vừa dậy đang luyện kiếm trong vườn hoa thấy Hòa Thân vui vẻ đi vào vội dừng kiếm hỏi: “ Hòa đại nhân, sớm thế. Có chuyện gì sao?”

Hòa Thân cười: “ Doãn đại nhân, đến báo tin vui cho ngài”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

61. Chương 61: Đình Thân Nhi Xuất.

Đã tự: Kiếm Giới

Doãn Kế Thiện vừa nghe nói Hòa Thân mang đến tin vui, đột nhiên tinh thần vô cùng phấn khởi cười nói: “Hòa đại nhân nói có tin vui thì chắc chắn là một món lớn rồi, mau nói”

Hòa Thân đáp: “Doãn đại nhân, có chuyện cần ngài ra mặt biểu dương chút.”

“Biểu dương?” Doãn kế Thiện bị lời nói mơ hồ của Hòa Thân làm cho ngạc nhiên: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Hòa Thân cười: “Đêm hôm qua tôi có nghe nói Vương gia xưởng nhuộm bên trái Hiếu Lăng muốn quyền ra một vạn lạng bạc, nói đây là hành vi hiếu kính đối với việc hoàng thượng đi tuần Nam Kinh. Ngoài ra, còn có mấy tiền gia trang cũng muốn góp tiền sửa sang lại con đường trước hành cung Thánh tổ Khang Hy Gia. nói là muốn bày tỏ chút hiếu tâm với hoàng thượng, hai chuyện lớn như thế, đại nhân tổng đốc nên ra mặt biểu dương chút.”

Doãn Kế Thiện là nhân vật thế nào, Hòa Thân chỉ gợi mở như thế ông ta đã hiểu hết ý của hấn. Hòa Thân không động đến một lạng trong kho lương mà vẫn lo xong việc này, lại tuân thủ theo thánh ý “không nhiễu dân” của hoàng thượng, lại còn rất thuận lợi chu đáo. Doãn kế Thiện thầm nghĩ: “Cứ thế này, con người này sau này nhất định là phi thường.”

Doãn Kế Thiện cười nói: “Hòa đại nhân đúng là quá vĩ đại, đây là đúng là ý tưởng xưa nay hiếm có, cứ thế này không những hoàng thượng có thể diện chúng ta cũng có thể diện, những người quyền góp tiền là tự nguyện bỏ tiền ra để mua cái thể diện “trung dân nghĩa hành”, vậy ngay lập tức ta cho quan viên trong phủ tổng đốc đi công khai biểu dương thưởng nhuộm Vương gia và mấy tiền gia trang trong thành”

Hòa Thân đáp: “Doãn đại nhân cứ chờ mà xem, sức mạnh của tấm gương là vô cùng, 1 vạn lượng của nhà Vương gia là con số thấp, nhưng từ đây, tình hình sẽ lập tức thay đổi, tôi nghĩ sẽ xấp xỉ tiền đường triều”

Chuyện cần phải tiêu đến số tiền quốc khố rất lớn mới xong được, thì chỉ cần Hòa Thân cười nói thế đã coi như giải quyết xong. Doãn Kế Thiện thật không biết phải cảm ơn Hòa Thân thế nào, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu ta nhất ngôn cửu đỉnh, không cho Hòa Thân này làm quan thì tiền lương của cả thiên hạ này cũng không đủ.”

Hòa Thân ra khỏi cửa phủ tổng đốc bèn dẫn Lưu Toàn tiến thẳng đến nhà Tô gia, nay hắn có việc là phải khéo léo nói chuyện với Tô Kỳ Nhi “con hơn cha” kia.

Tối qua, vì trời tối Hòa Thân không nhìn rõ, nay trời sáng rõ mới thấy xưởng dệt Tô gia đúng là một nơi rất tốt. Nhìn từ xa. bên trái Tô gia là sông Giang thuyền bè ngược Nam về Bắc, có cầu cao, cầu Nghênh Ân, còn Thảo Hà, Thị Hà, Hộ Thành Hà giao nhau ở bên phải, đúng là một nơi có vị trí đẹp. Không đến một dặm trước sân lớn nhà Tô gia chính là xưởng dệt Tô gia nổi tiếng đất Nam Kinh.

Những nhà xưởng xếp chỉnh tề, những con đường nhỏ xen giữa, đám công nhân đang bận rộn đi đi lại lại, đúng là lão đại long đầu trong ngành công nghiệp dệt ở Nam Kinh.

Hòa Thân và Lưu Toàn đi qua từng khu nhà xưởng nhỏ, hỏi thăm rồi tìm thấy 5 gian nhà bằng, đó chính là ‘Văn phòng nhà xưởng’ của xưởng dệt Tô gia, mặc dù không quá nổi bật nhưng cũng khác biệt với những gian còn lại. Hòa Thân đang nghĩ sau khi gặp Tô Kỳ Nhi sẽ nói gì đó, thì thấy bên trong vọng ra tiếng ồn ào.

Hòa Thân ngạc nhiên không lẽ là công nhân trong này? Nhưng trên đường bọn hắn đến đây phát hiện công nhân ở đây đang bận rộn trong xưởng máy, không gây chuyện ồn ào gì, không bãi công. Tiếng oang oang bên trong càng ngày càng to, dường như có cả tiếng mắng giận dữ của một vài người, xem ra bên trong đúng là xảy ra chuyện gì không ngờ được. Hòa Thân không chần chừ nữa, bước mau đến trước cửa, vén rèm đi vào.

Vào trong Hòa Thân nhìn thấy trong phòng đã tập trung đầy người, là thương nhân đều ăn mặc với áo quần tơ lụa loại tốt, chỉ nghe thấy bọn họ nói: “Mau mời con gái ông chủ Tô ra đây, chúng tôi muốn gặp cô ta.”

“Nếu cô ấy không ra, chúng tôi sẽ đi đến nhà tìm, có phải đến linh đường cũng phải lôi cô ta ra.”

“Mau trả tiền cho chúng tôi, cô ta chỉ lo phát tang, không lẽ không quan tâm gì đến sự sống chết của chúng tôi hay sao?”

“Không được, trả tiền hàng lại cho chúng tôi, chúng tôi không cần hàng của các người nữa.”

“Tiểu ni tử kia còn không ra, chúng ta sẽ mang người đến dỡ đồ đạc.”

Chỉ thấy một người nhà độ tuổi trung niên đứng bên bàn bát tiên bên cạnh cửa sổ không ngừng liên mồm xin: “Các vị đại gia, cầu xin các vị, tiểu thư nhà chúng tôi đang ở linh đường thủ hiếu với lão gia nhà chúng tôi, không thể qua đây. Chuyện các vị nói tôi nhất định sẽ nói lại với tiểu thư...”

Thế nhưng bọn người này làm gì nghe lời ông ta, thế nên trong phòng càng ngày càng loạn, thanh âm càng ngày càng to, có mấy người đã đi ra khỏi phòng, xem bộ đang định lập tức đi đến sân lớn Tô gia làm loạn.

Hòa Thân vừa nghe đã hiểu, bọn người này không phải là cung cấp hàng mà là đã đặt hàng từ trước, nay Tô Cảnh Thiện chết rồi, bọn này muốn lợi dụng tình hình đang loạn để gây sự có thể là giầu đồ bìm leo, cũng có khả năng là bọn người trong ngành với xưởng dệt Tô gia giở trò, nếu Tô Kỳ Nhi không vượt qua được cửa này, thì xưởng dệt Tô gia rất có thể sẽ phải đóng cửa, từ đó khó mà trở mình được nữa. Trên đường Hòa Thân đến. thấy việc quản lý ở đây rất có trật tự, công nhân đều đi làm nghiêm túc, thì biết đây là xí nghiệp rất có tiền đồ, nếu chỉ vì chuyện này mà phá sản, thì thật quá đáng tiếc.

Đúng lúc mọi người đang cãi nhau hăng, thì thấy người đàn ông trung niên lúc nãy van xin hét lên: “Các người đừng ồn nữa, tiểu thư nhà ta đến rồi!”

Vừa nghe con gái của Tô Cảnh Thiện đến, đám người lập tức im lặng, thì thấy một thiếu nữ mặc đồ trắng đeo hoa trắng đi vào, khuôn mặt nhợt nhạt, hai mắt ngấn lệ, đây chính là Tô Kỳ Nhi con gái của Tô Cảnh Thiện người mà hôm nay đám người kia muốn tìm.

Thấy Tô Kỳ Nhi đến đứng trước bàn bát tiên bên cửa sổ, khẽ ổn định lại tâm trạng rồi đưa mắt nhìn đám người, đoạn nói: “Tiểu nữ trọng hiếu tại thân, không thể gặp các vị, xin các vị thúc thúc bá bá rộng lượng.”

Bọn người này đáng ra khi thấy một tiểu bối nói năng thâu tình đạt lý như thế, thì bọn người nên tử tế chút, nhưng đằng này lại khác. Tô Kỳ Nhi vừa nói xong, thì thấy một gã đội mũ màu xanh da đưa nói: “Tô tiểu thư, đáng ra lúc này chúng tôi không nên đến đòi nợ, nhưng lệnh tôn đại nhân tháng 5 năm nay đã nhập của chúng tôi lô hàng tơ tằm rất lớn, đến nay đã hơn 3 tháng, nếu không trả nợ cho chúng tôi, thì việc kinh doanh của chúng tôi không thể tiến hành được, đây chính là giấy biên nhận mà ông chủ Tô viết lúc trước.” Nói xong bèn đưa tờ biên nhận qua.

Hắn ta mở đầu rất tốt, những người còn lại dường như được mở đường toàn bộ đều hung hãn bước lên trước, mồm liên tục đòi tiền, trong đó có một bộ phận là muốn hủy đặt hàng. Hòa Thân nhìn thấy tình thế nếu cứ như thế, nói không chừng hôm nay xưởng dệt Tô gia coi như xong, nên vội dấn dò bên tai Lưu Toàn mấy câu, sau đó bước lên trước giải nguy.

Nhưng Hòa Thân vừa bước lên được hai bước đã nghe Tô Kỳ Nhi nói lớn: “Các vị, nếu mọi người đã muốn ép như thế thì Tô Kỳ Nhi tôi xin được nói luôn. Mặc dù phụ thân tôi không còn, nhưng xưởng dệt Tô gia vẫn còn, cái biển hiệu xưởng dệt Tô gia vẫn còn. Mọi người chắc cũng nhìn thấy rồi, nay xưởng dệt Tô gia mọi thứ vẫn hoạt động bình thường, cứ thế này sau hai tháng nữa, chúng tôi sẽ thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn đi lên. Trước đây khi cha tôi còn sống đã không thất thổ với các vị, sau này cũng thế. Tô Kỳ Nhi tôi một khi đã dám gánh vác, thì nhất định sẽ làm cho xưởng dệt Tô Gia càng ngày càng mạnh, đến lúc đó tôi nhất định sẽ đối đãi với các vị như cha tôi, thậm chí còn tốt hơn, xin mọi người hết sức an tâm, Tô Kỳ Nhi tôi nói được làm được.”

“Các vị thúc thúc bá bá đã làm ăn với cha tôi nửa đời người... đã cùng cha tôi đồng cam cộng khổ bao nhiêu ngày đêm, nên trong cái bằng hiệu xưởng dệt Tô gia cũng có một phần tâm huyết của các vị, không lẽ các vị đành lòng nhìn bằng hiệu này bị gỡ xuống như thế, không lẽ các vị lại đành lòng khiến cho người bạn cũ của các vị dưới tuổi vàng không nhắm nổi mắt sao?”

Hòa Thân vừa nghe trong lòng vừa thấy ngạc nhiên: “Thật không ngờ, đây đúng là cô gái mạnh mẽ.”

Tô Kỳ Nhi nói xong, trong phòng im ắng, tên đòi nợ hung hãn nhất vừa rồi cũng không lên tiếng nữa, ai nấy im lặng lùi lại một bước, xem ra những hồi ức trước đây khi cùng làm ăn với Tô Cảnh Thiện đang hiện ra trùng trùng.

“Tô tiểu thư, cô nói còn hay hơn hát đấy. Nhưng chúng tôi không thể bỏ mấy vạn bạc giam trên cái lưới ngọt ngào của cô được, chúng tôi cũng phải ăn phải uống, mọi người nói có đúng không?” Một lão đầu khoảng hơn 50 tuổi đứng ở góc tường hét lên với đám đông.

“Tôi đã trả 6 vạn lạng bạc tiền đặt hàng cho mấy người được một tháng rồi, nay không lấy được hàng, chúng tôi làm sao tiếp tục kinh doanh được đây? Không được, hôm nay nếu không xuất hàng cho chúng tôi thì phải trả lại tiền, tôi không cần quan tâm đến ông chửi cửi mềm gì cả” một người đứng đằng sau phụ họa.

Được hai người kia mở màn. Đám người vừa im ắng lại trở nên ồn ào, còn có mấy người muốn gọi người đến đỡ đỡ đặc.

Tô Kỳ Nhi thấy đám đông tàn nhẫn vô tình “a” một tiếng rồi bật khóc.

“Khóc, khóc, nếu khóc mà ra được bạc, thì chúng tôi ăn no uống say cũng không cần làm gì nữa, hôm nay hãy ra đường ngồi mà khóc ra tiền. Mọi người đứng tốn nước bọt với tiểu nha đầu này nữa, chúng ta dứt khoát ra tay đi. Hãy kéo hết đồ đặc đáng tiền trong xưởng dệt cô ta về rồi hãy nói.”

“Mau ra tay đi. Muộn rồi cái gì cũng không còn đâu.” Một gã hét lên, xem ra bọn người này đúng là muốn cướp xưởng dệt Tô gia thật rồi, tình thế trong nháy mắt trở nên không thể kiểm soát.

“Khoan.” Hòa Thân hét lên rồi bước vội đến trước mặt đám đông, giống như ngọn tháp cao cản đường đi của họ.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOo—

62. Chương 62: Nhất Trịch Thiên Kim.

Đã tự: Kiếm Giới

Bọn gian thương này vừa định đại náo xương dẹt Tô gia, không ngờ lại bị Hòa Thân lên tiếng cản đường, đang định cứ thế xông lên, nhưng đưa mắt nhìn thấy điệu bộ kiên định ung dung của Hòa Thân, bèn dừng lại, có mấy người bất giác lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Tô Kỳ Nhi dường như cũng bị người thanh niên giống như trên trời rơi xuống này làm cho sửng người. Tư thế anh hùng như cây ngọc đón gió, khí phách khoáng đạt, đột nhiên khiến cô thấy người đàn ông khí phách áp đảo này giống như chỗ dựa của mình vậy.

Nhưng đưa mắt nhìn kĩ, hình như nhìn rất quen, nhớ kĩ lại thì ra là vị công tử đêm hôm qua đã dẫn lính đến bắt cường đạo.

Đúng lúc này Hòa Thân cũng đưa mắt nhìn cô, ánh mắt hai người gặp nhau, Tô Kỳ Nhi bị ánh mắt như lửa của Hòa Thân làm cho đỏ bừng mặt.

“Hôm nay ta đúng là được mở mang tầm mắt, không ngờ trong căn phòng nhỏ thế này, lại có thể nhìn thấy bọn người vô tình vô nghĩa nhất thiên hạ.” Hòa Thân nở nụ cười giễu cợt, nói lớn với đám tiểu nhân hám lợi này.

Bọn người này thấy Hòa Thân xuất hiện không mời, vô cùng tức giận, ai nấy đều không tiếc lời găm ghè, xem ra nếu Hòa Thân không nói mấy lời này thì đám người này đến hấn cũng xử lý luôn rồi.

“Người là ai?”

“Ai cho người đến đây chỗ mồm vào.”

“Chúng ta đòi tiền của chúng ta, người dựa vào cái gì mà nhúng tay vào đây?”

Hòa Thân mỉm cười đáp: “Không lẽ ta nói không đúng sao? Các vị đều là những nhân vật có tiếng tăm ở thương trường Nam Kinh, cũng là bằng hữu làm ăn trước đây của Tô lão gia, có một số người thậm chí còn là huynh đệ, cố hữu của ông ta. Các vị cùng nhau trải qua khó khăn bao nhiêu năm, nay Tô lão gia bất hạnh đột tử, linh hồn của ông ta đang ở tại trong sân lớn Tô gia. Vậy xin hỏi các vị có ai đã đi khom đầu với ông, ai đã đi thấp cho ông một nén nhang, và có ai chìa bàn tay ra giúp đỡ, nói một câu an ủi với gia đình người chết chưa?”

“Nay xác Tô lão gia còn chưa lạnh, các người lại giậu đồ bìm leo, đều đến đây để ép cô gái nhỏ bé yếu đuối tội nghiệp, thử hỏi các người không phải những người tuyệt tình tuyệt nghĩa nhất thế gian thì là ai?”

“Người rốt cuộc là ai? Dám nói năng hồ đồ ở đây.” Lão đầu 50 tuổi lúc này hét lên với Hòa Thân.

“Ta là...” Hòa Thân vừa nói ra hai chữ, đột nhiên không biết nên nói mình là gì của Tô gia, nhưng hấn có thể khiến cho bọn người này dừng lại, nên lát sau mới cảm khái nói: “Ta là đại ca nhân nghĩa của xương dẹt Tô gia.”

Lời này vừa nói ra đột nhiên khiến cho đám người kia đều mơ hồ, chưa từng nghe cách xưng danh này, sao trong xương dẹt của Tô Cảnh Thiện lại có vị này?

Tô Kỳ Nhi nay đang ngây ngất với những lời chính nghĩa kia, nghe hấn nói là “đại ca nhân nghĩa” gì đó của xương dẹt Tô gia, cũng thấy kì quái, nhưng rốt cuộc cô là người linh hoạt nhanh nhạy chớp mắt liền hiểu đây chỉ là lời bịa nhất thời của hấn nên rất khâm phục cơ mưu của Hòa Thân.

“Cái gì mà là đại ca nhân nghĩa? Sao ta chưa nghe qua, không lẽ ngươi đến thay cô ta trả tiền?” Lão đầu kia hỏi.

“Trả nợ, mấy mươi vạn lạng sao gọi là nợ? Tô lão gia sinh thời nợ các người bao nhiêu tiền?” Hòa Thân hỏi

“7 vạn lạng, đây là khế ước.” Nói xong móc tờ giấy đưa ra cho Hòa Thân.

“7 vạn lạng?”

“7 vạn lạng bạc đáng cho các người không để ý đến ăn, uống, muối mặt đến đây gây sự hay sao?” Hòa Thân đến xem cũng không xem tờ khế ước, quay đầu lại thì thấy Lưu Toàn đã quay lại, liền nói với Lưu Toàn: “Đưa cho hân ta ngân phiếu 7 vạn lạng, hủy tờ khế ước đó đi, từ đây xướng dệt Tô gia coi như chưa từng quen biết hạng người này.”

Lưu Toàn đáp một tiếng, đưa cho tên kia ngân phiếu 7 vạn lạng, sau đó nhận khế ước rồi “xoạc xoạc” xé vụn.

Hòa Thân thấy Lưu Toàn làm đầu ra đây thì thấy vô cùng hài lòng gật đầu, nhìn đám đông kia đứng đực ra nói: “Tơ lụa do xưởng dệt Tô gia sản xuất không chỉ đứng đầu trong thị trường Trung Quốc mà còn được bán đến cả Nhật Bản, Triều Tiên... làm ăn lớn đến thế, không lẽ có thể nợ các người mấy vạn lạng bạc ư?”

Tô Kỳ Nhi nghe đến đầu ngạc nhiên tới đó, cô đã giúp cha lo liệu chuyện kinh doanh được gần năm, sao không biết chút gì? Nhưng lại nghĩ, đây nhất định là do người này bịa ra, để dễ dàng đuổi bọn người này đi.

Thậm chí Hòa Thân nào biết thế nào về mấy sản phẩm lụa, đây chẳng qua là số kiến thức hân biết về tơ lụa từ tiền kiếp lại thêm qua cái miệng trời sinh của hân. Nay sự tình cấp bách, nhất thời kích động mà phát ra như thế.

Nhưng bọn này nào biết, bọn họ mặc dù đã lăn lộn trong ngành tơ lụa nhiều năm nhưng chẳng biết gì về “Nga. Nhật Bản. Triều Tiên” bọn họ chỉ thấy Hòa Thân vung tay 7 vạn lạng bạc, đến mí mắt cũng không thèm chớp, nên rất tin vào lời của Hòa Thân.

Hòa Thân thấy đám đông tin lời hân, trong lòng càng thêm đắc ý, nghĩ: Chỉ xử lý một tên mà có thể khiến bọn này khâm phục, ta còn phải tìm thêm một cái nữa, thế nên đưa mắt phát hiện ra tên gây loạn hung hân nhất ban đầu, thì thấy tên đó nhìn có vẻ to lớn, trên cái đầu to là đôi mắt sáng quắc, xem thấy biết ngay không phải thứ gì tốt đẹp, nên chỉ tay: “Vị này, Tô gia nợ của ông bao nhiêu?”

Tên này là được người khác sai đến gây sự, Tô Cảnh Thiện sinh thời không hề nợ tiền của ông ta, Hòa Thân chỉ tay nên vô cùng hoảng hốt, quay lưng muốn chạy, nhưng Lưu Toàn nhanh tay nhanh mắt, sao để hân chạy được chứ, nên ra hiệu với Thôi Minh Nhiệm Kiện, ý là lôi đến trước mặt lão gia.

Nhiệm Kiện và Thôi Minh lúc này ham muốn lập công danh mãnh liệt, ai nấy đều có thân thủ tốt, hai người xông lên, mỗi người xách một tay “tiểu nhân chu” lôi lên, vất phịch xuống trước mặt Hòa Thân.

“Ông chủ Tô sinh thời nợ người bao nhiêu bạc?” Hòa Thân hỏi nhẹ.

Tên “tiểu nhân chu” kia không ngờ người thanh niên này lại lợi hại thế, nên sợ đến toàn thân lấy bầy, lắp bắp nói: “Tô... ông chủ Tô không nợ tôi tiền, tôi chỉ đến để xem thôi.”

“Không nợ tiền người, ta thấy vừa nãy người gây sự hung hân nhất cơ mà...” Hòa Thân quát.

Nhiệm Kiện và Thôi Minh dạ một tiếng rồi xách tên kia ra đến cửa vất phịch một cái.

Hòa Thân mỉm cười với đám đông: “Hôm nay ta không mang nhiều tiền chỉ có 180 vạn lạng, hôm nay chúng ta đã tính xong một món. Tuy nhiên Tô tiểu thư có lời nói trước, phạm hôm nay những người ai dẫu đồ bìm leo đến đây đòi nợ, sau này Tô gia coi như chưa từng quen biết gì với loại người vô tình vô nghĩa đó.”

Hòa Thân vừa nói xong, Lưu Toàn liền móc trong túi ra một tập ngân phiếu đặt bộp cái xuống bàn, mấy tên gian thương nhìn thấy công tử này đúng là không nói bừa, lại nhìn thấy trên bàn bao nhiêu là ngân phiếu, xem ra cũng phải đến trăm vạn, nên không tin xưởng dệt Tô gia đang đối mặt với tình trạng tồi tệ nữa, ngoài ra một số người mặc dù không quen biết Hòa Thân nhưng lại biết hai người là Nhiệm Kiện và

Thôi Minh trong nhà môn tri phủ, nay thấy hai đại gia vốn uy nghi dương võ trên đường lại nghe lệnh cái người “đại ca nhân nghĩa” kia, nên không dám tùy tiện nữa, thế nên có mấy người hét:

“Chúng tôi hôm nay không cần tiền nữa sau này vẫn làm ăn với xưởng dệt Tô gia”

“Chúng tôi tin vị đại ca nhân nghĩa này, sau này chúng ta vẫn làm ăn với nhau”

“Hòa khí sinh tài! Hòa khí sinh tài!”

“Khoan.” Hòa Thân nhìn thấy mấy người này đang chạy loạn ra ngoài, bèn lên tiếng.

Mấy người kia thấy Hòa Thân không cho đi lại còn quăng người ta ra ngoài, nên sợ đến mức hai chân lẩy bẩy, quay đầu đứng đực ra nhìn Hòa Thân.

Hòa Thân nói: “Các vị sau này vẫn muốn làm ăn với xưởng dệt Tô gia là rất tốt, tuy nhiên tôi vẫn muốn nói thêm, đó là câu nói vừa nãy của Tô tiểu thư, nay mặc dù Tô lão gia không còn nữa, nhưng xưởng dệt Tô gia vẫn còn, bằng hiệu đã dựng mấy chục năm vẫn còn, sau này phàm là đến làm ăn buôn bán, xưởng dệt Tô gia xin giang tay hoan nghênh, chúng tôi bảo đảm sẽ lấy chất lượng sản phẩm tốt nhất để báo đáp mọi người, nếu chúng tôi có chỗ nào làm không tốt, thì xin các vị bằng hữu huynh đệ đứng ra chỉ ra, chúng tôi nhất định cải chính, bảo đảm vui lòng khách đến vừa lòng khách đi. Thế nhưng nói đi phải nói lại, sau này ai dám đến đây gây loạn, thì cửa xưởng dệt Tô gia không phải là nơi ai muốn đến thì đến ai muốn đi thì đi.”

Bọn người kia nghe “đại ca nhân nghĩa” nói năng nghĩa khí thế, còn muốn sau này dựa vào Tô gia phát tài, càng không thể đắc tội với “đại ca nhân nghĩa” này, lúc này nên nể mặt, sau này cũng dễ ăn nói nên mấy người gật đầu như gõ mõ, có người dẫn đầu, đám còn lại sao dám lạc hậu chứ, nên nhất thời đều đồng tình.

Hòa Thân thấy tiếng vỗ tay dường như thấy bạn cũ, nên vui mừng lắm, không ngừng vỗ tay với đám đông, đúng là cảm giác thật vui sướng.

Đám đông đi khỏi, Tô Kỳ Nhi bưng tỉnh khỏi cơn sùng bái, nhìn thấy Hòa Thân tùm tùm cười nhìn mình, vội vã qua bái tạ Hòa Thân, hai chân quỳ xuống nói: “Tạ ơn đại nhân ra tay tương cứu.”

Hòa Thân nhìn thấy Tô Kỳ Nhi hành lễ với hắn như thế trước mặt bao nhiêu người, vội bước lên đỡ cô dậy nói: “Tô tiểu thư không cần thế, mau mau đứng lên.” Nhưng lúc hắn nắm vào đôi vai mềm mại của cô cũng đã biết hành vi của hắn có chút đường đột, đây là thời đại nào chứ, sao lại có thể nhất thời kích động lại nhân cơ nắm lấy tay con gái người ta thế này.

Tô Kỳ Nhi không ngờ Hòa Thân quả thật đến nắm tay cô, trong lòng ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, lại nhìn thấy đôi mắt đầy tình ý của Hòa Thân, đột nhiên ngại ngùng đến đỏ mặt.

Thường Tín nói “bằng quan già thanh” A hoàn của Tô Kỳ Nhi đứng bên cạnh thấy thế, vội bước lên trước kéo cô: “Tiểu thư còn sững ra đó, mau mời vị đại nhân này ngồi xuống.” Câu nói này đã khiến cho hiện trường ngại ngùng tan đi, Lưu Toàn cũng bước qua kéo Hòa Thân đến ngồi xuống chiếc ghế bên bàn bát tiên, lúc này gia nhân đã đến rót trà, đặt trước mặt Tô Kỳ Nhi và Hòa Thân mỗi người một chén trà.

Tô Kỳ Nhi rốt cuộc vẫn có bản lĩnh... mặc dù lúc này bị đám gian thương ép đến lời thôi, lại còn đỏ mặt với Hòa Thân nhưng lát sau đã quay lại sự tự tin hàng ngày, cười e lệ với Hòa Thân: “Thật không biết phải cảm ơn đại nhân như thế nào, đại nhân hai lần cứu Tô gia ra khỏi nguy nan, nhưng Tô Kỳ Nhi không biết lễ, đến nay đến danh tính đại nhân cũng chưa biết.”

Hòa Thân sớm đã bị khí chất và vẻ ngoài xinh đẹp của nàng lay động, trong lòng nghĩ gấp mấy cũng không ăn được đậu phụ nóng, không thể lại gây ra chuyện lỗi mắng như trước, thấy Tô Kỳ Nhi hỏi, nên khẽ cười đáp: “Tại hạ là Hòa Thân.”

Tô Kỳ Nhi vốn nghĩ người này chẳng qua là một tiểu lại trong nhà môn không ngờ lại là tri phủ Nam Kinh Hòa đại nhân, đột nhiên thấy mình quả là có chút bất kính, vội đứng dậy hành lễ lần nữa.

Hòa Thân lần này không dám chạm vào cô như vừa rồi, chỉ đứng dậy cười: “Cái gì mà đại nhân không đại nhân, nếu sau này cô lại gọi ta là “Hòa đại nhân” thì ta cảm thấy không tự tại, chúng ta hai lần gặp mặt coi như có duyên vừa rồi ta nhất thời đường đột xưng là “đại ca nhân nghĩa” của Tô gia các vị, nếu Tô tiểu thư không khinh ta thì cứ gọi ta là “Hòa công tử”.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOo—

63. Chương 63: Nuôi Dưỡng Thế Lực.

Đã tự: Kiếm Giới

Ra khỏi xưởng dệt Tô gia, Hòa Thân thấy vô cùng phấn khích vui vẻ, mặc dù phải chi bạc, nhưng hắn lại mua được cái danh “đại ca nhân nghĩa”, Tô Kỳ Nhi xinh đẹp dịu dàng lại gửi trả lại hắn 7 vạn lạng bạc, sao mà có thể được chứ?

Câu nói của Hòa Thân “đợi sau khi xưởng dệt Tô gia làm ăn hưng vượng phát đạt hãy nói” là để từ chối cô, đó là để giữ lại một món tiền cho lần sau bọn họ có thể gặp mặt, nếu vay trả ngay thì còn ý nghĩa gì nữa chứ.

Lúc này Lưu Toàn chạy lên từ đằng sau nói: “Lão gia, vừa rồi khi tiểu nhân về phủ có gặp chút chuyện, vốn muốn nói sớm với đại nhân nhưng..”

“Người mau nói đi sao lại phạm lỗi nữa thế?” Hòa Thân cười hỏi Lưu Toàn.

“Dạ được, lão gia đừng tức giận tiểu nhân nói, tối qua ngài thả tên Đỗ Tử Kiệt ra, hắn dẫn theo mấy người tới nói là cần gặp ngài, nói cần tạ ơn đại ân đại đức của ngài, nô tài thật không hiểu hắn được lão gia thả đi còn không mau cao chạy xa bay, lại còn về làm gì chứ?” Lưu Toàn nói.

Hòa Thân trầm nghĩ: “Ta nếu không chắc chắn khiến hắn trở về, không lẽ lại thả hắn để hắn đi giết người phóng hỏa hay sao?”

Hòa Thân đến nha môn tri phủ, quả nhiên Đỗ Tử Kiệt dẫn theo mấy người đứng trước cửa đợi hắn. Bọn chúng nhìn thấy Hòa Thân bèn quỳ một chân xuống, nói: “Đa tạ đại nhân khai ân, tha tội chết cho chúng tôi nay chúng tôi xin tạ ơn đại nhân.” Mấy tên đằng sau cũng theo Đỗ Tử Kiệt khom mình hạ bái, mồm miệng liên tục cảm ơn.

Hòa Thân vốn nghĩ nhất định là mấy tên do hắn thả ra, nhưng không ngờ nhìn kĩ ngoài Đỗ Tử Kiệt còn có mấy tên hắn không quen bên hỏi: “Đỗ Tử Kiệt, mấy người sau lưng người...”

“Đại nhân, mấy người bọn họ là huynh đệ bên ngoài của tiểu nhân, hôm nay chúng tôi đến xin cảm ơn đại ân đại đức của đại nhân” Đỗ Tử Kiệt đáp.

“Các người mau đứng lên mau đứng lên” Hòa Thân nhìn thấy thế không muốn bọn chúng đứng trước cửa ăn nói linh tinh dứt khoát cho chúng đi vào trong nói chuyện nên cười nói: “Một khi đã là bạn của người, thì hãy cùng ta vào phủ đi.”

Vào trong phòng khách nha môn tri phủ, mọi người lần lượt ngồi vào ghế chủ khách, người hầu sau khi dâng trà còn chưa đợi Hòa Thân mở lời, thì tên Đỗ Tử Kiệt liền dẫn theo 4 huynh đệ đến trước mặt Hòa Thân xếp thành hàng sau đó chỉnh tề quỳ xuống, nói: “Hòa đại nhân, lần này chúng tôi đến là xin đại nhân hãy thu nhận chúng tôi.”

Hòa Thân mặc dù ngạc nhiên nhưng hắn sớm đã có chuẩn bị tâm lý, tối qua hắn thả Đỗ Tử Kiệt ra là muốn có một ngày hắn sẽ nuôi dưỡng thế lực cho mình, thời khắc mấu chốt lưu lại tám bài cuối cùng, chỉ là hắn không ngờ lại nhanh thế, nên vội đứng dậy đỡ mấy tên này cười nói: “Đỗ Tử Kiệt, tối qua ta thả các người vì tội các người không đáng chết, ngoài ra bản quan thấy người là trang nam tử, có thể vì bằng hữu lưỡng trợ thập đao, nên hi vọng người quay về sẽ quản lý huynh đệ người tử tế, dẫn dắt bọn chúng sau này không gây ra những chuyện xấu xa nữa, nay người hà tất phải đến đầu quân cho ta? Hơn nữa ta ở đây là quan phủ là nha môn nếu các người có đến ta cũng không có cách nào bố trí cho các người, đúng không?”

Đỗ Tử Kiệt nói: “Đại nhân, thật không dám giấu, càng ngày cuộc sống của chúng tôi càng không dễ chịu, trước đây cướp bóc còn có thể kiếm được qua ngày, nhưng nay nghe nói còn hai tháng nữa hoàng thượng sẽ đi tuần Nam Kinh, tổng đốc Doãn Kế Thiện Doãn đại nhân đã hạ lệnh cho thống lĩnh quân doanh Huệ

Hùng Huệ quân môn trong một tháng tiêu diệt gọn sơn đầu trong vòng 300 dặm xung quang thành Nam Kinh, nay chúng tôi đã được tin, Huệ Hùng đến hồng y đại pháo đã chuẩn bị xong, nay chỉ đợi lệnh của Doãn Kế Thiện bọn họ sẽ lập tức san bằng.”

“Thì ra là thế, xem ra các người sắp không có nơi dung thân rồi.” Hòa Thân nghĩ. “Nếu đúng là nhân cơ hội này thu nhận mấy tên này, không phải là cơ hội tốt sao...” Nghĩ đến đây liền mỉm cười với Đỗ Tử Kiệt: “Nếu quả thực không xong, thì ta sẽ đi gặp Huệ quân môn, xin ông ta đến lúc đó mở lưới thì huynh đệ các người không phải có thể bình an vô sự rồi sao?”

“Hòa đại nhân, e rằng không được.” Đỗ Tử Kiệt nói: “Ban đầu chúng tôi cũng nghĩ không đợi bọn họ ra tay thì sẽ giải tán, đợi sóng gió qua đi lại chiếm núi lập vương nhưng ai ngờ Doãn Kế Thiện đã sớm nắm được tâm địa chúng tôi.

Hai tháng trước ông ta từ hình bộ đã bí mật điều Hoàng Thiên Bá và 13 thái bảo Hoàng Thiên Bá đến Nam Kinh, phàm là đã gây án ở Nam Kinh trong thời gian gần đây, đều bị chiếu tới, nếu chậm mấy ngày nữa e là bọn họ sẽ hạ thủ bắt người.”

“Gấp thế sao?” Hòa Thân thật không ngờ Doãn Kế Thiện lại có thủ đoạn sắt đá như thế, xem ra tên tổng đốc này đúng là nhân vật rất khó để đối phó, nghĩ thế bèn hỏi Đỗ Tử Kiệt: “Các người coi sơn đầu nào là vương, tất cả có bao nhiêu người?”

“Bẩm đại nhân, chúng tôi có tất cả 130 huynh đệ.” Hần đáp.

“Nếu không thì thế này đi.” Lúc này Hòa Thân đã có chủ ý hần quyết tâm thu nhận bọn này. “Các người cứ quay về đã, hãy nói rõ với huynh đệ các người tình thế hiện nay, bằng lòng đi thì đi bằng lòng ở lại cũng đừng ở trên núi nữa, dứt khoát các người phải ẩn nấp, có thể đến bến tàu kiếm gì đó mà làm hoặc đi nương nhờ bạn bè thân hữu đợi sau khi sóng gió qua đi, nếu các người vẫn muốn nương nhờ ta, lúc đó ta cũng cần làm vài việc lớn, các người cứ đến tìm ta là được, đến lúc đó bất luận giúp ta làm gì, ta đều có thể đảm bảo bát cơm cho các người, người thấy thế nào?”

Đỗ Tử Kiệt thấy hần không lập tức thu nhận chúng nhưng hần đã chỉ cho chúng một con đường, rõ ràng chỉ cần làm theo lời Hòa đại nhân sau này đã có thể biến thành người của tri phủ đại nhân, việc này đến trong mơ hần cũng chưa mơ tới nên cúi xuống dập đầu với Hòa Thân.

Hòa Thân vội ra lệnh cho chúng ngồi xuống, dặn dò Lưu Toàn đi chuẩn bị cơm trưa cho chúng rồi sau đó quay lưng đi vào thư phòng cẩn thận cân nhắc chuyện này.

Hòa Thân nghĩ thế này, bọn người này nay nhất thời khó khăn mà đến nương nhờ hần, rất có khả năng do quá cấp bách nên mới làm thế, đợi sau này sóng gió qua đi, tặc tâm của chúng lại nổi lên thì không phải hần tổn công sao? Cho nên hần phải khảo nghiệm kĩ bọn này từ bây giờ, nếu sau đợt này bọn chúng còn có thể tập hợp lại, thì chứng tỏ bọn này không phải cô bằng cấu hữu, không phải trứng mềm bạc nhược, càng không phải đám cát vụn, nếu sau này sóng yên biển lặng, bọn họ còn tìm đến cửa nương nhờ mình, thì chứng tỏ bọn chúng thật sự không muốn làm mấy chuyện xấu xa nữa, mà bằng lòng theo hần làm chuyện tử tế, chỉ có những người như thế mới có thể tín nhiệm, sau này trọng dụng mới giúp mình làm việc lớn được.

Hần còn nghĩ, sau này nếu có thể lấy trăm con người này làm cơ sở, sau đó thăm chiêu binh mãi mã, lại thêm súng tây pháo tay do bọn ngoại quốc mang đến lại thêm kinh nghiệm hai kiếp người để tạo dựng một đội quân, thì có chuyện gì trong triều Thanh mà không làm được? Tuy nhiên Hòa Thân biết hần làm thế, thì vô cùng nguy hiểm, nói không chừng sẽ rơi đầu, nên phải cơ mật. Những suy nghĩ này của hần không ai được biết, nghĩ đến đây Hòa Thân thấy phải tìm hiểu kĩ Đỗ Tử Kiệt, xem xem tiểu tử này có đáng tin hay không?

Lúc này bọn Đỗ Tử Kiệt ăn xong cơm trưa, được Lưu Toàn dẫn đến cáo tử. hần giả bộ không để tâm hỏi: “Đỗ Tử Kiệt, trước đây người làm gì, nhà người ở đâu.”

Đỗ Tử Kiệt thấy hần hỏi mình, vội đáp: “Tại hạ là người Hồ Bắc, người nhà đều chết hết rồi. 8 năm trước tại hạ từng đi lính, năm đó vừa đúng Kim Xuyên lớn nhỏ làm loạn, tại hạ bèn theo đại quân Trương Quảng Tử đi làm đạo tặc, nhưng sau đó Trương đại sư bại trận, hoàng thượng cử Nột Trung Đường đi đốc quân hỏi tội, lúc đó tại hạ quy Triệu Huệ tướng quân thống lĩnh. Tiếp đó vì Nột đại nhân phụ hoàng ân, bản

thân bại trận còn muốn nghĩ cách mưu hại hai vị tướng quân Triệu Huệ và Hải Lan Tra, cho nên chúng tôi cũng đen đủi theo, bị kẻ địch vây trong sơn đầu đánh cho thê thảm, nên tôi đào ngũ.

Sau đó Triệu Huệ và Hải Lan Tra từ Tứ Xuyên trốn đến gặp hoàng thượng, được hoàng thượng phong làm đại tướng quân tiếp tục xuống Kim Xuyên chinh phạt, hai vị tướng quân cũng từng triệu hồi chúng tôi về nhưng tôi là thống lĩnh quân cận binh dưới trướng của Triệu Huệ, đúng lúc nguy nan lại không cùng tướng quân vào sinh ra tử, cho nên không mặt mũi nào quay về lại. Thêm nữa tôi cũng từng nhìn thấy bụng dạ của kẻ làm quan nên chiêu mộ anh em lên núi. Mấy năm nay gây ra không ít tội ác, cùng những anh em vào sinh ra tử, cho nên lần này triều đình muốn tận diệt chúng tôi, tôi nói gì cũng không đành xa rời các anh em.

Hòa đại nhân thật không dám giấu, tôi lần này đến đây mạo hiểm xin nương nhờ đại nhân không phải vì tôi bằng lòng cúi đầu chịu cái nhục này, mà vì trong lòng tôi thương anh em huynh đệ. Nếu cá nhân tôi chết đi rồi, triều đình có thể cho huynh đệ tôi một con đường sống, thì tôi không cần cái đầu này nữa.”

Lời nói này của Đỗ Tử Kiệt thật khiến Hòa Thân cảm động, hắn cũng ban đầu nhận định rằng tên Đỗ Tử Kiệt này là người có thể kết giao, nếu sau này không xảy ra sự cố gì, thì Đỗ Tử Kiệt này chắc chắn có thể vì hắn dẫn dắt một chi trưởng bộ đội.

Thế nên Hòa Thân nhìn Đỗ Tử Kiệt đang vô cùng kích động, động lòng nói: “Nhớ kĩ lời ta, sau này tuyệt đối đừng bao giờ làm những chuyện cản đường cướp bóc, những chuyện sẵn gà trộm chó, chỉ cần các người từ nay trở đi thay đổi những thói quen xấu trước đây, ta tuyệt đối sẽ cho các người con đường sống, nay thời tiết cũng dần trở lạnh rồi, ta sẽ mua tặng các người vài bộ áo quần mùa đông, coi như là chi phí để các huynh đệ người cải tà quy chính. Lưu Toàn, đi lấy 5 nghìn lạng bạc ra đây.”

Đỗ Tử Kiệt thấy Hòa Thân thật sự đối đãi với hắn như huynh đệ cảm động rơi nước mắt, nắm lấy tay Hòa Thân nói không nên lời. Mấy tên đi theo hắn ta chưa từng thấy vị quan nào lại tốt như thế, nên bước đến quỳ xuống trước mặt Hòa Thân dập đầu không ngừng nói lời cảm ơn.

“Tử Kiệt, người cầm sò tiền này liệu mà chi tiêu không thể dùng gọn một lần rồi lại đi cướp gạo, nếu dùng tiết kiệm, hơn 100 người các người, cũng có thể qua một mùa đông ấm áp với 5 nghìn lạng này.” Nói xong lấy từ tay Lưu Toàn tờ ngân phiếu 5 nghìn lạng rồi đưa cho Tử Kiệt.

“Đại nhân cứ yên tâm. Đỗ Tử Kiệt nhất định không phụ tấm lòng nhân ái của Hòa đại nhân, sau này đại nhân nếu có giao phó gì thì hãy xem Đỗ Tử Kiệt và hơn 100 huynh đệ sẽ báo đáp đại nhân như thế nào.” Nói xong lại dập đầu lần nữa.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

64. Chương 64: Lòng Người Khó Đoán.

Đã tự: Kiếm Giới

Tiền Đỗ Tử Kiệt ra về, Hòa Thân quả thật không kiên trì được nữa. Ăn vội vàng mấy miếng cơm rồi đi vào phòng ngủ một giấc, giấc ngủ này của Hòa Thân đúng là long trời lở đất. Đến lúc hắn tỉnh dậy mới biết Lưu Toàn đã nằm lần vào đắp chăn cho hắn, lúc hắn tỉnh dậy đã là trưa của ngày hôm sau.

Thật thoải mái quá, Hòa Thân ngồi trên đầu giường ngáp mấy cái, rồi vươn vai, mới xuống giường đi rửa mặt uống nước ăn cơm.

Ăn xong cơm, Hòa Thân ra khỏi nha môn tri phủ, vừa thông thả đi dạo vừa nhằm hướng phủ tổng đốc đi tới. Trên đường đi Hòa Thân phát hiện ra đâu đâu cũng thấy quan sai. Có người đang đăng kí nhân khẩu, phát lại các loại văn thư chứng minh hộ tịch, có người đi đến từng hộ gia đình phát truyền đơn. Nói cho

mọi người biết nếu gặp hoàng thượng thì phải dập đầu như thế nào, ... còn có người thì đang bận rộn dờ dờ những kiến trúc vi phạm cảnh quan trên đường phố.

Bọn quan sai này đều ở các nha môn trong thành, nên đương nhiên cũng có người trong nha môn tri phủ của hần. Ban đầu Hòa Thân cũng thấy khó chịu, chuyện lớn thế sao hần lại không biết tí gì. Nhưng nghĩ lại liền hiểu ngay, không phải Doãn Kế Thiện đã cử cho hần một trợ thủ rất đặc lực hay sao? Tên tri phủ Nam Kinh cũ là Vương Kế Thuần chính là chuyên môn giúp hần xử lý những chuyện tục vụ. Hòa Thân hần bây giờ muốn làm gì thì làm, hứng thú với cái gì thì cứ đi chơi, đây đúng là phúc lớn. Chỉ cần hần khiến cho “Giang Nam Vương” Doãn Kế Thiện thoải mái thì mấy nghìn mệnh quan lớn nhỏ trong mấy tỉnh Giang Nam đều không dám đến cửa gây chuyện với hần.

Hòa Thân đang định bước vào cửa phủ tổng đốc thì nghe trong thiêm áp vọng ra tiếng nói: “Nam Kinh Tào Thị quyên bạc 5 vạn lạng, kính thỉnh hoàng thượng nam hạnh...”

“Đại ân tiền trang quyên bạc 8 nghìn lạng, thỉnh hoàng thượng vạn phúc kim an. Đã ghi chép.”

“Liên minh 17 xưởng nhuộm của môn hạ xưởng dệt Giang Nam thỉnh an lão phật gia Thái Hậu. Chúc hoàng thượng vạn thọ vô cương, quyên bạc 28 vạn lạng... Đây là con số lớn, các người phải ghi rõ cho họ.”

“Lão Vương gia của phường lão tửu “uống không đến” quyên 6 nghìn lạng thỉnh an hoàng thượng...”

“Lão điểm “Đạo Khẩu Tô” Nam Kinh quyên 1 vạn 5 nghìn lạng...”

“Liên minh thương phố 36 nhà tổng hành gồm sứ Dương Châu nghênh biểu hoàng thượng, quyên 30 vạn lạng...”

“12 nhà thương phố Nam Kinh Long Đức trà quyên hoàng kim 1 vạn lạng. Đây là nhà thứ 6 quyên vàng rồi, nhớ ghi rõ.”

Hòa Thân nghe thấy số bạc mà mấy thương gia này quyên đã vượt xa với con số hần dự tính ban đầu. Trong lòng vô cùng ngạc nhiên, xem ra tiền trong nhân gian quả thực vô số! Nếu cứ quyên với tình hình thế này, không đến một tháng, Nam Kinh không phải đã biến thành núi vàng núi bạc rồi hay sao?

Đúng lúc Hòa Thân đang đứng trước cửa sổ của phòng thiêm áp nghĩ vấn vương thì đột nhiên nghe thấy có người nói: “Hòa đại nhân ở nhà cũng làm được chuyện lớn.”

Hòa Thân nghĩ: “Làm chuyện lớn” không lẽ chuyện ta chiêu nạp mấy tên cường đạo đã bị phát hiện rồi sao? Hần quay lưng nhìn thì hóa ra là Doãn Kế Thiện đang cười ha ha nhìn hần, thái độ không có gì bất thường, nên mới định thản lại với bước lên trước chào: “Doãn đại nhân nói gì thế, tôi đêm hôm trước đi bắt bọn cường đạo đánh nhà cướp của sau đó thả vẫn liền một đêm. Cứ thế ngủ một mạch, vừa tỉnh dậy bèn đến thỉnh an Doãn đại nhân.”

Doãn Kế Thiện thành khẩn nói: “Ta cứ nghĩ Hòa đại nhân không khỏe, sáng nay còn định đích thân đến nha môn tri phủ xem xem, nhưng bận quá nên chưa đi được.”

Hòa Thân thấy Doãn Kế Thiện rất phấn chấn, nên quyết định tiện thể nêu ra chuyện kia. Nhân cơ hội này lấy được câu nói của Doãn Kế Thiện, tương lai dễ bề lấp miệng kẻ khác nên cười nói: “Doãn đại nhân, có chuyện này tôi không thể không nói.”

“Bọn nha dịch biện sai của nha môn tri phủ bình thường không có việc gì không biết thao luyện không nói, nhưng có thời gian bèn ra ngoài uống rượu đánh bạc. Đêm hôm trước, tôi dẫn theo mười mấy tiểu tử đi ra ngoài bắt được 3, 4 tên cướp nhưng không ngờ bọn này tay chân lóng ngóng, đến sau cùng ngoài để cho hai tên chạy mất, bọn chúng còn sát thương 7, 8 người, đúng là một bọn tiêu cơm! Nay tôi chưa có thời gian để xử lý bọn chúng, đợi mấy hôm nữa không bận gì, tôi dắt theo mấy đao, tiện thể tính sổ với chúng, đợi có cơ hội lại chiêu mộ thêm ít người, nếu không chinh đồn bọn này cho tử tế thì quả thực không xong rồi.”

Doãn Kế Thiện nghe chuyện hóa ra chỉ là chuyện nhỏ nhặt thế mà tên Hòa Thân này còn muốn bàn bạc với mình, xem ra mới làm quan còn chưa hiểu chuyện, chuyện gì hần được làm chủ, nên cười nói: “Đây là chuyện trong nội bộ tri phủ, chỉ cần nghĩ kĩ mà làm là được, đối với việc làm thế nào, làm đến mức độ nào, là do ngài tự lo, ta không thể can dự vào chính vụ địa phương được. Nhưng việc chiêu mộ công sai cần dùng

đến ngân lượng kho lương, ngài đến đánh tiếng với Giang Tô tuần phủ Diêm Kinh Minh Diêm đại nhân là được rồi.”

Hòa Thân nghĩ: “Chỉ cần có câu nói này của Doãn Kế Thiện là xong rồi.” Nên cùng Doãn Kế Thiện đến phòng khách bắt đầu thảo luận chuyện tuần thị Nam Kinh của hoàng thượng. Ngồi xuống, Hòa Thân hỏi mấy ngục tra rồi hỏi Doãn Kế Thiện: “Gần đây không biết mọi việc chuẩn bị đến đâu rồi, có cần tôi đi làm gì không?”

“Kì thực việc ban đầu ta lo lắng chính là việc thiếu ngân lượng, không ngờ Hòa đại nhân ngài nhieu mảy là đã nghĩ ra diệu kế như thế. Mới có hai ngày, mà số tiền quyên góp các nơi đã hơn trăm vạn. Có lẽ thêm 10, 15 ngày nữa, thì ngân lượng cần dùng cho việc Hoàng thượng đi tuần thoải mái rồi. Nay ta đã cho khởi công mấy công trình mất nhiều thời gian trước rồi. Chuyện này có thể thuận lợi được thế, Hòa đại nhân ngài đúng là có công đầu rồi” Doãn Kế Thiện nói.

“Ai. Doãn đại nhân lại đùa rồi, tôi chẳng qua chỉ là nói nhiều thêm mấy câu, quan trọng là Doãn đại nhân ngài bên trong điều độ, lo liệu mới có được cục diện tốt đẹp như hôm nay. Nếu thật sự tính công lao, thì ai bì được Doãn đại nhân ngài chứ.” Hòa Thân nói.

“Hòa đại nhân khiêm tốn rồi, có thể nghĩ được biện pháp cao minh như thế, chứng tỏ rằng trong lòng Hòa đại nhân đã có tính toán. Lần này gặp Hoàng thượng, ta nhất định sẽ tiến cử ngài với hoàng thượng. Đại Thanh ta có một vị nhân tài mà không được trọng dụng như ngài, thì quả thật là tổn thất rất lớn.” Doãn Kế Thiện nói.

Hai người đang nói chuyện thì có người đến báo, nói Giang Tô tuần phủ Diêm Kinh Minh đến tham kiến tổng đốc đại nhân. Doãn Kế Thiện cười nói: “Đúng là nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay. Vừa rồi còn bảo ngài đến nói chuyện với ông ta về chuyện chiêu mộ công sai nha môn, không ngờ ông ta lại đến rồi. Đúng là tốt quá, đỡ cho ngài phải đi lại rồi.”

Diêm Kinh Minh đến để báo cáo với Doãn Kế Thiện tình hình triển khai... Hòa Thân không có hứng với việc này nên cứ đợi cho Diêm Kinh Minh nói xong, Doãn Kế Thiện cũng chỉ thị rõ ràng rồi, mới chen vào nói về chuyện của hắn.

Diêm Kinh Minh sớm đã ngầm định rằng Hòa Thân chính là cánh tay của tổng đốc đại nhân tại Nam Kinh, là cái miệng là người phát ngôn, cho nên hắn vạn sự đều trông sắc mặt Hòa Thân mà làm. Nay nghe thấy Hòa Thân đến chuyện bé thể cũng thỉnh thị hắn, còn nêu ra trước mặt Doãn Kế Thiện, điều này cho thấy Doãn Kế Thiện cố ý tìm cơ hội xem xem mình rốt cuộc là đối đãi như thế nào với tên thân tín của mình, nên Diêm Kinh Minh sao dám nói thừa một từ, bèn chấp tay nói: “Hòa đại nhân là tri phủ Nam Kinh của thân mệnh tổng đốc đại nhân, làm gì đương nhiên cũng có chủ trương rồi, tôi cũng làm việc dưới quyền của Doãn đại nhân, ngoài việc gờ hai tay tán thành với chủ trương của Hòa đại nhân, phần tiếp theo là đốc sức hỗ trợ rồi.”

Doãn Kế Thiện nghe câu nói a dua nịnh nọt của Diêm Kinh Minh, nụ cười liền ngưng trệ trên mặt. Nhưng đây cũng chỉ là chuyện nhất thời, ông ta đứng dậy tiễn Hòa Thân và Diêm Kinh Minh rồi ngay lập tức quay về phòng khách bắt đầu cẩn thận đánh giá Hòa Thân.

Kì thực chuyện vừa rồi Doãn Kế Thiện nói sẽ tiến cử Hòa Thân với hoàng thượng hoàn toàn là suy nghĩ trong lòng hắn. Mặc dù sau khi Hòa Thân cùng ông ta đến Nam Kinh đã giúp ông ta làm được việc lớn thế nhưng chuyện này khiến cho Doãn Kế Thiện thấy tên Hòa Thân này không phải là một tên tầm thường, sớm muộn gì cũng có ngày bay cao bay xa.

Sau khi Hòa Thân hiến kế hiểm có cho hắn, hắn tự nhiên có cảm giác bất an rất kì lạ. Hòa Thân đứng trước mặt hắn thấy kìm chế, nhưng Hòa Thân đi rồi hắn lại thấy khủng bố. Sự thoải mái trong biểu hiện khi chơi đùa trong quan trường khiến ông ta thấy đáng sợ. Con người này sau này nhất định sẽ là bậc kiêu hùng, phương diện lớn ông ta không dám nói nhưng sau này Hòa Thân gặp quân cơ, là phong cương đại lại thậm chí nhập các bái tướng, tuyệt đối có khả năng.

Nếu nay ông ta bóp nghẹt Hòa Thân trong nôi, khiến cho Hòa Thân tâm thuật thâm sâu khó dò chết yểu từ trong manh nha. Dựa vào mảnh khốc hiện nay của ông rất dễ ra tay. Nhưng thủ đoạn tàn ác đó Doãn Kế Thiện thật không làm được.

Nhưng lưu lại một tên phúc họa khó đoán lại bên cạnh mình đúng là ẩn họa lớn. Minh đích thân điều khiển một người đáng sợ bất an thế này, không bằng giao cho hoàng thượng, hãy để cho Càn Long quyết định vận mệnh của con người này. Nếu thời vận không tốt, trời tuyệt đường hắc thì Doãn Kế Thiện cũng coi như vĩnh viễn an tâm. Nhưng nếu Hòa Thân kinh thiên động địa quất tháo phong vân, thì coi như Doãn Kế Thiện đã có một núi lớn hỗ trợ từ xa vĩnh viễn với hắc trên chính đàn Đại Thanh.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

65. Chương 65: Chi Trường Bộ Đội.

Đã tự: Kiếm Giới

Rời khỏi phủ tổng đốc. Hòa Thân không dừng lại trên con đường tấp nập mà vội vàng trở về nha môn tri phủ. Hắc ngay lập tức bắt tay chuẩn bị cho chuyện lớn kia. Lúc này hắc càng ngày càng thấy nếu mình có thể nắm một cánh quân trong tay là rất quan trọng, vì hôm nay trong khi nói chuyện phiếm với Doãn Kế Thiện hắc cảm giác thấy một cảm giác rất lạ. Hắc không dám khẳng định Doãn Kế Thiện có dụng tâm khó đoán gì, nhưng hắc khó đảm bảo sau này có thể gặp những nguy hiểm khó lường nào ở Nam Kinh hay không.

Hòa Thân lập tức lệnh cho Lưu Toàn tổ chức bọn cận binh bắt đầu dán cáo thị trong thành Nam Kinh. Tuyên truyền với bên ngoài nha môn tri phủ cần chiêu mộ công sai bắt sai biện án. Lí do đương nhiên là rất chính đại cái gì là hoàng thượng đi tuần Nam Kinh, tình hình trị an ở Nam Kinh cần chỉnh đốn. Gần đây liên tục xảy ra những vụ án hình sự ác tính, nhằm bảo đảm trật tự xã hội, bảo vệ tính mạng tài sản của bách tính....

Cáo thị vừa dán, đã khiến cho Nam Kinh náo động. Lúc này người nhàn hạ đang rất nhiều, thanh niên trai tráng cũng đầy. Nay mặc dù nói bách nghiệp hưng thịnh, nhưng có thể vào nha môn làm nha sai cũng là chuyện vô cùng vinh hạnh cho nên khi cáo thị vừa dán chưa được 3 ngày, người đến ghi danh đã trên 1 nghìn.

Hòa Thân nhìn thấy hư trương thanh thế lên cao, số người cũng tạm tạm. Sau đó bèn bắt đầu tiến hành công khai tuyển chọn. Đầu tiên là yếu tố tuổi tác, nhiều tuổi bị loại, các công tử ca nhi lang thang không có nghề nghiệp cũng không cần. Cứ thế đã loại được một nửa, số còn lại bắt đầu tiến hành khảo sát và chọn lựa nghiêm khắc bắt đầu từ thể chất, đạo đức, tư tưởng. Bận rộn cả nửa tháng, Hòa Thân mới nghĩ cách làm sao đưa được hơn 60 huynh đệ Đồ Tử Kiệt tinh tâm lựa chọn vào phủ. Có thể nói lần lựa chọn này bất luận là ở phương diện nào đều phải chọn được những người vượt trội.

Sau khi hoạt động chiêu mộ kết thúc, Hòa Thân còn công khai tổ chức lễ nghi công việc cho đám người này. Hôm đó đến Doãn Kế Thiện và Diêm Kinh Minh cũng được mời đến, hơn nữa lại mời hai bọn họ đứng ra phát biểu giáo huấn một bài. Hiện trường được bố trí rất trang trọng, rất chính quy, đến khi khiến cho Doãn Kế Thiện và Diêm Kinh Minh hai vị phong cương đại lai này một lữ mới xong việc.

Lúc tàn cuộc, Doãn Kế Thiện vỗ vai Hòa Thân nói: “Hòa lão đệ, lão huynh đúng là phục đệ. Chiêu mộ hơn một trăm người mà làm náo nhiệt quá, vừa rồi ta không biết ta nói gì nữa, đệ khiến đầu ta gỗ trống ù ù rồi...”

Hòa Thân trầm nghĩ: “Sau này những chuyện khiến đầu ngài phát mệt còn nhiều lắm, ngài cứ đợi mà xem.”

Tiền Doãn Kế Thiện và Diêm Kinh Minh đi rồi, Hòa Thân ra lệnh cho Lưu Toàn cho tập trung bọn kia lại. Nhìn thấy trong sân tri phủ tập trung hơn 100 con người, Hòa Thân thấy kích động: “Đây chính là cận binh lựa đầu tiên của ta, đây chính là chi trường bộ đội mà ta hằng mơ ước, đây chính là đội quân sát thủ sau này của ta. Nhưng hắc cũng biết, đây mới chỉ là bước đầu trong con đường vận lý trường chinh, nếu muốn khiến bọn họ sau này nghe lời mình, còn cần phải khiến họ sau này giống quả bóng tuyết lăn càng lăn càng

lớn. Muốn bọn họ trở thành tường thành sắt thép bảo vệ mình, thì mình còn không biết phải đổ bao nhiêu tâm huyết nữa?”

Trong mấy ngày sau đó, Hòa Thân căn cứ theo kiến thức quân sự tiền kiếp của mình, phân tán 20 cận binh do Lưu Toàn lựa chọn trước đó vào trong 130 đầu người hãn vừa tuyển chọn, sau đó tiến hành thống nhất biên chế 150 người này.

Đối với vấn đề làm sao đặt tên làm sao kiến chế, làm sao thống nhất chỉ huy, thật khiến Hòa Thân phải đau đầu. Sau đó qua sự nghiên cứu nhiều lần đối với biên chế quân đội cổ kim, lại thêm có Lưu Toàn bên cạnh tham mưu, phân tích tình hình thực tế trước mắt ở Nam Kinh, sau cùng hãn quyết định chọn ra 30 tên tinh anh nhất trong số 150 tên. Tổ chức thành một đoàn cảnh vệ của riêng hãn, do Nhiễm Kiện và Thôi Minh hai người này làm phó đoàn trưởng hỗ trợ chỉ huy. Còn 120 tên còn lại thì lập làm hai đội thống nhất lấy tên là đội bảo vệ Nam Kinh do Đỗ Tử Kiệt và một tên mới được chọn ra tên là Tạ Phi Kiếm đảm nhận chức đội trưởng, còn Lưu Toàn đảm nhiệm làm tổng đoàn trưởng của đội hộ vệ Nam Kinh và đoàn cảnh vệ.

Hòa Thân nhìn thấy “bộ đội” do tay mình nhào nặn ra trong lòng vô cùng vui mừng, đến đêm Lưu Toàn liền vẽ cơ cấu tổ chức đội ngũ lên 1 tờ giấy nộp cho hãn.

Tổng đoàn trưởng: Lưu Toàn

Đội trưởng cấm vệ quân: Lưu Toàn

Phó đội trưởng: Nhiễm Kiện, Thôi Minh (thành viên 30 người tinh anh nhất)

Đoàn trưởng đoàn hộ vệ Nam Kinh: Lưu Toàn

Đội trưởng nhất lộ tủng: Đỗ Tử Kiệt

Đội trưởng nhị lộ tủng: Tạ Phi Kiếm (thành viên 120 tinh anh)

Hòa Thân vừa xem vừa bắt đầu cân nhắc sau này làm sao để biến đội quân này thành một cánh quân kỉ luật nghiêm kinh tráng bị tinh lương, tuyệt đối trung thành với “Hòa gia quân”. Nghĩ đến đây hãn hết cả muốn ngủ, bèn gọi Lưu Toàn bắt đầu khởi thảo quân quy quân lệnh, viết hết ra những cái gọi là điều khoản chú ý mấy điều khoản đại kỉ luật. Hãn không hiểu những điều này lắm, chỉ có thể dựa vào sự dung hợp kí ức hai kiếp, sau đó rút ra những điều hợp lý biên tập thành.

Ngày Càn Long tuần thị Nam Kinh sắp đến, các nha môn lương giang ở Nam Kinh đều bắt đầu hành động. Đương nhiên việc trị an trong thành Nam Kinh dựa vào đội quân “chỉ trưởng bộ đội” của Hòa Thân để duy trì rồi. Trong tháng này, Hòa Thân ra lệnh cho đội quân của hãn thực hiện mười mấy lần nhiệm vụ. Mặc dù không thể nói là mã đáo thành công, nhưng làm cũng rất ngon lành. Hòa Thân nghĩ: “Đối với việc sau này ta muốn làm việc lớn, đây chỉ coi như là diễn tập quân sự ở quy mô nhỏ.”

Trong thời gian này, Hòa Thân vừa thưởng tiền cho bọn lính, cho họ không phải lo lắng gì về cơm gạo áo quần, vừa triển khai có tính tập trung chiến thuật công tâm. Cho nên bọn người này bắt đầu thật sự khâm phục Hòa Thân. Qua hơn một tháng tập luyện lại thêm Đỗ Tử Kiệt trước đây là quan quân ưu tú trong quân đội. Nên sau một tháng, cánh quân này đã được huấn luyện đâu ra đó. Những quân luật quân quy do Hòa Thân và Lưu Toàn chế định ban đầu cũng không ngừng được hoàn thiện theo thực tiễn.

Lưu Toàn từ sau khi lên làm đoàn trưởng, đã bộc lộ khả năng rất đáng ngạc nhiên. Ngoài việc khiến cho Thôi Minh, Nhiễm Kiện, Đỗ Tử Kiệt, Tạ Phi Kiếm ai nấy phục tùng, còn gài tai mắt trong đám binh lính, để nuôi dưỡng thế lực của riêng mình. Ngoài thời gian theo hầu bên cạnh Hòa Thân, thời gian còn lại hầu như là dành cho cánh quân này.

Chiều hôm nay, Hòa Thân đang định ra ngoài đi dạo tiện thể đến “Quang Nguyên Phố”, là phố làm ăn của người tây để bí mật dò la tin tức. Gần đây dân tình rộ lên việc một đám cướp chuyên lộng hành ban đêm, vô cùng ngênh ngang, sai nha dù biết nhưng không thể canh phòng khắp mọi nơi. Chuyện này đã khiến Hòa Thân đau đầu hết mấy ngày nay, lại đúng lúc hoàng thượng sắp tuần giá, khiến hãn càng vội hơn. Nhưng khi hãn đang chuẩn bị đi thì thấy Lưu Toàn đi vào, thấy điệu bộ vội vã hình như có chuyện gì gấp nên hãn lại ngồi xuống.

“Lão gia, hôm nay ở bến tàu Phố Khẩu tiểu nhân gặp mấy kẻ khả nghi.” Lưu Toàn nói.

“Thế nào?” Hòa Thân tò mò hỏi.

Lưu Toàn thấy Hòa Thân hỏi, nói tiếp: “Mấy người này ai nấy điệu bộ hung hãn, trên đầu quấn khăn trắng, có người trên eo còn dắt theo dao. Có người sau lưng còn đeo thêm súng săn. Lão gia... tiểu nhân thấy bọn người này...”

“MK. Người gọi thật là thân mật, gì mà người này người nọ. Sao không gọi luôn là mấy thằng cẩu tặc thảo khấu cho nhanh.” Hòa Thân đang sẵn oán khí, liền mắng Lưu Toàn.

Lưu Toàn thấy Hòa Thân vô duyên vô cớ mắng mình, nhưng cũng không giống như thật sự tức giận mà giống như vô cùng ghét bọn thảo khấu. Mà Lưu Toàn thì làm gì, chính là kiếm cơm dựa vào tâm tư Hòa Thân cho nên khi thấy ông chủ như thế, hắn liền quỳ xuống nói: “Lão gia, ngài đừng tức giận, nô tài có chỗ nào không phải xin ngài cứ đánh mắng, không đáng phải tức giận vì bọn chúng như thế.”

Hòa Thân thấy Lưu Toàn như thế, bao nhiêu nộ khí trong lòng cũng tiêu đi mất. Vừa rồi hắn thấy Lưu Toàn một tiếng người này người nọ cứ như người nhà, trong lòng khó chịu nên bột phát mắng mấy câu. Lúc này bèn cười với hắn: “Mau đứng dậy đi, ta chẳng qua vì hoàng thượng sắp tới nên lo lắng cho tình hình trị an quá, mới tiện mồm mắng ngươi mấy câu. Sao ngươi lại thành ra thế này rồi?”

“Lão gia không tức giận tiểu nhân mới dám nói.” Lưu Toàn trông như đứa trẻ con.

Hòa Thân thấy Lưu Toàn đúng là biết cách khiến hắn vui, nên nửa đùa nửa thật nói: “Lưu đoàn trưởng. Sao, làm quan rồi nên không nghe lời ta nữa?”

“Lão gia ngài tuyệt đối đừng gọi nô tài thế. Ngài gọi thế nô tài thấy thật hổ thẹn, nô tài đứng dậy là được chứ gì.” Nói xong bèn đứng dậy.

“Ngươi vội vã chạy đến làm gì thế?” Hòa Thân hỏi

“Lão gia, tiểu nhân thấy bọn chúng dường như đến Nam Kinh không phải để làm ăn cho nên quay về báo với lão gia một tiếng. Ở Nam Kinh chúng ta không phải đang có mấy bọn cường đạo lộng hành sao?” Lưu Toàn nói

Hòa Thân nghe thấy bọn thảo khấu muốn đến Nam Kinh làm ăn. Cười nhạt một tiếng, trong lòng nghĩ: “Đội quân tập luyện đã lâu mà chưa có cơ hội thử sức, lần này gặp đúng đối tượng xứng tầm rồi.” Nên nói với Lưu Toàn: “Ta nói Lưu đoàn trưởng, ngươi không phải cả ngày oán trách đội quân của chúng ta ít có cơ hội thực chiến hay sao. Tối nay chúng ta đi hù bọn cẩu tặc chút, luyện súng, thế nào?”

“Thật sao?” Lưu Toàn có chút không tin, mở to mắt hỏi.

“Thật sao. Không dám hả?”

“Không dám. Chỉ cần lão gia nói thế, thì không có chuyện gì nô tài không dám.” Lưu Toàn nói. “Vậy bây giờ nô tài đi chuẩn bị đêm nay lão gia cứ ngủ ngon đi.” Nói xong vội bước ra ngoài.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

66. Chương 66: Mượn Dao Giết Người.

Đã tự: Kiếm Giới

Theo tình báo Lưu Toàn do thám được, thì bọn thảo khấu kia có khoảng 20 người, trên người đều mang theo vũ khí, có dao kiếm có súng kíp, bọn chúng đang ở trong miếu trong chùa Lâm Giang ở phía Nam trấn Mã Quan ở phía Đông bên tàu Phố Khẩu. Ngôi chùa này mặc dù đã bỏ hoang từ lâu, nhưng lúc trời nóng thường xuyên có khách thương và một số công nhân khổ lực ở bến tàu đến tá túc tạm thời. Nay trời đã chuyển rét, thời tiết dần dần trở lạnh, cho nên đến tối sẽ không còn ai ở lại.

Lưu Toàn giải thích địa hình xung quanh chùa Lâm Giang cho Hòa Thân hiểu rõ, còn vẽ ra một tấm bản đồ, mặc dù bản vẽ không đúng tiêu chuẩn bản đồ quân dụng chính quy, nhưng vừa nhìn cũng đã thấy rất rõ.

Đây là lần đầu tiên Hòa Thân “dùng binh”, mặc dù bản không rành lắm về hành quân tác chiến và bài binh bố trận nhưng dựa vào kinh nghiệm hai kiếp của bản, trước đây bản có xem qua, nghe qua các nhà quân sự dùng binh, lại thêm bản vốn là người tuyệt đỉnh thông minh, cho nên sau khi sau khi nghiên cứu tỉ mỉ quân tình do Lưu Toàn báo lên, bản liền tiến hành bố trí rất bí mật chu đáo, làm sao để khiến cho vạn vô nhất thất.

Sau khi đã sắp xếp xong, đến canh hai. Hòa Thân đoán bọn tặc cũng ngủ say rồi, nên dẫn theo đội quân lặng lẽ xuất phát.

Thời gian gần đây trong thành Nam Kinh đang làm rất nghiêm ngặt, đến đêm, trên đường đầu đầu cũng thấy lính gác tay cầm đuốc đi tuần thị trên đường, cho nên rất ít thấy dân thường qua lại, ngoài dải sông Tần Hà thuộc vùng “địa khu đặc biệt” ra, những nơi khác cơ bản nhà nhà đã sớm đóng cửa, các cửa hiệu cũng đã đóng cửa từ rất sớm.

Hòa Thân cưỡi ngựa dẫn đầu đoàn quân, nghĩ lần hành động này vừa kích thích vừa giải tức, trong lòng ngoài sự kích động còn thấy chút gì đó căng thẳng, tuy nhiên bản nhìn thấy cánh quân đằng sau rất chỉnh tề, kỉ luật nghiêm minh, năng lực tác chiến cũng không thể khiến bản thất vọng, nên thấy an tâm đi nhiều.

Nháy mắt đã đến cửa thành, còn chưa đợi Hòa Thân ra lệnh Lưu Toàn đã chạy đến trước ngựa Hòa Thân, ra lệnh ới bọn binh sĩ đứng trấn thành: “Mau mở cửa thành, tri phủ đại nhân ra ngoài có việc gấp mau mở cửa”

Không lâu sau đã thấy một viên quan quân trên tường thành chạy xuống, đến trước ngựa của Hòa Thân, cung kính chào: “Bỉ chức thỉnh an Hòa đại nhân”

Hòa Thân thấy người này nhìn quen quen, nhìn kĩ thì hóa ra là tên phản bội Lưu Tuấn Tài nương nhờ triều đình của Bạch Liên Giáo, là kẻ thù không đội trời chung của Nhất Thanh, là đường chủ của “Địa Quảng Đường” Bạch Liên Giáo hai tháng trước được Doãn Kế Thiện bổ nhiệm làm môn lĩnh thành Nam Kinh. Nhìn thấy bản, Hòa Thân liền nhớ đến lời hứa với bọn Nhất Thanh, nay mấy chị em Nhất Thanh đã ra nước Anh được gần nửa năm, nói không chừng mấy tháng nữa sẽ quay lại, nếu mình không ra tay trừ khử Lưu Tuấn Tài, báo thù cho sư phụ Nhất Thanh, đợi sau khi mấy tiểu mã nhân quay lại, mình không phải đã nuốt lời rồi hay sao.

Nghĩ đến đây, Hòa Thân đã định chủ ý, nói với Lưu Tuấn Tài: “Tối nay ta ra ngoài bắt cướp, hãy cho thuộc hạ của người mở cửa thành”

“Vâng, bỉ chức ngay lập tức lệnh cho chúng mở thành” Nói xong Lưu Tuấn Tài quay lưng hét với bọn lính trên thành: “Mở cổng thành, tri phủ đại nhân cần ra ngoài bắt cướp”

Bọn lính trên thành khi nghe môn lĩnh thành phát lời, liền đáp lại một tiếng rồi bắt đầu thả cầu treo. Kì thực đây cũng là chuyện mà bọn binh lính giữ thành thường gặp trong đêm. Hoàng thượng sắp đi tuần thị Nam Kinh. Nam Kinh gần đây coi trọng việc ra quân tiêu diệt bọn cướp, nửa đêm bất kì lúc nào cũng có thể có quan đem theo binh lính xuất thành, nay bọn họ nhìn thấy người lãnh binh là Hòa đại nhân, lại càng không dám chậm trễ, ngay lập tức liền mở cửa thành.

Hòa Thân thấy Lưu Tuấn Tài quay người định bỏ đi liền cười với bản: “Lưu đại nhân, thật không dám giấu. Hòa mỗ lần này ra ngoài đi bắt mấy tên cầu tặc, nghe người đi dò la báo về rằng, mấy tên này rất có bản lĩnh. Ta dẫn theo khá nhiều người nhưng nếu luận chân tay, bọn chúng ai nấy đều không thể vượt được Lưu đại nhân ngài, ngài cùng ta đi một chuyến, thế nào? Coi như là vận động xương cốt, hít thở không khí trong lành ngoài thành?”

Tên Lưu Tuấn Tài này từ khi lấy máu tươi của 4 nghìn huynh đệ Bạch Liên giáo đổi lấy cái mũ cấp 5 trên đầu ra đã sớm muốn lập được đại công, nhưng tổng đốc Lương Giang chỉ cho bản nhận cái chức môn lĩnh thành Nam Kinh nhỏ bé, rồi không thèm để ý gì đến bản nữa, các quan viên khác cũng hết sức lạnh nhạt với bản, khiến bản không có mặt mũi nào.

Hôm nay hần thấy Hòa đại nhân tri phủ thành Nam Kinh là tâm phúc của tổng đốc đại nhân lại coi trọng hần đến thế, nên máu nóng bốc lên ngay lập tức muốn thể hiện trước mặt Hòa Thân. Nghe Hòa Thân mời hần đi tóm bọn thảo khấu, dường như đến do dự còn không có, nên vội vàng nhận lời ngay. Hần bèn bước đến chỗ tên phó thủ dẫn dò gì đó rồi quay lưng chạy lại, sau đó theo sau ngựa của Hòa Thân xuất thành.

Chân của tên này đúng là rất tốt, ngựa của Hòa Thân đi nhanh thế mà tên Lưu Tuấn Tài này chỉ hai chân cũng đã có thể theo kịp bên cạnh Hòa Thân, đã thế nhìn hần lại không có chút gì tổn sức, còn không ngừng vượt lên trước mặt Hòa Thân nói: “ Hòa đại nhân, đa tạ ngài đã coi trọng tôi, đợi đến sau khi đến cái chỗ gọi là chùa Lâm Giang, không cần đại nhân ngài phải tổn sức, dựa vào một mình tôi cũng có thể xử lý được bọn đó, đến lúc đó cần xem đại nhân muốn chúng còn sống hay chết”

Hòa Thân nghe thấy tên này đúng là thủ đoạn tàn ác, bản thân chỉ muốn tóm mấy tên cầu tặc đùa chút, nhân cơ hội cho đội quân của hần luyện tập, nhưng tên Lưu Tuấn Tài vừa mở miệng là hỏi sống hay chết, đúng là tàn ác.

Hòa Thân nhìn thấy một tên gốc tình nguyện đi đầu như thế, đúng là lấy độc công độc, thế nên trong lòng hần bèn suy nghĩ cho thay đổi kế hoạch tác chiến. Hòa Thân nghĩ: “Vốn dĩ tối nay tóm được mấy tên cầu tặc đã thấy khoái rồi, nếu nhân cơ hội này có thể trừ được tên phản bội vô lương này chẳng phải càng khoái hơn sao” Lúc này nghe Lưu Tuấn Tài nói thế, nên cười: “Được thôi, đến lúc đó hãy cho ta được thấy thân thủ cừ khôi của Lưu đường chủ”

“Hòa đại nhân xin đừng gọi tôi là đường chủ gì nữa. đó là chuyện trước đây rồi. Nay tôi đã hiến mình cho hoàng thượng cũng coi như nô tài trung thành của Đại Thanh” Lưu Tuấn Tài nói.

“Vô sỉ, đáng khinh, ti tiện” Hòa Thân mắng thăm.

Bọn họ nói chuyện một lát đã đến phía đông bên tàu Phố Khẩu, thì ra ngôi chùa Lâm Giang cô độc ở đầu phía Nam trong trấn nhỏ, bốn bề vắng vẻ, rảnh rang đúng là nơi để dùng binh. Hòa Thân tiến gần lại thấy ngôi chùa không lớn, tường bốn bên cùng đã bị sụt lở nghiêm trọng, cửa trước cửa sau đều không còn, đi vào sân xem, thì thấy cỏ hoang mọc um tùm, chính điện đã bị sụt, chỉ còn lại gian phòng hai bên, số còn lại đều đã tan hoang cả.

Lúc này người do Lưu Toàn cử đi thám thính quay về báo: mấy tên thảo khấu đang trú trong mấy gian phòng mé tây, nhưng bọn chúng chưa ngủ, đang uống rượu, đánh bạc.

Hòa Thân nghe thế liền hạ lệnh: “Đỗ Tử Kiệt người soái lĩnh tung đội nhất lộ bao vây ngôi chùa này lại, không cho phép thoát bất kì tên nào. Tạ Phi Kiếm người soái lĩnh tung đội nhị lộ tiến vào sân bao vây mấy gian phòng có bọn tặc lại, hãy ra lệnh cho tay súng kíp thuộc hạ người, nghe thấy lệnh của ta ngay lập tức nhắm đạn. Nhiệm Kiệt và Thôi Minh dẫn theo đoàn hộ vệ tiến vào bắt người. Lưu Toàn và Lưu Tuấn Tài đại nhân cùng ta kiến cơ hành sự”

Kì thực bọn này là một đám hải tặc, vì dạo này trên biển không tìm được cơ hội ra tay, nên thiếu tiền, cho nên muốn vào đất liền nghĩ cách kiếm chút tiền. Sau khi đến Nam Kinh bọn chúng ban ngày giả dạng làm thương nhân đi khắp nơi thăm dò, tối lại dẫn nhau đi cướp, mười mấy ngày nay đã gây ra mấy vụ án lớn, cũng cướp được không ít tiền bạc châu báu. Bọn chúng đang định mai rời khỏi Nam Kinh sau đó đến nơi khác tiếp tục cướp bóc nên tối nay ngủ hơi muộn, trước hết uống rượu rồi đánh bạc, cứ thế đến nửa đêm.

Đúng lúc bọn chúng đang đánh hăng nhất thì nghe thấy tiếng “toang” cửa phòng bị phá. sau đó là mười mấy binh lính xông vào phòng.

Kinh nghiệm làm hải tặc bao nhiêu năm cho chúng biết nay chúng đã bị quan binh bao vây, một khi gặp chuyện này thì nói gì cũng vô ích, ở lại thêm một khắc nguy hiểm tăng lên 10 phần, ngoan ngoãn chịu chết không phải là phong cách của chúng. Xem ra trước mắt phải ngay lập tức hành động, sau đó bất chấp tất cả xông ra mới có thể bảo toàn tính mạng, những sự giải thích khác cũng coi như vô nghĩa.

Bọn này đúng là cường đạo chuyên nghiệp, đúng lúc bọn binh lính xông vào bọn chúng cũng nhanh chóng lấy vũ khí, còn chưa đợi Hòa Thân đến cửa, bọn cường đạo đã đánh bị thương mấy tên lính từ bên ngoài xông vào.

Hòa Thân không ngờ bọn cầu tặc lại chuyên nghiệp thế, nhìn thấy trong tay bọn chúng là đao kiếm tủa hàn

quang sắc lẹm, tên nào tên đó sát khí đằng đằng, xem ra là bọn rất khó đối phó, cho nên dứt khoát phải tiêu diệt gọn bọn chúng, nên không định cho Lưu Tuấn Tài lên trước mở màn.

Đúng lúc Hòa Thân đã có chủ ý và đang định hạ lệnh thì thấy Lưu Tuấn Tài bên cạnh hắn hét một tiếng sau đó như ác ưng nhào lên vào giữa đám hải tặc, động tác vô cùng mau lẹ, thân pháp mẫn cảm khác thường đúng là khiến người ta không phòng bị kịp.

67. Chương 67: Khải Hoàn Trở Về

Hai tung đội của Đỗ Tử Kiệt và Tạ Phi Kiếm khi nhìn thấy bọn cướp tặc vừa chạy nhà khỏi gian phòng lập tức soái lĩnh quân của mình bao vây đến, 30 người trong đoàn quân cảnh vệ nhanh chóng chạy đến bên Hòa Thân, ai nấy đều giữ sự cảnh giác cao độ, bất cứ lúc nào chuẩn bị đối phó với những chuyện bất ngờ, lúc này nhiệm vụ duy nhất của họ chính là bảo vệ sự an toàn tuyệt đối cho Hòa Thân.

Hòa Thân nhìn thấy : được , phản ứng rất nhanh, đúng là đã không phụ lòng ta tốt với các người.

Lúc này Lưu Tuấn Tài đã sớm giao đấu với bọn hải tặc. những tên cường đạo này vốn là một băng đảng tàn ác, bây giờ lại đi vào đường cùng thế này thì càng tàn ác hung hăng gấp mấy lần bình thường. Bây giờ bọn chúng không thèm để ý đến lời nói của ai nữa. Khi nhìn thấy một mình Lưu Tuấn Tài xông lên rồi lập tức giơ tay đang cầm vũ khí lên hô hoán, giống như một lũ chó điên xông lên cắn, hơn 20 tên bọn chúng cùng xông lên tấn công Lưu Tuấn Tài.

Hòa Thân khi nhìn thấy Lưu Tuấn Tài bị bọn cường đạo vây xung quanh, trong lòng có chút hối hận. Lưu Tuấn Tài này dù là thứ không ra gì, nhưng cũng là người của tri phủ. nếu hôm nay để bọn cường đạo vây xung quanh hắn rồi giết, thực sự thì có phần quá đáng, nghĩ đến điều này nên Hòa Thân đã ra lệnh đoàn cảnh vệ đằng sau tiến lên. Nhưng nhìn kỹ lại thì tên Lưu Tuấn Tài mặc dù một mình bị cướp tặc tấn công nhưng không có vẻ gì là đang bị áp đảo cả.

Đang đánh bỗng dưng có một đứa trong bọn cướp hô to “a” một tiếng, nhìn lại thì thấy cánh tay của tên đó đã bị Lưu Tuấn Tài chặt đứt, dao trong tay tên này đã bị rơi xuống đất, lúc này tay hắn vẫn còn lúng lẳng. Nhưng khi nhìn thấy tay của Lưu Tuấn Tài dùng lực thì tên cướp tặc cảm giác như bị chiếc kim to kẹp phải đau không tả nổi. đang định lấy tay bên kia để gọi cứu viện nhưng không ngờ tay trái của Lưu Tuấn Tài đã nắm lấy đầu và dùng tay vật ngã hắn trong không trung

Mấy chiêu này diễn ra nhanh như điện làm cho người xem hoa cả mắt. vẫn chưa kịp đợi tên cướp tặc hiểu ra thì đã nghe thấy tiếng “ai ya”, nhìn thấy 3 ngón tay của Lưu Tuấn Tài đã túm lấy đầu của gã, tên cướp tặc bất thần kêu lên. lúc này đã Lưu Tuấn Tài lấy chân đá sang 1 bên, có vẻ như đã chết rồi.

Lúc này tên cường đạo phía sau Lưu Tuấn Tài nhìn thấy đồng bọn của mình bị giết liền giơ vũ khí thẳng trước ngực Lưu Tuấn Tài và xông lên. Lưu Tuấn Tài nhìn tên này hung hãn liền quay người tránh vũ khí của hắn và lập tức giơ tay trái ra tấn công vào điểm yếu của tên giặc, nhanh như chớp, tay phải đã xuyên thẳng qua phía dưới tay trái.

Tên cướp tặc biết không hay, thu đao về chặt vào vai Lưu Tuấn Tài, vai phải của Lưu Tuấn Tài trôi đi, tay trái xuất quyền ra, tên kia vội né tránh, không ngờ Lưu Tuấn Tài đột nhiên biến hóa quyền thành chưởng, trực công biến thành tiểu trùy, chiêu “ xem hoa trong sương mù” đã xuất đòn, đúng là biến hóa khó lường, khiến đối phương không phòng bị được nghe tiếng “bốp” một tiếng, bàn tay đó đã đánh thẳng vào sau đầu tên cướp tặc, tên đó hét lên một tiếng rồi ngã nhào xuống. Lưu Tuấn Tài chạy lên trên, giơ tay, kết thúc tính mạng hắn.

Lúc này thấy Lưu Tuấn Tài thu tay cướp lấy một thanh đao từ tay một tên cướp tặc, hai mắt đầy hung hãn bắt đầu chém giết.

Hòa Thân thấy Lưu Tuấn Tài đúng là không nói phét, hắn quả là rất cừ, đang định tử tế với hắn, thì đột nhiên nghe mấy tiếng súng. Màn khói tan đi thì thấy trước ngực Lưu Tuấn Tài đã trúng đạn, thanh đao rơi xuống đất. miệng trào máu tươi, xác hắn ngã rầm xuống đất.

Biến cố bất ngờ này khiến cho bọn người Hòa Thân không ai ngờ được. Hòa Thân thấy thì ra là bọn cướp tặc nổ súng, đột nhiên ân hận vô cùng, lúc này hắn mong tên Lưu Tuấn Tài này chết ở đây, nhưng nay Lưu

Tuấn Tài chết đột ngột dưới súng của bọn cầu tặc thật khiến hắn không chấp nhận nổi. Vì thế hắn không do dự thêm mà nghiêng rằng ra lệnh : “Nổ súng”

Kì thực bọn binh lính đã sớm không chịu được nữa, bọn chúng thấy Lưu Tuấn Tài vô cùng anh hùng sớm đã muốn động thủ nhưng tri phủ đại nhân không ra lệnh nên chúng không dám manh động chỉ có thể đứng bên cạnh giương mắt nhìn, vốn được Lưu đoàn trưởng ra lệnh rằng tất cả đều nghe lệnh chỉ huy.

Nay bọn chúng nghe thấy Hòa đại nhân ra lệnh, mấy chục khẩu súng kíp mà hơn 100 người chuẩn bị ngay lập tức nổ súng nhằm hướng bọn hải tặc đang bị bao vây. Mấy tên hải tặc nhìn thấy đại sự không tốt nếu cứ xông ra chắc chắn sẽ bị bắn nát nát, nên bất chấp tất cả lập tức vung kiếm trong tay, thả hết súng đã nạp đạn xông lên trước.

Hòa Thân lần này dốc toàn bộ lực lượng hơn 100 người không sót một ai, số lượng chiếm ưu thế tuyệt đối, còn bọn hải tặc lại chỉ có hơn 20 người, vừa rồi bị Lưu Tuấn Tài giết mất hai, vòng vây bây giờ như thùng sắt cần bản không thể thoát ra ngoài.

Trong tay bọn binh lính đứng hàng đầu đều là những ngọn giáo dài vô cùng sắc nhọn, bọn binh lính đứng hàng sau được sự yểm trợ của bọn lính đứng đầu nhả đạn vào bọn cầu tặc cho nên nháy mắt bọn cầu tặc liền bị giết đến quá nửa, 7, 8 tên còn lại chỉ có con đường chết nên ai nấy đều vứt vũ khí trong tay hai tay ôm đầu, cầu xin mạng sống.

Lưu Toàn đứng là đi guốc trong bụng Hòa Thân, nhìn thấy mặt Hòa Thân hiện vẻ lạnh lùng, liền biết ông chủ của mình đã có lòng muốn tận diệt bọn này, nên hét lên với bọn cầu tặc: “ Các người đứng là to gan. dám giết mệnh quan triều đình của Đại Thanh ta, quả thực tội ác vô cùng, không thể tha, nổ súng, bắn chết hết cho ta. Không trừ một tên nào”

Cũng chỉ cần một nháy mắt, bọn cầu tặc đã quy tịch hết. Nhìn thấy bọn hải tặc chết hết, mấy người lên trước đỡ Lưu Tuấn Tài lên, hắn sớm đã không còn thở nữa, đành phải đặt hắn xuống một bên, đợi chút nữa sẽ xử lý.

Hòa Thân thấy chỉ có thể làm thế, cũng không nói thêm gì nữa mà ra lệnh: “ Người của đoàn bảo vệ thu dọn chiến trường, đoàn cảnh vệ đi vào trong lục soát xem xem bọn chúng đã gây ra chuyện gì”

Đang nói thì người của đoàn cảnh vệ trong phòng phát hiện bọn cướp này đã cướp được rất nhiều châu báu vàng bạc, đã sắp đầy mấy hòm chất trong góc phòng, các hòm đều buộc dây thừng xem ra đang định chuyển đi, Bọn binh lính không dám chậm trễ nên nhanh chóng khênh đến trước mặt Hòa Thân. Hòa Thân thấy bọn hải tặc đứng là còn làm được chút chuyện tốt, vừa định cho Lưu Toàn thu lại, nhưng nghĩ đây là cơ hội thu phục nhân tâm, nay không thể vì nhỏ mất to, nên cười: “ Đêm hôm nay mặc dù chúng ta có chút công dùng ngư dao giết gà, nhưng huynh đệ cũng đã phải nguy hiểm, số vàng bạc này là tài sản bất chính do bọn cầu tặc cướp được, không tìm được chủ nhân, cũng không thể xung vào kho lương. Lưu Toàn hãy dựa vào đầu người chia cho anh em đi”

Bọn binh lính nghe Hòa đại nhân nói sẽ phân phát tiền bạc cho mình, ban đầu còn có chút không tin, nhưng khi thấy Lưu Toàn đoàn trưởng bắt đầu phân phát theo đầu người, những bạc trắng, dây chuyền vàng, còn có ngọc châu đều bày ra trước mặt, đúng là không thể không tin, bọn họ đột nhiên cảm động quỳ xuống hết trước mặt Hòa Thân, liền mồm nói: “ Nguyên chết trung thành với Hòa đại nhân, vì Hòa đại nhân hi sinh không tiếc”

Sau khi chiến trường dọn dẹp sạch sẽ, xác của mấy tên cầu tặc cũng được chôn gần đó. Hòa Thân nhìn thấy xác của Lưu Tuấn Tài vẫn nằm đó nên ra lệnh: “ Hãy bọc xác Lưu đại nhân lại, đợi sau khi về báo cáo với tổng đốc đại nhân rồi xử lý”

Kì thực Hòa Thân biết, nếu báo cáo Doãn Kế Thiện thì Doãn Kế Thiện cũng cười cho xong chuyện. Một tên phản bội như Lưu Tuấn Tài mặc dù có công với triều đình nhưng ai nấy đều khinh thường hắn. Ban đầu Doãn Kế Thiện cho hắn làm thành môn lĩnh, chẳng qua chỉ để cho bọn người ý chí không kiên định, đầu chí không kiên cường của Bạch Liên Giáo xem, chứ ai mà thật sự coi trọng Lưu Tuấn Tài.

Trên đường thu binh về thành. Hòa Thân gọi mấy người Nhiễm Kiện, Thôi Minh, Đỗ Tử Kiệt, Tạ Phi Dao lại bên cạnh, bắt đầu tổng kết tình hình xuất binh. Hòa Thân thấy lần hành động này mặc dù là làm lớn vấn đề nhưng cũng coi như là chiến đấu thực sự, nhất thiết phải nghiêm túc xem xét đánh giá lại. Mấy

“Tướng lĩnh cấp cao” hôm nay cũng thu hoạch được không nhỏ nên vô cùng khâm phục Hòa Thân, nay thấy Hòa đại nhân yêu cầu phải tổng kết những điểm chưa được, nên bắt đầu hăng hái phát biểu.

Nhìn lại mấy tên lính, bọn họ khi xuất phát đều rất phấn chấn, không ngờ khi về còn có thu hoạch nên ý chí càng lên cao, quân tâm càng kiên định, chuyến này đi đúng thật thành công. Ai nấy bước đi càng thêm chỉnh tề, nhìn từ xa đã sắp bằng với quân dã chiến chính quy của thế kỉ 21 rồi.

Hòa Thân nói: “ Nếu vừa đi vừa cho họ hát quân ca thì đúng là hăng hái hơn rồi”

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—0000—

68. Chương 68: Phúc Họa Khó Đoán

Đã tự: Kiếm Giới

Sự việc bọn hải tặc ở Chùa Lâm Giang qua đi hơn nửa tháng. Hòa Thân và Lưu Toàn đều dành hết tâm sức cho đội quân này. Trong thành Nam Kinh gần đây xảy ra mấy vụ án, dường như đều do cánh quân này lo hết, khi có thời gian rỗi, thì 4 “tướng lĩnh cấp cao” bắt đầu dần thuộc hạ của mình ra ngoài thành thao luyện. Cứ mỗi 3 ngày, Lưu Toàn soái lĩnh toàn bộ quan binh đi diễn tập, đến lúc đó nhất định phải mời Hòa đại nhân đến hiện trường tham quan chỉ đạo.

Sáng sớm nay khi ăn cơm sáng xong. Lưu Toàn dẫn theo Nhiễm Kiện, Đỗ Tử Kiệt. ... đến tìm Hòa Thân thương lượng xem có nên trang bị thêm súng cho binh lính không. Hòa Thân nhìn tư thế của mấy người, đều là điệu bộ phát triển mạnh mẽ, trong lòng lo lắng: trước mắt hơn 100 người đều tập luyện âm ỉ bên ngoài thành, bách tính cũng bàn ra tán vào, một số quan viên cũng nói ra nói vào, nay lại phát triển mạnh hơn, thế không phải khiến người ta nghi ngờ hắn có âm mưu gì sao? Dù trong lòng hắn đúng là có ý thế nhưng cũng không thể khiến người khác nhận ra sớm thế được.

Tạ Phi Kiếm nói: “Đại nhân, Từ sau khi đến chùa Lâm Giang tiêu diệt bọn hải tặc kia, tiểu nhân thấy súng kíp đúng là rất lợi hại, chúng tiểu nhân bình thường chỉ biết luyện tay chân, nhưng đến lúc mấu chốt, thì thứ đồ này chỉ cần khai nòng, tất cả đều xong cả”

Hòa Thân nghĩ: “ Lời này có lý, tên này khá”

Tạ Phi Kiếm vừa nói xong Đỗ Tử Kiệt tiếp lời: “ Cái thứ đó lợi hại gì chứ, nỗ một phát lại phải nạp thêm đạn thêm thuốc, đúng là mất thời gian, kẻ địch sao cho chúng ta thời gian chứ?”

Nhiễm Kiện nói: “ Chính thế, lần trước chúng ta ỷ vào đông người, có nỗ súng có đâm giáo, bọn kia mới không thể xông lên, nếu đầu từng cặp, thì súng không thể có tác dụng như *thieu hỏa côn”

Hòa Thân biết bọn Đỗ Tử Kiệt, Thôi Minh, Nhiễm Kiện đều là những tay có chân tay khá, khi nghe Tạ Phi Kiếm nói súng kíp lợi hại, đều thấy không quen nên cười nói: “ Chân tay phù hợp với việc đánh đơn độc giáp lá cà, súng kíp phù hợp khi hai quân đối đầu, mỗi thứ có một ưu thế riêng, ta thấy chúng ta không thể vô hạn khuếch đại uy lực của súng kíp, cũng không thể cho rằng chỉ công phu tay chân là có thể đánh hạ được địch thủ thiên hạ, hai cái kết hợp lại chính là lấy dài bù ngắn”

Đám đông thấy Hòa Thân nói thế không nói thêm gì nữa. Lưu Toàn nói: “ Vừa rồi Hòa đại nhân đã thể hiện rõ thái độ, sau này chúng ta lĩnh hội nghiêm túc, chỗ nào không hiểu thì thảo luận với nhau. Ta thấy sau này chúng ta cần tranh thủ cho binh sĩ tập luyện thể chế, tập quyền cước, một mặt cho họ luyện tập tốc độ nạp đạn, rút ngắn thời gian nạp đạn, nâng cao mệnh trung suất, không thể giống như lần trước, chỉ có mười mấy tên hải tặc, lại khiến cho chúng ta bắn nhiều đạn thế, nếu cứ thế, bao nhiêu đạn cho đủ”

Hòa Thân nghe Lưu Toàn lúc này sắp trở thành nhân vật rồi, phân tích vấn đề đầu ra đó, vừa biết liên hệ lí luận và thực tế, lại còn hiểu ý của thượng cấp, cứ thế ít năm nữa, có khi trở thành nhà tiểu quân sự rồi, nên hắn liền nói: “ Các người sau này cứ theo lệnh của Lưu đoàn trưởng mà làm, về việc súng kíp có thời

gian rảnh ta sẽ đến vô khổ của nha môn tổng đốc hỏi thử xem, xem xem có thể phân thêm cho các người không”

Lưu Toàn dẫn 4 người kia đi ra, thì có người vào bẩm: “ Bên ngoài có mấy người muốn gặp đại nhân”

Hòa Thân này ở Nam Kinh cũng coi như là một nhân vật có tiếng tăm rồi, có người đến thăm không phải chuyện hiếm gặp nên ra lệnh: “ Cho vào”

Lát sau thấy trong sân vọng lên tiếng cười nói: “ Tư thế của Hòa đại nhân đúng là lớn”

Hòa Thân nghe người đó nói rất sảng khoái, hoàn toàn không có sự cẩn trọng của khách mới đến nên vội bước ra sân xem, thì thấy trong sân có ba người lạ, người nổi bật nhất vừa cao vừa đen, là một người trung niên tai to mặt lớn, người vừa cười nói chính là ông ta rồi.

Hòa Thân vội bước lên trước chào hỏi: “ Xin mời lão huynh vào nhà. Hòa Thân chậm trễ, xin mời...”

Người kia vẫy tay với hai người đứng sau, hai người kia đứng lại tại cửa rất nghiêm chỉnh. Hòa Thân thấy hai người này rất ra dáng phục tùng, nhất cử nhất động rất gọn ghẽ, thì biết đúng không phải người thường, nên nói với Lưu Toàn: “ Hãy mời hai vị lão huynh này đến phòng khách ngồi, dâng trà ngon lên”

Đáng ra Hòa Thân làm thế đã là rất nể mặt bọn họ nhưng hai người kia nghe lời Hòa Thân nhưng không hề để tâm cứ đứng ở đó không đổi. Hòa Thân thấy tư thế đó liền biết hôm nay chắc chắn là gốc rễ cứng rồi, nếu các người không nể mặt ta thế, thích đứng thì đứng.

Lưu Toàn lúc đó bối rối, thấy hai người kia không thèm coi trọng Hòa Thân vô cùng bức bối đang định nổi giận nhưng thấy Hòa Thân ra hiệu nên âm thầm mắng một câu mới quay lưng rút lui. Hai người kia không thay đổi sắc mặt cứ đứng đó như hai tòa núi.

Người vừa cao vừa đen đến phòng khách, trước hết đưa mắt đánh giá bày trí trong phòng, nhìn tranh chữ trên tường, rồi nhận chén trà người hầu mang lên. Hớp mấy ngụm rồi nói: “ Hòa đại nhân nay đúng là nhân vật phong vân ở Nam Kinh, khâm phục, khâm phục”

Hòa Thân nghe lời này có chút ỉn ỷ nên cười ha ha: “Đâu có đâu có, ta chỉ là làm được chút chuyện dưới tay của tổng đốc đại nhân, lão huynh nói thế khiến Hòa mỗ hổ thẹn, không biết lão huynh là ai”

“Ồ” Người đó nhìn Hòa Thân nhưng không đáp ngay mà lấy một nõ điều thuốc ở eo ra, cắm thuốc bật lửa, rồi nhả khói.

Hòa Thân thấy người đó thân hình vạm vỡ, ung dung tự tại, hẳn chưa từng gặp qua, lại thấy nõ điều lớn, đột nhiên nghĩ đến một người, không lẽ người này lại là Kỉ Quân Hiểu Lam.

Hòa Thân chưa từng gặp Kỉ Quân , ấn tượng đối với Kỉ Quân, chỉ là hình tượng mà hắn xem trong phim ở kiếp trước. Kỉ Hiểu Lam trong “hoàng đế Càn Long” là một người gầy ốm, Kỉ Hiểu Lam trong những bộ phim khác đều là nhân vật vừa phong lưu vừa khoáng đạt, nhưng người trước mặt lại khác xa với ấn tượng đó của hắn. Tuy nhiên Hòa Thân hiểu, hình tượng nhân vật trong phim đều do hậu thế nhào nặn, căn bản không hợp với lịch sử, cái tên béo đen trước mặt nói không chừng là tài tử Kỉ Quân chấn động thiên hạ trong Đại Thanh.

Hòa Thân nói: “ Cái nõ điều của lão huynh thật lợi hại, hôm nay thật khiến Hòa mỗ mở mang tầm mắt, Trong triều đại Thanh ta e rằng chỉ có nõ điều của Kỉ đại nhân mới có thể bì với cái của lão huynh”

Người đó nghe Hòa Thân nói thế, rít mạnh hai hơi cười: “Kỉ trung đường, tại hạ chính là Kỉ Quân”

Hòa Thân chẳng qua chỉ là phán đoán chủ quan thế, nay thấy người này nói chính là Kỉ Quân, nhìn điệu bộ có vẻ không đùa, liền đứng dậy chấp tay: “ Thì ra là Kỉ trung đường Kỉ đại nhân, hạ quan chậm trễ rồi” trong lòng lại nghĩ: Sớm nghe người ta nói Kỉ Quân không hợp quần, hôm nay thấy đúng quả nhiên danh bất hư truyền. Nếu Hòa Thân ta còn đi con đường cũ, thì đã là một đại oan gia với ông Kỉ Hiểu Lam trước mặt rồi.

Chi thấy Kỉ Hiểu Lam cười sảng khoái, nói thẳng: “ Người không biết không đáng trách, lần này đến đây mời Hòa đại nhân đi một chuyến, có người muốn gặp Hòa đại nhân”

Hòa Thân sững ra: Hắn sớm đã nghe nói Kỉ Hiểu Lam đã sớm được Càn Long điều đến quân cơ, đã là tổng soạn quan của “ tứ khố toàn thư”, là hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, nay lại đến Nam Kinh xa xôi này, lại có ai muốn gặp mình, còn có ngự tiền đại thần bồi vương bạn giá, lại do Kỉ Quân tiếng tăm đến truyền lời nữa, không lẽ Càn Long đã đến Nam Kinh?

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

69. Chương 69: Cận Kiến Càn Long

Đã tự: Kiếm Giới

Hòa Thân nghĩ Càn Long có khả năng đã đến Nam Kinh trong lòng thấy hoang mang. Hắn không sợ hoàng đế Càn Long thần vũ nhất anh minh nhất, mà ngoài dự liệu của hắn, mấy hôm trước Doãn Kế Thiện vừa nhận được mệnh chiếu nội đình phát đến, theo thời gian trên đó, thì Càn Long tháng sau mới đến Nam Kinh, sao nay đã đến rồi chứ?

Nay trong thành Nam Kinh không có chút tin tức gì, các nha môn vẫn biện sai như thường, tri phủ Nam Kinh của hắn lại càng không nhận được mệnh lệnh nào. Nay như thế, thì Doãn Kế Thiện cũng hoàn toàn bị động không biết, lại kì quái hơn nữa, cho dù Càn Long không theo ngự giá đi tuần, mà đến Nam Kinh trước, thế ông ta nên đến chỗ Doãn Kế Thiện trước chứ, sao lại cho Kỉ Hiểu Lam đến đây gọi riêng hắn đến?

Hay là Kỉ Hiểu Lam đã nhận ra được việc hắn âm thầm chiêu binh mãi mã, nay ra tay tiêu diệt hắn, nghĩ đến đây tim hắn lạnh buốt, bất giác rung mình một cái.

Kỉ Hiểu Lam là người tuyệt đỉnh thông minh, nhìn thấy Hòa Thân như thế, đã hiểu rõ đến 9/10 những suy nghĩ của Hòa Thân nên cười nói: “ Hòa đại nhân, sao? ở Nam kinh còn có chỗ ngại không dám đi sao?”

Mặc dù Hòa Thân hiểu rõ Kỉ Quân và Càn Long trong lịch sử như lòng bàn tay nhưng nay hắn đến triều Thanh không đi cùng con đường như đại tham quan Hòa Thân trước đây, cho nên không nghi ngờ gì nữa sẽ xảy ra rất nhiều nhân tố không xác định được. Càn Long trong lịch sử vô cùng tin tưởng Hòa Thân, điều này không giả một chút nào, Kỉ Hiểu Lam trong lịch sử cũng bất lực với Hòa Thân, đây cũng là sự thực nhưng nay mọi chuyện đều loạn rồi.

Nghĩ ngợi xong Hòa Thân nói: “ Kỉ đại nhân, không biết người muốn gặp ta rốt cuộc là ai”

“Hòa đại nhân, đây không phải là nơi nói chuyện, hãy cùng ta đi một chuyến” Kỉ Hiểu Lam cười.

Hòa Thân thấy chuyện đã thế, nên đành chấp nhận thăm nghĩ: Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh được, ta đi gặp Càn Long thì sao, nay nếu không gặp sau này sớm muộn cũng có ngày gặp nên đứng dậy nói: “ Nếu đã thế thì ta đành cùng đi với Kỉ Trung Đường rồi”

Lưu Toàn thấy Hòa Thân muốn ra ngoài, nên vội dẫn theo mấy người đi theo sau. Hòa Thân nghĩ thế cũng tốt mặc dù đến lúc mấu chốt cũng không có tác dụng gì lớn, nhưng rốt cuộc là một chiếu ứng, thế nên cùng Kỉ Quân ra khỏi nha môn tri phủ, Kỉ Quân đi trước dẫn đường, Hòa Thân và Lưu Toàn đi theo sau, hai người đi theo Kỉ Quân đương nhiên là thị vệ, bọn họ đi sau cùng, theo dõi nhất cử nhất động của đám người, đương nhiên là đã được bố trí từ trước.

Nhìn thấy Kỉ Quân ra khỏi cửa bèn đi về phía Tây, sau đó đi vào Đại Bi Hạng, lên cầu Thái Bình rồi đi qua đường tiền phủ nhằm hướng Nam đi tiếp, Hòa Thân nhìn thấy đây không phải chùa Tì Lô hay sao, nên hỏi Kỉ Quân: “ Kỉ Trung Đường, không lẽ phương trượng chùa Tì Lô cần gặp ta?”

Kỉ Quân cười, lại hút thêm mấy hơi thuốc, nhả khói cười nói: “ Người gặp ngài đang đứng trước mặt, đến rồi sẽ biết thôi- Hòa đại nhân cứ đi theo ta” Nói xong bước lớn thẳng vào chùa.

Chùa Tì Lô vốn tên là viện Tì Lô, là một tiểu am nhỏ, vì bên trong thờ phụng “ Tì Lô già ná phạt” mà thành tên, sau đó vì Khang Hy đi tuần thị miền nam tiến hành tu sửa hành cung mới dần tạo nên

quy mô. Lúc đó có người gọi là thái tử Chu Tam ôm pháo tấn công Khang Hy, chuyện này xảy ra càng khiến ngôi chùa này nổi tiếng. Sau khi Khang Hy đi khỏi, nơi này bị ngọn đuốc đốt cháy tan hoang. Đến thời Ung Chính, tổng đốc Lương Giang Lý Vệ lại tiến hành tu bổ, nay trở thành ngôi chùa đệ nhất Nam Kinh.

Hòa Thân lên dốc núi nhìn xa xa, thì thấy một dãy núi cao chót vót, Nam Bắc giáp Trường Giang. Tây giáp thành Thạch Đầu, phía đông liễu nước tương y, Yên Tử Cơ, Hồ Cự Quan, Thanh Lương Sơn hiện ra xa xa, đúng là thánh địa đệ nhất Nam Kinh.

Vừa đến cửa chùa Tì Lô, thì từ sau cửa có 4 người xuất hiện ngăn cản Lưu Toàn và đám người còn lại lại, hai thị vệ đi đằng sau dẫn Hòa Thân đi vào trong.

Lưu Toàn nhìn thấy bọn này muốn bắt Hòa Thân, lo đến mức muốn nổi giận, nhưng nhìn thấy xung quanh không phải là nơi hãn có thể phát tiết, lại thấy Hòa Thân nháy mắt với hắn, ý ra lệnh hãy đứng đợi ở cửa, nên chỉ có thể dẫn mấy người kia ra chờ ở ngoài tự. Hòa Thân cùng Kỉ Quân đi vào sân lớn đến trước đại điện phía Đông, bọn họ mỗi lần qua cửa, đều có mấy thị vệ đứng canh giữa, xem ra vô cùng cảnh giác.

Gian phòng thiền vô cùng rộng rãi, tường phía tây rất thấp, có thể nhìn thấy rừng liễu bên ngoài, hai bên phòng thiền đều nhìn thấy binh lính cầm giáo dài đi tuần tra. Hòa Thân nhìn lên trên thì thấy ngay cả đỉnh phòng cũng có người mai phục, xem ra hoàng đế Càn Long đúng là ở trong chùa Tì Lô rồi.

Đến trước cửa phòng chính của phòng thiền. Kỉ Quân ban nãy còn thông thả nay trở nên vô cùng chính tề, nhất cử nhất động đều vô cùng cẩn trọng. Kỉ Quân quay đầu lại nói với Hòa Thân: “ Hòa đại nhân hãy đợi chút, ta vào trong báo một tiếng” Nói xong liền đẩy cửa đi vào.

Lúc này đã đến chính ngọ, ngoài sân yên ắng, mấy thị vệ cùng đi ban nãy đều đứng trên hành lang, nhìn Hòa Thân như nhìn thú săn, gian phòng thiền yên ắng, căn bản không nghe thấy tiếng người nói chuyện. Hòa Thân đột nhiên thấy một cảm giác không an toàn.

Hòa Thân đột nhiên nghĩ đến Đồng Trác và Hà Tiến trong “tam quốc diễn nghĩa”, hai người bọn họ đến lúc chết đều như thế, thậm chí Hà Tiến vốn mưu quyền loạn chính, sáng sớm còn nhàn tản, đợi sau khi có người gọi hắn vào tiến cung, một túi thuốc đã bị ném bay đầu. Ngoài ra còn có mấy nhân vật lớn dưới một người trên vạn người khi bị trảm, dường như đều đột nhiên được gọi đi gặp ai đó, nhất định là con đường chết, Nếu Càn Long ra tay với lão tử thì sao? Không thể nào, bản thân nay chỉ là tri phủ Nam Kinh nhỏ bé, chẳng lẽ đến mức đó?

“Hòa đại nhân, hoàng thượng cho gọi” Kỉ Quân bước từ trong ra, nói với Hòa Thân đang sững ra.

“Hoàng thượng” Hòa Thân nói.

“Chính là đương kim thiên tử, thế nào, Hòa đại nhân không tin sao?” Kỉ Quân khẽ cười.

“Không, Ta chỉ không ngờ hoàng thượng lại gặp ta” Hòa Thân nói.

“Mau vào đi, hoàng thượng đang đợi đấy” Kỉ Quân giục.

Hòa Thân liền đi theo, cẩn trọng bước vào.

Từ bên ngoài nhìn vào thì 5 gian phòng thiền không lớn nhưng vào bên trong thì thấy thật rộng, bên trong bày trí rất sạch sẽ gọn gàng, xem ra đây giống như phòng khách nhỏ, Bọn họ đi qua gian phòng khách nhỏ, bên trong có một gác ẩm lớn, cũng rất chính tề, trên bàn trước cửa sổ bày văn phòng tứ bảo, điển tịch cổ sách... nhìn thấy biết ngay là thư phòng, lúc này Hòa Thân không để ý là Càn Long bình thường vẫn xem sách gì, chỉ biết cùng Kỉ Quân bước tiếp.

Qua thư phòng vào một phòng ngủ, bên trong có rèm tơ, thì thấy người bên trong gọi: “Các người hãy lui ra trước, sau đó đi Vô Hồ gặp Phúc Khang An đợi trẩm về Bắc Kinh sẽ bố trí hãn xuất binh”

Người nói đương nhiên là Càn Long. Hòa Thân đang định vén rèm bước vào thì Kỉ Quân vội bước lên trước ngăn lại: “ Hoàng thượng đang cùng mấy vị đại nhân thảo luận đại sự quân quốc, xin Hòa đại nhân đợi

chút” Nói xong bèn nhỏ giọng dặn hần nên hành lễ thế nào khi gặp hoàng thượng.

Hòa Thân nghĩ: Đúng là phiền toái, vừa rồi ta đứng bên ngoài đợi thì lại lỗi ta vào, bây giờ lại đang nói chuyện với người khác, không phải cố ý làm khó dễ hay sao? Lúc này hần sao dám trách móc chứ, đành lặng lẽ đứng đó đợi.

Đợi khoảng nửa tuần cơm thì thấy người bên trong lục tục đi ra. Kỉ Hiểu Lam và mấy người này chào hỏi rồi đi vào báo: “ Tri phủ Nam Kinh Hòa Thân đến rồi ạ”

“Cho vào” Càn Long nói.

Hòa Thân chưa từng gặp hoàng đế, thực sự rất muốn nhìn xem Càn Long có giống thiên tử mặc long bào đầu đội mũ như trong phim hay không nên sau khi đi vào cứ ngẩn đầu nhìn thì thấy trên ghế có một người đang ngồi, khoảng 50 tuổi, mặc áo lụa, bên ngoài khoác thêm áo bào màu nâu, quanh eo còn đeo thêm dải minh hoàng, còn chưa đợi hần đánh giá xem Càn Long trông thế nào Kỉ Hiểu Lam đã dùng tay phát vào hông hần ý là khi gặp hoàng thượng không được đứng nhìn thế, mau quỳ xuống.

Hòa Thân theo sự chỉ bảo lúc trước của Kỉ Quân quỳ xuống nói: “ Hòa Thân tri phủ Nam Kinh khấu kiến vạn tuế”

“Hòa Thân là người Kì ư?” Càn Long hỏi.

“Vâng, Tộc Mãn. Nữ cồ Lộc Thị, thuộc chính hồng kì” Hòa Thân đáp.

“Nghe nói người là tri phủ Nam Kinh của Doãn Kế Thiện” Càn Long hỏi.

“Vâng, vì nguyên tri phủ Nam Kinh Vương Kế Thừa sao lãng chức trách nên Doãn đại nhân tạm thời đình chức, cho nên Doãn đại nhân lệnh cho thần thay Vương đại nhân nhận chức tri phủ Nam Kinh” Hòa Thân đáp.

“Bản lĩnh của người không nhỏ” Càn Long đột nhiên đứng dậy đến trước mặt Hòa Thân nói.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

70. Chương 70: Gia Quan Tẩn Tước.

Đã tự: Kiếm Giới

Hòa Thân nghe Càn Long nói hần “bản lĩnh không nhỏ” sợ run lấy bầy xem ra đúng là hoàng thượng định tính chuyện với Hòa Thân rồi, không lẽ hôm nay là ngày giỗ của mình sao?

Càn Long bật cười “ ha..ha..” “Không lẽ trẫm nói không đúng ư? ở Kinh Thành người là quý tộc danh môn, nhưng sau khi rời khỏi Kinh thành, người đến huyện lệnh huyện Huỳnh Dương Hà Nam nhận Triệu Nhân Nghĩa làm sư phụ, sau đó biến mình thành “Trợ lý đặc biệt” của tri phủ Khai Phong Liễu Hỉ Công, phủ khai phong lớn thế cũng không giữ nổi người, lại đến Nam Kinh tung hoành. Từ tri phủ tứ phẩm, người khác đã phần đầu một đời, còn người chỉ cần múa mép trước mặt Doãn Kế Thiện đã có thể khiến Doãn Kế Thiện phong chức cho”

Hòa Thân thấy Càn Long nắm rõ hần thế nghĩ: “ Toi rồi, lần này toi thật rồi, xem ra đợi Càn Long lật lại quá khứ của mình, mới hạ lệnh xử mình. Ta*** sao mà khổ quá” Hòa Thân sớm nghe nói tai mắt của mấy vị hoàng đế nhà Thanh vô cùng linh thông , bên cạnh 9 nhi tử phong vương của Khang Hy đều có tai mắt, Chiêm can sở do Ung Chính lập ra, thị vệ ở đó thậm chí còn lợi hại hơn lương xướng Đông Tây thời Minh triều. Lại đến Càn Long, vì muốn phòng mấy người con của mình giống như thời Khang Hy tranh đấu, cho nên đối với mấy đứa con trai của mình cũng giám sát vô cùng nghiêm ngặt. Nghe nói con trai thứ 11 của Càn Long Vương Vĩnh Tinh thành thân, đêm khuya cùng một ái phi hành sự, ái phi kia chỉ nói một câu

“ Lão đầu tử bao giờ quy thiên” ngày hôm sau phi tử này liền bị mấy người không rõ danh phận mang đi, sống chết không rõ. Đến nay Càn Long đã tường tận về hần thể, cũng không có gì lạ.

Nghe Càn Long nói tiếp “ Theo dõi hành động hai năm gần đây của ngươi, đúng là không ra tay thì thôi, chỉ cần ra tay thì đúng là vô cùng đáng nể. Lưu Dung quay về nói với ta, khi ông ta xử lý chuyện tổn thất kho lương ở Khai Phong đã bị ngươi làm cho vô cùng lồi thối, đến nay ông ta cũng không hiểu ngươi đã kiếm 100 vạn lạng ở đâu, nay chuyện ở Nam Kinh không cần trầm nói, chỉ dựa vào một câu nói của ngươi, nay Doãn Kế Thiện đã sắp biến thành thần tài rồi, hôm qua nghe nói số tiền quyên từ các vùng trong kho lương Lương Giang đã vượt qua nghìn vạn lạng...”

Hòa Thân nghe xong mới phát hiện ngữ khí nói chuyện của Càn Long không đến mức nghiêm trọng, thậm chí có chút khoa trương tán thưởng thế nên khẽ ngẩng đầu lên nhìn trộm Càn Long: Càn Long đã hơn 50 tuổi, hai bên miệng và mắt đã có nếp nhăn hàng lông mày đầy thần thái, đen thẫm, tinh thần rất tráng kiện, nhưng cử chỉ đã hơi chậm* nếu thay áo quần ở một nơi khác đúng là một lão nhân vừa ôn hòa vừa hiền từ, chẳng có bóng dáng đầu của một hoàng đế phong lưu khoáng đạt.

Kì thực Hòa Thân căn bản không hiểu sự lo nghĩ hiện nay của Càn Long, có thể nói Vương triều của Càn Long đã sắp đến biên giới của sự sụp đổ rồi. Việc khiến Càn Long cảm thấy nguy cơ trước nhất chính là bọn người Diên quấy nhiễu ở phương Nam, vốn dĩ bên quân cơ thương định tháng 9 năm nay sẽ cho Phúc Khang An soái quân đi bình định, nhưng đợi Phúc Khang An điều chỉnh 30 vạn quân, ngay lập tức xông lên chiến trường, ai ngờ kho lương các nơi không kiếm đâu ra quân hưởng.

Phúc Khang An tức giận, bên Vô Hồ liền phát ra một câu “ Một ngày ngân lượng không đến, đại quân của ra một ngày không động” đây đúng là chuyện chưa từng có từ khi Đại Thanh kiến quốc, ngoài ra còn chuyện nữa chính là lần Nam tuần lần này của hoàng thượng, vì phô trương Càn Long gần như tiêu sạch ngân lượng trong đại nội, đến nay chưa đến Nam Kinh đã tiêu hết hơn nửa, số còn lại đành phải mượn từ kho lương Mãn Triết và Lương Quảng, đường đường là hoàng đế vương triều Đại Thanh đi tuần thị còn phải mượn tiền mới đi được, đó đúng là sự xỉ nhục rất lớn với Càn Long.

Ngoài ra biên cương Tây Nam, Tây Bắc lại có biến động trong nước lại có Bạch Liên Giáo, Đài Loan đang có loạn, điều này khiến cho hoàng đế cảm thấy không thể chấp nhận. Tất cả nói thẳng ra là quốc khố đại Thanh đang thiếu tiền không những thiếu mà còn là rất thiếu. Nhưng lần này hoàng đế đến Giang Nam thấy vẫn rất phồn thịnh, nghe nói Quảng Châu bây giờ còn giàu có hơn cả Giang Nam,, cho nên việc gấp thiết bây giờ của Càn Long chính là tìm một người có thể quy tài cho mình, Hòa Thân trước mặt chính là người đáng dùng mà hoàng đế quyết định sau khi suy nghĩ cân nhắc

Tâm thuật đế vương của Càn Long đương nhiên không thể kể với ai, quyết định này của hoàng đế đương nhiên cũng khiến người ta không hiểu nổi.

Càn Long thấy lúc này Hòa Thân đã bị mình nói cho tâm phục khẩu phục nên cười thoải mái nói: “ Mau đứng dậy nói chuyện ngồi xuống”

“Tạ ơn hoàng thượng” Hòa Thân nói.

Lúc này bên cạnh có một người không giống cung nữ không giống thái giám đưa cho Hòa Thân một cái bệ sứ, Hòa Thân định thần đứng dậy ngồi xuống, nghĩ: “ Muốn làm gì thì kệ ngươi, lão tử ta phải ngồi xuống cái đã”

“Hòa Thân, chức tri phủ Nam Kinh ngươi có bằng lòng tiếp tục làm không?” Càn Long hỏi.

Hòa Thân liền đứng dậy đáp “Nếu hoàng thượng thấy vi thần đáng làm, thì thần xin làm, nếu..nếu hoàng thượng thấy vi thần không làm được thì vi thần xin miễn chức”

“Vừa rồi ta kể lại những chuyện kia, không phải nói ngươi không xứng chức, càng không phải muốn trị tội ngươi” Càn Long nói.

Lời này của Càn Long khiến hần không hiểu: Rốt cuộc Càn Long muốn gì?

Kỉ Quân đứng ở cửa cũng bị lời của Càn Long khiến cho mơ hồ: Hoàng thượng vừa an ủi vừa chất vấn rốt cuộc là muốn gì. Kỉ Quân khi suy nghĩ là muốn hút thuốc nên tay ông vô thức bắt đầu rút tẩu ra. Càn Long nhìn thấy động tác của Kỉ Quân biết cơn nghiện lại lên rồi cười vui vẻ, nói với Kỉ Quân: “ Hôm nay

không có người ngoài, muốn hút người cứ hút đi” Điều này khiến cho không khí trong phòng thoải mái hơn nhiều.

“Tạ ơn chủ nhân thưởng thuốc” Kỉ Quân vội quỳ xuống tạ ân. Hòa Thân thấy không đúng, tên Kỉ Quân này sao lại gọi là chủ nhân, đáng ra cái từ “ chủ nhân” phải do Hòa Thân ta gọi, sao lại thế?

“Hòa Thân, ngoài tri phủ Nam Kinh trẫm còn muốn bố trí sai sự cho người, không biết người có muốn làm hay không?” Càn Long nói.

Càn Long nói chuyện có một tật, nói gì cũng trước hết gọi to tên người đó, điều đó khiến cho người gan nhỏ sợ vô cùng, nhưng Hòa Thân không còn là Hòa Thân lúc này nữa, nghe Càn Long hỏi mình bằng lòng hay không; hần nhớ Hòa Thân trước đã gặp phải tình huống thế này luôn nói “ Nỗ tài cam nguyện ra sức vì chủ nhân” đại loại những câu như thế nhưng hần nay không muốn thế, hần đã lập chí không làm nô tài nữa, nay hần vừa tiếp cận Càn Long cho nên hần muốn tạo ra một chút đặc sắc Hòa Thân mới, nghe Càn Long hỏi thế, bèn đứng dậy đáp: “ Chi cần có thể phục vụ quốc gia, thần cam tâm tình nguyện”

“Ngồi xuống, ngồi xuống nói chuyện” Càn Long khách khí nói “ Hiểu Lam, lần trước khi trẫm gặp đặc sứ Anh quốc , hần nói Anh quốc bọn hần có đại thần gì... quản lý tiền lương thiên hạ...gọi là...”

“Hoàng thượng. Anh Cát Lợi gọi đó là “ đại thần tài chính” Kỉ Quân đáp.”

“Đúng, đúng, Là đại thần tài chính” Càn Long đột nhiên nhớ ra.

Hòa Thân nghe Càn Long nói gì mà “ Đại thần tài chính” đột nhiên trong lòng kích động vô vùng, ở nước Anh là đại thần tài chính, còn Thanh triều gọi là Hộ Bộ Thượng Thư, không lẽ Càn Long muốn phong mình làm Hộ Bộ Thượng Thư? Gã này đúng là có chút khó hiểu.

Càn Long đi qua đi lại, sau đó nói chậm rãi: “ Đại thần tài chính tương đương với Hộ Bộ Thượng Thư của chúng ta nhưng...” nói đến đây Càn Long dường như có gì đó chần chừ, chỉ thấy Càn Long nhíu mày một cái, rồi nói tiếp: “ Chuyện ở Bắc Kinh không cần hần lo, chi cần lo chuyện ở miền Nam... nên xưng hô thế nào nhỉ”

Hòa Thân thấy Càn Long do dự không quyết, phong quan cho mình còn phải tốn công thế, lại là Thượng Thư lại là đại thần....

“Hòa Thân” Càn Long đột ngột quay lưng dường như đã hạ quyết tâm lớn, nói lớn: “ Trẫm nay ủy nhiệm người làm “ đại thần tài chính” ngự tiền hoàng đế Đại Thanh, ở tại nam Kinh, quản lý tiền lương thiên hạ, lúc cần thiết thay quyền Hộ Bộ, còn nữa, trẫm cho người quyền mật chiết chuyên tấu, có chuyện gì có thể trực tiếp tấu lên trẫm”

Hòa Thân vừa nghe Càn Long phong cho hần chức bất trung bất dưỡng cảm thấy khó chịu nhưng sau đó nghe nói là tổng lý tiền lương thiên hạ, lúc cần thiết có thể thay quyền Hộ Bộ, như thế cấp quan của hần còn cao hơn Hộ Bộ Thượng Thư, Hộ Bộ Thượng Thư là nhất phẩm, vậy hần cũng là đại quan nhất phẩm rồi.

“Ban đầu ta định dẫn người đến Bắc Kinh nhưng quan trường Bắc Kinh là nơi cái bình nhiễu, nếu cho người đến Bắc Kinh không bao lâu người cũng biến chất, nay người quay lại tổ chức nha môn của người, để tiện cho việc của người sau này, chức tri phủ Nam Kinh cứ kiêm nhiệm là được, đợi có người phù hợp người hãy chuyển giao” Càn Long nói.

Hòa Thân định từ chối mấy câu, nghĩ rồi nói: “ Hoàng thượng, sai sự quan trọng như thế, thần sợ làm không tốt”

Càn Long đã có chủ ý, sao cho Hòa Thân từ chối được nên cười: “ Người bây giờ không cần lo lắng, chuyện làm tốt hay không mà hãy nghĩ xem sau này làm thế nào để làm tốt đại thần tài chính, Hiểu Lam, người lập tức hạ chỉ, với hình thức minh chiếu phát đi toàn quốc”

“Tuân chỉ” Kỉ Quân đáp

“Hai người các người hai ngày nay không cần hộ giá, hãy lo việc đặt kế hoạch xây dựng nha môn “ đại thần tài chính” của Hòa Thân, có chuyện gì có thể thỉnh chỉ của trẫm bất cứ lúc nào” Càn Long quả quyết nói.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

71. Chương 71: Xây Dựng Lâu Đài

Quay về nha môn tri phủ Nam Kinh, Hòa Thân không sao kiềm nén được cơn kích động trong nội tâm, dù rằng hắn đã làm người hai đời nhưng sau khi trải qua cảm giác một bước lên mây đến giờ hắn vẫn chìm đắm trong niềm phấn khích. Hòa Thân không ngừng tự bảo mình bình tĩnh, phải giữ bình tĩnh, nhưng một việc lớn thế này dù đổi lại là ai cũng khó mà bình tĩnh được.

Theo ý Càn Long, nha môn “Đại Thanh hoàng đế ngự tiền tài chính đại thần” của Hòa Thân sẽ được đặt tại Chiêm Viên ở thành Nam Kinh, đây là một nơi cực tốt, cùng với Nam Kinh Dự Viên, Vô Tích Ký Xương Viên, Tô Châu Chuyết Chính Viên và Lưu Viên được xưng tụng “Giang Nam ngũ đại danh viên”. Hòa Thân còn biết 200 năm sau nơi đây còn trở thành Đông Vương phủ của Dương Tú Thanh – thủ lĩnh Thái Bình Thiên Quốc, tòa lâm viên này tọa bắc hướng nam, sâu 127m, rộng 123m, tổng diện tích đạt hơn 15.000m², thật là một thắng cảnh lý tưởng hội tụ đủ nơi làm việc, nơi ở và khu vui chơi nghỉ dưỡng.

Thánh giá Càn Long lưu lại náo nhiệt ở Nam Kinh hơn nửa tháng, Hòa Thân không đi xem thử, dù gì trước kia thường thấy cảnh hoành tráng ấy trên màn hình ti vi rồi, có đến tận mắt chứng kiến cũng chỉ thế mà thôi. Trong hơn hai mươi ngày qua, Hòa Thân và Kỷ Quân dốc toàn lực bắt đầu xây dựng nha môn, nơi nào để xử lý công vụ, nơi nào làm chỗ ngủ, nơi nào dùng tiếp khách, nơi nào tản bộ ngắm hoa, nơi nào bố trí gia quyến và nhân viên nha môn... Tất cả đều được sắp xếp thỏa đáng, làm hết mọi thứ thế mà Chiêm Viên vẫn còn hai phần ba đất trống ấy chứ!

Nhân viên trong nha môn một phần được chuyển đến từ phiên khổ các nơi tỉnh Giang Nam, một số đi theo Hòa Thân từ nha môn tri phủ Nam Kinh, còn một số là quân chính quy phụng chỉ chuyển từ lại bộ ở Bắc Kinh đến đây. Hòa Thân dựa theo kiến thức thời hiện đại và những gì học được trong trường đại học, bắt đầu thiết lập các cấp đơn vị và phòng ban theo ý mình, các bộ phận liên quan vừa mới mẻ lại quen thuộc một khi thành lập, khiến đại tài tử Kỷ Quân cũng phải trở mắt ngạc nhiên, dựa vào công lực mấy mươi năm đèn sách, kiến thức uyên bác của Kỷ Quân, cuối cùng vẫn không cách gì hiểu được cách vận hành bộ máy nha môn mới của Hòa Thân.

Đội thánh giá Càn Long vừa rời khỏi Nam Kinh, Hòa Thân liền bắt đầu nghiêm túc xây dựng tòa lâu đài thuộc về mình, trước tiên hắn điều toàn bộ 150 tên thân binh của mình ở nha môn tri phủ Nam Kinh đến, chia nhau bố trí phòng thủ vòng trong vòng ngoài, số còn lại dựng doanh trại đóng quân ngoài Chiêm Viên, được lệnh triệu tập sẽ lập tức có mặt, ngoài ra lại chiêu mộ một đội thanh niên khỏe mạnh và biết chút công phu quyền cước, bảo Lương Kiện, Thôi Minh, Đỗ Tử Kiệt và Tạ Phi Kiếm bốn người luân phiên huấn luyện, sau đó lựa chọn từ trong đó ra những người xuất sắc bổ sung vào đội quân trực thuộc của mình.

Lưu Toàn đứng là có tầm nhìn xa trông rộng, không đợi Hòa Thân cho phép đã sai người xây 4 chòi canh ở bốn góc khu vườn, mỗi ngày phái 32 tên lính luân phiên túc trực trên đó, xung quanh bờ tường còn được quần dây xích sắt, nhìn từ xa hệt như một tòa thành nhỏ phòng thủ kiên cố.

Hơn một tháng qua Hòa Thân bận tới tấp mắt mũi, vừa phải lo chuyện của nha môn lại phải bận tiếp các quan viên lớn nhỏ đến chúc mừng. Mới đầu chỉ có vài người ở mấy tỉnh Giang Nam, sau đó ngay cả quan viên các nơi như Hồ Quảng, Thiểm Cam, Lương Quảng, Mạnh Chiết, Tứ Xuyên cũng kéo đến, quan lớn có tổng đốc, tuần phủ và an sát sứ, quan nhỏ có tri phủ, phiên ti và nghị ti các loại, người nào người nấy tươi cười hơn hớn đến bày tỏ lòng thành. Giờ đây đám quan viên này đều biết rõ trong lòng, Hòa Thân cai quản tiền lương của cả vương triều Đại Thanh, thật ra chính là một cánh tay của Càn Long ở Giang Nam, quyền lực thực tế không hề thua kém bất cứ một quân cơ đại thần nào ở Bắc Kinh, nếu thiết lập được mối quan hệ tốt với Hòa Thân, sau này thăng quan phát tài há chẳng phải dễ dàng hơn sao?

Mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp, ban đêm đóng cửa Chiêm Viên, bên trong trở thành thiên hạ của Hòa Thân, ban ngày đi ra ngoài, quan văn nhìn thấy vội xuống kiệu, võ tướng chạm mặt vội xuống ngựa đến tâng bốc hết lời, Hòa Thân có thể nói đã danh chính ngôn thuận trở thành Giang Nam vương rồi.

Hòa Thân luôn cảnh tỉnh bản thân: Tuyệt đối không được làm loạn, bây giờ dù mình giữ chức quan to đến đâu, đó cũng vì một câu nói của Càn Long, bây giờ dù mình oai phong đến đâu, chỉ cần lão già Càn Long ho một tiếng là đủ lấy cái mạng nhỏ của mình rồi.

Hòa Thân cũng hiểu rõ tình cảnh của mình, Càn Long phong hắn làm “Đại Thanh hoàng đế ngự tiền tài chính đại thần” chẳng qua muốn hắn giúp quản lý ngân khố Đại Thanh, đợi đến khi Càn Long cảm thấy quốc khố dồi dào rồi, Hòa Thân cũng được nuôi béo tốt rồi thì sẽ bắt đầu đem hắn ra giết mổ. Hòa Thân dù ngốc cũng đã sống gần 20 năm ở thế giới hiện đại đầy gian trá, đâu thể giẫm lại vết xe đổ của đại gian thần Hòa Thân trong lịch sử chứ?

Tuy nói là thế, nhưng bắt tay thực hiện nghiệp lớn thì không đơn giản chút nào, Hòa Thân suy đi tính lại, cảm thấy vẫn nên hành động theo kế hoạch vạch ra lúc đầu, một mặt âm thầm làm giàu, mặt khác lén chiêu binh mãi mã, đến lúc nguy cấp sẽ giáng một đòn bất ngờ, phải khiến Càn Long cúi đầu chịu thua mới được...

Có câu “Sung túc tư tưởng thâm dục”, câu này nói không sai tí nào, Hòa Thân bận bịu lo toan mọi việc xong, ngoại trừ nhớ nhung hai mỹ nhân như hoa như ngọc Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh xa tận phủ Khai Phong ra, còn bắt đầu nhớ tiểu mỹ nữ Tô Kỳ Nhi của xưởng dệt Tô gia rồi. Hôm đó tuy chỉ vội vã gặp mặt một lần, nhưng dáng vẻ yêu kiều và cá tính độc đáo của Tô Kỳ Nhi làm Hòa Thân không sao quên được, hắn luôn muốn tìm cơ hội đến gặp nàng, khổ nỗi không nhỉnh ra được chút ít thời gian, bây giờ mọi việc đã đâu vào đấy, thế là Hòa Thân chọn một ngày đẹp trời, dẫn theo Lưu Toàn đến xưởng dệt Tô gia tìm Tô Kỳ Nhi.

Suốt dọc đường đi, Hòa Thân phát hiện xưởng dệt Tô gia gọn gàng ngăn nắp hơn so với trước kia, ngoài xây một bức tường lớn vây lấy các xưởng dệt nhỏ tản mát bên ngoài, nhà xưởng chính bên trong cũng tăng thêm rất nhiều khung dệt và nữ công nhân, xe lớn chở nguyên liệu và số người vào xưởng kéo hàng chen chúc qua lại không ngớt, quy mô xưởng dệt đúng là mở rộng hơn trước nhiều.

Lần này Hòa Thân không gặp được Tô Kỳ Nhi trong “văn phòng xưởng trưởng”, hắn được một tên gia nhân dẫn vào Tô gia đại viện, Tô Kỳ Nhi đang bàn bạc công việc với vài nhân viên quản lý xưởng dệt, thấy Hòa Thân đi vào vội cho đám người kia lui xuống, nhiệt tình mời hắn vào nhà.

“Hòa đại nhân đến nhà đòi nợ đấy à?” Tô Kỳ Nhi vừa giáp mặt đã mỉm cười nói đùa.

Hòa Thân say đắm ngắm nghía mỹ nhân, chỉ thấy Tô Kỳ Nhi càng xinh đẹp hơn trước, mái tóc dài óng ả buông xõa sau lưng, cặp mày cong vút, đôi mắt long lanh, bờ môi chín mọng mang nụ cười quyến rũ, hai má lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện hết như búp sen chớm nở mặt hồ, Hòa Thân xao xuyến trong lòng, cười nói: “Ta nào dám đến đây đòi nợ chứ! Tô cô nương nói vậy thì sau này ta không dám đặt chân vào Tô gia nữa rồi.”

“Chúc mừng Hòa đại nhân thăng quan tiến chức! Ta vừa định đích thân đến chúc mừng, không ngờ Hòa đại nhân đã đến Tô gia trước rồi.” Tô Kỳ Nhi lịch thiệp nói.

“Ta thấy xưởng dệt Tô gia của cô nương cũng phát triển nhanh đấy nhỉ! Mới 2 tháng trôi qua mà ta sém không nhận ra rồi, xem ra ta cũng nên chúc mừng cô nương.” Hòa Thân nhẹ nhàng đáp lễ.

“Hòa đại nhân không nhắc thì thôi, hễ nhắc đến chuyện kinh doanh thì ta có việc này muốn cầu xin Nhân Nghĩa đại ca giúp đỡ đây!” Tô Kỳ Nhi chột rầu rĩ than thở.

“Hử?” Hòa Thân chưng hửng hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ cô nương lại gặp phải chuyện gì sao?”

“Đâu chỉ là gặp chuyện, lần này gặp phải tai họa diệt môn rồi.” Tô Kỳ Nhi đỏ hoe đôi mắt, sụt sùi trình bày: “Hôm qua Lạc Bảo đại nhân ở Giang Ninh sai người chuyển lời, nói gần đây lô hàng Vân Cẩm mà xưởng dệt Tô gia tiến cống vào đại nội là hàng thứ phẩm, hoàng hậu nương nương và tổng quản nội vụ phủ đã trách tội xưởng, hai hôm nữa thôi Lạc Bảo đại nhân sẽ dẫn quân đến đóng cửa xưởng dệt Tô gia rồi. Vừa rồi ta và mấy người quản lý đang bàn cách thu xếp hậu sự đó!”

Hòa Thân lúc đầu còn chưa hiểu, nhưng nghĩ kỹ hơn liền ngộ ra ngay: Lạc Bảo muốn bá chiếm xưởng dệt Tô gia nên cố tình kiếm chuyện đây mà.

Hòa Thân nghiêng răng tức giận, tên Lạc Bảo nhà ngươi là cái thá gì chứ, dám động vào mỹ nhân của Hòa Thân ta, cứ chống mắt mà xem ta trừng trị ngươi thế nào, để ngươi nếm thử mùi lợi hại của Hòa lão gia. Xem bộ lần này của gái không thành rồi, bèn nói với Tô Kỳ Nhi: “Tô cô nương, việc này cô nương cứ yên tâm, ta quay về không đến 3 ngày sẽ giải quyết ổn thỏa giúp cô nương mà!”

Tô Kỳ Nhi nghe Hòa Thân lớn giọng vỗ ngực đảm bảo, nửa tin nửa ngờ nói: “Nghe nói tên Lạc Bảo kia là chỗ thân thích với một quý phi trong cung, chỉ e Hòa đại nhân...”

Hòa Thân cười ha hả trấn an: “Tô cô nương cứ yên tâm đi! Ở Nam Kinh này chưa có việc gì Nhân Nghĩa đại ca không giải quyết được.”

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

72. Chương 72: Gấp Lửa Bỏ Tay Người (1)

Giang Ninh Tích Tạo phủ ở Nam Kinh được lập vào năm thứ 2 Thuận Trị hoàng đế, chuyên giám sát tơ lụa tiền cống vào cung, chức Giang Ninh Tích Tạo cũng do đại thần nội vụ phủ được hoàng thượng tin cậy đảm trách, lại có tên gọi “Giang Ninh Tích Tạo Bộ Viên”, địa vị chỉ dưới Lương Giang tổng đốc, rất được Đại Thanh hoàng đế tín nhiệm, vì chức vụ này thực chất có thể thu thập tình báo ở vùng Giang Nam báo về triều đình nên quyền thế không thể xem thường.

Giang Ninh Tích Tạo hiện tại nhiệm là Lạc Bảo, gã chính là em trai của vương quý phi Nã La thị, muốn lật đổ tên này không phải chuyện dễ, nhưng Hòa Thân cực giỏi thủ đoạn, Càn Long chẳng phải để ta làm tổng quản tiền lương trong thiên hạ sao? Chỉ cần liên quan đến ngân lượng và lương thực thì Hòa Thân có quyền can thiệp, có câu “giết giặc giết kẻ cầm đầu trước”, giờ ta sẽ trảm một tên quốc cữu để người trong thiên hạ nhìn vào, xem sau này còn ai dám chống đối tài chính đại thần Hòa Thân ta nữa không?

Hòa Thân đột nhiên nhớ đến Tào Tuyết Cần, Tào gia cũng là cận thần của hoàng đế, khi xưa quyền cao chức trọng, nhưng chỉ vì thời đó Ung Chính thiếu tiền tiêu, mấy trăm vạn lượng bạc thâm hụt đã đủ khiến một danh gia vọng tộc tan thành tro bụi, nếu đã thế ta sẽ điều tra thử việc thâm hụt ngân sách của Lạc Bảo ngươi lúc tại nhiệm trước.

Nghĩ đến đây, Hòa Thân lập tức gọi chủ nhiệm văn phòng trực thuộc vào phòng làm việc, bảo ông ta dẫn thuộc hạ kiểm tra tất cả sổ sách do Giang Ninh Tích Tạo phủ dâng lên, sau đó báo cáo chi tiết lại với hắn.

Tên chủ nhiệm văn phòng này tên Lâm Chi Vạn, vốn là một cao thủ kiểm tra sổ sách ở Lại bộ, lúc này đã sớm bị Hòa Thân sai Lưu Toàn mua chuộc, vừa nghe Hòa đại nhân hạ lệnh, ông lập tức triệu tập thuộc hạ bắt đầu lao vào kiểm kê tính toán, chỉ một lúc sau đã cầm sổ sách vào gặp Hòa Thân báo cáo: “Bẩm Hòa đại nhân, sổ sách qua lại giữa Giang Ninh Tích Tạo phủ và nội vụ phủ Bắc Kinh trong thời gian một năm sáu tháng đều được kiểm tra rõ ràng, trong phiên khổ Lương Giang, Lạc Bảo đại nhân vẫn còn thâm hụt 50 vạn lượng bạc.”

Hòa Thân vừa nghe báo có thâm hụt liền phẫn chấn tinh thần, nhủ thầm: “Lạc Bảo ơi! Cả nhà Tào Tuyết Cần chỉ vì tiếp đón Khang Hy 4 lần nam tuần mà thiếu tiền quốc khố còn được xem có lý do chính đáng, nhưng tiểu tử ngươi mới đến Nam Kinh nhậm chức chưa được 2 năm, vừa không cần ngần ngại tiếp thánh giá lại không quyền góp cứu tế, thế mà dám lấy của phiên khổ 50 vạn lượng bạc, ta không đem ngươi ra xử thì còn biết tìm ai xử đây! Góc gác ngươi có cứng cũng không thể so với Tào Tuyết Cần chứ? Nên nhớ gia gia Khang Hy hoàng đế của Càn Long uống sữa tăng tổ mẫu của Tào Tuyết Cần lớn khôn, gia gia của Tào Tuyết Cần khi xưa còn là bạn học và ngự tiền thị vệ hầu hạ bên cạnh Khang Hy đấy.”

Hòa Thân vừa định sai người đi truyền Lạc Bảo về hỏi chuyện, chợt thấy binh sĩ gác cổng chạy vào dâng lên một tấm danh thiếp, Hòa Thân liếc mắt xem qua, thấy trên danh thiếp ghi “Phúc Khang An”, vội hỏi: “Phúc đại soái hiện đang ở đâu?”

“Phúc đại soái dẫn theo mười mấy thân binh đang đợi ngay ngoài cổng!” Tên binh sĩ khúm núm đáp lời.

“Mau mời!” Hòa Thân vội dẫn Lưu Toàn ra ngoài nghênh đón.

Lúc này Phúc Khang An nên thao luyện binh mã ở Vu Hồ, chuẩn bị xuất binh nam hạ bình loạn mới phải, tại sao vô duyên vô cớ chạy đến đây tìm Hòa Thân ta nhỉ? Hòa Thân vừa đi vừa suy ngẫm, chỉ thoáng chốc đã hiểu ra: Phúc Khang An đến tìm ta lấy bạc đây mà. Hòa Thân nghĩ thầm: “Càn Long ơi Càn Long, mi thật là xảo trá, chức tài chính đại thần của ta còn chưa ngồi nóng ghế thể mà đã có người đến đòi tiền rồi.”

Hòa Thân thấy Phúc Khang An chỉ ngoài hai mươi tuổi, nước da trắng trẻo hết như một tên công tử ăn không ngồi rồi, đầu giống đại nguyên soái dẫn binh xông pha trận mạc chứ, nhưng hắn cũng nghe qua uy danh của Phúc Khang An, từng tiêu diệt gọn 3 vạn phản tặc ở Sơn Đông, dẹp yên Thiên Địa hội ở Dương Châu, tiếp đến tại Tứ Xuyên chỉ với 3000 binh mã ít ỏi đại bại 7 vạn đại quân của Bạch Liên giáo, những chiến công đó đủ chứng minh Phúc Khang An là một đại soái tài năng.

Với chút kiến thức lịch sử, Hòa Thân còn biết Phúc Khang An chính là con riêng của Càn Long với phu nhân Đường Nhi của Phó Hoàn, nay được Càn Long vô cùng tin cậy, Phó Hoàn vừa mất đã giao chức “Thiên hạ bình mã đại nguyên soái” cho Phúc Khang An, có thể nói hiện nay Đại Thanh triều ngoài Thập Ngũ a ca Ngung Diễm được Càn Long sủng ái nhất ra thì tên Phúc Khang An này được nhận ơn thánh thượng nhiều nhất rồi.

Hòa Thân tuy âm ức trong lòng, nhưng hắn hiểu rõ lúc này tuyệt đối không thể đắc tội với tiểu bá vương Phúc Khang An, thế là vừa đặt chân ra khỏi cổng Chiêm Viên đã tươi cười hơn hớn nói: “Phúc đại soái đích thân đến đây, thứ cho Hòa mạo muội chào đón tiếp!”

Phúc Khang An nổi tiếng nóng nảy, khắp triều Đại Thanh đều biết, vốn dĩ hắn tưởng Hòa Thân chỉ là một tên quan ninh bộ, chẳng qua Càn Long nhất thời cao hứng nên mới ban cho một chức quan hư danh. Hôm qua Càn Long hạ chỉ bảo Phúc Khang An đến Nam Kinh tìm Hòa Thân lấy bạc, hắn vốn chẳng ôm nhiều hy vọng, lần này đến đây chẳng qua chỉ muốn tìm người trút cơn bức tức, không ngờ khi gặp Hòa Thân lại không hề có cảm giác chán ghét. Phúc Khang An thấy Hòa Thân khách sáo như thế, ý định kiếm chuyện đã được gạt sang một bên.

Hai người đi vào phòng khách, Phúc Khang An ngồi xuống chưa kịp uống trà đã hỏi ngay: “Hòa đại nhân, lần này bốn soái vì quân hưởng nên đến đây. Chắc Hòa đại nhân cũng biết gần đây người Miến Điện rất ngông cuồng ở vùng Vân Nam, bá tánh sinh linh đồ thán, biên cương Đại Thanh nguy ngập, quân hưởng một ngày không đến thì đại quân không thể ra tiền tuyến được.”

Hòa Thân thấy quả nhiên Phúc Khang An đến đòi tiền, lại phát hiện tính khí nóng nảy của hắn, thế là một điệu kẻ mượn đao giết người nẩy ra trong đầu.

“Phúc đại soái, đó là chuyện vô cùng cấp bách, đừng nói hạ quan hiện đang quản lý tiền lương, dù chỉ là một lê dân bá tánh bình thường, chỉ cần triều đình có nạn, vậy đương nhiên phải dốc hết túi ra tương trợ rồi.” Hòa Thân nghiêm túc bày tỏ.

“Ồ!” Phúc Khang An ngạc nhiên thốt lên, không ngờ Hòa Thân lại hào sảng như thế, uống một ngụm trà xong nói: “Hòa đại nhân tuy trẻ tuổi mà rất biết phân nặng nhẹ, theo ta thấy còn hiểu đại nghĩa hơn cả đám vương tôn đại thần trong triều kia. Nhắc đến bọn người ấy là ta muốn nổi điên, ta đến Lại bộ đòi tiền, 2 tên thượng thư, 4 tên thị lang, 5 tên lang trung, bảy tám tên đường quan của Lại bộ cùng lắc đầu như sóng vỗ, nay biên cương nguy cấp, quốc gia cần điều động binh mã bình định bờ cõi, thế mà đám đại thần này không xem quốc gia đại sự ra cái đình gì cả.”

“Phúc đại soái quá khen rồi, Hòa mạo muội cảm thấy hổ thẹn!” Hòa Thân cười tủm tỉm khiêm tốn vài câu.

Lúc này Hòa Thân đã toan tính xong kế hoạch, bèn gọi Lưu Toàn đến gần hạ lệnh: “Phúc đại soái và các thuộc hạ thân tín chắc đi đường vất vả rồi, người hãy thu xếp để Phúc đại soái và các huynh đệ tắm rửa

trước, lấy y phục mới cho các huynh đệ thay, sau đó mời đến ‘Vy Đình’ phía sau hậu hạ trà nước, ta phải chuẩn bị ngân lượng cho Phúc đại soái làm quân hưởng, khi nào xong sẽ bày tiệc thết đãi khách quý.”

“Tuân lệnh!” Lưu Toàn nhanh nhẩu chạy đi, chỉ chốc lát đã quay về mời Phúc Khang An: “Phúc đại soái, tiểu nhân đã chuẩn bị đâu vào đấy ở sau vườn rồi ạ, mời đại soái và các vị huynh đệ qua đó nghỉ ngơi.”

Phúc Khang An không ngờ chuyển đi Nam Kinh lần này lại diễn ra thuận lợi đến thế, thấy Hòa Thân đã gọi thuộc hạ đến, xem bộ cần lập tức đổi chiếu sổ sách cấp ngân lượng ngay, thế là đứng dậy chấp tay nói: “Làm phiền Hòa đại nhân rồi, ta sẽ đi uống tách trà nghỉ ngơi trước, chuyện quân hưởng xin làm phiền Hòa đại nhân vậy!” Dứt lời, đi theo Lưu Toàn rời khỏi đại sảnh.

Hòa Thân chỉ làm vài thao tác đơn giản rồi căn dặn hai tên thuộc hạ: “Cầm lệnh bài của ta đến phiên khổ Giang Nam lấy bạc cho Phúc đại soái!” Xong việc, Hòa Thân cố tình ngồi chơi một lúc mới đến Vy Đình phía sau gặp Phúc Khang An.

“Mọi việc ổn thỏa chứ Hòa đại nhân?” Phúc Khang An vừa thấy Hòa Thân xuất hiện đã nôn nóng đứng dậy dò hỏi.

“Xong hết cả rồi! Phúc đại soái, vừa rồi hạ quan vẫn chưa kịp hỏi lần này đại soái xuất binh cần dùng bao nhiêu ngân lượng vậy?” Hòa Thân làm bộ sốt sắng tìm hiểu.

Phúc Khang An thấy Hòa Thân hỏi con số cụ thể, biết việc quân hưởng chắc không thành vấn đề rồi, liền thẳng thắn nói: “30 vạn đại quân của ta mỗi ngày cần tiêu hao 8 vạn lượng bạc, ta chuẩn bị sẵn 15 vạn quân đến Vân Nam trước, chiến sự ban đầu chủ yếu là đuổi hết quân Miến Điện xâm phạm lãnh thổ Đại Thanh ta ra khỏi bờ cõi, chắc chỉ cần dùng khoảng 100 vạn lượng là đủ. Đợi giết sạch quân Miến Điện xâm chiếm xong, bước tiếp theo sẽ tiến sâu vào lãnh thổ Miến Điện giao chiến, đến lúc đó quân phí chắc sẽ nhiều hơn, ta nghĩ đại khái cần 600 vạn lượng bạc.”

Thật ra Phúc Khang An không hề hy vọng Hòa Thân đưa đủ toàn bộ số ngân lượng cần dùng, chỉ là mong Hòa Thân ít nhiều cấp cho chút đỉnh, xem như không uổng chuyến đi này, trước mặt ba quân tướng sĩ cũng tỏ ra có sĩ diện.

Hòa Thân quan sát sắc mặt đủ đoán ra ý đồ của Phúc Khang An rồi, bèn mỉm cười nói: “Số ngân lượng cần dùng ban đầu hạ quan đã chuẩn bị xong cho Phúc đại soái rồi, tháng trước có kiểm kê phiên khổ các tỉnh, hai tỉnh Tứ Xuyên, Hồ Bắc còn dư ít ngân lượng, hạ quan đã chuyển toàn bộ số bạc về Nam Kinh, hiện có sẵn 50 vạn lượng cất tạm trong kho, vừa rồi hạ quan đã sai người đi lãnh bạc, đợi họ đổi thành ngân phiếu rồi sẽ mang về; 50 vạn lượng còn lại chắc cũng không thành vấn đề, Lạc Bảo đại nhân của Giang Ninh Tích Tào phủ gần đây có mượn tạm 50 vạn lượng bạc, hạ quan vừa kiểm tra sổ sách, chứng thực số tiền trên hiện đang nằm trong tay Lạc Bảo đại nhân, lát nữa chúng ta gọi Lạc Bảo đại nhân đến, tin chắc ông ấy sẽ hoàn trả số bạc ngay thôi. Còn 600 vạn lượng quân hưởng mà Phúc đại soái cần dùng trong chiến sự về sau, Hòa mỗ cần thêm thời gian điều động từ các nơi, đến lúc đó tất nhiên không làm hỏng đại sự của Phúc đại soái!”

Phúc Khang An nghe nói có thể nhận ngay 100 vạn lượng, vui mừng quá đổi, vội nói: “Vậy bây giờ chúng ta truyền gọi Lạc Bảo ngay đi, đòi hẳn trả 50 vạn lượng bạc đã mượn.”

“Phúc đại soái không cần nôn nóng, chúng ta dùng cơm trước đã! Hạ quan đã truyền lệnh xuống dưới bày tiệc chiêu đãi đại soái. Phúc đại soái hãy yên tâm! Nghe nói Lạc Bảo đại nhân rất hiểu lý lẽ, tuyệt đối không vì mấy mươi vạn lượng mà ảnh hưởng việc quân của Phúc đại soái đâu!” Hòa Thân hí hửng gọi to: “Lưu Toàn đâu, mau bày tiệc lên nào!”

Ăn no uống kỹ, Phúc Khang An gật gù hài lòng, lại lên tiếng nhắc: “Hòa đại nhân, bây giờ có phải chúng ta gọi tên Lạc Bảo gì đó đến được rồi chứ?”

“Đại soái nói đúng lắm! Không nên trễ nải việc quân. Lưu Toàn, mau phái người đến Giang Ninh Tích Tào phủ truyền gọi Lạc Bảo đại nhân đến đây mau, ta và Phúc đại soái sẽ đợi ở chánh đường!”

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

73. Chương 73: Gấp Lửa Bỏ Tay Người (2)

Lạc Bảo hình như đêm qua phong lưu khoái lạc ở đâu nên giờ vẫn đang ngủ khò, bị dẫn đến đại sảnh tỏ ra rất bức bối, vừa vào cửa liền quát tháo ầm ĩ với Hòa Thân: “Có việc gì mà kêu ta đến đây thế? Không cho người ta nghỉ ngơi hả?” Nói xong đặt mông ngồi ngay xuống một chiếc ghế trống mặc kệ Hòa Thân có cho phép hay không.

Phúc Khang An ngồi nhìn thái độ của Lạc Bảo cảm thấy ghét cay ghét đắng, trước giờ chưa ai dám hống hách trước mặt “Thiên hạ bình mã đại nguyên soái” như thế, chưa đợi Hòa Thân mở miệng, Phúc Khang An đã lên tiếng: “Lạc Bảo, hôm nay truyền người đến đây là có việc quan trọng cần hỏi...”

Chưa đợi Phúc Khang An nói hết câu, Lạc Bảo đã vênh mặt ngắt lời: “Người là ai? Có quyền gì mà truyền gọi ta hả?”

“Ta là Phúc Khang An!”

“Phúc Khang An? Ồ... có nghe qua, là người dẫn quân đánh trận ấy mà, vậy tại hạ xin tham kiến Phúc đại soái!” Nói xong, Lạc Bảo lại cúi đầu ngáp dài uể oải.

Phúc Khang An từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa từng chịu nhục như lần này, thấy Lạc Bảo không coi “Thiên hạ bình mã đại nguyên soái” do Cần Long sắc phong ra gì, lập tức nổi giận đùng đùng, đưa tay tháo thanh bảo kiếm đeo ngang lưng đập mạnh lên bàn, nghiêm giọng quát to: “Lạc Bảo, mau đứng dậy nghe ta hỏi chuyện!”

Lạc Bảo thấy Phúc Khang An nổi giận, khí thế dữ tợn liền rung mình một cái tỉnh ngủ hân, đứng lên đi đến trước bàn, neho mắt liếc thanh bảo kiếm, lẩm lét hỏi: “Phúc đại soái, ngài định làm gì?”

Phúc Khang An nguôi giận đôi chút, danh mặt nói: “Lạc Bảo, ngươi hãy mở to mắt nhìn cho rõ! Đây là thượng phương bảo kiếm do hoàng thượng ngự ban, ngay cả các vị vương gia trong triều nhìn thấy kiếm này cũng phải khom lưng hành lễ, các đại thần còn phải quỳ xuống khấu đầu, ngươi dám miệt thị thánh thượng hả? Quỳ xuống!”

Phúc Khang An vừa hét lên hai chữ “Quỳ xuống!”, hai tên thân binh lập tức từ bên ngoài hùng hổ xông vào đập thẳng vào sau gối Lạc Bảo làm gã khụy ngay xuống đất.

Phúc Khang An cười gằn một tiếng, nhếch mép khinh miệt hỏi: “Lạc Bảo, nghe ta hỏi đây! Người mượn từ phiên khổ Lương Giang 50 vạn lượng bạc, nay đang để ở đâu hả?”

“Bạc? Bạc nào ấy nhỉ?” Lạc Bảo nghe Phúc Khang An hỏi đến tiền liền giả đờ mắt trí nhớ.

“Đưa giấy nợ cho Lạc Bảo đại nhân xem!” Hòa Thân nhanh nhẩu ra lệnh cho thuộc hạ.

Lạc Bảo trở mắt nhìn tờ giấy nợ ghi bằng nét bút của mình, xưa nay gã ngang ngược quen rồi, dù ở Bắc Kinh cũng chưa phải sợ ai, nói gì nay đang ở Nam Kinh, bèn cười gằn nói: “Chỉ là mượn tạm vài chục vạn lượng bạc thôi mà, có gì to tát đâu chứ? Đại Thanh triều có quan viên nào chưa từng mượn ngân lượng trong quốc khố tạm nào?”

“Người phải trả ngay cho ta, vì 50 vạn lượng bạc đó ta cần dùng làm quân hưởng, nếu người không giao nộp thì ta sẽ xử theo quân pháp!” Phúc Khang An điên tiết gào to.

“Thì từ từ ta mới trả được chứ, bảo trả liền ta đào đâu ra nhiều ngân lượng như thế hả?” Lạc Bảo đứng phất dậy gân cổ cãi.

Hòa Thân thấy thời cơ đã đến, bèn cười tủm tỉm đổ dầu vào lửa: “Lạc Bảo đại nhân, ngài dám nói không có tiền ư? Mùng 3 tháng trước ngài bao hết Tiêu Tương lầu trên sông Hoài Hà du ngoạn, còn chuộc thân cho một ca nữ tên Thúy Vân, nghe nói ngài quảng xuống bàn xấp ngân phiếu 7000 lượng; còn Thời Linh trang viên ở ngoài thành Nam Kinh, người bán ra giá 30 vạn, ngài không thèm trả giá, hào phóng lấy tiền trả rồi ký tên vào giấy tờ mua bán ngay; 2 năm nay ngài lên vận chuyển Vân Cẩm bán sang Quảng Châu,

mỗi lần kiếm lợi nhuận hơn 2 vạn lượng, thế mà giờ đây ngài lại nói không có tiền trước mặt Phúc đại soái à?”

Lạc Bảo tuy biết rõ Phúc Khang An là nhân vật cỡ bự không dễ đắc tội, nhưng bảo gã ỏi ra 50 vạn lượng bạc đã nằm gọn trong túi thì chẳng khác nào lấy mạng gã, dù sao cũng chưa đến lúc phải lựa chọn giữa tiền và mạng sống, tất nhiên phải cố trì hoãn việc trả tiền rồi. Thật ra Lạc Bảo ngang bướng như thế cũng vì ỷ vào tỷ tỷ đang làm quý phi, gã tin Phúc Khang An chỉ ra oai chút đỉnh, nếu gã kiên quyết không trả thì cũng không ai dám thẳng tay trừng trị. Suy đi tính lại, cuối cùng đồng tiền che mờ lý trí, Lạc Bảo hát hàm thách thức: “Tiền thì không có, chỉ có cái mạng này thôi, nếu muốn thì lấy đi!”

Phúc Khang An này giờ cố nén giận, cuối cùng đã đến lúc bộc phát, tức giận gào to: “Lạc Bảo, người dám thách ta đấy à! Số đại thần quyền cao chức trọng chết dưới tay ta ít nhất cũng phải hết mười mấy người, bây giờ có thêm người cũng không phải nhiều, ta sẽ lấy cái mạng chó của người trước, sau đó tịch thu gia sản của người, đem bán lấy 50 vạn lượng làm quân hưởng, số tiền còn dư sẽ mua cỗ quan tài tốt cho người. Người đâu, lôi xuống chém!”

Hai tên thân binh hùng hổ lao vào khóa tay Lạc Bảo lôi xềnh xệch ra ngoài, Hòa Thân thấy ánh mắt tức giận của Phúc Khang An liền biết hẳn không phải nói đùa, chỉ cần bị lôi ra ngoài thì cái mạng của Lạc Bảo xem như chấm dứt tại đây.

Hòa Thân suy nghĩ thấu đáo, một người là quốc cứu, người kia là con riêng của Càn Long, nếu để xảy ra nhân mạng, tuy Lạc Bảo do Phúc Khang An hạ lệnh giết, nhưng lão Càn Long không phải tên ngốc, thêm vào mục quý phi gì đó dèm pha vài lời, khó đảm bảo sau cùng Càn Long không truy cứu trách nhiệm lên đầu mình.

Nghĩ đến đây, Hòa Thân vội đứng dậy ngăn hai tên thân binh lại, ghé tai Phúc Khang An nói nhỏ: “Phúc đại soái, chúng ta nên nể mặt quý phi nương nương một chút, theo ý hạ quan nên tước bỏ mũ ô sa của tên khốn này trước, sau đó đại soái tấu rõ lên hoàng thượng, nên xử trí thế nào chúng ta đợi thánh chỉ hoàng thượng cũng chưa muộn. Không biết ý đại soái thế nào?”

“Vậy còn quân hưởng của ta thì sao?” Phúc Khang An nôn nóng hỏi.

“Vừa rồi hạ quan chợt nhớ trong phiên khổ tri phủ Nam Kinh vẫn còn 50 vạn lượng bạc, vốn định dùng làm chi phí tu sửa hành cung của thánh tổ Khang Hy gia, nay quân tình khẩn cấp, hạ quan sẽ đưa khoản tiền đó cho đại soái trước, đợi vài tháng nữa các tỉnh nộp ngân lượng về hạ quan lại bù vào thiếu hụt vậy!” Hòa Thân nhỏ nhẹ giải thích.

Phúc Khang An nghe vậy cảm động vô cùng, ai không biết đương kim thánh thượng kính trọng nhất chính là thánh tổ Khang Hy gia chứ? Việc tu sửa hành cung chắc là chỉ ý ban xuống lúc nam tuần, nay Hòa Thân dám mạo hiểm kháng chỉ đưa tiền trước cho Phúc Khang An đủ thấy hẳn nghĩa khí thế nào rồi, thế là Phúc Khang An xúc động nói: “Thật là làm khó Hòa đại nhân quá! Nếu không phải gia phụ lúc sinh thời từng có nghiêm lệnh không cho phép ta kết giao với đại thần trong triều thì ta đã kết bái làm huynh đệ sinh tử với Hòa đại nhân rồi.”

Hòa Thân mỉm cười nói: “Phúc đại soái, kết bái huynh đệ chỉ là về mặt hình thức, chỉ cần sau này đồng cam cộng khổ thì chúng ta tuy không phải huynh đệ nhưng có khác gì huynh đệ đâu?”

“Hòa đại nhân đúng là bậc hào kiệt! Để ta xử trí tên khốn này trước rồi chúng ta nói chuyện tiếp.” Phúc Khang An hào hứng nói.

Lạc Bảo lúc này sợ đến nỗi bần rần tay chân, cổ sức giãy giụa thoát khỏi hai tên thân binh, quỳ xuống dập đầu van xin: “Nhị vị đại nhân xin tha mạng! Ta nhất định trả tiền mà... Xin nhị vị đại nhân khai ân!”

Phúc Khang An nhìn bộ dạng thảm hại của Lạc Bảo càng thêm gai mắt, đập bàn cái rầm quát lên: “Tội chết có thể tha nhưng vẫn phải trừng phạt nặng người mới được. Người đâu, tước mũ ô sa của hắn, lôi xuống đánh 50 trượng, áp giải vào đại lao đợi lệnh Hòa đại nhân xử trí!”

Lần này thì Hòa Thân không lên tiếng cầu xin giúp Lạc Bảo nữa, hai tên thân binh kéo lê Lạc Bảo ra ngoài, tiếp đến tiếng la hét thảm thiết vang lên, Lạc Bảo bị đánh tới tả ném vào một góc, do Phúc Khang An ra lệnh áp giải vào đại lao, nhưng đại lao ở Nam Kinh rất nhiều, nên áp giải vào đâu cần phải xin chỉ thị từ

Hòa Thân mới quyết định, thế nên quốc cữu gia thường ngày quen thói ngang tàng hống hách bị ném tạm vào góc tường nằm đó kêu khóc.

Phúc Khang An vốn tính tình nóng nảy, thấy Hòa Thân đưa đủ 100 vạn lượng bạc liền xin phép cáo từ, Hòa Thân cũng không giữ lại, chỉ nói vài lời khách sáo rồi từ biệt Phúc Khang An.

Leo lên lưng ngựa, Phúc Khang An nắm lấy tay Hòa Thân thân thiết nói: “Hòa đại nhân, từ nay chúng ta là huynh đệ rồi, việc quân khẩn cấp không tiện ở lâu, chúng ta sau này hẹn ngày gặp lại!”

Hòa Thân cũng khảng khái nói: “Đợi khi Phúc đại soái khai hoàn hồi kinh, Hòa Thân nhất định đến trước đại doanh chúc mừng, hẹn ngày gặp lại!”

Tiến đưa tiểu bá vương Phúc Khang An xong, Hòa Thân liếc mắt về phía góc tường, hí hửng nhủ thầm: Ta xem người làm sao dẫn quân đi quấy rối Tô Kỳ Nhi của ta nữa, chiêu “Mượn đao giết người” của ta quả thật xuất sắc!

“Đưa vào đại lao Giang Nam cho ta!” Hòa Thân đồng dục truyền lệnh.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

74. Chương 74: Đoạt Lòng Mỹ Nhân

Giải quyết xong Lạc Bảo, Hòa Thân dẫn theo Lưu Toàn hồi hủ đến xưởng dệt Tô gia, hẳn muốn đích thân đem tin tốt này đến với Tô Kỳ Nhi. Hòa Thân hề nghĩ về mỹ nhân Tô Kỳ Nhi là tìm đập rợn rợn, hẳn không biết sau khi nàng nghe tin tốt này xong sẽ phản ứng như thế nào? Vạn phần cảm kích, điều đó là đương nhiên; không biết nàng sẽ báo đáp mình thế nào nhỉ? Nói không chừng sẽ hiến thân đền đáp đấy, hí hí!

Khi Hòa Thân và Lưu Toàn đến trước xưởng dệt Tô gia, ai ngờ nơi đây đã bị đám đông vây kín. Hòa Thân không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn y phục của đám người này liền biết đó là công nhân trong xưởng dệt, chỉ nghe họ tùm tùm bàn tán xôn xao.

“Không biết hôm nay tiểu thư tập hợp chúng ta tại đây có việc quan trọng gì nhỉ?”

“Người không biết hay giả đồ ngu ngơ đó! Ngày mai Giang Ninh tích tạo Lạc Bảo đại nhân sẽ dẫn quân tra phong xưởng dệt của chúng ta rồi!”

“Chẳng lẽ tiểu thư muốn chúng ta về quê, xưởng dệt đã hoạt động mấy mươi năm phải đóng cửa rồi sao? Thật là đáng tiếc!”

“Tiếc quái gì! Không làm ở đây thì chúng ta đi làm nơi khác, làm ở đâu cũng vì miếng cơm manh áo thôi.”

“Đợi lát nữa tiểu thư ra, việc đầu tiên chúng ta cần làm là đòi trả đủ tiền công cho chúng ta trước!”

Hòa Thân biết nếu không áp dụng biện pháp thì đám công nhân này sẽ làm loạn mất, hẳn vội chen vào đám đông tìm Tô Kỳ Nhi, vào đến bên trong không đợi gia nhân thông báo đã chạy thẳng vào phòng Tô Kỳ Nhi.

Lúc này Tô Kỳ Nhi đang thờ thần bên cạnh khung dệt, vẻ mặt bi lụy càng thêm xinh đẹp, Hòa Thân đứng đó ngây ngây dại dại ngắm nhìn hồi lâu, hẳn biết Tô Kỳ Nhi hiện đã rơi vào trạng thái tuyệt vọng, có lẽ nàng đang hoài niệm những năm tháng huy hoàng của xưởng dệt Tô gia, cũng có lẽ nàng đang đau buồn vì xưởng dệt Tô gia lại hủy trong tay nàng.

Một mỹ nhân như hoa như ngọc làm sao có thể chịu đựng bi thương thế này kia chứ? Hòa Thân quyết tâm đưa nụ cười rạng rỡ trở lại trên mặt nàng.

“Tô tiểu thư...” Hòa Thân cất tiếng gọi khẽ.

“Ai?” Tô Kỳ Nhi ngoảnh đầu lại, nét mặt đượm buồn tiều tụy.

“Sao công nhân lại tập trung hết bên ngoài thế? Nàng có chuyện quan trọng cần nói với họ à?” Hòa Thân giả dò ngây thơ hỏi.

“Ngày mai... ngày mai Lạc Bảo sẽ dẫn quân tra phong xưởng dệt Tô gia đã tồn tại 60 năm rồi, ta... ta còn biết phải làm gì chứ?” Tô Kỳ Nhi ghen ngào thốt lên, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

Hòa Thân chưa xót trong lòng, cũng không biết an ủi nàng thế nào, chỉ nhỏ nhẹ hỏi một câu: “Tô tiểu thư, chẳng lẽ nàng đã quên lời hứa của ta?”

Tô Kỳ Nhi như tóm được cái phao giữa biển cả mênh mông, ánh mắt nàng thấp thoáng hy vọng, vội đứng dậy lắp bắp: “Ngài nói trong vòng 3 ngày...”

Hòa Thân mỉm cười thông báo: “Ta là Nhân Nghĩa đại ca của xưởng dệt Tô gia mà, nay Nhân Nghĩa đại ca mang tin tốt cho nàng đây!”

“Hòa... Hòa đại nhân, chẳng lẽ ngài chịu giúp ta?”

“Hôm nay ta mang đến một tin vui, nhưng không khí ở đây buồn bã quá! Đi nào, ta sẽ thông báo tin vui trực tiếp với công nhân của nàng!” Hòa Thân nhất thời cao hứng, nắm lấy tay Tô Kỳ Nhi bước nhanh ra khỏi phòng.

Tô Kỳ Nhi hoảng sợ trước hành động táo bạo của Hòa Thân, giữa ban ngày ban mặt sao có thể... Nhưng nàng nghĩ lại chẳng phải mình luôn mơ tưởng được như thế sao? Thế là nàng không hề chống cự, mặc kệ Hòa Thân nắm tay cùng đi ra ngoài.

Đám đông công nhân tụ tập bên ngoài đang nóng ruột chờ đợi, đã có một số người mất hết kiên nhẫn bắt đầu la ó om sòm, có vài tên còn xách động đám đông xông vào trong tìm Tô Kỳ Nhi. Hòa Thân nhăn mặt khó chịu, thật muốn bảo Lưu Toàn quay về dẫn một đội quan binh đến trừng trị bọn công nhân nông cạn này, nhưng nghĩ lại nếu sau này mình không làm tham quan nữa, muốn kinh doanh làm giàu thì có lẽ xưởng dệt Tô gia là căn cứ địa đầu tiên của hắn, đám công nhân này sẽ trở thành công cụ giúp hắn tung hoành thương trường, bây giờ không thể hành động lỗ mãng được.

Còn nhớ có một vị vĩ nhân từng nói “Giai cấp công nhân là giai cấp có hy vọng nhất trong tương lai.”, thế là Hòa Thân bỏ tay Tô Kỳ Nhi ra, không hề do dự bước lên bậc thềm cao trước mặt đám đông.

Hòa Thân thông dong phe phẩy quạt vài cái, đồng dục cất tiếng: “Các vị huynh đệ tỷ muội, mọi người hãy yên lặng, ta có vài lời muốn nói!”

Đám đông thấy Hòa Thân chỉ mới ngoài hai mươi tuổi nhưng khí thế phát ra lại uy nghi tột đỉnh, thế là tiếng la ó từ từ im bớt. Hòa Thân vừa định nói tiếp, một công nhân tách khỏi đám đông hét lớn: “Người là ai? Chẳng lẽ người định thay Tô tiểu thư trả tiền công cho chúng ta?”

Đám đông nghe thế lại bắt đầu nhao nhao, vài tên tính tình nóng nảy hòa theo kêu réo: “Ai không biết xưởng dệt Tô gia sắp phải đóng cửa chứ? Ai đến giải quyết cũng vô dụng thôi.”

“Nghe nói Giang Ninh tích tạo Lạc Bảo đại nhân ngày mai sẽ dẫn quân đến bắt người, người có đầu lại Lạc Bảo đại nhân không hả?”

Sao thời nào cũng có những kẻ ưa phá rối thế nhỉ? Đối lại lúc bình thường Hòa Thân đã nổi đóa rồi, nhưng lần này hắn rất biết kiềm chế, mỉm cười tự tin nói: “Tại hạ là Nhân Nghĩa đại ca Hòa Thân của xưởng dệt Tô gia, hôm nay được Tô tiểu thư nhờ cậy, có mấy việc cần thông báo với mọi người.”

Hòa Thân chưa nói hết câu, đám đông bên dưới lại nhao nhao bàn tán. Lần trước xưởng dệt Tô gia bị nhiều thương gia bao vây tấn công, chính là Nhân Nghĩa đại ca ra mặt giúp Tô Kỳ Nhi giải vây, việc này đã sớm lan truyền trong giới công nhân rồi, ai cũng biết Nhân Nghĩa đại ca trước kia là tri phủ Nam Kinh, nay lại lên chức quan lớn hơn. Nay thấy Nhân Nghĩa đại ca xuất hiện, mấy trăm người lập tức bị thu hút vào Hòa Thân ngay.

Hòa Thân ho khan vài tiếng, lớn tiếng nói: “Hôm nay ta sẽ thay mặt Tô tiểu thư thông báo 3 việc, mọi người có gì muốn nói hãy đợi ta nói xong trước đã, ý mọi người thế nào?”

“Được! Được!”

“Nhân Nghĩa đại ca hãy nói đi! Chúng tôi xin nghe!”

“Ai dám làm ồn ta mắng tổ tiên mười tám đời nhà nó!”

Hòa Thân thấy tay ra dấu bảo mọi người im lặng, nói lớn: “Việc thứ nhất, tên Giang Ninh tích tào Lạc Bảo ưa gây sự với xưởng dệt Tô gia vì gây thâm hụt ngân sách một khoản tiền lớn nên hôm qua đã bị triều đình cách chức rồi, hiện đang bị giam trong đại lao Nam Kinh, nghe nói vài ngày nữa còn bị trị tội nghiêm...”

Tin chấn động trên vừa tung ra, đám đông ồn lên như ong vỡ tổ, ai nấy đều vui mừng hớn hở khoa tay múa chân.

“Việc thứ hai, hôm nay là ngày vui lớn của xưởng dệt Tô gia, ta quyết định thưởng cho mỗi người 2 lượng bạc, hôm nay cho nghỉ một ngày, mọi người hãy về nhà đoàn tụ với gia đình...”

Đây lại là một tin chấn động, đám đông công nhân reo hò phấn khích, lao động cực nhọc cả năm ở đây cũng không kiếm được một lượng bạc, vị Nhân Nghĩa đại ca này thưởng một cái là 2 lượng, đám đông công nhân không tôn Hòa Thân làm thánh thần mới lạ.

“Việc thứ ba, ờ... Ngày mai mọi người nhớ đi làm đúng giờ, đến đây phải cố gắng làm việc!” Hòa Thân nói xong phất tay một cái, bắt chước động tác của các vị nguyên thủ quốc gia thời hiện đại, giây phút này hẳn có cảm giác mình là bậc vĩ nhân vừa cải tạo thế giới.

Phát ngân lượng đương nhiên là nhiệm vụ của Lưu Toàn rồi, Lưu Toàn cũng bị lấy nhiễm phong thái hào phóng của Hòa Thân, vừa nghe chủ nhân phán “thưởng cho mỗi người 2 lượng bạc”, vội thò tay vào túi chụp một cú, nào ngờ moi ra một xấp ngân phiếu toàn mệnh giá 100 lượng, lúc này biết đổi bạc lẻ nơi đâu? Thế là tên tiểu tử Lưu Toàn được thỏa chí làm đại gia, tung xấp ngân phiếu trị giá mấy vạn lượng lên không trung, hô lớn: “Nhân Nghĩa đại ca thưởng tiền đây! Nhân Nghĩa đại ca thưởng tiền đây!”

Sau khi đám đông điên cuồng nhặt ngân phiếu mãn nguyện giải tán, Hòa Thân quay lại nhìn Tô Kỳ Nhi, chỉ thấy nàng cảm động òa khóc nức nở, hẳn cười tủm tỉm bước lại gần, Tô Kỳ Nhi vội gạt nước mắt dặn dò a hoàn tùy thân Cầm Tâm: “Mau đi chuẩn bị yến tiệc, đêm nay ta phải đáp tạ Hòa đại nhân...”

“Tiểu thư, bày tiệc ở đâu ạ?” Tiểu a hoàn Cầm Tâm vui vẻ hỏi.

“... Ờ thì... bày trong phòng của ta vậy!” Tô Kỳ Nhi thẹn thùng thốt lên.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

75. Chương 75: Lưu Mạnh Một Lần

Phòng của Tô Kỳ Nhi nằm trên một tòa lầu nhỏ trong Tô gia đại viện, gian phòng bên ngoài là nơi nàng đánh đàn, vẽ tranh và đọc sách, gian phòng nhỏ hơn bên trong được che bằng rèm mỏng màu hồng, tất nhiên đây là khuê phòng của Tô Kỳ Nhi rồi.

Khi đặt chân vào chốn riêng tư thế này, Hòa Thân tất nhiên tâm hồn xao động dữ dội, lúc này đang vào hoàng hôn, mở cửa sổ nhìn ra cảnh sắc sông Tần Hoài, tiếng đàn du dương êm dịu vọng đến từ bên kia sông, cơn gió mát thoang thoảng lướt qua, hàng liễu xanh mượt đung đưa theo gió, lá cây xào xạc nghe vui tai.

Hòa Thân nhủ thầm: Cảnh vật nên thơ trữ tình, mỹ nhân sắc nước hương trời thế này, làm sao ta có thể bỏ qua được chứ!

Hắn cảm thấy suốt nửa năm qua chỉ lo bận rộn toan tính chuyện làm quan lo việc lớn, ngược lại đã gạt sang một bên những thú vui đời thường kiểu thế này rồi, trong lòng tiếc nuối vô cùng, tự nhủ: Đêm nay ta phải phóng túng một lần mới được, cứ giữ bộ mặt đạo mạo mãi ai mà chịu đựng nổi.

Đội tiểu a hoàn tùy thân Cầm Tâm bày tiệc xong, Tô Kỳ Nhi phát tay một cái dận dò: “Cầm Tâm, người cũng ra ngoài đi!”

“Vậy thì càng tốt! Xem ra Tô Kỳ Nhi định...” Hòa Thân không khỏi nôn nao suy nghĩ vẩn vơ, bắt đầu dùng ánh mắt mang vẻ tà niệm ngắm nghía Tô Kỳ Nhi bên cạnh. Chỉ thấy Tô Kỳ Nhi đã thay bộ y phục mới, thân hình tuyệt mỹ khiến người ta mặc sức tưởng tượng, dưới ánh nến lung linh, làn da nàng trắng như tuyết, đôi mắt sáng long lanh, khó mà diễn tả nét phong tình kiều diễm. Lúc này Hòa Thân tuy vẫn giữ biểu tình chính nhân quân tử trên khuôn mặt, nhưng ngọn lửa dục vọng đã bùng cháy hừng hực thiêu đốt nội tâm rồi.

“Vâng, tiểu thư!” Cầm Tâm ngoan ngoãn đáp lại một tiếng.

Hòa Thân biết Cầm Tâm là một tiểu a hoàn thông minh lanh lợi, cô bé tất nhiên biết Tô Kỳ Nhi đơn độc giữ vị Nhân Nghĩa đại ca này trong phòng mang ý nghĩa gì, thế là nhoẻn miệng mỉm cười ý nhị với Hòa Thân xong nhanh nhẹn lui ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa giúp hai người.

Hòa Thân nhìn sơ qua các món sơn hào hải vị bày la liệt khắp bàn, lại ngược mắt nhìn thẳng vào Tô Kỳ Nhi ngồi đối diện, chủ động mở lời trước: “Tô tiểu thư, Hòa Thân xin kính cô một ly, đa tạ tiểu thư nhiệt tình tiếp đãi!”

“Ấy không...Hòa đại nhân quá lời rồi!” Tô Kỳ Nhi thấy Hòa Thân khách sáo kính rượu liền bối rối đứng dậy.

“Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Nếu Tô tiểu thư không chê trách ta là quan viên triều đình thì hãy xưng hô ta một tiếng Hòa công tử? Chẳng lẽ Tô tiểu thư...” Hòa Thân bỏ lửng câu nói, cười tủm tỉm nhìn chăm chăm vào Tô Kỳ Nhi quan sát phản ứng của nàng.

Tô Kỳ Nhi bắt gặp ánh mắt soi mói của Hòa Thân liền thẹn thùng đỏ mặt, cũng không biết nên nói gì, chỉ gọi khẽ một tiếng “Hòa công tử.” Sau đó cúi đầu xuống.

Hòa Thân tức anh ách, hắn đã sớm chán ghét lễ giáo cổ hủ của xã hội phong kiến rồi, nếu cứ tiếp tục thế này thì hôm nay khỏi làm ăn gì cả quá, nay rượu ngon mỹ nữ không thiếu thứ nào, đâu thể để lễ giáo phong kiến nhảm nhí kia phá hỏng cuộc vui chứ, nghĩ thế Hòa Thân mỉm cười thân mật, nhẹ nhàng khơi gợi: “Vậy sau này tiểu thư gọi ta là Hòa công tử, ta gọi nàng là Kỳ Nhi, như thế chẳng phải tốt hơn sao?”

Mấy năm qua Tô Kỳ Nhi theo phụ thân kinh doanh ở Nam Kinh nên ý thức cao hơn các cô gái đồng lứa, nghe Hòa Thân nói ra những lời cợt nhả, tuy cảm thấy hơi quá nhưng lại không chấp nhận, thậm chí trong lòng có phần thích thú, bèn mỉm cười nói: “Hòa công tử thích thì cứ xưng hô như vậy cũng được! Nào, ta xin kính Hòa công tử một ly!” Dứt lời, Tô Kỳ Nhi nâng ly uống cạn trước.

“Tốt!” Hòa Thân mừng thầm trong bụng, cũng nâng ly ngửa cổ uống cạn, nói tiếp: “Hy vọng sau này nàng có thể phát triển xương dẹt Tô gia càng ngày càng lớn.”

Tô Kỳ Nhi nghe Hòa Thân nói vậy, ngẫm nghĩ giây lát, cúi đầu nói: “Hòa công tử, lần trước công tử nói trong vòng 3 ngày sẽ giải quyết Lạc Bảo giúp xương dẹt Tô gia, trong lúc ấy ta đã có một tâm nguyện nhỏ, chính là muốn tặng Hòa công tử một món quà nhỏ, không biết Hòa công tử có chịu nhận hay không?”

“Món quà nhỏ? Quà gì thế?” Hòa Thân tim đập rộn ràng, chẳng lẽ nàng định dâng tặng tấm thân cho mình?

“Ta muốn... ta muốn đem xương dẹt Tô gia tặng cho Hòa công tử!” Tô Kỳ Nhi nghiêm túc nói: “Nếu không có Hòa công tử e rằng xương dẹt Tô gia đã sớm không còn tồn tại rồi, công tử từng mấy lần cứu xương dẹt thoát khỏi nguy nan, ta nghĩ cũng chỉ có công tử mới đủ khả năng phát triển xương dẹt càng ngày càng lớn.”

Đến lúc này Hòa Thân đã sớm nhìn ra tâm ý của Tô Kỳ Nhi đối với mình rồi, chẳng qua do ngại ngùng nên nàng không tiện nói ra, từng cử chỉ hành động của nàng càng chứng minh suy đoán của Hòa Thân là đúng, nghe Tô Kỳ Nhi đề nghị như thế, Hòa Thân đứng dậy đến bên nàng, thật lòng bày tỏ: “Trước kia ta giúp nàng không phải vì muốn chiếm đoạt xương dẹt Tô gia, từ trước đến nay ta...”

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ Hòa công tử không nhận?” Tô Kỳ Nhi ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn thẳng vào mắt Hòa Thân dò hỏi.

Hòa Thân nhìn bộ dạng đáng thương của mỹ nhân, không sao kiềm chế được ngọn lửa dục vọng đè nén bấy lâu nữa, tà niệm thôi thúc hắn liên tục trong nội tâm: Hôm nay ta phải lưu manh một lần thôi! Nghĩ là làm, Hòa Thân lấy hết can đảm dang tay ôm chầm lấy Tô Kỳ Nhi, đặt lên má nàng một nụ hôn nồng cháy, sau đó tình tứ nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Nhận chứ! Ta không chỉ nhận xướng dệt Tô gia, ta còn muốn nhận luôn cả nàng...”

Hành động táo bạo của Hòa Thân vượt ngoài trí tưởng tượng của Tô Kỳ Nhi, tuy tâm ý nàng đã hướng về hắn từ lâu, cũng mộng tưởng có một ngày đến với hắn, nhưng giờ đây đột nhiên bị Hòa Thân ôm trong vòng tay, Tô Kỳ Nhi muốn phản kháng lại, tiếc rằng toàn thân nàng lại mềm nhũn, muốn đáp lại nụ hôn của Hòa Thân lại không dám, đành ngơ ngác không dám động đậy.

Lúc đầu Hòa Thân một lòng chỉ muốn giúp đỡ Tô Kỳ Nhi, nhưng nội tâm lại thôi thúc hắn chiếm đoạt mỹ nhân, bây giờ thấy Tô Kỳ Nhi không những không phản kháng, ngược lại ánh mắt còn chan chứa nỗi chờ mong, hắn lập tức gạt phăng hết mọi nền tảng đạo đức, đặt nhẹ nhẹ Tô Kỳ Nhi xuống ghế, đôi tay ôm chặt chiếc eo thon của nàng, bắt đầu hôn nhẹ nhàng lên khuôn mặt trắng hồng mịn màng kia.

Giữa nam và nữ một khi tấm màn thẹn thùng mỏng manh được xé bỏ thì thứ còn lại chỉ là nhu cầu đến với nhau, Tô Kỳ Nhi ngoan ngoãn gói đầu vào lòng Hòa Thân, ngẩng mặt lên đáp lại nụ hôn của hắn, đôi tay cũng bắt đầu không chịu kiểm soát xoa nhẹ vào sau lưng Hòa Thân, hơi thở dần dần trở nên nặng nề.

Lúc này Hòa Thân chẳng thèm quan tâm chuyện gì khác, giờ đây hắn chỉ muốn tập trung thưởng thức tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo của tạo hóa – mỹ nhân Tô Kỳ Nhi...

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

76. Chương 76: Món Quà Đặc Biệt

Chính vào lúc Hòa Thân định chiếm hữu Tô Kỳ Nhi, đột nhiên nghe bên ngoài cửa có người ho khan một tiếng, tiếp đến là tiếng gõ cửa khe khẽ, hai cơ thể đang ôm chặt lấy nhau giật mình bừng tỉnh. Tô Kỳ Nhi đẩy mạnh Hòa Thân thoát khỏi vòng tay hắn, bối rối chỉnh trang lại y phục và mái tóc rối bù, nhanh nhẩu quay về ghế ngồi.

Hòa Thân đồng tai nghe kỹ hơn, thì ra là tiếng của Lưu Toàn, rửa thềm tên nô tài phá đám trong bụng, nhưng hắn cũng biết Lưu Toàn là một tên nô tài thông minh lanh lợi, chắc nó đủ khôn đoán được chủ nhân của mình đang làm gì trong phòng, lúc này đến ho khan và gõ cửa nhất định gặp phải việc gì khẩn cấp lắm, bằng không Lưu Toàn không dám phá hỏng bữa tiệc ngon của chủ nhân đâu, nghĩ thế Hòa Thân không dám chậm trễ, vội chỉnh trang y phục, mở cửa cho Lưu Toàn bước vào.

Lưu Toàn không hề tò mò liếc ngang liếc dọc, vừa vào trong đã nói ngay: “Lão gia, bên nha môn sai người đến báo tin nói có mấy người Tây muốn gặp lão gia, sự việc khẩn cấp, lão gia có cần về gấp không ạ?”

“Người Tây?” Hòa Thân ngơ ngác hỏi, nhưng hắn lập tức nghĩ tới là Henry quay về rồi, mà cũng không đúng, Trung Quốc và Anh cách nhau xa như vậy, Henry mới rời khỏi Nam Kinh hơn nửa năm, giờ này đã về có quá nhanh không? Hòa Thân biết người Tây không dễ gì đến tìm, một khi đến tìm gặp chắc chắn có đại sự, thế là hắn từ biệt Tô Kỳ Nhi, dẫn theo Lưu Toàn hối hả quay về nha môn.

Suốt dọc đường đi Hòa Thân cứ vắt óc suy nghĩ rốt cuộc là tên Tây nào đến tìm? Trong kí ức của hắn ngoài anh em John Lawrence và Henry ra đâu còn quen người Tây nào nữa, chẳng lẽ lại có một bọn Tây khác đến tìm mình hợp tác làm ăn? Hòa Thân cứ thế suy đoán lung tung về đến nha môn.

Đám người Tây đang đứng nhón nháo ngoài cổng nha môn đợi Hòa Thân, hắn thấy bọn Tây này có khoảng năm sáu người, còn thuê ba bốn chiếc xe ngựa lớn, trên xe không biết đang chở thứ gì, lúc này đang nổi gió lạnh Tây Bắc, bọn Tây đều rét run cầm cập.

Hòa Thân vừa về đến nơi lập tức có thân binh đến dắt ngựa giùm, tiện thể bẩm báo: “Hòa đại nhân, đám người Tây này đến lúc đêm tối, cứ kêu réo đòi gặp đại nhân suốt.”

Hòa Thân chưa kịp nói gì, đám người Tây đã nhìn thấy hần mặc quan phục, lại có thân binh hầu hạ ân cần, lập tức đoán ra hần là “Đại Thanh hoàng đế ngự tiền tài chính đại thần” Hòa Thân, một tên người Anh bước đến gần, cung kính hành lễ xong, dùng giọng lơ lớ nói: “Hòa đại nhân tôn kính, tại hạ là bằng hữu của đại diện mật dịch Henry thuộc công ty Đông Ấn Độ, nay được ngài Henry ủy thác, có một món quà gửi tặng cho Hòa đại nhân!”

“Ngài Henry?” Hòa Thân vừa nghe đến tên Henry lập tức nhớ đến Nhất Thanh tỷ muội theo con tàu hiệu Nhật Viễn đến Anh quốc. Nếu chỉ là quà cáp thì hần không cảm hứng thú mấy, bây giờ hần rất muốn biết Nhất Thanh và mấy tỷ muội của nàng sống thế nào ở Anh, lúc nào mới quay về? Bèn hỏi: “Vậy ngài Henry có nhờ ông chuyển lời gì đến ta không?”

“Vậy thì không! Hòa đại nhân, hay là ngài tìm chỗ nào đó xem qua món quà do ngài Henry gửi tặng đi!” Tên người Anh đề nghị.

“Quà? Quà gì thế? Đang để ở đâu?” Hòa Thân ngơ ngác hỏi.

“Chính là những thứ đang để trên xe đó!” Tên người Anh chỉ tay vào mấy chiếc xe ngựa đáp lời.

“Nhiều thế sao?” Hòa Thân bước qua xem, thì ra mấy chiếc xe ngựa đều chất đầy thùng gỗ, “Bên trong là gì vậy? Mau mở ra xem thử!”

Tên người Anh thấy Hòa Thân định mở thùng gỗ ngay giữa phố xá, vội hốt hoảng chạy lại gần nói nhỏ: “Hòa đại nhân, hay là khuân vào trong phủ rồi mới mở ra xem! Bây giờ đang vào lúc đêm tối, ở đây không có ánh sáng, xem không rõ được đâu...”

Nhìn thái độ lấp lửng của tên người Anh, Hòa Thân trong lòng nghi hoặc, mấy chiếc xe ngựa chứa tổng cộng vài chục thùng gỗ, nếu chưa làm rõ bên trong đựng gì đã tùy tiện khiêng vào phủ, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn gì đó? Hòa Thân định thăm dò thêm về lai lịch của bọn người Tây này, bèn mỉm cười hỏi thăm: “Các ông từ đâu đến đây? Không phải đã gặp ngài Henry ở Anh quốc chứ?”

Tên người Anh nhanh nhẩu đáp: “Không phải, không phải! Hòa đại nhân, chuyện là thế này, nửa năm trước ngài Henry đã làm ăn một vụ lớn với ngài, thật không dám giấu, vụ làm ăn đó rất thuận lợi, ngài Henry vô cùng hài lòng. Chúng tôi gặp ngài ấy ở nửa đường, ngài Henry hết lời ca ngợi Hòa đại nhân, nói Hòa đại nhân là quan viên tài giỏi nhất từ khi Đại Thanh đế quốc lập quốc đến nay...”

“Được rồi, được rồi, đừng nói những lời vô bổ nữa, mau nói vào vấn đề chính đi! Các ông từ đâu đến, đến Trung Quốc định làm gì?” Hòa Thân xua tay lia lịa, không đủ kiên nhẫn nghe tên người Anh huyên thuyên ca tụng nữa.

“Chúng tôi từ Ấn Độ đến đây, qua Trung Quốc cũng định kinh doanh buôn bán chút đỉnh.” Tên người Anh thẳng thắn trình bày ý định.

“Ồ! Vậy các ông cũng định thu mua chút tơ lụa, đồ sành sứ và lá trà vận chuyển về bán đúng không?” Hòa Thân chợt nghiêm giọng hỏi.

“Không, không... Lần này chúng tôi từ Anh đến vùng Hồ Nam, Tứ Xuyên của quý quốc bán ít hàng hóa...” Tên người Anh thấy Hòa Thân làm mặt lạnh bắt đầu thăm vắn, lời nói liền trở nên ấp a ấp úng.

“Im miệng!” Hòa Thân quát lên: “Lúc thì nói từ Anh đến, lúc lại từ Ấn Độ sang, các ông cần đến Hồ Nam, Tứ Xuyên buôn bán tại sao không đặt chân lên Quảng Châu mà phải đi một vòng lớn đến Nam Kinh, chắc không vì tặng vài thùng quà cho ta chứ?”

Tên người Anh nghe Hòa Thân tra hỏi, lập tức hốt hoảng run bắn lên, Hòa Thân quan sát phản ứng của y, đoán biết bọn Tây này nhất định có gì mờ ám, lập tức hét to một tiếng: “Mau mở thùng gỗ cho ta kiểm tra!”

Hòa Thân vừa hạ lệnh, thân binh hai bên liền nhào tới bao vây mấy chiếc xe ngựa, sau đó dùng binh khí cạy nắp mấy cái thùng gỗ.

Hòa Thân bước đến gần xem, thấy thứ được chứa trong thùng đều dùng giấy dầu gói kín, hẩn sai lính xé lớp giấy ra, nhìn kỹ hơn lập tức toát mồ hôi lạnh, thì ra trong thùng chứa toàn súng ống đạn dược. Nếu số thùng ở đây chứa hỏa thương, vậy tàu buôn của họ lại đang chở gì chứ? Nghĩ đến đây, Hòa Thân quyết định một cách quyết đoán phải phái người đi tra xét tàu buôn của bọn Tây này, thế là quay sang Lưu Toàn hạ lệnh: “Thông báo với đoàn bảo vệ của người, lập tức đến bến tàu chặn tàu buôn của họ, kiểm tra hàng hóa trên tàu, sau đó quay về đây báo cáo với ta!”

“Tuân lệnh!” Lưu Toàn hô to một tiếng, cùng Đỗ Tử Kiệt, Tạ Phi Kiếm dẫn binh mã rầm rập xuất phát.

Mấy tên người Tây thấy Hòa Thân phái binh lính đi tra xét tàu buôn của mình, vài tên nhát gan đã sợ đến nỗi bủn rủn tay chân, ngồi bệch xuống đất...

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

77. Chương 77: Ra Tay Độc Ác

Khoảng nửa canh giờ trôi qua, Lưu Toàn và Tạ Phi Kiếm cưỡi ngựa phóng nhanh về. Hòa Thân thấy sắc mặt hai người đều khác lạ, biết ngay bọn người Tây kia nhất định mang theo thứ hàng cấm gì trên tàu rồi, chỉ thấy Lưu Toàn nhanh chân đến gần ghé tai nói nhỏ: “Lão gia, con tàu lớn của bọn Tây chứa toàn là... đại pháo, tiểu nhân đã kiểm đếm sơ qua, đại khái hơn 300 khẩu, khẩu nào cũng to như cột nhà.”

“Á!” Hòa Thân rung mình một cái, thật là khó tin, may mà mình hạ lệnh kiểm tra, bằng không đúng là tai họa giáng xuống rồi đây.

“Lão gia yên tâm! Người của chúng ta vừa đến đã nhanh chóng áp sát con tàu, giờ đã khống chế hoàn toàn tình hình hiện trường...” Lưu Toàn bắt đầu báo cáo bằng giọng điệu mang từ ngữ hiện đại học được từ Hòa Thân.

Hòa Thân nghe xong Lưu Toàn báo cáo, những gì thắc mắc vừa nảy nẩy đã thông suốt nhiều, đám người Tây này không dám cập bến ở Quảng Châu chính là sợ bị quan phủ phát hiện, chúng vượt ngàn dặm xa xôi đi đường vòng đến Nam Kinh, còn hào phóng tặng cho mình mấy trăm khẩu súng, tất cả đều là trò lừa gạt, mục đích thật sự là muốn Hòa Thân viết cho một tờ giấy thông hành, sau đó chúng sẽ dễ dàng vận chuyển số hàng cấm trên đến nơi giao dịch.

Nhưng bọn Tây này định bán số đại pháo cho ai? Đây là một vấn đề nhất định phải làm rõ.

“Lưu Toàn, trên tàu buôn có cả thủy bao nhiêu người?” Hòa Thân lạnh lùng hỏi.

“Hồi bẩm lão gia, trên tàu có tất cả 39 người, cộng thêm 6 tên bị bắt giữ ở đây thì là 45 người. Trong số đó có 22 tên Anh, 8 tên Hà Lan, 13 tên Bỉ, ngoài ra còn có 2 người Trung Quốc...” Lưu Toàn lục lại ký ức báo cáo với Hòa Thân.

Nghe có người Trung Quốc trên thuyền, Hòa Thân biết ngay bên trong vụ này nhất định ẩn chứa một âm mưu động trời nào đó, muốn lật tung tấm màn bí mật thì chìa khóa nằm trên 2 người Trung Quốc, chỉ trong tích tắc Hòa Thân đã đưa ra quyết định, mấy trăm khẩu đại pháo hẩn tịch thu chiếm làm của riêng là chắc rồi, vấn đề là xử lý mấy chục tên Tây thế nào đây?

Giết hết, có hơi vô nhân đạo; thả chúng về, nhờ để lộ bí mật ra ngoài thì tai họa lớn lập tức ập xuống đầu; giam cầm chúng thì biết giam đến năm nào tháng nào? Lại còn tốn cơm gạo và công sức canh gác nữa.

Đang lúc Hòa Thân dăm chiêu suy nghĩ, Đỗ Tử Kiệt cưỡi ngựa quay về, nhảy phóc xuống ngựa đến trước mặt Hòa Thân nói: “Hòa đại nhân, hai người Trung Quốc trên tàu buôn đã cắn lưỡi tự vẫn rồi!”

Hòa Thân nghe tin biết vụ này không thể trì hoãn xử lý nữa, càng để lâu càng dễ có biến, bèn quay sang Đỗ Tử Kiệt hạ lệnh: “Người dẫn người áp giải bọn Tây còn lại về đây, ta phải thẩm vấn bọn chúng ngay trong đêm nay!”

Hòa Thân lại suy nghĩ giây lát, cảm thấy cả một thuyền vũ khí phải tìm nơi nào an toàn để cất giấu mới ổn, nhưng để ở đâu mới an toàn nhất nhỉ? À, có rồi.

“Lưu Toàn, người dẫn một số thuộc hạ đáng tin, đêm nay đem hết số pháo trên thuyền vận chuyển đến địa đạo Nhất Thanh cô nương ẩn náu lần trước, người thấy trong một đêm có thể hoàn thành nhiệm vụ không?” Hòa Thân tuy căn dặn như thế, nhưng hẳn biết phải đưa mấy trăm khẩu pháo xuống thuyền, đặt lên xe ngựa, lại kéo đến miếu hoang ngoài thành Nam Kinh, sau đó dùng dây thừng chuyển từng khẩu xuống giếng sâu, quá trình đó cực kỳ phí sức và thời gian, Lưu Toàn có thể làm được hay không hẳn cũng không dám chắc.

“Lão gia hãy yên tâm! Lần trước tiểu nhân đưa cơm mang thuốc cho Nhất Thanh cô nương đã sớm phát hiện địa đạo đó còn một lối ra khác gần bên tàu. Tiểu nhân dám đảm bảo trước khi trời sáng sẽ cất giữ số pháo đến nơi an toàn, hơn nữa thuộc hạ của tiểu nhân cũng tuyệt đối đáng tin cậy, họ sẽ không để lộ tin tức ra ngoài đâu!” Lưu Toàn vỗ ngực hứa hẹn.

Tên nô tài Lưu Toàn này đúng là báu vật trời ban, theo Hòa Thân mấy năm càng lúc càng trở nên khôn ranh, thế là Hòa Thân phần khởi nói: “Tốt lắm! Vậy người hành động ngay đi! Vụ này mà làm tốt thì ta ghi công đầu cho người.”

“Lão gia, vậy tiểu nhân đi đây!” Lưu Toàn nói xong khấp khởi triệu tập thuộc hạ xuất phát.

Hòa Thân trở vào nha môn, Đỗ Tử Kiệt và Tạ Phi Kiếm đã áp giải bốn mươi mấy tên người Tây về, Hòa Thân đồng dạng hạ lệnh: “Dẫn hết vào mấy gian phòng trống phía sau, ta phải tra hỏi từng tên một!”

Không ngờ đám người Tây này toàn là một bọn não tàn, Hòa Thân tra hỏi đến nửa đêm cũng chỉ hỏi được một số thông tin vớ vẩn, nhưng hẳn vẫn dựa vào số thông tin vụn vặt ít ỏi đoán biết được chút manh mối, nơi đến cuối cùng của bọn Tây này là Hồ Bắc và Tứ Xuyên, hai tên người Trung Quốc đã cắn lưỡi tự vẫn thì ra là giáo chúng của giáo phái gì đó, số đại pháo súng đạn kia là hàng hóa giao dịch với giáo phái kia.

Hòa Thân suy nghĩ sâu hơn, mọi chuyện chẳng phải rõ ràng rồi sao? Hồ Bắc, Tứ Xuyên là địa bàn của Bạch Liên giáo, vậy số vũ khí kia nhất định là bán cho Bạch Liên giáo rồi, xem ra mưu đồ của Bạch Liên giáo không hề nhỏ, dám phái người liên lạc với người Tây, chuẩn bị mua đại pháo súng đạn quyết chiến với Đại Thanh.

Tuy Hòa Thân biết Bạch Liên giáo cũng thuộc dạng khởi nghĩa nông dân, nhưng xét tình thế trước mắt, số vũ khí kia nhất định không được phép vận chuyển đến Hồ Bắc, Tứ Xuyên. Không chỉ như thế, một đại thần chuyên cai quản tài chính như hắn mà cất giấu mấy trăm khẩu pháo, nếu tin này lọt vào tay kẻ khác chắc chắn sẽ chụp mũ hắn tội danh mưu phản, thế nên tin tức trên phải bị phong tỏa nghiêm ngặt.

Chủ ý đã định, mọi chuyện còn lại dễ dàng hơn nhiều. Nếu Hòa Thân đã hạ quyết tâm đối đầu với lão hoàng đế Càn Long, không có lòng dạ quyết đoán độc ác không thể làm nên đại sự, hơn nữa bọn Tây này cũng vi phạm luật pháp Đại Thanh mà.

Nói cách khác, nếu đổi lại là thế kỷ 21 hiện đại, tội buôn bán vũ khí quân dụng cũng thuộc tội nặng phải nhận án tử hình, dù là quốc gia nào chắc chắn không dễ dàng bỏ qua. Nghĩ thế, Hòa Thân nghiêng rằng hạ lệnh với Lương Kiện và Thôi Minh đứng bên cạnh: “Không cần tra hỏi nữa, trừ khử hết bọn Tây này đi!”

Hai người Lương Kiện và Thôi Minh đã sớm chấp hành luật “Kiên quyết tuân theo mệnh lệnh của Hòa đại nhân”, lúc Lưu Toàn xây dựng quân kỷ quân quy cũng nhồi nhét vào đầu họ “Thi hành mệnh lệnh của Hòa đại nhân một cách vô điều kiện”, nay nghe Hòa Thân hạ lệnh trừ khử hết bọn người Tây, đối với hai thuộc hạ trung thành chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, các thân binh lập tức lao vào trói gô mấy chục tên Tây, nhét vải vào mồm xong cung kính xin chỉ thị: “Hòa đại nhân, hành hình chúng ở chỗ nào ạ?”

“Chỗ nào yên ắng kín đáo thì giải chúng đến đó vậy!” Hòa Thân lạnh lùng phán.

Hòa Thân không muốn để lại dấu vết, một là đề phòng vụ việc lọt vào tai kẻ khác sinh thêm rắc rối không đáng có, hai là lo Henry ở Anh quốc biết được, hẳn không sợ Henry đến trả thù, quan trọng là mấy nòng

mỹ nhân của hắn vẫn còn đang ở Anh, nếu hắn xử lý không cẩn thận, rất có khả năng sẽ mang lại họa sát thân cho Nhất Thanh.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

78. Chương 78: Được Làm Ông Chủ

Tô Kỳ Nhi vì Hòa Thân tiếp quản xưởng dệt Tô gia đã cử hành một nghi thức đón tiếp long trọng, nghi thức được tổ chức trong sảnh lớn ngay Tô gia đại viên. Xưởng dệt Tô gia không hổ danh đã hoạt động sáu bảy mươi năm, chỉ cấp quản lý đã hơn 30 người, ngoài ra các chủ tiệm ở xa tận Tô Châu, Hàng Châu, Dương Châu và Quảng Châu đều được lệnh quay về tham dự. Khắp đại sảnh tề tụ hơn trăm người, trong số đó chỉ có một vài nhân viên lão làng từng sát cánh gây dựng sự nghiệp với phụ thân Tô Kỳ Nhi là Tô Cảnh Thiện được sắp xếp ngồi ở hàng đầu, số còn lại không phân biệt chức vị cao thấp, công lao lớn nhỏ, thâm niên ít nhiều đều đứng ngay hàng thẳng lối dọc hai bên.

Chính giữa đại sảnh đặt một chiếc ghế lớn bằng gỗ đàn hương cực kỳ quý phái, đó chính là biểu tượng quyền lực cao nhất của xưởng dệt Tô gia, xung quanh chiếc ghế được 4 gia đình trung thành nhất của Tô gia canh giữ, có thể nói họ là thủ hạ tuyệt đối trung thành của xưởng dệt kiêm vệ sĩ của Tô Kỳ Nhi, lại nhìn một lượt quanh nhà toàn là gia đình Tô gia mặc trang phục chỉnh tề chia làm từng tốp tuần tra bên ngoài.

Hòa Thân cảm thấy hơi giống không khí gia nhập bang phái giang hồ, tuy trong bụng tức cười nhưng hắn hiểu trong thời đại phong kiến này, làm ăn buôn bán có tầm quy mô toàn quốc thậm chí ra nước ngoài, nếu không có thực lực nhất định thì không thể làm được, chỉ nghe tiếng pháo nổ vang trời, tiếp đến là tiếng trống thùng thùng, Tô Kỳ Nhi dẫn theo Hòa Thân dưới ánh mắt của đám đông từ hậu đường bước ra đại sảnh, sau lưng họ là Lưu Toàn, Lương Kiện và Thôi Minh.

Đầu đội “Vân Cẩm tú quán” làm từ xưởng dệt, Tô Kỳ Nhi mặc y phục đồ tươi cùng Hòa Thân đứng trước chiếc ghế đàn hương uy nghi, Tô Kỳ Nhi kích động thốt lên: “Hòa công tử, ta cảm thấy rất vui!”

Hòa Thân xúc động trong lòng, nhìn thẳng vào mắt mỹ nhân nói: “Kỳ Nhi, nàng bày vẽ quá rồi!”

Một tên quản gia bước lại gần, phát tay một cái hô lớn: “Cung thỉnh Nhân Nghĩa đại ca thượng tọa!”

Do mấy ngày trước tiếp xúc với các bên đã sớm trở nên quen thuộc, lúc này Hòa Thân không cần thiết phải khách sáo nữa, thế là trịnh trọng quay mặt lại nhìn một lượt hơn trăm người bên dưới, sau đó trang nghiêm ngồi vào chiếc ghế đàn hương, Tô Kỳ Nhi ngồi xuống chiếc ghế nhỏ hơn đặt ngay bên cạnh.

“Các vị huynh đệ tử muội xưởng dệt Tô gia tham kiến Nhân Nghĩa đại ca!” Tên quản gia lại lớn tiếng hô: “Mười vị đại biểu thương hiệu ở Tô Châu, Dương Châu, Hàng Châu, Quảng Châu, Trấn Giang, Trường An, Khai Phong, Bắc Kinh, Thái Nguyên, Tế Nam ra chào!”

Vừa hô dứt câu, chỉ thấy mười ông chủ từ hàng bên phải tách khỏi hàng, đến trước Hòa Thân khom lưng hành lễ, sau đó quỳ một chân xuống cung kính nói lớn: “Bái kiến Nhân Nghĩa đại ca, chúc mừng Nhân Nghĩa đại ca tiếp quản xưởng dệt Tô gia!”

Hòa Thân đứng dậy đỡ từng người một, cảm động nói: “Sau này chúng ta cùng đi trên một con thuyền, các vị mau đứng dậy! Không cần đa lễ.”

“Tạ Nhân Nghĩa đại ca!”

Từng tốp người được giới thiệu tách khỏi hàng ra hành lễ với Hòa Thân, cuối cùng là một nhóm cô nương tươi tắn, họ từ nhỏ đã vào xưởng làm, sau đó từ từ trở thành nhân viên kỹ thuật giỏi của xưởng dệt, phụ trách chỉ đạo kỹ thuật và giám sát chất lượng sản phẩm, Hòa Thân biết họ mới là tài sản quý giá nhất của xưởng dệt Tô gia.

Hòa Thân cảm thán trong lòng, Tô Cảnh Thiện chỉ vì 100 vạn lượng bạc mà bị dọa chết thì quá đáng tiếc, nếu đem so sánh xưởng dệt Tô gia với 100 vạn lượng bạc thì tiền bạc chẳng đáng là gì, với quy mô và tương lai đầy hứa hẹn của xưởng dệt, muốn kiếm nhiều lần 100 vạn lượng bạc chỉ là chuyện nhỏ.

“Mời Nhân Nghĩa đại ca phát biểu vài lời!” Tô Kỳ Nhi hào hứng tuyên bố sau khi mọi người hành lễ xong.

Chẳng phải Hòa Thân đã tiếp quản xưởng dệt trở thành ông chủ rồi sao? Tại sao lại vẫn là Nhân Nghĩa đại ca thế?

Thật ra đây là kết quả thương lượng giữa Hòa Thân và Tô Kỳ Nhi, Hòa Thân vẫn được mọi người xưng hô Nhân Nghĩa đại ca, trên danh nghĩa Tô Kỳ Nhi vẫn nắm quyền làm chủ xưởng dệt, chỉ là mọi việc lớn nhỏ từ nay đều do Hòa Thân quyết định mới thông qua, quy định trên cũng đã sớm thông báo đến mọi người trong xưởng dệt, mọi người ai cũng thông minh sáng suốt, có ai không nhìn ra tình ý của Tô Kỳ Nhi với Hòa Thân chứ, bởi thế không ai có ý kiến phản đối gì.

Hòa Thân đứng dậy bước ra giữa đại sảnh, nghiêm túc nói: “Lúc Tô tiểu thư đề nghị ta gia nhập xưởng dệt Tô gia, ta cảm thấy Tô tiểu thư đã làm khó ta, ta không hiểu tí gì về nghề dệt, cũng không có kinh nghiệm buôn bán, càng không nắm công việc lớn nhỏ của xưởng dệt Tô gia từ trước đến nay. Tô lão gia không may tạ thế, các thương gia thừa cơ ăn cướp, ta ra mặt nói vài lời chỉ vì tình thế ép buộc, ta biết nếu lúc đó ta không đứng ra thì các vị huynh đệ tỷ muội ở đây cũng sẽ có người đứng ra, nhưng lúc đó thêm một người thêm một phần sức, ta vừa ra mặt, xưởng dệt Tô gia lập tức có thêm 4 vị bằng hữu...”

Nói đến đây, Hòa Thân đến gần bọn Lưu Toàn, thành khẩn gọi to: “Lưu Toàn!”

Lưu Toàn thấy mình có cơ hội oai phong, phấn khích đỏ mặt, cúi đầu đáp: “Có Lưu Toàn!”

Hòa Thân khẳng khái nói: “Trung thành tuyệt đối, vào sinh ra tử cùng ta, tuy là chủ tớ nhưng tình như huynh đệ!”

Lưu Toàn chấp tay chào mọi người xong vui vẻ lui sang một bên.

“Lương Kiện, Thôi Minh!”

“Có Lương Kiện, Thôi Minh!” Hai người cùng đứng ra.

“Vốn là cao thủ nhất đẳng của tri phủ Nam Kinh, nay là nha môn Đại Thanh hoàng đế ngự tiền tài chính đại thần!”

Cả hai cũng chấp tay chào mọi người xong lui sang một bên.

Hòa Thân nói tiếp: “Hôm nay gia nhập xưởng dệt Tô gia, mới đầu ta cảm thấy thật hoang đường, nhưng khi ta nhìn thấy mặt chân tình của các vị ở đây, ta lập tức cảm thấy không hề hoang đường chút nào! Những người làm nghề thương buôn thật ra phải được triều đình ra sức ủng hộ, triều đình muốn quốc phú binh cường, quốc gia phát triển hùng mạnh, bá tánh an cư lạc nghiệp đều không thể thiếu công lao đóng góp của các vị, những việc khác đều không thể sánh bằng!”

Những lời này nói ra, mọi người trong đại sảnh đều cảm động, tiếng vỗ tay reo hò vang lên như sấm. Trong xã hội phong kiến thực thi chính sách “Trọng nông khinh thương”, thương nhân và công nhân không hề có địa vị xã hội, thậm chí ngay cả nông dân bần hàn nhất cũng không bằng, họ bị triều đình và xã hội lạnh nhạt coi thường suốt mấy ngàn năm, nay một quan viên nhất phẩm do Càn Long ngự phong thốt lên những lời tốt đẹp như thế, thử hỏi sao họ không cảm động, không vui mừng kia cơ chứ?

Tô Kỳ Nhi ngồi kế bên quan sát này giờ, nàng đã sớm bị phong thái nho nhã, kiến thức uyên bác lẫn hoài bão bao la, khí chất cao quý của Hòa Thân chinh phục, ánh mắt đắm đuối tình tứ của nàng không hề rời khỏi Hòa Thân một phút giây.

Từ nay Hòa Thân đã chính thức trở thành ông chủ của xưởng dệt Tô gia, bước tiếp theo hẳn phải bắt đầu cải cách bộ máy quản lý hoạt động rồi, hẳn muốn biến xưởng dệt Tô gia mang đậm bản sắc dân tộc trở thành đầu tàu của nền kinh tế Trung Quốc, thậm chí vươn ra thế giới.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

79. Chương 79: Cải Cách

Ngay ngày hôm sau, Hòa Thân không bỏ lỡ thời gian, bắt đầu bắt tay vào cải cách xưởng dệt Tô gia. Hắn biết muốn đưa xưởng dệt toàn diện hiện đại hóa trong một thời gian ngắn là chuyện không tưởng, dự tốc bất đạt, phải tiến hành từ từ từng bước, mục tiêu của Hòa Thân không dừng lại ở mỗi xưởng dệt Tô gia, lý tưởng cao nhất của hắn là dùng xưởng dệt Tô gia làm cơ sở, từng bước đưa nó lên thành ngành công thương nghiệp chủ chốt, thúc đẩy triều đình sửa đổi chính sách “Trọng nông khinh thương” tồn tại suốt mấy ngàn năm phong kiến, chỉ khi thương nghiệp phát triển, quốc gia giàu mạnh mới không bị các nước phương Tây và Nhật Bản xem thường, những lời này Hòa Thân không nói với Tô Kỳ Nhi, hắn nghĩ dù có nói thì Tô Kỳ Nhi cũng sẽ không hiểu.

Bước đầu tiên Hòa Thân làm chính là thay đổi cục diện các cơ sở chi nhánh hoạt động độc lập như trước kia, phải đưa mọi thứ về một chỉnh thể kết hợp chặt chẽ, bảo đảm lớn nhất tinh thần đoàn kết và năng lực phối hợp tác chiến của họ. Để đạt được mục đích, Hòa Thân vận dụng kiến thức quản lý doanh nghiệp thời hiện đại, tiến hành điều chỉnh các vị trí của xưởng dệt Tô gia, trước tiên hắn tự bổ nhiệm mình làm tổng giám đốc, Tô Kỳ Nhi là trợ lý giám đốc, bên dưới có văn phòng trực thuộc tổng giám đốc, nhân viên do Tô Kỳ Nhi tiến cử căn cứ theo kinh nghiệm, sau đó Hòa Thân sát hạch kỹ mới thông qua. Chức trách của văn phòng tổng giám đốc là truyền đạt chỉ thị cao nhất của Hòa Thân và phân công nhiệm vụ cụ thể đến từng cơ sở thuộc xưởng dệt Tô gia, dưới văn phòng tổng giám đốc lại lập ra 5 phòng ban, gồm phòng tài vụ, phòng kinh doanh, phòng kỹ thuật, phòng nhân sự và phòng bảo vệ, mỗi phòng ban có một trưởng phòng và hai phó phòng chỉ huy thành viên, các trưởng phòng trực tiếp báo cáo chịu trách nhiệm với tổng giám đốc Hòa Thân.

5 phòng ban được lập ra, thêm vào Hòa Thân ra sức tuyên truyền nên không cần đến thời gian nửa tháng, cả xưởng dệt Tô gia đều hăm hở tiếp nhận phương pháp đổi mới của hắn, ngày thường xưng hô Lão Vương, Tiểu Lưu, Trương thúc, nay hễ gặp mặt là trở thành Vương trưởng phòng, kế toán Lưu và Trương chủ nhiệm.

Chỉ trong thời gian ngắn những kỳ tích của xưởng dệt Tô gia đã lan truyền khắp thành Nam Kinh, tiếp theo liền có không ít thương buôn bắt chước làm theo.

Người cổ đại không hề ngốc, ngược lại còn có nhiều điểm vượt qua cả người hiện đại, nhất là tinh thần học hỏi cái mới lạ, chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi, không ít thương buôn ở Nam Kinh và những địa phương xung quanh đều nhận ra cách quản lý của Hòa Thân hiệu quả hơn cách của họ trước kia, thế là ngoài bắt chước cách làm của xưởng dệt Tô gia, một vài nhà xưởng quy mô lớn thậm chí còn đột phá sáng tạo thêm cho phù hợp với điều kiện cá nhân, giống như Hàng Châu có mấy vườn trà, Trần Giang có xưởng thêu và mấy ruộng muối lớn ở Tô Châu, bên dưới sở hữu nhiều cơ sở nên cách quản lý càng chi tiết hơn nhiều.

Tình hình phát triển theo hướng này Hòa Thân cũng không ngờ tới, giờ đây đúng thật vừa mừng vừa lo, mừng vì người xưa biết trân trọng kiến thức ưu việt, lo lắng vì nếu tiếp tục phát triển nhất định sẽ truyền đến tai triều đình. Một khi lão già Càn Long truy cứu thì Hòa Thân khó trốn tránh tai họa, xưởng dệt Tô gia tất nhiên cũng theo hắn trở thành vật hy sinh. Hòa Thân hiểu mình chỉ thay đổi một xưởng dệt, nhưng cách làm của hắn là ý đồ thay đổi cả hệ tư tưởng phong kiến, bản thân hắn đang đóng vai một nhà cách mạng đúng nghĩa.

Trong lịch sử phạm là cải cách, dù thành công hay thất bại, sau cùng đều phải có đổ máu hy sinh, vì thế lần cải cách này của hắn cũng tuyệt đối không được tiến hành trong điều kiện hòa bình. Lúc mới bắt đầu thực hiện, Hòa Thân bị kiến thức lịch sử thời còn đi học gây nhầm lẫn, ấn tượng về xã hội phong kiến của hắn là những người sống trong thời đại này đều bị tư tưởng đạo lý luân thường ăn sâu vào não, bởi thế họ là những kẻ ủng hộ mù quáng cái cũ, cái gì mà “Chết là chuyện nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn”, nhưng từ lúc xuyên việt đến nay, Hòa Thân nhận ra điều mà lão bá tánh quan tâm nhất là vấn đề cơm no áo ấm, còn đạo lý cứng nhắc bị gạt sang một bên.

Thật ra điều đó hoàn toàn dễ hiểu, con người một khi đói bụng thì chuyện gì cũng có thể làm, như ở Tứ Xuyên xảy ra nạn đói, người ăn thịt người, Sơn Đông dân nghèo tạo phản, Hồ Bắc nông nô tụ tập đối kháng địa chủ, chỉ vì một miếng cơm người ta không sợ cả tội mưu phản chu di cửu tộc, mạng sống còn không màng tới thì mớ đạo lý giáo điều còn tác dụng gì chứ?

Thế nên Hòa Thân cảm thấy mối đe dọa của hần sau này không phải xã hội phong kiến, mà là lão già ngoan cố Càn Long xa tận Bắc Kinh, tạm nói sang chuyện cũ, thân phụ của Càn Long hoàng đế Ung Chính gia chính là nhà cải cách mạnh nhất trong lịch sử, phế bỏ nhiều luật lệ lạc hậu, đặc quyền đặc lợi của nhiều địa chủ quan lớn, có sắc lệnh cải cách nào của Ung Chính không vấp phải sự phản đối của số đông giai cấp thượng lưu chứ? Nhưng chúng chỉ biết tìm chỗ không người nguyên rửa, có kẻ nào dám lớn tiếng chỉ trích Ung Chính đâu. Hà Nam có Điền Văn Kính kiên quyết thi hành chính sách mới của Ung Chính, Lương Giang có Lý Vệ âm thầm thu thập tình báo giúp Ung Chính trừ khử những kẻ chống đối, mặt khác lại trăm phương nghìn kế gom tiền giúp Ung Chính. Bên cạnh Ung Chính, vẫn có Trương Đình Ngọc trung thành mưu lược, võ có lão thập tam Duẫn Tường nắm trọng binh trấn giữ Bắc Kinh, Ung Chính có từng sợ ai, có từng thỏa hiệp du di với ai?

Hòa Thân càng suy nghĩ càng ngộ ra một đạo lý, lần này hần xuyên việt đến triều Đại Thanh, có thể gây dựng nghiệp lớn hay không quan trọng nhất là đối phó lão Càn Long kia thành công hay thất bại. Muốn đối phó với hoàng đế, từ trước đến nay chỉ có một cách tốt nhất, không ngoài một chữ “Bình”.

Năm xưa Ung Chính tranh đoạt ngôi vị với Bát a ca, phe cánh bát a ca chiếm trọn ưu thế, nhưng sau cùng lại thất bại thảm hại, hết tên này đến tên khác bị giam cầm hóa điên hoặc bay đầu, suy cho cùng chỉ vì không biết nắm chặt binh quyền trong tay. Trong lịch sử phong kiến vài ngàn năm không thiếu các dẫn chứng, dù kế hoạch chu toàn đến đâu, dù bên cạnh có nhiều mưu sĩ thần cơ diệu toán đi chăng nữa, dù chiếm trọn thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu trong tay không có binh quyền thì đổ thành đại sự được, sau cùng chỉ chuốc họa sát thân mà thôi.

Trước mắt Hòa Thân chỉ cần giấu mấy trăm khẩu đại pháo và huấn luyện vài trăm thân binh, nhìn có vẻ khí thế nhưng với chút ít lực lượng đó đem đấu với mấy mươi vạn quân chính quy của Đại Thanh thì chẳng khác nào châu chấu đá xe rồi.

Càng nghĩ càng bức bối, Hòa Thân nghiêng răng mắng chửi: “Mặc kệ, cứ đi bước nào tính bước đó, dồn ta vào đường cùng thì liều chết một phen với lão già Càn Long vậy!” Chủ ý đã định, Hòa Thân bắt đầu tập trung vào phát triển đội quân tâm phúc của mình, thời gian còn lại hần dồn sức củng cố nền tảng kinh tế thông qua xưởng dệt Tô gia.

Nhằm phát triển lớn mạnh thêm, Hòa Thân đích thân lựa chọn một số người đi Quảng Châu, Hàng Châu, Tô Châu học tập kỹ thuật tiên tiến của nghề thêu, mặt khác lại phái người đến các nơi mở rộng kinh doanh, tất nhiên cũng bao gồm tiếp xúc với người Tây đang ở Trung Quốc. Mấy tháng trôi qua, thành tích thu về rất khả quan, xưởng dệt Tô gia dưới sự quản lý của Hòa Thân lớn mạnh hơn trước gấp nhiều lần... Đồng thời những động thái của Hòa Thân cũng được mật sứ khắp nơi truyền về Bắc Kinh, lọt đến tận tai Càn Long.

Huyết Tu La

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—0000—

80. Chương 80: Đế Vương Tâm Thuật

Càn Long sau khi đi một vòng phương nam hứng khởi quay về Bắc Kinh, sau đó lại thoải mái trải qua một năm, tự cho rằng chuyến đi Giang Nam lần này thu hoạch phong phú, cũng tự tin Hòa Thân do mình đích thân đề bạt sẽ không làm mình thất vọng, bởi thế Càn Long công khai khen ngợi Hòa Thân làm một nhân tài trước mặt triều thần, ngoài ra còn truyền chỉ đến các quan viên lớn nhỏ các nơi phải toàn lực hỗ trợ và ủng hộ công tác của Hòa Thân.

Quả đúng dự liệu, vừa sang năm Càn Long đã nhận được tin tốt các nơi gửi về, một số do quan phủ các cấp tâu trình lên, một số là tai mắt ẩn nấp các nơi báo về, phần lớn còn lại do dân gian truyền tụng. Mới đầu đúng là Càn Long vui mừng khôn siết: Quân phí khổng lồ của Phúc Khang An đã được Hòa Thân giải quyết, chuyển nam chinh quét sạch người Miến Điện ra khỏi bờ cõi của Phúc Khang An diễn ra thuận lợi, mặt khác thu nhập trong phiên khổ Giang Nam tăng gấp mấy lần so với trước, ngân lượng tồn trong Hộ bộ cũng nhiều hơn mọi năm, ngay cả cuộc sống của lão bá tánh cũng có dấu hiệu đầy đủ hơn, mọi thứ đều thể hiện bộ mặt thịnh vượng của thời Càn Long thịnh thế, thử nghĩ một hoàng đế như Càn Long sao không vui được cơ chứ?

Nhưng mấy vụ việc xảy ra tiếp theo lại khiến Càn Long lo lắng, trước tiên là tin Hòa Thân làm chức tổng giám đốc xưởng dệt Tô gia ở Nam Kinh, các thương buôn ở Nam Kinh và các địa phương khác đều bắt buộc làm theo, Càn Long còn nghe báo hiện nay bọn người Tây ở Nam Kinh có thể ngang nhiên làm ăn với quan phủ, các xã đoàn hợp tác với người Tây ở dân gian mọc lên như nấm sau cơn mưa.

Những việc này lúc đầu Càn Long còn cố nhẫn nhịn, nhưng mấy vụ xảy ra tiếp theo thì không thể im lặng được nữa.

Hôm nay vừa kết thúc buổi chiều sáng, quân cơ đại thần A Quế và tâm phúc đại thần Lưu Dung, thêm Kỷ Hiểu Lam cùng tiến cung diện thánh tâu trình về tình hình Hòa Thân.

“Hoàng thượng, thần nghe nói ngự tiền tài chính đại thần Hòa Thân tự ý mở công đường ở Nam Kinh vào tháng 11 năm ngoái xử lý quan viên triều đình, ngoài ra theo tai mắt của Hình bộ báo về, Hòa Thân khi làm tri phủ Nam Kinh từng bí mật giết một số người Nhật ở bến tàu Nam Kinh, sau khi lên làm tài chính đại thần lại giết một số người Anh không rõ lý do, từ các tín hiệu trên xét thấy triều đình phải áp dụng biện pháp quản thúc Hòa Thân thôi!” Lưu Dung từ lần trước bị Hòa Thân bốn cột ở phủ Khai Phong ôm hận trong lòng nên là người đầu tiên đứng ra chỉ trích thói ngang tàng vô phép của Hòa Thân.

A Quế sớm bất mãn với Hòa Thân do hấn một bước lên mây, nay thấy Lưu Dung mở miệng trước liền hòa theo: “Hoàng thượng, thần cũng có nghe một số chuyện liên quan đến Hòa Thân, nghe nói Hòa Thân tự ý chiêu mộ một đội quân trong nha môn, tất cả đều được trang bị súng ống, ước đoán trên ngàn người, hấn chỉ là một tài chính đại thần, vô duyên vô cớ nuôi nhiều binh lính thế làm gì? Thần còn nghe nói đội quân này thuộc quyền chỉ huy trực tiếp của Hòa Thân, bất cứ ai cũng không được phép điều động!”

Kỷ Hiểu Lam không có thành kiến gì với Hòa Thân, chỉ không hiểu một số cách làm của hấn ở Giang Nam mà thôi, nhưng Lưu Dung và A Quế đã kể tội như thế, cũng đành phát biểu vài lời cho có lệ: “Hoàng thượng, từ xưa đến nay các triều đại đều thực thi quốc sách Trọng nông khinh thương, có như thế quốc gia mới hưởng thái bình, một số chính sách của Hòa Thân ở Giang Nam đi ngược lại với quốc sách trên, thần thật không thể lý giải nổi Hòa đại nhân.”

Thật ra bọn Lưu Dung không hiểu Càn Long đang nghĩ gì, vấn đề mà Càn Long toan tính hơi đặc biệt, đứng dưới góc độ của bậc đế vương, Càn Long có nhiều thứ lo nghĩ hơn là trừng trị một đại thần. Trước những tin đồn không hay về Hòa Thân, thậm chí là các triều thần với nhiều cách thức khác nhau bày tỏ sự bất mãn, một số còn lên phê bình Càn Long dùng lầm người. Càn Long quan tâm nhất chính là đây, hoàng đế dùng lầm người chính là không anh minh, đồng nghĩa với trở thành một hôn quân.

Càn Long cũng suy tính thấu đáo rồi, nếu khi xưa mình trọng dụng Hòa Thân có người tiến cử hấn thì hay quá, một khi đến lúc cần thiết có thể trị tội cả Hòa Thân và người tiến cử, như vậy mình không mất uy tín mà cũng đạt được mục đích cần Hòa Thân giúp kiểm tiền, nhưng Hòa Thân do Càn Long một tay đề bạt, vốn không có ai đứng ra tiến cử, lúc đầu Càn Long định đẩy trách nhiệm cho Lương Giang tổng đốc Doãn Kế Thiện, nhưng Doãn Kế Thiện là danh thần đời Ung Chính, tuyệt đối không thể đem ra làm vật thí mạng được.

Càn Long lên ngôi không vấp phải trở ngại gì, cũng không ai tranh đoạt ngôi báu, khổ tâm xây dựng Đại Thanh mấy mươi năm, Càn Long tự tin một Hòa Thân nhỏ bé không thể làm điên đảo giang sơn của mình, sau khi suy tính kỹ lưỡng, Càn Long đã nảy ra ý định.

“Lưu Dung, khanh bảo Hòa Thân tự ý lập công đường, trẫm thấy cần điều tra rõ, không thể chỉ dựa vào lời nói một phía của đám tai mắt mà kết tội hấn được, làm vậy quá khinh suất rồi. Đừng nói là Hòa Thân vừa

được trọng dụng không lâu, ngay cả các khanh là cận thần tâm phúc của trẫm, chẳng lẽ chưa từng bị người khác dèm pha giá họa hay sao?

A Quế, còn về việc Hòa Thân tự ý chiêu mộ binh lính, cũng phải xác minh kỹ hơn, xem thử Hòa Thân tuyển quân để canh giữ phiên khổ hay có mục đích gì khác, không thể tùy tiện kết tội hấn mưu phản được. Theo trẫm thấy Hòa Thân cai quản tài chính cả Đại Thanh, nha môn của hắn là trọng địa quốc gia, nếu không có binh lính canh gác nghiêm ngặt, lỡ bị bọn phản loạn Bạch Liên giáo tấn công cướp bóc chẳng phải rất tai hại à?

Còn Hiếu Lam nói Hòa Thân hành sự khác thường ở Nam Kinh, trẫm nghĩ cũng không có gì nghiêm trọng, mỗi người có cách làm riêng, chỉ cần hắn lo cho quốc khổ được sung túc là đủ.”

Cả ba đại thần đều trở mặt ngạc nhiên, hoàng thượng nói thế chẳng phải cố tình bao che Hòa Thân hay sao? Nếu hoàng thượng đã nói thế thì họ còn biết nói gì hơn, Lưu Dung và Kỷ Hiếu Lam đều là người đầu óc tinh khôn, thấy thái độ thiên vị của Càn Long liền tự biết ngậm miệng.

A Quế là một võ tướng, tính khí bộc trực khác với hai người kia, lập tức quỳ ngay xuống Dương Tâm điện, lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, Đại Thanh ta có chế độ hãn hoi, quân đội do Binh bộ thống nhất quản lý điều động, nha môn quan phủ các cấp ngoài 100 lính chính quy ra chỉ cho phép tuyển thêm 30 thân binh, dù tăng thêm một binh một tốt cũng là đại tội. Từ sau khi Khang Hy gia phế bỏ binh quyền thượng tam kỳ, quy định trên vẫn được tuân thủ đến nay. Hoàng thượng, thần cai quản Binh bộ, những lời này không thể không bẩm tấu rõ với hoàng thượng!”

“A Quế, khanh lại thế rồi. Nhớ năm xưa mười vạn thiết kỵ của Chuẩn Khắc Nhĩ khanh còn không sợ, dám phản tặc ở Tân Cương bị khanh đánh cho tơi bời hoa lá, quân man di phương nam lợi hại thế mà đại quân của khanh diệt gọn không còn một móng. Thế mà giờ đây một Hòa Thân đã làm khanh sợ đến thế này ư?” Càn Long ngao ngán nói.

“Hoàng thượng, thần lo lắng Hòa Thân phát triển lực lượng ở Nam Kinh, đợi khi thế lực của hắn đủ mạnh sẽ trở thành mối họa của Đại Thanh, thần to gan thỉnh chỉ đi bắt giữ Hòa Thân giải về kinh thành hỏi tội!” Dứt lời, A Quế dập đầu lia lịa.

“Nếu khanh đã nói thế thì trẫm giao cho khanh nhiệm vụ này. Trẫm lệnh cho khanh làm khâm sai đại thần, dùng thân phận an sát sứ đi tuần thị Giang Nam, nhưng khanh không có quyền tự ý quyết định, việc gì cũng phải xin ý chỉ của trẫm mới được hành động!” Nói xong, Càn Long đứng dậy đi ra ngoài.

“Thần tuân chỉ!” A Quế hô to.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

81. Chương 81: Giải Phóng Tư Tưởng.

Hòa Thân sau khi qua năm mới lại bận tối mày tối mặt, xưởng dệt nhà họ Tô càng làm càng lớn, hiện giờ hình thành quy mô và tốc độ phát triển đã vượt xa dự đoán của hắn. Nhà xưởng lớn hơn so với trước kia, công nhân cũng nhiều hơn so với trước kia, đương nhiên hiệu quả và lợi ích cũng tăng lên không biết mấy lần. Vấn đề tiếp theo chính là nhân tài không đủ, bây giờ cơ hồ người có thể sử dụng đã sử dụng hết, lúc trước một số nhân viên tạp vụ trong nhà xưởng bây giờ cũng đã thành thợ cả, ngay cả nha hoàn Cầm Tâm thân cận bên người trước kia của Tô Kỳ Nhi, bây giờ đã làm thư kí ở văn phòng Hòa Thân.

Vừa mới ban đầu Hòa Thân trong lúc làm việc có khi rảnh rỗi thường xuyên “Quấy nhiễu tình dục” với Tô Kỳ Nhi, nhưng trong chốc lát đã không có thời gian rảnh rỗi kia, đủ các loại công việc lần lượt đến, có xưởng dệt Nam Kinh, cũng có chuyện các hiệu buôn đặt tại các nơi trong cả nước, to nhỏ mỗi ngày cũng có mấy chục chuyện, bận rộn cả ngày, quả thực thành một mớ bòng bong, đừng nói tán gái, mà Tô Kỳ Nhi có ngồi vào trong lòng hắn, Hòa Thân cũng không có một chút tình cảm.

Cứ như vậy, Hòa Thân vừa phải bận rộn bồi dưỡng nhân tài của mọi phương diện vừa muốn lúc nào cũng là người cầm lái “bánh xe ” khổng lồ này, bận rộn suốt ba tháng, mới cảm thấy được có chút thuận tay. Tô Kỳ Nhi cũng đã có thể bình tĩnh xử lý các loại sự việc như một người nữ quản lý, Hòa Thân lúc này mới có thể rảnh tay.

Khi Nam Kinh và đại bộ phận thương gia chung quanh cũng học được tương đối hình thức xưởng dệt nhà họ Tô, Hòa Thân cũng đã có hành động mới . Hôm nay là ngày mùng 1 tháng 3 âm lịch, Hòa Thân quyết định trong một ngày giải phóng tư tưởng cho toàn bộ công nhân xưởng dệt nhà họ Tô, giáo huấn cho bọn họ một danh từ mới, đó chính là “Ngày chủ nhật”. Vừa mới đầu Hòa Thân cảm thấy chiêu này của mình có chút buồn cười, để cho công nhân trong xưởng dệt trong thời Càn Long đời Thanh, đó quả thực là có một chút nói đùa, nhưng sau khi hắn suy nghĩ kỹ một hồi, vẫn quyết định như vậy.

Qua mấy tháng thử nghiệm, Hòa Thân phát hiện công nhân trong nhà xưởng rất vất vả, cường độ lao động cũng lớn nhất, cả tháng hoặc quanh năm suốt tháng, cầm được trong tay chỉ là mấy đồng tiền đáng thương. Đại bộ phận bọn họ đều là nông dân phá sản, nếu bỗng nhiên cho bọn họ rời khỏi, không khác nào chính là muốn mạng của bọn họ; nhóm nữ công nhân này, ngoài một bộ phận thông qua hình thức tuyển công nhân đưa tới, còn một bộ phận là bị người nhà bán đến đây. Bọn họ ngoài mỗi ngày ngủ hai tiếng ra, còn lại tất cả thời gian hầu như đều làm việc ở trong nhà xưởng.

Hòa Thân chính là muốn thông qua một số biện pháp của xưởng dệt nhà họ Tô, có thể thức tỉnh ý thức thân phận nô lệ sâu trong nội tâm của những người này, kéo theo tiến bộ của toàn xã hội. Hắn tuy biết rằng trò bịp nho nhỏ này so sánh với ý thức phong kiến thâm căn cố đế trong suy nghĩ của mọi người, đương nhiên là không đáng kể, nhưng Hòa Thân cũng muốn cố gắng; mặt khác hắn còn phát hiện bây giờ xưởng dệt nhà họ Tô dường như trở thành chong chóng đo chiều gió của đại bộ phận thương gia Giang Nam, chỉ cần hắn ở đây làm cái gì, ba ngày sau lập tức có bắt chước theo.

Hòa Thân cần chính là hiệu quả này, hắn nghĩ , nếu thông qua hành động này của mình có thể làm cho dân chúng ngu muội tỉnh lại, thì sẽ là một thế lực thật lớn! Chỉ cần mọi người đều bắt đầu phỉ nhổ lễ giáo phong kiến này mất đi nhân tính, chẳng sợ về bên ngoài vương triều Càn Long có về nguy nga long lẫy như vậy, chỉ cần thời cơ chín muồi, có người vung tay hô hào, cũng sẽ rầm rập đổ xuống! – Đương nhiên người vung tay hô hào không ai khác ngoài Hòa Thân!

Mệnh lệnh của Hòa Thân vừa phát ra, không đến nửa canh giờ, toàn thể công nhân của xưởng dệt nhà họ Tô đều đã tập hợp ở quảng trường phía trước đại viện nhà họ Tô, trước mặt đám người theo ý của Hòa Thân bày cái bàn, đặt mấy cái ghế dựa, coi như một cái bàn chủ tịch đơn giản; ngoài ra Hòa Thân còn cho người ở trên tường phía sau bàn chủ tịch đóng một tấm ván gỗ lớn, trên mặt xoa một ít mực tàu, liền chế thành một tấm bảng đen. Sau khi tất cả đều bố trí thỏa đáng, Hòa Thân và Tô Kỳ Nhi trong đám đông mọi người vây quanh ra khỏi văn phòng đi tới bàn chủ tịch .

Cảm giác cầm đầu thật là thoải mái, đám người phía dưới đông nghìn nghịt, từng người mở to mắt, đứng rất quy củ, còn trang nghiêm hơn đại hội toàn sinh viên ở trường học. Đám công nhân này đã sớm coi “Nhân nghĩa đại ca” của bọn họ trở thành kỳ tài có một không hai, cho nên bây giờ bọn họ ngoài trong lòng có một sự kính sợ với Hòa Thân còn có một phần sùng bái thành kính!

Hòa Thân cần chính là loại cảm giác làm cho vạn người sùng bái, nếu chỉ dựa vào quyền lực trong tay để cho người khác phục tùng mệnh lệnh của mình, đó là không có trình độ, không có cảnh giới, không có cảm giác thành công! – Khi Hòa Thân bước những bước chân mạnh mẽ đi lên bàn chủ tịch , chân còn chưa đứng vững, Lưu Toàn phía sau hắn liền hướng về người phía dưới nháy mắt, đồng thời tay hắn cũng giơ lên.

Một số người phía trước đã sớm thông đồng với Lưu Toàn , chỉ cần Lưu Toàn vừa nháy mắt vừa giơ tay, người phía dưới kia liền dẫn đầu vỗ tay! Phối hợp lần này thật tốt, cảnh tượng nhiệt liệt chưa từng có này làm cho Hòa Thân cho rằng chính mình sẽ vượt qua được Châu Kiệt Luân . – Cảnh tượng làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào này thật khó khăn mới dần dần dịu xuống , Hòa Thân thấy như thế đủ rồi, cứ tiếp tục như vậy thì chính mình cũng không vượt qua được lần này!

“Các huynh đệ tỷ muội, còn có các vị lão tiền bối đang ngồi bên cạnh, ta và Tô tiểu thư cùng vấn an mọi người!” Nói xong giơ hai tay lên hướng về phía mọi người vẫy tay thăm hỏi, đây tựa như lời đạo đầu của Hòa Thân trước mọi người ở xưởng dệt nhà họ Tô, vừa thân thiết lại cổ vũ lòng người.

Mọi người vừa thấy “Nhân nghĩa đại ca” kiêm tổng giám đốc của bọn họ lên tiếng phát biểu, đều im lặng.

“Hôm nay mời mọi người đến đây, là muốn dạy mọi người nhận biết ba chữ, đó là ba chữ gì?” Nói đến người này Hòa Thân cầm lấy một miếng vải trắng đã chuẩn bị trước ở trên bàn, quay người lại viết trên tấm bảng đen ba chữ “Ngày chủ nhật”.

Người phía dưới rất ít người biết ba chữ này, vì thế cảm thấy rất kỳ quái, “Nhân nghĩa đại ca” này hôm nay vừa muốn làm cái trò mới gì, đám người ai cũng đứng đứng lơ lơ tai, mở to hai mắt, có mấy người sùng bái Hòa Thân đang thò đầu lưỡi ra.

Hòa Thân lớn tiếng đọc ba chữ này trước, sau đó nhìn vẻ mặt khác nhau của mọi người phía dưới, cười cười nói: “Mọi người đừng cho rằng ta hôm nay làm thầy dạy chữ tư thực! – bây giờ ta sẽ nói cho mọi người, cái gì là ngày chủ nhật!”

Tài ăn nói của Hòa Thân rất tốt, nhưng mất rất nhiều sức mới giải thích rõ ràng “Ngày chủ nhật” cho bọn họ. Mọi người vừa nghe hóa ra là “Ngày chủ nhật”, có thể làm mới những người này, bọn họ còn nghe Hòa Thân nói sau này xưởng dệt nhà họ Tô sẽ bắt đầu từ ngày thứ hai, cho đến ngày chủ nhật, sau đó lại bắt đầu từ ngày thứ hai. Đám người này trước kia thật đúng là chưa từng nghe qua, nhưng cũng có mấy người hiểu lý lẽ thì không hiểu rằng, – vòng đi vòng lại như vậy thì có lợi gì?

Hòa Thân vừa thấy những người này đã biết rõ cái gì là ngày chủ nhật, vì thế lớn tiếng nói: “Sau này chúng ta liền nhớ kỹ, từ ngày thứ hai bắt đầu, sau đó chỉ cần đến ngày chủ nhật, chúng ta sẽ được nghỉ ngơi một ngày!”

Câu này của Hòa Thân vừa ra khỏi miệng, không thể ngờ rằng như sấm sét giữa trời xanh! Bởi vì những người này đều biết, Hòa Thân nói chuyện cho tới bây giờ đều là nhất ngôn cửu đỉnh, còn chưa bao giờ thất hứa. – Trước kia Hòa Thân cho bọn họ các loại ơn huệ nhỏ khiến cho bọn họ có chút sợ hãi, bây giờ tự nhiên lại từ trên trời rớt xuống một chuyện khiến cho người ta không thể tin được. Cho nên khi Hòa Thân sau khi nói ra chuyện ngày chủ nhật, tuy rằng có lực rung động chưa từng có, nhưng toàn bộ mọi người đều đang sững sờ tại chỗ!

Hòa Thân biết đây là bọn họ còn chưa hiểu được, sau này nếu biết chuyện này là thật, không làm bọn họ vui mừng mới là lạ? Vì thế cũng không nhìn lại bộ dạng đang ngây ra của bọn họ, lại bắt đầu nói tiếp: “Các vị huynh đệ tỷ muội, ta hỏi mọi người một vấn đề! – Mọi người là gì của xưởng dệt nhà họ Tô?”

Vấn đề này dễ trả lời, Hòa Thân lời còn chưa dứt liền có vài người to gan nói: “Người hầu! – Ông chủ là cơm áo cha mẹ của chúng ta, là chủ tử của chúng ta!”

Hòa Thân cười nói: “Trước kia là đúng, sau này thì không đúng, sau này mọi người chính là chủ nhân của xưởng dệt nhà họ Tô! Mời mọi người nhớ kỹ, xưởng dệt nhà họ Tô là bởi vì có công sức đóng góp của mọi người mới có thể phát triển thành quy mô như bây giờ! Cho nên, bây giờ biển hiệu của xưởng dệt nhà họ Tô này là do mồ hôi của mọi người tạo nên! – Mọi người mới là người có công lớn với xưởng dệt nhà họ Tô!”

Mọi người vừa nghe lời nói của Hòa Thân làm cho người ta khó hiểu, một lát là chủ nhân một lát lại là công thần, quả thực khiến cho người ta không phản ứng kịp, nhưng mọi người vừa thấy Hòa Thân nói cũng vô cùng tình cảm, có mấy người thông minh suy nghĩ cẩn thận cũng thấy quả thật có chuyện này, vì thế đã có người bắt đầu đi đầu vỗ tay!

Cứ như vậy náo nhiệt ầm ĩ cả một buổi chiều mới tan họp, Hòa Thân vốn nghĩ “Ngày chủ nhật” của mình khẳng định có thể làm cho những người này vui sướng điên lên, nhưng bây giờ vừa thấy mọi người có vẻ không quá tin tưởng, trên mặt một số người còn đầy vẻ hồ nghi.

Vừa thấy cảnh tượng này, Hòa Thân liền cảm thấy đường đi sau này của mình có bao nhiêu gian nan. Sau lại hần lại nghĩ tới câu trình bày và phân tích kinh điển của Lỗ Tấn, – Dân chúng trong lịch sử phong kiến Trung Quốc cho tới bây giờ vốn không có giành lấy tư cách làm người, có thể yên ổn làm nô lệ chính là khát vọng ngày đêm của bọn họ, nếu thực sự có một ngày làm cho bọn họ có thể hưởng thụ đầy đủ tất cả quyền lợi làm người, bọn họ ngược lại sẽ trở nên thấp thỏm lo âu!

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

82. Chương 82: Mở Ngân Hàng.

Đúng lúc Hòa Thân cảm thấy rất là thất vọng về việc mình làm buổi chiều hôm nay, Lưu Toàn tiến lên nói : “Lão gia, chúng ta phải người đi Khai Phong tiếp Vương cô nương đã trở về, bây giờ đang ở trong nha môn!”

Hòa Thân vừa nghe người phái đi tiếp Vương Vũ Châu đã trở về, nhất thời vui mừng , vội vàng hỏi: “Bọn họ có đón được Vương cô nương trở về không?”

“Đã đón về, không chỉ đón Vương cô nương, – mà còn có một người cũng đi theo đến đây!” Lưu Toàn cười nói.

Hòa Thân cười nói: “Xem tiểu tử người vui thế kia, không phải chính là Tiểu Viện sao? – lần này tiểu tử người sẽ không cô đơn rồi!”

Lưu Toàn cười nói: “Nô tài cũng muốn là Tiểu Viện muội muội, nhưng bây giờ người mà nô tài nói không phải là Tiểu Viện , mà là một người khác!”

“Không phải là Tiểu Viện ? – Vậy thì là ai?” Hòa Thân nhất thời cũng bị lời nói của Lưu Toàn làm cho sững sốt.

“Lão gia, người chẳng lẽ đã quên Liễu tiểu thư!” Lưu Toàn vừa thấy Hòa Thân đang muốn phát hỏa với hắn, liền vội vàng nói ra.

“A! Liễu Doanh Doanh !” Hòa Thân thật sự là không ngờ Liễu Doanh Doanh cũng đến đây. Vậy thì còn cái gì để nói, phải mau trở về gặp hai mỹ nữ thôi. Vì thế Hòa Thân đến văn phòng tổng giám đốc của hắn giao việc cho mấy tên trợ thủ rồi cùng Lưu Toàn vội vàng trở về nhà.

Lời đối thoại của chủ tớ hai người bọn họ thật ra tất cả đều bị Tô Kỳ Nhi nấp ở cạnh đó nghe được, Tô Kỳ Nhi kia vốn là một cô nương thông minh lanh lợi, vừa nghe bọn họ một lát là “Vương cô nương” một lát lại là “Liễu tiểu thư”, lại thấy vẻ mặt của Hòa Thân, nhất thời liền hiểu được là chuyện gì xảy ra! Nhưng bây giờ nàng có thể nói cái gì, trước là nhìn thấy hình ảnh của Hòa Thân và Lưu Toàn gây ra một hồi, sau đó cũng chỉ có thể quay về phòng của nàng ủ ê trong lòng!

Trở về đến sân vừa nhìn , còn không phải sao, Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh đều đã ở trong phòng chờ hắn. Tuy rằng thời gian cách mặt Hòa Thân còn thường xuyên nhớ tới các nàng, nhưng hiện giờ hai người đã thực sự tới trước mặt hắn, thật là làm cho hắn không biết làm sao.

Vương Vũ Châu vừa thấy Hòa Thân vào phòng, chạy nhanh đứng dậy đi đến trước mặt Hòa Thân cười cười nói : “Công tử, đã trở về?”

Hòa Thân vừa thấy người phụ nữ ngày xưa đã từng đồng cam cộng khổ với mình bây giờ ngoài vẻ xinh đẹp như lúc trước, búi tóc trên đầu và phục sức trên người đã biến thành cách ăn mặc của một thiếu phụ! – Bởi vì từng có một đêm tình cảm mãnh liệt với mình, một cô nương băng thanh ngọc khiết không cần danh cũng không cần phận cứ như vậy cam tâm biến mình trở thành một thiếu phụ! Nghĩ đến đây, trong lòng Hòa Thân nhất thời còn có một sự áy náy sâu sắc!

“Vũ Châu , hai người trên đường có thuận lợi không?” Hòa Thân nói : “Đến đây, mau ngồi xuống!”

“Doanh Doanh , sao cô không nói gì vậy, mau tới đây!” Vương Vũ Châu xoay người nói với ở Liễu Doanh Doanh đang ngồi yên lặng ngồi.

Liễu Doanh Doanh so với trước kia thoát nhìn cũng đã già dặn hơn rất nhiều, nghe Vương Vũ Châu gọi nàng, trước nhìn nhìn Hòa Thân sau đó mới chậm rãi từ trên ghế đứng lên, nhẹ nhàng mà đi đến trước mặt Hòa Thân, cúi đầu nói : “Hòa công tử – ”

Làm sao vậy? Trước kia Liễu Doanh Doanh không như vậy , đây quả là A Tử cô nương trong thiên long bát bộ , bây giờ sao lại thành Lâm Đại Ngọc ?

Vương Vũ Châu cũng hiểu được nghi hoặc trong lòng Hòa Thân, cười gượng rồi nói : “Công tử có điều không biết, phụ thân của Doanh Doanh cô nương năm trước đã bị triều đình trị tội, khi chúng ta lên đường vừa mới bị chém đầu! – Mặt khác... Mặt khác Triệu đại ca cũng bị xử quyết!”

Hòa Thân thật không ngờ một năm trước Tuần phủ Hà Nam Liễu Hỉ Công đã thăng nhiệm sao lại nhanh như vậy đã bị tội chết, ngoài ra còn có Triệu Nhân Nghĩa, cũng xong đời? Nhưng, Hòa Thân tưởng tượng đến năm trước khi mình rời khỏi phủ Khai Phong , khi đó Triệu Nhân Nghĩa cũng đã về với Liễu Hỉ Công . Liễu Hỉ Công kia vốn là quan vừa gian vừa tham , xét nhà mất đầu đó là chuyện sớm muộn, nhưng Triệu Nhân Nghĩa kia lúc trước còn luôn mồm “Cứu vớt lê dân trong nước lửa ”, không ngờ chưa tới một năm, đã biến thành một tham quan!

Nếu đã thành như vậy, vậy thì không cần nói gì nữa, hỏi lại cũng là nhà tan cửa nát, nhưng lúc này Hòa Thân lại bỗng nhiên nhớ tới phu nhân Minh Cầm đã từng hấp dẫn hần của Triệu Nhân Nghĩa , nhưng cũng ngượng ngùng không dám hỏi trực tiếp các nàng, vì thế liền cười gượng một chút, giả bộ không để ý hỏi han: ” Triệu đại ca bị bắt, vậy Minh Cầm tẩu tử đâu?”

Vương Vũ Châu vừa nghe Hòa Thân hỏi đến Minh Cầm, nghĩ đến trường hợp thê thảm, liền nước mắt rùng rùng nói: “Vốn dĩ... Vốn dĩ hình bộ định sung đến Hắc Long Giang làm nô tì, may mắn Hoàng Thượng khai ân, phái người đưa về nguyên quán, cho quan lại địa phương quản thúc...”

Hòa Thân cùng các nàng nói những lời xa cách như vậy, sau đó bố trí chỗ ở cho hai nàng. Đây thật là có một chút khó khăn, lẽ ra Vương Vũ Châu cùng hần đồng cam cộng khổ, lại có mối quan hệ xác thịt, vốn nên cùng hần ở cùng một chỗ, nhưng hai người thứ nhất chưa thành thân, thứ hai chưa sinh con, nếu sống cùng nhau chỉ có thể là” ở chung phi pháp ”, sau lại nghĩ trong Chiêm viện không phải còn có một nơi hành cung của Hoàng đế Cần Long đó sao, bèn quyết định bố trí hai nàng ở đó. Nơi đó vừa thanh tĩnh lại rộng rãi, thật thích hợp cho hai nàng mỹ nữ ở lại, huống hồ sau này tới thời kì Thái Bình Thiên Quốc, chỗ viện kia cũng đã từng làm hậu cung đông vương Dương Tú Thanh, mặt khác khi mình đi cũng có chút cảm giác giống như vương hầu .

Cứ như vậy Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh ở lại trong viện, vừa mới bắt đầu vài ngày hai người còn giống tỷ muội người kính ta nhường, nhưng không quá nửa tháng mà bắt đầu vì Hòa Thân tranh giành tình nhân. Tuy rằng Hòa Thân cũng không ở chỗ các nàng qua đêm, nhưng hai nữ nhân xinh đẹp căn bản là không thể chung sống hoà bình, huống chi bây giờ giữa bọn họ ba người chỉ có quan hệ như vậy.

Lúc này Hòa Thân bỗng nhiên đã nghĩ đến Tô Kỳ Nhi , trước kia mình với Tô Kỳ Nhi hận là không thể lập tức có được trong tay, nhưng từ khi bọn họ toàn tâm toàn ý đem toàn bộ tinh lực vào xử lý mọi chuyện của xưởng dệt nhà họ Tô kia, liền không còn có tình cảm mãnh liệt như lúc trước kia! – Đây lại là một cách tốt, nếu có thể bố trí chút việc cho hai nàng làm việc gì đó thì tốt rồi, bằng không ăn no uống đã, lại miên man suy nghĩ, không sinh sự mới là lạ?

Hòa Thân sau đó thương lượng với Lưu Toàn , quyết định để cho Vương Vũ Châu làm việc, giống như in tiền âm phủ trước kia ở huyện Huỳnh Dương! Nhưng sau lại lại nghĩ, mình đường đường là một đại thần tài chính, để cho hai nữ nhân của mình đi in tiền âm phủ, thật là có một chút không xứng đáng, sau lại nghĩ lại, mình kiếp trước khi học đại học không phải toàn nghĩ làm việc trong ngân hàng sao, – rõ ràng mình cũng mở một cái ngân hàng là được!

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

83. Chương 83: A Quế Tới Rồi..

Nói là phải mở một cái ngân hàng, thật ra cũng chỉ có thể làm một ngân hàng tư nhân lớn một chút, nghiệp vụ cũng chỉ quay vòng trong quan liêu thân sĩ bản địa và thương gia kinh doanh ở đây mà thôi, nhưng Hòa Thân vẫn là bắt nó trở thành một cái ngân hàng để quản lý. Đầu tiên “Gửi tiền ngân hàng có lãi, cho vay phải có thế chấp”, tiếp theo là bảo mật cho tất cả người gửi tiền và lấy bạc tự do. Hòa Thân đặt tên cái ngân hàng này là ” ngân hàng Doanh Châu “, lấy tên của hai người Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh , làm thỏa mãn hư vinh của các nàg, cũng là hy vọng ”Ngân hàng Doanh Châu ” này có thể trữ đầy vàng bạc của cải cho hắn.

Tiếp theo là làm thế nào lợi dụng tiền giấy của “Ngân hàng Doanh Châu ” phát hành thay thế ngân phiếu thượng vàng hạ cám trên xã hội này. Hòa Thân biết ở đời Thanh tuy rằng nói quốc gia về phương diện quản lý tài chính rất hỗn loạn, trong xã hội lưu thông đủ loại ngân phiếu, có tiền giấy ngân phiếu của chính phủ phát hành, cũng có của một số ngân hàng tư nhân, cửa hàng tiền và cửa hàng bạc phát hành, chất lượng in ấn thô ráp đơn giản, mệnh giá tiền trên mặt phiếu cũng đa phần viết tay, mỗi nhà có cách phòng ngừa của mỗi nhà, khi sử dụng cực kỳ không tiện.

Cho nên Hòa Thân ngay từ đầu liền sử dụng tiêu chuẩn cao để in ấn tiền giấy độc nhất vô nhị của “Ngân hàng Doanh Châu ” , công việc này đương nhiên cần nhờ vương Vũ Châu , nàg ở huyện Huỳnh Dương liền cùng Hòa Thân in qua tiền âm phủ, cho nên thuần thực hơn so với Liễu Doanh Doanh . Cứ như vậy, Liễu Doanh Doanh phụ trách tiếp đãi khách, Vương Vũ Châu phụ trách in ấn tiền giấy, hai người mang theo thủ hạ của mình bắt đầu bận việc.

Còn chưa nói, vài ngày qua đi, hai nữ nhân này liền yêu thích công việc này, suốt ngày bận rộn, cũng là bình an vô sự. Hòa Thân hiểu được luật pháp Đại Thanh, biết giống hắn đương nhiệm quan viên như vậy không thể mở ngân hàng tư nhân, cho nên không có lộ diện, nhưng bố trí Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh vào bên trong, làm bà chủ trên bề mặt, hắn lại ở sau lưng bày mưu tính kế.

Bởi vì đây là một trò mới chưa từng có, mọi người ngay từ đầu sao có thể tiếp nhận cái này, ngoài Hòa Thân trong một số buôn bán qua lại của xưởng dệt nhà họ Tô bố trí một số nghiệp vụ cho “Ngân hàng Doanh Châu ” , mặt khác khách hàng tới cửa nói chuyện không có mấy. Nhân nhĩ vô sự, Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh lại tổ chức cho nhân viên bên dưới bắt đầu học tập về chế độ điều lệ mà Hòa Thân định ra cho bọn họ, nếu không thì cùng nhau nghiên cứu tiền giấy của bọn họ phát hành làm sao có thể nâng cao chất lượng, tăng cường chức năng phòng ngừa!

Hòa Thân vừa bận rộn kinh doanh xưởng dệt nhà họ Tô và “Ngân hàng Doanh Châu ”, vừa phải ứng phó một số việc xảy ra trong nha môn, tuy nói không chí đắc ý mãi, cũng là vô cùng vui vẻ. – Nhưng chính lúc này, đã có mấy người bí mật vào thành Nam Kinh . Tin tức này vẫn là mật thám của Lưu Toàn sớm bố trí ở trong ngoài thành Nam Kinh phát hiện ra.

“Lão gia, nô tài phát hiện những người đó không phải là thương nhân tới Nam Kinh làm ăn, cũng không như là công tử con nhà giàu đi du sơn ngoạn thủy, lại càng không như quý nhân quan to đến Nam Kinh làm việc, cho nên cảm thấy rất khả nghi!” Lưu Toàn nói .

“Bọn họ tổng cộng có bao nhiêu người?” Hòa Thân hỏi.

“Cũng không có nhiều người, thêm một người đi đầu tổng cộng mới là tám người!” Lưu Toàn vừa nhớ lại vừa nói.

“Đi đâu à? – Hắn trông thế nào?” Hòa Thân hỏi.

“Nghe Đỗ Tử Kiệt nói, người đi đầu khoảng bốn mươi tuổi, bộ dạng rất là uy vũ, có vẻ là xuất thân nhà binh, còn đám người kia ăn mặc quần áo vải! – Thật sự là kì quái” Lưu Toàn buồn bực nói .

Hòa Thân biết Đỗ Tử Kiệt đã từng làm lính , hắn nếu nói người kia có vẻ là xuất thân nhà binh, vậy khẳng định chính là tham gia quân ngũ, có thể là một quan quân dẫn quân, vì thế phân phó nói: “Lưu Toàn , lập tức cho người đi điều tra rõ , xem bọn hắn từ nơi nào đến , đến Nam Kinh rốt cuộc là làm gì!”

Lưu Toàn trả lời một tiếng rồi đi ra ngoài.

Tuy rằng không có chứng cứ trực tiếp, nhưng Hòa Thân bằng cảm giác có thể phán đoán ra vài người này khẳng định đang hướng về phía hắn. Hắn thật không lo lắng thổ phỉ cường đạo vào nhà cướp của, mà là sợ hãi những người mang binh đánh giặc, nếu thật sự có kẻ liều lĩnh bất chấp mọi việc dẫn người đến quấy rối hắn, thật sự còn có thể quấy rầy vị trí bây giờ của hắn. – Hay là dự cảm uy hiếp trước kia của mình đã đến?

Nghĩ đến điều đó, Hòa Thân nhất thời liền cảm thấy được sự việc trọng đại, không thể qua loa như vậy, phải đối đãi nhiệt tình, nếu không sẽ làm hỏng việc lớn của mình. Ngay lúc Hòa Thân đang lo lắng, Lưu Toàn mang theo Đỗ Tử Kiệt đã trở lại.

“Lão gia, nô tài đã điều tra rõ, những người đó sẽ ở trong ‘Khách điểm Hanh Thông’!” Lưu Toàn nói.

“Đại nhân, qua một người anh em của tại hạ cần thận phân biệt, người dẫn đầu kia chính là A Quế!” Đỗ Tử Kiệt nói.

“Thật chứ? – Thủ hạ kia của người nhận có đúng người không?” Hòa Thân trong lòng cả kinh.

“Nhận không sai, huynh đệ kia của tôi trước kia phục dịch trong đại doanh Phong Đài, A Quế từng cùng Hoàng Thượng đi qua đại doanh của bọn họ!” Đỗ Tử Kiệt định liệu trước nói.

Vừa nghe Đỗ Tử Kiệt nói khẳng định như thế, Hòa Thân cũng liền nhận định người kia không thể nghi ngờ gì chính là A Quế, đã là A Quế, thì khẳng định là từ Bắc Kinh tới, chỉ là Hòa Thân không biết, – A Quế này có quân vụ gì đến Nam Kinh, hay là phụng mệnh chỉ của Càn Long? Nếu A Quế đến Nam Kinh là vì việc công lại không muốn giống trống khua chiêng, mà cải trang thành người bình thường vào thành, thì Hòa Thân hẳn dễ làm nhiều rồi.

“Cho dù hắn cần một chút bạc từ chỗ ta làm quân phí, thì cũng không có gì to tát, bây giờ ta quản toàn bộ thuế ruộng của Đại Thanh, cho hắn một trăm tám mươi vạn, thì chỉ là chuyện nhỏ; nhưng nếu hắn phụng mệnh chỉ Càn Long, thành tâm tới tìm Hòa Thân ta phiền toái, thì thật là nguy rồi.” Hòa Thân thầm nghĩ.

Hòa Thân lại nghĩ: “Thật ra trong lịch sử kẻ địch của ta cơ bản không phải là Lưu Dung và Kỷ Hiểu Lam, đó tất cả đều là người hiện đại biên ra làm vui người khác, mà oan gia đối đầu thật sự chính là A Quế âm thầm lặng lẽ này, – Tên Quế Trung Đường văn võ song toàn này mới là một thanh kiếm treo ở trên đầu của Hòa Thân ta!”

Hòa Thân cúi đầu vừa nghĩ, những việc mình làm ở Nam Kinh tuy rằng có chút khác người, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như vi phạm tổ chế của Đại Thanh, huống chi mình cũng có một số biện pháp được Càn Long sớm ngầm đồng ý, không chỉ vì gom một chút bạc cho quốc khố của vương triều Càn Long sao? Nếu Càn Long cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, cùng lắm thì phái khâm sai đến đây hỏi han một chút mà thôi, cần gì dùng đến đường đường một quân cơ thân chinh cải trang giả dạng đến?

Nghĩ đến đây, Hòa Thân hỏi: “Đêm đó chuyện xử quyết những tên hải tặc còn có người khác biết không?”

Lưu Toàn vừa thấy Hòa Thân lại hỏi đến chuyện này, nghĩ ngợi một lát mới nói: “Lương Kiện và Thôi Minh đêm đó bắt tất cả những tên thảo khấu đó lên một con thuyền nhỏ, kéo đến Giang Tâm mới hạ thủ, hẳn là không có người biết?”

“Vậy là tốt rồi! – Vậy chiến thuyền kia đâu?” Hòa Thân bỗng nhiên lại nghĩ tới việc này, lập tức liền ý thức được chuyện xấu rất có khả năng sẽ làm hỏng đến con thuyền kia.

Lưu Toàn vỗ trán, cả kinh kêu lên: “Ai ya, còn dừng ở bến tàu?”

Hòa Thân vừa nghe thấy hỏng rồi, nếu A Quế thực sự từ con thuyền kia dò ra được chuyện đó, Hòa Thân ta lần này thì xong rồi, vì thế lớn tiếng quát: “Vô liêm sỉ, ta không phải nói với ngươi làm sạch sẽ việc này sao?”

Lưu Toàn và Đỗ Tử Kiệt vừa thấy Hòa Thân tức giận, phù một hơi liền quỳ gối trên mặt đất, Lưu Toàn sợ tới mức mặt tái mét nói: “... Lão gia, nô tài làm việc không tốt, làm hỏng đại sự của lão gia, nô tài đáng chết... Nô tài đáng chết! – mong lão gia trừng phạt! – Nhưng... nhưng cái đó cũng quá to, đục cũng không chìm, kéo cũng không nhúc nhích... Thật sự là không có cách nào khác!”

Đỗ Tử Kiệt cũng ra vẻ hối lỗi: “Đều là tại hạ suy nghĩ không chu toàn, mong đại nhân trị tội thật nặng!”

Hòa Thân nghĩ thầm: “Lưu Toàn , Lưu Toàn , tiểu tử người làm việc ta cho tới bây giờ vẫn yên tâm, không ngờ trong chuyện mấu chốt này lại gây sai lầm cho ta! – người làm không được cái trò đó cũng nên báo sớm cho ta biết !”

Nhưng Hòa Thân cũng không có tiếp tục phát tác, bởi vì hắn cũng biết, ai không có lúc sơ ý, nhưng thần cơ diệu toán như Gia Cát Lượng còn tính sai, huống chi Lưu Toàn vẫn là một đứa nhỏ mới mười bảy mười tám tuổi! – Nếu đã như thế, lại trách phạt bọn họ cũng là vô dụng, huống hồ thời gian dài như vậy, giữa hắn và Lưu Toàn sớm đã là tình như thủ túc, nếu thật sự trách phạt, Hòa Thân vẫn thật sự không nhẫn tâm. Hắn lại suy nghĩ từ đầu tới đuôi chuyện này lại một lần, trong lòng đã có chủ ý, vì thế thở dài một hơi nói : “Đứng lên, đứng lên, không phải đã nói không để cho người như vậy sao, có chuyện gì to tát đâu!”

“Lão gia, người càng nói như vậy, trong lòng nô tài lại càng băn khoăn, hay là lão gia trách phạt nô tài thật nặng đi!” Lưu Toàn khóc nói.

Đỗ Tử Kiệt cũng nói: “Hành sự bất lực vốn là chuyện quân pháp, xin mời đại nhân xử lý!” Nói xong cùng với Lưu Toàn cúi thấp đầu, đợi Hòa Thân xử lý.

Hòa Thân vừa thấy này hai người thật đúng là gắn bó với mình, vì thế ha hả cười nói: “Mặc dù các người đã cam tâm chịu phạt, vậy ta sẽ cho các người một việc, nếu lần này lại làm hỏng việc của ta, ta sẽ không khách khí. – gọi Tạ Phi Kiếm tới gặp ta!”

Lưu Toàn và Đỗ Tử Kiệt vừa nghe Hòa Thân nói lại có việc mới, nhất thời mừng rỡ, quỳ trên mặt đất bắt đầu vỗ ngực, biểu thị quyết tâm, cam đoan. Trong chốc lát, đội trưởng của cánh quân nhị lộ đội bảo vệ Nam Kinh Tạ Phi Kiếm đã được gọi tới.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

84. Chương 84: Giương Cung Bạt Kiếm.

Hòa Thân nhìn ba người bộ hạ vô cùng trung thành với hắn đứng ở bên người, từ trên ghế chậm rãi đứng lên, dùng khẩu khí không thể nghi ngờ nói : “Bây giờ đội bảo vệ Nam Kinh chia làm hai bộ phận. Đỗ Tử Kiệt , người mang theo cánh quân thứ nhất mai phục ở chung quanh ‘Khách điểm Hanh Thông’, giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của tám người kia , khi phát hiện tình hình lập tức báo với ta; Tạ Phi Kiếm , người mang theo cánh quân thứ hai, bảo vệ các con đường đi về Nam Kinh, chú ý chặt chẽ người bộ hành đi về, phát hiện người khả nghi liền lấy danh nghĩa trị an thành Nam Kinh bắt bọn họ, sau đó đột kích thẩm vấn! –Nhớ kỹ, vô luận thế nào các người cũng không được gây tai họa chết người đó !”

“Tại hạ tuân mệnh!” Đỗ Tử Kiệt và Tạ Phi Kiếm đồng thời nói .

“Các người đi xuống bố trí đi!” Hòa Thân khoát tay cho hai người bọn họ lui ra ngoài, xoay người lại nói với Lưu Toàn: “Lưu Toàn , vừa rồi không phải ta mắng người , nhưng người sao có thể sơ ý như vậy! – chuyện này nếu làm không xong, đó là rước lấy họa sát thân cho chúng ta!”

Lưu Toàn vừa nghe lời nói của Hòa Thân đang nén giận, không có một chút khẩu khí quả trách, nhất thời dòng lệ cảm động tuôn trào, vừa định quỳ xuống chịu tội đã bị Hòa Thân ngăn cản lại: “Người vẫn là Lưu đội trưởng, nhìn bộ dạng của người kia! Mau đi rửa cái mặt bẩn của người cho ta, ăn mặc sạch sẽ rồi tới đây gặp ta!”

Lúc Lưu Toàn đi rửa mặt, Hòa Thân đã nghĩ việc này kín kẽ rồi, hắn đi đến trước án xoa xoa chăm chăm rồi viết một phong thư, chờ Lưu Toàn quay lại, Hòa Thân liền phân phó nói : “Lưu Toàn , người bây giờ liền lập tức lên đường, cưỡi ngựa nhanh lập tức chạy tới Ninh Đức gặp đề đốc thủy sư Phúc Kiến Quảng Tế. Hắn là một tên tham tướng thủ hạ của cha ta dẫn binh năm đó, mùa đông năm trước khi đến Nam Kinh cần quân lương ta đã cho hắn hai mươi vạn lượng, bây giờ đã là người của chúng ta rồi. Sau khi người gặp hắn đưa thư của ta cho hắn, sau đó lại hối tốc trở về!”

Sai Lưu Toàn đi xong, Hòa Thân lập tức hướng ngoài cửa hô một tiếng, hai phó đoàn trưởng của cảnh vệ đoàn Lương Kiện và Thôi Minh lên tiếng trả lời đi vào.

“Thôi Minh , hai phó tướng của Phúc Khang An đại soái phải tới thúc giục quân lương kia bây giờ bố trí ở chỗ nào?” Hòa Thân hỏi.

“Bẩm báo đại nhân , hai người kia đêm hôm qua vừa đến Nam Kinh đã được bố trí ở trạm dịch nghỉ ngơi. Bọn họ lặn lội đường xa thật sự là mệt nhọc, người ở trạm dịch bên kia có nói, bọn họ buổi tối hôm nay sẽ đến gặp mặt đại nhân!” Thôi Minh nói .

“Không cần, đi nói cho bọn họ, nói ta hai ngày nay đang sốt đầu mề trán chuẩn bị bạc cho đại soái bọn họ, để cho bọn họ chờ hai ngày. Mặt khác người lại nói cho bọn họ –” Hòa Thân nói đến đây liền hướng về hai người bọn họ khoát tay chặn lại, “Hai người đến trước mặt ta!” Rồi nói khẽ với Thôi Minh nhỏ giọng dặn vài câu.

Thôi Minh nghe xong lời của Hòa Thân cũng lập tức xuất phát, Hòa Thân liền nói với Lương Kiện : “Lưu đội trưởng của các người đi ra ngoài làm việc rồi, trọng trách trên vai người cũng không nhẹ! – nha môn của ‘ đại thần tài chính ngự trước hoàng đế Đại Thanh ’ có thể giao cho người, bất cứ việc gì cũng phải chú ý, có tình hình gì khác thường phải lập tức báo cáo cho ta!”

Lương Kiện vừa nghe Hòa Thân nói với hắn như vậy, kích động quỳ chân sau trên mặt đất, trong miệng nói : “Tại hạ nhất định làm hết phận sự , tận chức tận trách, quyết không cô phụ kỳ vọng của đại nhân với tại hạ!”

Hòa Thân biết này Lương Kiện không giống với Thôi Minh, Thôi Minh là một tên liều lĩnh, cho hắn đi truyền mấy câu cho hai tên quan quân ngang ngược của Phúc Khang An kia, xưng huynh gọi đệ uống hai chén còn có thể, nếu thật sự để cho hắn đi theo mình sát ngôn quan sắc thì so với Lương Kiện kém cõi hơn.

Mặc dù Hòa Thân hai năm này cũng trải qua cũng đủ rồi, nhưng bây giờ hắn bày sập hàng cũng quá lớn rồi, chỉ là Lưu Toàn cảm thấy có chút không đủ, cho nên thông qua hơn nửa năm cẩn thận quan sát, hắn cảm thấy được ngoài lòng trung thành của Lương Kiện với hắn ra, về nhu thuận lạnh lợi và khôn khéo không thua gì Lưu Toàn , cho nên Hòa Thân liền lựa chọn Lương Kiện để bổ sung cho Lưu Toàn, hôm nay hắn sẽ khảo nghiệm hắn.

“Lương Kiện , người bây giờ phải đi bố trí thủ hạ của người, sau khi ăn xong cơm trưa chúng ta phải đi ‘Khách điểm Hanh Thông’ gặp A Quế kia !” Hòa Thân nói .

“Vâng ! – tại hạ sẽ đi chuẩn bị!” Lương Kiện trả lời một tiếng rồi đi ra.

... ..

Ở trong “Khách điểm Hanh Thông” chính là thủ phụ quân cơ kiêm khâm sai đại thần A Quế . Hắn lần này phụng chỉ đến Nam Kinh là muốn làm cho Hòa Thân người ngã ngựa đổ, tuy rằng ý chỉ của Càn Long làm cho hắn “Lấy thân phận án sát điều tra Nam Kinh, hơn nữa không có quyền gặp thời lộng quyền ”, nhưng hắn không quan tâm đến cái kia. Hắn đã hạ quyết tâm, lần này chẳng sợ tội danh kháng chỉ cũng phải dọn dẹp Hòa Thân. Tháng ba hắn phụng chỉ rời khỏi kinh, sau đó liền dọc theo kênh đào nam xuống, mãi đến Trấn Giang mới thở một hơi, sau đó lại không dừng ngựa chạy tới Nam Kinh.

A Quế là xuất thân nhà binh, biết rằng điều tra đại thần cũng như hành quân đánh giặc, quý ở thần tốc. Hắn muốn Hòa Thân này lúc còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra đã phải ở trước mặt hắn cúi đầu nhận tội. – cho nên ở Bắc Kinh hắn liền chuẩn bị tất cả những lời đồn đại về Hòa Thân, chọn ra này chuyện có thể trí mạng nhất tập hợp lại, sau đó cải trang ăn mặc thành người bình thường rồi xuất phát.

Sau khi tới Nam Kinh hắn cũng không gặp Doãn Kế Thiện , cũng không lấy thân phận khâm sai đi Chiêm viện điều tra Hòa Thân , mà là tìm trước “Khách điểm Hanh Thông” tương đối yên tĩnh này âm thầm ở đó. Hắn muốn thân không biết quỷ không hay để làm rõ ràng tất cả nghi ngờ trong lòng hắn, hắn còn muốn tra ra manh mối những chuyện vi phạm luật pháp Đại Thanh của Hòa Thân ở Nam Kinh. Sau đó hắn lại nhanh chóng biến hóa lấy thân phận khâm sai đại thần đến Chiêm viện bắt Hòa Thân vào kinh vấn tội.

Buổi sáng hôm nay A Quế mới vào ở trong “Khách điểm Hanh Thông”, buổi chiều liền mở một cuộc họp ngắn gọn. Sau khi người đi theo hắn đến đông đủ, A Quế phân phó cho bốn cao thủ trình sát hình sự xuất

sắc nhất của hình bộ: “Nghe nói Hòa Thân ở một chỗ nào đó của ‘Lâm giang tự’ ngoài thành Nam Kinh đã từng bí mật giết chết một số người vô tội, mặt khác còn ở gần bến tàu giết chết một số người Anh quốc, bây giờ các ngươi sẽ lên đường, chia làm hai đường, lập tức đến ‘Lâm giang tự’ và bến tàu Phổ Khẩu, tranh thủ tìm được dấu vết để lại, sau đó trở về báo cáo cho ta!”

Hắn lần này còn mang đến hai người kiểm tra sổ sách giỏi nhất của hộ bộ, cũng phân phó cho bọn họ : “Các ngươi bây giờ cũng đừng nhàn rỗi, lập tức làm đối chiếu sổ sách của các tỉnh báo lên từ hộ bộ mang đến, chờ bốn người bọn họ có manh mối, trong tay chúng ta coi như đã nắm lấy được nhược điểm của Hòa Thân kia, sau đó chúng ta trực tiếp đến nha môn của hắn thăm dò sổ sách, tranh thủ một trận nắm lấy hắn!”

Mặt khác hắn còn có một tùy thân thân tín, A Quế cũng không để cho hắn nhàn rỗi, mà sớm viết một phong thư giao cho thân tín này, phân phó hắn nói : “Ngươi lập tức mang theo thư này của ta đi gặp thống lĩnh quân lục doanh Nam Kinh Huệ Quân Môn , đem phong thư này tự tay giao cho hắn, sau đó hoả tốc trở về!”

Sau khi bố trí xong những người này, A Quế đương nhiên cũng không nhàn rỗi, hắn muốn đích thân đến xung quanh phủ đệ của ” đại thần tài chính ngự trước hoàng đế Đại Thanh ” của Hòa Thân xem xem, dựa vào kinh nghiệm dẫn binh nhiều năm, hắn chỉ cần nhìn bằng hai mắt, trong lòng cũng đã có dự tính!

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

85. Chương 85: Vừa Đắm Vừa Xoa.

Hòa Thân sở dĩ hoả tốc như vậy đến gặp A Quế , thật ra chính là nghĩ khi A Quế còn đứng chưa vững, triệt để làm rõ việc này cho hắn; Ngoài việc đó ra, Hòa Thân còn muốn cho Quế Trung Đường một trận chiến công tâm. – ý tứ đó cũng là nói, người đứng ở sau lưng hại ta, chúng ta nên đao thương rõ ràng !

Khi Hòa Thân và Lương Kiện hai người vào nhà, A Quế và mấy tên thủ hạ còn đang ngây ra trong phòng. Bọn họ không hiểu được , Hòa Thân này sao lại biết bọn họ đã tới Nam Kinh, hơn nữa khi bọn họ vừa mới dàn xếp xong, thậm chí còn chưa kịp uống một chén trà nóng, bọn họ đã tìm tới cửa.

Hòa Thân thấy A Quế , vội vàng bước nhanh hai bước, bộ dạng cực kỳ cung kính: “Tại hạ Hòa Thân diện kiến Quế Trung Đường !”

A Quế mặc dù trước khi đến Nam Kinh cảm hận Hòa Thân vô cùng, nhưng đột nhiên gặp mặt như vậy, làm cho hắn luống cuống tay chân, vốn muốn không thừa nhận mình là A Quế , nhưng hắn cả đời ngay thẳng, chuyện trước mắt thật đúng là không giả bộ được. Hắn vốn là Nguyên soái dẫn binh, nếu hành quân đánh giặc, bài binh bố trận, rong ruổi chiến trường còn được, nhưng nếu so với chuyện lục đục với nhau, hắn còn kém xa mấy lần so với Lưu Dung . A Quế vừa rồi còn toàn tâm toàn ý muốn xử lý Hòa Thân, vừa thấy Hòa Thân bây giờ đang cười tủm tỉm đứng ở trước mắt hắn, vì thế cũng đành vòng tay , cực chẳng đã nói: “Không dám làm phiền Hòa đại nhân !”

Hòa Thân vừa thấy sắc mặt của A Quế liền biết đó là một chủ nhân ‘Thà rằng bị đánh chết cũng không khom lưng’, nghĩ thầm người như vậy có thể dễ dãi so với cái tên La Oa tử kia, vì thế đảo khách thành chủ nói: “Quế Trung Đường mời ngồi!” Bên cạnh Lương Kiện đã sớm lệnh tiểu nhị bưng trà nóng lên.

A Quế vừa thấy việc đã đến nước này, cũng chỉ đành ổn định Hòa Thân trước mắt, vì thế liền cùng Hòa Thân ngồi xuống ghế, nháy mắt với mấy tên thủ hạ của hắn, ý là các ngươi đừng cũng đứng ở đây, nên làm gì thì làm gì đi! Nhưng Hòa Thân sao có thể để cho bọn họ thuận lợi như vậy đi ra cửa, vì thế làm bộ bình tĩnh nói: “Ai ya, Quế Trung Đường , xin thứ cho tại hạ thất lễ! – Quế Trung Đường nếu là từ Bắc Kinh đến, chắc là mang theo hoàng mệnh tới, đó là khâm sai ! Hòa Thân ta còn chưa cung linh thánh dụ, sao có thể đường đột đứng lên như thế, thật sự là đại bất kính với Hoàng Thượng, mong Quế Trung Đường thứ tội!” Sau đó quay đầu nói với người phía sau: “Còn không mau bái kiến khâm sai đại nhân!”

Lương Kiện vừa thấy hành động của Hòa Thân liền biết Hòa Thân là muốn để cho vị Quế Trung Đường này biết rõ thân phận của chính hắn, vì thế chạy nhanh đến những người ở bên cạnh do hắn dẫn tới quát: “Bái kiến khâm sai đại nhân!” Vì thế mấy chục người trong ngoài phòng đồng thời đều quỳ xuống, trong miệng lớn tiếng hô: “Bái kiến khâm sai đại nhân! – cung thỉnh thánh an!”

Hòa Thân vừa vào cửa A Quế cảm thấy hoảng hốt một chút, bây giờ vừa thấy nhiều người trước mặt đều quỳ xuống như vậy, còn nói bái kiến khâm sai cung thỉnh thánh an, vì thế hoảng hốt cao giọng nói: “Thánh cung an!”

“Cung linh thánh dụ!” Hòa Thân lại dẫn dắt này những người này cùng hô.

A Quế vừa thấy Hòa Thân sao lại như vậy, thỉnh thánh an còn không tính sao còn muốn cung linh thánh dụ, nhưng nghĩ lại, đánh giấc phải chú ý “Xuất kỳ bất ý, đánh úp bất ngờ”, ta quyết phải bắt được người, vì thế hét lớn một tiếng: “Hòa Thân! – người biết tội chưa?”

Hòa Thân đã sớm nghĩ hắn sẽ dùng chiêu thức này, vì thế không chút hoang mang nói: “Thần Hòa Thân không biết tội, mong khâm sai đại nhân chỉ rõ!”

A Quế vừa thấy Hòa Thân này thật khó chơi, lại còn nói không biết tội, vì thế lớn tiếng quát: “Người một mình ở Nam Kinh buôn bán, lại bí mật thông thương với Anh di (cách gọi khinh miệt), phá hỏng pháp luật của Đại Thanh, kháng thần uy của Thiên triều, kháng thánh chỉ của Hoàng Thượng, chẳng lẽ còn không phải tội lớn?”

Không đợi Hòa Thân mở miệng, A Quế lại nói tiếp: “Năm tháng trước ngươi trở thành ông chủ của xưởng dệt nhà họ Tô, tám tháng trước từng ở Nam Kinh thu mua lá trà, đồ sứ và tơ lụa, ngay cả dân chúng đều biết tất cả những hàng hóa này đều bán cho Anh di, – chẳng lẽ tất cả đều là tin vĩa hè sao?”

Hòa Thân vừa nghe lời nói của A Quế chẳng ra môn ra khoai gì liền biết rằng trong lòng hắn đang hoang mang, cũng hiểu được A Quế lần này đến Nam Kinh cũng chỉ là việc “Tuần tra quan sát động tĩnh”, căn bản là không có phụng mệnh Cần Long đến trị tội hắn. Bởi vì một khi hoàng đế muốn trị tội, căn bản là sẽ không rườm rà như bây giờ, trên thánh chỉ sẽ viết rất rõ ràng, chờ khâm sai vừa tuyên chỉ xong, lập tức sẽ hô hai bên thị vệ “Bắt!” Hòa Thân nghĩ thầm: vốn dĩ A Quế người là tới khuai môi múa mép với ta, vậy xem như người đã tìm đúng người!

“Người làm ông chủ xưởng dệt nhà họ Tô có được tính là buôn bán không? Một mình thông thương với Anh di có kháng chỉ không? – Mau khai báo thành thật!” A Quế nói.

Hòa Thân vừa thấy này A Quế thật là dũng cảm, vì thế nói: “Quế Trung Đường, ngài là phụng thẩm vấn, hay là đang điều tra lấy chứng cứ?” Nói xong vừa liền từ trên mặt đất đứng lên, “– nếu Quế Trung Đường là phụng chỉ thẩm vấn, ta đây sẽ quỳ xuống đáp lời, nếu Quế đại nhân là muốn biết rõ sự tình, điều tra rõ ràng, thì ta sẽ ngồi xuống đáp lời! – Hòa Thân ta được Hoàng Thượng khâm phong là ‘Đại thần tài chính ngự trước hoàng đế Đại Thanh’, trên thánh chỉ của Hoàng Thượng viết rất rõ ràng, ở thời điểm cần thiết ta có thể thay quyền hộ bộ, thời điểm cần thiết có thể gặp thời lộng quyền, thời điểm cần thiết đối với một số việc lớn còn có thể châm chước xử lý; còn nữa ta chỉ là phụ trách đối với đương kim Hoàng Thượng, có một số việc Quế Trung Đường cũng không có quyền hỏi đến!”

Hòa Thân nói xong liền ngồi xuống ghế, phân phó nói: “Dâng trà! – Quế đại nhân cũng mời ngồi xuống đi!”

A Quế vừa thấy Hòa Thân quả thực là một tên đồ đệ cuồng vọng, thật sự là vô pháp vô thiên, vừa định tức giận, nhưng nghĩ lại Hoàng Thượng cũng không cho hắn quyền gặp thời lộng quyền, cũng không cho hắn một mình thẩm vấn Hòa Thân, cho dù muốn bắt chấp tội danh kháng chỉ bắt Hòa Thân lại, nhưng bây giờ còn chưa tìm ra bằng chứng, vì thế cũng đành ngồi xuống.

Hòa Thân trong lòng cười thầm, nhìn A Quế đang xanh cả mặt bèn nói: “Quế Trung Đường bớt giận, thứ cho tại hạ vừa rồi nhất thời xúc động, có chút mạo phạm! Nói chuyện lên thông thương với Anh di, Quế Trung Đường chỉ biết một mà không biết hai, ta còn không phải bị người ta ép buộc sao? Hoàng Thượng lúc ấy phong ta làm đại thần tài chính, vừa mới bắt đầu ta còn ngu ngốc nghĩ đến được trọng dụng, nhưng không được vài ngày, ta đã bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, – Người đến đòi tiền ta mỗi ngày đều ở đây xếp hàng! Hôm nay Hoàng Hà tràn ra, ngày mai Trường Giang vỡ đê, ngày mốt lại có nạn dân không nhà

để về, ngày kia lại có phải Bạch Liên giáo tác loạn, quan viên địa phương lại muốn ta cung cấp quân phí! Quế Trung Đường, ngài nói ta một ngày không phải bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, ngày nào không phải hao tổn tâm tư nghĩ làm thế nào kéo về mấy lượng bạc cho quốc khố của Đại Thanh ta?

– ‘Người vì tài mà chết’ những lời này Quế đại nhân hiểu được, bây giờ ta vì kiếm thêm mấy lượng bạc như vậy, quả thực ngay cả chết đều không có, nếu Quế Trung Đường thật muốn bắt ta vào kinh vấn tội, vậy ngài quả thực đã giải thoát cho ta rồi! – Nhưng... Quế Trung Đường ... nhưng, ta cũng quá oan khuất!”

A Quế vừa nghe những lời này của Hòa Thân cũng là thực tế, hắn cũng được phân công quản lý chuyện của hộ bộ, biết được khó xử trong đó, hắn trước kia cũng vì chuyện không tìm được bạc mà buồn rầu, thậm chí cũng có lúc không từ thủ đoạn, vì thế lửa giận trong lòng liền tắt hơn phân nửa. Nhưng hắn lần này đến đây đã quyết tâm, ở trước mặt Lưu Dung và Kỳ Hiểu Lam cũng đã vỗ ngực, nhưng Hoàng Thượng cũng biết mục đích của hắn đến Nam Kinh. Nếu mình không minh bạch như thế này trở về, bọn họ sẽ coi như thế nào, Hoàng Thượng sẽ coi đại thần lĩnh việc quân cơ là hắn như thế nào? – tuy rằng Hòa Thân có cái khó nói của hắn, nhưng hắn cũng không thể vô công mà phản!

Nghĩ đến đây, hướng về người vừa rồi phải đi ra ngoài ban sai khoát tay chặn lại nói: “Các người còn không đi ban sai đi, ta cùng Hòa đại nhân ngồi uống trà nói chuyện phiếm!”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

86. Chương 86: Chiến Thuật Công Tâm.

Hòa Thân vừa nghe lời nói của A Quế liền hiểu được điều này đối với đại quân môn công lao cái thể của Đại Thanh có chút không cam lòng, còn muốn tìm cơ hội tiếp đón mình, nếu như vậy, vậy để cho mấy tên thủ hạ của hắn gây sức ép, dù sao việc này không thể trong chốc lát mà xong được. Hòa Thân biết A Quế là một tay lãnh binh đánh giặc rất giỏi, mặt khác Hòa Thân còn biết A Quế này rất có tình cảm với quân ngũ, – kính binh, yêu binh, có thể nói là pháp bảo chiến thắng giặc của A Quế, cho nên liền nghĩ mất một chút công sức ở phương diện này, vì thế nói với Lương Kiện: “Đi bảo Thôi Minh mang hai tướng quân của Phúc đại soái phái tới Nam Kinh thúc giục quân lương đến đây, để cho bọn họ cũng gặp gỡ Quế quân môn!”

A Quế vừa nghe Hòa Thân nơi này còn có hai tướng quân của Phúc Khang An, nhất thời liền từ trên ghế đứng lên nói: “Mau đưa nhị vị tướng quân kia đến đây, ta cũng đang muốn tìm hiểu một chút Phúc Khang An chiến đấu ở Myanmar rốt cuộc thế nào!”

“Trận đánh này mới gọi là khổ!” Hòa Thân nói, “Bây giờ Phúc đại soái vẫn đang dẫn quân mạnh mẽ tấn công ‘Hạ Sảnh trấn’, nghe nói tiêu hao rất lớn, các binh lính phần lớn không hợp với khí hậu nơi đó, các tướng sĩ bị bệnh, bị thương, còn nghe người ở bên đó nói rằng Phúc đại soái sắp không kiên trì được nữa!”

“A!” A Quế chấn động, hắn lúc ở quân cơ nghe nói Phúc Khang An ở Myanmar đánh rất là gian khổ, ai có thể nghĩ đến sẽ thảm như vậy, “Nhưng Hoàng Thượng bây giờ quan tâm nhất là đại sự quân quốc! – Ngày 13 tháng 8 năm nay chính là đại thọ tám mươi lăm tuổi của thái hậu, Hoàng Thượng bây giờ ngay cả việc chuẩn bị mở đại thọ cho thái hậu cũng chưa có tâm tư!” Nói xong, A Quế ngồi vào ghế bắt đầu thấy đau lòng.

Lúc bọn họ đang nói chuyện, hai tên phó tướng của Phúc Khang An cũng được đưa tới, bọn họ hai người ở trạm dịch được Thôi Minh làm cho thoải mái, lại cẩn thận dọn đồ một phen, hơn nữa đánh nhau với Myanmar thật sự là vô cùng thâm hiểm, cho nên bọn họ vừa vào cửa liền bắt đầu nửa diễn trò nửa thành thật, thấy A Quế liền quỳ trên mặt đất, khóc nói: “Quế quân môn ... Quế quân môn, ngài còn nhận ra tại hạ!” Nói xong lại càng khóc lớn lên, “Quế quân môn, lúc trước khi ngài đánh Cát Nhĩ, ta đã dắt ngựa lấy thương cho ngài!”

A Quế đã đánh giặc vài thập niên, người dắt ngựa không phải là ba bốn trăm cũng phải một hai trăm người, làm sao nhớ rõ hai người bọn họ, nhưng hắn vừa thấy hai người kia sắc mặt vàng vọt, bộ dáng gầy trơ cả

xương, lại nghĩ đến Phúc Khang An còn ở Myanmar chịu tội và chính mình thời điểm mang binh đánh giặc chịu khổ, nhất thời cay cay khóe mũi, nước mắt rơi xuống, chạy tới ôm lấy hai người kia, xúc động nói: “Nhị vị tướng quân xin đứng lên, ngồi xuống từ từ nói!”

Hòa Thân vừa thấy tình cảnh này, trước mắt thuần túy là một cảnh tượng tình thâm cảm động sâu sắc, nhưng hắn cũng quả thật khâm phục tình nghĩa thâm thiết của A Quế đối với người tham gia quân ngũ, – đại soái như vậy đi đánh giặc há có thể không đánh thắng?

“... Quế quân môn , bây giờ Phúc đại soái đều sắp không kiên trì được nữa, tổng cộng mang đi ba mươi vạn người, người chết người bệnh người bị thương , bây giờ còn lại đã không đến hai mươi vạn... Người chết không ai quan tâm... Bị bệnh bị thương không có thuốc chữa, nếu quân lương và lương thảo trong nước không đến, thì không được một tháng, ... Phúc đại soái ... Phúc đại soái sẽ bị tiêu diệt toàn quân!” Hai người kia nói xong lời cuối cùng cũng thật sự thương tâm, ôm lấy đùi A Quế mà bắt đầu gào lên, thật sự là tê tâm liệt phế, vô cùng thê thảm a!

A Quế mang binh nhiều năm, quân lương quan trọng như thế nào hắn đều hiểu rõ so với người khác, không có quân lương giống như một người không có máu, thì một giờ một khắc cũng không kiên trì được, vì thế lớn tiếng tức giận mắng: “Bọn cậu quan của hộ bộ chẳng lẽ không đem quân lương cho các người, Văn Nam tuần phủ Dương Ứng Cư không đem được liệu cấp bách đưa đến trong quân Phúc đại soái sao?”

“Bẩm báo Quế quân môn ... Chúng ta ngay từ đầu tới hộ bộ yêu cầu bạc, hộ bộ thượng thư nói một xu cũng không có, Dương Ứng Cư nói trong kho Văn Nam cũng là đáy thông lên trời, bọn họ đều bảo tại hạ đến Nam Kinh tìm Hòa đại nhân ! – Quế quân môn , chúng ta đã rời khỏi Văn Nam hơn nửa tháng, bây giờ Phúc đại soái còn có thể duy trì được hay không thật sự là còn không biết! – Quế quân môn , ngài xem mấy chục vạn mạng người của Phúc đại soái và ba quân tướng sĩ, cầu ngài hãy cứu chúng ta!” Hai người kia vừa khóc vừa gào.

“Vậy người còn không mau đi chuẩn bị bạc cho bọn hắn, nếu muộn nữa, thật là xảy ra chuyện lớn, ngay cả Hoàng Thượng...” A Quế hô lớn về phía Hòa Thân .

” Ngài đều thấy đó, Quế Trung Đường , ta toàn bị ép buộc thật sự không có cách nào khác ! Không cho, thực có lỗi với ba quân tướng sĩ và sự phò thác của Hoàng Thượng; ngài bảo tôi đến chỗ nào lấy được bạc như vậy?” Hòa Thân vẻ mặt u sầu nói .

A Quế bây giờ mới hiểu được việc này của Hòa Thân thật sự là khổ sai đầu tiên của Đại Thanh, hắn lúc này làm gì còn lo lắng đến chuyện điều tra Hòa Thân, vì thế chấp tay nói với Hòa Thân: “Hòa đại nhân , ta mang binh nhiều năm, biết không có lương chẳng khác nào tiêu diệt toàn quân , đây là quân tình khẩn cấp một chút cũng không thể chậm trễ! – Hòa đại nhân , coi như là ta thay Phúc Khang An và ba quân tướng sĩ cầu người, người mau chuẩn bị bạc cho bọn hắn đi! Chuyện vừa rồi coi như ta không biết nặng nhẹ, mạo phạm Hòa đại nhân !”

Hòa Thân cần chính là hiệu quả này, vì thế mặt lộ vẻ khó xử đến bên người Lương Kiện nói : “Người lấy danh thiếp của ta đến xưởng dệt nhà họ Tô, nhìn xem có thể mượn một chút từ xưởng dệt hay không, chờ qua chuyện này, ta nhất định nghĩ cách trả lại bọn họ!”

“Dạ!” Lương Kiện trả lời một tiếng liền ngẩng đầu đi ra ngoài.

Hòa Thân ấn A Quế ngồi trên ghế, vừa rót trà cho hắn vừa thở dài: “Quế Trung Đường , ngài có điều không biết, ta thật ra chỉ là tổng giám đốc của xưởng dệt nhà họ Tô, chuyện gì cũng không được làm chủ !”

A Quế đã sớm nghe nói Hòa Thân là tổng giám đốc của xưởng dệt nhà họ Tô, nhưng đó là cái cái từ ngữ mới mẻ, ai cũng không biết cụ thể đang làm gì, cho nên hắn cũng liền hiểu thành ông chủ, bây giờ nghe Hòa Thân vừa nói như vậy, nhất thời lại hỏi: “Tổng giám đốc... Tổng giám đốc không phải là ông chủ sao?”

“Quế Trung Đường , tổng giám đốc này không phải là ông chủ ! Tổng giám đốc – tổng giám đốc, chỉ là trên tổng thể thông qua ta chỉnh sửa lại một chút, nhìn xem tư liệu ở nơi nào không đạt liền đưa ra ý kiến cho bọn họ, một số ngự dụng vẫn cấm và vẫn giấu thông qua ta xem xét một chút mới vào kinh, hoặc là trong nhà xưởng có công nhân nào ngang bướng, ta cũng phải xử lý trị tội mới được !” Thế là Hòa Thân bắt đầu bịa chuyện.

“Hóa ra đây là tổng giám đốc, vậy thì cấp bậc với ông chủ còn kém xa! – Ta cứ nghĩ giám đốc chính là ông chủ!” A Quế nói .

Thời gian không đến hai chén trà, Lương Kiện đã trở lại, lớn tiếng nói với A Quế và Hòa Thân : “Bà chủ xưởng dệt nhà họ Tô Tô Kì Nhi tiểu thư nói, đại nhân từ sau khi làm tổng giám đốc xưởng dệt, đã có nửa tháng không đi làm ban sai, người ta nói qua vài ngày còn muốn... còn muốn đuổi việc đại nhân, bạc một đĩnh cũng không cho mượn!”

Hòa Thân trong lòng cười thầm, ngoài miệng lại giận dữ nói : “Thật là *** một gian thương xảo trá gian ngoan, hai quân trước trận còn đang chờ dùng bạc, nàng ta lại nắm chặt như vậy! Chờ người Myanmar đánh tới Nam Kinh, ta xem nàng còn mở xưởng dệt được không, không bị người Myanmar bắt đi làm nô lệ là may mắn rồi ! – Người đâu, lập tức lãnh binh đi bắt bà chủ Tô Kì Nhi về đây cho ta, hạn cho xưởng dệt nhà họ Tô trong vòng 3 ngày phải giao ra một trăm vạn lượng bạc, nếu không giết bắt luận tội!”

A Quế vừa thấy Hòa Thân thật sự động đến bạn làm ăn, vội vàng đứng lên khuyên nhủ: “Hòa đại nhân ... Hòa đại nhân bớt giận, bắt người ta phải giao đã là không đúng, mượn được hay không còn phải xem người ta có vui hay không, mang binh bắt người không phải thành cướp bóc rồi sao, như vậy quan phủ chúng ta và thổ phỉ cường đạo vào nhà cướp của còn có gì khác nhau! – Mau ngồi xuống... Mau ngồi xuống, chúng ta thương lượng lại việc này!”

Hòa Thân vừa định ngồi xuống, chỉ thấy Tạ Phi Kiếm ở cửa đang nháy mắt với hắn. Tạ Phi Kiếm được Hòa Thân phái đi nắm giữ các con đường lớn nhỏ ở các nơi của Nam Kinh, bắt những người khả nghi, bây giờ lại đột nhiên trở về tìm hắn, nhất thời chỉ biết có chuyện khẩn cấp, vội vàng lấy cớ đi tiểu tiện để ra ngoài.

“Hòa đại nhân , chúng ta bắt được một người truyền tin của A Quế! – Đại nhân ngài xem xem!” Tạ Phi Kiếm nói xong liền kéo Hòa Thân đến một cái góc tường.

Hòa Thân vội vàng tiếp nhận bức thư xem qua vài lần, không khỏi kinh hãi!

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

87. Chương 87: Võ Mồm Phí Lớn.

Phong thư này của A Quế chính là viết cho thống lĩnh quân lực doanh Nam Kinh, vừa rồi tên thân tín của A Quế vừa rời khỏi khách điểm đã bị Đỗ Tử Kiệt sớm mai phục ở chung quanh theo dõi, bởi vì ở chung quanh khách điểm không dễ xuống tay, lại dễ dàng đánh rắn động cỏ, cho nên Đỗ Tử Kiệt liền lập tức phái người thông báo cho đội trưởng cánh quân nhậ lộ Tạ Phi Kiếm, để cho hắn ở ngoài thành nghĩ cách xuống tay. Vì thế thân tín này của A Quế vừa ra khỏi cửa thành không xa đã bị người của Tạ Phi Kiếm nghĩ cách đón ngã, vừa lật người, phát hiện trong lòng có phong thư, vì thế Tạ Phi Kiếm không dám một mình làm chủ, lập tức trở về thành giao cho Hòa Thân .

Nội dung chủ yếu phong thư này của A Quế chính là sau khi thống lĩnh quân lực doanh Nam Kinh Huệ Hùng nhận được thư, lập tức chuẩn bị cho hắn một đội binh lực doanh, chờ mệnh lệnh của hắn, lập tức đi đến Nam Kinh nghe hiệu lệnh của hắn.

Hòa Thân sau khi xem xong phong thư đến nhà vệ sinh dạo qua một vòng, bởi vì hắn cần một thời gian ngắn nhất để phán đoán chuẩn xác, nếu không rất có khả năng sẽ làm hỏng đại sự...

Tạ Phi Kiếm ở bên ngoài vừa thấy Hòa Thân từ nhà vệ sinh đi ra, vội vàng tiến lên nói : “Hòa đại nhân , ngài có phân phó gì, tại hạ lập tức đi làm!”

“Người truyền tin kia đâu?” Hòa Thân hỏi.

“Người truyền tin kia mượn một chiếc xe ngựa ra ngoài thành, không có lời nói của đại nhân chúng ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, cho nên đành phải tìm một chiếc xe ngựa, cố ý tạo một sự kiện đâm xe, bây giờ người kia còn đang hôn mê ! – Giết hay là không, mong đại nhân định đoạt!” Tạ Phi Kiếm nói .

“Được! Người lập tức trở về, lấy danh nghĩa tuần phủ phòng nha môn tri phủ Nam Kinh đến xử lý hiện trường tai nạn xe cộ, sau đó đem này phong thư này để trên người kẻ truyền tin, coi như không có chuyện gì xảy ra! – Nhớ kỹ, có thể tha thì tha, nhưng cũng không được để cho hắn phát giác ra, thời điểm cần thiết lại phái người đến thông báo cho A Quế ở đây !” Hòa Thân phân phó nói .

“Tuân mệnh đại nhân!” Tạ Phi Kiếm nói xong xoay người đi.

Chờ Hòa Thân vào phòng, A Quế liền thiếu kiên nhẫn, hắn đang buồn bực chuyện quân lương của Phúc Khang An, vì thế tiến lên giữ chặt tay Hòa Thân nói : “Hòa đại nhân , chúng ta mau nghĩ cách đi, – Phúc Khang An bên kia cũng không thể đợi lâu hơn nữa!”

“Quế Trung Đường , Ngồi... Ngồi xuống nói!” Hòa Thân một mặt nhường chỗ ngồi cho A Quế , một mặt ở trong lòng tính toán làm thế nào thông qua chuyện quân phí của Phúc Khang An lại có thể đào được gốc của A Quế này.

“Hòa đại nhân , người xem có thể ở trong kho Lương Giang mượn đỡ một chút, hoặc đi tìm Doãn Kế Thiện nghĩ cách, tóm lại cứ bình như cứu hỏa, – Việc này tuyệt đối không chậm trễ được, nếu không sẽ xảy ra việc lớn!” A Quế vội la lên.

Hòa Thân vừa thấy bộ dáng A Quế gấp đến độ vò đầu bứt tai thật là buồn cười, thật ra chuyện quân phí hắn đã sớm giải quyết, bây giờ đang để trong kho Chiêm viện của hắn, khi nào dùng chỉ là chuyện một câu nói của hắn, nhưng hắn vẫn không chút hoang mang nói với A Quế: “Quế Trung Đường , ngài có điều không biết ! Từ sau buổi chiều hôm đó Hoàng Thượng cho ta làm đại thần tài chính, Doãn Kế Thiện kia trong buổi tối liền giao kho Lương Giang cho ta, bây giờ có thể nói ông ấy đã buông tay, có chuyện liên quan đến tiền cũng chẳng quan tâm, nhưng cần dùng đến tiền lại muốn gờ tay đòi tôi;

– Nửa tháng trước, Triệu Huệ và Hải Lan Sát của Tân Cương cũng phái người trở về thúc giục quân lương. Bọn họ đóng quân ở gần Bắc Cách Đạt của Thiên Sơn, từ tháng mười năm ngoái đại tuyết đã phong tỏa ngọn núi, bên trong người không ra được bên ngoài người cũng không vào được, qua tiêu hao gần nửa năm, bọn họ đem cây khô lá rụng trên núi đều làm lương thực ăn. Đường núi vừa thông suốt, bọn họ liền phái người đến Nam Kinh tìm ta đòi lương đòi bạc, Trung Đường đại nhân cũng biết tình hình xấu xa của Triệu Huệ Quân Môn, hai người của hắn phái tới đến một câu để nghe cũng không có, hạn ta trong vòng 3 ngày phải chuẩn bị cho bọn hắn chừng hai trăm vạn, hơn nữa còn truyền lời của quân môn bọn họ, nói ‘ tiểu tử Hòa Thân này nếu làm lỡ đại sự của ta, ta sẽ lập tức dẫn binh về trước phá nát cái nha môn của hắn, sau đó mới đến Tân Cương đi đánh giặc’ . – Quế Trung Đường , người xem xem!”

A Quế biết điều đó , Triệu Huệ và Hải Lan Sát kia năm ngoái đã đến Bắc Kinh làm loạn, đầu tiên là đến đại đường hộ bộ thổi râu trừng mắt, sau khi đến nhà hộ bộ thượng thư chơi xấu, còn cùng đại thần quân cơ vỗ bàn mắng chửi; cuối cùng vẫn là Hoàng Thượng phải ra mặt, để cho bọn họ khai xuân năm nay xong đến Nam Kinh tìm Hòa Thân đòi tiền.

Nghĩ đến đây, A Quế quả thực không biết làm sao bây giờ mới được, đành phải ngượng ngùng nói: “Vậy Hòa đại nhân phải nghĩ cách!”

“Ta dám không nghĩ cách cho Triệu Huệ sao, mấy ngày nay hễ có tiền liền lấy từ trong kho, có bạc liền rút từ sổ sách, làm kinh doanh , giết người nước ngoài, thậm chí ta còn bán miếng đất phía sau phủ Nam Kinh! – Quế Trung Đường , ngài không nhìn thấy bộ dáng của hai tên quan quân của Triệu Huệ phái tới – quần áo treo trên người bọn họ, bọn họ thuần túy là cái giá áo; vừa cởi quần áo, chính là một đồng xương!” Hòa Thân càng nói càng dừng cảm, càng nói càng để bụng, cuối cùng làm cho A Quế vừa đặt mông ngồi xuống ghế bắt đầu thấy thương tâm.

Thật ra lời nói của Hòa Thân đại đa số đều là lời nói thật, bây giờ vừa thấy A Quế như vậy, lại thêm mắm thêm muối, nói những binh lính thật là thảm thương, đừng nói A Quế là một đại soái thường xuyên mang binh rung động, ngay cả những người đứng xem ở trong phòng này cũng đau lòng không kém “— Quế Trung Đường , khi hai tên quan quân của Triệu Huệ đi khỏi , đồ ăn ngon cũng không cần, chỉ lấy một đồng rau từ

trong vườn, nói là mang về cho các huynh đệ nếm thử chút rau xanh, những binh lính này đều đã gần một năm chưa được ăn rau xanh...”

“Hòa đại nhân , ... Người đừng nói nữa, khổ như vậy A Quế ta cũng từng chịu rồi! – Một khi bị nhốt ở trong núi lớn, thật sự là lên trời không đường, xuống đất không cửa ... ! Vậy tiền và lương thực của Triệu Huệ Hòa đại nhân đã đưa đến cho bọn họ chưa?” A Quế nói .

” Ta phải làm ăm ĩ hơn một tháng, mới gom cho bọn họ được một nửa, còn lại cũng đành phải đợi đến mùa hè thu thuế má thì mới có cách! – Triệu Huệ để lại cho ta một lỗ thủng ta còn chưa lấp được , không những thế Phúc Khang An lại phái người đến đây!” Hòa Thân cười gượng nói.

“Vậy người còn có thể sống tiếp không? Làm cho người ta sống thế nào đây? ... Ai!” A Quế lo lắng đến độ bắt đầu ở trong phòng đi đi lại lại, vừa đi vừa chửi bậy.

Hòa Thân vừa thấy thế là được rồi, đứng lên đi đến trước mặt A Quế, mang bộ dạng vô cùng đáng thương nói : “Quế đại nhân, ta nghĩ lần này có giết ta, quân lương của Phúc Khang An ta cũng không thể gom đủ cho hắn được! Tính tình của Phúc đại soái ngài cũng không phải không biết, Triệu Huệ và Hải Lan Sát hai người gộp lại cũng không bằng một cơn lửa giận của một mình hắn, – Cho nên, Quế Trung Đường hay là áp giải ta vào kinh, giao cho hình bộ trị tội đi! Ta nghĩ chuyện ta phạm tội, hình bộ nhiều nhất xử ta tù giam, ta vào trong ngục giam sẽ cải tạo, nói không chừng Hoàng Thượng và thái hậu một ngày nào đó muốn đại xá thiên hạ sẽ thả ta ra? Đến lúc đó, ta lại một thân vô quan nhẹ nhàng, nhưng đánh chết ta cũng không làm một cầu quan ngàn người mắng vạn người chửi như thế này! – Các người mau trói ta vào, để cho Quế Trung Đường áp giải ta đến Bắc Kinh trị tội!” Hòa Thân quay đầu lại hô hào bọn Lương Kiện.

“Ai ya... Ai ya! Ta nói Hòa đại nhân , người không phải muốn A Quế ta lâm vào chỗ bất nhân bất nghĩa sao? Bây giờ Đại Thanh chúng ta có bao nhiêu việc lớn quân quốc chờ người làm, ta cũng không thể hờ dờ bất trụ cột chống trời của Đại Thanh này! Nếu thật sự là như vậy, đừng nói ba quân tướng sĩ sẽ mắng tám đời tổ tông của A Quế ta, mà Hoàng Thượng cũng không tha cho ta ! – Hòa đại nhân , người mau ngồi xuống, mau ngồi xuống!” A Quế nói xong liền ấn Hòa Thân ngồi xuống ghế , lại phân phó người nói: “Mau dâng trà cho Hòa đại nhân!”

Ngay lúc A Quế đã bị Hòa Thân làm cho tâm phục khẩu phục, chỉ thấy một tên hầu tiến vào nói : “Hòa đại nhân , cách cửa thành ba dặm đã xảy ra hai chiếc xe ngựa đâm vào nhau...”

“Đây là chuyện linh tinh cũng đến phiên toái ta, không thấy ta đang cùng Quế Trung Đường thương lượng việc lớn quân quốc sao?” Hòa Thân lớn tiếng quát.

“Bầm báo... Bầm báo Hòa đại nhân , trên xe là ... là người của Quế Trung Đường...” Tên lính kia nói .

“Người của ta?” A Quế lập tức từ trên ghế đứng lên, hỏi, “Ai, có bị làm sao không?”

“Chính là hai xe ngựa chạy quá nhanh, không ai nhường ai, cuối cùng đụng vào nhau! – Người của Quế Trung Đường đã tỉnh lại, thân thể không có vấn đề gì, bây giờ đã mời lang trung ở bên cạnh hầu hạ rồi!”

A Quế biết người kia chính là thân tín của hắn, là hắn vừa rồi phái ra đi truyền tin cho thống lĩnh quân lực doanh Nam Kinh Huệ Hùng . nhưng việc lớn kia thì sao, lá thư này ngàn vạn lần không thể để cho người khác biết, vì thế liền nói với Hòa Thân: “Hòa đại nhân , người kia là thân tín của ta, bây giờ ta phải đi xem!”

“Quế Trung Đường , vậy ngài đi xem đi! – Nếu không, ta đưa ngài cùng đi?” Hòa Thân nói .

“Không cần, Hòa đại nhân vẫn là mau trở về chuẩn bị quân lương cho Phúc Khang An đi!” A Quế nói xong liền đi ra ngoài.

“Vậy được rồi, Quế Trung Đường ngài đi từ từ! – Rồi phái người dẫn đường cho Quế Trung Đường, có gì cần ta ra mặt, lập tức phái người cho ta biết!” Hòa Thân phân phó cho Lương Kiện nói .

Từ trong “Khách điểm Hanh Thông” đi ra, Hòa Thân liền không dừng ngựa chạy về Chiêm viên, lập tức phân phó Lương Kiện : “Thông báo cho đội ngũ của chúng ta! – lập tức tập hợp!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

88. Chương 88: Binh Gân Chiêm Viện.

A Quế ở tại “Khách điểm Hanh Thông” năm ngày, ngoài việc hẩn tự mình đến đại quân lục doanh Nam Kinh ra, không có chút động tĩnh nào khác. Trong năm ngày này, Hòa Thân đã ở Chiêm viện đã chuẩn bị đầy đủ nhất, tuy rằng hẩn cảm thấy được A Quế đã không giống như lúc vừa tới, nghĩ mọi chỗ làm phiền hẩn, nhưng ai có thể nghĩ đường đường một đại thần quân cơ còn có hành động gì ngoài ý muốn, cho nên hẩn cơ bản là không dám có chút qua loa sơ hở.

Sáng sớm ngày thứ sáu phiên toái đã đến rồi. Hòa Thân còn chưa rời khỏi giường chợt nghe thấy Lưu Toàn ở bên ngoài gõ cửa “Cốc cốc cốc”, hẩn giật mình lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, vội vàng mặc xong bèn ra gặp Lưu Toàn .

“Lão gia, không xong rồi! A Quế bây giờ đã tới cửa nhà chúng ta!” Lưu Toàn nói .

Hòa Thân vừa thấy Lưu Toàn mặt có một chút biến sắc, vì thế liền kéo Lưu Toàn vào trong phòng vội vàng hỏi: “Sớm như vậy sao hẩn lại đến? – Một mình hẩn tới à?”

“Không phải! – Hẩn còn dẫn theo một đội binh lục doanh, cũng đóng ở cửa nhà chúng ta , xem ra chỉ cần A Quế ra lệnh một tiếng đội binh mã lục doanh kia sẽ mở vào , lão gia, ngài mau quyết định đi!” Lưu Toàn nói .

“A!” Hòa Thân nhất thời cảm thấy được sự việc có chút không ổn: A Quế này im lặng ở khách điểm năm ngày, bây giờ đột nhiên dẫn binh đến đây, hẩn rốt cuộc muốn làm gì? Nhưng bây giờ đúng là thời khắc mấu chốt chỉ mảnh treo chuông, làm sao hẩn có thể nghĩ kĩ, vì thế quyết định ra lệnh : “Lập tức hành động theo kế hoạch hai ngày trước của chúng ta!”

“Dạ !” Lưu Toàn lĩnh mệnh mà đi.

Hòa Thân định thần lại, lại suy nghĩ lại chuyện này một lần, sau đó mới mặt mày hớn hở đi ra gặp A Quế .

Vừa ra cửa Chiêm viện Hòa Thân liền sợ đến phát run, không phải hẩn nhát gan, mà là cảnh tượng bên ngoài cũng thật kinh người. – chỉ thấy A Quế một thân quân trang ngồi trên lưng ngựa, phía sau hẩn chính là thống lĩnh quân lục doanh Nam Kinh Huệ Hùng ; ở phía sau hai người bọn họ một đội ba trăm quân lục doanh , đứng chính tề; một đám binh lính kim khôi lưng giáp, tư thế oai hùng; thất lưng gài dao trong tay cầm trường mâu, có một số người trong tay còn cầm súng kíp chói lọi, thật sự là uy phong lẫm lẫm, đằng đằng sát khí!

Hòa Thân thầm kêu không xong rồi, xem ra A Quế hai ngày trước là có ý làm mê muội ta , làm cho ta cảm thấy hẩn là người có tình có nghĩa, tâm địa thiện lương, buông lỏng cảnh giác, sau đó xuất kỳ bất ý mang binh tiến đến vấn tội! – A Quế a... A Quế , tiểu tử người cũng quá xem nhẹ Hòa Thân ta, bây giờ tuy rằng ta so ra kém người người đông thể mạnh, nhưng ta cũng không thể như vậy ngồi chờ chết ! Thật sự không được, chúng ta liền sống mái một trận, cùng lắm thì ta cũng giống Đỗ Tử Kiệt ra ngoài thành làm vua chiếm núi, có cái gì không được chứ!

Hòa Thân đang nghĩ ngợi phải sống mái một trận với A Quế, bỗng nhiên nghe thấy Huệ Hùng ở trên ngựa cười ha ha nói: “Sao, Hòa đại nhân ? – sáng sớm thế này , chẳng lẽ để cho chúng ta ở bên ngoài đứng phải không, nói như thế nào cũng là tới cửa nhà người rồi, còn không mời chúng ta vào uống bát trà?”

Hòa Thân vừa nghe Huệ Hùng này khẩu khí thật hữu hảo, không giống như là tới tìm hẩn gây chuyện, lại càng không như là phụng chỉ đến tróc nã hẩn, vì thế liền dẹp sự lo lắng xuống, bước nhanh mấy bước đến trước mặt bọn họ cười nói: “Quế Trung Đường , Huệ Quân Môn , ta cứ nghĩ hai vị tới khởi binh vấn tội với Hòa mỗ! – mau mời vào bên trong – mời vào bên trong!” Nói xong liền mời A Quế và Huệ Hùng vào đại sảnh của chiêm viện.

Huệ Hùng trước kia đã quen biết Hòa Thân, cũng thường vì chuyện quân lương tìm đến Hòa Thân đòi tiền, bây giờ A Quế lại là lãnh đạo cũ của hắn, cho nên trong trường hợp này hắn cũng không tiện nói chuyện, sau khi an vị ở đại sảnh ngồi trên ghế cầm bát trà uống, cười tủm tỉm nhìn Hòa Thân và A Quế.

Tâm tình của A Quế cũng không nhàn nhã như Huệ Hùng, hắn mới vừa ngồi xuống liền hỏi Hòa Thân : “Không biết chuyện quân phí Phúc Khang An, Hòa đại nhân đã giải quyết chưa?”

Hòa Thân cười nói: “Đa tạ Quế Trung Đường quan tâm, đã chuẩn bị tương đối rồi – ”

“Hòa đại nhân thật sự là tay quản lý tài sản thật là tốt, mặc cho chuyện trọng đại thế nào tới tay Hòa đại nhân – Cũng chỉ như một cái phẩy tay!” A Quế cười nói.

“Ta không phải là tay quản lý tài sản thật là tốt! – hiện giờ hiện trạng tài phú của Đại Thanh chúng ta, ta nghĩ nhị vị cũng hiểu rõ; không nói thu không đủ chi, địa phương chờ dùng tiền cũng quá nhiều, Hòa Thân ta chỉ là lấy chỗ nọ bù chỗ kia mà thôi! – Quế Trung Đường mấy ngày nay chỉ lo ở khách điểm thanh nhàn, không biết ta mấy ngày nay sắp phát diên rồi, bận việc bốn năm ngày này, nhưng vẫn còn không đủ! – Còn phải, chờ một câu của Phúc Kiến Thủy sư đề đốc Quảng Tế đại nhân!” Hòa Thân vừa thấy sắc mặt A Quế có chút do dự, cũng không đoán ra người này rốt cuộc muốn làm gì, cũng chỉ dựa theo sự việc nói ra.

“Hắn? Tiền của hắn ở đâu tới?” A Quế buồn bực nói.

“Hắn không có tiền, nhưng hắn từ năm trước cũng đã bắt đầu mượn tiền ta, nói bây giờ hải tặc hung hăng ngang ngược, thường xuyên quấy rầy vùng duyên hải, hắn muốn tạo hai chiếc thuyền lớn, dạy dỗ bọn hải tặc này. Hắn mở mồm là ba mươi vạn! – trước đó vài ngày ta ở trên sông niệm phong một con thuyền của người nước ngoài, vừa thấy trên thuyền kia trang bị còn tốt hơn so với thuyền của Phúc Kiến Thủy sư, vì thế tìm tội danh xử quyết đám người nước ngoài kia. Như vậy, ta phải hao tổn tâm tư làm cho hắn một chiếc thuyền lớn, phái người nói với Quảng Tế nói coi như cho hắn mười vạn lượng bạc, nhưng tiểu tử kia lại không cần, thế nào cũng phải cho bạc, ngài bảo có đáng giận không? – Quế Trung Đường bây giờ đang quản bộ binh, coi như là người lãnh đạo trực tiếp của Quảng Tế kia, nếu Quế Trung Đường có thể thay Hòa Thân ta nói chuyện với Quảng Tế đại nhân, ta đây thật sự là vô cùng cảm kích!” Hòa Thân nói xong chấp tay với A Quế.

A Quế lần này tìm đến Hòa Thân vốn muốn lấy chiếc thuyền này đánh phủ đầu Hòa Thân, không ngờ không đợi hắn không mở miệng, Hòa Thân cũng đã đem chuyện này giải thích cho hắn rành mạch.

A Quế vừa nghe lời nói của Hòa Thân trong lòng thật sự hồ nghi, nhưng Hòa Thân nói lại nghe cứ như thật, còn có Phúc Kiến Thủy sư đề đốc Quảng Tế lẫn ở bên trong, huống hồ việc này còn liên quan đến quân phí của Phúc Khang An, cũng không chấp nhận được hắn với Hòa Thân như vậy, vì thế nói : “Kia không phải là chuyện một câu nói của ta, Hòa đại nhân chỉ để ý đem chiếc thuyền của người nước ngoài cho Quảng Tế đi, chuyện khác liền giao cho ta, ta trực tiếp viết thư cho Quảng Tế, làm cho hắn không cần vì mười vạn lượng bạc kia lại thêm phiền toái cho Hòa đại nhân!”

“Ai ya, ta thật sự là phải cảm ơn Quế Trung Đường ! Có những lời này của đại nhân, ta bây giờ sẽ đem mười vạn lượng bạc kia cho Phúc đại soái ! – Người đâu, truyền Lâm Chi Vạn tới gặp ta!”

Người ở cửa trả lời một tiếng, không lâu sau thấy văn phòng chủ nhiệm Lâm Chi Vạn chạy tới đại sảnh.

“Lâm chủ nhiệm, bây giờ được Quế Trung Đường ra mặt, mười vạn lượng bạc của Phúc Kiến Thủy sư đề đốc Quảng Tế đại nhân kia sẽ dùng chiếc thuyền đoạt được của người nước ngoài ở bến tàu để trừ nợ, đem số bạc kia cho Phúc đại soái ! – Người lập tức đi làm đi!”

“Dạ, Hòa đại nhân, tại hạ lập tức đi làm.” Lâm Chi Vạn nói xong xoay người đi ra.

“Quế Trung Đường, ngài xem như vậy được không?” Hòa Thân cười nói, “Quảng đại nhân bên kia còn làm phiền Trung Đường ra mặt!”

“Hòa đại nhân xin yên tâm, Quảng Tế kia liền giao cho ta!” A Quế cao hứng nói, “Nhưng – nhưng còn có một việc cần Hòa đại nhân phối hợp một chút!”

Hòa Thân bây giờ lo lắng “nhưng” của A Quế này, tuy nói A Quế là người dễ đối phó, nhưng gây sức ép lên gây sức ép xuống cũng thật sự là phiền toái, nhưng bây giờ cũng không thể đắc tội với kẻ liều lĩnh này,

đánh phải nhần nại hỏi: “Quế Trung Đường , không biết còn có chuyện gì cần Hòa Thân phối hợp, mời Trung Đường đại nhân phân phó!”

A Quế cười nói: “Ta là người lãnh binh đánh giặc, sẽ không quanh co lòng vòng nói chuyện, có chỗ nào đắc tội mong Hòa đại nhân thứ lỗi!”

Hòa Thân vừa nghe A Quế tuy rằng cười nói với hần, nhưng đó cũng không phải là cười bình thường, trong tiếng cười kia rõ ràng mang theo một sự uy nghiêm làm cho người ta không thể kháng cự, vì thế trong lòng căng thẳng, cười nói: “Quế Trung Đường có chuyện gì xin mời nói, Hòa Thân xin chăm chú lắng nghe, nào dám giận Trung Đường đại nhân nói lời ngay thẳng!”

A Quế gật gật đầu nói : “Nghe nói Hòa đại nhân từ khi nhậm chức Nam Kinh tri phủ tới nay từng mấy lần chiêu mộ thân binh, bây giờ e rằng đã có mấy trăm người rồi! – Hòa đại nhân , đây chính là vi phạm luật pháp Đại Thanh ta!” Hần vốn dĩ muốn nói thân binh của Hòa Thân có hơn một ngàn người, nhưng hần bây giờ không có bằng chứng, đến này Chiêm viện vừa thấy, ngoài lính canh gác bốn vọng lâu ra, còn lại canh gác trong trong ngoài ngoài, nhiều nhất cũng phải đến ba trăm người, cho nên cũng không dám nói nhiều.

Đây quả thật là lo lắng cái gì đến cái đó, Hòa Thân vừa định nói chuyện, chợt nghe A Quế nói tiếp: “– Hòa đại nhân cũng biết Hoàng Thượng làm cho ta kiêm quản bộ binh, trên địa bàn Đại Thanh đều do A Quế ta quản, cho nên chuyện này A Quế ta cũng phải quản ! – Không biết ý Hòa đại nhân như thế nào ?”

Hòa Thân thấy bây giờ đã tới lúc không thể mềm yếu nữa, vì thế cười lạnh nói: “Không biết cách quản của Quế Trung Đường như thế nào? – Là muốn giải tán tất cả bọn họ, hay là muốn bắt lại trị tội phản nghịch ?”

A Quế cười lạnh một tiếng nói : “Hòa đại nhân nói cái gì vậy? Đường đường phủ đệ của ‘Đại thần tài chính ngự trước hoàng đế Đại Thanh ’, nhưng là nha môn đầu tiên của Đại Thanh ta, ngoài vườn thượng uyển của hoàng cung, chính là nơi này của Hòa đại nhân quan trọng , không có binh lính canh gác sao được? Vừa rồi ta vào Chiêm viện liền phát hiện Hòa đại nhân chiêu mộ những người đó đa phần đều là hán tử không qua huấn luyện chính quy, như vậy sao có thể được? Trọng địa tài phú thứ nhất của quốc gia một khi có sơ xuất, vậy không phải là muốn mạng của mọi người chúng ta hay sao? – mà Hoàng Thượng cũng sẽ ăn không ngon, ngủ không yên, chúng ta làm nô tài có thể nào không suy nghĩ đến vấn đề này?”

“Theo ý của Quế Trung Đường...” Hòa Thân nói .

“Ý của ta, rõ ràng đem tất cả những người không dùng được trong Chiêm viện tập trung lại, ta sẽ mang bọn họ đi! – Hòa đại nhân yên tâm, những người này dù sao cũng là người của Hòa đại nhân, ta cũng sẽ không bạc đãi bọn hần, ta sẽ đem bọn họ đến Bắc Kinh, hoặc là phân phối đến nha môn thống lĩnh quân bộ, hoặc là đến Tây Sơn Duệ Kiện Doanh đi làm sai, dù sao để cho bọn họ đều có chính quả! Về phần những người phòng ngự của Hòa đại nhân –, ta xem nên giao cho Huệ Hùng Huệ Quân Môn đi, hần là bộ hạ cũ của ta, trước kia đi theo ta nam chinh bắc chiến, hần làm việc cho ta từ trước đến nay vẫn yên tâm! Cho nên, ta tính toán để cho binh lực doanh Nam Kinh đến phụ trách phòng ngự chiêm viện này, cũng dựa theo chế độ đổi nơi đóng quân của Đại Thanh ta, mỗi ba tháng đổi một lần!” A Quế nói.

Hòa Thân biết là A Quế xuống tay với mình, trước hết đưa tất cả thân binh của mình đến Bắc Kinh, sau đó lại từ ngoài thành điều một đội binh lực doanh vào ở Chiêm viện, mỗi ba tháng còn muốn đổi một lần, vậy không phải là muốn giám sát mình? Cứ thế này, mình nếu có gió thổi cỏ lay, A Quế này phái người lại đây vừa hỏi liền biết, chờ khi nào nhìn thấy Hòa Thân ta không vừa mắt, hoặc là Càn Long cho rằng ta nuôi béo rồi, ra lệnh một tiếng có thể xử lý ta ngay!

– Các người quả thực coi ta như một thùng cơm, các người nghĩ cũng thật *** đẹp!

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

89. Chương 89: Một Trò Khôi Hài.

Hòa Thân vừa thấy mặt mày A Quế kia không đạt mục đích vẫn chưa bỏ qua, liền biết nếu tiếp tục cùng hắn dây dưa cũng là phí công vô ích, không bằng làm loạn một trận, vì thế liền xoay người hướng về phía Lưu Toàn nói : “Lưu Toàn , Quế Trung Đường muốn bố trí đưa tất cả thân binh ở đây đến Bắc Kinh, sau này phòng ngự Chiêm viện sẽ do binh lực doanh của Huệ Quân Môn mang đến – vậy người mau gọi bọn họ đến ngoài cửa tập hợp đi! Nhớ kỹ, đây là mệnh lệnh của Quế Trung Đường, không được thiếu một ai!”

Lưu Toàn đương nhiên hiểu được ý tứ của Hòa Thân, nghe xong lời của Hòa Thân bèn vòng tay tuân mệnh, căn bản là không có vẻ không tình nguyện, trả lời Hòa Thân một tiếng rồi đi ra ngoài truyền lệnh.

A Quế và Huệ Hùng không ngờ Hòa Thân sẽ thuận tình như vậy, lí ra đây cũng là gạt bỏ vây cánh của Hòa Thân, sao có thể dễ dàng đồng ý như thế ? Vì thế hai người bọn họ cũng ngây người ra: đều nói Hòa Thân nuôi mấy trăm thân binh ở trong thành Nam Kinh chuyên chế bạo ngược, dường như có dụng tâm kín đáo khác, bây giờ dường như không đúng ! – Mặc cho hai người bọn họ đều là lão soái đã có hơn hai mươi năm nam chinh bắc chiến ở chiến trường, nhưng không thấy ở phương diện này có một chút sơ hở nào!

Lúc này chợt nghe thấy Lưu Toàn trong đại viện bắt đầu gõ chiêng, vừa gõ vừa lớn tiếng hô: “Mọi người chú ý! binh lính ở Chiêm viện canh gác, đi tuần, thủ kho, đào phân đều nghe cho rõ, bây giờ Hòa đại nhân có lệnh, tất cả các người đến phía trước đại sảnh tập hợp! Mọi người nhanh lên, có tin tức tốt muốn nói cho các người! Nhớ kỹ, không được thiếu một ai... Mọi người mau tới , Hòa đại nhân đang chờ! – Quân lệnh như núi đổ, bình thường dạy các người như thế nào?”

A Quế vừa nghe đây là tập hợp hiệu lệnh gì, còn quân lệnh như núi đổ nữa? Huệ Hùng cũng buồn bực, nghe Lưu Toàn bộ dáng hô thiên gọi địa không giống như đang tập hợp quân đội, thật giống như đang làm xiếc!

“Mọi người nhanh lên! – Bình thường huấn luyện các người như thế nào? Chiêng tập hợp đã gõ nửa ngày, mà sao động tác vẫn lè mè như thế, còn chậm chạp hơn cả đại cô nương lên kiệu!” Hết đến cuối cùng Lưu Toàn đã bắt đầu ở ngoài cửa chửi chửi má.

Hòa Thân vừa nghe Lưu Toàn bên ngoài gào thét liền biết tiểu tử này đã hoàn toàn hiểu được ý tứ của hắn, nhìn thấy từ các góc của chiêm viện các “Thân binh” lục tục đi tới, trong lòng hắn cũng đã hoàn toàn nhẹ nhõm.

Ước chừng qua một bữa cơm, Lưu Toàn mới tập hợp xong những người đó, hắn để cho mọi người ở bên ngoài đứng quy củ xong, sau đó mới tiến vào bẩm báo với Hòa Thân: “Hòa đại nhân , tại hạ đã tập hợp xong tất cả thân binh coi giữ Chiêm viện, mời Hòa đại nhân phát biểu! Nhưng... nhưng vẫn là có mấy người phân công đun nước trong nhà bếp lớn không tới! – Đây là tại hạ thất trách, bình thường quân quy quân kỷ chấp hành không nghiêm khắc, công tác tư tưởng chính trị cũng không làm tốt! Mong Hòa đại nhân yên tâm, tôi đi gọi bọn hầu kia đến!”

Hòa Thân trong lòng cười thầm, nhưng trong miệng lại lớn tiếng quát: “Ta không phải nói cho người sao, không được thiếu một người! – Mau đi, kêu bọn họ đến đây, nếu không đến ta sẽ theo quân pháp mà làm!”

A Quế vừa thấy đây là binh lính cái con mẹ gì, còn quân quy quân kỷ gì đâu? Nếu thật sự mang bọn rách nát này đến nha môn thống lĩnh bộ quân Bắc Kinh hoặc là Tây Sơn Duệ Kiện Doanh để phụ trách phòng ngự thành Bắc Kinh, không phải là thiên đại chê cười sao? – Trước khi rời kinh, Lưu Dung còn nói Hòa Thân nuôi đám binh này đang có ý gây rối, bây giờ xem ra lời nói này thật là vô căn cứ ; nếu đám người này dám tạo phản, cũng không nhọc đến đại quân triều đình, A Quế ta chỉ cần mang hai mươi mấy thân binh đến đây, thời gian một bữa cơm cũng có thể thu dọn sạch bọn họ!

Hòa Thân vừa thấy bộ dáng vui vẻ của A Quế liền cười nói: “Quế Trung Đường , bây giờ bọn họ đã tập hợp xong, vậy mời Trung Đường đại nhân nói vài câu với bọn họ!” Nói xong, Hòa Thân cùng A Quế và Huệ Hùng từ trong đại sảnh đi ra.

“Hay là Hòa đại nhân nói trước đôi câu đi, ta không nói nữa –” A Quế cười nói.

“Vậy Huệ Quân Môn nói vài câu!” Hòa Thân khách khí nói với Huệ Hùng .

“Không được, không được... Hòa đại nhân nói với bọn họ đi!” Huệ Hùng lùi về phía sau cười chấp tay nói với Hòa Thân.

Hòa Thân giả bộ không nề hà đến phía trước đám người này, đầu tiên là có vẻ vừa lòng ho khan một tiếng, sau đó lớn tiếng nói : “Các huynh đệ, mọi người yên lặng một chút, ta nói cho mọi người một tin tức tốt: Hôm nay các người sẽ vào kinh, sau này các người chính là những người dưới chân thiên tử! – mọi người có đồng ý không?”

“Đồng ý !”

“Rất muốn! – Chúng tôi ước gì đến Bắc Kinh được mở mắt!”

“Xin hỏi Hòa đại nhân , chúng tôi khi nào thì lên đường?”

Hòa Thân vừa nói xong, liền thấy một trận hoan hô của đám binh lính này, có mấy người còn cổ giơ tay lên, ai cũng vui vẻ rạng rỡ, bắt đầu đắc ý vênh vao.

Hòa Thân khoát tay làm cho mọi người yên tĩnh lại, rồi nói tiếp: “—Khi mọi người vừa tới Chiêm viện làm người hầu còn có một số người oán giận nói ở chỗ ta làm người hầu uất ức, không có tiền đồ, cũng không có ngày ngẩng đầu! Bây giờ chính là Quế Trung Đường cho các người một cơ hội tốt, lần này Quế Trung Đường muốn đưa tất cả các người đến Bắc Kinh, hoặc là bố trí đến nha môn thống lĩnh bộ quân, thuộc về Cửu Môn Đề Đốc quản chế; hoặc là điều đến Tây Sơn Duệ Kiện Doanh phụ trách toàn bộ phòng ngự của kinh sư, đây thật là chuyện vô cùng tốt đẹp! Vài năm nữa có thể làm đến thị vệ tam đẳng; có vài người trong các người không được trọng dụng, chỉ cần ở Bắc Kinh qua vài năm, vừa ra đi cũng có thể lên làm tri huyện thất phẩm...”

A Quế vừa thấy bọn người kia vốn dĩ đều là mong thăng quan phát tài mới đến nơi này, hưởng hồ bằng kinh nghiệm phong phú nhiều năm mang binh của hắn liếc mắt một cái có thể nhìn ra, những người này tất cả đều không chịu nổi một cú lấn lộn đầu đường, căn bản là không có một chút kiến thức cơ bản của nhà binh, đừng nói gì đến sức chiến đấu. Nếu thật sự dẫn bọn họ đến Bắc Kinh, cũng thật là đáng cười. Hắn thấy không thể để cho Hòa Thân tiếp tục nói linh tinh, vì thế sải bước đi đến trước mặt đám người ,cao giọng quát: “Mọi người trật tự!”

Hòa Thân vừa thấy A Quế ra mặt, xoay người cười nói với hắn: “Sao, Quế Trung Đường bây giờ sẽ bố trí chuyện cho bọn họ đến Bắc Kinh? Tốt lắm ta dặn dò với bọn họ vài câu! – Các huynh đệ, trên đường vào kinh các người phải nghe Quế quân môn chỉ huy, ngàn dặm xa xôi, chúng ta ai cũng không được giở trò, nếu ai trái với quân lệnh, Quế Trung Đường sẽ không buông tha!”

A Quế cười nói: “Hòa đại nhân nói cũng quá huyền hoặc, cái gì mà vài năm nữa là đến thị vệ tam đẳng, nào có chuyện tốt như vậy! Hay là ta nói cho bọn họ đi —” vì thế bèn nói với những người này : “Vừa rồi Hòa đại nhân nói chính là ý tưởng bước đầu của bản Trung Đường, bố trí cụ thể phải đợi sau khi có thỉnh chỉ của Hoàng Thượng mới có thể thi hành, hôm nay ta chỉ là nói cho mọi người có khả năng này, cụ thể khi nào thì... Hòa đại nhân sẽ thông báo cho mọi người biết!”

Những người này vừa nghe hóa ra là lừa dối, nhất thời liền tức giận, đội ngũ cũng không chỉnh tề như vừa rồi, lưng cũng không thẳng như lúc trước nữa, còn có vài người to gan bắt đầu nhỏ giọng oán giận.

Thật ra những người này căn bản không phải là binh lính chính thức của Hòa Thân , mà là mấy trăm tên tân binh Lưu Toàn gần đây mới chiêu mộ tới, được huấn luyện không bao lâu, trong đó rất nhiều người lẩn lộn ở đầu đường xó chợ. Mấy ngày hôm trước Hòa Thân nói tình thế nguy cấp, Lưu Toàn mới đem bọn họ chuẩn bị võ trang, bố trí toàn bộ đến góc gác của Chiêm viện canh gác, để phòng vạn nhất; mà đội quân chính thức kia bây giờ tất cả đều súng vác vai, đạn lên nòng mai phục ttrong chỗ tối, đó là để dành đến thời điểm cuối cùng, Hòa Thân ra lệnh một tiếng có thể ra đòn liều mạng với A Quế. Vừa rồi Hòa Thân để cho Lưu Toàn tập hợp người, Lưu Toàn liền hiểu được tâm tư của Hòa Thân, nếu không phải có mấy trăm người đảm đương “Quân dự bị”, Lưu Toàn có thể giao đội quân mà hắn khổ tâm kinh doanh một thời gian dài như vậy cho A Quế bài bố.

Hòa Thân vừa thấy A Quế đã không đáp lời sau , vì thế đã nghĩ để cho hắn làm trò cười cho thiên hạ, tiến lên cười nói: “Nói như vậy, Quế Trung Đường không chịu làm cho binh lực doanh Nam Kinh đến phụ trách phòng ngự Chiêm viện này của ta?”

A Quế ngượng ngùng nói: “Đương nhiên là nên, nhưng...”

Đang lúc A Quế nghĩ ngợi, làm thế nào chấm dứt chuyện này, chợt nghe thấy ngoài cửa lớn truyền đến một tiếng vó ngựa dồn dập, Ngay sau đó chỉ thấy mười mấy thị vệ đại nội mặc hoàng mã quái chạy vào.

Mọi người ai cũng không biết đám thị vệ này là từ đâu tới, cũng không biết tới làm gì, vì thế tất cả đều ngây ngẩn cả người, nhìn kỹ phía sau thị vệ thật đúng là đến một thị vệ tam đẳng chân chính của cung Càn Thanh.

” Hoàng Thượng phái người tới đón chúng ta!”

“Người xem người ta thật là uy phong!”

“– chúng ta đến Bắc Kinh nhất định sẽ làm tốt, nói không chừng cũng có thể mặc hoàng mã quái!”

Vài tên lính mới đến trong viện vừa nhìn quả thực đã đến mấy người ra hình ra dạng, vì thế lập tức lại hưng phấn lên; lại thêm Lưu Toàn ở bên cổ động, cảnh tượng lại càng náo nhiệt chưa từng có!

A Quế vừa nhận ra thị vệ tam đẳng kia, đó không phải là Ba Đặc Nhĩ bên người hoàng thượng sao? Hắn vừa định tiến lên hỏi thăm tình hình, chỉ thấy Ba Đặc Nhĩ sải bước đi đến trước mặt A Quế và Hòa Thân, mặt nam lưng bắc đứng vững, mặt không chút thay đổi, khẩu khí lạnh như băng cao giọng hô: “Hòa Thân, A Quế tiếp chỉ!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

90. Chương 90: Tan Thành Mây Khói.

Sau khi tin tức của Phúc Khang An thất lợi ở chiến sự Myanmar truyền đến Bắc Kinh, vua và dân khiếp sợ; đây không thể nghi ngờ là một cái bạt tai trên mặt Càn Long, làm cho hoàng đế luôn luôn tự phụ này lần đầu tiên cảm thấy dư vị vô cùng nhục nhã! Đúng lúc hắn chưa kịp suy nghĩ kỹ việc này, lại truyền đến tin dữ Phúc Khang An thân nhiễm trọng bệnh, binh lính đã bắt đầu toàn tuyến tan tác, – Lần này Càn Long đã có chút không chịu nổi, qua vài ngày liền u buồn thành bệnh, nằm trên giường không dậy nổi!

Phúc Khang An có thể nói là nguyên soái lãnh binh đầu tiên của triều Thanh, chiến công hiển hách này không có một chút nào là của lão tướng A Quế, lần này thất thủ ở Myanmar, đây là điều Càn Long không thể ngờ. Suy nghĩ mãi, Càn Long vẫn quyết định vô luận thế nào cũng muốn đánh tiếp một trận; hao tài tổn của đương nhiên là chuyện lớn, nhưng thể diện của đại quốc thiên triều quan trọng hơn! Hẳn lúc đầu đẳng cơ lập chí muốn hoàn thành võ công thập toàn của mình, hiện giờ há có thể bỏ dở nửa chừng? Sau khi nghe ý kiến của vài vị quân cơ đại thần, Càn Long lập tức hạ một đạo thánh chỉ cho A Quế và Hòa Thân lúc này đang ở Giang Nam:

“... Phía nam chiến sự căng thẳng, Phúc Khang An thân nhiễm trọng bệnh; lệnh A Quế tiếp nhận chức ‘Đại tướng quân’ của Phúc Khang An; A Quế sau khi tiếp chỉ không cần về kinh, lập tức đi Vân Nam; sau khi A Quế đến nhận chức Phúc Khang An lập tức quay về Nam Kinh dưỡng bệnh, sau khi hồi phục quay về kinh đợi mệnh; ‘Đại thần tài chính ngự trước hoàng đế Đại Thanh’ Hòa Thân toàn quyền phụ trách tiếp ứng quân lương và lương thảo cho A Quế!”

A Quế sau khi nghe xong đạo thánh chỉ này của Càn Long lập tức liền thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ với Hòa Thân, cười nói với Hòa Thân: ” A Quế Ta lần này có phụ sự phò thác của Hoàng Thượng hay không, còn phải xem bốn sự của Hòa đại nhân !”

Hòa Thân vốn định dựa vào cơ hội này trừng trị A Quế một phen, nhưng lại nghĩ: chính mình bây giờ đang là thời kì hoàng kim giấu tài, dựa vào lực lượng hiện giờ của mình căn bản không thể đối phó với đại thần quân cơ, càng không thể chống đỡ với toàn bộ vương triều Càn Long; hướng hồ lần này chiến sự phía nam liên quan đến an nguy quốc gia, đó là chuyện không thể qua loa, nếu chuyện này làm không tốt, đây không

chỉ có riêng đắc tội trước mặt A Quế này , thậm chí ngay cả Càn Long cũng sẽ không bỏ qua. Như vậy, mình không phải sẽ thất bại trong gang tấc sao? – cho nên, A Quế này bây giờ không thể đắc tội, không chỉ không thể đắc tội, còn muốn cố gắng tranh thủ; Hòa Thân đương nhiên không phải hy vọng xa vời A Quế có thể đứng về phía hắn khi hắn với Càn Long tranh đấu, nhưng hy vọng sau này có thể lý giải một số cách làm của A Quế với mình, giảm một số cản trở vô có.

A Quế nào biết Hòa Thân trong nháy mắt còn có nhiều ý tưởng như vậy, thấy Hòa Thân cười tủm tỉm nhìn hắn, liền nói tiếp: “Khi ở Bắc Kinh, ta cũng nghe qua một số văn võ đại thần có lời không hay với Hòa đại nhân , mới đầu ta còn tin là thật, nhưng sau khi lần này đến Nam Kinh, ta mới tận mắt thấy Hòa đại nhân thật là lo lắng hết lòng ,cực cung tận tụy vì Đại Thanh ta! – Hòa đại nhân , sau này A Quế ta không bao giờ ... tin những tin đồn của bọn họ nữa; Hòa đại nhân sau này ở Nam Kinh cứ việc thi thố tài năng, muốn làm như thế nào thì làm như thế, A Quế ta gơ hai tay tán thành! Ngày sau Hoàng Thượng hỏi đến, ta cũng sẽ tấu với vạn tuế lương khổ dụng tâm của Hòa đại nhân !”

Hòa Thân cười nói: “Đa tạ Quế Trung Đường ủng hộ và hiểu cho, thật ra Hòa Thân ta đã làm những việc để cho người khác nói xấu, cũng chẳng trách người khác nói láo! Những tin đồn đó ta cũng không để ở trong lòng, nhưng Quế Trung Đường về sau đừng mang binh vắn tội Hòa Thân ta là được rồi!” Trong lòng lại nói: “Thật là một con tắc kè hoa siêu cấp , không phải người vừa rồi giường nanh múa vuốt với ta sao!”

Như vậy , theo thánh chỉ của Càn Long để cho A Quế đi Vân Nam thay thế Phúc Khang An, tất cả ở Nam Kinh này coi như tan thành mây khói. Vì thế Hòa Thân , A Quế và Huệ Hùng lại lần nữa trở lại đại sảnh , bắt đầu bàn bạc chuyện chiến sự phía nam.

A Quế thật sự là nôn nóng, không đợi Hòa Thân và Huệ Hùng ngồi xuống uống một hộp trà, liền vội vàng hỏi han: “Hòa đại nhân , không biết chuyện quân lương và lương thảo người tính toán như thế nào?”

Hòa Thân đã sớm có chú ý, hắn muốn mượn cơ hội Càn Long lần này khai chiến toàn diện với Myanmar, tranh thủ muốn cho tiền giấy phát hành ở “Ngân hàng Doanh Châu ” có thể lưu thông trong cả nước, cho nên vừa nghe lời của A Quế , nhất thời liền biểu hiện ra nhiệt tình cực lớn, ha ha cười nói: ” quân lương của Triệu Huệ và Hải Lan Sát Hòa Thân ta còn không dám chậm trễ, huống chi lần này là Quế Trung Đường phải tự thân xuất mã, Hòa Thân ta lại không dám có một chút sơ sẩy! – Vốn muốn lần này cấp cho Phúc đại soái một trăm vạn lượng, nhưng nghe nói Phúc đại soái lại có bệnh trong người, lần này Quế Trung Đường phải đi tiếp nhận quân vụ, đi đi lại lại cũng thêm không ít tiêu phí và chi tiêu bên ngoài, cho nên ta tính toán chuẩn bị cho Trung Đường đại nhân một trăm vạn lượng! Qua hai ngày chờ Quế Trung Đường lên đường liền mang số tiền này đi, đỡ phải đến lúc đó còn phải mượn chung quanh, tiêu tốn không công hao nhiều nhân lực vật lực, không biết ý của Quế Trung Đường như thế nào ?”

A Quế vừa nghe Hòa Thân nói như vậy, lại vui vô cùng cao hứng nói: “Vậy thì quá tốt! –Ta bây giờ đi đại doanh của Huệ Hùng chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ lên đường, không biết Hòa đại nhân có thể trong một hai ngày này chuẩn bị đầy đủ cho ta?”

“Không thành vấn đề, lần này vì Quế Trung Đường có thể hoàn toàn dẹp yên Nam di, Hòa Thân ta có thể liều tánh mạng, cũng phải chuẩn bị đầy đủ quân lương cho Quế Trung Đường! – Nhưng Hòa Thân ta cũng có một yêu cầu!”

“Yêu cầu gì?” A Quế từ trên ghế đứng lên nói , “Hòa đại nhân cứ việc phân phó!”

Đừng nhìn lần này A Quế làm khâm sai điều tra chuyện Hòa Thân làm cho uất ức, nhưng nếu nói đánh giặc, nhưng là một người mạnh mẽ, cho nên nhất nhận được thánh chỉ này hắn cũng thật có một chút ngồi không yên.

Hòa Thân nhìn bộ dáng A Quế như lửa đốt cảm thấy vô cùng buồn cười, vì thế liền giả bộ dạng thần bí đi vào gần A Quế nói : “Ta nào dám phân phó Quế Trung Đường ! Yêu cầu của ta chính là , chờ Trung Đường đại quân chiến thắng trở về quay về kinh đi ngang qua Nam Kinh, nhớ đến quý phủ ta uống một ngụm trà!”

“Ai ya, Hòa đại nhân , người thật là buồn cười, thật ra lần này A Quế ta có được thắng lợi hay không, có thể trở về kinh hay không, còn phải toàn bộ dựa vào Hòa đại nhân làm chỗ dựa phía sau! Mượn lời may mắn của Hòa đại nhân, vậy được rồi, Hòa đại nhân bận việc của người đi, ta và Huệ Hùng sẽ trở về! Mấy

trăm binh lực doanh bên ngoài kia ta cũng không lưu lại chỗ Hòa đại nhân nữa, ta trở về còn phải chỉnh đốn một chút đưa đi Myanmar!” Nói xong A Quế và Huệ Hùng đứng dậy cáo từ.

Tiến bước A Quế và Huệ Hùng, Hòa Thân an vị ngồi trên ghế, – Lần này coi như có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, vừa thấy Lưu Toàn cười ha hả đứng ở bên người, cười nói: “Lưu Toàn à Lưu Toàn, ta thật không biết nên thưởng người như thế nào! – vẫn là câu nói kia hay: Người làm việc thật làm ta yên tâm!” Nói xong giơ nắm tay đầm thật mạnh lên ngực Lưu Toàn.

Lưu Toàn giả bộ lui phía sau mấy bước để biểu hiện thần lực của Hòa Thân, sau đó lại tiến đến trước mặt Hòa Thân, vừa rót trà vào trong chén của Hòa Thân vừa cười nịnh nói: “Đây không phải là chủ tử bình thường dạy dỗ nô tài thật là tốt!”

Hòa Thân lúc này cũng thấy hưng trí, trừng mắt với Lưu Toàn, cả giận nói: “Thật không nhớ gì cả, không phải đã nói với người về sau không được kêu nô tài, chủ tử sao? – gọi ta một tiếng ‘Hòa đại ca’!”

“A!” Lưu Toàn vừa nghe đây không phải bát nháo sao, nhưng có đánh chết hần, hần cũng không gọi ra câu “Hòa đại ca”, vì thế cười nói: “hay là để sau này gọi đi! – Lão gia, người bây giờ có vui vẻ không? Nếu có, đi vào trong viện xem một chút.”

“Oa!” Hòa Thân vừa thấy bộ dáng Lưu Toàn thần bí hề hề chỉ biết Lưu Toàn này đang chuẩn bị một tiết mục gì đó, vì thế nói: “Đi, hôm nay ta nghe người một lần, người để cho ta làm gì ta liền làm đó!” Nói xong liền đi theo Lưu Toàn ra đại sảnh.

Lưu Toàn vừa đi ra ngoài lưng hần cũng thẳng lên, khi đi tới trong viện, lưng hần cũng thẳng đứng lên.

Vừa rồi đám người bát nháo sớm kêu Lưu Toàn quay về chỗ đi, lúc này toàn bộ trong đại viện im ắng, thật giống như thời khắc chiến đấu sắp khai hỏa. Chỉ thấy Lưu Toàn đứng vững trong viện, hướng về bốn phía hô lớn: “Toàn bộ bước ra khỏi hàng, nghênh đón Hòa đại nhân kiểm duyệt!”

Vừa dứt lời, liền thấy từng góc đại viện, toàn bộ phía trước phía sau đại sảnh, trong trong ngoài ngoài, trên trên dưới dưới đình đài lầu các của Chiêm viện nhất thời liền xông ra từng đội binh lính súng vác vai, đạn lên nòng. Bọn họ tuy rằng đều mặc y phục thường, nhưng vừa thấy động tác kia thì biết tất cả đều là tinh nhuệ.

Đây là các binh lính sớm mai phục ở Chiêm viện, giữa đại viện cách nhau đứng thành ba hàng quân.

Hàng thứ nhất và hàng thứ hai do Đỗ Tử Kiệt và Tạ Phi Kiếm dẫn đầu, phía sau bọn họ chính là thành viên đội bảo vệ Nam Kinh, bây giờ số người đã tăng tới ba trăm người; Hàng thứ ba là Lương Kiện và Thôi Minh dẫn đầu, là cảnh vệ đoàn bên người của Hòa Thân, bây giờ số người vẫn là ba mươi người, vừa rồi mai phục ở trong đại sảnh.

Lưu Toàn tinh thần phấn chấn chạy lên trước mặt đội ngũ này, hướng về phía mọi người hô lớn: “Các huynh đệ, hôm nay là một lần diễn tập của chúng ta, về sau cơ hội này còn rất nhiều! Hòa đại nhân rất hài lòng với biểu hiện ngày hôm nay của chúng ta, hy vọng các người sau này sẽ không ngừng cố gắng, không kiêu ngạo không nóng nảy, lúc nào cũng chuẩn bị chấp hành mệnh lệnh của Hòa đại nhân! – Sau đây mời Hòa đại nhân nói với chúng ta mấy câu!”

Lưu Toàn nói đến đây tư thế nghiêm trang, sau đó lùi thân mình về phía sau, cười nói với Hòa Thân: “Mời Hòa đại nhân phát biểu!”

Hòa Thân vừa thấy từng bước phản ứng nhanh chóng, kỷ luật nghiêm minh! Thật không uổng công ta ký thác kỳ vọng cao đối với các người, vì thế liền vẫy vẫy tay cười nói với mọi người: “Các huynh đệ đều vất vả, ta cũng không nói nhiều nữa! Vừa rồi Lưu đội trưởng của các người cũng nói, ta rất hài lòng với biểu hiện của mọi người!”

“Chúng tôi không vất vả! – Mong Hòa đại nhân dạy bảo!”

“Chúng tôi không vất vả! – Mong Hòa đại nhân dạy bảo!”

Sau tiếng hô đám binh lính liền quỳ chân sau xuống, đợi Hòa Thân lên tiếng; Lưu Toàn cũng cười nói với Hòa Thân: “Lão gia, người xem các huynh đệ thành tâm như vậy, người nói với bọn họ vài câu đi!”

Hòa Thân vừa thấy tình thế này, hôm nay nếu không nói mấy câu thật đúng là không thoát được, vì thế sải bước đi đến trước mặt bọn họ, hô một tiếng: “Lập tức giải tán! Mỗi người mười lượng bạc, đi ra ngoài uống rượu đi!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

91. Chương 91: Ném Đủ Tú Sắc.

Ngày hôm sau Hòa Thân lấy từ “Ngân hàng Doanh Châu ” một tờ mệnh giá là mười vạn đồng, tổng giá trị một nghìn vạn đồng tiền giấy giao cho A Quế . A Quế nhìn tiền giấy in chế tinh mỹ, hồi lâu cũng không hiểu đây là chuyện gì xảy ra, trờng mắt hỏi Hòa Thân : “Đây là vật gì vậy? Màu sắc rực rỡ thế?”

“Quế Trung Đường , đây là một trăm vạn lượng bạc !” Hòa Thân nói .

“Đây là ngân phiếu?” A Quế nói .

“Đây là tiền giấy của ‘Ngân hàng Doanh Châu ’ Nam Kinh phát hành, tiền giấy mười đồng đổi thành hai lượng bạc trắng...” Hòa Thân bắt đầu giới thiệu tỉ mỉ cho A Quế về tỉ lệ đổi giữa tiền giấy và bạc trắng.

A Quế cũng coi như một nho soái cổ kim, đương nhiên biết cái gì là tiền giấy, nhưng tâm trạng hẩn bây giờ đang hướng về tiền tuyến, cơ bản là không bận tâm đến tiền giấy bát nháo của Hòa Thân, vì thế liền hỏi: “Cầm tiền giấy này có thể mua đồ vật trên đường à?”

Hòa Thân cười nói: “Quế Trung Đường có điều không biết, tiền giấy này bây giờ còn đang ở giai đoạn phát hành thử, căn bản là không lưu thông trên thị trường...”

Hắn còn chưa nói xong đã bị A Quế ngắt quãng : “– Ta bảo Hòa đại nhân, người tốt nhất nên đưa ta một trăm vạn lượng bạc đến đây!”

“Quế Trung Đường , ngài đừng sốt ruột, nghe ta nói cụ thể với ngài ! Nửa tháng trước Tổng đốc Lương Quảng Lí Thị Nghiêu có một trăm vạn lượng bạc do hải quan Li Kim phải áp giải đến Nam Kinh, bây giờ còn chưa bắt đầu vận chuyển. Sau khi Quế Trung Đường đến Quảng Châu đem một ngàn vạn đồng tiền giấy này cho Lí Thị Nghiêu , có thể từ trong kho Lương Quảng lấy ra một trăm vạn lượng bạc kia, sau đó lại ở Quảng Châu thu mua quân dụng vật tư, như vậy chẳng phải là nhẹ nhàng lại mau chóng? – Sau đó để cho Lí Thị Nghiêu phái người mang một ngàn vạn đồng đưa đến Nam Kinh cho ta, cuối cùng chúng ta sẽ tiến hành kết toán!” Hòa Thân cười nói.

“Oa, hóa ra là như vậy ! – Không biết Lí Thị Nghiêu kia có làm hay không?” A Quế nói .

“Ở đây có một phong thư viết tay của ta, làm phiền Trung Đường đại nhân giáp mặt giao cho Lí Thị Nghiêu , hắn sẽ đưa bạc cho Trung Đường!” Hòa Thân nói xong liền đưa một phong thư cho A Quế .

A Quế cao hứng nói: “Thì ra là thế, vậy ta cầm tiền giấy của Hòa đại nhân đi tìm Lí Thị Nghiêu !” Hắn nói đi là đi, đến quân lục doanh Nam Kinh chọn lựa mấy chục tinh binh tướng mạnh, buổi chiều ngày hôm sau liền thẳng đến Quảng Châu mà đi!

Hòa Thân biết, lần này A Quế mang một ngàn vạn đồng tiền giấy kia đến Quảng Châu khẳng định sẽ gây ra một chấn động thật lớn cho cả nước, tuy rằng tiền giấy này lần đầu dùng làm kết toán chính phủ giữa Quảng Châu và Nam Kinh, và cũng tương đương với tiền giấy được in trong cửa hàng tiền, nhưng bây giờ Hòa Thân làm đại thần tài chính quản lý thuế ruộng của Đại Thanh, công nhiên thi hành loại tiền giấy này, không nghi ngờ gì là hướng về những người có khứu giác sâu sắc truyền đến một tín hiệu rõ ràng, đó nhưng sau này loại tiền giấy này nhất định sẽ dần dần thay thế được các loại ngân phiếu lưu thông trong xã hội, mà trở thành một loại tiền có tính ổn định trong cả nước.

Nhưng Hòa Thân cũng hiểu rõ , trước mắt thời cơ phát hành loại tiền giấy này trong cả nước vẫn chưa chín muồi, hẳn thật ra không lo lắng dân chúng không tiếp thu được loại tiền này, mà cho rằng Càn Long sẽ không đồng ý . Thử nghĩ, một người tự xưng thiên cổ nhất đế Càn Long sao có thể cho phép một đại thần tự mình làm cái này cái kia. Thuận tiện, nhanh chóng là đúng, nhưng đây có thể sẽ xúc phạm hoàng uy của Càn Long, làm cho hắn lo lắng đại thần tài chính Hòa Thân mà một tay hắn đề bạt lên này sẽ gây ra một sự uy hiếp với sự thống trị của hắn. Cho nên chuyện phát hành tiền giấy này tuyệt đối không thể công khai đề cập, chỉ có thể lấy hình thức một loại ngân phiếu thay thế lưu thông trước ở mấy tỉnh phía nam.

Bây giờ Hòa Thân còn không có tâm trạng suy nghĩ đến những cái này, bây giờ thật vất vả tiến bước A Quế này, cũng nên thả lỏng một chút. Vì thế mang theo Lưu Toàn đi đến xưởng dệt nhà họ Tô tìm Tô Kỳ Nhi .

Mới vừa đến cửa xưởng dệt nhà họ Tô, bỗng nhiên phát hiện cách đó không xa có mấy người tên ăn mày, quần áo tả tơi không nói, xem ra mấy ngày chưa được ăn cơm, đang ở bên cạnh một đồng rác rưởi tìm thứ để ăn. Hòa Thân trong lòng đang vui vẻ, vì thế vẫy tay một cái gọi mấy tên ăn mày kia đến trước mặt, giờ tay lấy ra một tệp tiền giấy ném qua, nói với bọn họ: “Nhặt lên, đến ‘Ngân hàng Doanh Châu ’ ở bên trái cầu đổi lấy bạc đi!” Nói xong liền nghênh ngang đi vào cửa chính xưởng dệt nhà họ Tô.

Các công nhân xưởng dệt nhà họ Tô vừa thấy vị “Nhân nghĩa đại ca” đến, liền có mấy công nhân đang bận việc vây quanh, mỗi người một câu bắt đầu nói với Hòa Thân:

” ‘Nhân nghĩa đại ca’, mấy ngày nay không gặp, chúng ta thật nhớ ngài!”

“Tổng giám đốc, nghe nói một đại quan từ Bắc Kinh đến muốn làm phiên ngài!”

“Họ đi rồi sao? – Nếu ai dám động đến một đầu móng tay của đại ca, chúng ta sẽ tìm hắn liều mạng !”

“Đúng, tìm hắn liều mạng !”

Hòa Thân hai ngày này chỉ lo tranh đấu gay gắt cùng A Quế, bây giờ bỗng nhiên nghe thấy lời nói vô cùng nghĩa khí, trong lòng nóng lên, thiếu chút nữa rơi nước mắt , vội vàng định thần lại, bắt đầu vấn an tất cả mọi người. Hắn đi vào văn phòng tổng giám đốc thấy Tô Kỳ Nhi không ở trong đó, chỉ có Cầm Tâm và vài người trợ thủ đang bận rộn. Hòa Thân một lòng nhớ đến Tô Kỳ Nhi , vì thế liền chào những người này, sau đó đi vào trong đại viện nhà họ Tô tìm Tô Kỳ Nhi .

Bây giờ Hòa Thân cũng không cần người thông báo, để Lưu Toàn ở dưới lầu, sau đó mới yên tâm đi lên lầu thẳng đến phòng Tô Kỳ Nhi. Tô Kỳ Nhi bởi vì hai ngày này thân thể không khỏe, bây giờ vừa mới dậy, trên người chỉ mặc một cái áo màu xanh lá mạ, quần lụa hồng, mái tóc trùm lên, đang đứng trước gương chải đầu . Nàng mặc dù ở trong gương đã nhìn thấy Hòa Thân đứng phía sau, nhưng nàng vẫn ngồi như vậy, một lát rũ rũ mái tóc mềm mại của nàng, một lát lại vịn vẹo gáy ngọc cao cao , ra vẻ không để ý đến Hòa Thân .

Hòa Thân biết nàng còn đang tức giận vì chuyện của Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh, vì thế liền cười cười tiến đến bên cạnh người nàng trêu tức nói : ” Đồ lười, sao ta không ở nhà , nàng liền ngủ lười như vậy?”

“Bố trí tốt cho hai bà vợ của công tử đi ?” Đầu của Tô Kỳ Nhi cũng không quay lại.

“Oa!” Hòa Thân mơ mơ hồ hồ lên tiếng, bởi vì hắn thật sự không biết nên trả lời như thế nào, đi giải thích, “Không... Không, các nàng không phải vợ của ta!” Hòa Thân cười nói.

“Không phải?” Tô Kỳ Nhi vẫn quay lưng về phía Hòa Thân hỏi lại.

Hòa Thân bởi vì không nhìn thấy vẻ mặt của Tô Kỳ Nhi, muốn sát một chút vào gương nhìn xem khuôn mặt kiều diễm của nàng, vì thế bước lên phía trước vài bước; cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy hai gò má Tô Kỳ Nhi như lửa, hai mắt đầy tình từ, một mùi hương thơm ngát như hoa nhài nhẹ nhàng thổi vào trước mặt. Hòa Thân trong lòng rung động, theo mùi hương kia, nhìn xéo từ đôi vai đầy sự mê hoặc của nàng, lại mơ hồ nhìn thấy trên hai bầu ngực nàng có hai mầu phấn hồng mềm mại nõn nà nhô lên...

Tô Kỳ Nhi từ trong gương nhìn thấy ánh mắt tham lam của Hòa Thân đang chăm chú nhìn chằm chằm vào ngực của nàng, nhất thời xấu hổ đến nổi mặt đỏ như hoa đào, vội vàng nghiêng người về phía trước, thuận thể đứng lên.

Hòa Thân lúc này làm sao dễ dàng để nàng đi, giờ hai tay từ phía sau ôm chặt lấy nàng.

“Công tử, ta có việc lớn nói với công tử... buông ta ra!” Thân thể mềm mại của Tô Kỳ Nhi ở trong lòng Hòa Thân thở gấp gấp.

Hòa Thân vừa thấy nàng xấu hổ đến đỏ mặt, hai mắt gợn sóng, vẻ mặt mang vẻ quật cường lại thêm vài phần quyến rũ, dự vọng vừa mới dâng lên sao có thể ức chế được, vì thế ôm nàng chặt hơn nữa. Tô Kỳ Nhi bị Hòa Thân xoa nắn đến nỗi thân mình mềm nhũn ra, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập lên, miệng tròn mềm mại vừa uốn éo, bỗng nhiên chạm vào một vật gì cứng nhắc, đầu tiên là run sợ một chút, sau đó giống như một con thỏ bị trúng tên, nhất thời mềm nhũn ở trong lòng Hòa Thân.

Hòa Thân để cho Tô Kỳ Nhi dựa vào trong lòng hắn, hai tay dừng lại ở bên hông của nàng một lát rồi từ bụng của Tô Kỳ Nhi bắt đầu vuốt ve, dần dần di chuyển tới trước ngực của nàng. Tô Kỳ Nhi càng ở trong lòng hắn vận vẹo thở dốc, tình dục của Hòa Thân càng dâng đầy, cuối cùng hai tay dùng lực liên từ trên cổ duyên dáng của Tô Kỳ Nhi trượt xuống dưới.

Thật sự là một nơi tuyệt diệu! Hai tay của Hòa Thân dùng sức vuốt ve hai bầu vú mềm mại của Tô Kỳ Nhi, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay dịu dàng ở trên bầu vú của nàng nhẹ nhàng mà chuyển động, theo sự vuốt ve dịu dàng mà kỹ xảo của Hòa Thân, Tô Kỳ Nhi nhắm hai mắt lại, hơi thở vừa mới bắt đầu dồn dập dần dần biến thành tiếng rên rỉ động lòng người. Hai tay nàng vuốt ve lung tung hai chân Hòa Thân, miệng phát ra thanh âm chỉ khi đòi yêu mới có.

Hòa Thân rốt cuộc không nhịn được, sau khi ở trên ngực Tô Kỳ Nhi đùa bỡn một phen, liền giờ tay ôm lấy thân thể tuyệt vời của nàng, sau đó bước nhanh đi vào buồng trong đặt lên giường, vừa lật người liền nằm lên trên bắt đầu thưởng thức như đang đói ngấu nghiến. Cặp đùi thon dài khêu gợi của Tô Kỳ Nhi lúc này cũng đang quăn chặt ở bên hông hắn, vòng eo nhỏ gọn và cánh tay đều tràn ngập sức sống, thật sự là nơi nơi đều dâng trào sự mê muội động lòng người, nơi nơi đều gợi lên dục hỏa yêu người.

Dục hỏa của Hòa Thân cuối cùng bị tinh thần phấn chấn cùng thân thể gợi cảm kiều diễm của nàng thiêu đốt, lúc này trong mắt hắn, không còn có quan trường đáng ghê tởm và dơ bẩn, không còn có năm tháng khó khăn của ngày xưa, thậm chí ngay cả toàn bộ vương triều Càn Long cũng không tồn tại, mà chỉ có thân mình Tô Kỳ Nhi ở bên dưới làm cho hắn nhiệt huyết sôi trào.

Tô Kỳ Nhi ở trong khô nóng liền cảm thấy được quần áo trên người mình càng ngày càng ít, đầu tiên là chiếc áo màu xanh lá mạ bị Hòa Thân kéo xuống dưới, sau đó hàng cúc của chiếc quần màu hồng cũng bị cởi ra, ở bên trong là bộ ngực của nàng; thân váy dưới đã sớm bị Hòa Thân vén sang bên hông, quần xanh bên trong tựa hồ cũng đã lỏng hơn rất nhiều.

Hòa Thân vừa nhẹ nhàng thưởng thức đôi môi anh đào hương vị ngọt ngào mềm mại của Tô Kỳ Nhi, một mặt liền thò tay vào thân dưới của nàng, trên phần bụng bằng phẳng kia đôi tay như mang theo ma lực của hắn bắt đầu run nhè nhẹ. Ngay sau đó đôi tay kia vòng qua vòng eo nhỏ nhắn của nàng rồi lần theo bờ mông mềm mại mượt mà của nàng.

Làn da mịn màng của Tô Kỳ Nhi sờ vào thấy trơn mịn vô cùng, đàn hồi vô cùng, ngửi mùi thơm trên cơ thể nàng thấy tựa như một dòng nước mát làm cho người ta vui vẻ thoải mái vô cùng, da thịt trắng như tuyết lúc ẩn lúc hiện tản ra sự hấp dẫn và quyến rũ vô cùng vô tận.

Tô Kỳ Nhi dù sao không phải là thiếu phụ đã no nê, khi ngón tay của Hòa Thân tham lam từ bên hông của nàng bắt đầu chạm rầy từ đùi của nàng tấn công đến nơi riêng tư nhất kia, trực giác nữ tính và phần sợ hãi tiềm tàng trong đáy lòng khiến nàng lập tức tỉnh lại.

Lúc này Hòa Thân ngón tay đều đã chạm đến đến phần cổ sớm đã ướt mềm của Tô Kỳ Nhi, bỗng nhiên bị đôi tay nhỏ bé kia giữ chặt lấy, miệng rên rỉ nói: “Dừng... Dừng...”

Hòa Thân nhìn thấy cơ thể Tô Kỳ Nhi làm cho người ta mê hồn, thật sự làm cho hắn cảm thấy tâm hồn vô cùng phong phú và thỏa mãn, thấy hai tay nhỏ bé của nàng nắm càng ngày càng chặt, vì thế cũng liền dừng động tác đang tiến sâu vào, thân mình vừa nằm lên thân thể kiều diễm của Tô Kỳ Nhi liền nằm xuống.

Mái tóc Tô Kỳ Nhi rối tung trước sau đầu, trong đôi mắt trong suốt lóe lên sự ngượng ngùng, bàn tay trắng nõn nhỏ dài nhẹ nhàng xoa trên người Hòa Thân, loại này mang theo một chút thần vận xinh đẹp của thiếu

phụ quả thực làm cho người ta nghệt thở. Trong lòng Hòa Thân nóng lên, giơ tay ôm nàng vào trong lòng mình .

Tô Kì Nhi được hân ôm vào trong ngực, nhắm mắt lại giống như còn say mê giây phút kích động vừa rồi, thân mình mềm yếu mặc cho hai tay Hòa Thân vuốt ve và thưởng ngoạn.

“Kì Nhi , vừa rồi nàng không phải nói có việc lớn muốn nói với ta sao?” Hòa Thân nhẹ nhàng nói .

“ừ –” Tô Kì Nhi dịu dàng lên tiếng, sau đó chậm rãi mở hai mắt, quẹo rĩ cười, “Ngày hôm qua có rất nhiều người đến chỗ chúng ta , có xướng trưởng của nhà máy lớn, cũng có ông chủ của hiệu buôn lớn; bọn họ có từ Dương Châu đến, có từ Tô Hàng, còn có từ Hồ Bắc và Phúc Kiến, từ Nam Kinh chúng ta cũng đến vài nhà...”

“Bọn họ tìm ta có việc gì sao?” Hòa Thân cười hỏi.

“Công tử đừng vội, nghe ta từ từ nói !” Tô Kì Nhi then thùng nói.

“Không vội... Không vội, từ từ – chúng ta cứ từ từ!” Khóe miệng Hòa Thân mang theo một nụ cười thâm đáng.

“Bọn họ thấy công tử không có ở đó, muốn đến Chiêm viện tìm, nhưng ta ngăn cản lại! – Nói công tử nói lại rằng, có chuyện gì có thể trực tiếp nói với ta! Trong bọn họ có người nhận ra ta, cũng biết mối quan hệ giữa chúng ta, cho nên liền nói với ta, hóa ra là bọn họ muốn xướng dật nhà họ Tô chúng ta đi đầu đứng ra thành lập một ‘Giang Nam tổng thương hội’ của tơ lụa, đồ sứ và lá trà, do công tử nhận chức tổng hội trưởng thương hội...” Tô Kì Nhi cũng không rụt rè và ngượng ngùng như lúc nãy, càng nói càng dựa vào gần Hòa Thân.

“Bọn họ biết giữa chúng ta là quan hệ gì? – Nàng mau nói cho ta biết... Sao? Bây giờ còn chưa xuất giá đã làm chủ của đàn ông rồi...” Hòa Thân nói xong nghiêng người đè lên cơ thể của Tô Kì Nhi bắt đầu mạnh mẽ sờ loạn lên.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

92. Chương 92: Nhất Thanh Về Nước.

Tô Kì Nhi để cho Hòa Thân ở trên người nàng sờ soạng lung tung mọi hồi sau, rồi nhẹ nhàng trở mình, về mặt then thùng hỏi: “Vừa rồi ta nói tổng hội trưởng ‘Giang Nam tổng thương hội’, công tử rốt cuộc có làm hay không? Ta đã nói cho bọn họ, hai ngày nữa công tử sẽ cho bọn họ một câu trả lời chính xác.”

Hòa Thân cười nói: “Theo ý của nàng thì sao?” Nói xong một bàn tay lại sờ lên thân thể của nàng.

Tô Kì Nhi vừa thấy trên mặt Hòa Thân tất cả đều là tình cảm yêu đương, hưởng hồ chuyện trọng đại như thế nên thuộc về các nam nhân độc đoán chuyên quyền, nhưng bây giờ trong lòng lại muốn nghe ý tưởng của nàng, nhất thời trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, vì thế hạnh phúc cười nói: “Chuyện lớn như vậy, công tử há có thể không có chủ ý? Ta là phụ nữ, sao có thể nói xen vào!”

Hòa Thân vừa thấy bộ dáng ngoan ngoãn phục tùng của Tô Kì Nhi , lấy tay nhẹ nhàng chỉ vào chóp mũi nhỏ nhắn của nàng , cười nói: “Đại sự gì? Không phải chỉ là một cái hội trưởng rách nát sao, làm cũng được mà không làm cũng được, có gì quan trọng đâu? Nàng là một phụ nữ mà có thể kế thừa chí hướng của cha, làm cho xướng dật nhà họ Tô gọn gàng ngăn nắp như thế, làm cho rất nhiều đồng nghiệp đều nhìn với cặp mắt khác xưa, ở trong mắt ta nàng so với những kẻ miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, làm việc lại âm hiểm giả dối còn mạnh hơn gấp mấy lần! – Chuyện này sao lại không thể nói ra ý tưởng của mình?”

“Công tử lại giấu cợt ta...” Nói xong Tô Kì Nhi hờn dỗi mà quay người đi, để lại cho Hòa Thân một cái lưng mỹ nhân đầy hấp dẫn.

Thật ra Hòa Thân đã sớm có chủ ý, tổng hội trưởng của “Giang Nam tổng thương hội” do hắn làm là cái chắc.

Triều Thanh đang thừa hành quốc sách “Trọng nông ức thương”, tuy rằng đám thương nhân có thể mỗi ngày được ăn no mặc đẹp, cũng giàu có vô cùng, nhưng bọn họ lại không hề có thân phận chính trị và địa vị xã hội; các cấp quan lại là tầng tầng bóc lột và là nơi áp bức với bọn họ, cho nên cuộc sống của bọn họ cũng không dễ dàng gì, nếu nói bọn họ cũng là sống trong nước sôi lửa bỏng thì cũng không khoa trương. Bọn họ bây giờ vừa thấy Hòa Thân dưới một người trên vạn người đường như chỗ nào cũng đều suy nghĩ cho đám thương nhân bọn họ, toàn tâm toàn ý muốn cho bọn họ phát triển lớn mạnh lên, đám thương nhân vô cùng khôn khéo lại giỏi về luân củi đầu cơ này không buông tha cơ hội trời cho này, cho nên bọn họ liền cùng nhau thương lượng, cương quyết muốn Hòa Thân làm thủ lĩnh của bọn họ. – Như vậy , sau này có chuyện gì cũng có thể lấy Hòa Thân ra làm chắn thủy tránh tên; ở trong thời điểm mấu chốt, Hòa Thân còn có thể thay mặt bọn họ ra mặt và giao thiệp với quan phủ các cấp, đây thật sự là một chuyện đại hỉ!

Hòa Thân đương nhiên biết tính toán ” dưới đại thụ dễ thừa lương” trong lòng bọn họ, nhưng, hắn nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy được việc này có thể được cả đôi đường. – Đám thương nhân sau này sẽ dựa vào danh vọng và thế lực của hắn làm cho việc làm ăn của bọn họ lớn mạnh hơn không nói, Hòa Thân hắn còn có thể lợi dụng thuộc loại ‘Xí nghiệp tốt nhất của toàn Trung Quốc ’ để thực hiện khát vọng của mình, – càng thi hành rộng khắp tiền giấy của “Ngân hàng Doanh Châu ” phát hành; còn có thể kinh doanh với bên ngoài càng thêm có tổ chức; còn có thể trong xí nghiệp của bọn họ thi hành phương pháp quản lý xí nghiệp hiện đại của Hòa Thân.

Mặt khác đám thương gia này một khi liên hợp lại, đó chính là một lực lượng lớn mạnh ! Hòa Thân tin tưởng rằng, không đến vài năm, có thể làm cho ngành công thương của Trung Quốc phát triển lớn mạnh hơn, nhưng sau này Càn Long còn muốn thay đổi tình hình trước mắt, chỉ sợ cũng sẽ lo lắng cây lớn gốc sâu, mà sẽ không hành động thiếu suy nghĩ!

Hòa Thân vừa thấy Tô Kỳ Nhi còn đang chờ quyết định của mình, vì thế cười nói: “Chức hội trưởng này chúng ta không làm thì thôi, nếu làm thì phải làm đến nơi đến chốn! – Ta tạm thời không gặp những người đó, nài ra mặt tập hợp bọn họ lại, trước tiên bàn bạc với bọn họ sắp xếp một chương trình, chờ sau khi sự việc có đầu có cuối, ta sẽ ra mặt gặp bọn họ, đến lúc đó lập tức sẽ làm xong chuyện này!”

“Được rồi, nhưng ... nhưng không biết bọn họ có thể tin tưởng ta hay không?” Tô Kỳ Nhi mặc dù có chút hưng phấn, nhưng trong lòng cũng thật sự có chút băn khoăn, nàng không biết mình có thể hoàn thành nhiệm vụ mà chỉ có nhân tài như Hòa Thân mới có thể hoàn thành.

Hòa Thân nhìn khuôn mặt trắng nõn của Tô Kỳ Nhi mang theo sự sợ hãi và bất an, bèn dịu dàng nói: ” Nếu ai trong bọn họ không tin nàng, thì bọn họ cũng không có duyên với ‘Tổng thương hội’ của chúng ta; ngay cả ta cũng tin tưởng nàng, ủng hộ nàng, bọn họ nào dám không coi nàng ra gì?”

Đúng lúc Hòa Thân và Tô Kỳ Nhi đang nói chuyện, chợt nghe Lưu Toàn ở bên ngoài gõ cửa, vừa gõ vừa hét: “Lão gia, trong nhà môn phái người đến đây!”

“Vừa đến thời điểm mấu chốt lại có việc!” Hòa Thân tức giận nói một câu, sau đó đành phải từ trên giường ngồi dậy, sửa sang lại quần áo đi ra gặp Lưu Toàn .

“Lão gia, người còn có nhớ Henry Patel đại diện thương mại với Trung Quốc của công ty Đông Ấn Độ năm trước cùng chúng ta kinh doanh?” Lưu Toàn cười hỏi.

“Henry Patel ? – Ta sao có thể quên hắn?” Hòa Thân nói .

“Hắn đã trở lại! Bây giờ chiến thuyền ‘Nhật viễn hào’ của hắn đang dừng ở bến tàu Phổ Khẩu, người cũng đã tới Chiêm viện chúng ta, tôi cảm thấy Henry này như là bằng hữu của lão gia, liền phân phó người đến truyền lời trở về chuẩn bị chiêu đãi người nước ngoài này!” Lưu Toàn cười nói.

“Thật không?” Hòa Thân vô cùng hưng phấn, quay về phòng nói qua tình hình với Tô Kỳ Nhi rồi cùng Lưu Toàn trở về.

Đi đến cửa Chiêm viện, Hòa Thân nhảy xuống ngựa liền vội vàng tiến thẳng đến đại sảnh . Đám người nước ngoài đều đã ở đại sảnh đợi sắp đến nửa canh giờ, bây giờ vừa thấy Hòa Thân về đến đây, đều đứng lên vấn

an Hòa Thân. Henry Patel đi đến trước mặt Hòa Thân cười nói: “Chúc mừng Hòa đại nhân nhận chức đại thần tài chính đế quốc Đại Thanh, tại hạ thay mặt toàn thể công nhân của công ty đế quốc Anh và Đông Ấn Độ gửi lời chúc mừng nhiệt liệt nhất đến Hòa đại nhân ! Cũng mong muốn chúng ta sau này hợp tác sẽ càng thêm vui vẻ!”

Hòa Thân và Henry hàn huyên đôi câu, trong lòng nói: “Công ty Đông Ấn Độ chó má này!” Sau đó lại bắt đầu cẩn thận đánh giá đám người nước ngoài tóc vàng, mắt xanh còn lại kia. Ngoài quen biết Henry Patel ra, còn lại dường như đều là nhân vật mới, trong đó làm người ta chú ý nhất chính là một nữ nhân, Hòa Thân nhìn kỹ, liền ngây dại, đây không phải Nhất Thanh sao? Nhất Thanh mặc dù ở Anh quốc một thời gian dài như vậy, nhưng vẫn còn cách ăn mặc như lúc trước khi rời khỏi Nam Kinh, áo trắng như tuyết, eo thon nhỏ, vạt áo xanh nhạt còn đeo thanh trường kiếm màu bạch ngân . Lúc này ánh chiều tà vừa lúc xuyên thấu qua cửa sổ phía tây chiếu lên khuôn mặt mềm mại mịn màng của Nhất Thanh, nổi bật lên vẻ tinh khiết .

“Nhất Thanh cô nương!” Hòa Thân đi lên trước giữ chặt lấy tay Nhất Thanh cười nói, “Trên đường chắc là phải chịu không ít khổ sở! Các nàng ở Anh quốc thế nào, có phải chịu oan khuất gì không?”

Nhất Thanh vội vàng đứng lên cười nói: “Hòa đại nhân , lần này tỷ muội chúng ta đi Anh quốc, ít nhiều được Henry tiên sinh chiếu cố, bây giờ các nàng vẫn còn đang học ở trong học viện công thương tốt nhất của Anh quốc!”

Hòa Thân vừa nghe mấy nàng kia đã được học đại học ở Anh quốc, vì thế xoay người cười nói với Henry Patel : “Henry tiên sinh thật sự là không phụ sự phó thác của ta, lát nữa Hòa Thân ta còn phải cảm ơn Henry tiên sinh!”

Henry Patel kia đã sớm nghe nói Hòa Thân bây giờ đã là “Đại thần tài chính ngự trước hoàng đế Đại Thanh”, không giống với cái chức tri phủ Nam Kinh nhỏ nhỏ lúc trước; một số hành động của Hòa Thân ở Nam Kinh, hẳn đã sớm nghe thấy, cho nên lần này đến đây, nhiệm vụ trọng đại thứ nhất của bọn họ chính là muốn đánh hạ thành lũy này của Hòa Thân, để cho bọn họ sau này trên địa bàn đế quốc Đại Thanh được thông suốt.

Hòa Thân đoán Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh cũng đã từ “Ngân hàng Doanh Châu ” trở lại, vì thế phân phó Lưu Toàn đến phía sau nói cho hai nàng, làm cho các nàng phái người đưa Nhất Thanh về chỗ các nàng nghỉ ngơi; trên đường mệt nhọc, trước là để cho Nhất Thanh tắm rửa nghỉ ngơi một chút, chờ hẳn đuổi đám người Henry Patel trở về sẽ cùng Nhất Thanh đón gió tẩy trần.

Lưu Toàn vâng dạ một tiếng rồi thẳng đến chỗ ở của Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh , một lúc sau, nha hoàn Tiểu Viện bên người Vương Vũ Châu liền dẫn vài tên tiểu nha đầu đến đây. Hòa Thân nói với Nhất Thanh : “Nhất Thanh cô nương, người bây giờ trước cùng các nàng nghỉ ngơi một chút, ta nói mấy câu với Henry tiên sinh bọn họ, sau đó sẽ đến phía sau gặp nàng, đến lúc đó nàng nói cho ta biết tất cả những gì được chứng kiến, được nghe thấy ở Anh quốc!”

Nhất Thanh nhỏ giọng nói: “Hòa công tử ngàn vạn lần không cần đồng ý yêu cầu gì của Henry, chờ bọn hắn đi rồi ta có chuyện quan trọng cần nói với công tử!”

Hòa Thân vừa nghe liền thấy sửng sốt, hẳn đột nhiên nghĩ đến lần trước đám người nước ngoài này lấy danh nghĩa Henry Patel dâng tặng hắn lễ vật đến đây, trong lòng không khỏi căng thẳng, hay là Henry này đã biết ta xử lý toàn bộ đám người kia? Nếu thật sự là như vậy, thì thật là không ổn!

Nhất Thanh mỉm cười, nói : “Công tử không cần suy nghĩ, thật ra cũng không phải là đại sự gì, đến lúc đó xem Hòa công tử làm thế nào!” Nói xong xoay người đi cùng Tiểu Viện.

Nếu Nhất Thanh nói như vậy kia khẳng định cũng không có gì to tát, nàng tốt xấu gì cũng ở cùng Henry hơn một năm, phỏng chừng cũng biết tám chín phần chuyện của người nước ngoài!

Nghĩ đến đây, Hòa Thân lại trở về khuôn mặt tươi cười như lúc trước đi vào đại sảnh gặp Henry Patel .

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

93. Chương 93: Vừa Thật Vừa Giả.

Henry Patel vừa thấy Hòa Thân mặt mày hớn hở vào nhà, vội vàng cười đón đi lên: “Lần trước cùng Hòa đại nhân hợp tác rất là thuận lợi, thật không dám đầu điểm, chúng ta đem hàng hóa của quý quốc vận chuyển đến Anh quốc cũng kiếm được một món lời lớn, đây đều là nhờ sự giúp đỡ lớn lao của Hòa đại nhân! – Mấy người đi ra bên ngoài đem lễ vật của ta tặng cho Hòa đại nhân vào đây!”

Khi đang nói chuyện liền có mấy người nước ngoài ra bên ngoài nâng mấy cái thùng lớn, đặt ở giữa đại sảnh .

Hòa Thân vừa thấy năm sáu cái thùng lớn bèn sững sốt, hần lập tức nghĩ tới lần trước mấy người tự xưng là bằng hữu của Henry đưa cho hần lễ vật đặc biệt. Nhưng bây giờ Henry không đề cập tới chuyện kia, Hòa Thân hần cũng phải giữ bình tĩnh, vì thế cười nói: “Henry tiên sinh, người sao lại khách khí như vậy! Chúng ta đều là bằng hữu, người có thể đưa vài vị bằng hữu của ta đến Anh quốc học tập, Hòa mỗ đã vô cùng cảm kích với tiên sinh, còn đưa tới cho ta mấy thứ này làm gì!” Trong lòng lại nghĩ : Trong thùng lớn này rốt cuộc là cái gì vậy?

Henry thấy Hòa Thân cảm thấy hứng thú với mấy cái thùng này, liền cười đi đến bên cạnh một cái thùng, nhìn tem nhãn bên trên, cười nói với Hòa Thân: “Hòa đại nhân , trong cái thùng này là hai cái đồng hồ tinh xảo, còn có mấy cái kính viễn vọng hàng hải và vài cái kim chỉ nam; ngoài ra còn có một ít nước hoa Pháp cho vợ của ngài và rượu nho ủ tốt nhất của đế quốc Anh chúng ta;– Trong hai cái thùng kia là mấy chục khẩu súng, Hòa đại nhân có thể chia cho thủ hạ thân tín, ngoài ra ta còn chuẩn bị cho Hòa đại nhân hai khẩu tốt nhất, có thể lắp sáu viên đạn, bắn liền sáu phát, mong đại nhân mang ở trên người phòng thân, trong thùng bên kia tất cả đều là đạn!”

Henry vừa nói bước đi đến trước một cái thùng lớn nhất nói : “Bên trong này là mô hình máy móc mới nghiên cứu chế tạo nhất của đế quốc Anh chúng ta, có máy hơi nước, xe lửa và pháo hạm, chỉ cần Hòa đại nhân cảm thấy hứng thú với mấy thứ này, chúng ta còn có thể phái một đoàn kỹ sư của đế quốc Anh chúng ta đến đây trợ giúp cùng quý quốc chế tạo mấy thứ này! – Các người mở toàn bộ thùng ra , mời Hòa đại nhân xem qua!”

Hòa Thân vừa thưởng thức những thứ lúc đầu thoát nhìn có vẻ cổ quái vừa cảm thán phương Tây phát triển và triều Thanh lạc hậu, sau khi nhìn thấy mô hình máy hơi nước và pháo hạm lại hưng phấn vô cùng. Hần biết, trong lịch sử sử thần và đại diện thương mại của rất nhiều quốc gia phương Tây đều thông qua đủ các đường tìm ý đồ mở cửa đế quốc lạc hậu từ xưa này, nhưng vương triều Thanh vẫn là chủ trương bế quan toả cảng căn bản là hờ hững với bọn người nước ngoài này, trước sau đều lấy một bộ mặt Thiên triều chỉ để đối đãi với sứ đoàn các nước không quản ngàn dặm xa xôi đến triều kiến, hơn nữa Mãn Thanh chú trọng cưới ngựa bắn cung, khinh bỉ hỏa khí, cho nên mới ứng với câu nói “Lạc hậu sẽ bị đánh” kia.

Nhưng Hòa Thân lần này đã định ra chủ ý, vô luận gặp được khó khăn lớn thế nào, hần cũng muốn thông qua khó khăn gian khổ của mình làm cho quốc gia này có thể sớm thức tỉnh một chút, mà không bị cường quốc phương Tây và Nhật Bản gần đó khi dễ.

“Đây thật là quá tốt, khó được Henry tiên sinh khổ tâm như vậy! Nước Đại Thanh ta bây giờ chỉ còn thiếu mấy thứ này, nếu tiên sinh có thể trợ giúp chúng ta ở Trung Quốc chế tạo máy móc này, ta đây thật sự là phải cảm ơn các người!” Hòa Thân nói .

“Không cần khách khí! Ta đã nói rồi, kinh doanh với chúng ta đó là hai bên cùng có lợi, chỉ cần Hòa đại nhân hoặc là chính phủ quý quốc cần, chúng ta đều có thể cung cấp cho quý quốc!” Henry nói , “Lần này chúng ta tới gặp Hòa đại nhân chính là nghĩ muốn đại nhân nghĩ cách thúc đẩy Trung Anh thông thương!”

Hòa Thân vừa thấy nói đến chuyện này, vậy tốt nhất nên nói chuyện với một mình Henry, xem những người này lần này tới vì mục đích gì, vì thế phản phó cho Lưu Toàn nói : “Ồ hiên đón gió phía sau chuẩn bị tiệc

rượu, thịnh tình khoản đãi những bằng hữu này của chúng ta! – Henry tiên sinh, chúng ta đến thư phòng của ta đi thôi!”

“Được rồi, Hòa đại nhân ! Chúng ta nói chuyện trước, đợi bọn hân ăn xong rồi chúng ta mới ăn cơm!” Henry cười nói.

Thế là Lưu Toàn liền dẫn đám thủ hạ của Henry đi vào hiên đón gió của Chiêm viện, bắt đầu dùng bữa chiều đãi cơm ngon rượu say; Henry Patel đi theo Hòa Thân đi vào thư phòng phong nhã thanh tĩnh của Hòa Thân bắt đầu trao đổi.

“Ta lần này đến bái kiến Hòa đại nhân là phụng chỉ của quốc vương đế quốc Anh chúng ta, ta còn gánh vác sứ mệnh vô cùng thần thánh! Đầu tiên là hy vọng có thể cùng quý quốc thông thương, thông qua kinh doanh qua lại dần dần có thể đạt được hữu hảo Trung Anh!” Henry Patel trịnh trọng nói.

“Henry tiên sinh vì thông thương Trung Anh mà phải không ngại gian nguy,thật là chí hướng cao xa , dụng tâm lương khổ này Hòa Thân đương nhiên hiểu được! – Nhưng quốc vương Anh quốc các người năm trước đã từng phái đặc sứ tước sĩ Mã Qua Nhĩ đến Bắc Kinh yết kiến hoàng đế Càn Long, chuyện thông thương Trung Anh lúc ấy cũng đã bị Hoàng Thượng ra lệnh cấm! Lần này nếu nói lại, chỉ sợ kết quả còn tồi tệ hơn so với lần trước!” Hòa Thân miễn cưỡng cười nói.

Henry đương nhiên biết chuyện Mã Qua Nhĩ ở Bắc Kinh vấp phải trắc trở, Hòa Thân lo lắng đương nhiên đã ở trong dự kiến của hân, vì thế lắc lắc đầu nói : ” Trung Quốc các ngài có câu ngạn ngữ ‘Hành sự tại nhân’, Hòa đại nhân nhất định đã nghe qua ! Bây giờ dựa vào thân phận đặc biệt của Hòa đại nhân, nếu có thể nắm bắt những điểm lợi của việc thông thương Anh Trung với Hoàng đế Càn Long anh minh, ta nghĩ việc này không khó làm!”

“Lời tuy nói như vậy, nhưng muốn cho chúng ta Hoàng đế Càn Long thay đổi quyết định lúc trước, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều!” Hòa Thân nói xong từ trên ghế đứng lên, chậm rãi đi lại trong thư phòng.

“Hòa đại nhân , hãy tin tưởng ta, nếu quý quốc có thể cùng đế quốc Anh chúng ta thông thương, quý quốc cũng nhất định sẽ phồn vinh, lớn mạnh lên.” Henry cũng đứng lên tiến đến trước mặt Hòa Thân nói .

Hòa Thân cười cười, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ chúng đế quốc Đại Thanh ta bây giờ không phồn vinh, không lớn mạnh?”

“Không... Không! Hòa đại nhân ta nói không phải ý này, ý ta muốn nói chính là quý quốc nhất định sẽ càng thêm phồn vinh, càng thêm hưng thịnh!” Henry Patel biết ở trước mặt quan viên triều Thanh tuyệt đối không được nhắc tới những điều làm ảnh hưởng đến thể diện và tôn nghiêm Thiên triều bọn họ, vì thế cười nói giải thích với Hòa Thân.

“Tốt lắm, xin mời nói biện pháp thông thương vừa rồi của người đi, xem ta có thể từ giữa quay vắn một chút hay không!” Hòa Thân nói xong an vị ngồi trên ghế .

“Được, ta rất thích Hòa đại nhân thoải mái như vậy!” Henry Patel từ trong túi lấy ra một quyển nhật kí lật giở một lát,rồi trịnh trọng nói, “Thứ nhất, hy vọng chính phủ quý quốc có thể cho phép thương nhân Anh quốc chúng ta ở Ninh Ba, Thượng Hải, quần đảo Chu Sơn và Thiên Tân cảng triển khai buôn bán; thứ hai, cho phép thương nhân Anh quốc theo tiêu chuẩn thu mua hàng hóa như lá trà, đồ sứ, thủ công mỹ nghệ của quý quốc vận chuyển đến quốc gia khác; thứ ba, cho phép thương nhân Anh quốc ở một số thành phố lớn của quý quốc xây dựng kho hàng, chứa đựng hàng hóa; thứ tư, ở gần Quảng Châu và Chu Sơn thuê vài cái đảo nhỏ, để cho thương nhân Anh quốc ở lại, bỏ neo thương thuyền, gửi hàng hóa; thứ năm, hàng hóa Anh quốc từ Macao vận chuyển đến Quảng Châu , mong được giảm mức thuế; thứ sáu, mong chính phủ quý quốc công bố luật thuế, để thương nhân Anh quốc cùng với ngoại thương khác nộp thuế ngang nhau. – Đó là những biện pháp thông thương của chúng ta đưa ra cùng quý quốc, mong Hòa đại nhân thay ta nói rõ với chính phủ quý quốc!”

Hòa Thân vừa nghe Henry Patel này nói chuyện như vậy, coi như là một điều ước tương đối bình đẳng; nhưng là nếu đem nguyên văn theo như lời vừa rồi hân nói tấu lên Càn Long, đừng nói là đạt được phê chuẩn, có thể giữ được mạng nhỏ cũng là chuyện vô cùng may mắn, vì thế cười lạnh nói: “Ta cũng hiểu được đây là đôi bên cùng có lợi, đối với Trung Anh hai nước đều có lợi rất lớn, nhưng Trung Quốc chúng

ta luôn luôn ‘Trọng nông ức thương’, Henry tiên sinh giống trống khua chiêng như vậy ở Trung Quốc cùng với chúng tôi làm kinh doanh , đừng nói Hoàng Thượng không đồng ý , ngay cả triều văn võ đại thần chỉ sợ cũng không có mấy người tán thành!”

Henry Patel khẽ gật đầu nói với Hòa Thân: “Chúng ta cũng biết việc này nhất định có khó khăn, nhưng chỉ cần Hòa đại nhân cố gắng, ở trong chính phủ quý quốc hết sức quay vắn một chút, việc này vẫn là có hi vọng!”

“Các người không biết à, chính phủ Đại Thanh chúng ta cho tới bây giờ vẫn là một mình Hoàng Thượng định đoạt, quan lớn quan to gì cũng chỉ là nô tài của Hoàng Thượng thôi, trong việc lớn bọn họ căn bản là không có quyền gì lên tiếng! Nhưng, ta cũng thật sự khâm phục Henry tiên sinh đảm lược hòa khí phách, các người cứ ở lại trước đi, ta lập tức nghĩ cách liên hợp một số đại quan biên giới, tấu lên Hoàng thượng, đề đạt lên với Hoàng Thượng một chút, sau đó lại phái người đến quan lớn Bắc Kinh dàn xếp một chút, cũng tranh thủ sự ủng hộ của bọn họ!” Hòa Thân nói .

“Vậy thì quá tốt!” Henry cao hứng nói, sau đó từ trong lòng lấy ra ngân phiếu đưa cho Hòa Thân, “Đây là lần trước khi Nhất Thanh tiểu thư các nàng đi Anh quốc mang đi bảy mươi vạn lượng bạc trắng, bây giờ hoàn trả đủ số cho Hòa đại nhân ,tất cả chi phí của tỷ muội các nàng ở Anh quốc chúng ta bao toàn bộ, đây coi như là lễ vật nho nhỏ của chúng ta đưa cho Hòa đại nhân !”

Hòa Thân thật không ngờ này Henry Patel khẳng khái như thế, vì thế liền khách khí nói : “Sao có thể như vậy, người có thể đưa các nàng đi Anh quốc học tập đã là đại ân của ta, sao có thể để cho các người phụ trách chi tiêu của các nàng, tám ngân phiếu này vẫn là người giữ đi!” Nói xong liền đem tám ngân phiếu trả lại cho Henry.

Henry nào dám cầm lại, liền đứng lên nói : “Đây là việc chúng ta phải làm, mong Hòa đại nhân không cần khách khí! Bây giờ ta còn có vấn đề muốn hỏi Hòa đại nhân một chút , – Năm trước một thương thuyền của công ty Đông Ấn Độ chúng ta đến Nam Kinh triển khai buôn bán, ta còn diện kiến thương đoàn bọn họ và để cho đội trưởng Uy Liêm Ba Lễ tiên sinh chuyển lời hỏi thăm ân cần của ta với đại nhân ngài, hơn nữa thông qua bọn họ đưa cho Hòa đại nhân mấy trăm khẩu súng kíp! Nhưng từ sau khi bọn họ dừng ở bến tàu Phổ Khẩu của Nam Kinh liền chẳng biết đi đâu, không biết Hòa đại nhân có biết tin tức của những người đó hay không?”

Hòa Thân vừa thấy Henry Patel cuối cùng cũng nhắc đến chuyện kia, bèn nói: “Những người đó e là không còn được gặp lại nữa!”

Henry vừa nghe lời ấy nhất thời kinh hãi, hốt hển nói: “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Hòa đại nhân đã giết bọn họ?”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

94. Chương 94: Mèo Giỡn Chuột.

Hòa Thân nhìn Henry Patel mặt biến sắc , cười lạnh nói: “Ta giết bọn họ rồi? Người nói thật nhẹ nhàng , đừng nói ta giết bọn họ, chính là cho bọn hắn một chút thể diện, Hòa Thân ta cũng không dám!”

Henry vừa nghe trong lời nói của Hòa Thân có chút không minh bạch, lại càng không hiểu được dụng ý đích thực của Hòa Thân,văng dạ nói: “Hòa đại nhân , ngài có thể nói rõ một chút được không?”

Hòa Thân trong lòng đã sớm có chủ ý, vì thế khinh miệt cười, dùng sức vung tay ra phía ngoài, lớn tiếng nói : “Tiên sinh tặng cho ta mấy trăm khẩu súng kíp kia dùng để đấu với chim à, trên thương thuyền của Uy Liêm Ba Lễ mấy trăm khẩu pháo nếu phát nổ, đừng nói đến Chiêm viện nho nhỏ này của ta trong nháy mắt có thể bị tiêu diệt, chỉ sợ toàn bộ thành Nam Kinh cũng trong chốc lát trở thành một đồng gạch vụn!”

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Uy Liêm bọn họ đầu cơ trục lợi sủng ông đạn được?” Henry nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

“Cái gì ‘Chẳng lẽ’ ? Chuyện gì người không rõ?” Hòa Thân ép hỏi .

“Thật sự... Ta thật sự không rõ! Hòa đại nhân , ngài đừng tức giận! Cái tên Uy Liêm nói cho ta biết, thuyền bọn họ là chở hàng của công ty Đông Ấn Độ, hẳn nói cho ta biết trên thuyền có một ít hương liệu và châu báu, tính toán vận chuyển đến hai tỉnh Hồ Bắc và Tứ Xuyên bán, ngoài ra ta không biết gì hết –” Trên mặt Henry là một vẻ cố gắng giải thích cho mình.

“ Nói đùa sao! Năm trước hai tỉnh Hồ Bắc và Tứ Xuyên đại hạn, liên tục hai năm đều không có thu hoạch, đừng nói là dân chúng, đến quan to giàu có cũng chỉ có thể lấp đầy bụng, các người chuyển mấy chục tấn hương liệu và châu báu đến Tứ Xuyên và Hồ Bắc để bán cho ai ?” Hòa Thân càng nói càng tức.

“Như vậy đi, Hòa đại nhân , ta lần này quay về Anh quốc sẽ đến công ty Đông Ấn Độ một chuyến, để bọn họ mở cho ngài một tờ đơn xếp hàng của Uy Liêm Ba Lễ, như vậy sẽ biết bọn họ xếp trên thuyền là những hàng gì! – Đại nhân... Đại nhân xem như vậy có được không?” Henry run run nói.

Hòa Thân vừa thấy người này còn muốn dựa vào điểm yếu để chống lại, đang định giáo huấn cho hắn một trận, bỗng nhiên cửa phòng hé ra, đầu Lưu Toàn thò vào dò xét, cười nói: “Lão gia, người đi ra một chút!”

Hòa Thân biết khi mình đang tiếp khách cũng chỉ có Lưu Toàn dám làm càn như vậy, cũng chỉ có Lưu Toàn có thể đến chỗ hắn, vì thế tạm thời để Henry ở trong phòng, nặng nề đóng cửa lại đi ra gặp Lưu Toàn .

“Lão gia, đây là tờ giấy Nhất Thanh cô nương viết, đưa cho tôi lập tức giao cho ngài!” Lưu Toàn nói xong liền lấy tờ giấy trong tay đưa cho Hòa Thân .

Hòa Thân tiếp nhận vừa nhìn, trong ánh mắt liền hiện lên một tia sát khí, phân phó cho Lưu Toàn nói : “Người nước ngoài ăn xong cơm rồi , mau mang nước trà hầu hạ, nhưng không có mệnh lệnh của ta, bọn họ ai cũng không được rời đi!”

“Vâng! – còn vị ở trong thư phòng của người?” Lưu Toàn hỏi.

“Người mang mấy huynh đệ ở bên ngoài canh giữ, nghe hiệu lệnh của ta!” Hòa Thân quyết đoán nói.

Chờ Hòa Thân trở lại thư phòng gặp Henry Patel còn đang ngồi trên ghế bần thần, tựa hồ như bị oan khuất thật lớn. Nhưng Hòa Thân biết, con quỷ ngoại quốc này nhìn lằng lằng não, nói chuyện âm dương quái khí, hình như chân đi trên đường cũng có vắn đề, nhưng suy tính trong lòng, so với đề tiện vô sỉ, có thể lợi hại hơn người Trung Quốc!

“Ta nói Henry tiên sinh, đã nghĩ cẩn thận chưa?” Hòa Thân nhìn người này, mỉm cười hỏi.

“Suy nghĩ cẩn thận cái gì? Có phải đến công ty Đông Ấn Độ mở cho Hòa đại nhân cái đơn gửi hàng?” Henry ngạnh cổ hỏi.

Vốn Hòa Thân vừa rồi nén tức giận lại, nhưng bây giờ vừa thấy con quỷ ngoại quốc này đã thành cá trong chậu, cũng bớt tức giận, vì thế bình tĩnh nói: “Sau này người không cần nói cho ta ‘Công ty Đông Ấn Độ’, các người ở Ấn Độ làm cái gì còn tưởng rằng ta không biết sao? Nhỏ mà nói, các người thu mua giá rẻ cây ngô, bông vận chuyển đến Anh quốc các người, cướp đoạt châu báu, hương liệu bán đến Âu Châu, kinh doanh nhân khẩu đến nước các người làm việc cực nhọc; Lớn mà nói, chế tạo nha phiến, làm hại nhân dân Ấn Độ và các quốc gia khác, làm cho rất nhiều quốc gia bây giờ không có binh ngăn địch, cũng không có bạc bổ sung; lại trăm phương nghìn kế khơi mào mâu thuẫn trong nước Ấn Độ, các người ngồi thu ngư ông thủ lợi... Chuyện xấu trên đời này đều do các người làm, người còn làm cho ta tin tưởng một tờ giấy trắng rỗng tuếch của công ty chó má gì đó, người nên về nhà mà ôm con đi thôi!”

Lần này Henry choáng váng, hắn thật sự không ngờ một quan viên mới chỉ có hai mươi mấy tuổi của Trung Quốc lại có thể hiểu biết với thể giới hiện tại nhiều như vậy, những câu nói đều đâm thẳng vào tâm can của hắn, hắn ngơ ngác nhìn Hòa Thân , lắp bắp nói: “Hòa đại nhân ... Hòa đại nhân có lẽ có chút hiểu lầm với chúng ta...”

“Thôi đi, người đừng lăm mồm với ta, bản đại nhân cũng không có hơi khua môi múa mép với người ! – Ta hỏi lại người, lần này trên ‘Nhật viễn hào’ của người có hàng hóa gì?” Hòa Thân lạnh lùng hỏi han.

Henry lập tức tê liệt ngã xuống ghế, bằng trực giác nói cho hắn, hàng hóa trên thuyền khẳng định là có người để lộ tin đồn, vừa định nói sáo, chỉ thấy Hòa Thân trừng mắt với hắn, đến trước mặt hắn hung hăng nói: “Ta nói thay người! – nha phiến!”

Lại nhìn Henry Patel , vừa rồi còn ra vẻ đạo mạo tự xưng đặc sứ quốc vương đế quốc Anh, bây giờ đã thành một bộ dáng ngu si, hắn không thể đoán được này Hòa Thân có thể có thủ đoạn và quyết đoán như thế.

“Henry tiên sinh, người ngồi xuống!” Hòa Thân nói .

“Vâng!” Henry đem mông xê dịch, tạm thời tính ngồi vững.

“Ta cảnh cáo trước người vài câu, người nghe rõ! – Trung Quốc chúng ta luôn luôn lễ nghi, cũng không vô duyên vô cớ phi lễ với người nước ngoài các người, nhưng nếu các người mang kế hoạch nham hiểm, dựa thời cơ đến quấy rối, chúng ta cũng quyết không khách khí; vì sao Hoàng đế Càn Long chúng ta lần trước cự tuyệt thỉnh cầu của các người thông thương cùng nước ta , nhưng bởi vì Hoàng Thượng đã nhìn ra tâm thuật bất chính của các người!” Hòa Thân lời lẽ nghiêm khắc nói, thật ra đây không phải ý tứ của Càn Long, thuần túy là phần tự tôn của hắn ở trước mặt Henry.

“Chúng ta không bao giờ ... làm mấy thứ này nữa, ta xin cam đoan với Hòa đại nhân ! Nếu về sau lại có chuyện như vậy phát sinh, xin mời Hòa đại nhân trực tiếp giao chúng ta cho chính phủ các ngài nặng nề mà trị tội!” Henry nói xong liền từ trên ghế đứng lên, ở trước mặt Hòa Thân xoay người gật đầu nói.

Hòa Thân vui mừng, trong lòng nghĩ: ” Người nước ngoài này hóa ra cũng sẽ khúm núm, nịnh bợ!” Nhưng trên mặt chút không mang vẻ đắc ý, mà cười lạnh nói: “Giao cho chính phủ trị tội? – Ta xem hà tất để cho các người hưởng thụ đãi ngộ như vậy! Vài người Anh đi, phải cần chính phủ ra mặt sao, ta ra lệnh một tiếng, không cần đến thời gian một chén trà có thể cho các người đi gặp chúa!”

“Sao? – Hòa đại nhân muốn giết chúng ta?” Henry run rẩy cả người hỏi.

“Chẳng lẽ tội các người phạm phải không nên giết?” Hòa Thân hỏi ngược lại, ” Uy Liêm Ba Lễ kia không cần phải nói, một mình kinh doanh sủng ống đạn đến Trung Quốc không nói, còn có hiềm nghi cung cấp vũ khí võ trang cho chính phủ, chỉ cái tội lớn phạm pháp luật Đại Thanh, đã có thể róc xương lóc thịt!”

Henry cầu xin nói : “Uy Liêm bọn họ là nên chết, chuyện của chúng ta còn mong Hòa đại nhân tha cho, chúng ta đặc sứ quốc vương, lần này đến quý quốc yêu cầu thông thương, giết chúng ta ai sẽ trở về phục mệnh?” Henry nói .

” Đặc sứ của Quốc vương? Nói thật dễ nghe! Quốc vương của các người phái đặc sứ như vậy đến Trung Quốc chúng ta, hắn cũng nên giết! Người không nói đến quốc vương các người thì thôi, bây giờ ta giết hết các người, để quốc vương các người nhìn xem, về sau còn dám mưu đồ gây rối với Trung Quốc chúng ta, tâm mang bất trắc, các người chính là tám gương!” Hòa Thân nói .

“Vậy sẽ gây ra nguy cấp ngoại giao cho hai nước, làm không tốt còn có thể phát sinh ảnh hưởng đến liên kết quốc tế, mong Hòa đại nhân suy nghĩ thận trọng!” Henry nói đến đây tựa hồ có vài phần lo lắng.

Hòa Thân vừa thấy đối đãi với hạng người ngoan cố này, “Động chi dĩ tình, hiểu chi dĩ lý” căn bản là không dùng được, phải tên đại lưu manh, đại vô lại mới là nhà ngoại giao xuất sắc nhất, vì thế liền cười hì hì, hơi có chút lưu manh, bộ dáng chí tôn vô lại nói : “Ngoại giao hai nước Trung Anh xảy ra nguy cấp, vậy thì càng tốt, như vậy cũng tránh cho ‘Sinh sự từ việc không đâu’; phát sinh ảnh hưởng đến liên kết quốc tế, vậy thì càng náo nhiệt, ta thích xem náo nhiệt!”

“Hòa đại nhân , ngài không thể lỗ mãng như vậy! – Kiên thuyền lợi pháo của chúng ta, các người không ngăn được!” Henry Patel nói .

“Ta cảm thấy được ta đã nghĩ kỹ rồi, nếu đổi cho ta làm một vị quan khác của Đại Thanh, chỉ sợ tiểu tử người đã sớm đi gặp Mác rồi! ...”

Khi Henry Patel còn chưa hiểu được Mác là làm gì, chỉ thấy Hòa Thân đứng ở giữa phòng, có chút hiện ngang lăm liệt nói: “Dám cường đạo các người, càng nể mặt các người lại càng lấn tới, sau khi lão tử giết

các người, sẽ xem quốc vương các người phải tới kiên thuyền lợi pháo! Đến lúc đó lão tử an vị trấn Nam Kinh, chúng ta sẽ có một cuộc đại chiến Hoàng Hải Trung Anh!”

Một trận mãnh mẽ của Hòa Thân này không thua gì ba trăm khẩu pháo trực tiếp hướng vào đầu Henry Patel, rốt cục khi Hòa Thân thiết kế xong rồi quân đội Trung Quốc qua eo biển Anh quốc, mạnh mẽ đổ bộ lên đảo Anh Quốc, lại lấy hỏa lực phá hủy Luân Đôn, Henry Patel này mới xem như hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Henry Patel bây giờ mới phát hiện bây giờ trong đế quốc cổ xưa mà phong bế này, tự nhiên vẫn còn cất giấu một quan viên làm cho người ta không rét mà run như vậy, hẳn cũng hoàn toàn hiểu được một sự thật, đó chính là – ở Trung Quốc người không muốn sống thật nhiều!

Hòa Thân nhìn Henry ngồi phịch ở trên mặt đất, thỏa mãn nở nụ cười, nghĩ thầm: Mèo nếu là thật sự đấu với chuột, thật là thú vị!

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

95. Chương 95: Đánh Gõ Ác Liệt.

Nếu như giống với lần trước, cũng toàn bộ xử quyết Henry Patel và đám người nước ngoài đó, thì thật ra Hòa Thân không muốn làm, nhưng nếu buông tha bọn họ, Hòa Thân cũng là muôn vàn khó khăn. – người nước ngoài phương Tây tuy rằng mơ ước với Trung Quốc đã lâu, nhưng cũng chỉ là thái độ thăm dò, nếu bây giờ một lưới bắt hết bọn họ, không thể nghi ngờ chính là đóng cửa biên giới với bọn họ, cũng sẽ ảnh hưởng đến sự đi lại bình thường với bọn họ! Suy nghĩ trước sau, Hòa Thân cảm thấy được biện pháp tốt nhất chính là có lựa chọn đúng đắn. Những người thực lòng đến kinh doanh, sẽ lấy lễ để đãi, tranh thủ hai bên cùng có lợi; nếu muốn có nhìn đường hoàng giống như Henry Patel như vậy, Trên thực tế lại nghĩ đến đám “Chân đầm hai thuyền”, còn muốn dùng nha phiến để gây tai họa cho Trung Quốc, thì cũng quyết không nương tay, đến bao nhiêu trừng trị bấy nhiêu!

Hòa Thân biết muốn cho Henry này hoàn toàn chịu thua nhận tội, chỉ trông vào võ mồm vẫn là không đủ, nghĩ vậy hắn phân phó một tiếng: “Người đâu, áp giải hắn vào trong nhà lao!”

Bên ngoài trong lòng Lưu Toàn đang nén giận Hòa Thân: tiếp xúc cùng một con quỷ ngoại quốc như vậy, nhìn không vừa mắt kéo ra ngoài không phải xong rồi sao? Bỗng nhiên nghe thấy bên trong nói bắt người, Lưu Toàn liền ra hiệu có mấy tên cảnh vệ đoàn ở bên cạnh, mấy tên binh lính đã sớm ngứa ngáy tay chân trả lời một tiếng rồi giống như lang như hổ xông vào, liền trói chặt Henry Patel, không cần nhiều lời liền dẫn đi ra ngoài.

Henry Patel thật sự là không thể tưởng được, vừa rồi vẫn là thượng khách của Hòa Thân, toàn tâm toàn ý nghĩ lần này kiếm được bọn tiền, nhưng một câu không nói đúng, trong nháy mắt đã thành tù nhân. Hắn giao tiếp cùng quan viên Trung Quốc rất nhiều năm, ở đây hoàn toàn không giống với Anh quốc, chỉ cần quan viên có cái chớp trên đầu tức giận, địa vị của người ở Anh quốc có bao nhiêu hiên hách, cũng không dùng được, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, một câu đạo lý cũng không được nói, một câu kháng nghị cũng không thể nói. Nếu không, chọc giận đám người tự cao tự đại này, lập tức tánh mạng sẽ khó giữ được.

Cảm giác dường như đã xa cách thế giới lập tức làm cho Henry Patel tỉnh mộng, hắn dường như là một “Đại diện toàn quyền”, bây giờ tự nhiên bị trói gô áp vào đại lao! Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, Hòa Thân đối đãi như vậy với hắn cũng không quá đáng, những gì mà vài năm nay hắn đã làm ở Trung Quốc, đừng nói ngồi ở đại lao, còn có thể bị xử bắn, cũng đáng! Hắn bây giờ chính là hối hận không nhìn thấu Hòa Thân này, tuổi còn trẻ, vừa thích tiền tài vừa thích sắc đẹp, nhưng chỉ là hắn sơ không chuẩn, đoán không ra!

Henry nghĩ tới nghĩ lui cũng thấy mình đuối lý, bây giờ không có cách gì, chỉ có thể xem Hòa Thân xử lý chuyện này như thế nào. Nhưng hắn cũng hiểu được, nếu Hòa Thân giết hắn, thì cũng không oan, không thể kiện cáo!

Hòa Thân nhìn Henry Patel thất tha thất thểu đi về phía đại lao, trong lòng thật sự là thoải mái, âm thầm đắc ý: đây mới được gọi là bốn sự, thủ đoạn đùa giỡn, mưu ngầm, dừng ở Trung Quốc, tiếp đón trên người của người nước ngoài, vậy mới thích !

“Lão gia, người nước ngoài ở hiền đón gió này xử lý như thế nào?” Lưu Toàn hỏi.

“Áp giải toàn bộ!” Hòa Thân không một chút do dự, “Ngoài ra tập hợp các huynh đệ, lập tức chạy tới bến tàu!” Lần này hắn muốn tiếp cận hiện trường, nhìn xem trên chiếc thuyền “Nhật viễn hào ” rốt cuộc chứa bao nhiêu nha phiến

Bến tàu Phổ Khẩu Nam Kinh bây giờ là một cảng khẩu lớn, phần lớn thương thuyền lui tới đều dừng ở đây, vận chuyển hàng hóa, mỗi ngày lượng phun ra nuốt vào thật là lớn kinh người, “Nhật viễn hào ” của Henry Patel cũng dừng ở đây.

Bây giờ tuy rằng không có cơ cấu giống như hải quan hiện đại, nhưng quan phủ vẫn phái một lượng lớn công sai ở bến tàu, thành lập nha môn chuyên môn quản lý bến tàu, chức trách chủ yếu chính là giữ gìn trật tự của bến tàu, buổi tối phái người tuần tra, phòng ngừa hải tặc lúc này thường lui tới; mặt khác đối với thuyền qua lại còn phải kiểm tra, gặp được có đại án, còn phải phối hợp quan phủ các cấp phong tỏa đường thủy, truy nã tội phạm.

Triều Thanh đã sớm thi hành cấm biển, tuy rằng thành thị bên bờ biển đã tiến hành trục xuất và tịch thu với thuyền từ bên ngoài đến, nhưng cũng có một ít cá lọt lưới từ cửa khẩu Trường Giang tiến vào nội địa, mà Nam Kinh chính là trạm thứ nhất tiến vào nội địa Trung Quốc, cho nên bến tàu Phổ Khẩu này đối với việc xử lý tàu thuyền bên ngoài cũng tương đối nghiêm khắc.

Nhưng từ khi Hòa Thân nhậm chức đại thần tài chính tới nay, từng có một lần làm chuyện kinh doanh với nước ngoài quy mô lớn, sau đó thì ngất quăng lại có vài lần, cho nên bây giờ ở bến tàu kiểm tra đối với thuyền bên ngoài cũng lỏng lẻo hơn rất nhiều. Chỉ cần là có chứng minh của quan phủ nội địa phê chuẩn vào cảng, tàu hàng nước ngoài là có thể dừng ở bến tàu, còn có thể trực tiếp chạy vào trong nội địa.

Chiếc thuyền của Henry là như thế, bởi vì Hòa Thân lấy danh nghĩa tri phủ Nam Kinh làm ăn với chiếc thuyền “Nhật viễn hào ” này, cho nên bọn họ vào cảng liền liền đánh cờ hiệu của Hòa Thân, Henry Patel mệnh lệnh cho thủ hạ đưa ra bản phê chuẩn được vào cảng của tri phủ Nam Kinh, bên trên không chỉ có đại ấn Tri phủ Nam Kinh , cũng có Hòa Thân tự tay kí tên, cho nên chiếc thuyền “Nhật viễn hào ” có thể nói đều thông suốt trên các bến tàu Nam Kinh.

Hòa Thân mang theo người của hắn vừa đến bến tàu, lúc này quan binh đều đi lên thỉnh an, một người bộ dáng quan đới cười nói với Hòa Thân: “Không biết Hòa đại nhân đến, hạ quan không từ xa tiếp đón, mong Hòa đại nhân thứ tội!”

Hòa Thân không thèm để ý đến hắn, chỉ vào “Nhật viễn hào ” phía trước hỏi: “Trên thuyền kia có những cái gì?”

“Cái này?” Tên quan đới kia chau mày, “Đây không phải ‘Nhật viễn hào ’ cùng làm ăn với Hòa đại nhân sao? Bởi vì cái tên Henry Patel cầm giấy thông hành do Hòa đại nhân viết, cho nên... cho nên tại hạ vốn không có kiểm tra!”

Hòa Thân cũng chỉ là tùy tiện hỏi han, cũng không trông cậy vào hắn có thể trả lời là cái gì, thấy Lưu Toàn đã chỉnh đốn đội ngũ xong rồi, vì thế tìm một chỗ rộng rãi, đứng vào giữa, bắt tay sau lưng, hét lớn một tiếng: “Lập tức niêm phong ‘Nhật viễn hào ’ !”

Đội bảo vệ Nam Kinh của Lưu Toàn lần trước đã từng có kinh nghiệm kê biên tài sản của thương thuyền, cho nên hành động lần này vô cùng nhanh chóng. Mệnh lệnh của Hòa Thân vừa xuống, bàn tay của Lưu Toàn vung lên, đầu tiên là Đồ Tử Kiệt suất lĩnh một cánh quân hỏa tốc vây quanh hiện trường, sau đó đuổi đám người vây xem; cùng lúc đó Tạ Phi Kiểm dẫn dắt cánh quân thứ hai lên thuyền bắt đầu kiểm tra; Lương Kiện và Thôi Minh thì suất lĩnh đoàn cảnh vệ ba mươi thành viên phân bố ở trước sau Hòa Thân,

chú ý chặt chẽ tình hình chung quanh, toàn lực bảo vệ ứng phó đảm bảo an toàn cho Hòa Thân, cũng sẵn sàng chờ đợi mệnh lệnh của Hòa Thân.

Cánh quân thứ hai của Tạ Phi Kiếm bây giờ đã có khoảng một trăm năm mươi người, rầm rập một lát đều đã lên thuyền, gặp người liền bắt, thấy phòng liền vào, thời gian không lâu, thuyền viên trên thuyền đều bị bắt, áp xuống dưới giao cho tuần bộ bảo vệ ở bên tàu tạm thời trông giữ, chờ sau khi kết thúc kiểm tra mới theo đại đội người ngựa áp tải về Chiêm viện.

Lần này cập bến ở Nam Kinh, Henry Patel vốn nghĩ mọi chuyện thuận lợi, hàng hóa trên thuyền căn bản là không tiến hành bí mật. Cho nên Tạ Phi Kiếm dẫn người kiểm tra trên thuyền, không đến một canh giờ đã hành động xong, rồi vội vàng hội báo kết quả cho Hòa Thân.

“Hòa đại nhân, ở trên thuyền phát hiện hai ngàn thùng nha phiến, mỗi thùng một trăm cân, tổng cộng hai mươi ngàn cân! – Mời đại nhân đến xem xét!” Tạ Phi Kiếm nói.

Hòa Thân vừa nghe thấy quả nhiên như vậy, vậy thì không cần phải nói, mình cũng không cần phải lên thuyền xem, vì thế mệnh lệnh Tạ Phi Kiếm, để yên nha phiến ở trên thuyền, giữ lại những người này, chờ điều tra rõ chuyện này sẽ xử lý sau.

Sau khi trở lại Chiêm viện, Hòa Thân nảy ra một ý niệm trong đầu chính là gặp Nhất Thanh trước, hỏi nài một chút tình hình cụ thể, sau đó mới quyết định bước tiếp theo làm gì bây giờ. Vì thế phân phó Lưu Toàn đem giam giữ tất cả đám người nước ngoài mới bắt được và đám người lúc ban đầu đi theo Henry Patel, còn hẩn thì đi “Bao Thụy Cư” của Chiêm viện gặp Nhất Thanh.

Vào sân, tâm trạng của Hòa Thân liền cảm thấy thoải mái. Chỗ hành cung của Càn Long nam tuần này được Càn Long mệnh danh là “Bao Thụy Cư”, khắp nơi đều là cây cỏ xanh tươi và các loại kỳ hoa dị thảo, kiến trúc bên trong vừa có cầu nhỏ nước chảy của phương nam, lại có cao ốc đại điện của phương bắc; một lát là san sát nối tiếp nhau, một lát lại mệnh mông sâu thẳm, vừa có thể cúi đầu và ngẩng đầu nhìn trời, ngắm nghía thoải mái, vừa lại có thể ru rú trong nhà, tận hưởng lạc thú an cư!

Vòng qua núi giả cao ngất, Hòa Thân phóng tầm mắt vừa thấy, phát hiện Nhất Thanh đang ở trong viện ngồi với Vương Vũ Châu, Liễu Doanh Doanh nói về chuyến đi Anh quốc! Vốn chính là một số chuyện không thể tưởng tượng được, qua người thiếu nữ trong sáng thanh khiết Nhất Thanh này nói, lại làm tâm trí người ta hướng về.

Ba người mỗi người một câu đang rất cao hứng, vừa thấy hẩn đến, tất cả đều ngừng bộ dáng vô cùng vui vẻ vừa rồi. Vương Vũ Châu vội đứng lên phân phó Tiểu Viện đến trong phòng lấy cho Hòa Thân một cái ghế, Liễu Doanh Doanh thì vội vàng cho nha hoàn dâng trà. Điều này làm cho người ngoài nhìn lại quả là tư thế của hai nàng cùng chung một chồng.

Hòa Thân cười nói: “Nhị vị còn khách khí như vậy làm gì, vừa bưng ghế dựa lại dâng trà, coi ta là khách rồi?” Nhìn lại Nhất Thanh, chỉ thấy nàng đứng một chỗ không nhúc nhích, toàn thân toát ra vẻ khoan khoái như phù dung, chỉ là trên mặt còn ít nhiều mang theo vẻ kiêu ngạo lạnh lùng!

“Nhất Thanh!” Hòa Thân dùng ánh mắt thưởng thức nhìn nàng, “Thích ở đây không?”

“Thích ở năm ba ngày thì làm thế nào đây?” Nhất Thanh cười lạnh nói.

Hòa Thân vừa định nói ‘Nếu thích thì sau này đây là nhà của nàng, nhưng lại nghĩ, bây giờ còn có việc lớn phải làm, những việc vặt này vẫn là đợi lát nữa rồi nói sau, vì thế nói: “Chúng ta đã niêm phong toàn bộ nha phiến trên ‘Nhật viễn hào’! – Sao nàng biết bọn họ chở nha phiến trên thuyền?”

“Toàn bộ?” Nhất Thanh hỏi ngược lại, “Trên thuyền bọn họ chẳng qua chỉ là một phần nhỏ, còn có nhiều hơn nữa!”

Hòa Thân lấp bắp kinh hãi, đứng lên hỏi: “Chẳng lẽ bọn họ còn giấu ở chỗ khác?”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

96. Chương 96: Nhà Tiểu Hàng Hải.

Nhất Thanh nhẹ nhàng bước chân đi đến trước mặt Hòa Thân, oán hận nói: “Hòa đại ca, người nước ngoài này rất giỏi hoạt! Tuy rằng bọn họ ở trên đường rất quan tâm với chúng ta, nhưng có rất nhiều việc đều gạt chúng ta. Chuyện khác ta cũng không rõ, lần này khi quay về Nam Kinh, bọn họ chỉ là gạt một mình ta, ở trên một cái đảo nhỏ gần đó xếp nha phiến lên thuyền!”

“Đảo nhỏ ? Đảo gì, ở chỗ nào?” Hòa Thân khó hiểu hỏi han.

“Cụ thể ta cũng không rõ, ta chỉ nhớ rõ sau khi rời khỏi cái đảo nhỏ kia , thuyền vẫn đi về phía tây , ước chừng đi một ngày, mới đến cửa khẩu Trường Giang ...” Nhất Thanh vừa nhớ lại vừa nói.

Hòa Thân nghĩ : ở trên biển đi về phía tây một ngày đường, sau đó mới đến cửa khẩu Trường Giang, như vậy cái đảo nhỏ kia khẳng định là ở đảo Sùng Minh hướng chính đông, nhưng vị trí cụ thể bây giờ căn bản là không thể xác định. – Đùng nói là ở triều Thanh Càn Long, nhưng thậm chí tới thế kỷ 21 , ở trên biển tìm một cái đảo nhỏ cũng không phải là chuyện chơi. Nhưng Hòa Thân kết luận, cái đảo nhỏ kia rất có khả năng chính là nơi tập kết nha phiến của công ty Đông Ấn Độ vận chuyển đến nội địa Trung Quốc .

“Nàng cảm thấy trên đảo nhỏ kia có bao nhiêu nha phiến?” Hòa Thân hỏi.

“Mấy ngày nay Henry không cho ta rời thuyền, hắn nói nơi đó gió biển lớn, còn có cá mập, không cần thận ta không trở về được! Cho nên hắn bảo ta ở trên thuyền nghỉ ngơi, nhưng, ta thấy ngoài chiếc thuyền ‘Nhất viễn hào ’ ra, còn có vài cái thuyền lớn ở đây dỡ hàng nha phiến, phỏng chừng không thể thiếu?” Nhất Thanh nói khẳng định.

” Trên đảo có vệ binh hay không, nói cách khác có người ở trên đảo giữ nha phiến hay không?”

“Người hình như cũng không ít, bọn họ mặc chế phục vô cùng cổ quái, trong tay còn mang theo súng kíp, ở phía sau mấy ngọn núi lớn hình như còn có đại pháo, – đó là ta ở trong khoang thuyền dùng kính viễn vọng nhìn thấy!” Nhất Thanh nói xong còn dùng tay uốn cong làm giống như kính viễn vọng.

Không cần nói nữa, Hòa Thân bây giờ có thể kết luận cái đảo nhỏ kia chính là nơi tập kết nha phiến của bọn Henry Patel , không chỉ vô cùng bí mật, còn trang bị súng kíp và đại pháo, nghĩ đến đây, Hòa Thân hỏi: “Nếu chúng ta bây giờ lái thuyền đi tìm cái đảo nhỏ kia, nàng có thể dẫn đường hay không?”

“Chuyện nào có đáng gì? Hòa đại ca, ta lần này đến Anh quốc, chẳng học được cái gì. Mấy muội muội kia muốn đến trường, còn ta lại thích ở trên biển phiêu du, cho nên ở trên đường lúc nào rảnh ta liền cùng với thuyền trưởng và thuyền viên bọn họ nói chuyện phiếm, cũng biết sử dụng lễ nghi hàng hải và kính viễn vọng hàng hải như thế nào, kim chỉ nam ta cũng biết dùng như thế nào!” Nhất Thanh sau khi nói xong cảm môi, trên mặt cười, thoạt nhìn rất tự tin.

“Thật chứ?” Hòa Thân vui mừng hỏi, “Không ngờ đi một chuyến Anh quốc, trở về đã trở thành nhà tiểu hàng hải!”

“Hòa đại ca, thật sự là dẫn người đi hủy số nha phiến này của bọn họ, bằng không sẽ hại chết biết bao nhiêu người !” Nhất Thanh cảm giận nói.

“Đúng, nên đốt hết nha phiến của bọn họ đi, nếu không ném xuống biển nuôi cá!” Liễu Doanh Doanh cũng đứng lên đi đến trước mặt bọn họ nói.

“Doanh Doanh tỷ tỷ nói đúng, ném xuống biển cho cá ăn!” Nhất Thanh cười nói.

Vương Vũ Châu mặt đỏ lên, không nói chuyện, Hòa Thân biết hắn là nhớ tới Vương Tam Nhi hứa hôn với nàng . Nhưng Vương Tam Nhi kia vì bị nha phiến hại chết, chuyện cũ khắc vào trong lòng, Hòa Thân liền nghĩ đến cảnh lãng mạn vô cùng với Vương Vũ Châu, vì thế bước đến trước mặt nàng cười nói: “Vũ Châu , làm sao vậy? Mặt đỏ hồng...”

Vương Vũ Châu ngẩng đầu vừa thấy ánh mắt ý vị thâm trường của Hòa Thân kia chỉ biết hẩn là đang nói Vương Tam Nhi , trong lòng quỳnh lên, giận dữ nói: “Mặt đỏ thì liên quan gì đến huynh?”

Hòa Thân vừa thấy Vũ Châu hờn dữ , nếu không có Nhất Thanh đang chiếu trước mắt, không thể đi lên ôm lấy nàng, vì thế nhỏ giọng nói : “Vũ Châu muội muội đừng nóng giận, buổi tối chờ ta, ta cho mặt đỏ của nàng một trận!”

Vương Vũ Châu vừa nghe ý tứ trong lời nói của Hòa Thân rõ ràng như thế, trên mặt nhất thời như lửa, muốn mắng lại không thể mắng, muốn nói lại không thể nói, đành phải cúi đầu giả bộ xem hoa, may mắn Liễu Doanh Doanh đang cùng Nhất Thanh nói chuyện ồn ào, cũng không chú ý bọn đến thái độ của hai người bọn họ.

“Hòa đại ca, nếu chúng ta đi thật, nhất định phải mang binh lính có kỹ năng bơi tốt, còn phải mang súng kíp và đại pháo, vạn nhất phải đánh nhau với người nước ngoài này, chúng ta trang bị không đủ có thể chịu thiệt!” Nhất Thanh nói .

” Nếu nói kỹ năng bơi tốt, thì không thành vấn đề, binh lính của ta hầu như tất cả đều lớn lên ở Trường Giang, pháo và súng kíp chúng ta cũng không thiếu! Ngoài những cái đó còn cần cái gì nữa, ta đốt đặc cán mai chuyện trên biển!” Hòa Thân nói .

“Cho dù họ biết bơi cũng phải chọn lựa một chút, không được thì để cho bọn họ ở trong nước tập thử hai ngày! Ở biển rộng kia cũng không thể so với một dòng nước nhỏ. Ta cũng lớn lên ở sông nước, nhưng vừa đến biển, vẫn sợ muốn chết! – Ngoài vũ khí và binh lính, chúng ta còn phải chuẩn bị đồ ăn, đúng rồi, nước ngọt cũng phải chuẩn bị đủ; ngoài ra còn phải chuẩn bị một chiếc thuyền lớn đến mới được!” Nhất Thanh vừa bấm đầu ngón tay của nàng vừa nói.

Hòa Thân nói : “Ăn uống thì phải chuẩn bị đầy đủ; thuyền lớn chúng ta có thể mượn, cũng có thể mua!”

Liễu Doanh Doanh cười nói: “Cần gì phải mua, Henry không phải còn có một chiếc thuyền lớn sao, dùng chiếc thuyền đó không phải là được rồi sao?”

“Đúng! Vậy dùng chiếc thuyền lớn của Henry kia đi, tuy rằng cồng kềnh một chút, nhưng là chạy trốn cũng không chậm, gió nhỏ sóng nhỏ còn không sợ, phương tiện hàng hải ở trên cũng đầy đủ hết, ngay cả phao cứu, bình dưỡng khí, đồ lặn ...đều đầy đủ!” Nhất Thanh vỗ đầu vai Liễu Doanh Doanh nói.

Liễu Doanh Doanh vừa thấy mình đưa ra một cái đề nghị tốt như thế cho Hòa Thân, nhất thời cũng vô cùng hưng phấn, kích động nhìn Hòa Thân chờ hẩn lên tiếng. Hòa Thân ngẫm nghĩ nói : “Dùng chiếc thuyền ‘Nhật viễn hảo ’ kia của Henry Patel không thể tốt hơn, nhưng không ai biết lái !”

” ‘Nhật viễn hảo ’ có một thuyền trưởng, một phó thuyền trưởng, bốn thuyền viên, đều là người Ireland, bọn họ cũng không theo sát đám người Anh đi này. Ta quen biết bọn họ, bọn họ cũng biết nói tiếng Trung Quốc, hay là ta tìm bọn họ nói chuyện đi! Có thể bọn họ cũng đồng ý lái thuyền cho chúng ta!”

“Nếu như vậy thì tốt quá!” Hòa Thân mừng rỡ, “Đi, chúng ta lập tức đi gặp mấy người Ireland kia!”

“Ta cũng muốn đi trên biển!” Liễu Doanh Doanh hét lớn.

“Nàng...” Hòa Thân vừa định răn dạy nàng vài câu, nhưng lại nghĩ một là không phải phu nhân hai là không phải người hầu, vẫn nên tôn trọng thì tốt hơn, vì thế cười nói: “Nàng chỉ sợ trước nhìn không tới đâu, sau nhìn không đến biển, hai bên không có bóng người, lại thường có cá mập đi theo phía sau?”

“Ta không sợ!” Liễu Doanh Doanh quát cường nói, “Ta chưa từng nhìn thấy biển rộng, nhưng đi theo mọi người cái gì ta cũng không sợ! – Ta còn có thể nấu cơm cho mọi người, công tử không thể ăn cơm cùng với binh lính?”

Vương Vũ Châu vừa thấy bọn họ ba người nói giương nanh múa vuốt như thế, nhẹ nhàng mà nói với Hòa Thân: “Công tử mang Doanh Doanh đi, có nàng chăm sóc công tử ta cũng yên tâm. – Công tử cũng chỉ quản Doanh Doanh đi thôi, chuyện ‘Ngân hàng Doanh Châu ’ một mình ta có thể liệu lý, dù sao mọi người đi vài ngày cũng sẽ trở lại!”

Hòa Thân vừa thấy Liễu Doanh Doanh cố ý muốn đi, cũng đành đồng ý mang theo “Trối buộc” này. Nàng tính cách ngay thẳng, nói chuyện lại mang một vẻ dân dã, cá tính vô cùng , mang theo bên người cũng có

người bầu bạn; Nhất Thanh thân mang tuyết kỹ lại thấy mắt mắt, mặc dù mắt có chút lạnh lùng, nhưng là yêu ghét rõ ràng, gặp được nguy hiểm tự nhiên cũng sẽ tự lo liệu được; Vương Vũ Châu thiện người hiểu ý, dịu dàng điềm tĩnh, đây đúng là một sự hợp tác tuyệt hảo, vì thế cao hứng nói: “Vậy được rồi, Doanh Doanh nàng thương lượng một chút chuyện ngân hàng với Vũ Châu , nên công đạo rõ ràng, ta và Nhất Thanh đi gặp mấy người thuyền trưởng và thuyền viên của ‘Nhật viễn hào ’!”

Hắn tiến đến bên tai Vương Vũ Châu nhỏ giọng nói : ” Chuyện to lớn đến đâu cũng không lớn bằng chuyện của chúng ta, ta nhớ nàng muốn chết, buổi tối nhớ chờ ta, ta sẽ bồi thường cho nàng...”

Wương Vũ Châu vừa thấy ánh mắt của Doanh Doanh và Nhất Thanh mang theo sự ghen tị lại hâm mộ, lại kích động vừa xấu hổ, thấp giọng nói: “Ta chờ công tử bồi thường – ”

Hòa Thân hiểu ý cười cười, sau đó mang theo Nhất Thanh đi ra Chiêm viện.

Nhất Thanh trước khi đi Anh quốc cũng đã quyết định cắt đứt với Bạch Liên giáo, cả đời đi theo Hòa Thân , bây giờ lại nhìn thấy Hòa Thân là một vị quan tốt hết lòng vì dân mà trong lòng mình kính ngưỡng, căn bản không giống với đám nô tài cầu quan, cho nên lúc này đã coi Hòa Thân trở thành thần tượng trong lòng, hơn nữa Hòa Thân còn quan tâm và chăm sóc nàng hơn cả đại ca thân sinh, thi thoảng còn nói cùng nàng vài câu làm cho nàng tim đập mặt đỏ, làm cho ở trong lòng nàng coi Hòa Thân như trời vậy.

Sáu người Bồ Đào Nha kia đã là thủy thủ già, trước “Nhật viễn hào ” đều ở đội tàu ‘Công ty Đông Ấn Độ lái thuyền, bây giờ đi theo Henry Patel cũng sắp năm năm. Nhưng bọn họ tất cả đều là những người thành thật, chỉ biết là lái thuyền kiếm tiền, chuyện khác hầu như chẳng quan tâm.

Lần này bọn họ cùng bị bắt cùng với Henry đang cảm thấy oan khuất, đột nhiên nghe ngục tốt nói quan viên cao nhất đế quốc Đại Thanh Hòa đại nhân muốn gặp bọn họ, thật sự là vừa mừng vừa sợ. Bọn họ bị ngục tốt mang đến đại sảnh tráng lệ của Chiêm viện, sau khi nhìn thấy Hòa Thân bèn xoay người quỳ gối làm lễ hồi lâu, sau đó là biện giải cho bọn họ, nói trên thuyền chở hàng hóa gì bọn họ căn bản là không biết, cũng không hiểu được chuyện phạm pháp táng tận thiên lương của Henry Patel kia; mong Hòa Thân không cần giết bọn hắn, cho bọn hắn một con đường sống, tuy rằng bọn họ không nhà không nghề nghiệp, nhưng chết như vậy cũng quá oan uổng! – Thầm thì thì nói nửa ngày mới nói được rõ ràng mấy câu.

Lúc này tên thuyền trưởng đứng giữa bọn họ đặc biệt chú ý đến Nhất Thanh đứng ở bên người Hòa Thân, giống như gặp được cứu tinh, nói với Nhất Thanh: “... Nhất Thanh tiểu thư xinh đẹp, cô biết chúng ta là người tốt... hãy xin cho chúng ta...” Mấy tên khác cũng phát hiện nữ thần xinh đẹp của bọn họ, liền cùng nhau hô lên.

Tên phó thuyền trưởng tên là Bồn Trát Nhĩ, hắn gào lên thật to: “Oa, tiểu thiên sứ... tiểu thiên sứ của ta, nữ thần của ta, cô chính là thái dương trong lòng chúng ta, cô hãy bố thí cho tôi một chút ánh mặt trời , bố thí một chút đi...”

Hòa Thân còn chưa nghe xong liền cười đến nỗi thiếu chút nữa phun hết nước trà trong miệng ra, liền biết rằng, trên đường đi địa vị của Nhất Thanh trong lòng bọn họ, vì thế cười nói với Nhất Thanh: “Tiểu thiên sứ, tiểu nữ thần, – ánh mặt trời trong lòng ta, cô mau bố thí cho tôi một chút ánh mặt trời, bố thí một chút đi...”

Nhất Thanh không đợi Hòa Thân nói xong liền cười cười bước qua, cho mấy người khốn khổ không nói thành lời ngồi trên ghế, lại tự tay đưa nước trà cho từng người bọn hắn, sau đó ngồi ở bên người bọn họ, lóe lên ánh mắt trong sáng tinh anh của nàng bắt đầu nói chuyện với bọn họ...

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

97. Chương 96: Chuẩn Bị Rời Bến.

Thuyền trưởng “Nhật viễn hào”, người Ireland Đặc Lưu Tư và phó thuyền trưởng Bồn Trát Nhĩ qua thời gian một bữa cơm đã bị cái miệng ngon ngọt của Nhất Thanh làm cho dễ bảo. Theo bọn họ thấy, Henry Patel bây giờ đã hoàn toàn xong rồi, giờ phút này nắm giữ vận mệnh sinh tử của bọn họ chính là tên quan viên trẻ tuổi người Trung Quốc ngồi ở cái bàn bên cạnh kia. Người Ireland là quần thể trên thế giới có tiếng chú trọng đến ích lợi thực tế, cho nên sau khi Nhất Thanh đồng ý đủ loại ưu đãi với bọn họ, hai người liền trịnh trọng ưng thuận sau này nhất định sẽ dưới sự chỉ huy của Hòa đại nhân, hứa hẹn lái chiếc thuyền “Nhật viễn hào” thật tốt; ba thuyền viên kia vừa thấy người cầm đầu của bọn họ đều phục tùng Hòa Thân, vì thế cũng vui vẻ đồng ý sau này nhất định sẽ hết mình vì Hòa đại nhân.

– Có mấy người thủy thủ Ireland trợ giúp, Hòa Thân cảm thấy được hành động lần này cũng đã thành công một nửa.

Mấy ngày tiếp theo, Nhất Thanh và Lưu Toàn bắt đầu toàn lực chuẩn bị các loại vật tư cần thiết cho lần này rời bến, ăn uống đồ dùng, đều phải chuẩn bị đầy đủ; Những thứ trên “Nhật viễn hào” có, đều phải kiểm tra lại một lần, xem xét có bị hỏng hóc, đăng ký số lượng, sau đó tiến hành bổ sung; không có, phải lập tức nghĩ cách, hoặc là đi mua hoặc là tự mình làm. Hai người kia vốn đã quen, bây giờ lại làm chuyện kích động như vậy, hơn nữa Lưu Toàn sát ngôn quan sắc, hai ngày sau liền cùng với Nhất Thanh thành một đôi hợp tác tuyệt hảo.

Đỗ Tử Kiệt và Tạ Phi Kiếm cũng đã theo Hòa Thân phân phó, từ trong mấy trăm thành viên của đội bảo vệ Nam Kinh tỉ mỉ chọn lựa ra hai trăm người xây dựng thành “Hải quân đoàn” chấp hành hành động đặc biệt lần này. – hai trăm người này ngoài quyền cước giỏi và súng kíp dùng thuần thục ra, đều là người tinh thông kỹ năng bơi, trong đó có một số người đã từng ra biển đánh cá, cũng không xa lạ gì với biển rộng, cho nên hải quân đoàn này cũng có thể xưng được gọi là “Hải quân”, bởi vì Đỗ Tử Kiệt kinh nghiệm phong phú, cho nên do hắn làm đội trưởng.

Cảnh vệ đoàn của Lương Kiện và Thôi Minh bởi vì phụ trách an toàn của Hòa Thân, nên lần này cũng phải đi toàn bộ, cho nên những người này đã phải trải qua một số huấn luyện trước khi rời bến.

Sau khi tất cả các vật dụng đã chuẩn bị đầy đủ, còn có một việc làm cho Hòa Thân phát sầu, đó chính là đại pháo. Đây cũng là một đại sự, Nhất Thanh đã nói, ở phía sau đảo nhỏ kia có đại pháo. Hòa Thân phỏng chừng khẳng định cũng là trò mới của người nước ngoài, lực đả kích tầm xa khẳng định cũng là rất mạnh, nếu thật sự đánh nhau, lại là cự ly xa tác chiến, không có pháo thì tuyệt đối không được. Thật ra chiếc thuyền “Nhật viễn hào” này của Henry Patel có trang bị pháo, vốn là vì đối phó hải tặc, nhưng không có pháo thủ, pháo này cũng chỉ là cái bài trí, đội ngũ thủy hạ của hắn tuy rằng quyền cước giỏi công phu tốt, súng kíp cũng chơi rất thuần thục, nhưng mỗi lửa pháo thì thật là chẳng biết tí gì!

Đến buổi tối, khi mọi người phân công nhau đến hội báo tình hình tiến triển công việc cho hắn, Hòa Thân lưu mọi người lại, sau đó trước mặt mọi người nói ra chuyện cần một đội pháo thủ.

Nghe xong lời của Hòa Thân, vừa mới bắt đầu mọi người bàn bạc một hồi, đều cảm thấy được vấn đề Hòa Thân đưa ra này căn bản là không thể giải quyết. Bởi vì ai cũng chưa từng làm qua trò đó, hơn nữa pháo cũng không phải là dạng đao thương côn bổng, vừa thấy thì biết là tám chín phần mười, nhưng làm không tốt sẽ dẫn đến tai nạn chết người. Mọi người bàn bạc một hồi, sau khi trấn tĩnh lại bắt đầu hai mặt nhìn nhau.

Lúc này Lương Kiện đứng lên nói với Hòa Thân: “Hòa đại nhân, mấy người Ireland kia cả ngày đi theo người nước ngoài, bọn họ có thể sử dụng đại pháo của người nước ngoài hay không?”

Thật sự là một lời bình tĩnh người trong mộng! Hòa Thân nghĩ: mấy người thủy thủ Ireland, ngoài lái thuyền “Nhật viễn hào” ra, còn ở đội tàu công ty Đông Ấn Độ lái thuyền, kia đều đã có kinh nghiệm, mấy trò này của người nước ngoài này phỏng chừng bọn họ không biết dùng, nếu mấy người Ireland kia biết sử dụng pháo, thật chính là trời cũng giúp ta! Lần này không những được lợi dụng bọn họ dạy sĩ binh bắn pháo, ngày sau còn có thể lợi dụng bọn họ bồi dưỡng một đội pháo thủ cho mình!

Không đợi Hòa Thân nói chuyện, Nhất Thanh cũng đứng lên nói: “Ta đi hỏi bọn họ một chút!” Sau đó liền mang theo Lưu Toàn đi tìm mấy người Ireland.

Ước chừng qua thời gian một chén trà Lưu Toàn đã chạy về, vừa vào cửa liền nói với Hòa Thân: “Lão gia, hai thuyền trưởng kia không biết bắn...”

Hòa Thân vừa nghe liền kìm chế lại, nghĩ bụng: “Không biết bắn người còn *** la to...”

“Nhưng ... Nhưng có một tên thuyền viên biết!” Lưu Toàn thở hồng hộc nói.

Hòa Thân trong lòng thật sự là *** thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hỏi: “Từ từ nói, rốt cuộc là chuyện gì?”

Lưu Toàn nói : ” Thuyền viên kia tên là Tế Phỉ Đại, hẳn nói khi hắn ở công ty Đông Ấn Độ từng đi theo một thương thuyền Hà Lan đi qua Ai Cập, ở trên đường gặp hải tặc. Toàn bộ người trên thuyền đều chạy hết, sau lại hắn dám cùng mấy thuyền viên khác dùng pháo trang bị trên thuyền đánh đắm con thuyền của bọn hải tặc kia! Sau đó lại đi học chuyên môn bắn pháo, trước kia ở ‘Nhật viễn hào ’ cũng đánh qua vài lần, lần nào cũng đều đánh chuẩn!”

Hòa Thân nghe vậy thấy mừng rỡ, trong tâm nói những người này thật sự đều là những kẻ dở hơi, nói không chừng khi nào cũng có thể dùng được, xem ra sau này bắt được người nước ngoài cũng không thể tùy tiện chém đầu, trước phải hỏi xem bọn hắn có tinh thông cái gì, để sau này cũng cho ta sử dụng! Vì thế hỏi Lưu Toàn : “Vậy hẳn có đồng ý dạy binh lính của ta bắn pháo không?”

Lưu Toàn nói : “Tôi vừa nghe tên Tế Phỉ Đại tên kia biết bắn pháo, liền vội vàng báo tin cho lão gia, Nhất Thanh đang nói chuyện với hắn! – Ta đi xem xem!” Nói xong liền nhanh như chớp lại đi ra cửa.

Thật ra hỏi hay không cũng đều như vậy, nếu cái tên Tế Phỉ Đại kia biết bắn pháo, nếu để cho hắn huấn luyện các pháo thủ hẳn khẳng định sẽ nhận! Có người dạy, sẽ có học trò, vì thế Hòa Thân phân phó Đỗ Tử Kiệt : “Từ mấy trăm người còn lại kia lấy ra mấy chục người đến đảm đương pháo thủ! – Lần này không phải là cho bọn họ đao thật súng thật giết địch, mà là muốn cho bọn họ học bắn pháo. Nhất định phải tìm những người đầu óc linh hoạt, tay chân nhanh nhẹn!”

Đỗ Tử Kiệt vâng dạ một tiếng rồi lĩnh mệnh mà đi, lúc này Lưu Toàn và Nhất Thanh dẫn cái tên thuyền viên Tế Phỉ Đại đến đây, Lưu Toàn nói : “Lão gia, Tế Phỉ Đại nói là dạy cho chúng ta bắn pháo không khó, nhưng việc dạy người bắn pháo này không giống như dạy người đọc sách viết chữ, phải đích thân thao tác mới được, nhưng bây giờ chúng ta đến chỗ nào luyện tập bắn pháo !”

Hòa Thân vỗ bả vai Lưu Toàn cười nói: “Luyện tập bắn pháo đương nhiên không thể ở trong thành, vậy đến trên biển đi...”

“Trên biển?” Lưu Toàn khó hiểu hỏi han.

“Tiểu tử ngươi thật sự là đầu gỗ! – Để cho... Tế Phỉ Đại truyền thụ kiến thức cơ bản và một số động tác cơ bản cho binh lính của chúng ta, chờ sau khi chúng ta chạy thuyền đến trên biển, trước không thôn sau không điểm, vậy không phải muốn bắn như thế nào thì bắn, dù sao chúng ta có là đạn pháo!” Hòa Thân cười nói.

Lưu Toàn vừa nghe liền hiểu được, lần trước pháo và đạn pháo thu được của người Anh quốc bán cho Bạch Liên giáo còn đang để yên ổn trong địa đạo, lần này thật đúng là dùng đúng công dụng. – Theo mưu kế của Hòa Thân, vào ban đêm Lưu Toàn liền dẫn người bí mật từ địa đạo chuyển một lượng lớn đạn pháo lên “Nhật viễn hào ” chuẩn bị rời bến!

Bố trí xong chuyện huấn luyện pháo thủ, Hòa Thân tới trước xưởng dệt nhà họ Tô bố trí một chút chuyện trong nhà xưởng, lại đem chuyện nha môn tài chính tạm thời ủy thác cho vài người làm việc tin cậy. Hắn vốn nghĩ để cho Lưu Toàn ở lại coi sóc, nhưng vừa nói với Lưu Toàn, hắn gấp đến độ quả thực còn khốn khổ hơn so với bị giết, Lưu Toàn nước mắt mũi khóc lóc kể lể với Hòa Thân: “Lão gia, chuyện lớn như vậy sao người có thể không cho nô tài đi? Nô tài nhiều năm như vậy nhưng một tắc cũng không rời bên người lão gia! Huống chi lần này rời bến vạn phần hung hiểm, nô tài không ở bên người lão gia, nô tài sao có thể yên tâm được...”

Sau Hòa Thân thấy hắn nói đáng thương như vậy, lại nghĩ lưu hắn lại cũng chỉ là để ngừa vạn nhất, dựa vào tình hình bây giờ để xem, mình rời khỏi Nam Kinh vài ngày cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra , vì thế liền quyết định cho Lưu Toàn đi theo.

Năm ngày sau vào một đêm khuya, “Nhật viễn hào ” liền từ bến tàu Phổ Khẩu lên lút xuất phát. Sau khi rời khỏi Nam Kinh, bọn họ đầu tiên là từ đông Trường Giang xuống, một đường thông suốt, hai ngày sau ra đến cửa khẩu Trường Giang, sau đó đến trạm kiểm tra của nha môn Tổng đốc Lương Giang thiết lập tại đảo Sùng Minh . Ở địa phương hẻo lánh này, đại danh Hòa Thân vẫn như là sấm bên tai bọn họ, vừa thấy “Đại thần tài chính ngự trước hoàng đế Đại Thanh ” muốn dẫn thuyền rời bến, bọn họ nào dám ngăn trở, sau một trận a dua nịnh hót liền vui vẻ cho đi.

Mặt trời vừa mới hiện ra mặt biển, làm cho khoảng không biển thành một màu ửng đỏ, mặt biển vẫn một mênh mông như cũ.

Hòa Thân từ trong khoang thuyền chậm rãi đi ra, phía sau là Lưu Toàn cẩn trọng và vẻ mặt vẻ hưng phấn của Liễu Doanh Doanh ; Lương Kiện và Thôi Minh đi theo bên cạnh hắn. ..

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

98. Chương 97: Hội Nghị Trước Trận Chiến.

Hòa Thân và Liễu Doanh Doanh đang ở đầu thuyền hứng trí thưởng thức cảnh sắc xinh đẹp trên biển rộng, chỉ thấy vẻ mặt Nhất Thanh hưng phấn từ phòng điều khiển “Nhật viễn hào ” đi ra. Nàng từ lần này rời bến liền thề nhất định phải học được lái thuyền, cho nên vừa lên “Nhật viễn hào ” liền cùng mấy người Ireland chui vào phòng điều khiển, suốt ngày học lái thuyền, còn tranh thủ thời gian học hỏi một số kiến thức hàng hải. Trên đường đi như thế, nhưng nàng không hề ngủ được một giấc yên ổn, nhưng bây giờ nhìn vẫn thần thái sáng láng như cũ.

Nhất Thanh từ nhỏ tập võ, ngoài tinh thần vô cùng dồi dào, thân thể của nàng cũng vô cùng tuyệt đẹp, trên người ngoài vẻ hấp dẫn tự nhiên cùng với vẻ thướt tha kiều diễm của người thiếu nữ, so với thiếu nữ bình thường còn hơn vài phần vẻ đẹp vận động, vẻ đẹp khỏe mạnh, làm cho người ta vừa liếc mắt một cái, trong lòng đã có một sự yêu thích nói không nên lời.

Nhất Thanh vừa thấy Hòa Thân đang đứng ở đầu thuyền xem cảnh biển, liền đến hắn trước mặt nói : “Hòa đại ca, chúng ta đi về phía trước sẽ có một cái đảo nhỏ , đảo nhỏ này cách chỗ Henry bọn họ giấu kín nha phiến khoảng hơn một trăm hải lý! Đặc Lưu Tư thuyền trưởng bảo ta hỏi Hòa đại ca, buổi tối hôm nay chúng ta có ở trên đảo nhỏ kia nghỉ ngơi một chút không, chờ ngày mai hãy đi?”

Hòa Thân vừa thấy Nhất Thanh vẫn một thân áo trắng, ánh nắng buổi sáng sớm chiếu vào trên mặt của nàng, như một pho tượng điêu khắc cẩm thạch rạng rỡ sáng láng, trên bờ eo nhỏ và dài, vạt áo xanh nhạt thường bị gió biển thổi phất phơ, giống như chỉ cần dùng một chút lực, ngọc thể liền phơi bày trên biển rộng xanh biếc. Hòa Thân lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng thu hồi hơi có chút tà niệm trong đầu, cười nói: “Bọn họ nói như thế nào?”

Nhất Thanh nói : “Đặc Lưu Tư thuyền trưởng nói buổi tối hôm nay tốt nhất ở trên đảo nhỏ nghỉ ngơi một đêm, bởi vì buổi sáng hôm nay hắn quan sát thấy chân trời xuất hiện một đám mây tím, đó chính là dấu hiệu buổi tối nhất định sẽ có gió biển! – phó thuyền trưởng Bồn Trát Nhĩ nói khu vực biển gần đây cũng chỉ có cái đảo nhỏ kia có thể tránh gió, trừ chỗ đó ra, căn bản không tìm thấy chỗ nào khác an toàn để dừng thuyền!”

Hòa Thân vốn không hiểu lắm những cái này, vừa nghe Nhất Thanh nói như thế liền quyết định tối nay ngay trên đảo nhỏ này dừng thuyền nghỉ ngơi, nhưng là hắn vẫn cảm lấy kính viễn vọng hàng hải quàng trên cổ đi về phía trước nhìn xem, quả nhiên phát hiện phía trước có một cái đảo nhỏ , vì thế liền nói với Nhất Thanh: “Nàng đi nói cho bọn họ, tăng tốc đi tới, buổi tối hôm nay chúng ta đóng quân trên đảo nhỏ kia, nghỉ ngơi một chút, sáng mai lại xuất phát!”

Như vậy , chiếc thuyền “Nhật viễn hào ” đã chạy một ngày, đến chạng vạng tối là đến cái đảo nhỏ mà Nhất Thanh nói. Xa xa nhìn lại, trên đảo núi đá đứng đứng, gió biển gào thét, từng mảnh từng mảnh rừng rậm nguyên thủy sinh trưởng rậm rì , nhìn thấy là một mảnh đất hoang chưa từng khai khẩn.

Hòa Thân đã định đi lên nhìn xem phong cảnh trên đảo nhỏ này, nhưng chờ thuyền đến gần rồi mới phát hiện trên đảo gai mọc thành bụi, căn bản là không có đường để đi, vì thế cũng đành phải thôi. – thuyền trưởng Đặc Lưu Tư và phó thuyền trưởng Bồn Trát Nhĩ sau khi xin chỉ thị của Hòa Thân, liền cho thuyền ngừng ở một cái cảng tránh thiên nhiên gió phía nam của đảo, sau đó truyền lệnh thả neo dừng thuyền cập bến.

Hơn hai trăm binh lính ở trên thuyền đã liên tục đứng mấy ngày, còn phải tranh thủ thời gian dưới sự chỉ đạo của Tế Phi Đại luyện tập bắn pháo , vài ngày liên tiếp cũng là người kiệt sức, ngựa hết hơi, vừa nghe nói buổi tối hôm nay ở trên đảo nghỉ ngơi một đêm, nhất thời vô cùng vui mừng. Bọn họ vừa thấy phong cảnh đẹp tuyệt vời trên đảo nhỏ, rất có hứng thú, lúc ấy còn có vài người muốn rời thuyền đi dạo trên đảo.

Hòa Thân vừa thấy như vậy sao được, vì phòng ngừa phát sinh tình hình ngoài ý muốn, Hòa Thân gọi Lưu Toàn truyền lệnh: Ăn xong cơm chiều, ngoài những binh lính có trách nhiệm canh gác, toàn bộ binh lính còn lại quay về khoang thuyền nghỉ ngơi, bất luận kẻ nào không được tự tiện lên bờ, nếu không sẽ trừng trị theo quân pháp!

Sau đó Hòa Thân ở trong văn phòng xa hoa của Henry Patel mời dự cuộc họp lần đầu tiên trước cuộc chiến.

Hắn đầu tiên đem bản khoản của hai ngày nói ra: “Các vị, ngày mai chúng ta sẽ tới cái đảo nhỏ của công ty Đông Ấn Độ giấu nha phiến, nhìn tất cả các người đều hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, trong lòng ta rất là vui! Thật là không nghĩ ngờ ý chí chiến đấu dâng trào và quyết tâm ra sức giết địch của các người! Nhưng còn có một chút, ta vẫn còn hơi lo lắng, – Đó là ngày mai chiếc thuyền lớn này của chúng ta đi tới gần bọn họ, có thể phát sinh ngoài ý muốn hay không? Chúng ta thứ nhất là không nắm bắt được địa hình, thứ hai không biết phân bố hỏa lực của đối phương, một khi đánh nhau, rốt cuộc có thể giành được mấy phần thắng?”

Lời nói của Hòa Thân vừa rơi xuống, Thôi Minh liền hô lớn: “Hòa đại nhân , ta xem người nước ngoài này căn bản không thể so sánh với đội ngũ của chúng ta! Bọn họ chẳng qua chỉ là một số quân lính tản mạn, chỉ cần chúng ta tập trung hỏa lực dùng đại pháo mạnh mẽ tấn công một trận, sau đó lại xông lên đánh mạnh giết mạnh là có thể chấm dứt cuộc đấu!”

“Người nói thật dễ dàng, nếu chúng ta không xông lên được thì sao?” Lương Kiện lo lắng nói: ” con quỷ ngoại quốc này trên đảo kinh doanh thời gian lâu như vậy, phòng thủ như thế nào tiến công ra sao, bọn họ khẳng định đã sớm bố trí tốt rồi, chúng ta mới đến, chỉ trông vào mấy khẩu đại pháo, ta xem rất khó có thể đánh vỡ phòng thủ của bọn họ!”

Hòa Thân vừa nghe lời nói này giống như lời của tiểu tướng quân chỉ huy tác chiến, vì thế cười nói: “Lương Kiện , theo ý kiến của người nên tấn công như thế nào?”

“Hòa đại nhân !” Lương Kiện chấp tay nói với Hòa Thân “Ta xem chi bằng chúng ta nghĩ cách dụ đám quỷ ngoại quốc ra ngoài, chỉ cần bọn họ vừa ra, là chúng ta liền dễ xuống tay!”

“Dụ rắn ra khỏi hang?” Hòa Thân hỏi.

“Đúng , chính là dụ rắn ra khỏi hang!” Lương Kiện nói .

Hòa Thân vừa định hỏi tiếp, chợt nghe Lưu Toàn nói : “Lão gia, nếu muốn dụ đám người nước ngoài này ra cũng thực dễ dàng! Để cho mấy người Ireland kia lái chiếc thuyền nhỏ qua, nói là ‘Nhật viễn hào ’ ở chỗ này gặp hải tặc, nhờ bọn họ chạy tới cứu viện, đến lúc đó chúng ta xuất kỳ bất ý đánh bọn họ một trận trở tay không kịp, vậy là tốt rồi!”

Nhất Thanh nói : “Khó mà làm được, mấy người bọn họ chèo thuyền, nếu đám quỷ ngoại quốc này biết kế sách của chúng ta, đến lúc đó giết mấy người Ireland kia, thì chúng ta muốn động cũng không động được, ở đó mà chờ bị đánh!”

Hòa Thân vừa nghe thấy rất có lý, nhưng nếu không dụ những người nước ngoài này đến, liền lĩnh tiền lên tấn công, nói không chừng tới gần sẽ bị người ta phát hiện, đến lúc đó thật là một chút nắm thế thủ thắng

cũng không có, – Tuy rằng hai quân đánh nhau, trước dùng đại pháo mạnh mẽ tấn công một trận, sau đó lại đến một trận đại xung phong, như vậy quả thật đồ sộ, nhưng cũng quá nguy hiểm, nói không chừng mấy phát đạn pháo của lũ quỷ ngoại quốc đánh nghiêng chiếc thuyền “Nhật viễn hào ” này, đến lúc đó thì thật là xong rồi!

Đỗ Tử Kiệt ngồi ở trong góc vẫn không hé răng lúc này đứng lên, đi đến trước mặt Hòa Thân chấp tay nói : “Ta xem kế sách này tuy rằng tốt, nhưng là kế sách không khả thi! Theo ta thấy, chi bằng để ta mang vài huynh đệ lặn lên đảo, sau đó thần không biết quỷ không quấy nhiều bọn họ một trận, chờ bọn hần rối loạn đầu trận tuyền rồi, Hòa đại nhân lại dẫn binh tiến đến tấn công, như vậy chẳng phải là dễ dàng hơn hay sao?”

Hòa Thân vừa nghe cách như vậy, người nước ngoài ở trên đảo khẳng định cũng kinh doanh nhiều năm rồi, bên trên nhiều vô số, những thứ rắc rối khó gỡ cũng chắc chắn không ít, nếu phái những người này âm thầm lên đảo, xuất kỳ bất ý tiến đến đại náo bọn hần một phen, nói không chừng có thể làm cho bọn họ đầu đuôi rối loạn! Chờ đến khi bọn hần hỗn loạn mình lại dẫn binh mạnh mẽ tấn công, làm một trận nội ứng ngoại hợp, thật sự là một chiêu cực lợi hại! Vì thế trong lòng lập tức có chú ý, hần suy nghĩ sự tình trước sau lại một lần, sau khi cảm thấy hoàn toàn khả thi mới nói với mọi người: “Ta xem chúng ta cứ dựa theo cách của Tử Kiệt vừa nói mà hành động đi!”

Đỗ Tử Kiệt nghe xong mừng rỡ như điên, cười nói: “Vậy ta đi chọn lựa các huynh đệ!”

Lúc này Nhất Thanh nói với Hòa Thân : “Ta cùng đi với Đỗ đại ca!”

Nếu nói vô công, Nhất Thanh khẳng định là một tay nhất nhì trong những người này, nhưng để cho nàng mạo hiểm vào hang hổ, Hòa Thân thật là không nỡ, vừa định ngăn cản, Nhất Thanh nói tiếp: “Hòa đại ca, lần trước tuy rằng ta không đi lên trên đảo kia, nhưng ta ở trên thuyền cũng dùng kính viễn vọng nhìn kỹ rồi, để ta dẫn Đỗ đại ca và bọn họ lên đảo, khẳng định có thể thành công, Hòa đại ca cứ yên tâm đi!”

Đỗ Tử Kiệt nói : “Thế thì quá tốt rồi, sau khi chúng ta mang theo mười mấy huynh đệ giỏi đi lên, nhìn thấy cái gì có thể đốt liền đốt, gặp người liền giết, cho bọn hần không còn đường mà lên trời!”

Hòa Thân vừa thấy đã thành như vậy, vậy thì quyết định như vậy đi!

Thật ra lần này đi biển tìm kiếm đảo nhỏ của Henry Patel giấu nha phiến, Hòa Thân cũng không chắc chắn. Chủ yếu là tri thức hàng hải của hần dốt đặc cán mai, hơn nữa lần này tùy tiện tiến lên khẳng định nguy hiểm thật lớn, nói không chừng còn có thể có một trận huyết chiến. Nhưng ở sâu trong nội tâm tinh thần mạo hiểm này lại khiến cho hần nhất định phải tra ra manh mối chuyện này, bằng không hần tuyệt đối không thể an tâm; mặt khác Hòa Thân còn có một tư tưởng tạm thời không thể nói ra với người khác...

Nhưng là vô luận ở trên đường phía trước gặp phải cái gì, Hòa Thân hần không thể không phá bỏ hang ổ của Henry Patel !

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

99. Chương 99: Tiến Đến Đánh Lén.

Đây là một hòn đảo nhỏ xinh đẹp nằm ở phía Đông biển Đông.

Diện tích của đảo nhỏ không lớn, phía trên đã có một rừng rậm nguyên thủy sinh trưởng hơn một ngàn năm, chung quanh được bao bọc bởi từng ngọn núi nhỏ , như mặc cho nó một chiếc áo giáp thật lớn; dưới chân núi gần biển là một bờ cát mềm mại. Từ xa nhìn lại, đây là một nơi tươi đẹp làm cho tâm trí người ta luôn hướng về, cũng có người sẽ cảm thán đó chính là viên ngọc minh châu sáng chói mà thiên nhiên ban cho nhân loại!

Nhưng ai có thể nghĩ đến, ngay tại vài năm trước, đảo nhỏ xinh đẹp này đã bị một bọn cường đạo quốc tế cướp làm của riêng mình. Trên đảo rừng rậm nguyên thủy này bị bọn họ coi như lá chắn che dấu hành vi phạm tội dơ bẩn của bọn họ, những ngọn núi nhỏ vây chung quanh trở thành thành lũy phòng ngừa cường đạo tiến đến xâm phạm bọn họ.

Nơi này trong lịch sử chính là một trạm trung chuyển của ” công ty Đông Ấn Độ ” vận chuyển nha phiến đến Trung Quốc. Bởi vì nơi này rời xa Trung Quốc đại lục, lại không ở trong phạm vi của Thủy sư triều Thanh sừng sỏ, cho nên tự nhiên trở thành nơi phong thủy bảo địa Henry Patel bọn họ tùy ý làm bậy, mấy năm qua nơi này thuyền chở nha phiến ra ra vào vào ít nhất cũng có mấy ngàn chiếc, lượng nha phiến phun ra nuốt vào đã trên mấy vạn tấn.

Bọn họ vì biến nơi này trở thành nơi cất giấu ô nạp vĩnh viễn của bọn họ, trên núi nhỏ chung quanh đảo nhỏ được bố trí pháo đài chắc chắn, trên đảo còn trang bị hơn một trăm bộ đội tác chiến của hải quân chính quy Anh quốc. Từ sau khi bọn họ đi đến nơi này, tuy rằng chưa từng có kẻ địch đến xâm phạm, nhưng những người này cũng không dám cảnh giác thả lỏng. – Binh lính mỗi sáng sớm thể dục buổi sáng là không thể thiếu, sau đó là huấn luyện quân sự theo lệ; sau khi dùng qua cơm sáng thì mỗi người đều đứng vào vị trí canh gác, bọn họ lúc nào cũng chú ý tất cả tình huống khả nghi ở bốn phía mặt biển quanh đảo.

Hôm nay cũng như thế, khi chạng vạng tối, khi ánh chiều tà qua mặt biển bằng phẳng chiếu vào bờ cát trên đảo, các binh lính ở vị trí khác nhau canh giữ một ngày cũng bắt đầu đổi ca. Trên mặt mỗi người bọn họ đều xuất hiện vẻ vô cùng mệt mỏi. – Người đến đổi ca, kéo thân hình ỉu xìu tiếp nhận súng kíp trong tay binh lính hết ca, sau đó còn phải chào theo nghi thức quân đội; những binh lính được thay thế thì vô cùng phấn chấn, sau đó từng đám túm năm tụm ba tinh thần phấn chấn chạy về doanh trại ăn cơm đi ngủ.

Màn đêm buông xuống, không có ánh trăng, trên sắc trời xám xịt chỉ có vài vì sao lấp lánh, trên mặt biển từng mảng tối đen, đêm trên đảo nhỏ dài dằng dặc mà yên tĩnh đã bắt đầu rồi. Khi đám binh lính vừa mới đến đang vội vàng ngáp, duỗi người, hút thuốc và nói chuyện phiếm đàm giỡn với nhau, bọn họ đều không ngờ chính vào lúc này đã có một con thuyền nhỏ lén lút dừng ở phía sau một núi đá thật lớn, sau đó từ trên thuyền hiện ra mười mấy bóng người.

Giờ khắc này là lúc tính cảnh giác của bọn họ kém cỏi nhất trong ngày, mười mấy người kia được bóng đêm che dấu, nhanh chóng lên bờ, sau đó lén lút giấu mình trong một bụi cỏ dày.

Những bóng đen đó chính là đội cảm tử mười người do Nhất Thanh và Đỗ Tử Kiệt dẫn đầu. Sau khi thông qua một phen thảo luận ở trên thuyền, bọn họ quyết định sau khi lên bờ Nhất Thanh sẽ xâm nhập trước đi thăm dò tình hình trên đảo, sau đó trở về lại bàn bạc với Đỗ Tử Kiệt hành động như thế nào, cho nên sau khi Đỗ Tử Kiệt và thành viên đội cảm tử bí mật ẩn thân, Nhất Thanh liền mang theo bảo kiếm của nàng xuất phát.

Trên núi nhỏ cứ cách hơn mười thước sẽ có một pháo đài, chung quanh pháo đài còn có mấy binh lính tuần tra, bởi vì Nhất Thanh là tới thăm dò tình hình, lúc này cũng không thể kinh động đến binh lính canh gác này, cho nên nàng đành phải dọc theo sườn núi mà đi. Kinh công của Nhất Thanh vô cùng tốt, nàng mượn những bụi cây nhỏ trên núi nhỏ che dấu, Qua mấy lần di chuyển thân hình, không đến một canh giờ đã đi được phân nửa trên núi nhỏ chung quanh đảo.

Nàng phát hiện nơi này cũng không phải cái lòng chảo, mà là ba mặt núi vây quanh, còn lại một mặt bờ cát, cũng là một nơi vắng vẻ tự nhiên, thuyền đến chỗ hàng dỡ hàng cũng đều cập bến ở đây. Từ cảng nhỏ này đi vào trong chính là một loạt doanh trại binh lính sắp xếp giản dị, trong khe núi ở giữa là một loạt kho hàng xếp cao lớn, phỏng chừng bên trong kho hàng chính là nha phiến. Ở bên ngoài kho hàng, lúc này đang đốt từng đống lửa trại, binh lính năm người một tổ đang vây quanh đống lửa nói chuyện phiếm, bên cạnh để mã tấu và súng kíp, xem ra chỉ cần hơi chút có chút gió thổi cỏ lay, đám binh lính này sẽ lập tức ở trong trạng thái tác chiến.

Như vậy, sau khi Nhất Thanh thăm dò một hồi tình hình phía trước phía sau trên đảo nhỏ liền trở về bàn bạc với Đỗ Tử Kiệt bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ.

Đỗ Tử Kiệt vốn tính nôn nóng, đã sớm ở trong bụi cỏ đợi sốt ruột rồi, cũng vừa muốn đến phía trước xem tình hình, hốt nhiên phát hiện bên cạnh đã xuất hiện một bóng đen, Nhất Thanh đã đi đến bên người hắn.

Nhất Thanh sau khi giới thiệu ngắn gọn tình hình trên đảo cho Đỗ Tử Kiệt, bèn nhỏ giọng nói: “Đám binh lính này thực phân tán, đều là năm ba người một đám ở cùng một chỗ, nếu chúng ta xuống tay, chỉ sợ khiến cho tất cả bọn họ cảnh giác, như vậy cũng rất dễ đánh rã động cò!”

Đỗ Tử Kiệt cúi đầu suy nghĩ, nói : “Vậy chúng ta có thể phóng hỏa kho hàng của bọn chúng, chờ khi bọn hần cứu hỏa, chúng ta lại âm thầm xuống tay?”

“Nếu chúng ta xuất kỳ bất ý ra tay, phỏng chừng cũng có thể xử lý một số người bọn họ, nhưng ta xem tất cả binh lính này đều là quân nhân huấn luyện chính quy, một lúc sau chỉ sợ chúng ta khó có thể thoát thân! – không lo chúng ta không có đường thoát thân, mấu chốt chính là sẽ khiến cho bọn họ cảnh giác! Đợi cho nửa đêm, khi Hòa đại ca mang binh đến đánh, nếu chúng ta vẫn là không thể phá hủy hệ thống phòng ngự của bọn họ, thì đã có thể làm hỏng đại sự!” Nhất Thanh nói .

Đỗ Tử Kiệt từ sau khi theo Hòa Thân còn chưa lập được công lớn, một lòng nghĩ báo đáp ân cứu mạng của Hòa Thân, hần lần này xung phong nhận xâm nhập vào hang hổ, vốn muốn ở trước mặt Hòa Thân biểu hiện tốt một phen. Nếu lần này có thể đánh một trận đại đội người ngựa ở phía sau Hòa Thân, dẫu một trận long trời lở đất với con quỷ ngoại quốc kia, cho dù chết cũng không uổng ơn tri ngộ của Hòa Thân với hần. Bây giờ vừa nghe Nhất Thanh nói phiền toái như thế, nhất thời liền nóng mắt, hung hăng nói: “Nói như vậy, chúng ta không thể như thế này trở về ?”

Nhất Thanh cười nói: “Đỗ đại ca, người yên tâm đừng nóng! Uy hiếp lớn nhất của nơi này với Hòa đại ca chính là bố trí pháo đài ở ba mặt trên núi! Ta vừa rồi đếm sơ qua, bọn họ ở trên núi tổng cộng bố trí bảy pháo đài, trên từng pháo đài lại có bốn khẩu pháo, ta nghĩ chúng ta vẫn là nghĩ cách làm hỏng pháo đài của bọn họ! Như vậy, khi Hòa đại ca đến đây, một trăm người bọn họ đánh nhau với hai trăm người của chúng ta , phần thắng của chúng ta vẫn lớn hơn!”

Đỗ Tử Kiệt vừa nghe Nhất Thanh nói rất có lý, liền hỏi: “Vậy cô nương nói làm sao bây giờ?”

Trong bóng đêm Nhất Thanh có vẻ vô cùng bình tĩnh, nàng chậm rãi đứng lên, nhìn bốn phía trên núi nhỏ , sau đó nhẹ nhàng nói: ” Thuyền của Hòa đại ca ở phía Tây của đảo, mà bọn họ chỉ có hai tòa pháo đài về phía Tây, vậy nên chúng ta chỉ cần phá hủy hai tòa pháo đài đó là được rồi, một khi Hòa đại ca dẫn quân đi lên, mấy khẩu pháo kia phỏng chừng đã không có tác dụng!”

“Ta bây giờ sẽ dẫn người phá hủy hai pháo đài của bọn quỷ ngoại quốc kia!” Đỗ Tử Kiệt nói xong liền nhích người.

Nhất Thanh kéo hần lại, nói : “Đỗ đại ca, từ từ, chúng ta phải phân binh làm ba đường!”

“Còn phân binh làm ba đường?”

“Đúng! – Mười hai người chúng ta chia làm ba tổ...” Nhất Thanh ở bên tai Đỗ Tử Kiệt nhỏ giọng nói.

“Được!” Đỗ Tử Kiệt vỗ đùi, “Cứ làm như vậy đi!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

100. Chương 100: Thắng Lợi Trận Đầu.

Đêm đã khuya, binh lính canh giữ ở các kho hàng cũng hơi có chút sợ ý. đồng lửa phía trước bọn họ đã sắp đốt sạch, chỉ còn lại những viên than đỏ hồng và một ít tro tàn màu trắng, gió biển ào ạt thổi vào, làm cho người ta cảm thấy từng đợt rét lạnh.

“Phổ Luân , người nói Henry tiên sinh có thể vận chuyển số nha phiến này thuận lợi đến nội địa Trung Quốc sao?” Một binh lính Anh quốc vóc dáng cao lớn ngồi xổm giữ đồng lửa nói .

“Ta thấy cũng được, người không thấy à? Henry tiên sinh lần này quyết chí, nghe nói cái tên quan viên Trung Quốc Hòa Thân cũng đã bị hấn mua chuộc!” Phổ Luân lười biếng đáp.

“Ta thấy rồi! Nghe nói cái tên Hòa Thân kia rất lợi hại, lần trước cái tên Uy Liêm Ba Lễ cũng là người của công ty Đông Ấn Độ chúng ta không phải đưa một ít súng ống đạn dược đến Trung Quốc sao, nghe nói là đựng vào trên tay Hòa Thân, cho đến bây giờ còn sống không thấy người chết không thấy xác, nghĩ đến cũng thật là làm cho người ta đáng sợ!” Tên binh lính vóc dáng cao lớn kia nói .

“Thế thì khăng định Uy Liêm Ba Lễ bọn họ đưa đồ vật đáng tiền gì đó cho Hòa Thân ít, nghe nói lần này Henry ngoài mang cho Hòa Thân mấy chục súng kíp ra, còn mang theo rất nhiều đồ vật mới và mấy chục vạn lượng ngân phiếu của Anh quốc chúng ta! – Quan viên Trung Quốc không ai không thích tiền, người thấy rõ nhé!” Phổ Luân nói .

Giữ đồng lửa còn có một binh lính là Đại Hồ Tử, hấn thấy cái tên vóc dáng cao lớn và Phổ Luân nói chuyện âm ỉ, vì thế xen vào nói : “Ta mong rằng Henry lần này có thể thuận lợi qua quan, sau đó sẽ thu phục được Hòa Thân kia, như vậy là chúng ta có thể quang minh chính đại phát tài, cũng không cần phải mỗi ngày khổ sở ở đây!”

“Ân...”

“A...”

“Các người làm sao vậy? Bây giờ đã *** buồn ngủ rồi, còn phải một nửa đêm nữa mới có thể đổi ca!” Đại Hồ Tử mắng tên vóc dáng cao lớn và Phổ Luân.

Nhưng trong nháy mắt công phu, tên Đại Hồ Tử liền phát hiện dường như có chút không đúng, Sao mà đầu của tên vóc dáng cao và Phổ Luân lại ngheo một bên, ngồi xổm trên mặt đất lắc lắc, không giống như bộ dáng ngủ gật ? Hấn vừa định đi qua xem xem, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, vội vàng cúi đầu xem, liền phát hiện thấy trước ngực đã cắm một lưỡi dao sắc lạnh. Không đợi hấn hiểu được là chuyện gì xảy ra, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm,ảo đảo rồi ngã quỵ trên mặt đất.

Trước kho hàng tổng cộng có sáu đồng lửa, bên cạnh mỗi đồng lửa có năm ba binh lính, bây giờ tinh thần bọn họ đều đã tới lúc mệt mỏi nhất, cũng là thời khắc tính cảnh giác kém nhất, vừa rồi ba binh lính bên đồng lửa bị giết, hầu như không làm cho binh lính ở đồng lửa bên cạnh chú ý.

Sau khi ba binh lính này bị giải quyết một cách im lặng, Đỗ Tử Kiệt và bốn người thủ hạ của hấn men theo góc tường liền đến đồng lửa thứ hai. Nơi này có năm binh lính, một đám cũng đang rung đùi đắc ý, có người đang hút thuốc, có người đang ngủ gà ngủ gật, còn có người dùng lưỡi lê trên súng kíp đẩy mẩu than chưa cháy hết vào trong đồng lửa. – Thật là một đám lợn chờ giết!

Đỗ Tử Kiệt nháy mắt với bốn người thủ hạ, mọi người nhất thời hiểu ý, chỉ thấy năm bóng đen với tốc độ như sét đánh không kịp bưng tai lập tức lên đến phía sau năm tên binh lính Anh quốc kia, không đợi bọn họ phản ứng, chủy thủ đặt trên cổ bọn họ đã cắt đứt khí quản bọn họ, nhất thời liền ngã quỵ xuống đất, mắt thấy đã chết rồi.

Đỗ Tử Kiệt vừa thấy mấy đồng lửa khác hầu như đều ở gần đó, binh lính bên cạnh cũng nhiều, hấn lo lắng nếu lại tới đó xuất kỳ bất ý xuống tay, tuy rằng cũng có thể xử lý vài tên, nhưng một khi bị phát hiện, hai bên đánh nhau, nhất thời sẽ làm hỏng đại sự, vì thế Đỗ Tử Kiệt luôn luôn liêu lĩnh lần này lại nhấn nhin sát khí trong lòng, liền dẫn bốn tên thủ hạ lén lút đi vào trước cửa kho hàng.

Bọn họ vốn nghĩ rằng kho hàng này chắc chắn là có cửa sắt song sắt, không ngờ tiến gần lại thấy tất cả chỉ là tấm ván gỗ lớn, trên then cửa cũng chỉ có một cái khóa lớn. Đỗ Tử Kiệt mừng rỡ, vừa thấy bên sườn núi thượng hiện ra một cái đèn lồng màu đỏ, biết đội của Nhất Thanh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, vì thế từ thắt lưng rút ra một con dao cong, đặt trên cửa “Răng rắc, răng rắc” vài cái, một tiếng “rầm” sau một cú cứa, cửa gỗ của kho hàng lập tức đã bị mở toang, vài người vọt vào theo ánh lửa mờ ảo từ bên ngoài, cừ thật! – Tất cả bên trong đều là những thùng gỗ lớn xếp chỉnh tề.

Đỗ Tử Kiệt mệnh lệnh cho mấy tên thủ hạ: “Phóng hỏa!”

Vì thế mấy người kia lập tức từ trên người cưỡi xuống vật nhóm lửa đã sớm chuẩn bị xong, trước tiên đặt từng bó cỏ lau nhỏ và củ đốt vào khe hở giữa các thùng gỗ , sau đó tưới lên trên một ít dầu cá, lại rải chung

quanh một ít lưu hoàng và diêm tiêu, lấy ra hộp diêm vừa đánh diêm liền bén lửa.

Kho hàng này vốn thông gió, hơn nữa thùng gỗ lớn này và nha phiến bên trong đều là vật dễ cháy, cho nên trong nháy mắt lửa bùng bùng thiêu cháy, Đỗ Tử Kiệt ra lệnh : “Lập tức bí mật rút khỏi, chờ khi binh lính đến cứu hoả, chúng ta sẽ âm thầm xuống tay!”

Đám binh lính Anh quốc đang ở bên cạnh đồng lửa sưởi ấm nói chuyện phiếm bỗng nhiên thấy từ trong một cái kho hàng phả ra khói đặc cuồn cuộn liền biết không ổn rồi, thế là một trận đại loạn, rầm rập chạy tới lớn tiếng hô cứu hoả. – Không đến vài phút, toàn bộ người trên đảo nhỏ đã bị bùng tỉnh, bởi vì ai cũng không biết là có người cố ý phóng hỏa hay là chính bọn nó nhất thời sơ ý gây ra hoả hoạn, cho nên đại bộ phận binh lính đều cầm vũ khí tập trung tới phía trước kho hàng.

Binh lính bên cạnh pháo đài Trên núi vừa thấy kho hàng phía dưới bốc lửa, cũng có một bộ phận hoang mang rối loạn chạy xuống dưới, lớn tiếng hô cứu hoả.

Ở thời đại này, nào có thiết bị chuyên môn phòng cháy gì, vô luận là đám cháy lớn cũng chỉ có thể dựa xô và chậu rửa mặt đi lấy nước dập lửa. bộ đội tác chiến hải quân Anh quốc tuy rằng là quân nhân đã qua huấn luyện chính quy, nhưng để cho bọn họ cứu hoả, thì bọn họ cũng chỉ là những người bình thường, sớm đã có một đội binh lính vội vội vàng vàng dùng xô và chậu rửa mặt bưng một ít nước hắt vào đám lửa, ngoài tiếng “xèo xèo xèo”, căn bản là không có một chút tác dụng.

Đại hỏa đầu tiên là ở trong một kho hàng, sau lại ngọn lửa bùng bùng trong nháy mắt liền bén tới vài cái kho hàng gần đó, trong chớp lát đại hỏa hừng hực bắt đầu tàn sát bờ bãi.

Đám binh lính Anh quốc chân tay luống cuống vừa thấy không có cách nào khác cứu lửa, nhất thời trợn tròn mắt, bởi vì lúc trước bọn họ nghĩ là có người đến đột nhiên tập kích, ai cũng không dự đoán được tự nhiên châm lửa, bây giờ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn lửa không ngừng lan ra mà chân tay luống cuống. Lúc này bỗng nhiên có mấy người binh lính Anh quốc đứng bên cạnh đồng lửa cách đó không xa phát hiện mấy thi thể, lại cẩn thận xem xét, phát hiện tất cả mấy người này đều là bị giết chết, vì thế những người này lập tức kết luận, có người đã từ một chỗ bí mật gần đó đánh lên bọn họ!

Giờ đây bọn họ thực sự hoảng sợ, cũng không quan tâm đến cứu hoả nữa, một vài tên bộ dáng quan quân bắt đầu lớn tiếng hô hét khẩu lệnh chuẩn bị tác chiến...

Nhất Thanh ở bên sườn núi vừa thấy Đỗ Tử Kiệt bọn họ đã ra tay, vì thế lấy từ trên lưng ra cung tên, từ trong lòng lấy ra một cây hỏa tiễn , “Vút” một tiếng cây hỏa tiễn liền bắn lên trời.

Hòa Thân đã sớm nhận được hội báo của Nhất Thanh và Đỗ Tử Kiệt , “Nhật viễn hào ” đã từ một canh giờ trước chạy đến gần đảo nhỏ, lẳng lặng đợi Nhất Thanh phát ra tín hiệu này. Lúc này vừa thấy hỏa tiễn bắn lên trời, liền biết Nhất Thanh và Đỗ Tử Kiệt bọn họ đã ra tay, vì thế Hòa Thân mệnh lệnh cho Lưu Toàn ở bên cạnh nói : “Mở hết mã lực, toàn lực đi tới!”

Lúc này gió đông đang thịnh, “Nhật viễn hào ” dựa vào gió đông mạnh mẽ và động lực tự thân thật lớn, chừng một khắc liền chạy đến bờ biển đảo.

Lúc này tất cả kho hàng lớn đựng nha phiến đều bốc hỏa, đám binh lính Anh quốc cũng đang như ong vỡ tổ khắp nơi tìm kiếm kẻ địch trên đảo. – còn có một số binh lính không đi xuống, mà ở bên cạnh pháo đài trên núi phòng thủ, bọn họ hốt hoảng phát hiện thấy có một chiếc thuyền lớn đang tiến vào gần bờ ở phía tây bên tàu, vì thế liền hò hét với binh lính bên dưới: “Hồng rồi, có người đến tấn công, mọi người mau lên núi!”

Nhất Thanh sớm đã cùng với bốn thành viên của đội cảm tử mai phục ở bên cạnh hai pháo đài, vừa thấy binh lính này muốn bắn pháo , bèn vung bảo kiếm trong tay, hướng về đám thủ hạ nói: “Lên!”

Một lời vừa nói ra, năm người như năm tia chớp đến phía trên pháo đài của quân Anh, mấy tên binh lính Anh quốc còn chưa thấy rõ bộ dáng kẻ địch như thế nào đã bị lấy đi tính mạng

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

101. Chương 101: Nhà Tù Dưới Đất.

Chiến dịch công kích tiểu đảo đánh đến trời sáng mới tuyên cáo kết thúc, khi Hòa Thân đang ra lệnh cho Lưu Toàn thu dọn chiến trường, thì Đỗ Tử Kiệt chạy đến báo: “Hòa đại nhân, có người phát hiện trong doanh phòng của quan binh nước Anh có một căn phòng dưới đất”

“Cửa căn phòng được binh sĩ vừa phát hiện ra, vẫn chưa mở, có thể là một nhà ngục dưới đất do bọn giặc anh để lại” Đỗ Tử Kiệt nói.

“Nhà tù do giặc Anh để lại?” Hòa Thân nói một mình “không lẽ trên tiểu Đảo này còn phạm nhân gì sao?”

Hòa Thân lập tức soái lĩnh bọn Lưu Toàn và Đỗ Tử Kiệt vội vàng đến ngôi doanh phòng kia của bọn binh sĩ Anh, đi vào trong bèn phát hiện trên tường quả nhiên có một cánh cửa sắt lớn, trên cửa có một cái khóa to. Hòa Thân đi đến trước lỗ hổng trên cánh cửa đưa mắt nhìn vào trong, thì thấy một thông đạo khoảng 2 mét, phía bên trong tối nhìn không rõ.

“Mau mở cửa” Hòa Thân ra lệnh.

Nhiễm Kiện và Thôi Minh dạ một tiếng sau một lúc bèn có hai binh sĩ cầm cây búa to, chém vào ổ khóa lớn trên cửa. Ổ khóa rơi xuống, cửa kẹt một tiếng rồi mở ra, khí lạnh xông ra, những người có mặt đều phải rùng mình vì lạnh.

Ý của Gò Thân chính là muốn tìm ai đó đi vào trong xem, trước khi mở mồm quay sang bên cạnh nhìn, ai biết bọn người này bình thường đều nói mình gan lớn, nhưng nay hình như không có ai dám đi vào trong.

Lưu Toàn nhìn thế sao được, bèn bước lên trước nói: “Lão gia, tiểu nhân đi vào trong xem sao”

“Hay là cứ để tôi đi” Một giọng lạnh lùng vang lên.

Đám đông quay đầu nhìn về Nhất Thanh đang lạnh lùng như băng, thì thấy cô tay cầm bảo kiếm tay cầm bó đuốc đi đến trước cửa sắt, kéo Lưu Toàn lùi lại rồi đi vào bên trong. Hòa Thân thấy thế cũng tốt, bên cạnh đều là nam nhi hảo hán, nhưng lại để cho một cô gái yếu mềm đi vào.

Tuy nhiên hẳn cũng hiểu, đối diện với địa động tối um, ai mà không sợ chứ, hơn nữa mình cũng không chỉ định ai đi, có Lưu Toàn và Nhất Thanh hai người bình thường được tin cẩn nhất là đã không tệ rồi.

Còn chưa đợi Nhất Thanh băng qua cửa, thì Đỗ Tử Kiệt, Nhiễm Kiện, Thôi Minh và Tạ Phi Dao... đứng đằng sau không kiềm được nữa, bọn họ đều cất bước, xông lên trước, vì hành động đó của Nhất Thanh không nghĩ ngờ gì nữa là quá vô mặt bọn họ, ai mà chịu cái tiếng “gan cóc tía” cho được, hơn nữa Hòa đại nhân người mà bình thường bọn họ tôn kính nhất, sau này còn phải tận trung đến chết đang ở trước mặt.

Đang lúc bọn họ có cơ hội tận lực báo trung thì đột nhiên nghe thấy từ trong động sâu vang ra tiếng xích sắt, sau đó là tiếng động cửa, trong đó còn kèm thêm tiếng hét bi thảm của đám đông.

Đám người này không sợ nữa, ban đầu mấy người này sợ bên trong có thể có độc trùng hổ báo, hoặc là rắn độc quái thú, không ngờ bên trong có người, thì có gì mà đáng sợ? Thế nên Đỗ Tử Kiệt và Nhiễm Kiện đều giờ cáo đuốc đi vào bên trong.

Hòa Thân cũng thấy khó chịu: Hóa ra bên trong đúng là có phạm nhân nhưng bọn họ rốt cuộc phạm tội ác gì mà bị giam dưới đất, đang lúc hắn suy nghĩ thì Đỗ Tử Kiệt và Nhiễm Kiện đã quay lại, thấy mặt bọn họ kinh ngạc khác lạ, bầm với Hòa Thân: “Hòa đại nhân bên dưới là một nhà tù lớn, xem ra đang giam mấy trăm người”

“Oh” Hòa Thân nghe thấy cũng thấy ngạc nhiên nên nói: “Để lại mấy người canh cửa còn chúng ta đi xuống xem” Nói rồi dẫn đầu đoàn người, bọn họ men theo bậc thang làm từ đá đi xuống.

Bọn họ đi được mấy trăm mét, đột nhiên nhìn thấy trước mặt có một cửa sắt lớn, thanh sắt trên cửa to bản, bên trên còn có một ổ khóa lớn, bên trong là sơn động tự nhiên rất lớn, sơn động đen thui, nhưng dựa

vào ánh sáng của bó đuốc có thể nhìn thấy bên trong toàn là người, ai nấy ăn mặc rách rưới, tay chân đều mang theo xích sắt.

Bọn người nửa sống nửa chết đó nhìn thấy ánh lửa lập tức đứng dậy chạy đến cửa hét lên với bọn ở ngoài, thần thái rất sợ hãi.

Những người này không hiểu bọn kia nói gì, chỉ có Hòa Thân và Nhất Thanh hiểu, hóa ra bọn này nói tiếng Anh. Hòa Thân đến trước mặt chúng hỏi bằng tiếng Anh: “các người là người Anh?”

Bọn người con nhìn thấy đám người này không phải là bọn quan binh Anh quốc mà họ vẫn tiếp xúc hàng ngày, mặc dù trong lòng vô vùng lo lắng nhưng những người này không biết tới mặt trời vừa qua quả thật không có gì có thể lại khiến họ sợ hãi thêm nữa, cho nên có một người đàn ông gương mặt hung dữ nói tiếng Anh với bọn Hòa Thân: “Chúng tôi không phải người Anh, chúng tôi bị người Anh bắt đến đây làm khổ sai”

Lão ta nói câu này, Hòa Thân liền hiểu ngay. Thì ra bọn người này là nô lệ do bọn người Anh bắt từ các nơi đến đây làm khổ sai, nhìn kĩ thì phát hiện bên trong có cả người da đen, da trắng, da vàng, màu lá cọ, nói không chừng còn có người Trung Quốc. Theo suy nghĩ lúc này của Hòa Thân, nhất định phải thả bọn người này ra, trả về được thì trả về, những người vô gia cư, thì đưa về Nam Kinh, cho bọn họ làm gì đó, kiếm cơm ăn hàng ngày, như thế cũng coi như mình tích chút đức, nhưng hần lại nghĩ, bọn họ đã quen với cuộc sống thế rồi, nếu dùng lời của Lỗ Tấn mà nói chính là “không bằng trâu ngựa” nếu đột nhiên cho họ sống dưới ánh nắng mặt trời, đường đường chính chính làm người tự do, e rằng bọn họ không chịu được sự tiếp đãi đó, lại nghĩ thêm, bọn họ đa phần là người có khuôn mặt hung hãn, mặc dù gầy gò ốm yếu là không giả, nhưng sự hung tợn trên mặt bọn chúng, nói không chừng bọn chúng chính là cường đạo giết người không ghê tay, nếu thả ra, nói không chừng lại là bọn thổ phỉ, họa tới bách tính không nói, mà chính là tự mình đưa đến cho mình hậu họa khó lường sau này, cho nên ngay lập tức thay đổi suy nghĩ ban đầu sang 180 độ.

Giải thoát bọn họ là cần thiết nhưng cần phải từng bước một, phải có bước đi dằng hoàng, hãy cho bọn họ nhìn thấy mặt trời đã, tắm gió trời, nhưng vẫn sống như trước, đối với nhà tù, vẫn như trước đây.

Nghĩ đến đây Hòa Thân đi đến trước cửa sắt, nói tiếng Anh với bọn chúng: “Các người sống thế này bao lâu rồi?”

Lúc này một người tướng mạo hung hãn bước ra nói: “Tôi là người Ấn Độ, vì giết mấy tên giặc Anh quốc là bị bọn chúng lén lút dùng thuyền bắt đến đây, cũng sắp 3 năm rồi”

Tiếp theo có một hán tử chỉ còn lại một mắt nói: “Một khi có thuyền đến đây bốc dỡ nha phiến, chúng tôi liền bị đuổi đến bến tàu làm việc, làm xong còn bị tổng đến đây chịu tội”

“Các người là người tốt, cầu xin các người hãy thả chúng tôi ra, chỉ cần các người không bắt chúng tôi ở lại nơi vừa tối vừa lạnh này, các người bắt chúng tôi làm gì cũng được” Bọn người đứng đằng sau đồng thanh nói.

Hòa Thân cười khò hai tiếng “Thế này đi, sau này ta bảo đảm các người không phải ở trong sơn động ẩm ướt tối tăm, ta cho thuộc hạ của ta làm mấy gian nhà trên mặt đất cho các người ở, sau này các người hãy lên trên đó ở”

Đám người này mặc dù khát vọng ra khỏi đây cũng khát vọng về nhà nhưng lúc này tính mệnh khó đảm bảo chỉ cần cho bọn họ hàng ngày được thấy mặt trời, đối với họ cũng coi như trên thiên đường rồi, sao lại còn dám cầu xin được về nhà chứ, khi nghe Hòa Thân nói sẽ cho họ lên trên ở, bọn đó cảm động quỳ xuống trước mặt Hòa Thân, liên mồm cảm ơn.

“Tuy nhiên có một điểm ta cần nói rõ” Hòa Thân nhìn đám người quỳ lạy mình cung kính như phật tổ, hứng khởi nói: “Sau này các người không phải ở trong sơn động ẩm ướt tối tăm nữa, cơm cũng được ăn no, được ngủ đủ, áo quần thì thời tiết thế nào sẽ phát cho các người áo quần thế đó. Tuy nhiên các người trước khi được thả ra, phải làm việc thành thật cho ta, ai không nghe lời, muốn chạy trốn gây sự, ta sẽ cho các người quay lại nơi đây chịu tội”

Bọn người kia nghe được ăn no, ngủ đủ, có áo quần mặc lại quỳ trên đất nói: “Vị cứu sinh này, ngài cứ yên tâm chúng tôi nhất định làm việc chăm chỉ cho ngài, nhất định thế, không ai dám gây sự”

Bọn quan binh thấy Hòa đại nhân của bọn họ nói tiếng Anh lưu loát, lại nói chuyện rất trôi chảy với bọn kia, ai nấy đều thấy kì lạ, cho nên lại càng thêm phần khâm phục Hòa Thân nay bọn họ đều dùng con mắt ngưỡng mộ vô hạn nhìn Hòa đại nhân mệnh quan lớn bậc nhất triều đình đại Thanh người vốn hàng ngày vẫn xưng huynh đệ với họ,

Lúc này Nhất Thanh đứng sau Hòa Thân cũng dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Hòa đại ca, sự kính phục trong lòng dâng đầy. Nay cô càng ngày càng thấy Hòa đại ca thân yêu còn có nhiều điểm khiến cô chưa hiểu, mỗi lần lại phát hiện ra điều mới đều khiến cô yêu mến...

Cô từng đến Anh, biết muốn nói được tiếng Anh lưu loát như Hòa Thân nói, nếu không có 8 năm 10 năm khổ luyện may ra mới được..

Nhất Thanh sao mà biết Quách Tam Đức tiền kiếp của Hòa Thân là cao tài sinh của trường đại học danh tiếng. Ở trường đại học danh tiếng của Trung Quốc, tiếng Anh không giỏi sao mà tốt nghiệp được chứ? Nền tảng 8 năm 10 năm tiếng Anh, cô cũng ước lượng sai rồi, nay ở Trung Quốc học tiếng Anh, cũng là bắt đầu từ hồi còn bé tí.

Sau khi ra khỏi nhà tù dưới đất, Hòa Thân mở hội nghị nhỏ trong doanh phòng... Nay hẳn cử một vài người trung thành đáng tin ở lại sau đó sẽ dùng vài năm để xây dựng nơi đây thật sự thành “Vương quốc” thiên hạ thuộc về mình.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

102. Chương 102: Chùa Con Đường Lùi.

Trước khi cuộc chiến đấu này nổ ra, Hòa Thân đã hạ lệnh cho thuộc hạ mệnh lệnh chết “ Một tên cũng không chừa, tiêu diệt gọn toàn bộ” cho nên khi sau khi kết thúc, lúc Lưu Toàn đi thu dọn chiến trường, thu được toàn là xác chết quân Anh. Kì thực cũng không bớt được không ít chuyện, quan trọng nhất là không cần phải nghĩ nên đối đãi với bọn tù binh như thế nào.

Sau khi chôn xác chết xong, Lưu Toàn còn lo lắng sẽ có cá lọt lưới, cho nên cử Đỗ Tử Kiệt và Tạ Phi Kiếm dẫn theo người đi mọi góc ngách trên đảo dò tìm cẩn thận, bốn xung quan rừng rậm nguyên thủy cũng bị bọn họ lục soát, cứ thế đúng là kết quả phát hiện được mấy con cá lọt lưới. Bọn giặc Anh còn chưa đợi hạ vũ khí đầu hàng thì bị Tạ Phi Kiếm và Đỗ Tử Kiệt bắn chết. Sau khi lục soát kĩ, không tìm được bóng người nào nữa, Lưu Toàn mới bước đầu khẳng định giặc Anh trên đảo đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Cho nên trong cuộc họp ngắn do Hòa Thân mở ra, Lưu Toàn thay mặt mấy tướng lĩnh báo cáo với Hòa Thân chiến tích trên đảo: “ 103 tên binh lính Anh trên đảo đã bị tiêu diệt gọn, thu được 212 khẩu súng kíp kiểu mới, 2 vạn 4 nghìn viên đạn, hỏa pháo 35 khẩu, ngoài ra còn thu được ở kho quân dưới đất 5 vạn lạng bạc và 1 nghìn lạng vàng do quân Anh chôn giấu”

Có thể nói trận đánh này vô cùng đẹp chiến tích lừng lẫy không nói, phe mình ngoài hai tên lính bị thương còn lại đều an toàn trở về.

Hòa Thân nghe Lưu Toàn báo cáo xong, cười hài lòng vỗ tay nói: “ Trận này may nhờ có tinh thần chiến đấu dũng cảm giết địch không ngại hiểm nguy của các chiến sĩ, mọi người phối hợp mật thiết, đều có công lao”

Bọn người kia sáo dâm quy công về cho mình nên nghe Hòa Thân nói thế đều đồng thanh đáp: “ Đây đều là nhờ sự trù tính của Hòa đại nhân, chỉ huy điều độ như thần, chúng tôi chỉ là theo lệnh mà làm”

Hòa Thân cười, sau đó trịnh trọng nói: “ Ban đầu khi đội quân chúng ta mới thành lập, ta từng nói, sau này nếu mọi người có lòng với Hòa Thân thì ta tuyệt không phụ thành tâm của mọi người. Nay ta tuyên bố: “ Số đạn pháo và súng kíp thu được, sau khi nghiệm thu sửa chữa, để lại trên đảo để dùng cho sau này, còn số vàng bạc thu được đều phân phát cho an hem chiến sĩ tham gia tác chiến. Còn hai binh bị thương ngoài thưởng bạc để trị thương, sau khi đến Nam Kinh sẽ được nghỉ phép nửa tháng, đợi sức khỏe hồi phục hãy quay lại”

Mệnh lệnh này vừa truyền ra ngoài, binh sĩ tham gia trận chiến đều vui mừng như điên bọn họ mặc dù biết Hòa Thân coi khinh tiền bạc, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ xong đều có thưởng lớn, nhưng không ai ngờ Hòa đại nhân của họ lại coi tiền bạc nhẹ như thế.

Kì thực tiền nong là chuyện nhỏ, mấu chốt Hòa Thân tinh thần có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu đã khiến họ cảm động, bọn này từ nhỏ đến lớn đều từng nhận ân huệ của Hòa Thân và Lưu Toàn, nay lại được hậu đãi như thế, cho nên lòng trung thành với Hòa Thân càng thêm bền bỉ.

Sau khi hội nghị kết thúc, Hòa Thân không lập tức hạ lệnh quay về mà dẫn theo Lưu Toàn và những người khác, men theo ngọn núi nhỏ xung quanh đảo kiểm tra một vòng, Hòa Thân đã hạ quyết tâm biến nơi đây thành Vương quốc thuộc về mình. Vì cảnh lần trước A Quế đến Nam Kinh vẫn ám ảnh trong đầu Hòa Thân, mặc dù chuyến đi của A Quế đến Nam Kinh căn bản không động đến một sợi lông của hắn nhưng chuyện sau này ai mà dám nói trước? Đương nhiên hắn không muốn xưng vương xưng bá ở đây, như thế cũng tương đương phân cương liệt thổ, đó là chuyện mà bọn cam nguyện làm thiên cổ tội nhân làm, còn Hòa Thân hắn tuyệt đối không thể. Hắn chỉ muốn chữa cho mình con đường lùi, sau này nếu trở mặt với Càn Long Nam Kinh không thể ở được thì nơi đây chính là chốn an thân, đợi thời cơ chín muồi sẽ vùng lên.

Thế nhưng để ai lại đây xây dựng doanh trại theo ý định của mình đây, Hòa Thân thật không quyết định được. lúc này đối diện với biển lớn bao la, đón gió biển thổi đến, hắn đi đi lại lại trên ngọn đồi nhỏ suy nghĩ cẩn thận đánh giá mấy tên thuộc hạ của mình:

Đỗ Tử Kiệt trước đây từng là cường đạo đánh nhà cướp bóc, hai năm này mặc dù đã nương nhờ dưới tay mình, làm việc cũng coi như là trung thành thế nhưng nếu để hắn dẫn binh ở lại trên tiểu đảo, ngày tháng dài ra, khi đã ổn định được chân ở chỗ này, thì đã tâm chiếm sơn lập vương trong lòng hắn khó mà đảm bảo sẽ không trỗi dậy, nếu thế, núi cao hoàng đế xa, e rằng sau này mình cũng không thể điều khiển hắn được nữa. Nhiệm Kien thông minh nhanh nhẹn, là thị vệ bên cạnh của hắn, hai năm nay được huấn luyện đã không phân biệt cao thấp với Lưu Toàn, phải giữ lại bên mình còn chuyện lớn cần làm, Đối với kì tài Tạ Phi Kiếm, mặc dù xuất thân lâu cổ, nhưng tiểu tử này dường như sinh ra là để dẫn binh, để lại đây để thực hiện việc xây dựng quả thật có chút uống phí.

Nghĩ đi nghĩ lại Hòa Thân đột nhiên nghĩ đến Thôi Minh đang đứng sau lưng mình.

Tiểu tử này xuất thân từ gia đình kiến trúc, phụ thân hắn ta và hai ca ca hắn vốn dĩ đều là thợ giỏi ở Nam Kinh, mấy công trình lớn ở Nam Kinh bọn họ đều từng tham gia xây dựng. Từ sau khi Thôi Minh theo Hòa Thân, ca ca và phụ thân hắn cũng đổi ngành, đều làm sai sự trong nha môn tài chính của Hòa Thân. Nếu có thể đưa họ đến đây cho họ thể hiện tài năng thì đúng là quá tuyệt rồi. Thôi Minh biết đánh biết giết, tính tình mặc dù hơi bạo lực chút, nhưng thuộc dạng tầm nhìn hẹp, không có chí lớn, để cho ba con con bọn họ ở đây an gia lạc hộ, thì không lo bọn họ sẽ có hai lòng.

Nghĩ thế, Hòa Thân bèn ra quyết định, dặn dò Lưu Toàn chuẩn bị hồi Nam Kinh, một mặt gọi riêng Thôi Minh lên truyền “Nhật Viễn Hiệu” nói chuyện

Thôi Minh khi nghe Hòa Thân nói muốn lưu hãn ta lãnh đạo bọn khố sai kia ở lại vùng đảo khi họ còn gầy này xây dựng, mặc dù ít nhiều không bằng lòng, nhưng hãn vốn quen tuân lệnh Hòa Thân, hơn nữa lại nghĩ đến những ân huệ sâu nặng của Hòa Thân với hãn nên sau chút do dự bèn đồng ý.

Hòa Thân cũng sớm đoán được Thôi Minh có chút không bằng lòng, nhưng hãn cũng hiểu, trên tiểu đảo hoang vu này làm sao có thể bì được với Nam Kinh “ lục triều kim phần chi địa. Ở lại đây chịu khổ chịu tội đã đành, lúc nào cũng phải đề phòng bọn kia kiếm cơ chạy trốn, nói không chừng vài ngày lại có bọn cướp biển đến, đánh một trận không khéo lại bị tiêu diệt hết, nên cười nói với Thôi Minh: “ Kì thực để người ở lại ta cũng không đành, trước đây chúng ta như hình với bóng, không phải huynh đệ nhưng còn hơn huynh đệ. Nay mặc dù tạm thời phân ly một thời gian, nhưng bên cạnh ta không có người, cũng thật buồn”

Hòa Thân vừa nói đến đây, Thôi Minh ... liền cảm động mà quỳ một chân xuống khóc không thành tiếng, nức nở nói: “ Hòa đại nhân, ngài yên tâm. Thôi Minh nhất định sẽ làm tốt, đợi lần sau ngài lên đảo, Thôi Minh nhất định sẽ làm cho nơi này thay đổi”

Hòa Thân bước lên đỡ Thôi Minh dậy, nói: “ Mặc dù ta không nỡ để người lại, nhưng nhiệm vụ vinh quang và gian khó này chỉ có thể giao cho người ta mới yên tâm, đợi nơi đây xây dựng sửa sang xong, nhất định sẽ là nơi dụng võ của huynh đệ ta, tương lai người sẽ là người có công đầu ở đây”

“Đa tạ Hòa đại nhân, tiểu nhân nhất định không phụ sự phó thác của đại nhân” Thôi Minh vì mấy câu này của Hòa Thân làm cho nóng máu, lại quỳ một chân xuống bẩm “ Gia đình tiểu nhân nhiều lần nhận đại ân đại đức của đại nhân, phụ thân và cả gia đình tiểu nhân mỗi lần đều nói không biết lấy gì báo ân đại nhân, lần này coi như cả gia đình tiểu nhân được báo đáp đại nhân rồi”

Thôi Minh đồng ý ở lại, những chuyện tiếp theo trở nên dễ dàng nhiều rồi, nên Hòa Thân kéo Thôi Minh, hai người như huynh đệ đi lên dốc núi bên cạnh tiểu đảo, bắt đầu theo ý đồ của hãn phân công nhiệm vụ cho Thôi Minh: Ở chỗ nào kiến tạo pháo đài, chỗ nào đào chiến hào, doanh phòng của bọn binh lính Anh phải sửa sang như thế nào, chỗ nào phải xây mấy doanh phòng

“Thôi Minh, ngày mai khi ta trở về Nam Kinh sẽ để lại 100 binh lính cho người chỉ huy, số súng đạn thu được, để lại cho người dùng, nay người không cần làm việc gì mà hãy nghĩ cách khuất phục bọn công nhân kia, sau đó cứ từ từ tìm hiểu tính cách bọn chúng, hỏi xem bọn chúng có sở trường gì, hãy thử giao lưu với chúng. Tuy nhiên khi bắt đầu, người tuyệt đối không được mềm tay với chúng, vốn chúng ở đây mặc dù là nô dịch chịu đói khổ, nhưng trong bọn chúng cũng khó tránh có bọn phản bội quên mạng, một khi chúng nắm được người, sau này khó tránh sẽ sinh sự” Hòa Thân nói.

“Chuyện này đại nhân xin yên tâm, tiểu nhân sẽ có thủ đoạn đối phó với chúng...” Thôi Minh tràn đầy lòng tin nói.

Hòa Thân cười: “ Về thời gian khởi công, sau khi ta về sẽ thương lượng với phụ thân người, bản vẽ công trình ta cũng sẽ giao sớm cho họ, đợi phụ thân và hai ca ca người đến rồi, các người hãy quyết định thời gian. Vật liệu mà công trình cần ta sẽ sớm sai người chở đến đây”

Mọi việc được quyết định như thế, tối đó trên tiểu đảo tổ chức một tiệc mừng công hoành tráng.

Sáng hôm sau Hòa Thân lên thuyền “Nhật Viễn Hiệu” quay về Nam Kinh

Tiếp theo, hãn nghĩ cách để xử lý tên Henry.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

103. Chương 103: Trước Hết Phải Quỳ Xuống.

Về việc phải đối đãi với bọn Henry và người Tây như thế nào, Hòa Thân trên đường trở về Nam Kinh đã có chủ ý.

Hắn định hoàn toàn dựa vào ý kiến của mình để độc lập xử lý chuyện này nhưng nguyên tắc có hai điều: thứ nhất, kiên quyết không đóng cửa với ngoại thương, điểm này không nghi ngờ gì nữa. Thứ hai là phải triệt để tiêu diệt mộng tưởng dùng nha phiến để đầu độc Trung Quốc của bọn Tây. Muốn thế phải có quá trình, thứ nhất không được làm cho chuyện này âm ỉ ra, một khi truyền đến tai Càn Long, mình muốn độc lập cũng không độc lập nổi. Ngoài ra còn có một điểm, chính là không thể dập tắt hoàn toàn mộng tưởng phát tài của bọn Tây, như thế thì lợi bất cập hại.

Điều này không phải là vì Trung Quốc không có bọn Tây này thì không phát triển nổi, mà là Hòa Thân hiểu rõ, thiên bình đã bắt đầu nghiêng về phương Tây, Trung Quốc đã đến thời điểm đáng ngại, nếu không nghĩ cách làm thế nào để phát triển đất nước, thì sau này bị kịch tang quyền nhục quốc lại diễn ra. Cho nên chuyện này Trung Quốc cần bọn Tây này mở cửa quốc gia, xây dựng thị trường Trung Quốc, mang lại sinh khí và sức sống cho triều Thanh đang âm u chết chóc.

Đáng ra chuyện lớn như thế, theo quan lệ nhất định phải thỉnh chỉ với hoàng đế Càn Long ở Bắc Kinh rồi theo thánh ý để xử lý nhưng Hòa Thân không muốn làm thế vì hắn biết Càn Long tự cao tự đại không có suy nghĩ phát triển cao đến thế, khi nghe bọn Anh lén lút vận chuyển nha phiến tại Đại Thanh Quốc, ngoài từ “giết” nói không chừng lại tống cổ hết bọn Tây xuất cảnh khỏi Trung Quốc. Nếu thế, không nghi ngờ gì nữa bị kịch bế quan tỏa cảng lại diễn ra, lại khiến cho kinh tế Trung Quốc vừa có chút sinh khí lại nhận cú đập đầu lớn, nỗ lực trước đây của hắn coi như công toi. Muốn nhân cơ này làm chút chuyện có ích cho Trung Quốc, chỉ có thể tự mình làm chủ, nghĩ xong xuôi, Hòa Thân liền biết phải xử lý bọn Henry như thế nào.

Trong Thiêm Viên, Hòa Thân cũng có chính đường “Đại thần tài chính ngự tiền hoàng đế Đại Thanh” là nơi hắn dùng để xử lý công vụ hàng ngày, vốn dĩ là nơi có phẩm vị, lịch sự nhưng Hòa Thân khi đến Nam Kinh lập tức ra lệnh cho Lưu Toàn sửa sang nơi đây thành nơi thẩm tra phạm nhân, không những phải uy nghiêm mà còn phải thật hoành tráng, chỉ có thể thế mới đủ uy nghiêm, khí khái, mới đã!

Sau khi tất cả đã được bố trí, sáng hôm sau Hòa Thân trước sự tiền hô hậu ủng của bọn Lưu Toàn ngồi xuống dưới bức hoành “Thanh Phong Minh Nguyệt” nhìn cận binh hai bên tinh thần phấn chấn, ra lệnh: “Dẫn Henry lên công đường”

Ban đầu Hòa Thân định thẩm vấn riêng Henry thế nhưng lần này thăng đường không giống như những lần trước, còn phải liên quan đến rất nhiều chuyện đại sự thông thương Anh-TRung sau này, cho nên truyền người có vai vế trong bọn chúng tên thì trang trọng hơn, đương nhiên Hòa Thân cũng thấy chỉ xử lý Henry cũng khó mà giải tỏa nộ khí trong lòng hắn nên dứt khoát phải làm cho ra trò.

Quan truyền sự trước đường hô to “Dẫn Henry lên đường” rồi nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân nặng nề bị cùm dây sắt, không lâu sau nhìn thấy Nhiệm Kiện dẫn một đội binh lính dữ dằn lôi Henry và bọn Tây lên chính đường.

Henry và bọn Tây mặc dù biết lần này rơi vào tay Hòa Thân không có kết cục tốt đẹp gì nhưng trong đầu chúng vẫn có chút xem thường bọn quan viên ngu dốt đế quốc Mãn Thanh, Hòa Thân là quan khai minh, chúng cũng cho rằng căn bản không thể nói chuyện được với chúng, cho nên sau khi lên đại đường, ai nấy đầy khí khái kiêu ngạo, mặc dù lễ phục nhăn nhúm, giày da lem luốc, lại thêm đầu tóc và râu ria rối bù,

nhưng cái kiểu ngạo mạn tự cao tự đại không hề kém với bọn đại diện Anh quốc khi kí “điều ước Nam Kinh Trung Anh”

Hòa Thân thấy bọn này đầy thách thức, trong lòng mắng nhiếc**** ta không tin các người có thể phản trời! Cho nên ra hiệu với Nhiệm Kiện, ý là cho bọn chúng thấy chút lợi hại, xem xem còn thể không?

“Quỳ xuống” Hai hàng binh lính bên cạnh hét

Nhiệm Kiện thấy bọn Henry đang định cứng cổ trừng mắt, nên nhắm đằng sau khuỷu chân chúng đá một cái thầm mắng: “ Trợn mắt con mẹ mày” Henry chưa kịp phản ứng có chuyện gì thì đã quỳ đánh phịch xuống đại đường.

Sức mạnh của tấm gương đúng là to lớn, bọn Tây còn lại sau phút sững người, thì đã có mấy tên lính bắt đầu y án hành động, thoáng chốc đại đường lớn đã đầy bọn tóc vàng mắt xanh đang quỳ xuống

Hòa Thân vốn dĩ không định bắt hết bọn Tây đều phải quỳ, nói gì thì Henry cũng có thân phận toàn quyền đại diện, làm quá cũng không tốt, nhưng nghĩ đến chuyện chân của người nước ngoài không thể đánh cong, nên kích động không nghĩ gì nhiều nữa, thầm nghĩ: “ Cái gì gọi là “ Vương tử phạm phạm tội không khác gì dân thường?” Hôm nay ta cho các người nếm mùi “bị bắt nạt” là thế nào?”

Hòa Thân đang lúc hoan hỉ, thì thấy Henry hét lên như phát điên: “ Chúng tôi gặp hoàng đế các người còn không phải quỳ, Hòa đại nhân ngài đúng là làm nhục sứ tiết ngoại quốc, chúng tôi nhất định kháng nghị!”

“Vớ vẩn” Hòa Thân gằn giọng quát “ Trước đây các người tham kiến hoàng đế Càn Long chúng ta với tư cách là khách, lại thêm Trung Quốc ta là thiên triều đại quốc, không tính toán với bọn man di các người, mới khách khí với các người như thế, nay các người không còn là khách tôn quý gì nữa, mà là phạm nhân, phạm nhân, các người hiểu chưa?”

“Ở nước Anh, phạm nhân cũng không phải quỳ” Henry hét.

“Người cảm mến cho ta” Hòa Thân vỗ mạnh xuống bàn “ Đây không phải là nước ANh các người, mà là nước Đại Thanh. ở Trung Quốc phạm tội lại còn muốn nhận được đãi ngộ ở nước Anh hay sao, đúng là người dẫn nói mơ! Nếu người không thành khẩn tử tế, nay ta cho người nếm mùi đại hình!”

Tên Henry sống ở Trung Quốc nhiều năm, cái gì không biết, nên ngay lập tức xác định đám bọn họ căn bản không hưởng được nữa, lại nhìn thấy bộ dạng trời không sợ đất không sợ của Hòa Thân, đúng là bị dọa cho sợ hãi, mở to mồm nhưng không dám nói gì, chớp chớp đôi mắt xanh cũng đành “ nhập gia tùy tục”

Hòa Thân thềm cười nhạt : “Xem ra câu “hảo hán bắt ngật nhân tiền khuy” cũng có ý nghĩa tương tự ở nước ngoài” nên nghiêm giọng hỏi: “Henry, người có biết tội không?”

Đây vốn dĩ là câu khai mạc quen thuộc của quan viên trong nha môn Thanh triều, nhưng lại khiến Henry sợ hãi. Hắn đang định nói vô tội nhưng nghĩ đến thủ đoạn hần lăm, đừng nói ở Trung Quốc, mà ở bất cứ nước nào tội cũng không thể tha. Thế nhưng nếu nói mình có tội không phải chính là tự mình mua tội vào mình hay sao? Cũng không biết lúc đó nước Anh đã có từ “quyền im lặng” hay chưa, chỉ thấy Henry cúi thấp đầu, giả vờ điếc.

Hòa Thân thầm cười: “ Xem ra nếu ta lại hỏi, thì bọn người này sẽ hét lên những câu như “Luật sư của tôi chưa đến tôi không trả lời bất cứ câu hỏi nào của ngài?” Tốt thôi, ta xem mồm các người cứng hay tay ta cứng” Nghĩ đến đây khẽ cười hỏi: “ Sao? Không nói được tiếng Trung Quốc nữa hả? Đánh mạnh cho ta”

Lời vừa dứt Nhiệm Kiện ra hiệu với hai tên đứng bên cạnh, thì thấy bọn cận binh tay cầm côn lớn xông lên, mấy người vây xung quanh mông Henry và bọn Tây, bắt đầu đánh.

Trận đòn này đúng là khiến người ta sượng tay. Không mất thời gian một bữa cơm, bọn người Tây da thịt đều bầm dập, hét không thành tiếng, coi như là tội lớn nhất mà bọn chúng phải chịu từ khi sinh ra, nên không còn để ý gì đến thể diện hay tôn nghiêm nữa, phong độ thân sĩ cũng không còn, tên nào tên đó quỳ xuống xin tha tội.

Hòa Thân thấy cũng đã đủ, bèn ho nhẹ một tiếng, Nhiệm Kiện là tên giỏi đoán sắc mặt, nhìn thấy sắc mặt Hòa Thân thế bèn hood ừng, hét với bọn sai nha: “ Hãy đánh đến đây đã, cho bọn chúng quỳ cho chỉnh tề”

Ai biết bọn Tây này là cao thủ nói một biết mười, khi thấy không đánh nữa, tư thế quỳ cũng không cần ai dạy nữa, mặc dù đau vô cùng nhưng vẫn quỳ rất nghiêm chỉnh, cái kiểu ngạo mạn ban đầu cũng biến đâu mất.

“Các người biết tội chưa?” Hòa Thân cười ha ha hỏi.

“Chúng tôi... chúng tôi...” Henry hổ hển nói.

Hòa Thân thấy đúng là phí sức nên cười: “ Các người có phải muốn hơn 100 tên lính hải quân trên đảo đến cứu các người hay không?”

Lời vừa dứt, sắc mặt Henry biến đổi, liền mồm nói: “Sao... sao...”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

104. Chương 104: Tuyên Bố Trang Nghiêm.

Henry và bọn Tây lần này lên lút vận chuyển nha phiến vào Trung Quốc, vốn dĩ chỉ định kiếm một món tiền ai ngờ, khi thuyền vừa cập bờ thì bị đánh úp, toàn bộ hàng hóa trên “ Nhật Viễn Hiệu” đều bị Hòa Thân tịch thu, thế nhưng chỉ cần số nha phiến được giấu trên đảo còn, thì tâm lý ít nhiều cũng có chút bình tĩnh, chỉ cần nay bảo đảm được tính mệnh, sau này bọn họ còn có cơ hội trở mình, thế nhưng nay nghe Hòa Thân đến tổ tò vò của chúng cũng đã biết đột nhiên cảm thấy đại sự không hay, đầu đầu chóng mặt, căng thẳng vô cùng, có mấy người còn muốn nhảy chồm lên.

Hòa Thân nhìn thấy phản ứng của bọn Tây mãnh liệt thế, liền biết lần này nhất định đã động đến tim đen của chúng rồi, cười nhạt bảo: “ Bọn chúng sao mà có thời gian đi cứu các người, bọn họ còn bận ở lại trên đảo để hút nha phiến? Đợi sau khi bọn binh lính đã đã cơn nghiện, lại lên dốc núi thả mấy quả pháo giải khuây, thật là tự tại”

Henry nghe thế lại càng biết rõ đại sự thế là toi rồi, lại nghĩ Hòa Thân mấy hôm nay không hề lộ mặt rất có khả năng đã dẫn binh đi quét ổ tổ vò của mình rồi, thế nên càng không dám ôm mộng gì nữa, người run rẩy, ngã vật xuống đất, đúng là vượt ngoài tưởng tượng của chúng quá.

Hòa Thân nhìn thấy đám Tây ngã sắp xuống, trong lòng vô cùng đắc ý cười ha ha:” Henry, ta hỏi người: Sau này người định làm kẻ địch với Trung Quốc chúng ta hay làm bạn? Nếu muốn làm địch với Trung Quốc chúng ta, thì ta thả người về, nói với quốc vương nhà người, không phục thì phái binh đến đây đánh một phen, nếu muốn trở thành bạn của chúng ta...”

Henry vốn không dám ôm hi vọng được tha mạng nghe Hòa Thân hỏi hần thế, bộ não dường như có chút sức sống bèn lắp bắp: “ Chỉ cần... chỉ cần Hòa đại nhân bỏ qua cho chúng tôi lần này, chúng tôi sau này... nhất định sẽ làm bạn với quý quốc, với Hòa đại nhân”

Hòa Thân nói: “ Các người hiện nay ngoài lén lút vận chuyển nha phiến vào Trung Quốc ta, còn có thêm mấy tội nữa, chính là tự tư lén lút đóng quân trên lãnh thổ Trung QUỐC, đây là việc vi phạm chủ quyền vô cùng nghiêm trọng, theo tội nặng mà các người phạm phải, giết các người 10 lần cũng không oan uổng. Thế nhưng Trung QUỐC chúng ta luôn đối xử khoan hồng đại lượng với bọn người Tây các người, không tính toán nhỏ nhặt với các người, các người xem trọng lợi ích nhỏ nhoi, chúng ta coi trọng chính là giữ gìn phong phạm thiên triều đại quốc. Huống hồ lần trước chúng ta hợp tác rất vui vẻ, mang lại lợi ích rất lớn cho cả hai nước, cho nên ta niệm tình người là đặc sứ quốc vương nước Anh và thân phận đặc thù là tổng đại diện mậu dịch với Trung Hoa, cho nên lần này ta không truy cứu những tội lớn mà các người đã phạm phải”

Bọn người Tây nghe Hòa Thân nói sẽ tha mạng cho chúng, đứa nào đứa nấy bỏ dậy tạ ơn với Hòa Thân: “ Đa tạ Hòa đại nhân khai ân, chỉ cần Hòa đại nhân bỏ qua cho chúng tôi, chúng tôi sau này nhất định một lòng một dạ làm ăn với Trung Quốc, nhất định nỗ lực vì tình hữu nghị hai nước Anh- Trung”

Hòa Thân cười nói: “ Nếu đã thế, thì ta đại diện cho Trung Quốc chúng ta trình trong tuyên bố với các người và các thương nhân nước ngoài tại Trung Hoa như sau: Từ nay về sau Trung Quốc chúng ta biểu thị sự hoan nghênh đối với tất cả thương nhân nước ngoài đến Trung Hoa buôn bán làm ăn, đồng thời sẽ nỗ lực hết sức để ủng hộ và giúp đỡ, thế nhưng bất luận quốc gia nào, bất cứ tổ chức hay thế lực nào nếu muốn nhòm ngó nhân dân và tài sản của Trung Hoa đại quốc ta, có ý đồ biến Trung Quốc ta thành thiên đường của các người, thì đó chính là suy nghĩ hảo huyền, một khi bị ta phát hiện tuyệt đối không khách khí. Bất luận là ai, chỉ cần xâm phạm lợi ích của Trung Quốc ta, thì chỉ có cái chết đang chờ đợi các người mà thôi”

“Chúng tôi hiểu rồi...chúng tôi hiểu rồi. sau này chúng tôi nhất định dốc sức vì tình hữu nghị Anh Trung, tuyệt không dám vi phạm pháp luật quý quốc” Henry thay mặt bọn Tây lên tiếng cam kết.

“Thế thì được, một khi đã nói đến đây thì hãy đứng dậy nói chuyện đi” Hòa Thân cười nói “ Lưu toàn, mời ngồi, rót trà”

Bọn Tây bị hành cả buổi sớm đã đứng không vững thấy Hòa Thân cho họ đứng dậy ai nấy diu nhau ngồi lên chỗ mà Lưu Toàn đã bố trí, chậm chạp đưa chén trà trước mặt lên uống.

Hòa Thân thấy tình hình này sao mà nói chuyện hợp tác được nên cười nói : “Henry tiên sinh, vừa rồi chúng ta nói việc ông, việc công xong rồi ngài dừng để tâm, theo pháp trị quốc là tôn chỉ nhất quán của chúng tôi, tôi cũng chỉ là vạ bất đắc dĩ”

Henry cười gượng: “ Tôi...tôi biết, tôi hiểu Hòa đại nhân, cái này người Trung Quốc các ngài gọi là tiền binh hậu lễ”

Hòa Thân nghe xong thấy trình độ tiếng Trung của tên này quả không tệ còn biết dùng thành ngữ nên cười nói: “ Lần này mấy người đến Trung Quốc có thể vẫn như lần trước, yên tâm làm ăn buôn bán. Phiền

xin mấy người nói với các thương gia nước khác, truyền đạt suy nghĩ vừa rồi của tôi cho bọn họ! Còn tôi, sẽ nhanh chóng nghĩ cách để triều đình bãi bỏ hải cấm, nỗ lực thúc đẩy thông thương hai nước chúng ta. Trước khi chưa nhận được phúc đáp chính thức từ triều đình, tất cả mậu dịch bình thường của các người ở Trung Hoa coi như hợp pháp, tôi cũng lấy danh nghĩa “ đại thần tài chính ngự tiền hoàng đế Đại Thanh” ra mặt bảo hộ mấy người”

Henry nghe thấy Hòa Thân nói thế, đột nhiên phấn chấn trở lại, bọn người tây kia cũng bắt đầu đồng thanh tán dương quyết sách anh minh của Hòa Thân mặc dù lần này bọn họ bị dày vò ghê thế nhưng còn có thể buôn bán hợp pháp ở Trung Quốc cũng coi như là chuyện bọn họ mơ không được rồi.

Tiếp theo Hòa Thân liền mời riêng Henry đến thư phòng của hắn, thế nhưng lần này không có sự dọa nạt như lần trước, hai bên hoàn toàn đạt được một gói kế hoạch hợp tác trong không khí “ thân tình không thể thân tình hơn nữa”

Đối với việc Hòa Thân muốn xin Henry cho phép mấy người Ireland bồi dưỡng đào tạo cho hắn một đội ngũ thuyền viên và chuyện tạm thời phải thuê dùng “ Nhật Viễn Hiệu” để chở vật tư xây dựng lên đảo, Henry liền mồm đồng ý,

.....

Ba tháng sau, tổng đốc Lương Quảng Lý Thị Nghiêu đưa cho Hòa Thân 1 nghìn vạn tệ tiền giấy do A Quế lúc trước mang đến Quảng Châu tương đương 1 trăm vạn lạng bạc để đưa vào “ Ngân hàng Doanh Châu” lại còn mang theo một lá thư của Lý Thị Nghiêu, trong thư thỉnh cầu Hòa Thân sau này biến tiền giấy này trở thành đồng tiền pháp định khi buôn bán giữa Nam Kinh và Quảng Châu, ngoài ra các phong cương đại lai như tổng đốc Mẫn Triết , tổng đốc Hồ Quảng, tổng đốc Thiểm Cam, tuần phủ Hà Nam gửi thư cho Hòa Thân, yêu cầu mấy tỉnh này với nha môn tài chính Nam Kinh cũng dùng tiền giấy này thay cho quan ngân trước đây.

Hòa Thân nhìn thấy cơ hội đã chín muồi nên cùng Doãn Kế Thiện liên hợp một loạt phong cương đại lai như tổng đốc và tuần phủ..liên minh dâng bản tấu lên Càn Long, yêu cầu mười mấy tỉnh phía Nam toàn lực thúc đẩy rộng rãi việc sử dụng tiền giấy, lấy danh nghĩa “ đại thần tài chính ngự tiền hoàng đế Đại Thanh” để thu mua “ ngân hàng Doanh Châu” coi như thúc đẩy rộng rãi ngân hàng chính thức của tiền giấy.

Bản tấu này bị giữ lại Bắc Kinh một thời gian, nhưng cuối cùng hoàng đế cũng phê chuẩn, nguyên nhân là do Hòa Thân và Doãn Kế Thiện vận động quan trường Bắc Kinh, nhưng quan trọng hơn là Càn Long đã nhận thức được tình thế hiện nay của quốc gia.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

105. Chương 105: Họa Khởi Kinh Sư..

Trời vừa bình minh đã thấy hai con ngựa khải màu trắng chạy như tên bắn vào Tử Cấm Thành, hai tên ngồi trên lưng ngựa mặc hoàng mã quái, lưng đeo tín sai quân doanh của tiểu hoàng kì, tiếng thét trên đường của họ xé toạc sự yên tĩnh ban sớm, khiến cho người nghe vô cùng khiếp sợ.

Nháy mắt hai con ngựa đã chạy đến cửa cung Càn Thanh, hai tín sai xuống ngựa, quỳ một chân ngoài cửa cung, hai tay dâng lên bức thư hình trụ, trên nắp in chữ “ Bình Nam đại tướng quân A Quế trình tấu” nhìn là biết quân tình khẩn cấp.

Đại nội thị vệ đứng ngoài cửa cung sao dám chậm trễ vội vàng bước hai bước đến trước mặt hai tên tín sai, nhận lấy thư trong tay bọn họ quay lưng chạy vào trong cung Càn Thanh, qua lớp lớp đại nội thị vệ truyền đi, bức quân báo đến từ Vân Nam chỗ A Quế được dâng lên trước ngai vàng hoàng đế Càn Long.

Lúc này Càn Long vừa tan buổi chiều sớm, đang bàn luận chuyện làm sao xét xử việc tuần phủ Cam Túc Vương Đả Vọng tham ô cùng mấy vị đại thần quân cơ trong gác âm phía đông cung Càn Thanh, gồm có Lưu Dung, Kỉ Quân, Vũ Anh điện đại học sĩ Vương Kiệt còn có thập ngũ a ca Gia Thân Vương Dung Diễn và thập nhất a ca Thành Thân Vương Dung Tĩnh.

Đám đông nhìn thấy quân tình khẩn cấp đến từ Vân Nam nhất thời không biết hung hay cả, đều im lặng lặng lẽ quan sát sắc mặt Càn Long.

Càn Long bản lĩnh lớn, mặc dù ông biết nhất định chiến sự ở miền Nam có vấn đề nhưng sự ung dung trầm định không cuống quýt đã được nuôi dưỡng cả đời luôn hiện hữu chỉ thấy hoàng đế thông thả cầm lấy bức quân báo, lão luyện mở ra, sau đó lôi ra từ bên trong một bản tấu.

Mặc dù Lưu Dung và đám cận thần đều rất muốn biết nội dung bản tấu của A Quế, nhưng Càn Long không nói bọn họ sao dám mở miệng chứ. Bọn họ chú ý thấy Càn Long vừa nhìn nội dung trên bản tấu, cơ mặt đã giật giật, trong mắt dường như lộ ra chút thất vọng và chán nản.

“A Quế đã bại trận ở Miến Điện rồi” Càn Long sau khi xem xong liền nhẹ nhàng đặt bản tấu lên bàn, nói với đám đại thần.

Bọn Lưu Dung mặc dù có dự cảm cũng đoán được bản tấu kia không phải là chuyện tấu nhưng khi nghe tin A Quế thất bại, cũng khiến bọn họ nhất thời không tiếp nhận được. Đại soái có kinh nghiệm lãnh binh nhất Nước Đại Thanh lại bại trận dưới tay quân Miến Điện!

Càn Long nhìn bộ dạng mấy vị đại thần có chút chán nản nói: “ Các khanh cũng xem đi”

Đám quan thần liền cầm lấy bản tấu lên xem thì ra sau khi A Quế đến Miến Điện thay thế cho Phúc Khang An, ngày thứ ba đã gặp phải đại phản công của người Miến. Quân Thanh do không thành thạo địa lí địa phương, lại thêm thủy thổ không phục, binh sĩ 8 9 phần đều bị bệnh ác tính, cho nên trong trận chiến “đồ tăng bảo” của người Miến Điện, rất nhanh chóng bị quân Miến tiêu diệt mất 8 vạn đại quân, số tàn binh bại tướng còn lại đã rút về Vân Nam.

Trong bản tấu A Quế mộ mặt thỉnh tội với Càn Long một mặt cũng nói nay ông ta đang chinh đồn nhân mã tại Vân Nam, đợi tập hợp đủ lương thảo sẽ quyết định mùa đông năm này lại đại phản công lần nữa, nhất định phai xoay chuyển cục diện hiện tại.

Lão Thập Nhất Dung Tĩnh nhìn thấy Lão Thập Ngũ Dung Diễn cúi đầu không nói, muốn thể hiện trước mặt Càn Long chút nên lấy hơi, làm bộ nói chuyện khoáng đạt, sang sảng nói: “ Hoàng a ma, con thấy A Quế không chắc là bại đến mức thảm thế, hay là A Quế tự nhận quá nặng nề rồi? Trước đây con nghe Phúc Khang An nói... kì thực bọn Miến Điện binh bất cấm đã”

Dung Tinh còn chưa nói xong đã bị Càn Long ngắt ngang, “bất cảm ả? Bất cảm ả khiến chúng ta đánh mất 3 năm, hao tổn hơn nghìn vạn lạng bạc quốc khố, người chết không tính được, nếu lại cảm ả, nói không chừng lúc này binh lính Miến Điện đã đánh đến kinh thành! Trẫm thấy A QUẾ bại còn thảm hơn trên bản tàu nói nhiều, các ngươi giấy, mực ông ta dùng cũng thấy rồi, dùng giấy để tính nợ, mực thối viết bản tàu cho trẫm sao? Trẫm thấy A QUẾ đã bại đến mức hồ đồ, hoang mang quay về Vân Nam, đến quyền bản tàu cũng không mang theo” Càn Long càng nói càng lớn, nói đến câu sau cùng khiến cho Lão Thập Nhất Dung Tinh sợ đến mức quỳ xuống.

“Các người nói xem, trận này rốt cuộc có thể đánh tiếp không?” Càn Long hỏi.

“Đánh, đương nhiên đánh, Hoàng a ma, nhi thần xin được thỉnh anh người” Lão Thập Ngũ Dung Diễn quỳ xuống nói.

“Con ư?” Càn Long nhìn Dung Diễn đang quỳ trên đất, hỏi “ Con định đánh thế nào?”

“Bẩm Hoàng a ma, kì thực vừa rồi Thập Nhất Ca nói không sai, binh lính Miến Điện quả thật bất cảm ả, còn mạnh hơn người Mông Cổ, người Hồi, binh lính Miến Điện 5 đối 1 cũng không phải là đối thủ. Trước đây con cùng lão tướng Phó Hằng xuất chinh Miến Điện nên biết những điều này. Bọn họ tin phạt kì thực quân hòa thượng binh, nhìn thấy máu là sợ xanh mặt, hai tay chấp tay cầu khẩn. Tuy nhiên bên đó ngày nào cũng mưa, đi đâu cũng chỉ thấy nước, nên binh lính Miến Điện trốn vào trong rừng, nháy mắt là không thấy đâu nữa, năm đó là tháng 11, Miến Điện đang có mưa lớn, ngoài 20 bước là không nhìn thấy người đâu nữa đâu đâu cũng xám xịt, nhưng bọn hòa thượng binh nói không chừng có thể chui ra từ bất cứ chỗ nào...” Dung Diễn cúi đầu, không quan tâm mấy người còn lại đang ngạc nhiên thế nào, nói một hơi những suy nghĩ trong lòng.

Càn Long vừa nghe vừa gật đầu, đợi con trai nói xong, trong lòng đã có chủ ý nên đột nhiên hỏi: “ Lưu Dung, Khanh thấy thế nào?”

Khả năng nhìn sắc mặt của Lưu Dung đã đạt tuyệt đỉnh, nhìn thấy sắc mặt Càn Long liền biết Hoàng đế muốn dành kì công này cho thập ngũ a ca Dung Diễn nên bước lên trước bẩm: “ Những gì Thập ngũ gia nói đều là kinh nghiệm hành quân tác chiến, thần thấy nhất thiết phải đánh, nếu không một khi xung đột lên cao, sẽ gây loạn biên cương. Ngoài Miến Điện, còn có Việt Nam và Nepal. Mấy năm nay mấy nước này cũng thường gây sự ở biên cương, một khi chúng ta bất lợi trong chiến sự với Miến Điện thì Việt Nam và Nepal nhất định nhân cơ hội này làm loạn”

Thập nhất Dung Tinh vốn muốn thể hiện trước mặt Hoàng Thượng không ngờ lại bị Dung Diễn chiếm mất ưu thế, nên cung không cam nguyện, bò trên đất nói: “ Hoàng a ma, trước đây triều đình chúng ta mấy lần dùng mình đánh biên cương dường như đều vì lương thảo không đủ, hậu viện vô lực nên thất bại, nhi thần nghĩ lần tác chiến với Miến Điện cũng thế, hậu viện nhất định phải được bảo đảm”

“Nói đúng lắm” Càn Long mỉm cười, “Dung Tinh, con nay cần kiêm quản thêm hộ bộ, lần này tác chiến với Miến Điện, sẽ do con lo việc trừ tập lương thảo, bảo đảm hậu viện”

Dung Tinh nghe xong đàn mặt, người khác ovr tiền phong kiến công lập nghiệp mình lại ở đằng sau may áo cho người ta, thật là chuyện đen đủi sao cứ đổ lên đầu mình, nhưng lời hoàng thượng nói là thánh chỉ, sao dám do dự nên đành phải bẩm: “ Nhi thần tuân chỉ”

Mặc dù Càn Long chưa chỉ định Dung Diễn sẽ lãnh binh chinh phạt Miến Điện nhưng những người có mặt đều biết dụng ý của Càn Long, Dung Diễn vô cùng hưng phấn vội ra hiệu với Lưu Dung, ý là “ người mau nói đi” . Lưu Dung đương nhiên biết lão thập ngũ nghĩ gì, nên nói với Càn Long: “ Phúc Khang An và A

Quế hai lần dùng binh đều tổn thất lớn, vì thần nghị trận này nếu đánh không có 8 trăm vạn lạng không xong xin hoàng thượng lệnh cho Hộ Bộ sớm lo liệu”

Dung Tinh nghe đến 8 trăm vạn lạng cái đầu bống lớn lên còn chưa đợi Càn Long mở miệng liền nói: “Hoàng a ma, nay quốc khố không có nhiều bạc thế, 800 vạn lạng nói kiểu gì cũng không thể kiếm đủ”

Càn Long cũng người hỏi: “Sao, còn chưa lên được đã rút bao thế ư? Nay Hộ Bộ còn có bao nhiêu ngân lượng?”

“Bẩm Hoàng a ma, nay quốc khố chỉ còn lại 4 nghìn vạn tệ tiền giấy đổi được 4 trăm vạn lạng” Dung Tinh đáp.

“Cái gì?” Càn Long nghe xong ngồi bật dậy.

“Bẩm Hoàng a ma, 4 trăm vạn lạng bạc trong quốc khố dùng để chi cho bổng lộc quan viên trong Kinh, kho lương mấy tỉnh phương Bắc mấy năm nay đều thu không bù chi, số tiền này là do Hòa Thân điều từ Nam Kinh đến. Tiền thuế và li kim hải quan của mười mấy tỉnh miền Nam đến nay đều nhập vào nha môn tài chính của Hòa Thân, Triệu Huệ ở Tân Cương và Hải Lán Sát, Phúc Khang An ở Vân Nam và quân khí của A Quế đều điều động từ chỗ Hòa Thân, ngoài ra khơi thông kênh rạch sông ngòi, lương đạo cùng đều lấy tiền từ chỗ Hòa Thân”

“Nói thế tức là quốc khố Đại Thanh đã chuyển nhà rồi, ngân lượng đều chảy về chỗ Hòa Thân?” Càn Long ngạc nhiên nói “Chuyện tiền giấy là thế nào, không phải nói chỉ cho mấy tỉnh ở Giang Nam dùng chính thức hay sao?”

Lưu Dung nhìn thấy sự việc cuối cùng đã gây ra sự cảnh giác nơi Càn Long nên vội bẩm: “Hoàng thượng, Hòa Thân ở Nam Kinh lập ra “ngân hàng để quốc Trung Hoa” nay đã lập chi nhánh ở Kinh Thành, tiền giấy của Hòa Thân ở kinh thành còn đặc dụng hơn ngân phiếu”

Sắc mặt Càn Long càng ngày càng trầm xuống, ông đi xuống khỏi ngai vàng, đi đi lại lại đột nhiên quay đầu nói với quần thần: “Các người đều về hết đi, Lưu Dung hãy ở lại”

Kỉ Quân lần này không nói câu gì, không phải ông ta không muốn nói, mà là quân vụ với ông ta là ngoại đạo. Nay nhắc đến Hòa Thân ông ta vừa định mở lời thì bị Càn Long đuổi về, trong lòng khó chịu, đại học sĩ Vương Kiệt đứng đằng sau vỗ vai ông ta cười nói: “Kỉ đại nhân, ngài đoán xem lần này hoàng thượng lưu Lưu Dung ở lại là có chuyện gì?”

“Chắc là xung quanh chuyện của Hòa Thân?” Kỉ Quân nói.

“Ta thấy hoàng thượng sẽ xử lý Hòa Thân. Hắn ta quá khoa trương ở Nam Kinh, nghe nói một số quan viên ở Nam Kinh sau lưng đều gọi hắn là “Giang Nam Vương”. Ở miền Nam lời của Hòa Thân còn đặc dụng hơn thánh chỉ hoàng đế. Kỉ đại nhân, ngài nghĩ xem, đến nước này không xử lý hắn thì e sau này về lâu về dài sẽ có biến” Vương Kiệt nói.

“Hòa Thân mấy năm nay đã làm không ít việc cho Đại Thanh ta, nếu không có hắn ta ở Nam Kinh lo liệu, e rằng quốc khố sớm đã âm mất rồi...” Kỉ Quân ưu tư nói.

“Lưu Dung là năng lai biện án triều Đại Thanh ta, thủ đoạn không kém phụ thân ông ta là Lưu Thống Huân, e rằng lần này Hòa Thân...” Lão Vương Kiệt nói rồi rời khỏi Tử cấm thành.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOoOo—

106. Chương 106: Vội Vã Cua Gái.

Ngày hôm sau, Thập ngũ a ca Gia Thân Vương Dung Diễn liền được Càn Long phong làm “Đại tướng quân vương” Lưu Dung bí mật được phong làm khâm sai đại thần. Hai người chuẩn bị gần mười ngày, sau đó chọn ngày rời khỏi Bắc Kinh. Dung Diễn dẫn theo 10 vạn đại quân điều từ Bắc Cổ Khẩu đến Vân Nam, còn Lưu Dung lần này lãnh mấy cận vệ đi trước.

Lưu Dung sau khi chia tay với Dung Diễn ở đại doanh Phong Đài lập tức phòng ngựa cấp tốc đi Nam Kinh, nhưng vừa đến Bảo Định thì có truyền từ Bắc Kinh đến: “ Thái hậu lão phật gia thăng thiên!

Lưu Dung là đại thần quân cơ lại là người hai đời nhận hoàng ân, nên nay... theo phép tắc ông ta nhất định phải về Bắc Kinh trừ biện chuyện tang lễ của thái hậu. Thế nhưng chiếu thư của Càn Long cùng đến với tin thái hậu thăng thiên, còn chưa đợi Lưu Dung ra lệnh cho thuộc hạ quay ngựa về Kinh thì đột nhiên nhận được chiếu thư của Càn Long, Càn Long trong chiếu cho biết không cần Lưu Dung quay lại, cũng không cần Lưu Dung lo chuyện tang lễ cho thái hậu mà nhanh chóng đi Nam Kinh điều tra Hòa Thân.

Lưu Dung bỗng thấy mờ lung, nếu nói Càn Long lần này cứng tay muốn tiêu diệt Hòa Thân cũng không cần cấp thiết như thế. Càn Long là đứa con có hiếu, quốc sự lớn thái hậu thăng thiên mà Càn Long không yêu cầu ông ta là đại thần quân cơ quay về Bắc Kinh trừ biện, quả thật có chút bất thường.

Lưu Dung mặc dù không hiểu cách làm của Càn Long nhưng ông ta cũng nghĩ thấy mùi tàn khốc, ai dám đe dọa đến giang sơn xã tắc Đại Thanh, thì Càn Long tuyệt đối không nương tay, cho dù người là hoàng thân quốc thích hay là phong cương đại lại. Nay Lưu Dung đành tuân mệnh hành sự, sau khi nhận được chiếu thư bèn căn cứ quyết đoán lên ngựa ra lệnh : “ toàn tốc tiến lên”

Phương Bắc tháng 11 vô cùng lạnh lẽo, qua Thạch Gia Trang bắt đầu có tuyết lớn, càng đi về phương Nam thì tuyết rơi càng lớn. Đưa mắt nhìn, Sơn Xuyên Đại Địa đâu đâu cũng trắng toát, dường như là thể hiện sự bi ai với sự tạ thế của Hoàng thái hậu. Thiên không gió rít điên cuồng, tuyết rơi dày đặc, trong đám mây dày thì thoáng mới xuất hiện mặt trời nhợt nhạt, cũng chỉ đưa đến cho con người chút hi vọng mịt mù, hoàn toàn không có chút ấm áp của những ngày đã qua.

Tuy nhiên trong khí trời lạnh buốt, tuyết bay lả tả, Lưu Dung không dám lười nhác, có lúc phong tuyết rơi mạnh quá, liền đến dịch trạm lân cận trú chân, sau khi bình minh liền tức tốc lên đường, vừa đi Lưu Dung vừa nghe văng vẳng bên tai lời của Càn Long.

“Lưu Dung, nay trăm phong người làm khâm sai đại thần, mười ngày sau đi Nam Kinh xét xử Hòa Thân, trăm lần này cho người quyền truyền đoạn lâm cơ, lúc cần thiết có thể có quyền tùy ý hành động, không cần thỉnh chỉ”

“Hoàng thượng, nay tiến hành điều tra Hòa Thân e bất lợi với cục diện triều đình. Hơn nữa mấy năm nay Hòa Thân là đại thần tài chính của Đại Thanh ta, cũng đã ra sức giải quyết không ít vấn đề khó. Nay Triệu Huệ và Hải Lan Sát bộ ở Tân Cương, tổng binh Đại Tiểu Kim Xuyên, còn có chiến trận chinh phạt Miến Điện đâu đâu cũng cần núi tiền núi bạc mới có thể tiến hành được”

“Lưu Dung ơi, khanh hồ đồ rồi, ban đầu trẫm thấy Hòa Thân là bậc thầy xử lý chuyện tiền bạc mới cho hắn ở Nam Kinh lo chuyện tiền lương cho trẫm, sau này những việc hắn làm ở Nam Kinh đã đến bước quốc pháp không thể tha được, nếu không trừ bỏ, e rằng sau này còn nghiêm trọng hơn cái họa nơi biên cương. Hòa Thân ở mấy tỉnh lớn miền Nam lung lạc lòng người, lôi kéo quan viên các cấp, đúng là có mưu đồ làm phản, đó chính là cái họa lớn của Đại Thanh ta”

“Vậy vì thần lần này đến Nam Kinh lấy tội danh gì để bắt Hòa Thân?”

“Ta nói sao khanh không hiểu. Khanh nghe đây lần này khanh đi điều tra Hòa Thân không phải là cùm hắn đến Kinh thành là xong chuyện, nếu trẫm thật sự muốn giết Hòa Thân, thì trực tiếp lệnh cho Doãn Kế Thiện giết chết hắn rồi. Trẫm muốn điều tra rõ những việc làm của Hòa Thân trong hai năm nay ở Nam Kinh, hắn đang nắm hơn nửa tiền lương của Đại Thanh ta, sau khi bắt hắn nhanh chóng phái người đặc lực nắm chức nha môn tài chính của hắn, tuyệt đối không được vì chuyện bắt Hòa Thân mà khiến cho cái gì cũng không có đầu mối nữa”

“Hoàng thượng, thần hiểu ạ...”

“Khanh lần này rời khỏi kinh nhớ mang theo lệnh tiễn kim bài của trẫm, lúc cần thiết có thể điều động quân đội trong khu vực Lương Giang”

“Lần này nếu ta không bắt được Hòa Thân, xem ra cũng không có cách nào quay về kinh giao chỉ nữa...”
Lưu Dung trầm nghĩ.

Lúc này nhìn thấy trong phong tuyết lớn có một con ngựa khấn chạy đến, mặc dù tốc độ ngựa đã đến cực điểm, nhưng người ngồi trên lưng không ngừng dùng roi quất mông ngựa. Con ngựa trong chớp mắt đã chạy đến trước mặt khâm sai, Lưu Dung nhìn kỹ hóa ra đó là Thi Bảo Lâm người tâm phúc do ông ta phái đi.

Lúc này Thi Bảo Lâm xuống ngựa đi đến trước ngựa của Lưu Dung, sau khi bái lễ bèn thở dốc rồi bẩm báo: “Lưu trung đường, tại hạ đã gặp Hoàng Thiên Bá ở Tề Nam, truyền đạt cho ông ta lệnh của trung đường đại nhân, nay Hoàng Thiên Bá đã soái lĩnh 13 thái bảo hỏa tốc đi Nam Kinh, khoảng mười ngày sau có thể đến chỗ Tổng đốc Lương Giang Doãn Kế Thiện, 50 người của hình bộ cũng đã theo mệnh lệnh của đại nhân theo đường thủy nhanh chóng tiến đến Nam Kinh, bọn họ sẽ theo kế hoạch gặp đại nhân ở Dương Châu, ngoài ra sau khi đại nhân đến Dương Châu, thì khách sạn ăn nghỉ cũng đã được sắp xếp xong xuôi”

“Được người lập tức đi gặp tuần phủ Giang Nam Diêm Kinh Minh và tuần phủ Triết Giang giao thư của ta tận tay cho họ” Lưu Dung ra lệnh.

“Tại hạ tuân lệnh” Người kia đáp một tiếng rồi nhận thư của Lưu Dung, sau đó quay người lên ngựa phóng đi.

“Hòa Thân ơi Hòa Thân không phải Lưu Dung ta lòng dạ hiểm ác ra tay tàn nhẫn mà là hoàng thượng không dung người...” Lưu Dung nói một mình.

Lưu Dung trên đường đi điều binh khiển tướng như thế, bận suốt ngày, nhưng Hòa Thân đang ở Nam Kinh lúc này lại vô cùng ung dung nhàn nhã, không hề lo lắng gì về chuyện này.

Giang Nam tháng 11 mặc dù cũng lạnh nhưng không đến mức buốt giá như ở miền Bắc, chỉ rơi ít tuyết, gió Nam ẩm ướt mang theo chút ẩm áp, Hòa Thân đang cùng Lưu toàn đón tuyết rơi, nhàn tản đi dạo trên phố.

“Lão gia, hôm qua có nhận được thư của Thành Thân Vương Phủ ở Kinh Thành chuyển đến nói hoàng thượng mấy hôm nay rất có khả năng sai Lưu Dung đến Nam Kinh, Lưu dung có khả năng là nhằm vào chúng ta mà đến. Lão gia, chúng ta không thể không phòng” Lưu Toàn nói.

Hòa Thân xoay cái quạt trong tay cười: “ Ta nói tiểu tử ngươi sao không có chút cảm hứng nào thế, không nhìn thấy lão gia ta đang thưởng tuyết hay sao?”

“Vâng vâng đợi lão gia thưởng xong chúng ta hãy từ từ trao đổi” Lưu Toàn cười “ hay là nô tài cùng lão gia đến chỗ Tô cô nương xem xem”

Hòa Thân thấy vui ngày “ Tên tiểu tử*** này quả là nhìn thấu lòng ta” nên gật đầu cười: “Đi trước dẫn đường”

Lưu Toàn đi trước, trong lòng thầm nói: “ Chủ nhân thật lợi hại, họa kẻ đầu mà còn tâm trạng đi tán gái”

Dường như đã trở thành thói quen Hòa Thân sau mỗi lần làm xong việc lớn, thì tự nhiên nghĩ đến Tô Kỳ Nhi, nói cho co, hẳn gặp Tô Kỳ Nhi không chỉ vì có tình ý mà còn vì nhìn thấy cô là hẳn có cảm giác thoải mái.

Tô Kỳ Nhi ban đầu còn thăm dò hẳn về chuyện của Liễu Doanh Doanh và Vương Vũ Chu, nhưng từ sau khi có đụng chạm thân xác với Hòa Thân, không nhắc đến bọn Vương Vũ Chu nữa, chỉ một mực đối tốt với hẳn đúng là ra dáng “chỉ cần có được không kể ngày dài đêm lâu” đây đúng là đạo đức nghề nghiệp mà một người tình tiêu chuẩn phải có.

Tô Kỳ Nhi chắc là không nên sinh ra ở thời đại này, bất luận là ngôn hành cử chỉ, hay là ăn mặc Hòa Thân đều thấy cô có chút cá tính hiện đại(thế kỉ 21) điều này khiến hẳn có được cảm giác ve vãn đã lâu không có.

Lần trước khi hẳn đã ấn được Tô Kỳ Nhi lên giường, khi lột váy và nội y của cô, hẳn phát hiện quần lót của cô vừa mỏng vừa chặt vô cùng lộ mông, căn bản không giống với quần lót mà những cô gái cùng thời mặc vừa rộng vừa to, phong tình đó khiến hẳn vô cùng mãn nguyện.

Nay hẳn đã khiến cho Henry và bọn Tây vô cùng khâm phục lại đổi tên “ngân hàng Doanh Châu” thành “ngân hàng đế quốc Trung Hoa” tiến giấy phát hành qua lần cải bản toàn diện thứ nhất, ngoài ra trong thời gian “nghịệp dư” còn nhận “ hội trưởng tổng hội công thương Giang Nam” có thể nói mấy tháng nay hẳn tối tăm mặt mũi, đã sớm muốn quần lấy Tô mỹ nhân, nay đúng lúc nhàn rồi, cũng là thời kì hoàng kim điều tình, nên hẳn chưa đến sân lớn Tô gia đã bắt đầu suy nghĩ miên man rồi.

“Ha ha.. Lưu dung tiểu tử ngươi định đến Nam Kinh bắt ta ư, còn ta, ta còn phải tranh thủ thời gian đi tán gái, chúng ta ai bận việc người nấy vậy” Hòa Thân cười thâm trong lòng.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

107. Chương 107: Sức Hút Của Bộ Mông.

Trong xưởng dệt Tô gia sớm đã ồn ào, công việc ở đây đã bắt đầu vận hành như trước đây, Hòa Thân lúc này rất muốn gặp Tô Kỳ Nhi, cũng không có tâm tư đi chào hỏi công nhân trong công xưởng, cho nên đi vòng qua cửa lớn công xưởng đi thẳng vào sân lớn nhà Tô gia.

Lúc này đã đến sáng theo thời gian hiện đại khoảng hơn 9h sáng, nhưng vì có tuyết nhỏ, nên giống như sáng sớm giữa đông, sân lớn Tô gia ngoài mấy người hầu già dậy đúng giờ lo việc, số còn lại vẫn còn nằm trong chăn. Từ khi phụ thân của Tô Kỳ Nhi là Tô Cảnh Thiện tạ thế, Tô Kỳ Nhi khoản đãi hạ nhân, vọn người kia liền nuôi dưỡng thói quen ngủ muộn dậy muộn

Sân lớn Tô gia đối với Hòa Thân mà nói đã sớm quen thuộc không cần người nhà đi báo, càng không cần người hầu dẫn đường. Hắn đến trước căn lầu nhỏ nơi Tô Kỳ Nhi ở, nhìn thấy căn phòng đầy mê hoặc trên tầng hai, dẫn Lưu Toàn đi thẳng lên trên.

Trên lầu vắng lặng, Hòa Thân vừa định bước lên gõ cửa, thì cửa đột nhiên bật mở, mùi phòng con gái xộc ra, A hoàn Cẩm Tâm lười nhác đi ra, nhìn thấy Hòa Thân và Lưu Toàn sáng sớm đã đứng trước cửa, Tiểu Cần Tâm cũng lại nói: “Hòa công tử, tiểu thư nhà chúng tôi...”

Lưu Toàn làm gì, nhìn thấy bộ dạng Tiểu Cần Tâm liền biết là Tô Kỳ Nhi nhất định chưa ngủ dậy, thế đúng là bọn họ đến quá đúng lúc.

Hòa Thân nghĩ: “Còn chưa gì? Không phải là còn chưa dậy hay sao, ta muốn chính là lúc này” nên co chân bước vào phòng

“Hòa công tử, tiểu thư nhà tôi tối qua cả đêm không ngủ, hiện đang ngủ” Cần Tâm giơ tay định ngăn Hòa Thân lại.

“Cần Tâm cô nương, cô không biết sao? Lão gia nhà chúng tôi đến tìm Tô tiểu thư vì có chuyện lớn cần thương lượng, bọn họ đã hẹn từ trước rồi, nay đã quá giờ rồi... chúng ta là hạ nhân không nên can thiệp vào” Lưu Toàn vừa cười tủm tỉm vừa đưa đẩy với Tần Tâm, vừa kéo cô đi vào một căn phòng bên cạnh.

Hòa Thân thầm cười: “Chỉ có Lưu Toàn hiểu lòng ta”

Căn phòng của Tô Kỳ Nhi đúng là ấm áp, vừa vào phòng đã có một làn hơi ấm bao trùm lấy Hòa Thân, hắn nhẹ nhàng đi qua gian ngoài, đi vào phòng ngủ của Tô Kỳ Nhi. Trong phòng tranh tối tranh sáng, vô cùng ấm muội, nhìn qua tấm màn màu hồng mỏng manh đã thấy Tô Kỳ Nhi đang ngủ trên giường.

Hòa Thân tim đập dồn, mặc dù hắn đã sớm có quan hệ xác thịt với Tô Kỳ Nhi, nhưng khi cô đang ngủ, cũng chưa từng tiếp cận cô. Mang theo sự hiếu kỳ vô hạn và tâm lý xem trộm, hắn nhẹ nhàng dùng tay xô tấm voan mỏng màu hồng trước giường.

Bên ngoài tia sáng xuyên qua màn cửa, chiếu rọi lên khăn trải giường, càng khiến Hòa Thân không ngờ chính là Tô Kỳ Nhi không mặc gì đi ngủ, bộ mông hấp dẫn không biết lúc nào đã kên lên khỏi chăn bông, hứng lấy tia sáng đó.

Hòa Thân ở kiếp trước rất thích phần mông phụ nữ, ban đầu khi ở Bắc Kinh dựa vào sự mẫn cảm cao độ của hắn với bộ mông phụ nữ mới phát hiện ra Vương Vũ Chu và Liễu Doanh Doanh là nữ giả nam.

Bộ môn hấp dẫn của phụ nữ càng dễ dàng kích thích dục vọng của đàn ông, Hòa Thân cũng nghiên cứu kỹ nhất bộ phận này của phụ nữ, cơ thể Tô Kỳ Nhi được che đậy dưới lớp chăn bông, nơi vừa ẩn nấp vừa có cảm giác bảo vệ, phần môn đầy mơ tưởng này với hắn như là sự mở cửa toàn phương vị.

Hòa Thân lúc này mới hiểu vì đối diện với bộ môn phụ nữ, nên tâm lý đàn ông bị kích thích cảm giác muốn xâm nhập, cho nên mới nghe đến hay nhìn thấy một số đàn ông nhân cơ hội trên xe bus hoặc xe lửa sờ mó môn phụ nữ.

Lúc này hắn nhìn thấy phần môn quyến rũ vừa ánh lên vẻ láng mịn như quả táo, đường cong mượt mà láng mịn, trong đầu hắn bắt đầu mong tưởng đến cảm giác, mở hai tay, men theo đường cong bộ môn trượt vào bên trong, rồi men đến phần thấp nhất của cơ thể phụ nữ.

Sau khi dâm ý bùng dậy Hòa Thân không muốn kinh động Tô Kỳ Nhi, nên nhẹ nhàng thả lớp voan mỏng, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, lúc này ánh sáng chiếu lên môn Tô Kỳ Nhi đã bị ngăn lại, sự trắng trẻo của cánh môn lộ ngoài chăn lúc này nay biến thành màu cổ đồng, nhất thời sự mê hoặc bản năng phụ nữ trỗi dậy đến cực độ.

Hòa Thân cứ thế chìm đắm trong khoái cảm vô hạn, đứng mà nhìn, thưởng thức một lát, thấy chưa đã cơn nghiện, nhìn thấy Tô Kỳ Nhi đang ngủ rất ngon cho nên chậm chậm dựa người vào, bắt đầu tận hưởng. Hắn muốn dùng tay nhẹ nhàng thể nghiệm chỗ đàn hồi và giòn giòn, viên mãn nhất trên người Tô Kỳ Nhi, lại càng muốn dùng răng cắn một cái, thể nghiệm sự mãn nguyện tâm lý mãnh liệt sở hữu, nhưng vẫn kiềm chế được, vì như thế sẽ làm cô tỉnh giấc, cho nên hắn khẽ cúi đầu dùng mũi ngửi xung quanh bộ môn Tô Kỳ Nhi ngửi lên, hạnh phúc cảm nhận mùi vị và sức sống nguyên sinh thái trên người phụ nữ.

Cứ thế phần môn toát lên mùi vị phụ nữ khó dùng ngôn từ biểu đạt được của Tô Kỳ Nhi, khiến cho Hòa Thân quên mất động tác tiếp theo, cứ chìm đắm trong đó. Đang lúc hắn chìm đắm mê không dứt ra được thì đột nhiên nhìn thấy chỗ trơn và mềm mại nhất trong đùi Tô Kỳ Nhi có một lớp ẩm ướt.

Hắn không kiềm được nữa giờ tay lật lớp chăn mỏng bằng lụa trên người Tô Kỳ Nhi, cơ thể Tô Kỳ Nhi lộ ra hoàn toàn.

Hòa Thân học chuyên ngành khoa học công nghệ, không thể dùng ngôn ngữ như thơ để hình dung cảm nhận lúc này, chỉ thấy cơ thể xinh đẹp của Tô Kỳ Nhi, giống như nước lưu động, cũng như dòng sông lúc chiều tà. Cảm giác tươi mới, tự nhiên, thoải mái khiến hắn thể nghiệm được hạnh phúc quay cuồng.

Còn chưa dục vọng ngùn ngụt xô hắn lên trước, thì Tô Kỳ Nhi đột nhiên trở lưng, hai cái tay móc vào cổ Hòa Thân, đôi môi mềm mại, ướt át hôn lên môi Hòa Thân.

Hòa Thân vừa định nói, “được thôi, thì ra nàng đang tỉnh” nhưng chưa đợi hắn mở mồm, cái lưỡi mềm mại của Tô Kỳ Nhi đã đẩy vào miệng hắn.

Hòa Thân nghĩ: “Đúng là câu “ vô thanh thắng hữu thanh” cho nên hai tay ôm lấy cô, hai người trong phút chốc đã quấn nhau trên giường.

Đây đúng là bữa tiệc song trùng thể xác và tinh thần. Ánh mắt Tô Kỳ Nhi bình thường truyền cảm, nay biến thành mơ hồ, đôi môi đầy đặn không ngừng hôn lên cổ Hòa Thân, ban đầu cặp đùi rắn chắc thon dài của cô còn khép chặt nhưng sau đó thần bí mở ra, kẹp lên người Hòa Thân.

Cứ thế, hai người âu yếm vuốt ve một hồi lâu, Hòa Thân cắn tai trêu: “Ta muốn vào bên trong, có được không?”

“Không được...” Tô Kỳ Nhi hôn Hòa Thân, nũng nịu nhìn hắn.

“Không được... nàng cản được ta ư?” Hòa Thân dùng hai tay ôm lấy bộ ngực nàng, cười dâm nói.

“Vậy chàng còn hỏi gì nữa...”

“Chỗ đó của nàng đã bắt đầu hoan nghênh ta rồi, ta không vào, nó sẽ chảy nước miếng mất... đúng không?”

“Chàng xấu quá”

Tô Kỳ Nhi nói, dùng hai tay ôm chặt eo Hòa Thân, chân cũng thuận thể chàng ra, phần bụng bằng phẳng mềm mại uốn lên, hợp tác.

“Ừ, aida, nàng,,,” Hòa Thân cắn răng hét “... vào đi, dùng tay nắm lấy đưa nó vào”

“Được rồi, chàng dùng lực mới vào được...”

“...đã không”

“Đã... nhưng có hơi đau... chàng chậm chút...”

“Được chưa?”

“...Không đau nữa rồi... chàng nhanh chút...” Tiếng thở hổn hển của Tô Kỳ Nhi đã biến thành tiếng rên rỉ sung sướng, hai tay vuốt ve trước ngực Hòa Thân, eo nàng cũng bắt đầu chuyển động.

“Nàng lên trên đi...” Hòa Thân nói

“Không... chàng đúng là không đoan chính... không”

“Lên trên thử xem, còn thích hơn thế này”

“Không”

“Lên đi”

Hòa Thân ôm lấy ... xoay người, rồi ấn người cô lên người mình, “Nàng chuyển động đi... đã không?”

Hai cánh tay trắng trẻo của Tô Kỳ Nhi tì lên vai Hòa Thân ban đầu chỉ là chuyển động để tìm khoái cảm, sau đó đột nhiên rướn người, bắt đầu vận động thực sự

Sau khi thâm nhập và hòa tan, càng khiến họ cảm thấy sự thả lỏng và mãn nguyện tâm lý vô cùng.

Sau mấy đợt làm cho Tô Kỳ Nhi rên rỉ, Hòa Thân mới đạt được đỉnh khoái cảm, dần chìm vào giấc ngủ.

“Hòa công tử dậy đi” không biết đã mấy giờ rồi, Tô Kỳ Nhi đã mặc xong áo quần, mái tóc đen buông trước ngực, lay lay ngực Hòa Thân.

“Nàng hãy để ta ngủ trên giường nàng chút...” Hòa Thân mở mắt nhìn Tô Kỳ Nhi xinh đẹp nói.

“Hôm nay thiếp đã nói chuyện với đám công nhân rồi, phải phát lương cho họ, không thể chậm trễ, không phải chàng thường nói là thiếp phải giữ chữ tín với đám công nhân hay sao?” Tô Kỳ Nhi nhào đến bên tai Hòa Thân dúi dằm nói.

Hòa Thân bị hơi thở thơm tho của cô làm cho vô cùng sướng khoái, giơ tay ôm cô vào lòng, thơm mạnh lên khuôn mặt cô, cười nói : “ Không phải là phát lương cho công nhân hay sao? Phải gấp thế sao, không phải còn sớm hay sao?”

“ Chàng không biết mỗi lần phát lương người chổ tài vụ đều bận hơn nửa ngày, thiếp còn phải đứng bên giục, có lúc không đủ tiền lẻ, phải phai người đi ngân hàng đổi...” Tô Kỳ Nhi đã tỉnh dậy từ trong giấc mộng ngọt ngào ban nãy, quay lại với vai trò hàng ngày.

Hòa Thân nghe đến chuyện phát lương độ nhiên nghĩ đến những đơn vị tiền kiếp nhờ ngân hàng thay họ phát lương nên cười: “ Sau này chúng ta nhất thiết phải viết một tờ phiếu khi phát lương, cho họ đến ngân hàng nhận tiền là được rồi, trong “ ngân hàng đế quốc Trung Hoa” có đủ tiền lẻ”

“Tốt thì tốt nhưng như thế khiến cho hai vị tỉ tỉ Vũ Chu và Doanh Doanh tổn sức...” Kỳ Nhi cười nói.

“Không thể nào, bọn họ không thiếu người, chuyện này cũng coi như họ rèn luyện nghiệp vụ, tiền của công nhân tạm thời không tiêu, hãy gửi vào ngân hàng như thế vừa có lãi vừa an toàn, lại tăng thêm tiền vốn cho ngân hàng không phải tốt đẹp cả hai đằng hay sao?” Hòa Thân nói.

“Thế chúng ta hãy thử xem” Tô Kỳ Nhi hưng phấn nói.

“Thử thì thử” Hòa Thân nhìn thấy ngực bên trong áo Tô Kỳ Nhi còn chưa hết pháp phòng, ham muốn ban nãy lại bùng dậy, lật người đè Tô Kỳ Nhi lên giường, cười: “ Thế nàng hãy để ta thử lần nữa”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

108. Chương 108: Chuẩn Bị Nghênh Chiến.

Đến tận chiều Hòa Thân mới toàn thân dễ chịu rời đi ra khỏi sân lớn nhà Tô gia, đang định hỏi chuyện Lưu Dung, thì Lưu Toàn bước lên báo cáo: “ Lão gia, vừa nhận được tin từ Bắc Kinh, trong thời gian trừ biện tang lễ thái hậu, hoàng thượng đã tiến hành điều chỉnh quan trọng đối với đại viên triều đình, đầu tiên là điều lão tướng Nhạc Chung Kỳ bên Thanh Hải về Kinh nhậm chức Lệ tổng đốc, tổng binh lớn nhỏ Kim Xuyên Ngạch Sâm Đặc về Bắc Kinh nhậm chức Cửu môn đề đốc, phò mã gia Đa Luân của hoàng thượng được bổ nhiệm làm Đề đốc của Phong đài đại doanh, ngoài ra Nhuệ Kiện Doang Tây Sơn còn đổi một viên phó tướng tên là Ân Bảo, thống lĩnh quân đóng tại Mật Vân do nô tài Bao Y của Gia Thân Vương đảm nhiệm.

Hòa Thân nghe Càn Long có động thái lớn thế trong thời gian quốc tang, đang định hỏi Lưu Toàn rốt cuộc là như thế nào thì thấy sắc mặt Lưu Toàn chùng lại nói: “ Lão gia còn có tin nữa, tổng đốc Lương Quảng Lý Thị Nghiêu đã nhận được chỉ lên kinh rồi, nghe nói còn bãi chức điều tra giao cho bộ hình luận tội”

Tin này khiến Hòa Thân thấy lạ, sống chết của Lý Thị Nghiêu hẳn không hề quan tâm, quan trọng là con đường mà Lý Thị Nghiêu đi ở Quảng Châu và hẳn là như nhau, cùng thực hiện chính sách kinh tế, nhưng cách làm có sự khác nhau. Nay đột nhiên lại bị triều đình điều tra trị tội, đây không thể không nói chính là điềm báo trước khi ra tay với hắn, nên hỏi: “ Thế ai thay chức tổng đốc Lương Quảng của Lý Thị Nghiêu”

“Thầy giáo của Gia Thân Vương, Chu Quế Chu đại nhân” Lưu Toàn đáp.

“Thì ra là lão bảo thủ đó..” Hòa Thân tự nói một mình.

Từ động thái này của triều đình có thể thấy, cục diện càng ngày càng rõ ràng Càn Long sẽ ra tay với hắn. Nói thì nói, gây thì gây nhưng “ trên chiến lược coi thường kẻ địch, chiến thuật coi trọng kẻ địch” chính là phong cách của Hòa Thân, để đánh một trận ra trò, khi quay về Thiêm viên, hắn bắt đầu tỉ mỉ lên kế hoạch nghênh chiến.

Đầu tiên là vấn đề binh lính, nay “ đoàn hộ vệ Nam Kinh” của hắn đã phát triển lên đến hơn 1 nghìn người, ban đầu là nhằm bảo vệ trị an ở Nam Kinh nhưng cũng là nuôi dưỡng một cánh quân chi trưởng cho riêng hắn. Nay xem ra việc bảo vệ trị an ở Nam Kinh không cần thiết nữa, nên đánh số cũng nên thay đổi.

Đối với việc kiến chế phức tạp bộ đội, Hòa Thân căn bản không hiểu đến này không biết một đoàn một soái rốt cuộc có bao nhiêu người, đối với trung tá, thượng tá, trung úy, đại úy, đại tướng lại càng không biết. Hắn chỉ nhớ lúc nhỏ hạ lục chiến cờ thì cao nhất là ư lệnh, bên dưới có quân trưởng, sư trưởng, lữ trưởng, đoàn trưởng.... ngoài ra hắn không biết thêm gì nữa, nếu nói dựa theo biên chế quân đội hiện đại để tổ chức lại cánh quân, thì đúng là không làm được. Nghĩ đi nghĩ lại, dứt khoát theo hạ lục chiến kì là được rồi, vừa dễ nhớ vừa rõ ràng, quan của ai to quan ai nhỏ nhìn là thấy, chỉ huy cũng thuận tiện.

Đối với việc đánh số bộ đội hơn 1000 người cũng là vấn đề, gọi là đội gì, đoàn gì nghe có khí phách của người nghèo, gọi hoàng tráng quá nghe có chút tự cao tự đại, tên không thực mình cũng thiếu tự tin. Hắn nghĩ một hồi lâu sau đó quyết định đổi tên “ Đoàn hộ vệ Nam Kinh” thành “ Đệ nhất quân đế quốc Trung Hoa” mặc dù số người không đến số lượng một quân nhưng đây cũng là chưa không gian cho sự phát triển sau này, Lưu Toàn là quân trưởng, bên dưới thành lập hai sư 001, 002, hai sư mỗi sư 500 người, do Tạ Phi Kiếm và Đỗ Tự Kiệt làm sư trưởng.

Lưu Toàn qua mấy năm cọ sát, nhận chức quân trưởng cũng có phong độ lắm rồi, những chuyện nhỏ còn lại, như quân quy quân kỉ, vũ khí trang bị, làm thế nào để điều khiển tác chiến và quân quan cấp dưới sẽ được bố trí như thế nào... đều có thể xử lý được, những việc này đương nhiên cũng không cần Hòa Thân phải suy nghĩ.

Hòa Thân biết hơn 1 nghìn quân mặc dù đều là quân tinh nhuệ, nhưng so sánh với hơn trăm vạn đại quân triều Thanh thì không khác gì lấy trứng chọi đá, nói không chừng một trận là nát hết. Nhưng phân tích tình hình hiện nay, Càn Long còn không muốn sử dụng vũ lực trực tiếp với hắn nếu không sẽ không cử Lưu Dung tên văn quan mưu sâu kế hiểm đến Nam Kinh rồi, dứt khoát đã phải cử một đại tướng quân mang theo mấy vạn người đến không phải sẽ xong rồi sao?

Mấu chốt bây giờ chính là làm sao đối phó Lưu Dung, nếu kéo Lưu Dung xuống ngựa nói không chừng còn có thể giúp mình có được một khoảng thời gian rất lớn. Thế nhưng Lưu Dung nguy hiểm hơn tên A Quế kia, có lúc văn quan mưu sâu kế hiểm còn khó đối phó hơn võ tướng đánh giết giết, lần trước tại Khai Phong phủ Hà Nam đã bước đầu lĩnh giáo được sự lợi hại của Lưu Dung, mặc dù may mắn mà thắng lợi, thế nhưng thực sự khâm phục thủ đoạn của Lưu Dung.

Lưu Dung nếu nhớ thù năm đó, lần này nhất định có chuẩn bị mới đến, thế đúng là khó đối phó rồi. Chỉ cần cố chút lơ là thì lập tức lật thuyền, thế nhưng hắn không biết lần này Lưu Dung tung chiêu có trình tự

phương pháp như thế nào, cho nên đành phải lấy bất biến ứng vạn biến, ngoài tăng cường phòng bị, chỉ còn cách mật thiết chú ý đến bất cứ động tĩnh nào ở Nam Kinh.

Tiểu đảo trên biển Đông đã được cha con Thôi Minh làm rất bài bản, ngày kia sau khi lô vật tư xây dựng cuối cùng được chuyển đi, thì kì công trình thứ nhất coi như đã hoàn công. Có con đường lùi này, hẳn đã có niềm tin cơ bản: Nếu thật sự không được nữa, lão tử*** sẽ ra biển vậy.

Nhằm đạt đến sự hoàn mỹ, Hòa Thân trong chuyện này còn muốn tập hợp trí tuệ mọi người thu hút được lợi ích lớn hơn, trong cuộc họp mở rộng do hắn chủ trì, thành viên tham gia đều là những cận tín theo hắn mấy năm nay, vì bọn người này đều từng cùng hắn vào sinh ra tử, chuyện gì cũng từng trải qua, cho nên không cần thiết phải lấp liếm che giấu nữa. Mọi người theo thứ tự vừa ngồi xuống thì hắn liền thuyết minh sơ qua tình hình cho mọi người nghe, nhấn mạnh mấy lần rằng khâm sai đại thần Lưu Dung chẳng mấy ngày nữa sẽ đến Nam Kinh, lần này nói không chừng phải giao đầu với triều đình, tình hình vạn phần nguy cấp, hi vọng mọi người cho ý kiến, đóng góp ý tưởng, biện pháp.

Đỗ Tử Kiệt vì lần trước đánh đảo đã lập được đại công cho nên trước mặt Hòa Thân coi như người có uy tín, làng này đang lúc khí thế hăng hái khi nghe Càn Long muốn ra tay với bọn hắn, xô ghế đứng dậy chấp tay nói: “ Hòa đại nhân, tại hạ thấy không có gì to tát cả, dứt khoát đánh một trận với bọn chúng là được rồi”

“Đúng, ai sợ ai chứ, đến lúc đó chúng ta hãy chiếm lấy Nam Kinh tập hợp số pháo thu được của bọn Tây bọn chúng đến bao nhiêu tên cũng không sợ” Tạ Phi Kiếm vỗ ngực nói.

Hòa Thân trong bụng thầm nghĩ đến 4 chữ “ Nhất giới vũ phu” thì thấy Lưu Toàn đứng dậy thưa: “ Sợ, chúng ta sợ ai chứ? Quá quắt thì quyết một trận sống chết. Nay chủ yếu nhân mã của chúng ta quá ít, nếu có thể nghĩ cách khiến cho “ đệ nhất quân đế quốc Trung Hoa” nhanh chóng phát triển thì tốt quá”

Liễu Doanh Doanh và Vương Vũ Chu hôm nay cũng được mời đến, bọn họ nghe Lưu Toàn nói thế, Vương Vũ Chu không có phản ứng gì lớn nhưng Liễu Doanh Doanh lại không kiềm được nữa, đây là lần đầu tiên cô tham gia cuộc họp quan trọng như thế này, cũng coi như cô là người phụ nữ đầu tiên phát ngôn trong trường hợp này, nên khi Lưu Toàn còn chưa nói xong thì cô liền hăng giọng nói: “ Lưu Toàn, lời người nói thật vớ vẩn, nếu có thể khiến cho 1 nghìn người qua một đêm biến thành 100 vạn người, thì chúng ta còn phải lo lắng gì chứ?” Nói xong khề bĩu môi, thở phì phì nhìn Lưu Toàn.

Lưu Toàn sững ra, mặc dù trước mặt Hòa Thân hắn chỉ là nô tài, nhưng trong số những người có mặt ngoài Hòa Thân ra, thì hắn là quan to nhất, không ngờ Liễu Doanh Doanh thường ngày riu rít lại vỗ mặt hắn thế, nếu đổi là người khác hắn sớm đã nổi giận nhưng vì hắn biết quan hệ giữa cô với Hòa Thân nên mặc dù không bảo đảm sau này có thể trở thành Đại thái thái của Hòa Thân, làm nữ chủ nhân của hắn hay không nhưng là vợ bé của Hòa Thân thì chắc là Doanh Doanh cô nương không có vấn đề gì rồi. Vợ bé cũng là vợ, hắn sao dám đắc tội, cho nên vội cười hi hi nói: “Doanh Doanh cô nương, tôi chỉ nói suy nghĩ của tôi thôi, nói đúng hay sai xin cô chỉ giáo, cụ thể nên làm thế nào, còn phải đợi sự ra lệnh của lão gia”

Liễu Doanh Doanh còn định nhân cơ hội nói thêm nhưng đột nhiên Nhất Thanh đứng bên cạnh Hòa Thân đứng dậy nói với Hòa Thân: “ Hòa đại ca, nếu huynh muốn một trận sống chết với triều Thanh, muội có cách”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

109. Chương 109: Ba Thái Bảo.

Hòa Thân thấy được, mặc dù bọn người này trình độ không cao nhưng đến lúc mấu chốt cũng có thể đoàn kết làm một, cảm hận kẻ địch, đúng là nghĩa khí, nên mỉm cười hỏi: “Nhất Thanh muội có cách gì mau nói đi”

Nhất Thanh đến trước mặt Hòa Thân, ánh đèn chiếu rọi lên khuôn mặt xinh đẹp của cô, cô nhẹ nhàng nói: “Chuyện khác muội không biết thế nào nhưng nếu Hòa đại ca muốn phát triển một cánh quân trong thời gian ngắn, thì muội có cách. Phó giáo chủ Bạch Liên Giáo lãnh 15 vạn người đang tác chiến với quân Thanh ở Hồ Bắc, phó giáo chủ này vì có sự chia rẽ trong một số chuyện lớn với Giáo chủ cho nên hai người có sự ngăn cách, lại thêm ông ta tác chiến liên tục thảm bại, cho nên muốn đầu hàng triều đình. Thế nhưng cầu quan Mãn Thanh chỉ muốn giết hết bọn Bạch Liên Giáo để lãnh công lãnh thưởng, căn bản không quan tâm sự sống chết của bọn họ, đến nay nghe nói hai bên còn đánh nhau, nếu đại ca có thể cho họ một con đường sống, muội nghĩ bọn họ nhất định sẽ nương nhờ đại ca”

Hòa Thân nghĩ đây là cách hay đang định hỏi tình hình cụ thể thì không ngờ Liễu Doanh Doanh chen vào: “Nhất Thanh, cô đừng đưa ra chủ ý ngốc nghếch thế được không, người của Bạch Liên Giáo sao mà tin tưởng được chứ, bọn họ đánh nhau với triều đình bao nhiêu năm, lại có thể một lòng một dạ quy thuận Hòa đại ca ư? Cho bọn họ đến Nam Kinh, ngộ nhờ đến lúc đó bọn họ lại gây khó dễ cho Hòa đại ca thì sao?”

Hòa Thân nghĩ Liễu Doanh Doanh mặc dù là cô gái băng nhăng, nhưng nói những điều này cũng rất có lý, cho nên mỉm cười với Nhất Thanh, bảo cô nói tiếp.

Nhất Thanh không giống Lưu Toàn, trong mắt cô chỉ có Hòa Thân không để ý đến thái độ của Liễu Doanh Doanh, nhìn thấy Hòa Thân nhìn cô mỉm cười, nên coi như bên cạnh không có ai bèn nói tiếp: “Hòa đại ca không cần lo lắng với người của Bạch Liên Giáo, mặc dù bọn họ gia nhập Bạch Liên Giáo, đã cùng lãnh đầu từng đầu với triều đình, là cường đạo giết người không chớp mắt, kì thực bọn họ là bách tính nghèo khổ, tạo phản mang theo tội danh chu di cửu tộc, ai cũng không muốn thay đổi triều đại, chỉ vì kiếm cơm ăn mà thôi, nếu giúp họ không phải lo cơm áo gạo tiền, muội dám bảo đảm, cho dù cao quân hậu lộ trước mặt họ cũng không thể tạo phản”

“Quá có lý. Quan bức dân phản, điểm đó không giả được” Hòa Thân trầm tán thưởng, cười: “Nhất Thanh, nếu chúng ta thu phục Bạch Liên Giáo, muội xem cứ ai đi là phù hợp”

“Muội có thể dẫn đường, đến địa bàn của họ, muội hiểu quy tắc nội bộ trong Bạch Liên Giáo, bảo đảm có thể gặp được phó giáo chủ, thế nhưng sợ ông ta không tin muội, Hòa đại ca tốt nhất nên cử một người đáng tin đi cùng muội” Nhất Thanh đáp.

Hòa Thân ban đầu định cử Lưu Toàn đi nhưng nghĩ Nam Kinh nói không chừng có thể ngay lập tức long trời lở đất, đến lúc đó không thể thiếu được Lưu Toàn, hần đang do dự thì thấy Nhiệm Kiện đứng dậy nói: “Hòa đại nhân, tại hạ sẽ theo Nhất Thanh cô nương đi Hồ Bắc một chuyến”

Lưu Toàn nhìn thấy chuyện lớn như thế lại bị Nhiệm Kiện cướp mất nên cười với Nhiệm Kiện: “Người hãy ở lại phủ dẫn người bảo vệ sự an toàn của Hòa đại nhân, ta thấy nên là ta cùng đi với Nhất Thanh cô nương”

Hòa Thân nói: “ Không cần nói thêm nữa hãy để Nhiệm Kiện đi. Bộ đội của chúng ta vừa được cải biên xong, còn nhiều chuyện cần có Lưu Toàn ở lại lo toan, nếu có chuyện, đến lúc mấu chốt người phải ra sức cùng ta”

Hòa Thân nói thế, Lưu Toàn không thể tranh với Nhiệm Kiện nữa, đám đông im lặng chờ xem Hòa Thân sẽ bố trí bước tiếp theo như thế nào.

Hòa Thân đang định thương lượng riêng với Nhiệm Kiện và Nhất Thanh thì nghe Nhất Thanh nói: “ Hòa đại ca, còn có vấn đề huynh cần chuẩn bị kĩ”

Hòa Thân cười hỏi “Vấn đề gì?”

“Hòa đại ca, nếu quả thật có thể đưa 15 vạn người Bạch Liên Giáo đến Nam Kinh, cho bọn họ ở đâu, Hòa đại ca nên sắp xếp sớm, không thể để bọn họ giương chiêng gõ trống đi vào thành Nam Kinh. Còn nữa, muốn nuôi 15 vạn người này, mỗi ngày phải mất một món tiền lớn, lúc trước khi muối còn ở Bạch Liên Giáo, bọn họ phân phát người chuyên đi khắp nơi trù tập lương thảo, có lúc một tháng phải ăn trộm nhà mấy vị quan tam, phải cướp gia sản mấy hộ gia đình mới có thể duy trì” Nhất Thanh nói.

“Không thành vấn đề” Đột nhiên có một giọng nói dịu dàng vang lên.

Nhìn lại thì ra là Vương Vũ Chu, từ sau khi cô đến cũng đã sắp hai giờ, nhưng không hề nói một câu, nay nói đến chuyện tiền lương, không ngờ cô lại có thể bảo đảm như thế.

Hòa Thân nhìn thấy Vương Vũ Chu nói thế, bèn biết là tiền lương không có vấn đề gì rồi. Bởi vì ông ta mấy năm nay bất luận là trong thu nhập của xưởng dệt Tô gia hay là về vấn đề tiền nong khi làm ăn với bọn Tây, còn có các hạng mục thu nhập của nha môn tài chính dường như đều cho vào “ngân hàng để quốc Trung Hoa” do Vương Vũ Chu và Liễu Doanh Doanh phụ trách, trên thực tế hai năm nay Vương Vũ Chu là bộ trưởng bộ tài chính của hắn.

Wương Vũ Chu nói tiếp: “ Những chuyện cụ thể khác tôi không cần nói nữa, chỉ muốn nói rõ với mọi người: “ theo tài lực hiện nay chúng ta có không chỉ nuôi 15 vạn người, mà nuôi thêm 15 vạn người nữa cũng thừa sức”

“Người của Bạch Liên Giáo ở đâu cũng không thành vấn đề” Đỗ Tử Kiệt nói “Trước đây dải đất chúng tôi chiếm sơn lập vương đều là núi cao rừng sâu, đừng nói 15 vạn người mà 150 vạn cũng có thể ẩn nấp trong đó, không ai nhìn thấy. Thêm nữa khu vực lân cận Nam Kinh, vùng này có chuyện gì, chỉ cần Hòa đại nhân ra lệnh một tiếng, chỉ cần nửa ngày là có thể tiến vào thành Nam Kinh”

Hòa Thân thấy mọi chuyện đã tương đối, đang định tuyên bố tan họp ngày mai ai nấy lo việc của mình thì thấy Nhất Thanh đột nhiên quay lưng bước một bước đã ra khỏi phòng khách ra đến vườn, một bước đã nhảy lên nóc nhà.

Đám đông ngạc nhiên, nhưng Hòa Thân thì hiểu ngay nhất định trên phòng có người, không phải nghe trộm nội dung cuộc họp thì cũng là muốn đối phó với họ. Hội nghị cơ mật thế lại để người ngoài nghe không phải là hồng đại sự hay sao? Nghĩ đến đây Hòa Thân thấy lạnh người: Không lẽ là người của Lưu Dung, hắn đã đến Nam Kinh rồi sao?

Nghĩ đến đây hắn nói với Tạ Phi Kiếm, Nhiễm Kiện, Đỗ Tử Kiệt: “ Các người mau đi giúp Nhất Thanh, Lưu Toàn, truyền lệnh không cho phép thoát bất cứ tên nào”

Bọn Đỗ Tử Kiệt vừa ra đến cửa, thì nghe thấy trên mái nhà vang lên tiếng vũ khí va chạm vào nhau, sau đó nhìn thấy từ mái nhà rơi xuống mấy người. Mọi người vội chạy qua, lúc này đã có binh lính đốt đuốc, trong ánh đuốc nhìn thấy hai tên mặc áo đen, đã bị thương, muốn đứng dậy cũng đứng không nổi, chỉ có thể giãy giụa rên rỉ.

“Bắt lấy” Hòa Thân quát.

Hòa Thân vừa nói xong thì từ sau lưng hắn chạy lại 7, 8 người của đoàn cảnh vệ, bước lên liền tóm lấy hai tên kia, vứt phịch trước mặt Hòa Thân quát: “ Quỳ xuống”

Lúc này bọn Đỗ Tử Kiệt đã lên mái nhà lại thêm một trận nữa, không lâu sau, lại mấy tên nữa rơi xuống.

“Tổng cộng ba tên, đều tóm hết rồi, xin Hòa đại ca xử lý” Nhất Thanh nhảy xuống đến trước mặt Hòa Thân

Ba người này căn bản không khuất phục mặc dù bị trói nhưng mồm miệng mắng nhiếc không ngớt, ba bốn tên lính liền ấn chúng xuống đất.

Đỗ Tử Kiệt nhìn thấy liền bực tức đi đến bên chúng đạp mấy cái, bọn kia không gượng được nữa, liền quỳ phịch xuống trước mặt Hòa Thân.

“Các người làm gì ai sai các người đến. Thiêm viên là quốc khổ đại Thanh ta là trọng địa tiền lương thiên hạ, các người không lẽ không biết sao?” Hòa Thân hỏi.

Ban nãy chúng rất hung dữ nhưng nay Hòa Thân hỏi thế, tên nào tên nấy cúi đầu xuống, coi như câm điếc.

Lưu Toàn đang định đi ra lệnh đại hình chờ lệnh, Đỗ Tử Kiệt chấp tay nói với Hòa Thân: “ Hòa đại nhân, tại hạ quen họ, bọn họ là đồ đệ của Kim Tiêu Hoàng Thiên Bá, là tam vị trong 13 thái bảo, tên lớn gọi là Giả Phúc Xuân, tên mặt dài là Thái Phúc Thanh, tên béo kia là Hoàng Phúc Quang “Thiết Trảo Vương” nổi tiếng trên giang hồ. Bọn họ là móng vuốt của triều đình, mấy năm nay theo Hoàng Thiên Đạo bình sơn diệt trại, anh hùng hảo hán và người trên giang hồ hận bọn họ thấu tim”

“13 thái bảo của Hoàng Thiên Bá đã đến Nam Kinh” “Xem ra Lưu Dung đã ra tay rồi”

“Ta không cần biết cái gì “thiết trảo, đồng trảo” chúng ta không tin miệng chúng cứng được” Lưu Toàn nói xong ra lệnh cho bộ lính phía trước: “ Lôi hình cụ ra đây, ta muốn xem xem bọn chúng là anh hùng hảo hán cỡ nào”

“Khoan đã” Đỗ Tử Kiệt ra hiệu dừng tay với bọn lính quay đầu nói với Hòa Thân: “Hòa đại nhân, bọn người này đều mồm sắt răng thép, dùng hình với chúng không có tác dụng, tại hạ thấy Hòa đại nhân nên nghĩ cách xem xử lý thế nào”

Nói đến Hoàng Thiên Bá, Hòa Thân nhớ tiền kiếp trong lúc học tiểu học có xem qua bộ phim “ Kim Tiêu Hoàng Thiên Bá” lúc đó vô cùng khâm phục Hoàng Thiên Bá và mấy đồ đệ của ông ta, không ngờ nay lại thật sự phải đấu với bọn họ.

Dùng đại hình khiến chúng tàn tật hay lấy mạng chúng không phải Hòa Thân không làm được, nhưng thấy như thế không cần thiết, hần nhú mày quyết định nói với Lưu Toàn: “ Ngày mai thuyền chở hàng ra đảo không phải sẽ xuất phát sao, dứt khoát tống bọn này lên đảo, lúc thích hợp cho chúng làm việc nặng gì đó, nói với Thôi Minh, nhất định phải trông giữ nghiêm khắc, nếu để bọn chúng bỏ trốn, ta sẽ bắt Thôi Minh hỏi tội”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

110. Chương 110: Khách Sạn Mật Mưu.

Mười ngày sau, trong “ Bích Ba Hiên khách sạn” tại Dương Châu, khâm sai đại thần Lưu Dung và tổng đốc Lương Giang Doãn Kế Thiện tiến hành cuộc họp mật lần thứ nhất.

Doãn Kế Thiện hai hôm trước nhận được thư tín do Lưu Dung với thân phận khâm sai gửi đến, bất luận là tư giao hay công vụ ông ta đều không dám chậm trễ. Thế nên khi nhận được tin, lập tức xuất phát từ Nam Kinh, sáng hôm sau đã có mặt tại Dương Châu đúng giờ, xuống thuyền liền đến thẳng đến “Bích Ba Hiên khách sạn” gặp khâm sai đại thần Lưu Dung.

Hai người là bạn cũ, nên khi gặp Doãn Kế Thiện thỉnh thánh ý trước, Lưu Dung thay thiên tử nhận lễ, sau đó đuổi tùy tùng ra hết, hai người bắt đầu huynh huynh đệ đệ nói chuyện.

Doãn Kế Thiện hơn Lưu Dung 24 tuổi, Lưu Dung thường gọi ông ta là Nguyên Trưởng huynh, còn Doãn Kế Thiện là người dễ dãi, có giao tình với thân phụ Lưu Dung Lưu Thống Huân, nên gọi Lưu Dung là Sùng Như.

“Nguyên Trưởng huynh, tiểu đề lần này nhận chỉ đến Nam Kinh, chủ yếu là để xét xử vụ án Hòa Thân, thỉnh huynh từ xa xôi đến thế, là do sợ rút giây động rừng, còn muốn tiền bối huynh chỉ điểm cho tiểu đệ chút, để đệ mau chóng về kinh giao chỉ” Lưu Dung nói thẳng.

Doãn Kế Thiện còn trầm định và bình tĩnh hơn Lưu Dung, ông ta lăn lộn quan trường bao nhiêu năm, phong ba bão táp trải qua không ít lần, nhìn thấy thần sắc Lưu Dung là biết... không thể không lời Hòa Thân xuống, nhưng Doãn Kế Thiện hiểu Hòa Thân hơn Lưu Dung, mặc dù Lưu Dung lần này phụng chỉ đến nhưng muốn nhất cử bất đắc được Hòa Thân, không chắc có thể khiến cho mọi chuyện sạch sẽ gọn gàng.

Những vụ án bình thường dù Lưu Dung không xin ông ta giúp, đến Nam Kinh ông ta cũng đương nhiên toàn lực giúp đỡ, nhưng lần này không giống thế. Mặc dù bọn họ là... nhưng Hòa Thân rốt cuộc là do ông ta mang đến Nam Kinh, sự đắc chí của Hòa Thân cũng có “công lao” của ông ta, nay Càn Long muốn tiêu diệt Hòa Thân, nếu sự tình to ra không thể không liên lụy đến ông ta.

Trên quan trường không có bạn vĩnh cửu, điểm này Doãn Kế Thiện rất rõ, nay thân phận Lưu Dung là khâm sai, đại diện triều đình, đại diện Càn Long đến cho nên trong lòng ông ta cũng có suy nghĩ tự bảo vệ mình, thấy Lưu Dung thẳng thắn như thế, bèn thông thả nâng chén trà lên nhấp một ngụm, cười ha ha nói: “Sùng Như à, khi đệ còn trẻ đã cùng Đình Thanh lão đại nhân biện án, nhiều năm thế rồi những vụ án lớn kinh thiên động địa, có vụ nào không bị vạch trần dưới tay đệ chứ, mấy năm nay đệ lạ kiêu quân hình bộ, các mảnh khố biện án sớm đã đạt đỉnh lợi hại rồi, ta nhiều lời trước mặt đệ không phải là múa rìu qua mắt thợ hay sao”

Lưu Dung đương nhiên không biết Doãn Kế Thiện trong nháy mắt đã có biết bao nhiêu suy nghĩ như thế, nghe nói Doãn Kế Thiện nói thế, cứ nghĩ ông ta khiêm tốn, nên thành thật nói: “ Nguyên Huỳnh trưởng, thật không dám giấu, lần này hoàng thượng phái đệ đến Nam Kinh không chỉ vì việc bắt Hòa Thân về Kinh hỏi tội mà ý của hoàng thượng là... muốn tìm một người đáng tin cậy lại tinh thông việc tài chính để gánh những việc của Hòa Thân đang làm, sau đó với ra tay với hắn ta” Lưu Dung nói.

“Nói thế, tức là hoàng thượng cũng đồng ý ngầm với một số cách làm của Hòa Thân?” Doãn Kế Thiện tiếp tục đề thêm.

Hòa Thân là tài năng về tài chính, ai trong triều Thanh cũng đều biết, mấy năm nay hắn ta quả đã giúp triều đình giải quyết không ít vấn đề, đến nay rất nhiều quan viên ở Bắc Kinh đều có thân tình với hắn, chính là bổng lộc của đệ cũng từ khi Hòa Thân nhận chức nha môn tài chính mới được tăng lên mấy lần, Hộ Bộ cũng không phải lo lắng gì về tiền nong, mỗi khi cần tiêu tiền đều lấy từ Nam Kinh, cho nên hoàng thượng chỉ muốn bãi chức Hòa Thân xét xử, giao bộ nghị tội, chứ không muốn giải tán nha môn tri phủ, còn muốn bảo lưu một số cách làm của Hòa Thân. Tuy nhiên những thứ này đều không quan trọng quan trọng là hoàng thượng cho rằng những hành động lung lạc nhân tâm của hắn ở Nam Kinh, đây chính là đại sự liên quan đến giang sơn xã tắc, cho nên hoàng thượng mới...” Lưu Dung chậm rãi nói.

“Thế đệ định ra tay thế nào, lấy tội danh nào để xử lý hắn? còn nữa, ai thay thế Hòa Thân, đệ đã chọn được ai chưa?” Doãn Kế Thiện hỏi.

Lưu Dung lần này gặp Doãn Kế Thiện, một là muốn tìm hiểu toàn diện về Hòa Thân hai là muốn Doãn Kế Thiện tạm thay Hòa Thân làm nha môn tài chính, thấy Doãn Kế Thiện hỏi thế, bèn cười nói: “ Nguyên Trưởng huynh, trọng trách này chỉ có huynh mới đảm nhiệm thành công thôi. Thời triều Ung Chính, tiên đế gia sai huynh nắm chức Phiên Ti nha môn của Lý Vệ tổng đốc Lương Giang, lúc đó huynh là một cao thủ tài chính, mấy năm này mặc dù là tổng đốc Lương Giang nhưng trước sau gì vẫn mang hàm của Tả thị lang Hộ Bộ hơn nữa chỉ có huynh qua lại với Hòa Thân lâu nhất, huynh thay Hòa Thân đảm nhận chức “ đại thần tài chính ngự tiền nha môn hoàng đế Đại Thanh” là hợp lý nhất rồi”

Doãn Kế Thiện thấy Lưu Dung muốn mình thay thế Hòa Thân, thầm nghĩ: “ Nay chuyện của Hòa Thân đang ở thế đầu sóng ngọn gió, nói không chừng hoàng thượng ngay lập tức có thể đại khai sát giới với quan trường Nam Kinh, nếu mình khiến cho người khác có ấn tượng là sớm kết thân với Hòa Thân thì đúng là đại họa kề đầu rồi đến lúc đó những người khác không nói, bọn ngự sử ngôn quan cũng không tha cho ta, huống chi những việc làm của Hòa Thân ở Nam Kinh ta đều biết, sau này khi hoàng thượng truy cứu, ta cũng đủ phiền phức

Mấy năm nay mặc dù Hòa Thân ở Nam Kinh hô mưa gọi gió nhưng Doãn Kế Thiện cũng biết nỗi khổ tâm của Hòa Thân. Hàng ngày số người đến đòi tiền dường như cũng sắp thành hàng dài, người nào cũng là chuyện cấp bách, một số còn là quân tình khẩn cấp không thể chậm trễ, cho nên không thể đắc tội bất kì ai. Sai sự này đừng nói là ông ta không dám nhận, mà nếu thật sự làm đại thần tài chính, sợ không quá ba ngày thì có loạn ngay, đến mức ai nấy máng nhiếc sau cùng là mang tiếng ngu ngốc, những chuyện đó Doãn Kế Thiện trong quan trường triều Đại Thanh cũng coi như đã nếm đủ rồi”

Doãn Kế Thiện nghĩ đến đây bèn cười nói với Lưu Dung: “ Lưu đại nhân, Hòa Thân ở Nam Kinh đã khổ tâm kinh doanh trong thời gian dài như thế, trong nha môn tài chính đâu đâu cũng là người của hắn, bọn người ban đầu mượn từ Hộ Bộ e rằng sớm cũng đã trở thành thân tín của hắn rồi, nếu bãi nhiệm Hòa Thân, lại cử ta làm “ không đầu huyện lệnh” cũng không thể xử lý cả quây đó được. Chi nhánh của “ ngân hàng đế quốc Trung Hoa” của Hòa Thân đã mở ra toàn quốc, mỗi ngày đều có sự trao đổi hàng nghìn vạn ngân lượng giữa các nơi với nhau, ta còn nghe nói ở Bắc Kinh có một số người nay chỉ chấp nhận tiền giấy của Hòa Thân mà không nhận ngân phiếu long đầu nữa. Nếu chúng ta đột nhiên bắt Hòa Thân ở nam Kinh, nhất định sẽ gây ra chấn động trong toàn quốc, chuyện của giới thương nhân, thương nghiệp và bách tính triều đình không nhất thiết phải quá đề tâm, nhưng nếu chiến sự biên cương chịu ảnh hưởng Triệu Huệ và Hải Lan Sát thất bại ở Tân Cương, quân lương của 15 vạn quân ở Miến Điện cũng không thể cung cấp được,

họ lại nổi giận A ka với chúng ta, ai trong chúng ta có thể gánh trách nhiệm đó? Đến lúc đó, triều đình gán cho chúng ta tội danh họa quốc ương dân, e rằng chúng ta cũng không kêu oanh được

Còn nữa, việc làm ăn của xưởng dệt Tô Gia của Hòa Thân cũng đã sớm phát triển ra nước ngoài, nghe nói hẳn còn được đại thương hộ đề cử làm hội trưởng “ tổng hội công thương Giang Nam” , nói là ở Giang Nam nhưng kì thực là giới thương nhân toàn quốc. Một khi xét xử Hòa Thân, thì bọn thương nhân nhất định sẽ nghĩ triều đình đang rat ay với họ, đến lúc đó bọn họ rút đầu, thì tiền thuế thiên hạ có thu nổi không, sau này khi triều đình cần dùng tiền, chúng ta đi tìm ai mà đòi? Chúng ta đều là đại thần quân cơ, đại sự quốc kế dân sinh không thể không suy nghĩ thay Hoàng thượng”

Doãn Kế Thiện nói thấu tình đạt lý, khiến cho Lưu Dung dờ ra, sai sự mà ông ta ủy thác Doãn Kế Thiện tự nhiên cũng bị Doãn Kế Thiện đẩy lại, kì thực những gì Doãn Kế Thiện nói Lưu Dung cũng đã cân nhắc, nhưng Càn Long quyết tâm muốn trừ khử Hòa Thân, ông ta sao dám nói với Càn Long những việc này chứ.

“Những điều này là sự thực, thế theo ý huynh nên làm thế nào?” Lưu Dung hỏi.

Nghe Lưu Dung nói thế, Doãn Kế Thiện biết rằng lần này Lưu Dung phụng chỉ đi xét xử Hòa Thân, nhưng Càn Long lại không bảo ông ta cụ thể nên làm như thế nào, nhiều nhất cũng chỉ cho Lưu Dung làm cơ truyền đoạn quyền, chuyện cho Doãn Kế Thiện thay Hòa Thân làm nha môn tài chính cũng không phải ý của Càn Long, xem ra hoàn toàn là do Lưu Dung tự quyết. Hiểu rõ những điều này, ông ta biết mình nên đóng vai trò gì trong chuyện này rồi, nay cần nhất là đẩy mình thoát ra khỏi chuyện này, nên cười nói: “ Đại sự lớn thế, chúng ta là thần tử sao dám tự truyền chứ, e rằng lại phải thỉnh ý hoàng thượng rồi”

Lưu Dung nghe thế biết rằng Doãn Kế Thiện là muốn thánh ý rõ ràng của Càn Long nếu bây giờ muốn ông ta ra tay giúp mình bắt Hòa Thân, e rằng không thể được, nên gơ tay lấy lệnh tiễn kim bài do Càn Long ủy thác từ trong ngực ra, cười gượng gạo nói: “ Nguyên trưởng, huynh sao cũng phải lên võ đài với đệ, nếu lần này đệ không bắt được Hòa Thân, e rằng đệ không thể quay về Kinh được nữa”

Doãn Kế Thiện nhìn thấy Lưu Dung mang theo lệnh tiễn kim bài của Càn Long, vội vã đứng dậy quỳ xuống, hành lễ, đứng dậy phát hiện sắc mặt Lưu Dung khôn được tốt bèn vội giải thích: “ Ta chẳng qua là nghĩ cho đệ, sợ đệ vì chuyện này mà liên lụy, nếu đã nói thế, thì mời Trùng Như lão đệ cho ta một lộ trình, ra tay thế nào, đệ hãy phát lệnh đi”

Lưu Dung nói: “ Được, thế đệ không khách khí nữa, để không gây ra sự cảnh giác của Hòa Thân, đệ định mời huynh ra mặt, hãy mời hẳn đến nha môn tổng đốc của huynh, sau đó đệ sẽ bắt hẳn tại trận, thuộc hạ của hẳn mặc dù nhanh nhẹn, nhưng không còn Hòa Thân, e rằng cũng trở thành cát vụn. Sau đó người của đệ sẽ tiến vào Thiêm Viên, xử lý gọn ghẽ, Hòa Thân hẳn mặc dù hành sự thấu đáo nhưng nếu thực sự truy xét, mấy năm nay chắc chắn có chỗ không rõ ràng, đến lúc đó sẽ gán tội danh cho hẳn, tống vào đại lao, giết hay không, chúng ta chỉ đợi một câu của hoàng thượng”

Doãn kế Thiện nghe xong thấy ớn lạnh người: đây đúng là dục gia chi tội, hà hoạn vô từ. Thủ đoạn hiểm độc thế đúng không dễ phòng, xem ra Hòa Thân phen này khó tránh được cái chết.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

111. Chương 111: Bạch Liên Đặc Sứ.

“Vâng” Đỗ Tử Kiệt đảo rồi bước đi.

Nhất Thanh và Nhiệm Kien đi chuyến này đúng là vất vả, đợi bọn họ vào thư phòng, Hòa Thân có chút nhận không ra nữa, khi rời Nam Kinh bọn họ còn là cặp “kim đồng ngọc nữ” mà nay dường như đã biến thành hai kẻ xa lạ áo quần bẩn thỉu. Nhiệm Kien còn tốt chút nhưng Nhất Thanh khiến hắn trông thấy mà đau lòng, nhưng nay không phải lúc thương hoa tiếc ngọc, nên hắn ra hiệu cho họ người, gọi trà, đợi họ thở một lát mới bắt đầu hỏi sự tình.

Nhất Thanh và Nhiệm Kien bắt đầu thay nhau bẩm báo với Hòa Thân tình hình chuyến đi Hồ Bắc lần này.

“Hòa đại nhân, chúng tôi sau khi đến dải núi Thái Biệt Hồ Bắc, trước tiên nhờ một nông dân địa phương dẫn đường, lại thêm Nhất Thanh cô nương rất thành thực ám hiệu, ám ngữ các loại của Bạch Liên Giáo, cho nên rất thuận lợi tìm gặp được phó giáo chủ của họ” Nhiệm Kien vội vàng nói.

“Tình hình cụ thể là thế này” Nhất Thanh xen vào “ Nay tổng đốc Hồ Quảng Trương Thế Côn và đề đốc Tứ Xuyên Lục Doanh Cát Cap định hợp binh tại dải núi Thái Biệt, nghe nói sau một tháng nữa sẽ tiến hành một trận vây chiến quy mô lớn, nghe nói bọn họ lần này đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, chỉ đợi lương thảo triều đình đến, liền bắt đầu dùng binh”

“Thế Bạch Liên Giáo chuẩn bị ra sao, bọn họ có thể đánh thắng trận này không?” Hòa Thân hỏi.

“Tại hạ nghĩ là đủ sức, nay đã vào tháp chụp rồi, bách tính trên dải núi Thái Biệt đã bị quân Thanh đuổi đi rồi, nhân mã của Bạch Liên Giáo đều bị dồn vào trong núi, nhằm cắt đứt liên hệ giữa Bạch Liên Giáo và bách tính, cũng cắt đứt nguồn tiếp ứng lương thảo của họ. Nay bọn họ đã bước đến bước đường lương cùng đạn tận, mặc dù phó giáo chủ trước mặt bọn họ tại hạ còn nói lớn trận này họ sẽ thắng, triều đình tất bại nhưng theo tại hạ thấy, chỉ qua một tháng nữa, thì quân Thanh không cần đánh bọn họ cũng vì cạn kiệt lương thực, vũ khí mà tự hàng” Nhiệm Kien tự tin nói.

“Chúng muội đã bày tỏ với phó giáo chủ suy nghĩ của huynh, ban đầu ông ta không tin cho là bầy của triều đình còn giam bọn muội làm con tin sau đó chắc họ có thảo luận với nhau đột nhiên đồng ý, hơn nữa còn cử ba nhân vật quan trọng trong quân của họ đến Nam Kinh gặp huynh, trong đó có Bạch liên giáo đặc sứ bên cạnh phó giáo chủ”

Hòa Thân nghe xong, lập tức lệnh cho họ đi nghỉ ngơi, hắn sẽ đi gặp mấy đại diện kia của Bạch Liên Giáo, nhưng vừa đi đến cửa liền quay lại, trong lòng đột nhiên nảy ra một suy nghĩ buồn cười: “ Ta đi gặp họ một cách nôn nóng thế, sẽ khiến cho bọn Bạch liên giáo nghĩ ta đã đến mức dầu sôi lửa bỏng, hơn nữa đàm phán là cả một kỹ năng, cần phải có thủ đoạn. Những cuộc đàm phán quốc tế không phải là cần trọng đến từng cấp bậc hay sao, có cấp bộ trưởng, có cấp đại sứ, cao nhất còn có cấp nguyên thủ quốc gia, nay phó giáo chủ Bạch liên giáo chỉ cử đi có ba người làm đại diện, còn mình thò vôi vả đi gặp bọn họ, có phải là cấp bậc không đúng không?” Nghĩ đến đây bèn gọi Lưu Toàn vào, dặn dò: “ Ta nay khoan đã đi gặp bọn họ, người đi chuẩn bị chút, đợi sau khi Nhất Thanh và Nhiệm Kien nghỉ ngơi tắm rửa xong, ba người các người thay mặt ta đi nói chuyện với họ, hãy theo biện pháp gần đây nhất mà chúng ta đã thương lượng để đàm phán với họ, xem xem suy nghĩ của họ như thế nào, nếu cần thiết ta sẽ lại đi gặp họ”

Lưu Toàn nghe Hòa Thân nói thế, ban đầu thấy khó hiểu, nhưng sau đó liền hiểu ra, bèn theo lệnh Lưu toàn đi gặp mấy người của Bạch Liên Giáo.

Mặc dù nay đã đến lúc vô cùng nguy cấp, nhưng Hòa Thân thấy hấn sắp xếp thế là rất ra dáng, đại diện hai bên thương lượng trước, thống nhất được hay không sau đó sẽ tìm ra điểm phân rẽ, sau cùng lại tiến hành một vòng đàm phán nữa, sau cùng sẽ do hấn ra mặt quyết định, hấn đúng là có dáng lãnh tụ lắm!

Đang lúc hấn tận hưởng cảm giác lâng lâng đó, Lưu Toàn đi vào nói: “Lão gia, mấy người của Bạch Liên Giáo*** không biết ý tốt của người ta, họ nói chúng tôi không đủ tư cách yêu cầu gặp trực tiếp ngài nói chuyện”

Hòa Thân nghe xong tức giận, xem ra bọn người này không hiểu quy tắc đàm phán, đúng là vớ vẩn, sau đó lại nghĩ cảm giác lãnh tụ sau này có cơ hội sẽ kiêm sau, nên ra lệnh: “Đi, chúng ta đi gặp họ”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOo—

112. Chương 112: Tuyệt Bất Chiêu An.

Hòa Thân dẫn Lưu Toàn đến phòng khách thì thấy ba người Bạch liên giáo đã cơm no rượu say, đang khoan khoái ngồi uống trà trong phòng khách. Bọn họ nhìn thấy người đang bước đến là một người thanh niên phong lưu khoáng đạt, cứ nghĩ là trợ thủ do Hòa Thân cử đến nên tên lão đầu gầy gò nói với Hòa Thân: “Mau mời Hòa đại nhân của các người qua đây, chúng tôi muốn gặp đích thân ông ta, trừ Hòa đại nhân, chúng tôi không nói chuyện với bất kì ai”

Lưu Toàn thấy tên lão đầu để chỏm râu sơn dương, toàn thân toát lên vẻ nhanh nhẹn lão luyện, lại thấy ông ta hét lớn với Hòa Thân thế nên bước lên trước quát: “Thật vô lễ, hỗn xược, đây chính là Hòa đại nhân “đại thần tài chính ngự tiền hoàng đế Đại Thanh” của chúng ta”

Ba người kia thấy Lưu Toàn nói công tử hơn 20 tuổi này chính là Hòa Thân, nhất thời không tin nổi, nhưng bọn họ nhìn thấy cử chỉ của hấn toát ra sự uy nghiêm khó cưỡng, cử chỉ khác những người khác, nên tin lời của Lưu Toàn xác định người trước mặt là Hòa Thân, ba tên liền đứng dậy đến trước mặt Hòa Thân nói: “Tham kiến Hòa đại nhân”

“Mời ngồi” Hòa Thân mời ba tên ngồi xuống

“Mấy người là sứ giả do phó giáo chủ cử đến?” Hòa Thân cười hỏi.

Tên lão đầu vừa rồi hét dữ nhất, nay thấy Hòa Thân hỏi lại không hề đáp, cứ ngồi đó uống trà, còn có một tên mặc áo khoác màu xanh, khuôn mặt lộ dáng đại hán, cứ im lặng ngồi đó, còn ngồi đối diện Hòa Thân là một thư sinh trắng trẻo, xem ra nhiều nhất chri khoảng 25 26 tuổi, cử chỉ tự nhiên, ung dung, bình thản, hấn thấy Hòa Thân cười hỏi, nên đáp lại: “Chính vậy, chúng tôi chính là đại diện do phó giáo chủ cử đến nói chuyện với Hòa đại nhân?” Nói xong chỉ tay vào tên gầy gầy: “Đây là Lưu Hồng Quá hộ pháp thiên tôn bên cạnh phó giáo chủ, vị đại ca này là Lưu Kính Lưu Hương Chủ Bạch Quảng Đường của Bạch liên giáo chúng tôi, tại hạ Bạch Thụy là sứ giả Bạch Liên bên cạnh phó giáo chủ. Lần này chúng tôi nhận trọng trách do phó giáo chủ giao phó đến gặp đại nhân” Nói xong bèn chấp tay với Hòa Thân.

Hòa Thân thầm khen: “Tên Bạch Thụy đúng là rất ra dáng, khí chất ung dung tự tại kia không cần nói, nhưng trong lời nói có thể thấy con người này nói năng, làm việc rất dứt khoát gọn ghẽ” nên cũng chấp tay lại và nói: “Vậy chúng ta bắt đầu nói chuyện thẳng thắn chân thành”

“Được, chúng tôi xin nghe cao kiến của Hòa đại nhân” Bạch Thụy nói.

“Suy nghĩ của tôi, lần này đã cử người đi nói rõ với giáo chủ rồi, không biết ý của giáo chủ như thế nào?” Hòa Thân nói.

“Hòa đại nhân lần trước ngài cử hai người đi gặp cũng chỉ là gặp phó giáo chủ của chúng tôi, lần này chúng tôi cũng đại diện phó giáo chủ của chúng tôi đến, chứ không phải là giáo chủ của Bạch liên giáo”

Bạch Thụy thấy Hòa Thân cứ một câu giáo chủ hai câu giáo chủ nên vội càn cải chính.

“Được vậy gọi là phó giáo chủ, vậy xin các vị nói rõ ý của phó giáo chủ” Hòa Thân nói.

“Phó giáo chủ cho rằng hầu hết những điều kiện mà Hòa đại nhân đưa ra hai bên chúng ta đều có thể ngồi xuống nói chuyện, chỉ có một điểm chúng tôi không thể chấp nhận là Hòa đại nhân nói “chiêu an” nay chúng tôi thay mặt phó giáo chủ và mười mấy vạn huynh đệ Bạch liên giáo ở núi Thái Biệt trình trọng tuyên bố với đại nhân: chúng tôi tuyệt đối không chấp nhận chiêu an triều đình”

Hòa Thân không nghe nhầm chứ, ban đầu Nhất Thanh nói bọn họ nay đã toàn quân cạn sức, một lòng hi vọng chiêu an triều đình nay lại biến tướng thế, nếu không muốn chiêu an, sao lại cử mấy sứ giả đến đây. Mặc dù trong lòng hắn rất nghi hoặc nhưng khuôn mặt không biểu lộ gì, cười ha ha nói: “Không lẽ các vị chuyển này đến đây chỉ muốn truyền đến với ta một câu: “Tuyệt bất chiêu an” ư?”

Bạch Thụy cũng cười lớn nói: “ Hòa đại nhân, người của Bạch liên giáo chúng tôi đội trời đạp đất, muốn làm anh hùng hảo hán chứ không như cẩu quan triều Thanh, chỉ biết móc ngoặc đầu đả, trăm phương nghìn kế muốn triệt hạ người khác, nay chúng tôi nói thẳng, không lẽ Hòa đại nhân lần này thật sự muốn chúng tôi quy thuận triều đình, một lòng một dạ phục vụ hoàng đế hay sao?”

“Lời này là sao chứ?” Hòa Thân trong lòng mặc dù thấy ngạc nhiên với lời nói của Bạch Thụy, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi.

“Hòa đại nhân, một khi ngài không nói rõ, chúng tôi sẽ thay ngài nói, chỗ nào đắc tội xin ngài bỏ qua cho. Hòa đại nhân có phải muốn mười mấy vạn huynh đệ chúng tôi theo dưới trướng ngài, phục vụ cho ngài?”

“Nói tiếp đi” Hòa Thân gật đầu.

“Chúng tôi nghe nói nay Hòa đại nhân đang ở thế ốc không mang nổi mình ốc, nay Càn Long đã sai khâm sai rời khỏi Bắc Kinh không bao lâu sau sẽ đến Nam Kinh, đến lúc đó e rằng Hòa đại nhân sẽ gặp rắc rối to” Bạch Thụy cười nói.

“Các người biết quả không ít”

“ Chúng tôi không những biết điều, còn biết là Càn Long định ra tay thế nào?” Bạch Thụy nói

“Xin nói rõ”, Hòa Thân tiếp lời.

“Nói thật với Hòa đại nhân, lần này Càn Long không muốn trực tiếp động võ với Hòa đại nhân mà muốn bắt Hòa đại nhân giao bộ nghị tội, còn nha môn tài chính ở Nam Kinh sẽ thay người cai quản, những chuyện này Hòa đại nhân không thể không biết chứ?” Bạch Thụy bình tĩnh nói.

Hòa Thân thấy cơ mật quốc gia lớn thế mà Bạch liên giáo đều biết, lại thấy điệu bộ tự đắc của Bạch Thụy lại nghĩ đến cử chỉ mờ ám của Doãn Kế Thiện và Lưu Dung, đột nhiên thấy lời nói của sứ giả Bạch Liên Giáo không phải là nói bừa, nhất định có cách nói của họ, nên không xen ngang, mà cười ra hiệu cho Bạch Thụy nói tiếp.

“Hòa đại nhân nhất định ngài không hiểu vì sao chúng tôi lại biết tin này đúng không?” Bạch Thụy nói đến đây liền làm ra vẻ thần bí “Thật không dám giấu, tôi lại tiết lộ cho Hòa đại nhân một tin: Bạch liên giáo chúng tôi từ khi Thanh Đình nhập quan bắt đầu giữ mối liên hệ mật thiết và phức tạp với bên trong tử cấm thành, mười mấy năm nay, chúng tôi thông qua các kênh khác nhau đưa tiểu thái giám vào hoàng cung đại nội, một số thái giám mà trước đây chúng tôi đưa vào, nay rất nhiều người đã là người có máu mặt bên cạnh Càn Long, còn có mấy người còn là Tổng quản thái giám các cung. Nhất cử nhất động của Càn Long sao mà qua mắt được chúng tôi”

Hòa Thân nghe đến đây bắt đầu thăm cảm thán, trước đây hắn từng nghe Bạch liên giáo hành sự rất bí hiểm, xem ra quả nhiên danh bất hư truyền, đến bên cạnh Càn Long bọn họ còn cấm được người, hèn chi bao nhiêu năm nay triều đình dùng binh đối phó Bạch liên giáo đều không có kết quả xem ra những quyết sách trọng đại từ trong trứng nước đã bị tâm phúc của Bạch liên giáo tiết lộ ra ngoài, đợi khi tướng sĩ tiền phương biết, thì đã muộn mẹ nó mất rồi.

“Trước đây chúng tôi cũng có mộng tưởng hi vọng triều đình thực sự thật tâm với chúng tôi, nhưng từ khi Càn Long năm 48 trở lại đây, chính sách của triều đình với Bạch Liên Giáo chính là giết đến “kiên quyết, triệt để, sạch sẽ”, đến các quân cơ đại thần đều có chủ trương đó, thì các quan lại địa phương lại càng nghĩ hết cách đối phó với chúng tôi, cho nên chúng tôi nay không nghĩ đến chuyện chiêu an nữa. Ý của Phó giáo chủ chúng tôi chính là muốn cùng Hòa đại nhân quyết chiến đến cùng với triều Thanh, đến chết cũng không chiêu an. Tổng Giang sau khi chiêu an, Lương Sơn hảo hán cũng bị nội gián hãm hại đến chết, nếu chúng tôi cũng đi con đường đó, không phải sẽ biến thành đứa trẻ lên ba hay sao?”

Đang lúc Bạch Thụy hùng hồn nói, thì Hòa Thân đã thăm có chủ ý thấy sứ giả bắt đầu ngừng, liền cười nói: “Nếu đã thế, không biết phó giáo chủ các vị có bao nhiêu phần thành ý với chuyện giữa chúng ta?”

“Thành ý? Thành ý của chúng tôi không cần nói nữa, sau khi nhận được thư của Hòa đại nhân giáo chủ chúng tôi liền sai chúng tôi từ Hồ Bắc xa xôi đến Nam Kinh gặp Hòa đại nhân nếu không có thành ý, chúng tôi có thể làm thế sao? Chỉ là phó giáo chủ chúng tôi không biết Hòa đại nhân có thành ý hay không?”

Còn chưa đợi Bạch Thụy nói xong, Hòa Thân liền đứng dậy nói: “Nay tổng đốc Hồ Quảng Trương Thế Côn và đề đốc Cát Cáp Lục Doanh Tứ Xuyên đã bắt đầu hợp binh trên núi Thái Biệt, nay bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ đợi 300 vạn lạng ngân lượng quân phí đến, bọn họ sẽ ra tay với Bạch liên giáo”

“Vậy ý của Hòa đại nhân là...” Bạch Thụy đứng dậy hỏi.

“Ngân lượng hiện đang trong tay ta, nếu chúng ta có đủ thành ý, bọn họ có thể vào núi bao vây các vị hay không, còn không phải ở một câu của Hòa Thân ta” Hòa Thân cười nhạt.

Bọn Bạch Thụy thấy chiêu này của Hòa Thân thật quá lợi hại, có câu nói: “công cao bất quá cứu giá, kể độc mặc quá tuyệt lương” bọn họ sao mà không biết? nếu không có ngân lượng, thì hơn 20 vạn đại quân triều đình khó mà tiến được, nếu Hòa Thân giữ lại quân phí không chi, không cần Bạch liên giáo đánh, bọn chúng xưng là đại quân thiên triều không mấy ngày cũng tự tan.

“Hòa đại nhân, nếu lần này ngài quả thực có thể khiến quân Thanh không công tự phá, thì chúng tôi thay mặt 15 vạn huynh đệ Bạch liên giáo tạ Hòa đại nhân, sau này Hòa đại nhân có gì cần chúng tôi giúp đỡ, chỉ cần Hòa đại nhân nói một tiếng, dầu sôi lửa bỏng chúng tôi cũng không từ” Bạch Thụy đột nhiên đứng dậy thi lễ với Hòa Thân.

“Nhằm xem xem thành ý của các vị, cũng vì lợi ích chung của hai bên chúng ta, nay ta có việc cần các vị làm giúp. Nếu các vị làm tốt việc này, 20 vạn đại quân triều đình không đến một tháng sẽ phải ngoan ngoãn rút lui” Hòa Thân lạnh lùng nói.

“Xin hòa đại nhân nói rõ” Bạch Thụy khẳng khái nói, mặc dù hẳn biết giao thiệp với quan viên triều Thanh là vô cùng nguy hiểm nhưng vì tính mạng của 15 vạn người sắp bị giết, cái nguy hiểm này đáng để họ thử.

“Được, vậy chúng ta đi vào thư phòng ta nói cụ thể” Hòa Thân nói.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

Tác Giả: Độc Cô Hắc Mã

113. Chương 113: Tóm Gọn Cả Bọn (thượng)

“Chuyện ta vừa nói các vị có thể làm tốt được không?” Hòa Thân cười tùm tùm nhìn Bạch Thụy hỏi.

“Không vấn đề gì, chỉ cần Hòa đại nhân chống eo sau lưng cho chúng tôi, chuyện này tuyệt đối không khó làm, xin Hòa đại nhân ra lệnh một tiếng, chúng ta lúc nào có thể ra tay, bên đó chúng tôi có mấy phân đường, ít ra cũng có mấy trăm huynh đệ, ai nấy đều có thân thủ tốt, chuyện này chúng tôi nhất định làm gọn gang sạch sẽ” Bạch Thụy nói như dao chém đá.

“Được, việc không thể trễ, chúng ta ra tay thôi, theo biện pháp chúng ta vừa thảo luận, đến lúc, ta sẽ cử người đi tiếp ứng các vị” Hòa Thân nói xong tiễn bọn Bạch Thụy ra cửa.

“Hòa đại nhân xin dừng bước, chúng ta nhất ngôn vi định” Bạch Thụy dừng lại ở cửa nói.

“Nhất ngôn vi định” Hòa Thân cười.

Ba người Bạch liên giáo vừa đi, Hòa Thân không đi chuẩn bị ngay, mà ngồi xuống ghế, Hắc bắt đầu thấy vô cùng hưng phấn với đại sự sắp làm, mặc dù đúng là có chút đùa với lửa, nhưng nếu thành công không chỉ khiến Cần Long không rat ay được, mà còn cho hắn nhiều thời gian, đồng thời cũng đẩy Bạch liên giáo đến con đường cùng, sau này bọn họ chỉ có thể đi theo hắn, đây đúng là diệu kế một tên trúng hai đích.

Khi rắc rối sắp đến, gây ra một vụ đại án kinh thiên động địa đây gọi là dịch chuyển tầm mắt thiên hạ, còn hắn nhân cơ nước đục thả câu, nói không chừng nhân cơ này còn có thể qua cửa nạn, biện pháp này Hòa Thân học được từ Clinton từ kiếp trước, Koizumi nước Nhật cũng thường chơi trò này.

Hòa Thân đang lúc vô cùng hưng phấn thì Đỗ Tử Kiệt và Lưu Toàn đi vào.

Lưu Toàn luôn tin nguyên tắc “lễ da nhân bất quái” có chuyện lớn cũng không quên hành lễ trước mặt Hòa Thân, hắn đến bên cạnh Hòa Thân khom người hành lễ, rồi nhìn sắc mặt Hòa Thân, sau đó cười tùm tùm nói: “Lão gia, bọn Đỗ Tử Kiệt phát hiện mấy người đáng nghi trong một khách sạn ngoại thành, tại hạ đoán chắc là Hoàng Thiên Bá mấy đồ đệ còn lại của hắn”

Đỗ Tử Kiệt chấp tay nói: “Hòa đại nhân, tại hạ đích thân theo dõi tại khách sạn hai ngày tận mắt thấy Hoàng Thiên Bá ra khỏi khách sạn, cho nên tại hạ khẳng định đó chính là ổ tò vò của bọn chúng”

Hòa Thân cười: “ Đúng là “ Ông trời không phụ người có tâm” cuối cùng chúng ta tìm thấy rồi, bọn Hoàng Thiên Bá mấy hôm nay làm gì?”

Đỗ Tử Kiệt đáp: “ Bọn họ ban ngày thường cải trang ra cửa, sáng qua có ba tên đến “ngân hàng đế quốc Trung Hoa” của chúng ta, bắt đầu dò la xung quanh ngân hàng, sau đó giả vờ làm khách hàng gửi tiền đi gửi tiền, còn có hai tên chiều nay đến xưởng dệt Tô gia, tối qua đích thân Hoàng Thiên Bá xuất môn, tại hạ theo sát sau lưng hắn thấy hắn có ý vòng qua cửa Thiêm Viên chúng ta sau đó đến phủ tổng đốc”

“Được lắm” Hòa Thân cười “Xem ra chúng đã sớm ngầm chúng ta, còn chưa biết chúng còn định giở trò gì?”

“Làm sao đây lão gia nói đi” Lưu Toàn hỏi.

“Còn làm gì, hãy tóm gọn cả bọn cho ta”Hòa Thân gằn giọng.

“Đỗ Tử Kiệt, người thấy có thể một phát tóm được hết bọn Hoàng Thiên Bá không? Ta nghe nói bọn Hoàng Thiên Bá công phu rất lợi hại, người bình thường căn bản không phải đối thủ của chúng, còn nữa, bọn họ đã có thể ở lại trong khách sạn, mỗi ngày ra ra vào vào, chúng tỏ khách sạn này do người của chúng mở ra, lúc chúng ta ra tay cần nhớ đến điểm này, làm không tốt lại rút giây động rừng”

“Hòa đại nhân, nói Hoàng Thiên Bá quả thật có công phu, đúng là không dễ đối phó, nhưng đồ đệ của hắn không phải tại hạ xem thường chúng nhưng khi Hoàng Thiên Bá thu nạp chúng, kì thực chỉ là đám du côn ngoài đường, chẳng qua chỉ biết mấy đường quyền thôi, mấy năm nay theo Hoàng Thiên Bá cũng học được chút ít. Mấy năm gần đây bọn chúng chủ yếu dựa vào thế lực quan phủ, lộng hành bá đạo trên giang hồ, lại thêm bọn người bị chúng bắt nạt đồn thổi, nên nay thành cái khổ gì mà đại hiệp, theo tại hạ thì bọn chúng chỉ là thùng cơm” Đỗ Tử Kiệt hầm hè nói.

Hòa Thân nhìn thấy điệu bộ đó của Đỗ Tử Kiệt, liền biết mấy lần thắng lợi trước khiến hắn mờ đầu, nên mượn cơ nói phét, nên không để ý đến hắn mà nói: “ Bọn chúng đều là lão giang hồ, lần này đến Nam Kinh nhử định phải vô cùng cẩn thận nếu có chút lơ là, chúng ta sẽ ăn đủ, các người thấy làm sao để tóm gọn bọn chúng một cách im ắng nhất”

Nghe Hòa Thân hỏi thế chưa đợi Lưu Toàn mở lời, Đỗ Tử Kiệt bèn cướp lời nói: “ Còn không đơn giản sao, đêm nay tại hạ dẫn theo mấy chục huynh đệ, vây khách sạn đó lại, Hoàng Thiên Bá không phải là cá nằm trong lưới hay sao?”

Hòa Thân định mắng hắn mấy câu nhưng Lưu Toàn nói : “Đỗ Tử Kiệt, không phải người đang khoác lác đó sao? Kim Tiêu Hoàng Thiên Bá nổi danh giang hồ lại dễ dàng bị mấy chục người các người bắt hay sao, đúng là trò cười?”

Lưu Toàn là cấp trên của Đỗ Tử Kiệt huống hồ Lưu Toàn trước mặt bọn họ thường chỉ nói một không hai, cho nên một khi Lưu Toàn trừng mắt với hắn, hắn không dám nói thêm gì nữa

Lưu Toàn nói tiếp: “ Tại hạ thấy chuyện này không dễ thế, vừa rồi lão gia cũng nói rồi, Hoàng Thiên Bá thế nào cũng là một lão giang hồ, đồ đệ của hắn dù có là thùng cơm, thì Hoàng Thiên Bá cũng không phải là hạng xoàng, vừa rồi lão gia còn nói có khi khách sạn đó là do người của chúng mở ra, chuyện này nếu không thuận lợi đắc thủ, mà làm to ra, lại phiền toái thôi, nghe nói Hoàng Thiên Bá nay đã là thị vệ tam đẳng cung Càn Thanh, nếu để một trong bọn chúng thoát thân, hoặc bọn người trong khách sạn đó làm lộ phong thanh, thì mai chúng ta sẽ gánh tội mưu sát mệnh quan triều đình”

Hòa Thân thấy Lưu Toàn nói có lý, lời của Lưu Toàn khiến cho Đỗ Tử Kiệt phải cúi gằm đầu xuống.

“Lão gia, theo tại hạ thấy...” Lưu Toàn bắt đầu thần bí trình bày với Hòa Thân phương án bắt người. Hoàng Thiên Bá trong khách sạn ngoại thành Nam Kinh đang rất nóng ruột.

Lần này hần ta phụng lệnh đến Nam Kinh vốn dĩ là cơ hội cho sư đồ hần thể hiện, hần cũng qua thư tín gửi Lưu Dung lập quân lệnh trạng, nói sư đồ bọn hần sau khi đến Nam Kinh nhất định bám riết Hòa Thân, sau đó báo cáo nhất cử nhất động của Hòa Thân cho Lưu Dung, rồi âm thầm điều tra những hành động của Hòa Thân ở Nam Kinh mấy năm nay, không ngờ vừa đặt chân xuống đã bắt lợi.

Hôm đó hần cử bọn Phúc Xuân đi thăm dò Thiêm Viên, vốn muốn đánh giá tình hình xem Hòa Thân là tên thế nào để có sự chuẩn bị tâm lý, sau này còn lựa chọn hành động, nhưng không ngờ ba tên ái đồ đi không về nay đã quá 7 ngày rồi, cũng không biết sống chết ra sao.

Sự biến này khiến cho tất cả kế hoạch hành động của hần đều bị đảo lộn, bọn sư đồ này đã theo hần bao nhiêu năm, còn hơn phụ tử, nay bọn chúng rơi vào tay Hòa Thân hoặc là lành ít dữ nhiều, đã lấy mạng chúng rồi. Vì thế hần đích thân thăm dò Thiêm Viên hi vọng tìm ra manh mối, nhưng trong đêm dường như đã tìm mọi góc ngách trong Thiêm Viên nhưng đều không thu được gì. Không những không tìm được gì còn lĩnh giáo sự phòng bị nghiêm ngặt trong Thiêm Viên. Đó đúng là nơi tường sắt vách thép, đâu đâu cũng có vệ binh súng đạn đầy mình, đi không được mấy bước đã có quan binh qua lại đi tuần, trên mái nhà trên tường, mà những nơi quan trọng đều ngầm bố trí âm tiêu, đừng nói sư đồ không khả dụng, mà chính hần nếu không cẩn thận cũng bị tóm tại trận không chừng.

Trong mấy ngày hôm nay, Hoàng Thiên Bá không dám vứt sai sự mà Lưu Dung giao cho qua một bên, cũng không thể không tìm tung tích ba đồ đệ, biện sự và cứu người đều phải làm, hai tay đều phải cứng.

Tối hôm nay Hoàng Thiên Bá liền tập trung mấy đồ đệ cả ngay bên ngoài lại, mở cuộc họp nhỏ.

“Sư phụ hôm nay lúc chúng con ăn cơm trong một khách điểm, vừa may lại gặp mấy tên lính trong Thiêm Viên ra uống rượu, bọn con thăm lắng nghe chúng nói khoảng 10 đêm trước trong Thiêm Viên quả là có bắt được mấy thích khách, con đồ rằng đó chính là huynh đệ chúng con”

Hoàng Thiên Bá nghe thế biết mấy tên đồ đệ đã rơi vào tay Hòa Thân, xô ghế đứng dậy lo lắng hỏi: “Bọn chúng không nói là mấy thích khách đó bị Hòa Thân giam ở đâu ư?”

“Điều này không rõ, bọn con nghĩ mấy tên đó là đương sai ngoài cửa tình hình cụ thể bọn chúng chắc cũng không rõ”

Hoàng Thiên Bá nghe thế đúng là diên tiết.

“Sư phụ, theo sự quan sát âm thầm mấy hôm nay của bọn con ở xưởng dệt Tô gia, kì thực Hòa Thân và cô nương Tô Kỳ Nhi đã liên kết làm ăn. Việc làm ăn của xưởng dệt Tô gia rất lớn, mỗi ngày khách thương toàn quốc đều đến đặt hàng, thậm chí có rất nhiều người Tây cũng đến mua sản phẩm của họ, bọn họ đều có chi nhánh ở các vùng, nghe một quản đốc trong xưởng nói, bọn họ còn định mở nhà máy ở Hàng Châu, Tô Châu còn ở Thái Nguyên và Bắc Kinh nữa. Xưởng dệt Tô gia mỗi ngày đều thu về số bạc rất lớn, số bạc này sau khi được xưởng dệt Tô gia xử lý toàn bộ đều đưa vào trong “ngân hàng đế quốc Trung Hoa” thế nhưng tiền lấy từ ngân hàng ra đều là tiền giấy”

“Chúng con đồ rằng ngân hàng chính là đại kim khố của Hòa Thân”

“Dứt khóa chúng con phải kiếm người cướp ngân hàng”

Hoàng Thiên Bá nghe xong tức giận trợn mắt mắng: “ MK các ngươi cứ nghĩ chúng ta là giang hồ hay sao? Chúng ta đang là quan sai triều đình, nói năng, làm việc đều phải cẩn trọng, tất cả đều phải thỉnh ý Lưu đại nhân”

Bọn chúng đang ở trong phòng thảo luận xem mai nên làm gì thì nghe từ trong sân có người hỏi: “ Hoàng gia từ sơn đông đến có phải đang ở chỗ các ngươi không?”

“Chỗ chúng tôi không có hoàng gia nào cả, có phải khách quan tìm nhầm chỗ rồi không?” Một tên trong khách sạn chạy ra đáp.

“Vớ vẩn vừa thôi, ta là do nha môn tổng đốc cử đến, đưa thu cho Hoàng gia, ngươi mau đưa ta đi gặp hoàng gia”

“Khách quan, chỗ chúng tôi thật không có hoàng gia nào...”

Hoàng Thiên Bá nghe thấy nha môn tổng đốc cử đến, nên nói với tiểu đồ đệ Hoàng Phúc Hải: “ Ngươi ra xem xem”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

Tác Giả: Độc Cô Hắc Mã

114. Chương 114: Tóm Gọn Cả Bọn (hạ)

Hoàng Phúc Hải đi ra nhìn thấy tên đưa thư ăn mặc cử chỉ không đáng nghi nên bước lên trước hỏi hai câu rồi dẫn hắn đến phòng của Hoàng Thiên Bá.

Hoàng Thiên Bá nhìn kỹ tên đưa thư, khoảng 30 tuổi, nghĩ lại hình như đúng là có gặp ở phủ tổng đốc, nên hỏi: “ Ngươi được tổng đốc Doãn đại nhân cử đến?”

“Vâng, tiểu nhân phụng lệnh Doãn đại nhân đến mời Hoàng gia đến nha môn tổng đốc một chuyến. Doãn đại nhân nói có chuyện cần giao cho hoàng gia” tên kia đáp.

“Là chuyện gì?” Hoàng Thiên Bá cảnh giác hỏi.

“Chuyện này tại hạ không rõ, chỉ biết chuyển lời thôi. Hoàng gia hãy thu xếp nhanh chút rồi theo tại hạ vào thành” Người kia nói.

Hoàng Phúc Hải nói: “ Nay đã nửa đêm, cửa thành đã đóng từ sớm sao vào được?”

“Vị này đùa rồi, trong lanh tại hạ có lệnh tiễn quan phòng của tổng đốc đại nhân, yêu cầu bọn gác thành mở thành lúc nào thì mở” Nói xong móc ra chiếc lệnh tiễn của nha môn tổng đốc. Hoàng Thiên Bá ở trong quan phủ nhiều năm, nhìn thấy lệnh tiễn quan phòng biết ngay là không thể giả. Doãn Kế Thiện nay là đại thần quân cơ lại là tổng đốc Lương Giang, mệnh lệnh phát ra ai dám không nghe, nên không dám chậm trễ vội đứng lên hỏi: “ Tổng đốc đại nhân yêu cầu ta một mình vào thành hay cả sư đồ của ta nữa?”

“Tổng đốc đại nhân ra lệnh cho tại hạ “ đi mời Hoàng Thiên Bá và đồ đệ của ông” ắt là mời Hoàng gia và cao đồ của ngài cùng đi. Thuyền đã chuẩn bị xong rồi, mời Hoàng gia mau lên đường” Tên đưa thư nói.

“VẬY ĐƯỢC, CHÚNG TA ĐI” NÓI XONG HOÀNG THIÊN BÁ DẪN MƯƠI TÊN ĐỒ ĐỆ RA KHỎI KHÁCH SẠN.

Khách sạn này nằm bên bờ sông Tần Hoài, bên cạnh chính là bến tàu Nam Kinh Chính Dương. Sư đồ Hoàng Thiên Bá ra khỏi khách sạn không lâu thì thấy bên bờ sông có một con thuyền nhỏ, thuyền phu trên thuyền đã sớm chuẩn bị cho thuyền nhỏ neo, tên đưa thư bước lên mấy bước dẫn chúng lên thuyền sau đó ra lệnh: “ Nhỏ neo”

Thuyefn phu không đáp lời, mà xô gậy, con thuyền nhỏ bắt đầu chòng chành tiến lên.

Hoàng Thiên Bá lúc này không nghĩ gì nhiều, chỉ thắc mắc sao Doãn Kế Thiện đêm khuya lại gọi bọn chúng đến nha môn tổng đốc làm gì nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không tìm được đầu mối gì. Lúc này thuyền đã đến giữa sông, vận tốc con thuyền cũng được đẩy nhanh chớp mắt đã cách rất xa khách sạn Hoàng Thiên Bá ở, lúc này sông Tần Hoài chảy mạnh, gió Nam thổi mạnh, con thuyền trôi đi như tên bắn.

Cứ tiếp tục đi Hoàng Thiên Bá liền thấy có chỗ gì không ổn, ngẩng đầu nhìn thì thấy trước mặt là cây cầu nhỏ, đáng ra thuyền phải giảm tốc, sau đó cập bờ vào thành, nhưng con thuyền dường như không có ý cập bờ mà càng đi càng nhanh.

Hoàng Thiên Bá thầm giật mình: “ Chết rồi, có bấy” Nên quay lưng lại tìm người đưa thư nhưng quay đầu nhìn thì tên đưa thư bọn chúng gặp trong khách sạn đã không nhìn thấy từ bao giờ, còn tên chèo thuyền đã sớm vút hết cốc chèo, nhảy vút lên không trung xoay một cái chẳng thấy đâu nữa.

“Không hay rồi, chúng ta mắc bấy rồi” Mấy tên đồ đệ của Hoàng Thiên Bá đồng thanh hét lên.

Phải nói thêm, bất luận gặp tình huống nguy hiểm như thế nào, bọn chúng chưa từng thấy sợ hãi, dù nguy hiểm hơn hiện nay vạn lần thì sư đồ bọn chúng dường như cũng đều có thể ung dung phản ứng, nhưng công phu trên nước kém đi không ít. Hoàng Thiên Bá không quen thủy tính, đang định tung người lên trên như tên thuyền phu kia, sau đó dùng khinh công lên bờ, nhưng chưa kịp rat ay, thì thấy dưới thuyền cách một tiếng, thuyền lắc lư, bọn đồ đệ đều rơi tõm xuống nước.

Khi xuống nưA, bọn chúng đầu tiên bị nước sông lạnh buốt làm cho sắc sưa, đột nhiên không biết trái phải đâu nữa. Tiểu đồ đệ của Hoàng Phúc Hải và nhị đồ đệ Hoàng Phúc Quang của Hoàng Thiên Bá thuộc tính đều tốt, rơi xuống nước đầu tiên ổn định lại tâm thần nhìn chuẩn phương hướng sư phụ chúng sau đó hợp lực xông đến cứu sư phụ.

Đúng lúc này, đột nhiên từ trên mặt nước rải xuống mực đặc, mực đặc đó vừa rơi xuống nước chớp mắt đã lan đi, muốn cứu người xúng không kịp nữa, chớp mắt nhìn căn bản không đến 5 chỉ, còn chưa đợi chúng hiểu là chuyện gì thì thấy chân bị cái gì túm lấy, dường như là lưới cá rất lớn, đang định rút dao rạch, thì chiếc lưới thắt lại, sau đó thấy một lực lớn thu lưới lại

Lúc này trên mặt nước đột nhiên xuất hiện mấy con thuyền lớn, người đứng trên mũi thuyền chính là Lưu Toàn. Hắn nhìn thấy mọi chuyện đã xong xuôi, bèn quay sang ra lệnh với hai tên bên cạnh: “ Kéo chúng lên cho ta”

Bọn thuộc hạ dạ một tiếng hơn 20 thanh niên lực lưỡng đứng chờ sẵn trên mũi thuyền cùng dùng lực, một lát sau đã kéo lưới cá lớn kia lên thuyền.

Lưu Toàn cười ha ha, bước lên trước xem xét, thì thấy Hoàng Thiên Bá và đồ đệ ông ta đều đã bị tóm gọn trong lưới lớn đặc chế, đừng nói đến chuyện chạy, mà muốn động cựa cũng khó. Hắn đi một vòng đếm,

không nhiều không ít đúng 10 tên, sung sướng nói: “ Một tên sư phụ dẫn 10 thái bảo lại thêm 3 tên thái bảo hôm trước bị bọn ta bắt được, cộng lại vừa đủ, xem ra là lần này đúng là một mẻ tóm gọn rồi” Cho nên quay lưng đi vào khoang thuyền, cười hi hi báo cáo với Hòa Thân.

Mặc dù lần này đúng là tóm gọn Hoàng Thiên Bá và đồ đệ nhưng Hòa Thân biết bọn này là sơn dụ bồng tay Một khi để chúng có cơ hội bỏ trốn, thì sau này phiền toái to, nói không chừng lại vì chuyện này mà cả đời không an định được, vốn dĩ hắn muốn vớt mấy tên này lên đảo, cho bọn sư đồ chúng đoàn tụ nhưng nghĩ ngộ nhờ Thôi Minh có lơ là, thì hỏng mất đại sự, nên lệnh cho Lưu Toàn: “ Hãy trói chúng lại đợi lúc chúng ta vào thành sẽ dẫn về thành giam trong nhà lao đặc chế trong Thiêm Viên của chúng ta”

Hòa Thân tính thoài gian thấy nếu bọn Bạch liên giáo thuận lợi, lúc này cũng đã xong xuôi rồi nên gọi Đỗ Tử Kiệt lại, dặn dò vào tai hắn một chập sau đó lệnh cho hắn lập tức hành động.

Đỗ Tử Kiệt sau khi nhận lệnh bước vội đến đầu thuyền sau đó cho tập trung thuộc hạ, rồi nhổ neo xuất phát con thuyền lớn ra đi.

Vừa về đến Thiêm Viên Hòa Thân tận mắt nhìn thấy Hoàng Thiên Bá và lũ đồ đệ bị tống vào đại lao, sau đó liên tục dặn dò bọn canh cửa phải vô cùng cẩn thận, rồi lại cẩn thận kiểm tra nhà lao dưới đất đặc chế này, thấy không có chỗ nào đáng lo mới rời đi.

Lúc này trời đã sáng, muốn ngủ một giấc ngon lành cũng không được nữa, cho nên hắn quay lại thư phòng kê chóp mắt một lát. Hòa Thân vừa mơ hồ nhắm mắt thì Lưu Toàn gọi tỉnh dậy: “ Lão gia, tổng đốc Doãn đại nhân cho mời, người đã đợi ở phòng khách rồi, nói là muốn mời lão gia đến nha môn tổng đốc một chuyến”

Hòa Thân nghe xong sững người: Doãn Kế Thiện mời mình đến nha môn tổng đốc? Trong lòng thầm giật thột: “ Không lẽ Doãn Kế Thiện...”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

Tác Giả: Độc Cô Hắc Mã

115. Chương 115: Đại An Kinh Thiên.

Hòa Thân mặc dù rất nghi ngờ nhưng Doãn Kế Thiện đã sai người đến cửa mời, không thể không đi, nên dẫn theo Lưu Toàn ra khỏi Thiêm Viên đến nha môn tổng đốc.

Bọn họ đến cửa nha môn tổng đốc lập tức thấy sự tình có chút kì quặc, sao đến cả Lục Doanh binh đóng tại Nam Kinh cũng được điều động, nhìn thấy quan binh tụ tập bên phía Tây cửa, ai nấy đều dao kiếm đầy mình, xem ra chỉ cần ra lệnh sẽ nhảy vào chiến trường ngay. Cửa phủ tổng đốc toàn là cận binh của Doãn Kế Thiện, ai nấy đứng vững như đinh, trong tay đều cầm binh khí, cũng phải đến mấy trăm người, được bố trí từ cửa lớn đến nhĩ môn bên trong, không khí xung quanh căng thẳng đúng là khiến cho người ta ngột thở.

Trong lòng Hòa Thân thăm do dự, bước đi cũng trở nên chậm hơn, nhìn thấy trước sau chỗ nào cũng là binh lính uy nghiêm, thật không biết Doãn Kế Thiện muốn làm trò gì, thăm nghĩ: “ Hay là...”

“Lão gia, sao tại hạ càng nhìn càng thấy không đúng, đá, binh lính này có phải đang nhằm vào chúng ta không?” Lưu Toàn đi sau nói nhỏ với Hòa Thân.

“Sợ gì chứ? Hãy vào rồi nói” Hòa Thân ra quyết định, vừa nói vừa bước vào trong cửa nha môn tổng đốc.

“Lão gia, tại hạ nghĩ chúng ta nên cẩn thận chút mới phải, ngài hãy vào trước, tại hạ quay về đưa tin cho người của chúng ta, lệnh cho Nhiễm Kiện dẫn đoàn cảnh vệ đến đây, Đỗ Tử Kiệt và Tạ Phi Kiếm cũng phải chuẩn bị chiến đấu, ngộ nhỡ có tình huống gì bất ngờ, đến lúc đó chúng ta cũng không đến mức trở tay không kịp” Lưu Toàn khuyên.

Hòa Thân nghĩ cũng phải, ngộ nhỡ Bạch Liên Giáo chưa xong việc, thì hôm nay không mình đến tự chui đầu vào lưới hay sao, nên gật đầu nói: “ Thế được, người hãy về sắp xếp đi”

Lưu Toàn đang định quay lưng nhưng chưa kịp, thì đột nhiên chính đường nha môn tổng đốc mở ra, Doãn Kế Thiện bước ra, theo sau là thống lĩnh Huệ Hùng quân Lục Doanh đóng tại Nam Kinh. Hai người này vừa thấy Hòa Thân vào cửa, bèn bước xuống thềm, Doãn Kế Thiện cười: “ Hòa đại nhân, mau vào trong phòng ngồi, chúng tôi có đại sự cần thương lượng với ngài”

Huệ Hùng cũng nói lớn: “ Hòa đại nhân, mau mời vào trong”

Hòa Thân nhìn thấy sắc mặt bọn họ đều có vẻ bất an, lại nghĩ đến bọn quan binh đang chờ lệnh bên ngoài, nên đánh mắt ra hiệu với Lưu Toàn, ý là người khoan đã hành động đợi xem tình hình thế nào hãy nói, nên vội cùng bọn họ đi vào

“Hòa đại nhân, đại sự không xong rồi...” Huệ Hùng vừa vào đã nói lớn.

Doãn Kế Thiện là người vốn dĩ trầm định, vốn luôn mang vẻ thanh nhàn tự đắc, những lúc lo lắng căng thẳng thật không nhiều, không ngờ hôm nay lại biến sắc mặt. Lời của Huệ Hùng chưa nói xong Doãn Kế Thiện giơ tay ấn Hòa Thân ngồi xuống, lo lắng nói: “ Khâm sai đại thần do triều đình cử tới, Lưu Dung Lưu trung đường tước qua đã bị người của Bạch Liên giáo bắt cóc ở Dương Châu rồi”

“A” Hòa Thân nghe xong, chén trà trong tay rơi xuống đất vỡ vụn, khuôn mặt đầy vẻ kinh hãi nói: “ Doãn đại nhân, ngài đừng đùa với Hòa Thân, triều đình cử khâm sai lúc nào sao tôi không hề hay biết? Lưu Dung Lưu trung đường làm việc thận trọng, xuất quỷ nhập thần, sao lại bị bọn người Bạch liên giáo bắt được, điều này thật khó tin quá, người của Bạch liên giáo to gan thế sao?”

“Aida, ta nói Hòa đại nhân lúc này là lúc nào rồi, ta nào có tâm tư mà đùa với ngài, ngài xem” Nói xong liền móc một tờ giấy trắng từ trong cổ áo ra đưa cho Hòa Thân.

Hòa Thân nhận lấy xem thì thấy bên trên viết rằng: Khâm sai Lưu đại nhân bị người của Bạch liên giáo chúng tôi mời đi rồi, nếu muốn Khâm sai còn sống thì hãy bẩm báo với Càn Long yêu cầu ông ta cử người đến đàm phán với chúng tôi, lúc nào, ở đâu đến lúc đó sẽ có thông báo.

“Lần này Hòa đại nhân đã tin rồi chứ?” Huệ Hùng nói, “ Bọn Bạch liên giáo đúng là không coi triều đình ra gì, nay đợi thánh chỉ triều đình, chỉ cần triều đình ra lệnh, ngay lập tức ta soái lĩnh đại quân lên đường bình định bọn Bạch liên giáo”

“Huệ quân môn, ngài ngồi xuống đi, nghe xem Hòa đại nhân nói gì” Doãn Kế Thiện nói với Huệ Hùng, rồi quay sang nói với hắn: “Hòa đại nhân, chuyện này phải có ba chúng ta cùng hội ý mới được, Khâm sai đại nhân xảy ra chuyện ở Nam Kinh ta, khi hoàng thượng trách tội, chúng ta e không ai thoát khỏi can hệ”

Hòa Thân nghĩ Doãn Kế Thiện đúng là một lão giáo hoạt, vô duyên vô số lại nhất định lôi mình vào, trong bụng dù nghĩ thế nhưng lại trịnh trọng nói: “ Đó là đương nhiên, đường đường là Khâm sai đại thần Đại Thanh chúng ta, lại bị Bạch Liên Giáo bắt mất ở Nam Kinh, chuyện này khi hoàng thượng trách tội, chúng ta rắc rối to rồi, tuy nhiên chuyện này chúng ta cũng không làm chủ được”

“Sau khi nhận được tin, ta đã lập tức phái người liên đêm đưa bản tấu thỉnh tội, đồ rằng sáng mai sẽ triều dã chấn động” Doãn Kế Thiện nói “ Hòa đại nhân làm việc Doãn Kế Thiện ra trước nay đều khâm phục, trước khi thánh chỉ của hoàng thượng đến, Hòa đại nhân xem chúng ta nên làm cái gì?”

Huệ Hùng ngồi không vững nữa, đứng dậy hét: “ Đợi thánh chỉ của hoàng thượng đến, Lưu đại nhân e rằng đã mất mạng rồi, theo chủ ý của ta, Doãn đại nhân hãy mau ra lệnh, Hòa đại nhân quay về chuẩn bị tiền cho chúng ta, nay ta ngay lập tức dẫn binh đi quét tổ tò mò của bọn Bạch liên giáo”

Doãn Kế Thiện lúc này không có thời gian đầu mà để ý đến tên võ phu đầu óc ngu si tứ chi phát triển này nữa, đưa chén trà cho Hòa Thân cười gượng : “ Hòa đại nhân hãy đưa ra quyết định đi”

Hòa Thân nhìn thấy Huệ Hùng cuống đến mức loạn lên, còn Doãn Kế Thiện dù trên mặt lo lắng nhưng trong lòng đã bình tĩnh được, thầm nghĩ: “ Một tên thô lỗ, một tên thâm sâu, đúng là một cặp ăn ý, xem ra ta không nói một câu là không xong rồi.” thế nên hắn bèn miễn cưỡng nói với Doãn Kế Thiện: “ bọn Bạch liên giáo đã bắt Lưu đại nhân đi, tôi thấy không phải là nhằm giết tham quan triều đình để xả ác khí, hơn nữa danh tiếng của Lưu đại nhân rất tốt, là mệnh quan bách tính rất yêu mến. Bạch liên giáo làm thế chắc là muốn giữ Lưu đại nhân làm con tin, hòng ra điều kiện với triều đình, hoặc là đòi tiền hoặc là đòi lương, nói không chừng lại yêu cầu hoàng thượng ra thánh chỉ, sau này không cho phép giết hại người của Bạch liên giáo, Doãn đại nhân nghĩ xem, những điều này làm sao chúng ta làm chủ được, tôi thấy chúng ta nên đợi thánh chỉ của hoàng thượng, nói không chừng vì chuyện này, hoàng thượng còn cử khâm sai đến Nam Kinh cũng không biết chừng”

“Mặc dù nói thế, nhưng chúng ta nay không thể ám binh bất động” Doãn Kế Thiện nói.

Hòa Thân nghĩ rồi nói: “ Ám binh bất động đương nhiên là không được rồi, tôi thấy chi bằng thế này, người của Bạch liên giáo ở Dương Châu bắt cóc Lưu đại nhân, ước tính nay bọn chúng cũng chưa đi được xa. Vì chuyện này xảy ra ở Dương Châu, Doãn đại nhân dứt khoát nên đích thân đến Dương Châu phá án, thứ nhất là cho triều đình biết chúng ta coi trọng chuyện này, thứ hai là có thể cho bọn người Bạch liên giáo biết thành ý giải quyết chuyện này, Huệ quân môn lãnh binh, lập tức truyền lệnh đi, phong tỏa Dương Châu các con đường lớn nhỏ các vùng, đường thủy đường bộ đều phái trọng binh canh giữ, nghiêm ngặt tra xét người qua lại, ngoài ra thành Dương Châu cần toàn thành giới nghiêm, phát cáo thị, trọng thưởng ai cung cấp được manh mối với quan phủ, còn tôi, lập tức quay về chuẩn bị tiền, lần này dù tốn bao nhiêu tiền, đều có Hòa Thân ta lo, nhị vị thấy thế nào”

Doãn Kế Thiện nghe hắn nói rất có lý, nên đứng dậy nói: “ Được, chúng ta hãy làm theo ý của Hòa đại nhân. Huệ quân môn, ngài hãy lập tức truyền lệnh cho thuộc hạ, lập tức hành động theo sự bố trí của Hòa

đại nhân, đừng hung hãn đứng trước cửa phủ ta thế, ta thu xếp xong, lập tức đi Dương Châu tọa trấn chỉ huy, tranh thủ trước khi thánh chỉ hoàng thượng đến, phá vụ án kinh thiên động địa này”

Hòa Thân cáo từ quay về, còn chưa đến thời gian một bữa cơm, Đỗ Tử Kiệt đã quay lại, bẩm với hắn: “Hòa đại nhân, chúng tại hạ theo sự giao phó của đại nhân, đã lôi Lưu Dung lên núi Tản Nhĩ, nay hai trăm huynh đệ Bạch liên giáo đang canh ở đó, đã để lại đồ ăn thức uống cho họ, ngoài ra bên cạnh họ cũng đã sắp xếp không ít người của chúng ta.”

“Được, người nhất định bảo đảm huynh đệ thuộc hạ không thể tiết lộ một chữ ra ngoài, nếu không là đại tội chu di cửu tộc đấy” Hòa Thân dặn dò.

“Điều này xin Hòa đại nhân an tâm” Đỗ Tử Kiệt nói.

Vụ án khâm sai Lưu Dung bị Bạch liên giáo bắt ở Dương Châu, chưa đến ba ngày nhân dân toàn quốc đã biết hết, đó đúng là tin kinh thiên động địa, Bắc Kinh lại càng loạn, không ai dám đoán mò, đều đợi thánh ý của Càn Long.

Thánh chỉ của Càn Long ba ngày sau đến, chuyện ngoài dự đoán chính là Càn Long ra lệnh cho Hòa Thân toàn quyền xử lý chuyện này, Doãn Kế Thiện và Huệ Hùng toàn lực phối hợp.

Sau khi nhận được thánh chỉ, Hòa Thân sung sướng: “Lưu Dung à, Lưu Dung, người vốn muốn cái mạng của Hòa Thân ta, không ngờ chớp mắt cái mạng nhỏ của người lại nằm trong tay ta rồi”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

Tác Giả: Độc Cô Hắc Mã

116. Chương 116: Thần Bí Doanh Cứu..

Hòa Thân nhận được thánh chỉ của Càn Long không lập tức hành động ngay.

Nhằm tránh bên triều đình nghi ngờ mình thông đồng với người của Bạch liên giáo, nên chiều hôm đó Hòa Thân mời Doãn Kế Thiện và Huệ Hùng đến Thiềm Viền, vì hai người này một là thân tín trong mấy tỉnh ở Giang Nam của triều đình, một là ái tướng bao nhiêu năm của Càn Long, một khi cho gọi cả hai người đến, sau này khi xảy ra chuyện gì bất ngờ, sẽ có người mật báo cho Càn Long, cũng là làm chứng cho hắn.

Nhận được thông báo của Hòa Thân hai người kia vội vàng đến Thiềm Viền, Huệ Hùng vẫn điệu bộ hung hãn cũ xuống ngựa liền đi vào phòng khách lớn, vừa vào phòng liền hét lớn với Hòa Thân: “Ta nói Hòa đại nhân, chúng ta mau lẹ chút được không, trước đây ngài nói phải đợi động thái của triều đình, nay hoàng thượng đã ra thánh chỉ, phải làm gì, ngài hãy cho một lời đi”

Doãn Kế Thiện mặc dù rất lo lắng, nhưng hắn không đồng tình với tâm trạng lo lắng của Huệ Hùng, sau khi vào phòng khách, bèn ngồi lên ghế không nói gì, tay bê trà, vừa thưởng thức trà Thiết quan âm thượng đẳng của Hòa Thân vừa cười tủm tỉm nhìn Hòa Thân.

Hòa Thân nói: “ Ta nói hai vị đại nhân, chuyện này vô cùng quan trọng, cụ thể phải làm thế nào chúng ta hãy thương lượng chút. Ta nghĩ Bạch liên giáo muốn qua chuyện này ra điều kiện với triều đình, mấy hôm nữa bọn chúng sẽ chủ động liên lạc với chúng ta, nhằm có thể kịp thời xử lý khi gặp tình huống cấp bách, tôi xem ba chúng ta tạm thời nên chịu uất ức, sau này chúng ta hãy ở trong Thiêm Viên, khi sự tình có tiến triển, chúng ta sẽ ngay lập tức có hành động”

Doãn Kế Thiện nghe Hòa Thân nói thế, bèn đặt nhẹ chén trà lên bàn, cười nói: “ Ta thấy nên làm theo những gì Hòa đại nhân nói, Huệ quân môn, nay chúng ta quay về thu xếp, mang những thứ biện sai hàng ngày cần dùng đến, tránh khi có sự lại tay chân loạn lên, tối nay chúng ta đến chỗ Hòa đại nhân, khi có tin của Bạch liên giáo, chúng ta ngay lập tức bàn bạc trao đổi”

Huệ Hùng nhìn hai người bọn họ đều nói thế, đành phải đồng ý, một ngụm trà cũng chưa uống kịp quay lưng đi chuẩn bị.

Tối hôm đó tiểu nha môn lâm thời chuyên biệt xử lý vụ án khâm sai đại nhân bị bắt cóc đã được thành lập trong Thiêm Viên.

Hòa Thân, Doãn Kế Thiện, Huệ Hùng đều là thành viên trong cái tiểu nha môn địa này, Hòa Thân là chủ, hai người kia là trợ thủ, ba người đều giao sự vụ hàng ngày trong nha môn cho trợ thủ bên dưới, bọn họ một lòng một dạ đợi ở đây để chuyên tâm xử lý chuyện này.

Cứ thế, bọn họ liên tục đợi thêm hai ngày, ai mà biết lại không có tí tin tức nào. Người của Bạch liên giáo căn bản không chủ động cử người đi liên hệ với bọn Hòa Thân. Hòa Thân đương nhiên là có thể bình tĩnh, đây là chuyện trong dự đoán, vì ban đầu hắn đã nói rất rõ ràng với Bạch Thụy sứ giả Bạch liên giáo, bọn họ càng kéo dài thời gian càng tốt, nhưng Huệ Hùng và Doãn Kế Thiện sao giống Hòa Thân được, khi thấy hai ngày trôi qua mà không có manh mối gì, ngộ nhỡ tính mạng của khâm sai xảy ra bất trắc. Thế thì đại sự nguy rồi. Mặc dù thánh chỉ nói Hòa Thân được toàn quyền xử lý chuyện này nhưng Doãn Kế Thiện hiểu, chuyện này làm không tốt, thì ông ta và Huệ Hùng đều đừng mong có kết cục tươi đẹp.

Hòa Thân cùng hai người kia uống trà cả ngày, đến tối mới quay trở về phòng mình, Đang lúc nghĩ cách nên hành động thế nào, thì thấy Lưu Toàn chạy đến. Lưu Toàn trước hết để ý xem xung quanh có ai không sau đó mới ghé tai hắn nói nhỏ: “Lão gia, người của Bạch liên giáo đang đợi ngài trong mật thất, lão gia mau đi gặp họ đi”

“Sao, người của Bạch liên giáo đến ư? Bọn họ đến lúc nào?” Hòa Thân vừa đi đến hướng mật thất vừa hỏi.

“Đến sáng nay ạ, nhưng tại hạ lo Doãn đại nhân và Huệ quân môn nghi ngờ cho nên không dám đi báo với lão gia. Lần này đến vẫn là sứ giả Bạch Liên Bạch Thụy, tuy nhiên xem ra hắn ta hỏa khí rất ghê, lão gia đi gặp hắn, còn tại hạ sẽ đi sắp xếp chút” Lưu Toàn cẩn trọng nói.

“Hỏa khí lớn” Hòa Thân đột nhiên bị câu nói này của Lưu toàn làm cho lo lắng, theo kế hoạch từ trước, nếu lần này bọn họ thành công liên thủ bắt cóc khâm sai đại nhân Lưu Dung, thì Bạch Thụy sẽ trực tiếp cử người đi gặp nha môn tổng đốc Doãn Kế Thiện ra điều kiện,

Hay là sự tình có biến? Nghĩ đến đây Hòa Thân đúng là có chút căng thẳng, nên bước nhanh hơn, vội vã đến mật thất.

Bọn họ vừa vào cửa thì thấy Bạch Thụ đang ngồi trên ghế sắc mặt tức giận đang dùng ánh mắt vô cùng mắt lòng tin nhìn hấn.

“Hòa đại nhân, xem ra lần này chúng tôi đúng là sắp bầy triều đình rồi” Bạch Thụ còn chưa đợi Hòa Thân ngồi xuống đã dùng ngữ khí không lấy gì hòa hảo nói.

“Sao lại nói thế?” Hòa Thân nghe thế có chút bức mình: Vừa gặp đã nói năng khó hiểu? nên hấn dùng ngữ khí nghi vấn hỏi lại.

“Hòa đại nhân” Bạch Thụ đột nhiên đứng dậy dùng tay chỉ thẳng vào Hòa Thân hỏi “ Các ngài làm chuyện đó không lẽ còn cần tôi phải nói toạc ra hay sao?”

Hòa Thân thấy Bạch Thụ vô lễ với mình như thế, lại bị hấn châm chích vô duyên vô cớ, rất tức giận định dạy cho tên sứ giả này mấy câu nhưng không ngờ tên Bạch Thụ kia xoay người, cười nhạt một tiếng nói: “ Nếu bắt một tên quan không giải quyết được vấn đề, thì tôi bắt luôn đại thần ngự tiền ngài, xem ngài còn dám giở trò với chúng tôi không” Nói xong giơ tay trái ra, với mạng sườn của Hòa Thân.

Nói đến quyền cước, Hòa Thân kém xa, lúc đó Bạch Thụ đột nhiên xuất chiêu vốn dĩ ngoài dự đoán của hấn, khi thấy sắc mặt Bạch Thụ biến đổi, ánh mắt hung tợn, hấn biết không hay rồi, thầm nghĩ: lần này ta đúng là lửa vây quanh mình rồi, mặc dù hấn biết công phu của mình căn bản không phải là đối thủ của Bạch Thụ nhưng không thể không xoay người tránh né.

Đúng lúc đó đột nhiên nghe tiếng quát ở cửa: “Dừng tay” tiếp đó thấy một ánh sáng trắng lao đến từ cửa, lao thẳng đến trước mặt Bạch Thụ.

Vốn dĩ Bạch Thụ nghĩ dựa vào thân thủ của mình có thể tóm được Hòa Thân, chuyện đó chẳng tốn bao sức nhưng không ngờ đúng lúc quan trọng lại có kẻ đột nhiên giở ám khí với hấn, cho nên đành thả Hòa Thân ra, tránh người né ánh sáng trắng.

Lúc này Hòa Thân đã kịp định thần nhìn lại hóa ra là Nhất Thanh., Sau lưng Nhất Thanh là Nhiệm Kiện và Đỗ Tử Kiệt bên ngoài còn có mấy thành viên đoàn cảnh vệ tay cầm súng kíp.

“Không được động đây” Đỗ Tử Kiệt quát.

“Nếu không thành khẩn, bắn chết ngay cho ta” Lưu Toàn chạy vào, nhìn thấy tình thế trước mắt biết ngay tên Bạch Thụ đã ra tay với Hòa Thân rồi, nên quay lại quát với mấy tên đứng đằng sau.

“Hòa đại ca, huynh không sao chứ?” Nhất Thanh bước vội đến lo lắng hỏi.

Hòa Thân xua tay với Lưu Toàn: “Khoan đã” rồi quay lại nói với Bạch Thụ: “ rốt cuộc ngươi định làm gì?”

Bạch Thụ cười ha ha nói: “Xem ra các ngươi đã sớm chuẩn bị, được thôi, các ngươi hãy ra tay đi”

Hòa Thân thấy tên *** đúng là hoang đường, mấy hôm trước đã bàn xong nay lại nói biến là biến? Nhìn bộ dạng nộ khí xung thiên của Bạch Thụ, liền biết mấy hôm nay nhất định xảy ra biến cố gì đó, nên không

tính toán chuyện ban nãy mà hỏi lớn: “ Bạch Thụy, đừng làm loạn nữa, nếu muốn tóm gọn các người, ta còn phải tốn công thế sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Thụy cũng thấy ban nãy mình quả thật quá kích động thấy Hòa Thân hỏi thế bèn đáp: “ Hòa đại nhân thật sự không biết?”

Lưu Toàn xông đến trước mặt Bạch Thụy quát: “ Người có gì mau nói đi, lão gia nhà ta trăm công ngàn việc sao có thời gian ở đây so cơ miệng với người”

“Hòa đại nhân chúng tôi theo sự giao phó của ngài, đêm qua đã tóm được khâm sai đại thần Lưu Dung nay đã bị chúng tôi giam trong núi Tấn Nhĩ ở phía Nam thành Dương Châu, nhưng chúng tôi không ngờ đêm qua triều đình lại cử người lên núi cứu Lưu Dung? Hòa đại nhân, chúng ta ban đầu không sắp xếp trò này” Bạch Thụy trừng mắt nhìn Hòa Thân hỏi.

“Có người lên núi cứu Lưu Dung ư? Ai cử đi, bọn chúng cứu được không?” Hòa Thân hỏi.

“Ai có thể đến cứu khâm sai, không phải người do triều đình cử đến sao? May mà huynh đệ chúng tôi phát hiện kịp thời, lúc đó chúng tôi đang có mặt tại hiện trường, không cho bọn chúng đắc thủ, nếu không e rằng chúng tôi sớm bị triều đình một mẻ tóm gọn rồi” Bạch Thụy đáp.

“Có bắt được hết chúng không?” Hòa Thân hỏi.

“Tổng cộng có 21 tên đã chết tại trận 20 tên còn lại một tên còn chút sức tàn, tôi đã dẫn đến đây cho Hòa đại nhân, nay tôi vứt hãn trên một con thuyền mạn Nam bến tàu Phố Khẩu, Hòa đại nhân lôi hãn đến hỏi là biết” Bạch Thụy đáp

Hòa Thân quay lại ra lệnh với Đỗ Tử Kiệt: “ Người ngay lập tức cho người đi dẫn tên đó về đây” rồi quay lưng lại nói với Bạch Thụy: “Bạch Thụy, ta cho người hay: Bắt cóc khâm sai đại thần là thương lượng giữa hai bên chúng ta, ban đầu người biết khâm sai đại thần Lưu Dung lần này đến là nhằm vào ta, nay Càn Long đang nóng lòng muốn dồn ta vào chỗ chết, ta không có gì phải cử người đi cứu ông ta, tin cũng được, không tin cũng được, nay chúng ta bắt cóc khâm sai, triều dã chấn động, toàn quốc náo động, thượng đã đến miếu đường, xa đã đến biên thù, tái ngoại, cục diện đã đến mức phức tạp vô cùng. Nay ta hi vọng người lập tức quay về, theo sự sắp xếp trước đây của chúng ta mà làm, trước tiên hãy cử một đại diện đến nha môn ta, nay tổng đốc Lương Giang Doãn Kế Thiện và thống lĩnh quân Lục Doanh đều đang chờ các người, đến lúc đó sẽ theo sự bàn bạc trước đây của chúng ta để đàm phán với triều đình. Đối với việc ai đã cử người đi cứu Lưu Dung, đợi ta tra xét rõ ràng, rồi sẽ nghĩ cách nói cho các người biết”

Bạch Thụy thấy Hòa Thân nói như dao chém đá, lại rất chân thành, không giống việc chơi trò mèo với mình lại nghĩ đến tình thế nguy hiểm hiện nay của Hòa Thân, nên tin tưởng không chút nghi ngờ, chấp tay nói: “ Vậy được, Hòa đại nhân, sau khi tôi quay về ngay lập tức sẽ đến nha môn tìm các người đàm phán. Nghe nói lần này Càn Long lệnh cho ngài làm đại diện toàn quyền đến lúc đó chúng tôi hi vọng đại nhân có thể nói ra nói làm ra làm, chuyện vừa rồi, tại hạ đắc tội rồi” Nói xong bèn rời khỏi mặt thất.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

Tác Giả: Độc Cô Hắc Mã

117. Chương 117: Vương Phủ Thị Vệ.

Đối với cái tên Bạch Thụy đó, Hòa Thân có chút đứng ngồi không yên, hắn cũng không muốn ăn cơm mà ngồi một mình trong thư phòng bắt đầu suy nghĩ: chuyện này vô cùng cơ mật thánh chỉ của Càn Long vừa tới, những người biết Lưu Dung đang ở núi Tấn Nhĩ là vô cùng ít, không ngờ mình còn chưa ra tay thì có kẻ đã chọc gậy vào, rốt cuộc người này là địch hay ta, sao hắn lại biết Lưu Dung ở núi Tấn Nhĩ? Xem ra sự tình không đơn giản như mình tưởng tượng, tình thế đúng là càng ngày càng phức tạp!

Đến nửa đêm, Đỗ Tử Kiệt mới lôi được tên mà Bạch Thụy vớt trên thuyền chỗ bến tàu về.

“Hòa đại nhân, tên đó bị giam trong nhà lao rồi, mặc dù có bị thương nhưng không nặng lắm, lão gia có muốn gặp hắn không?” Đỗ Tử Kiệt nói

“Nhìn điệu bộ hắn, có thể hỏi ra được gì không?” Hòa Thân đáp.

“Tại hạ nghĩ là đủ sặc, trên đường đi cứ liên mồm hét làm cho chúng tại hạ chỉ sém nữa là giết hắn chết, mồm miệng cũng cứng lắm” Đỗ Tử Kiệt đáp.

Nghe lời này hắn biết đêm nay ngủ không được rồi, là bọn người này thì nhất định là cứng đòn rồi, không cho hắn nếm mùi thì bọn hắn không thể mở mồm, nên ra lệnh với Lưu Toàn: “ Người đi đi, nghĩ cách bắt hắn mở miệng cho ta”

“Lão gia yên tâm, loại người này không nợ gì chỉ nợ trượng, đêm nay tại hạ đảm bảo khiến hắn mở miệng, lão gia cứ đợi mà xem” Lưu Toàn nói xong tùm tùm cười bỏ đi.

Hòa Thân nhìn bóng dáng Lưu Toàn, thở dài thầm nghĩ: “ Không có cách gì, thật không có cách gì, nếu không bức hình e rằng đúng không còn cách nào khác”

Thế nhưng sự tình vượt ngoài dự đoán của hắn, không lâu sau, Lưu Toàn ủ rũ quay lại, vừa vào phòng đã bẩm: “Lão gia, tại hạ phục rồi, miệng tên đó cứng quá, các biện pháp thẩm vấn phạm nhân giai đoạn sơ cấp đều dùng hết rồi, nhưng không hỏi được gì”

Hòa Thân nghe xong cười: “ Vừa rồi người nói khoác quá nhỉ? Sao thẩm vấn phạm nhân còn có giai đoạn sơ cấp?”

“Lão gia, tên đó mềm cứng không chịu, roi da, côn lớn đều dùng rồi nhưng vô dụng, đây là đồ vật dùng vào giai đoạn ban đầu, còn dùng thanh sắt nung, vôi thực về giai đoạn cao cấp, nhưng làm thế thì hắn tàn tật mất, không cẩn thận còn mất mẹ mạng hắn” Lưu Toàn đáp.

Hòa Thân biết Lưu Toàn không phải người dễ dàng nhận thua, dễ dàng bỏ cuộc người khiến hắn ủ rũ thế kia đúng là tên không đơn giản rồi, nếu thật sự như lời Lưu Toàn nói, thì có dùng thêm sắt nung nói không chừng lại làm hắn chết. Thế đúng là coi mạng người như cỏ rác rồi, mặc dù hắn làm việc rất gọn ghẽ, chưa từng mềm lòng nhưng nay nếu dày vò tên kia đến chết trong lòng cũng có chút không đành nên nói: “ Đi, chúng ta đi xem xem”

Hòa Thân đến nay đã hai lần tận mắt nhìn thấy hiện trường đâm máu, lần đầu là đánh Đỗ Tử Kiệt, còn lần hai là đánh bọn người Tây Henry. Hai lần đều tróc da lòi thịt, máu chảy đầm đìa mặc dù đã có sự chuẩn bị tâm lý trước, nhưng vừa vào phòng giam nhìn thấy cảnh tượng tên kia hắn cũng sững ra, đây đúng là chuyện mà chỉ có bọn Nhật và Pháp mới có thể làm.

Thấy tên kia bị treo trên một giá gỗ lớn, hai bên đeo xích sắt, bên dưới là lò lửa lớn. Đóm than đỏ bên dưới xem ra được dùng thay cho thanh sắt nung, người kia sớm đã bị côn và roi da quất cho máu thịt trộn lẫn. Đừng nói là dùng thanh sắt nung mà chỉ đánh trận nữa là đi châu diêm vương, nên hắn khẽ động lòng nói với Lưu Toàng “Mau thả hắn xuống”

“Thả xuống” Lưu Toàn ra lệnh cho hai tên hành hình bên cạnh “Dùng nước lạnh khiến hắn tỉnh cho ta, Hòa đại nhân muốn hỏi chuyện”

Một thùng nước lạnh hắt vào, không lâu sau tên kia tỉnh lại, trước hết hắn ý thức được mình đang nằm trên đất sau đó đưa đầu nhìn thấy quan đang đứng bên cạnh nên vừa giãy giụa vừa cắn răng nói: “Xin...xin đại nhân mau giết tiểu nhân”

Hòa Thân nhìn điệu bộ thê thảm của tên này, mềm lòng nên nói: “Ta hỏi ngươi, lần này ngươi lén lút lên núi Tản Nhữ cứu khâm sai đại nhân là phụng lệnh ai, ngươi hãy nghĩ kĩ rồi trả lời câu hỏi của ta, nếu không nói, ta cũng không làm khó ngươi nữa, nhưng ngươi phải hiểu, 21 người, chỉ còn mình ngươi sống sót, nếu ta thả ngươi về chủ nhân ngươi có cho ngươi sống không?”

“Đại... đại nhân chuyện này tiểu nhân chết cũng không nói được... ngài đừng phí công nữa, mau giết tiểu nhân đi”

Hòa Thân trầm nghĩ tên này giống như những tên hán từng xem trên ti vi thà chết không chịu, đến đêm qua hắn vẫn còn nghi ngờ kiệt tác của đạo diễn, nhưng nay thấy thế này, loại người này đúng là đầu cứng có thể có, nếu có thể thu nhận hắn về bên mình sau này sai việc cũng thực yên tâm.

Nghĩ đến đây hắn liền sai người giam tên kia lại, đợi sau này có thời gian sẽ từ từ thu phục, còn chưa đợi hắn mở mồm thì tên hành hình đứng bên bước lên trước nói: “Đại nhân, tiểu tử này thì ra là thái giám”

“Thái giám? Hòa Thân nghe giật mình, nay ngoài Bắc Kinh có nơi nào có thái giám chứ, nên hỏi: “Ngươi đến từ hoàng cung phải không, không lẽ hoàng thượng sai ngươi tới?” Hòa Thân bước lên trước hỏi.

“Không phải... không phải xin đại nhân mau giết tiểu nhân đi” tên đó bị phát giác thân phận, sắc mặt biến rồi, qua sắc mặt cũng thấy hắn đang vô cùng sợ hãi.

Hòa Thân trầm nghĩ: Xem ra đúng là chó ngáp phải ruồi, đây đúng là sự đột phá rồi, nên nói: “Thế được, vậy hoàng thượng cử ngươi đến, ngươi là người thay hoàng thượng làm việc, ngay mai ta cho người áp người lên Kinh giao cho hoàng thượng, sống hay chết do hoàng thượng định đoạt”

“Xin đừng... tuyệt đối đừng giao tiểu nhân cho hoàng thượng...xin mau chóng giết tiểu nhân đi”

Hòa Thân thấy tên này bị dọa cho sợ mất mật liền biết cuối cùng đã tìm được điểm hấn sợ hãi, hắn biết muốn đổi pho hạng người này phải tìm được mạng sườn của hắn, hắn sợ gì thì cho hắn cái đó nên ra lệnh: “khiêng hắn đi, đêm này tìm thầy lang chữa cho hắn, sáng mai giải hắn về kinh giao cho hoàng thượng xử lý”

Bọn thuộc hạ sớm đã biết dụng ý của Hòa Thân nên 5,6 tên đồng thanh đáp, khiêng tên kia ra ngoài.

Tên kia nghe Hòa Thân nói giao cho hoàng thượng đột nhiên chân tay vung mù mịt, hét lớn: “Đại nhân, tôi nói tôi nói, xin ngài đừng giao tôi cho hoàng thượng, nếu không....nếu không”

Hòa Thân vui mừng thầm nghĩ: “Tiểu tử ngươi chịu mở miệng rồi” rồi hỏi: “Thế ngươi mau nói đi, ngươi là ai, các ngươi đến Dương Châu cứu khâm sai đại nhân rốt cuộc do ai cử đến”

“Tiểu nhân là thị vệ của Vương phủ, lần này đến Dương Châu là thập nhất...thập nhất gia Thành Thân Vương” tên kia vết chút sức nói rồi ngắt đi mất.

“Thập nhất gia, Thành Thân Vương” Hòa Thân ngạc nhiên: “Sao Dung Tinh lại tham gia vào chuyện này?”

Điều này khiến Hòa Thân ngủ không nổi, không có tâm tư nào đi tìm Vương Vũ Chu và Liễu Doanh Doanh vui vẻ nữa, hần nằm một mình trở qua trở lại suy nghĩ, đến lúc trời sắp sáng mới thiếp đi.

Ngày hôm sau hần vừa dậy Lưu Toàn liền chạy vào nói: “Lão gia, Doãn đại nhân và Huệ quân môn có mời”

“Sớm thế sao. Sao không nói với họ ta vừa dậy” Hòa Thân vừa ngáp vừa lười nhác hỏi.

“Lão gia, nghe nói Bạch liên giáo cử người tới, nay đang đợi trước cửa nha môn, Doãn đại nhân nói mời lão gia qua thương lượng” Lưu Toàn đáp.

“Được, ta đi ngay” Hòa Thân vội vã rửa mặt rồi đi thẳng đến tiểu nha môn lâm thời bên phía tây Thiêm Viên.

Vừa bước vào thì thấy Huệ quân môn đẩy ghế đứng dậy, rồi rút áo ra, nói với hần: “Hòa đại nhân, người của Bạch liên giáo cuối cùng đã lộ mặt, đợi sau khi chúng vào đây, ngài và Doãn đại nhân hãy nói chuyện, nếu không có kết quả chuyện còn lại hai vị hãy giao cho ta xử lý”

Hòa Thân thấy chưa gặp sao đã ra tay rồi, vốn nói văn quan võ tướng triều Thanh đều là chó Pug, sao tên Huệ Hùng này trời không sợ đất không sợ. hần đúng là không hiểu nổi tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển này sao lại có thể chém giết trên chiến trường bấy nhiêu năm, lại không bị hậu di chứng nào của cụt tay cụt chân, đúng là kì tích

Doãn Kế Thiện đứng dậy nói: “Huệ quân môn mau ngồi xuống, tất cả do Hòa đại nhân làm chủ, sao ngài lại...”

Hòa Thân cười nói: “Huệ quân môn, đợi chúng ta cứu xong Lưu đại nhân ngài hãy thể hiện than thủ, đến lúc đó tôi còn lo ngài sẽ lưu tình với tay chân của Bạch liên giáo”

“Hòa đại nhân đợi lát nữa gặp đại diện của Bạch liên giáo chúng ta nên đối phó thế nào, ngài hãy nói suy nghĩ của ngài xem, lần này hoàng thượng lệnh cho Hào đại nhân làm chủ trương tổng, chúng tôi đương nhiên là mã tiền tốt của ngài rồi” Doãn Kế Thiện đáp

“Thế này đi” Hòa Thân nói “Đợi sau khi bọn chúng vào, chúng ta cứ đối đãi lễ nghĩa, sau đó không nói gì hết, để chúng ta điều kiện trước, xem xem khẩu vị chúng lớn thế nào, đợi sau khi hiểu rõ được giới hạn cuối của chúng chúng ta liền biết sẽ phải ra giá với chúng thế nào. Nhưng chúng ta phải nhớ nhất định không được cho rằng mình mệnh quan triều đình, còn chúng là phản tặc, lưu manh, bởi vì như thế có thể gây ra tranh chấp, bọn chúng đều là người không sợ chết, nếu Lưu đại nhân có chuyện gì, chúng ta không cách nào ăn nói với hoàng thượng” Hòa Thân nói.

“Được, vậy cứ thế mà làm” Doãn Kế Thiện nói “Mau mời người của Bạch liên giáo vào”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

Tác Giả: Độc Cô Hắc Mã

118. Chương 118: Đàm Phán Hoang Đường.

Hòa Thân thấy Bạch Thụy hưng phấn đi vào, nên ra lệnh với người hầu: “ Mời ngồi, dâng trà”

Bạch Thụy thông thả, trước hết là khom mình với ba người trước mặt sau đó chấp tay nói: “ Bạch Thụy “Bạch Y sứ giả” Bạch liên giáo khấu kiến ba vị đại nhân” sau đó liền ngồi xuống ghế.

Hòa Thân thăm khâm phục nghĩ: “ Xem ra tên này đúng là có gan” bèn hỏi: “ Bạch liên giáo các người bắt cóc khâm sai triều đình ta, có biết đó là phạm đại tội không?”

Tên Bạch Thụy giả vờ thật dặt nhìn Hòa Thân rồi lại nhìn hai người còn lại cười: “ Xin hỏi trong ba vị, vị nào là Hòa Thân Hòa đại nhân?”

Doãn Kế Thiện thấy sứ giả Bạch liên giáo không biết thân phận của họ nên đáp: “ Ta là tổng đốc Lương Giang Doãn Kế Thiện, người ngồi giữa là “ đại thần tài chính ngự tiền hoàng đế Đại Thanh” Hòa đại nhân, vị này là Huệ quân môn thống lĩnh quân Lục Doanh Nam Kinh”

Doãn Kế Thiện nói đến ai Bạch Thụy liền gật đầu với người đó cũng coi như lễ nghi gặp mặt. Đợi Doãn Kế Thiện giới thiệu xong, hần đến trước mặt Hòa Thân, sang sảng nói: “ Hòa đại nhân tôi nghe nói ngài lần này được Càn Long phong làm đại diện toàn quyền xử lý chuyện này, nên tôi xin được nói thẳng với Hòa đại nhân: Không biết triều đình định xử lý chuyện này ra sao? Là muốn mấy trăm huynh đệ Bạch liên giáo chúng tôi và khâm sai đại nhân cùng đi vào chỗ chết hay là muốn cứu nể thần tri quốc của triều Đại Thanh, đáp ứng điều kiện của chúng tôi đưa ra, đổi lấy Lưu đại nhân về”

Huệ Hùng nghe thế không hề khách khí quát: “ Vừa rồi Hòa đại nhân không phải hỏi người rồi sao, bắt khâm sai triều đình, các người có biết đó là phạm tội tày trời không?”

Bạch Thụy cười ha ha nói: “ Tội bắt khâm sai không thể hơn đại cớ “phản Thanh phục Minh” của chúng tôi, không thể lớn hơn tội đối kháng đại quân triều đình chứ? Bao nhiêu năm nay, Bạch liên giáo chúng tôi công thành lược địa, giết tham quan chiếm phủ huyện, mấy lần đại bại dưới tay đại quân triều đình, những chuyện đó chúng tôi không sợ lại đi sợ tội danh bắt cóc khâm sai hay sao?”

Huệ Hùng còn định nói nhưng mấy lần mở miệng lại không biết đắp lại thế nào đành ngại ngần uống trà.

Doãn Kế Thiện thấy Huệ Hùng bị mấy lời của Bạch Thụy khiến cho tất ngóm, nên cười nói: “ Bạch Liên sứ giả, những gì người vừa nói mặc dù có chút căn cứ, nhưng Lưu đại nhân là khâm sai đại thần, đại diện cho hoàng thượng, các người làm chuyện quốc pháp không dung, nay chịu nhục không chỉ có Lưu đại nhân mà còn là đương kim thiên tử- hoàng đế Càn Long. Nay triều dã chấn động Hoàng thượng vô cùng tức giận, nếu Lưu đại nhân vì chuyện này mà có gì bất trắc thì đối với Bạch liên giáo mà nói không nghi ngờ gì nữa là tai họa ngập đầu. Người nghĩ xem, Triệu Huệ và Hải Lan Sát đã bình định xong phản loạn Tân Cương, Đại Tiểu Kim Xuyên cũng cử sứ giả cầu hòa triều đình, ngoài ra chiến sự ở Junggar và tộc Hồi diễn ra hết sức

thuận lợi, còn một chuyện nữa, không biết các người đã nghe chưa, Thập Ngũ Gia Thân Vương đã thắng trận tại Miến Điện, Miến Vương nay đang nghĩ cách để hòa giải với triều đình, người nghĩ xem, triều đình đã vượt qua nội忧 ngoại họa thì Bạch liên giáo các người còn có thể tự tại được mấy ngày?”

Những lời này của Doãn Kế Thiện là muốn một đao đánh trúng tim đen sứ giả Bạch liên giáo, Bạch Thụy sao không biết sự lợi hại đó, nhưng nay đối diện quan viên triều đình hẳn không thể làm vẻ khiếp nhược nghe xong lời của Doãn Kế Thiện bèn cười: “Đã thế, triều đình muốn xử lý chuyện này thế nào?”

Doãn Kế Thiện nhìn Hòa Thân ý là “Đến phiên ngài nói” Hòa Thân mặc dù trong lòng vui mừng nhưng mặt lại tỏ vẻ trang trọng nói: “Triều đình đương nhiên muốn Lưu đại nhân bình an thoát hiểm”

“Nói thế tức triều đình sẽ đáp ứng yêu cầu chúng tôi đưa ra?” Bạch Thụy hỏi.

Doãn Kế Thiện đáp: “Đáp ứng hay không, người phải nói ra đã, chúng ta mới biết có thể đáp ứng hay không?”

Bạch Thụy đáp: “Vậy được, tôi sẽ nói điều kiện của chúng tôi. Chúng tôi đương nhiên biết thân phận của Lưu Dung, ông ta cũng không phải Vương gia, Aka gì, chúng tôi cũng không hi vọng dùng ông ta có thể cùng triều đình từ thù thành bạn, chúng tôi chỉ có một điều kiện: triều đình ngay lập tức hạ lệnh cho tổng đốc Hồ Quảng Trương Thế Côn và đề đốc Lục Doanh Tứ Xuyên Cát Cáp yêu cầu họ lui binh khỏi núi Thái Biệt. Điều kiện tôi đưa ra là giới hạn cuối không có chỗ để ra giá hay mặc cả gì nữa. Đáp ứng, chúng tôi sẽ thả Lưu Dung, hoặc đưa ông ta bình an trở về Nam Kinh, không đáp ứng chúng ta không cần nói nữa, chúng tôi dứt khoát chờ cá chết phá lưới”

Hòa Thân vừa nghe vừa thăm cười đáp: “Tốt, cứ thế đi, triều đình e rằng nhất thời không có thời gian chi khí với ta nữa, lần này Lưu Dung thật sự có thể thoát hiểm, e rằng sau khi ra khỏi đó việc đầu tiên là đến Bắc Kinh tạ tội với Càn Long, còn có tự tin giao đấu với ta ư” Nghĩ đến đây hẳn nhìn Doãn Kế Thiện và Huệ Hùng, sau đó nói: “Bạch Thụy điều kiện vừa rồi người nêu ra vì liên quan đến đại sự quân quốc, chúng ta không thể làm chủ, làm sao trả lời người, chúng ta phải thỉnh chỉ triều đình, đợi thánh chỉ của hoàng thượng đến, chúng ta mới có thể cho người câu trả lời chính thức, thế nào?”

“Thế được, nếu các vị không làm chủ được thì tôi quay về đợi câu trả lời chính thức của triều đình” Nói xong đứng dậy bỏ đi.

“Khoan đã” Doãn Kế Thiện vội đứng dậy, “Ta còn có mấy câu muốn nói”

“Ồ” Bạch Thụy quay lại cười: “Không biết tổng đốc đại nhân có gì sai bảo?”

“Chúng ta hi vọng trước khi chuyện này có kết quả chính thức, các người không ngược đãi khâm sai đại nhân, nhất thiết bảo đảm sự an toàn cho ông ta” Doãn Kế Thiện nói.

“Đương nhiên rồi, chúng tôi sẽ chăm sóc Lưu đại nhân tử tế không để ông ta chịu ầm ức xin ba vị cứ yên tâm” nói xong bước đi luôn.

Hòa Thân có chút khó chịu, vừa rồi Huệ Hùng bị Bạch Thụy vỗ mặt, khiến cho đỏ hết mặt sao có thể chịu được chứ, đáng ra hẳn nên sớm đứng dậy la hét rồi, sao bây giờ lại ngoan ngoãn như mèo con vậy, đúng là cổ quái.

“Hòa đại nhân, chúng tam au dâng chỉ lên hoàng thượng” Doãn Kế Thiện nói.

“Cũng đành thế, điều kiện này chúng ta không thể đáp ứng hơn nữa chúng ta không làm chủ được, chuyện này chỉ có thể do hoàng thượng quyết định” Hòa Thân đáp

Huệ Hùng thấy Doãn Kế Thiện ngồi bên cạnh đang viết tấu chương lên hoàng thượng, đột nhiên đến trước án, nói: “ Doãn đại nhân, đừng vội, hãy từ từ nói?”

“A” Doãn Kế Thiện cười “ Huệ quân môn có lương sách gì?”

“Khi tên Bạch Thụy kia ra khỏi cửa, tôi đã cho người bám theo, chỉ cần hắn quay về chúng ta sẽ biết chúng giam Lưu đại nhân ở đâu, đợi sau khi người của ta về, đêm nay ta đích thân dẫn người đi giải cứu Lưu đại nhân, đợi Lưu đại nhân được cứu ra rồi, chúng ta dần bình định ỏ tò vò củ chúng đến lúc đó chúng ta hãy dâng tấu lên hoàng thượng, thế có hơn không?”

Lời của Huệ Hùng khiến Doãn Kế Thiện dờ ra, không biết nên nói gì với Hòa Thân nữa. Hòa Thân cũng thấy ngạc nhiên: Tên này chỉ là lão thô lỗ nhưng không ngờ còn nghĩ được thế

“Ta nói Huệ quân môn, sao ban đầu ngài không thương lượng với chúng tôi? Chuyện này nếu có chút bất trắc chúng ta khó mà ăn nói với triều đình” Doãn Kế Thiện nói.

Hòa Thân bắt đầu thăm mắng Huệ Hùng: “ Nếu đêm nay ngươi thật sự cứu được Lưu Dung, thì không phải là toi công rồi sao?”

Khi ba người đang đứng đó ai suy nghĩ người nấy thì đột nhiên có người báo: “Đại nhân...đại nhân không hay rồi... tên kia.. tên kia quay lại” nói xong đã thấy Bạch Thụy đến trước cửa.

Ba người cùng nhìn, phút chốc cùng thất sắc hóa ra Bạch Thụy không quay lại một mình, mà tay còn xách theo hai tên nữa.

Hòa Thân ngạc nhiên nhưng trong lòng vô cùng vui mừng, có chút vui sướng nhìn vẻ đau khổ của Huệ Hùng, thầm nghĩ: “ Đúng là nói khoác không phải đóng thuế, vừa rồi ngươi khẳng định thế nào, thế nào, vui mừng sớm quá đấy, cứ loạn nữa đi càng loạn càng tốt”

Thấy Bạch Thụy dùng lực vung một cái hai tên trong tay như hoa bông ngã nhào ra, hai tên không biết bị hắn dùng mảnh khốe gì, mà nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Ngươi... ngươi to gan” Huệ Hùng lúc này đã hiểu, chỉ Bạch Thụy hét

“Ta to gan? Ta thấy các ngươi mới to gan, đường đường mệnh quan triều đình, lại nuốt lời thế, cử chỉ của tiểu nhân vô sỉ” Bạch Thụy quát.

Trong phòng vừa rat ay thì binh lính bên ngoài đã vây lại, mấy tên cầm súng lao vào phòng, mấy họng súng đen ngòm đều nhắm vào Bạch Thụy, chỉ cần hắn có hành động vô lễ e rằng đều bị bắn cho nát tươm.

Doãn Kế Thiện thấy đây không phải là làm loạn hay sao nên vội quát đuổi bọn binh lính bước qua cười: “Bạch sứ giả, nhất định là hiểu lầm thôi, hai người này dù có hành động vô sỉ, thì đã bị người tóm được, người cũng đã dạy dỗ chúng ra trò rồi, nghe Doãn Kế Thiện ta đi, chuyện này hãy chấm dứt tại đây đợi sau khi người đi rồi, chúng ta sẽ hỏi rõ xem ai mà to gan thế, phải điều tra ra, phạt nặng”

Hòa Thân nói với Bạch Thụy: “Doãn đại nhân nói có lí, ngươi hãy mau quay về, sau khi quay về đợi câu trả lời của triều đình, ngoài ra chúng ta hi vọng hai bên không có gì phiền phức phát sinh nữa”

Bạch Thụy nhìn sắc mặt Hòa Thân mà hành sự, nhìn thấy Hòa Thân nói thế cũng đành làm theo, hắn đoán chuyện này nhất định là do tên cầu quân môn kia làm, nên chấp tay với Hòa Thân và Doãn Kế Thiên, trừng mắt với Huệ Hùng, quay người bước đi.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOo—

Tác Giả: Độc Cô Hắc Mã

119. Chương 119: Hai Vị Vương Gia.

Vừa ra khỏi cửa, Doãn Kế Thiện dùng ngữ khí nửa đùa nửa khuyên xả tức với Huệ Hùng: “ Ta nói Huệ quân môn, ngài nói ngài xem ngài vừa làm gì vậy? Ta thật sự không biết nên nói ngài như thế nào đây? Vừa rồi xem bộ dạng đắc ý của ngài, ta cứ tưởng khâm sai đại nhân được cứu ra, thì ra là nói khoác, nếu sớm biết chuyện bị ngài làm cho ra thành thế này, chỉ bằng tìm mấy người trông coi ngài”

Hai người này vốn là phong cương đại lai, một là thống lĩnh Lục Doanh binh một là đại viên nhất phẩm triều đình, theo cấp bậc đều là thế, nhưng trên đầu Doãn Kế Thiện nhiều hơn một cây tam nhãn hoa linh, lại là đại thần quân cơ, gần đây nghe nói con gái thứ hai của ông ta sẽ được gả cho con trai thứ tám của Cần Long là Dung Huyền, nếu chuyện này diễn ra thuận lợi thì Doãn Kế Thiện không nghi ngờ gì nữa sẽ là Hoàng thân quốc thích chính tông, đãi ngộ đương nhiên cũng cao hơn Huệ Hùng nhiều.

Đây đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn, đừng tưởng Huệ Hùng vốn dĩ tùy ý không hiểu lý lẽ, trước mặt Doãn Kế Thiện ông ta không dám vô lễ chỉ dám giương mắt nuốt giận.

Huệ Hùng vô cùng khó chịu đang lúc chưa được phát tiết đột nhiên nhìn thấy hai tên toi cơm nằm trên đất, nên bước lại giơ hai bàn tay ra dẫm đá lên mặt chúng, vừa đánh vừa mắng: “ Các người đúng là một lũ toi cơm, vừa rồi còn dám nói khoác trước mặt ta, nay các người nói cho ta nghe... các người đã nói những gì. Sao nay lại biến thành lục ngọc thế hả?”

Hòa Thân nghe thấy Huệ Hùng mắng thuộc hạ không ra làm sao cả, nên bật cười, Doãn Kế Thiện cũng đi tới nói: “ Ai...da ta nói Huệ quân môn, ngài dạy dỗ nô tài thì về đại doanh ngài mà mắng, đây là nha môn xử lý đại sự quân quốc, những lời này sao lại nói ở đây được, truyền ra ngoài còn ra thể thống gì?”

Lần này Huệ Hùng rất tức giận, đột ngột đứng dậy trợn mắt với Doãn Kế Thiện rồi lôi hai tên thuộc hạ đi.

Doãn Kế Thiện đuổi Huệ Hùng đi rồi quay lại cười với Hòa Thân: “ Ta nói Hòa đại nhân, thánh ý hoàng thượng chắc phải đợi mấy ngày nữa mới đến, ta thấy chúng ta đừng ở đây đợi không nữa, ai về chỗ người nấy đi, cứ tạm lại đợi thế này chuyện gì cũng không thương lượng được, nói không chừng lại làm hỏng việc”

Hòa Thân thấy thế cũng được bèn cười: “ Doãn đại nhân nói có lý, vậy đợi sau khi thánh chỉ đến, chúng ta hãy thương lượng”

Doãn Kế Thiện nói đi là đi, còn ra lệnh thuộc hạ qua chỗ Hòa Thân thu dọn đồ đạc nhân tiện cũng cho người thu dọn ấn tín, bảo kiểm, lệnh tiễn của Huệ Hùng, đóng bao gửi về đại doanh, tránh ông ta lại quay lại làm loạn. Lúc sắp đi còn nói với Hòa Thân: “ Hòa đại nhân nếu người của Bạch liên giáo có tin gì, cần chúng tôi thương lượng giải quyết, chỉ cần cử người đưa thư đến nha môn tổng đốc, Doãn Kế Thiện tôi được truyền lúc nào sẽ đến lúc đó”

Như thế, nha môn lâm thời vừa được thành lập ba ngày đã hết thọ.

Hai người này vừa đi, Hòa Thân liền thấy vui mừng: “Lưu Dung ơi Lưu Dung, người vừa rời khỏi Kinh thì thần bí lắm, bộ dạng đầy đặn chỉ nay người biết mùi rồi chứ! Bạch Thụy nói sẽ chăm sóc người chu đáo ta thấy người của Bạch liên giáo hà tất có thể cho người hàng ngày ăn thơ uống cay rồi, đợi người chịu đủ khổ rồi, đến khi hùng tâm tráng chí của người bị vơi đi mấy phần, đến lúc đó Càn Long lại hỏi tội người về tội làm nhục mặt triều đình, cũng đủ cho người tiêu nửa đời người”

Mặc dù nói thế nhưng Hòa Thân biết hành động khua chiêng gõ mõ của hắn ở Nam Kinh sớm muộn gì cũng phải phân cao thấp với Càn Long, cho nên hắn muốn có thời gian cùng Lưu Toàn đi thao luyện “đệ nhất quân đế quốc Trung Hoa”

Qua ba ngày sau, Hòa Thân thấy bên triều đình không có động tĩnh gì, Bạch liên giáo cũng không thấy dấy động gì, nên thu xếp đơn giản rồi đi kiểm duyệt đội quân. Những vừa đến cửa Lưu Toàn đã đến khom mình nói: “Lão gia, chuyện thao luyện nhân mã hãy giao cho tại hạ, nay người của Thập ngũ gia muốn gặp lão gia”

“Thập ngũ gia?” Hòa Thân sững người, “quân lương của ông ta không phải sớm đã cho người gửi đi rồi sao? Sao chưa đến nửa tháng đã tiêu hết rồi?”

Lưu Toàn cười hi hi: “Người này mặc dù đến từ Vân Nam nhưng hình như không phải vì chuyện quân lương, người đó chỉ nói muốn gặp lão gia”

“Đúng là phiền toái con mẹ nó, vừa bắt được một tên thị vệ trong phủ Dung Tĩnh Vương, nay lại có người của Thập Ngũ đến, bọn long tử này xem ra nhàn rồi quá, gọi hắn vào đây” Hòa Thân vừa mắng vừa lệnh cho Lưu Toàn.

Gia Thân Vương Dung Diễn cử đến là một thị vệ thân tín, nhìn là biết người tâm phúc bên cạnh Vương gia, thấy Hòa Thân không hành lễ cũng không thỉnh an mà khề gật đầu, cười nhếch miệng nói: “Hòa đại nhân, chuyện giải cứu khâm sai làm đến đâu rồi?”

Hòa Thân nhìn tên này có bộ tiểu nhân đặc chí nhưng không muốn lại lật mặt với Lão Thập Ngũ, cho nên đành nén tức, cười nói: “Cũng tạm tạm đang đợi thánh chỉ hoàng thượng đến, Lưu đại nhân lập tức sẽ được tự do”

Tên kia vẫn giữ thái độ đó đáp: “Nếu thế, mong Hòa đại nhân hãy tận tâm, lần này tôi phụng lệnh Gia Thân Vương đến chuyển mấy lời với Hòa đại nhân”

“Thập ngũ gia có gì sai bảo?” Hòa Thân không thềm ngẩng đầu hỏi.

Tên kia thấy Hòa Thân không xem trọng mình trong lòng có chút tức giận, đáng ra khi nói đến Vương gia có lời, thì kẻ làm thần nên đứng dậy nghe mới phải phép, đằng này Hòa Thân đứng nói đứng dậy mà cái mông trên ghế cũng không thềm động dấy. Có lẽ tên này thấy Hòa Thân cũng không dễ xơi nên không tính toán nữa, hắn đứng dậy nói: “Thập ngũ gia nói: Lưu trung đường là trung lưu trụ của Đại Thanh ta, đã tận tâm tận lực với giang sơn xã tắc và bách tính lương dân, là trung lưu trụ không thể thiếu của triều đình, là đại thần hoàng thượng không thể thiếu được, lần này dù có bỏ ra cái giá như thế nào cũng không tiếc, nhất định phải để Lưu đại nhân bình an thoát hiểm”

Hòa Thân nghe xong thấy chối tai quá, nếu Bạch liên giáo bắt mất một tiểu thái giám của hoàng cung, thì Càn Long có làm ầm ĩ thế không? Lại thêm Lão Thập Ngũ đang đánh nhau ở biên thùy Vân Nam, cần hẳn ta thừa thời gian chõ mũi vào hay sao, hãy lo mà đánh nhau cho tốt là được rồi. Bình an thoát hiểm ư, tên Lưu Dung này không mua bảo hiểm bình an của công ty bảo hiểm, ai mà bảo hiểm bình an cho hắn được? Thế nhưng hắn không thể nói thế, nghe tiểu tử kia nói xong bèn cười: “Đa tạ thập ngũ gia nhớ tới, Hòa Thân nhất định tận lực”

Tên kia nói xong bèn đứng dậy đi ngay Hòa Thân cũng không giữ hắn lại ăn cơm uống rượu, mà đứng dậy tiễn khách, vừa ra đến cửa lại quay đầu lại nói một câu: “Thập ngũ gia muốn Hòa đại nhân bảo đảm với Vương gia: “Bắt buộc phải cứu Lưu Dung bình an thoát hiểm, bất luận dùng cách gì và phải trả cái giá như thế nào”

Hòa Thân vốn nghĩ tên này nên cút đi là vừa, không ngờ hắn lại ném lại một câu nên không kìm được nữa, lạnh lùng nói: “Nghe rõ rồi”

Tên kia cười nhạt với Hòa Thân rồi bước ra khỏi Thiêm Viên, đến cửa liền xoay lưng lên ngựa phóng đi

Vừa vào đến thư phòng Hòa Thân bắt đầu mắng: “Đúng là đồ trứng thối, dám vô lễ với ta như thế còn Thập Ngũ Gia cử đến ư, đúng là bọn trứng thối, Thập Ngũ Gia có bao nhiêu đại sự cũng bị tên cẩu nô tài người làm cho nát hết”

Lưu Toàn nhìn thấy toàn bộ chuyện vừa rồi, lại thấy Hòa Thân đang vô cùng tức tối, liền chạy lại nói: “Lão gia, nếu quả thực lão gia không chịu được nữa, tại hạ thay lão gia xả tức, chắc tên đó chưa ra khỏi thành, chúng ta cho người bắt hắn lại, cho hắn ném mùi vị “giai đoạn cao cấp” Nói xong định bước ra ngoài.

“Quay lại đây nay ta có thời gian đâu mà phí phạm với kiểu người đó, người đi chuẩn bị, chiều nay chúng ta đi xem “đệ nhất quân đế quốc Trung Hoa” của người” Hòa Thân hét.

Lưu Toàn còn chưa ra khỏi cửa thì Nhiễm Kiện đã đứng ngoài cửa đi vào khom mình với Hòa Thân: “Hòa đại nhân, Đại môn truyền tin, có người muốn gặp đại nhân”

“không gặp” Hòa Thân nói, thầm nghĩ: “Xem ra hôm nay ta toàn gặp chuyện ngớ ngẩn, ta là đại quan triều đình, ai muốn gặp là gặp ư, trước đây nghe nói muốn gặp huyện lệnh thất phẩm còn phải khó khăn?”

“Không nghe thấy hả, lão gia nói không gặp” Lưu toàn nhìn thấy Nhiễm Kiện không đi, nên quát.

Nhiễm Kiện cười: “Người đó nói là ông ta đến từ Bắc Kinh, cần gặp đại nhân, tại hạ lo ông ta có chuyện gì quan trọng, cho nên để ông ta đứng chờ ngoài cửa...”

Ai biết hắn chưa nói xong thì Lưu toàn cắt ngang: “Ai quan tâm hắn đến từ đâu, cho dù là lão tử hoàng đế...”

“Rất thôi” Hòa Thân trừng mắt với Lưu Toàn, ra lệnh cho Nhiễm Kiện: “Nếu thấy hắn ta có chuyện gì gấp, mau mời vào”

Nhiễm Kiện thấy Hòa Thân coi trọng mình thế vui vẻ đáp một tiếng rồi đi ra, Lưu Toàn biết Hòa Thân đang nóng, không dám rời đi mà ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Không lâu sau Nhiễm Kiện đưa người đó vào, tên này vừa gặp Hòa Thân liền cúi mình chào, sau đó kính cẩn nói: “ Tại hạ Thông Lâm, khấu kiến Hòa đại nhân”

Hòa Thân thấy tên này cũng thuận mắt nên có chút vui vẻ nói: “ Ngồi đi, Lưu Toàn,dâng trà”

Lưu Toàn vội chạy đi lấy.

Tên Thông Lâm kia nhìn thấy thư phòng chỉ còn lại hần và Hòa Thân bèn đến sát bên Hòa Thân nói nhỏ: “ Tại hạ phụng chỉ Thành Thân Vương Thập nhất gia đến, có chuyện cần gặp Hòa đại nhân...” vừa nói đến đây thì thấy Lưu Toàn bê trà vào, lập tức im lặng.

Hòa Thân vừa nghe nói là Thập Nhất Dung Tinh cử đến đột nhiên cảnh giác vì mấy hôm trước hần đã bắt từ tay Bạch Thụy một tên thị vệ, hành hạ hần may mà chưa lấy mất mạng, nay Thập nhất gia lại cử người đến, hay là tìm người không chừng?

Hần thấy tên Thông Lâm nói chuyện bí hiểm, Lưu Toàn vào liền im lặng đột nhiên biết tên này nhất định có gì cơ mật cần nói nên ra hiệu với Lưu Toàn, Lưu Toàn biết ý gật đầu với Thôi Minh rồi lui ra, thuận tay đóng cửa lại, đứng bên ngoài đợi Hòa Thân cho gọi.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOo—

120. Chương 120: Làm Con Bù Nhìn.

Hòa Thân nhìn kĩ tên Thông Lâm, phát hiện đây là tên thái giám, ngoài việc mép không có râu ra thì cổ họng vịt đục kia cũng không giấu được, nhưng Hòa Thân không coi thường bọn thái giám, mặc dù thời Càn Long còn chưa có cơ hội tạo ra con người như Lý Liên Anh, nhưng tác dụng của Thái giám cũng không thể coi nhẹ.

Các Vương gia ở Bắc Kinh dường như bên cạnh mỗi người đều có mấy thái giám tâm phúc, bọn thái giám này ngoài trông coi sự vụ hàng ngày của Vương giá, cũng ít nhiều tham gia vào đại sự cơ mật của chủ nhân họ, đó mới chỉ là trong phủ, còn cơ quan đặc vụ lớn nhất của Càn Long bây giờ, sở Chiêm Can, bên trong hầu như chỉ là thái giám. Cho nên nếu Dung Tinh cử thái giám đến, thì chứng tỏ Thông Lâm này cũng không phải là nhân vật đơn giản trong Vương Phủ Thành Thân Vương.

Sau hồi hàn huyên, Thông Minh móc một lá thư từ trong ngực đưa cho Hòa Thân cười: “ Đây là thư tín đích thân Vương gia biết, mời Hòa đại nhân xem qua”

Hòa Thân nhận lá thứ, mở ra đọc liền mờ mắt, thì ra Dung Tinh trong thư chỉ viết có một câu: “ Bỏn Vương gia nhất định muốn Lưu Dung chết” còn chấm hai dấu đen, coi như là lo go thời hiện đại, nhắc nhở hần đặc biệt phải chú ý

Chuyện này Hòa Thân thật không ngờ đến, cứ nghĩ Dung Tinh cho người đến núi Tân Nhĩ để cứu Lưu Dung, ai ngờ lại muốn nhân cơ này lấy mạng khâm sai.

Hòa Thân thông minh cỡ nào, cũng không hiểu nổi lịch sử, tối thiểu những bộ phim về Thanh Cung cũng xem mấy bộ mặc dù không đại diện cho lịch sử thực sự nhưng hẳn biết trước khi Càn Long băng hà, thì Lão Thập Nhất Dung Tinh còn muốn tranh giành long đầu với Lão Thập Ngũ Dung Diễn. Nghĩ thế bèn hiểu ra dụng ý trong mấy câu nói của tên được cử đến từ Vân Nam.

Một người muốn Lưu Dung sống, một người muốn Lưu Dung chết, xem ra hai huynh đệ này nhằm tranh giành long đầu đã đến mức quyết liệt rồi. Nay trong quân cơ đại thần, Lão Vương Kiệt, chỉ biết cúi đầu tận tâm, ai là hoàng thượng sẽ tận tâm đến chết với người đó, Phúc Khang An đang dưỡng bệnh A Quế chưa từng giao thiệp với mấy vị tiểu Vương gia này, nay lại đang dẫn binh tại ngoại, Doãn Kế Thiện lập trường không vững, còn có đại thần quân cơ Kỉ Quân, nay cũng đã bị điều tới Tân Cương hợp sức với quân của Triệu Huệ. Tính ra chỉ có Lưu Dung nữa, hơn nữa đại sự quốc gia thường có lập trường với Gia Thân Vương Dung Diễn

“Hèn chi Lão thập nhất lại muốn Lưu Dung chết xem ra Lưu Dung là hòn đá ngáng đường lớn nhất trên con đường tranh đoạt vương bị” Hòa Thân thầm nghĩ.

Nghĩ thế nhưng hẳn không hề biểu lộ trên nét mặt, xem xong hẳn gấp lại để cẩn thận vào ngực thầm nói: “Đây là cái thóp nhỏ, Dung Tinh tiểu tử người sau này nếu dám giở trò trước mặt ta lần nữa, xem xem ta xử lý người thế nào”

“Hòa đại nhân, thư tại hạ đã đích thân chuyển đến tay đại nhân, ngoài ra Thành Thân Vương còn có mấy câu muốn tại hạ chuyển cho Hòa đại nhân. Ban đầu Lưu Dung là khâm sai đại thần lúc sắp rời khỏi Bắc Kinh, chính là Vương gia đã sai người truyền tin đến cho Hòa đại nhân Vương gia hi vọng Hòa đại nhân có đi có lại, sau này có thể ... đối với Thành Thân Vương”

“Chuyện này e khó làm” Hòa Thân cười. “Chuyện này xử lý ra sao, nay còn đợi thánh chỉ hoàng thượng, hơn nữa Doãn Kế Thiện và Huệ Hùng ở Nam Kinh cũng nhúng tay vào, một mình ta rất khó có thể làm theo ý của Thành Thân Vương”

“Chuyện này Vương gia đều biết, Vương gia chỉ hi vọng Hòa đại nhân nỗ lực hết sức, đối với việc có làm được hay không, thì cuối cùng không phải còn xem ý hoàng thượng hay sao?” Thông Lâm cười nói.

“Thế này đi, nếu Vương gia đã coi trọng Hòa Thân thế, nếu chuyện này không xong, sắp tới nếu Thành Thân Vương có chuyện gì cần đến Hòa Thân, thì ta nhất định toàn lực phục vụ, tuyệt không phụ sự phó thác của Vương gia” Hòa Thân làm ra vẻ vô cùng trang trọng.

Thông Lâm cũng sớm biết chuyện này sẽ rơi vào kết cục thế này nên không dám miễn cưỡng thêm chuyện trên thư của Dung Tinh nữa, cười ha ha nói: “Có câu này của Hòa đại nhân, Vương gia ta đã có thể yên tâm rồi. Hòa đại nhân, tại hạ xin cáo từ, chúng ta sẽ có ngày gặp lại”

“Có ngày gặp lại” Hòa Thân cười nói.

Tiến tên Thông Lâm đi rồi, Hòa Thân cười ha ha nghĩ: “Đúng là “cửu sinh cửu chủng, không gì giống nhau” Lão thập ngũ thì cử người đến nói ra hai câu, nếu lo sau này bị lộ tin, thì tìm tội danh gì đó giải quyết tên kia là xong, còn Lão thập nhất Dung Tinh lại đưa gậy vào tay kẻ khác, người đúng là tên người nào tên đó”

Vui đủ rồi, thì phiền phức cũng đến, người đòi đông người đòi tây rốt cuộc là ngã theo ai? Huống hồ ở giữa còn kẹt lão Càn Long

Lần này khi hần đến Triều Thanh sau khi biết mình là Hòa Thân, hần đã mấy lần tự nhắc nhở mình, tuyệt không thể đi con đường cũ của Hòa Thân, nếu nay tên gốc Dung Tinh lại muốn tranh ngôi với Lão thập ngũ, thì mình nên nghĩ cách đưa tên Dung Tinh lên cũng không tệ

Hòa Thân mặc dù làm chuyện gì ở Nam Kinh cũng luôn có cảm giác nhìn trước ngó sau, hình như có ai nói, giống như nhà kinh tế học siêu cấp quay về bộ lạc nguyên thủy, huống hồ hần còn chưa phải là về bộ lạc nguyên thủy làm trưởng thôn, tương phản còn có chút cảm giác làm nô lệ. Khi nghĩ đến việc làm gì, cũng phải cân nhắc thái độ của Càn Long, thật khiến hần tức anh ách, nên phải dứt khoát nghĩ cách đưa tên gốc Dung Tinh lên làm hoàng đế, có tên bù nhìn này, mình làm gì cũng thoải mái chút.

Ba ngày sau, thánh chỉ Càn Long đến, nhưng lần này là mật chỉ, không yêu cầu Hòa Thân, Doãn Kế Thiện, Huệ Hùng quỳ xuống, sau đó do người truyền chỉ tuyên đọc, mà là chỉ trực tiếp cho Hòa Thân đồng thời truyền đạt lời của Càn Long: Do Hòa Thân và Doãn Kế Thiện cùng xem.

Huệ Hùng vốn dĩ hưng phấn chạy đến tiếp chỉ, không ngờ Càn Long không cho hần xem, đột nhiên tức đến đỏ mặt, lần này hần không dám trộn mắt với tên thái giám truyền chỉ, mà ngoan ngoãn quay về, đầy bực tức.

Càn Long trong chỉ đã cự tuyệt yêu cầu của Bạch liên giáo “lệnh cho tổng đốc Hồ Quảng Trương Thế Côn và đề đốc Cát Cáp quân Lục Doanh Tứ Xuyên lui binh khỏi dãy núi Thái Biệt” Hòa Thân và Doãn Kế Thiện sau khi tiếp chỉ hầy hẹn gặp đại diện Bạch liên giáo lần nữa, coi như là nỗ lực cuối cùng, nếu Bạch liên giáo vẫn kiên trì yêu cầu của chúng thì triều đình sẽ từ bỏ ý định cứu Lưu Dung, lập tức tiến hành vây giết Bạch liên giáo đồng thời Bắc Kinh sẽ tuyên bố Lưu Dung đã hi sinh trong trận chiến với Bạch liên giáo, sau đó sẽ phong cho con trưởng Lưu Dung làm nhất đẳng Trung Tương Công, vương tước thiết mạo tử vương

Xem xong thánh chỉ Hòa Thân thật không thể không khâm phục cao thủ chơi trò chính trị- Càn Long

Triều đình mất hơn hai năm từng nhiều lần dùng binh, mới khó khăn đẩy một cánh quân quan trọng của Bạch liên giáo vào trong dãy núi Thái Biệt, khó khăn lắm mới cắt đứt được liên hệ giữa bách tính và Bạch liên giáo, cò thể nói vô cùng khó khăn tốn kém mới dồn được Bạch liên giáo vào thế đường cùng. Nếu Càn Long đáp ứng điều kiện của Bạch liên giáo, thì nỗ lực ở Hồ Bắc, An Huy mấy năm nay của triều đình coi như xuống sông xuống biển. Đó còn là chưa tính đến quan trọng là triều đình không thể mở tiền lệ, sức mạnh của tấm gương là vô cùng, hôm nay người của Bạch liên giáo bắt đại thần quân cơ, triều đình liền lập tức thỏa hiệp, nhượng bộ, thì mấy hôm nữa nói không chừng Thiên địa hội lại bắt A Quế, Vương gia, đến lúc đó triều đình sao mà trị dân được, cứ thế thì đúng là quốc gia không ra quốc gia nữa.

Nay triều đình đã từ chối điều kiện của Bạch liên giáo, vô hình trung đã đoạn tuyệt suy nghĩ mô phỏng cách làm của Bạch liên giáo, đồng thời tuyên bố Lưu Dung vì nước quên thân, đây là vinh hạnh rất lớn đối với đại thần triều đình, hơn nữa, còn phong cho con trai trưởng ông ta là Nhất đẳng công tước, lại càng vinh dự hơn nữa. Có bao nhiêu người tận trung với triều đình, bọn họ tận trung một đời với hoàng thượng, đến chết cũng không đổi được vinh dự lớn thế này. “Quân bất thần chết, thần chết rồi chính là tận trung” câu nói này là địa vị thống trị trong tư tưởng người ở thời đại này, như thế có thể cổ vũ tinh thần những người tận trung với triều đình, khiến cho họ thấy được viễn cảnh tươi đẹp, đồng thời cũng nhằm một bước tạo nền tảng tư tưởng tiêu diệt Bạch liên giáo.

Doãn Kế Thiện đương nhiên hiểu khổ tâm của Càn Long miễn cưỡng cười nói: “Hòa đại nhân nay thánh chỉ hoàng thượng đã đến, chúng ta hãy nghĩ xem nên thực hiện nỗ lực sau cùng như thế nào”

“Thế này thì dễ nhiều rồi” Hòa Thân nói “Mấy hôm nay sau khi các vị đi rồi, ta cũng không rảnh rồi, đã cử người đi tìm được chỗ ẩn nấp của Bạch liên giáo, chính là trên núi Tấn Nhĩ phía Nam thành Dương Châu”

“A” Doãn Kế Thiện sững người “Hòa đại nhân bước tiếp theo định làm gì?”

“Một khi hoàng thượng đã yêu cầu chúng ta thực hiện nỗ lực cuối cùng, thì chúng ta đừng hèn gặp chúng ở Nam Kinh, mà đi Dương Châu một chuyến, trực tiếp lên núi đàm phán. Thường nói “không vào hang cọp sao bắt được cọp”. chúng ta thật sự tìm được tổ tò vò của chúng, nói không chừng lại đỡ cho hoàng thượng một phong hiệu Nhất đẳng công rồi” Hòa Thân đáp.

Doãn Kế Thiện nghe xong trong lòng thầm thở thốt, những năm tháng khác thường trước đây vẫn thường dậy lên trong lòng hắn, nhưng nay nếu muốn hắn đi vào hang cọp đúng là có chút ngần ngại. Rốt cuộc, đã đến những năm an phận, rất nhiều khả năng sớm đã bị sóng gió quan trường bao nhiêu năm mài mòn.

Thế nhưng hắn nhìn điệu bộ quả quyết của Hòa Thân, sự ngạo mạn thời trai trẻ đột nhiên bị đốt cháy, hắn nghĩ lại những chuyện khi mình còn trẻ từng làm tùy viên của khâm sai đại thần xuất sứ Quảng Đông, sau đó đích thân dẫn mấy chục tên cận binh nghênh chiến với mấy trăm tên hải tặc, sau đó lại bình ổn bọn dân bạo loạn, trong một ngày được Ung Chính thăng liền 6 cấp.

Doãn Kế Thiện sớm phát hiện trên người Hòa Thân đâu đâu cũng có bóng dáng của mình lúc trẻ, đi lại với Hòa Thân mấy năm nay, ông ta luôn thấy có một tình cảm gì đó khó nói nên lời.

Doãn Kế Thiện nghĩ đến đây rồi hăng hái nói: “Vậy ta cùng Hòa đại nhân đi Dương Châu một chuyến, đích thân đến núi Tản Nhĩ gặp người của Bạch liên giáo”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

121. Chương 121: Đích Thân Đến Dương Châu.

Mấy tên kia chắc cũng biết hôm nay sẽ tiến hành đàm phán với quan phủ trên núi Tản Nhĩ, cho nên tùm lại thảo luận sau đó, không lên núi báo cáo, mà thấy một tên thủ lĩnh mọc từ trong ngực ra một hỏa tiễn (tương đương với pháo hoa thời hiện đại), châm ngòi rồi phóng lên trời, Không lâu sau thấy từ trên ngôi chùa cổ trên núi phát qua phát lại một lá cờ xanh, ý là “biết rồi” tên kia thấy thế, chấp tay nói với Hòa Thân và Doãn Kế Thiện: “Hai vị đại nhân”. Lúc này có một tên đại hán chạy lên trước dẫn đường. Ban đầu đường núi bằng phẳng, cưỡi ngựa còn có thể đi được, nhưng sau đó càng đi càng gập ghềnh, chớp mắt thấy đường núi đã khúc khuỷu uốn lượn, lại thêm lớp tuyết mỏng bám trên, kết một lớp băng mỏng, cho nên cả bọn đành phải xuống ngựa đi bộ.

Đi bộ được khoảng một tiếng đường núi, bọn Hòa Thân mới được dẫn đến trước một ngôi chùa cổ, trước cửa đã có rất nhiều quân của Bạch liên giáo canh giữ, điệu bộ như đang nghênh chiến kẻ địch, Quy mô ngôi chùa này tránh lẽ, trải dài từ sườn núi đến đỉnh núi, tuy nhiên tầng nhân bên trong hình như bị người của Bạch liên giáo gom lại, nay nhìn bên trong chỉ thấy là một chiến trường đầy mùi thuốc pháo. Vì đã có sự chuẩn bị, Hòa Thân đã biết rõ mười mươi, nên trong lòng không thấy căng thẳng, đang lúc chờ người của bọn họ vào trong báo cáo, hắn ngồi trên yên ngựa ngắm cảnh, chốc lát còn lấy tay chỉ cho Doãn Cảnh Thiện những cảnh đẹp xa xa.

“Hai vị đại nhân, sứ giả Bạch liên mời hai vị đại nhân vào” Nói xong lệnh cho thủ hạ mở cửa chùa, mời Hòa Thân và Doãn Kế Thiện đi vào.

“Doãn đại nhân, mời” Hòa Thân nói xong, không hề do dự bước thẳng vào trong. Doãn Kế Thiện theo sau trong lòng thầm khâm phục sự can đảm và dũng khí của Hòa Thân.

“Hai vị đại nhân mời vào” Bạch Thụy cung kính đứng đợi trước cửa điện, xem ra đại hùng bảo điện bị biến thành hội trường cho lần đàm phán lần này rồi. Hòa Thân cười với Bạch Thụy, Doãn Kế Thiện gật gật đầu, sau đó bước vào.

Bọn người này đúng là biết hưởng phúc, đại diện lớn thế, bên trong còn có mấy bồn than, mấy cái đỉnh lớn bằng đồng trong sân cũng bị khuôn vào bên trong, bên trên còn treo than củi đang cháy, tuy nhiên Bạch liên giáo cũng là đảng phải phật giáo, xem ra cũng chưa làm gì bất kính với phật tổ.

“Hai vị đại nhân đi đường vất vả rồi, người đâu, dâng trà mời hai vị đại nhân” Bạch Thụy vừa mời hai người ngồi xuống chỗ ngồi trước tượng phật, vừa ra lệnh với mấy huynh đệ đứng bên cạnh.

Mặc dù Doãn Kế Thiện cũng được coi là dũng cảm mưu lược, thế nhưng uống trà nói chuyện với mấy tên phản tặc trên ngọn núi hoang vu như thế này, ông ta đúng là không có gan, khi thấy người của Bạch liên giáo rót trà đang bốc hơi ấm lên, lập tức đứng dậy nói: “ Không cần khách khí như thế, Bạch sứ giả, chúng tôi là vì chuyện của khâm sai đại nhân mà đến, nay thánh chỉ của hoàng thượng đã đến rồi”

Hòa Thân đương nhiên biết tâm tư của Doãn Kế Thiện, nên mỉm cười nói: “ Doãn đại nhân, không cần vội thế, cứ uống ngụm trà nóng rồi hãy nói” Nói xong đưa chén trà nóng trước mặt lên hớp mấy ngụm khen: “ Trà ngon, xin thêm chén nữa”

Doãn Kế Thiện thấy Hòa Thân khảng khái thế, nên cũng không muốn mình lạc hậu, ngồi xuống, khen: “Là Đại hồng bao thượng đẳng, trong êm có chất, trong chất có hương, vị thơm ngọt khiến người uống thấy thật sáng khoái”

Hòa Thân thấy Doãn Kế Thiện đã thật sự thưởng trà, cười ha ha: “ Bạch sứ giả, trước khi chúng ta đàm phán, tôi có một yêu cầu nhỏ, không biết có thể cho Hòa Thân này mãn nguyện không?”

“Xin Hòa đại nhân cứ nói” Bạch Thụy đáp.

“Nay chúng tôi muốn gặp Khâm sai đại nhân, trước đây ngài có nói sẽ chăm sóc Lưu đại nhân chu đáo, nhưng chúng tôi không biết nay Lưu đại nhân như thế nào rồi” Hòa Thân nói.

Doãn Kế Thiện cho là đúng, nay đến việc Lưu Dung sống hay chết, bọn họ cũng không biết, nay còn nói gì nữa, nên đứng dậy phụ họa: “ Đúng, hãy cho chúng tôi gặp Lưu đại nhân, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện chi tiết hơn”

Bạch Thụy ngạc nhiên nhưng chớp mắt đã hiểu ra, nên đáp: “ Được, bây giờ chúng tôi sẽ cho hai vị đại nhân gặp khâm sai đại nhân, người đâu, dẫn hai vị này đến phòng thiền phía đông để gặp Lưu đại nhân” Nói xong quay sang nói với Hòa Thân: “ Xin mời hai vị đại nhân, ta còn có chuyện cần xử lý, nên không tháp tùng được”

Doãn Kế Thiện thấy Bạch Thụy đáp ứng nhiệt tình thế, nên đứng dậy vui vẻ nói: “ Không phiền Bạch sứ giả, chúng tôi tự đi được rồi”

Thế nên có một huynh đệ Bạch liên giáo đi trước dẫn đường, Lưu Toàn và Nhiễm Kiên đi trước mở đường, Hòa Thân và Doãn Kế Thiện đi theo sau, Nhưng vừa đến cửa thì bị người canh giữ phòng thiền giữ lại, nói: “ Vừa rồi nhận được mệnh lệnh của Bạch sứ giả, chỉ cho phép hai vị đại nhân vào, còn những người khác đứng chờ ở cửa”

Vốn dĩ điều này cũng hợp lý hợp tình, cả bọn hùng hổ đi vào, nếu có biến gì, không phải là người của Bạch liên giáo tự chuốc lấy họa hay sao? Nên quay sang lệnh cho Lưu Toàn: “ Các người đứng đây chờ, không có lệnh của ta, không ai được áp sát”

Lưu Toàn và Nhiễm Kiên nhận lệnh xong liền ra sai bảo thuộc hạ đứng nghiêm chờ đợi, sau đó đi quan sát cẩn thận xung quanh khu phòng thiền, thấy không có gì khác thường mới quay lại nói với Hòa Thân: “Hai vị đại nhân, tại hạ đứng chờ ở cửa, nếu có sai bảo gì, xin cứ hô lớn, tại hạ sẽ đến ngay”

Sau khi vào phòng thiền, đến trước cửa một căn phòng thiền, nơi đó cũng có người canh, có thể là đã nhận được lệnh của Bạch Thụy, lại thấy người của chúng dẫn đi, nên mở cửa cho bọn họ vào.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

122. Chương 122: Âm Sát Khâm Sai.

Vừa vào trong Hòa Thân và Doãn Kế Thiện thấy Lưu Dung đang ngồi nghiêm chỉnh bên một chiếc bàn bát tiên, trên bàn giấy bút nghiên mực, chén trà được xếp rất chỉnh tề, góc tường còn có một chiếc giường nhỏ, chăn đệm bên trên đều mới tinh, trong phòng có bếp chậu than lớn, than trong chậu đang nổ lép lép, xem ra sống rất thoải mái.

Hòa Thân thấy Lưu Dung tự tại thế, có thể đã ăn cơm trưa rồi, đang ngủ dưỡng tinh thần.

Tên dẫn bọn họ đi vào nói với Hòa Thân: “Hai vị đại nhân, tại hạ đợi bên ngoài” Nói xong liền bước ra vừa để cửa thì nghe người kia lại nói: “Ai, sao người vào làm gì, cũng đi ra đi”

Hòa Thân cứ nghĩ là bọn Lưu Toàn và Nhiễm Kiện đưa người vào bảo vệ bọn họ, cũng không để ý đang định bước lên gọi Lưu Dung thì thấy đằng sau vang lên tiếng động lớn, tiếp đó nghe thấy có người ngã xuống đất.

Hòa Thân và Doãn Kế Thiện sững người, quay đầu lại nhìn, không trông thấy thì thôi trông thấy rồi đều sững người ra, chỉ thấy người vừa dẫn họ vào đã bị đánh ngã trên đất, dường như đã chết rồi, còn sau lưng bọn họ sau lưng bọn họ có thêm một người, người đó cao lớn, mặt đeo khăn đen, trong tay cầm bảo kiếm, đang nhắm vào Lưu Dung.

Lưu Dung lúc này cũng đã tỉnh rồi, mở to mắt nhìn thấy Hòa Thân và Doãn Kế Thiện đứng bên cạnh, sau lưng họ còn có một người sát khí đằng đằng, đang định xông lên giết mình, đột nhiên dơ ra, đang định đứng dậy, thì thấy tên mặc áo xanh kia nhảy phốc đến trước mặt Lưu Dung, vung thành kiếm dài lên trước ngực Lưu Dung.

Hòa Thân và Doãn Kế Thiện đều vô cùng sợ hãi, đột nhiên có biến, khiến bọn họ không biết làm thế nào, Hòa Thân gọi lớn: “Dừng tay, có gì mời nói ra, không được lấy mạng ông ta” Nói xong không biết lấy dũng khí từ đâu, đi đến trước mặt người mặc áo xanh, đẩy Lưu Dung vào góc tường.

Doãn Kế Thiện mặc dù là văn quan, nhưng cũng có chút công phu, thấy Hòa Thân liều mình xông lên, cũng không chịu yếu thế, thuận tay móc trong tay một thanh kiếm ngắn, bước lên trước bảo vệ cho Lưu Dung

“Tránh ra, nếu không ta sẽ giết luôn cả hai người” tên kia hét.

“Tráng sĩ, có gì xin cứ nói, Hòa Thân tôi sẽ đáp ứng, đừng lạm sát vô tội thế?”

Hòa Thân thấy tên kia từng bước bức bách trong lòng vô cùng hoang mang run giọng nói: “ Hòa đại nhân nói rồi, có gì xin nói”

Bọn họ hét trong phòng như thế, người bên ngoài sớm đã nghe thấy, trở nên rối loạn, còn chưa kịp đi thông báo người bên ngoài vào chi viện, Lưu toàn và Nhiễm Kiện như mảnh hổ dẫn người xông vào, sau đó đá tung cửa phòng.

Lưu Dung lúc này đã bị Hòa Thân đẩy lui vào góc tường, lại có Doãn Kế Thiện đứng trước bảo vệ, Hòa Thân lúc này đang đối diện với tên áo xanh, còn nguy hiểm hơn Lưu Dung. Tên áo xanh khi thấy bên ngoài có người xông vào, sao còn có thời gian nói chuyện với họ, nên xông thẳng đến Lưu Dung. Hòa Thân vì đứng ngáng trước mặt tên đó, cũng bị hấn xô ngã, lại thêm thanh bảo kiếm sượt ngang, cánh tay bị rách một miếng dài, đau đến mức hét lên, tay cũng bất giác buông thông xuống, lại bất ngờ đụng phải một vật gì đó rất cứng, trong lòng vô cùng vui mừng: “sao lại quên mất thứ này chứ?”

Lúc này tên kài đã đá Doãn Kế Thiện ngã xuống đất, bảo kiếm đã xông thẳng đến chỗ Lưu Dung, muốn thêm tích tắc nữa thôi, thì Lưu Gù nổi danh lịch sử đã đi xuống suối vàng rồi, đúng lúc hấn lao kiếm thì đột nhiên nghe thấy sau lưng một tiếng “đùng”, sau đó tên áo xanh đột ngột dừng lại, mất đảo, thanh kiếm trong tay rơi xuống đất, còn chưa đợi hấn quay đầu lại xem chuyện gì, thì đã nghe mấy tiếng “đùng” một trận sùng nổ vang lên

Thì ra vừa rồi Hòa Thân đụng đến khẩu súng ngắn ở eo, đó là hai khẩu súng có thể liên một lúc bắn 6 phát lần trước Henry tặng hấn, tuy nhiên Hòa Thân thường chỉ đeo một khẩu bên người, Lần này đi đến Dương Châu, sợ trên đường có nguy hiểm gì đó, cho nên hai khẩu đều dắt trên eo, mặc dù trên đường đi có chút

vướng vút khó chịu nhưng hẳn biết sự lợi hại của thứ đồ Tây này, vừa ban nãy đã nổ súng bắn tên áo xanh trong lúc hoảng loạn.

Lưu Toàn và Nhiệm Kien xông vào phòng thấy thế biết đã sinh ra biến gì, Lưu Toàn chạy đến bịt vết thương trên vai Hòa Thân lại, nhưng cú đâm ban nãy quả là có chút lợi hại mặc dù Lưu Toàn dùng lực bịt lại nhưng máu tươi vẫn tuôn ra.

“Mau xuống quân dưới núi mời thầy lang lên đây” Nhiệm Kien hét lên với thủ hạ đứng ở cửa.

“Không cần hô hoán thế, ta không sao, không cần phải sợ hãi thế” Hòa Thân nói xong đến trước mặt Lưu Dung đang hoang mang vô định, nói: “ Tham kiến khâm sai đại nhân”

Lưu Dung dù bị dọa cho đủ sắc, nhưng từ nhỏ đã theo cha biện án, mấy lần lên núi xét xử tham quan, lại đi trấn áp bạo loạn, có thể nói là giết vô số người, nay thấy thích khách đã bị giết chết, nên đã lấy lại được sự trầm định, vừa rồi tận mắt chứng kiến Hòa Thân vì cứu mình mà suýt nữa mất mạng, nay Hòa Thân lại hành lễ như thế, trong lòng cảm động, mắt hơi mờ mờ, nhưng rồi nhanh chóng ý thức được như thế là thất thái, vội kéo Doãn Kế Thiện đến trước mặt Hòa Thân, khom mình nói: “ Đa tạ Hòa đại nhân”

Lúc này Bạch Thụy cũng đã chạy vội đến phòng thiền, nhìn thấy tình thế trước mắt biết là đã có phát sinh đột biến, lại thấy máu tươi phun ra từ cánh tay Hòa Thân, lập tức lệnh cho người hiểu y thuật trong Bạch liên giáo chạy đến băng bó vết thương cho Hòa Thân, Hẳn đến trước mặt Hòa Thân, ngại ngùng nói: “ Hòa đại nhân, thật chúng tôi lo là quá, khiến bọn phản tặc trà trộn vào trong núi, lại nhân cơ ám sát Lưu đại nhân, đúng là tội lớn, may mà các vị đại nhân đều bình an vô sự, chỉ bị thương tích bên ngoài, tại hạ xin nhận lỗi với các vị đại nhân” Nói xong bèn khom mình xuống.

Dù nói thế nhưng khi vết thương của Hòa Thân đã được băng bó xong, tình thế đã ổn định, Bạch Thụy cũng đổi sắc mặt, bước đến trước trịnh trọng nói: “ Hòa đại nhân, chuyện vừa rồi coi như tại hạ đắc tội, nhưng nay chúng ta phải nói đến chuyện chính của chúng ta. Lưu đại nhân xin hãy chịu ảm ức chút, chúng ta ra đại điện nói chuyện ổn thỏa xong, tại hạ sẽ đích thân đưa Lưu đại nhân về Nam Kinh”

Doãn Kế Thiện nghe xong thấy khó chịu, lấy lại tư thế tổng đốc, trầm mặt xuống nói: “ Thế không được, ban nay các người ở đây cũng cho canh phòng cẩn mật thế mà vẫn có nguy hiểm, cứ để Lưu đại nhân lại đây chúng tôi không yên tâm được”

Hòa Thân bước lên trước nói: “ Doãn đại nhân nói có lý nay chúng tôi sẽ đi cùng Lưu đại nhân, chúng ta cùng vào đại điện nói chuyện, thế chúng tôi mới không thấy lo lắng”

Bạch Thụy thấy Hòa Thân nói thế, nên cười: “Cũng được, thế mời Lưu đại nhân vào đại điện, tuy nhiên vẫn là do người của chúng tôi hộ tống đi”

Nói là hộ tống nhưng kì thực là áp giải, Doãn Kế Thiện gật đầu nói với Lưu Dung: “ Lưu đại nhân, thế ngài hãy chịu ảm ức chút vậy”

Trên đường đến đại hùnh bảo điện, Hòa Thân thấy rất khó chịu, tên áo xanh kia rốt cuộc là do ai sai đến, xem ra là nhằm đến Lưu Dung may mà hắn chưa thành công nếu Lưu Dung quả thực bị ám sát, thì hẳn phiền toái to, dù mình có 100 cái mồm cũng không nói rõ được. Thế cũng tốt nay Bạch Thụy không đảm bảo được sự an toàn cho Lưu Dung, Doãn Kế Thiện lại trở thành ân nhân cứu mạng, đây đúng là cơ hội trời ban cho để hòa hảo với Lưu Dung.

Cả bọn đến đại điện Lưu Dung bị người của Bạch liên giáo giải đến mé đông, ngồi sau đám người Bạch Thụy, bên cạnh là tên hộ pháp Thiên Tôn Lưu Hồng Quá mà lần trước Hòa Thân gặp và Lưu Kính hương chủ Bạch Quảng Đường.

Hòa Thân và Doãn Kế Thiện được bố trí ngồi bên mé tây, bên cạnh có 1 chiếc bàn bát tiên, Lưu Toàn, Nhiệm Kien và những người khác đứng đằng sau, đúng là không khí của một cuộc đàm phán.

Bạch Thụy thấy Hòa Thân và Doãn Kế Thiện đã ngồi xuống, bèn đứng dậy nói: “ Hai vị đại nhân, lần trước tôi đích thân đi Nam Kinh gặp các vị, các vị nói đợi thánh chỉ hoàng thượng đến mới có câu trả lời chính thức cho chúng tôi, nghe nói thánh chỉ đã tới, không biết triều đình có đáp ứng điều kiện của chúng tôi hay không?”

Doãn Kế Thiện nhìn Hòa Thân, Hòa Thân đứng dậy mỉm cười nói: “ Xin cho ta nói thẳng, yêu cầu lui binh của tổng đốc Lương Quảng TrươnG Thế Côn và đề đốc Lục Doanh Tứ Xuyên Cát Cáp khỏi dải núi Thái Biệt đã bị hoàng thượng từ chối” Nói xong nhìn sang Lưu Dung, hẳn muốn xem Lưu Dung phản ứng với quyết định này của Càn Long như thế nào, nhưng ai ngờ Lưu Dung không có chút phản ứng gì, dường như là đang nói tới chuyện của ai khác vậy “hay là Lưu Dung sớm đã đoán được Càn Long mặc kệ tính mạng ông ta để giữ thể diện cho triều đình, hay là ông ta sớm đã hiểu được tính khí vô tình vô nghĩa của Càn Long?”

“Từ chối rồi?” Bạch Thụy biến sắc mặt, mặc dù sớm đã thương lượng với Hòa Thân nhưng nay Hòa Thân trước mặt bao nhiêu người nói thế, khiến hắn thấy ngạc nhiên “ hay là Hòa Thân thay đổi rồi” Bạch Thụy nghĩ

“Thánh chỉ ở đây, ta có thể tuyên chỉ cho người nghe” Nói xong móc thánh chỉ trong ngực ra, bắt đầu tuyên đọc.

Ban nãy Doãn Kế Thiện cho mình là thân phận mệnh quan triều đình, nhưng khi thấy Hòa Thân đọc thánh chỉ, ngay lập tức quỳ xuống, Lưu Dung cũng muốn quỳ tiếp chỉ, nhưng bị mấy tên Bạch liên giáo ấn mạnh xuống ghế, không động cựa gì được, cho nên đành cúi đầu lắng nghe, đây chắc là lần đầu tiên Lưu Dung lại bất kính như thế với Càn Long sau bao nhiêu năm ông ta làm quan, khi nghe thấy triều đình ở Bắc Kinh sẽ tuyên bố ông ta quyền thân vì nước, cơ mặt liền giật giật , sau đó cái gì mà phong cho con trưởng ông ta làm nhất đẳng công thì hoàn toàn không có phản ứng gì.

Hòa Thân đọc xong thánh chỉ Bạch Thủy đẩy ghế cười nhạt với Hòa Thân: “ Thế, triều đình không quan tâm đến khâm sai tận trung vì triều đình ư, từ Lưu Thống Huân, nhà họ Lưu tận trung báo quốc, nay... đúng là khiến người ta chạnh lòng, chạnh lòng”

Bạch Thụy nói đến chạnh lòng, thân người Lưu Dung bỗng run rẩy, đợi Hòa Thân cất thánh chỉ vào ngực xong, mới lấy lại được bình tĩnh, nhằm hướng Bắc Kinh mà nói: “...vạn tuế, vạn vạn tuế”

Doãn Kế Thiện thấy Hòa Thân không đáp, bèn đứng dậy thưa: “ Bạch sứ giả, mặc dù Hoàng thượng cự tuyệt chuyện lui binh, nhưng một số việc khác chúng ta vẫn có thể thương lượng”

“Doãn Kế Thiện” Bạch Thụy quát “Ngài không cần ở đây giả vờ giả vịt thế, nhìn điệu bộ... kì thực ai mà không biết ngài là một tay tàn nhẫn... lần trước ngài mua chuộc Lưu Tuấn Tài “địa quảng đường” của Bạch liên giáo, một đêm giết hại 4 nghìn huynh đệ chúng ta, ngài dùng tội đắC ý, nợ máu nà sớm muộn gì Bạch liên giáo chúng ta cũng đòi lại, nay Càn Long không đáp ứng điều kiện của chúng ta, chúng ta cũng đành phải ngư tử vong phá”

Nói đến đây, Bạch Thụy hét lên: “ Giết Lưu Dũng cũng là giết, giết thêm hai tên cầu quan cũng là giết, dứt khoát hôm nay chúng ta cùng chết, người đâu, giết Hòa Thân và Doãn Kế Thiện cho ta”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

123. Chương 123: Diệt Cỏ Diệt Tận Gốc.

Bạch Thụy vừa hết xong thì thấy bên ngoài xông vào mấy chục tên Bạch liên giáo, ai nấy cầm kiếm trong tay, có người còn cầm súng kíp, hung dữ nhìn bọn Doãn Kế Thiện và Hòa Thân, xem ra chỉ cần Bạch Thụy ra lệnh, bọn người này sẽ ra tay ngay.

Bạch Thụy đến nay cũng không rõ Hòa Thân có thể thực hiện cam kết ban đầu với mình hay không nếu có thể cứu được mười mấy vạn huynh đệ đang bị vây trên núi Thái Biệt, thì nay dù mấy trăm người bọn họ bị phanh thây cũng cam lòng, nhưng nhìn thấy tình thế trước mắt, không như hắn dự liệu ban đầu, cứ bắt bọn Hòa Thân và Doãn kế Thiện lại rồi hãy nói, thì đúng lúc này đột nhiên có một tên hoang mang xông vào báo: “ Bẩm Bạch sứ giả, quân Thanh đã tấn công lên núi rồi”

Thì ra Huệ Hùng thủ dưới núi nhận được tin Hòa Thân bị thương biết nhất định đã xảy ra chuyện, nên không biết trời trăng gì nữa, bèn hạ lệnh, bắt đầu tấn công lên núi. Mặc dù nói à công núi, nhưng kì thực Bạch liên giáo chỉ cử hơn 20 người canh giữ trên đèo, còn lại là lo phòng bị đối phó với Hòa Thân và Doãn Kế Thiện, cho nên Huệ Hùng vô cùng thuận lợi, sau khi đã dẹp hơn 20 tên Bạch liên giáo kia qua một bên, men theo đường núi khúc khuỷu tiến lên, trên đường thấy người là giết, cứ thế không bao lâu sau đã xông lên đến trước ngôi chùa trên đỉnh núi.

Bạch Thụy nghe nói quân Thanh đã tấn công lên núi, lập tức biết lần này rất có khả năng bị Hòa Thân chơi xỏ, nên quát lớn: “ Lập tức bắt Hòa Thân và Doãn Kế Thiện cho ta” . Trong ngoài điện lúc này đều là người của Bạch liên giáo, khi nghe sứ giả ra lệnh, lập tức xông lên chỗ Hòa Thân và Doãn Kế Thiện.

Lưu Toàn thấy tình thế trước mắt nguy cấp, biết hôm nay không tránh được trận ác chiến, nay nhiệm vụ quan trọng nhất chính là bảo đảm sự an toàn của Hòa Thân, nhân tiện cũng đảm bảo Doãn Kế Thiện không bị thương, hấn quay lưng nhìn phát hiện sau tượng phật trong đại hùng bảo điện có một phật đường nhỏ, hình như là nơi mà sư phụ trong chùa tụng kinh niệm phật, là chỗ trốn hợp lý nên lệnh cho thủ hạ: “ Các người bảo vệ hai vị đại nhân lui vào trong phật đường, số còn lại xông lên cùng ta”

Đúng lúc Hòa Thân cử người hộ tống Hòa Thân và Doãn Kế Thiện lui vào trong phật đường nhỏ, thì Nhiệm Kiện sớm đã dẫn theo mười mấy tên thủ hạ đánh nhau với bọn Bạch liên giáo. Lần này lên núi Lưu Toàn và Nhiệm Kiện đều dẫn theo 30 tên trong đoàn hộ vệ, ban đầu khi đàm phán đã bị bố trí đứng ở cửa, có mấy người lại đứng sau lưng Hòa Thân, vừa rồi Bạch Thụy nói muốn bắt bọn Hòa Thân, bọn lính đứng ở cửa lập tức xông vào, lúc này đều đang đánh nhau với bọn Bạch liên giáo dưới sự lãnh đạo của Nhiệm

Vì người của Lưu Toàn và Nhiệm Kiện đều là tinh anh chọn ra từ trăm người, ngoài dao găm ở eo và giáo dài, đều được trang bị súng kíp tối tân, bình thường vẫn được huấn luyện đều đều, tốc độ rút súng nạp đạn đều rất khá, cho nên hôm nay gặp phải địch mạnh, trở nên vô cùng anh dũng, đầu tiên mười người hàng đầu xả một trận súng rồi quỳ xuống nạp thêm đạn với tốc độ rất mau chóng, bọn người xếp hàng sau lại nối tiếp bắn thêm một loạt, cứ thế luân lưu thay phiên nhau.

Lưu Toàn và Nhiệm Kiện soái lĩnh số còn lại bảo vệ hai bên, lúc dùng dao chém lúc lại nổ súng, ngăn bọn người Bạch liên giáo liều lĩnh xông lên từ hai phía. Người của Bạch liên giáo dù đông, nhưng không gian trong đại điện có hạn, nhất thời không thể đồng loạt xông lên, cho nên mặc dù bọn Lưu Toàn chỉ có 30 người, nhưng nhờ vào tượng phật to lớn yểm trợ, đã hình thành thế đối chọi với bọn Bạch liên giáo ưu thế hơn về số người.

Bạch Thụy nhìn thấy nhất thời không thể bắt được Hòa Thân và Doãn Kế Thiện, bên ngoài quân Thanh đã phá cửa chùa, tình thế đã đến bước nguy cấp, cứ đánh e rằng ngay đến Lưu Hồng Quá, Lưu Kính cũng khó thoát thân, cho nên nghĩ trước hết giết Lưu Dung đã, sau đó nghĩ cách thoát thân sau. Đang lúc Bạch Thụy muốn kết liễu Lưu Dung thì từ trên mái nhà góc đông bắc nghe tiếng vỡ choang một cái, rồi có người từ trên phá ngói xông xuống, tiếp theo còn có mấy tên mặc áo đen, Bạch Thụy dù không biết bọn người này là ai, nhưng nhìn thì biết đó là người của triều đình.

Bạch Thụy sững người, vừa định ra lệnh cho Lưu Hồng Quá, và Lưu Kính xông ra ngoài thì thấy hai tiếng súng vang lên, nhìn thấy Lưu Hồng Quá và Lưu Kính trên ngực đều trúng đạn, máu tươi tuôn ra xối xả, thân thủ bọn áo đen vô cùng nhanh nhẹn, chớp mắt đã đến trước mặt hấn, đầu tiên là súng kíp sau là kiếm, lập tức đẩy lùi Bạch Thụy lui khỏi Lưu Dung

Mấy tên canh giữ Lưu Dung đang định bước lên nghênh chiến nhưng bọn chúng chưa kịp cử động đã bị bọn áo đen nổ súng bắn trúng, ai nấy nằm lả xuống đất, toi mạng, lúc này thủ lĩnh bọn áo đen đến trước mặt Lưu Dung, cắp cánh tay ông ta, đánh ngã mấy tên Bạch liên giáo bên ngoài đại điện.

Lúc này Huệ Hùng đã phá được cửa chùa, quân Thanh sau khi giết bọn người Bạch liên giáo đứng canh ở cửa, bắt đầu vây đánh vào đại hùng bảo điện. Bọn người Bạch liên giáo đã áp sát bọn Lưu toàn vào trong tiểu phật đường, không ngờ trong phút chốc lại lâm vào tình thế bị vây từ hai phía, bọn chúng đột nhiên hoang mang trận địa, mặc dù bọn này đều là những tên đánh đơn độc rất cừ, nhưng khi gặp đại đội quân binh của triều đình, lập tức bị đánh cho tan tác.

Tình thế trong đại điện có sự biến đổi, vừa rồi bọn Bạch liên giáo còn ở thế người đông, nay chớp mắt đã bị dồn vào góc đông bắc đại điện, Bạch Thụy còn muốn tìm mấy tên áo đen bắt Lưu Dung lại để cứu vãn cục diện nhưng tìm đi tìm lại, thì bọn người đó đã sớm mất tích rồi.

Quân Thanh đã hình thành thế bao vây, nhiệm vụ của Lưu Toàn và Nhiễm Kiện coi như đã hoàn thành, lập tức đi vào tiểu phạt đường báo cáo với Hòa Thân tình hình bên ngoài.

“Doãn đại nhân, Hòa đại nhân” Lúc này Huệ Hùng tay cầm bảo kiếm đã xông vào trong đại hùng bảo điện, nhìn bốn xung quanh không phát hiện thấy Hòa Thân và Doãn Kế Thiện đâu, lo lắng hết vang cả đại điện.

Hòa Thân thấy bên ngoài quả thực đã được quân Thanh khống chế, nên kéo Doãn Kế Thiện đi ra khỏi tiểu phạt đường.

“Huệ quân môn, lần này may mà nhờ có ngài” Hòa Thân vừa chui ra đã cười tươi đón Huệ Hùng đang bước tới.

“Ta sớm đã nói rồi, còn có thể nói chữ tín với bọn phản tặc này ư, đàm phán đi đàm phán lại, sau cùng không phải là phải đánh phải giết ư? Hai vị đại nhân xin xem, giết thật đã quá” Huệ Hùng chỉ bọn thuộc hạ đang chém giết như hùm như báo.

Dưới sự chỉ huy của Huệ Hùng, quân Thanh thần tốc khống chế được cả ngôi chùa, ngoài góc đông bắc đại hùng bảo điện, bọn Bạch Thụy đang bị vây khốn ra, bọn Bạch liên giáo đã bị ép dồn vào mấy căn phòng thiền, chỉ cần Huệ Hùng ra lệnh, lập tức bị giết tiệt.

Lúc này Hòa Thân đột nhiên nhớ đến Lưu Dung vội hỏi: “Thế Lưu đại nhân đâu?”

Doãn Kế Thiện biến sắc mặt hỏi: “ Lưu đại nhân đâu?”

Huệ Hùng hỏi lại: “ Khâm sai đại nhân không cùng đi với mấy vị ư? Ta cứ nghĩ hai vị đã cứu Lưu đại nhân ra rồi?”

Đám đông lúc này đều dần mặt ra, trận chiến hỗn loạn thế, nếu Lưu Dung chết trong loạn quân, thì phiền toái to rồi.

Lúc đó bỗng nghe Lưu Toàn kêu một tiếng bất ngờ: “ Hòa đại nhân, đó không phải là Đỗ Tử Kiệt hay sao?”

Hòa Thân nhìn ra cửa thấy Đỗ Tử Kiệt mặc áo đen dẫn theo mấy người, đang dìu Lưu Dung từ bên ngoài đi vào.

Đám đông nhìn Lưu Dung, đại nạn không chết, nhưng vô cùng lôi thôi, quả thật là ngại ngùng, nói: “ Lần này Lưu mỗ gặp nạn, may có sự tương cứu của mấy vị đại nhân, e rằng Lưu Dung sau này không cách gì báo đáp”

Hòa Thân thấy lần nghĩ lần này may mà không chết, sau này về Nam Kinh rồi, nhất định không nghĩ cách tự tìm lấy phiền phức nữa, đang định đi tìm bọn Bạch Thụy nói mấy câu, nhưng chưa đợi hần bước lên trước, thì thấy Doãn Kế Thiện nói với Huệ Hùng: “ Huệ quân môn, tiếp theo nên làm gì là do ngài, Nghe đây, toàn bộ phản tặc trên núi, không chừa tên nào, giết hết”

Huệ Hùng bốn quen với việc nghe Doãn Kế Thiện điều động, nay Doãn Kế Thiện nói thế lập tức lệnh cho tên phó tướng bên cạnh: “ Truyền lệnh, giết hết cho ta”

Hòa Thân định ngăn cản chuyện này nhưng lúc này đã muộn, đành than thầm với Bạch Thụy: “ Quả thực xin lỗi, ai mà nghĩ sự tình lại phát triển đến bước này? Làm mất mấy trăm mạng người Bạch liên giáo, Hòa Thân ta sau này sẽ nghĩ cách báo đáp”

Quân lệnh như sơn! Hòa Thân lúc này mới hiểu hết hàm ý thật sự của câu này, nó không chỉ dùng để miêu tả uy vũ của quân đội mà còn có ý là máu tanh và giết chết! Đang lúc nói chuyện thì thấy bọn quân Thanh đang điên cuồng chém giết, bắt đầu chém giết không nương tay bọn người Bạch liên giáo đang bị dồn vào góc tường và trong phòng thiền, bọn quân Thanh đang vây khốn Bạch liên giáo trong đại điện cũng bắt đầu phát động tấn công ào ạt.

Theo tiếng thét thảm thiết và tiếng thét giết vang dội không đến một canh giờ trận chiến đã kết thúc.

Đại hùng bảo điện là nơi thần thánh nhất của phật gia, không ngờ hôm nay lại biến thành chiến trường giết người, nhìn tượng phật cao lớn hùng vĩ sớm đã biến thành quan công mặc áo đỏ.

Lúc thu dọn chiến trường mới phát hiện ra Lưu Hồng Quá và Lưu Kính bị súng bắn thương sau đó bị loạn binh dẫm đạp mà chết, nhưng không tìm thấy Bạch Thụy đầu, tìm trong tất cả xác chết trên núi, cũng không tìm thấy, sau cùng cho rằng chắc cá đã lọt lưới.

Điều này cũng không hề ảnh hưởng đến chiến quả oanh liệt của trận đấu này, sau khi xử lý xong việc trên núi Tản Nhĩ, Doãn Kế Thiện liền ngồi trong phòng thiền trên núi Tản Nhĩ viết bản tấu gửi Càn Long ở Bắc Kinh.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

124. Chương 124: Hóa Dịch Thành Bại.

Lưu Dung đến Nam Kinh liền nhận được sự đãi ngộ cao cấp do Hòa Thân bố trí, tối hôm đó Hòa Thân tổ chức bữa tiệc mừng hoành tráng trong phòng khách lớn của Thiêm Viên, các quan viên tứ phẩm nhậm chức tại Nam Kinh, Phúc Kiến, Triết Giang, Giang Tô, đều gần như có mặt hết.

Lưu Dung ban đầu đương nhiên là hết sức từ chối, bởi vì xảy ra chuyện lớn như thế, bản tấu tạ tội ông ta viết cho Càn Long vừa mới gửi đi, Càn Long lệnh cho ông ta tiếp tục ở lại Nam Kinh xét xử Hòa Thân hay quay về nhận tội, còn đợi sau khi Càn Long đưa ra quyết định mới có thể yên tâm. Nếu ông ta ở lại Nam Kinh cùng mấy vị quan này chén tạc chén thù, nếu tin truyền ra ngoài, đừng nói Càn Long xử lý thế nào, mà bọn quan văn ngự sử cũng không thể buông tha cho khâm sai làm nhục thánh mệnh là ông.

Thế nhưng nay ông ta vừa thoát hiểm, lần này là nhờ có Hòa Thân và Doãn Kế Thiện mạo hiểm tính mạng mới cứu ông ta ra khỏi được tay của bọn Bạch liên giáo, sao còn có thể đưa cái bộ mặt trước đây ra để từ chối thịnh tình của mọi người chứ, hơn nữa Hòa Thân và Doãn Kế Thiện cứ thúc ép, cuối cùng đành phải cắn răng nửa chối nửa đồng ý.

Trong bữa tiệc, Lưu Dung đương nhiên là thấy bí bách khó chịu, không nói năng gì, rượu do bách quan kính lên cũng chỉ chạm môi coi như có, còn bọn quan viên, hôm nay khó khăn lắm mới có cơ hội cùng ngồi với vị quan to Lưu trung đường, bất luận là từ phương diện nào mà nói, sau này cũng chỉ có lợi mà không có hại cho nên trong bữa tiệc vô cùng hưng phấn chúc rượu, cứ vòng này qua vòng khác, cuối cùng khiến cho Lưu Dung uống say đến mức mơ hồ.

Hòa Thân đương nhiên không dám uống nhiều, vì sau bữa tiệc, hắn còn có việc phải làm.

Hắn đang cố gắng hết sức hồi nhớ lại những kiến thức lịch sử mà hắn có ở tiền kiếp, để đối phó với Lưu Dung, nhưng nghĩ đi nghĩ lại trong đầu đều là những bộ phim về quân Thanh, bộ phim đem lại ấn tượng lớn nhất cho hắn chính là “tể tướng Lưu Gù”, trong phim Lưu Gù và Hòa Thân là một cặp nước với lửa, nhưng sau khi bộ phim được công chiếu, lập tức có chuyên gia về triều Thanh nhảy ra nói: “Kì thực Lưu Dung trong lịch sử luôn nghĩ cách lấy lòng Hòa Thân, trong một số thời điểm mấu chốt còn tận lực giúp đỡ Hòa Thân” Khi mọi người còn chưa biết mấy chuyên gia lịch sử triều Thanh này nói đúng hay sai thì bộ phim “Vương triều Càn Long” với khẩu hiệu “nhân vật là chân thực của lịch sử” được công chiếu trong phim này cho rằng: Lưu Dung trước sau gì cũng như chiếc lá xanh làm nổi bật thêm hình tượng vĩ đại của Hòa Thân, sau này khi Gia Khánh hỏi tội cả nhà Hòa Thân, không ngờ Lưu Dung và Kỉ Hiểu Lam còn lo lắng hơn cả Hòa Thân.

Hòa Thân vừa nghĩ vừa cảm thán câu nói “phim làm hỏng chuyện”. Lúc này nhìn thấy Lưu Dung uống cũng khá nhiều rồi, nên đánh mắt ra hiệu với bọn quan viên đang chén chú chén anh đám đông lập tức thu binh. Bọn người này làm quan lâu ở Giang Nam, Hòa Thân bình thường như phụ mẫu cơm áo của họ, cho nên khi thấy “phụ mẫu” ra lệnh dừng, ai mà dám không nghe chứ. Thế nên mọi người bắt đầu cáo từ Lưu Dung, nói vài câu cát tường, rồi biến.

Đám đông vừa đi, Lưu Dung liền được Hòa Thân bố trí đến một căn phòng “hạng sao” rót trà bê nước, phục vụ không nói làm gì, bố trí và bày trí bên trong cũng khiến Lưu Dung ngỡ ngàng. Vừa bước vào, nhìn bọn người hầu còn có chút không quen, nhưng thịnh tình của họ khiến Lưu Dung khó từ chối. Lưu Dung làm quan bao nhiêu năm cũng chưa được đãi ngộ như vậy bao giờ, bọn a hoàn nô tì sau khi tắt bật cuối cùng đã hầu hạ Lưu Dung một cách thoải mái lên giường.

Nhưng Lưu Dung không ngủ được, bọn người hầu vừa đi, ông ta liền nhòm người ngồi dậy, nhìn ngọn nến lớn trên bàn bắt đầu suy nghĩ.

Hòa Thân vốn định sau khi bọn quan viên tản đi, hắn sẽ sắp xếp cho Lưu Dung một bữa tiệc gia đình nhỏ, hai người nhân hứng rượu, nói chuyện, nhưng thấy Lưu Dung uống nhiều quá rồi, sau khi về phòng tắm rửa đã trở nên đỡ dần, cho nên hắn từ bỏ ý định đó, dẫn theo Lưu Toàn rót trà ngon đưa vào.

“Lưu đại nhân, ở đây có thoải mái không?” Hòa Thân vừa vào đã mỉm cười hỏi. Lưu Dung đương nhiên rất cảm kích Hòa Thân, nay thấy Hòa Thân lại đích thân đến thăm, nên vội đứng dậy, kéo Hòa Thân đến ghế, cười đáp: “Lưu Dung lần này phụng chỉ đến Nam Kinh, làm hỏng đại sự không nói, còn phiền Hòa đại nhân chăm sóc thể này thật hổ thẹn quá”

Hòa Thân thầm nghĩ: “May mà việc của ông chưa làm xong nếu lần này ông thuận buồm xuôi gió thì chúng ta e rằng đang nói chuyện trên đại đường rồi”, bèn cười: “Lưu đại nhân, sao lại nói thế, Lưu đại nhân một lòng vì nước, tận trung với triều đình, ai mà không biết, lần này gặp chút rắc rối nhỏ, cũng coi như là ngẫu nhiên. Lưu đại nhân đến Nam Kinh coi như là khách của Hòa Thân, tận tâm cũng chính là trách nhiệm của ta, sao dám khiến Lưu đại nhân hổ thẹn được, nào Lưu đại nhân hãy thử Bích Lôi Xuân trà xem sao”

Đối diện với Hòa Thân đầy thịnh tình như thế, Lưu Dung đúng là muôn lời tơ vò, nâng chén trà ngon lên uống, định mở miệng mấy lần nhưng không biết nói gì. Đáng ra lần này nhận lệnh Càn Long đến Nam Kinh ban đầu là nghĩ trăm phương nghìn kế dồn Hòa Thân vào chỗ chết, nhưng mình lại gặp nạn, Hòa Thân lại mạo hiểm tính mạng đi cứu, nay lại chăm sóc mình chu đáo thế, còn một lòng muốn làm mình vui, không lẽ Hòa Thân đang...

Hòa Thân nhìn thấy vẻ mặt Lưu Dung, liền đoán được tâm tư ông ta, hắn biết đối với người như Lưu Dung chơi kiểu “viên đạn bọc đường” là không xong, nói không chừng lại khiến sự thanh cao trong phẩm hạnh ông ta trở dậy, lại hỏng chuyện nên cười nói: “Lưu đại nhân, tại hạ đến để tặng ngài món đồ”

Lưu Dung sững ra, quan trường nói tặng đồ chính là đánh đút lót, trong lòng đang nghĩ cách phải chối từ như thế nào thì thấy Hòa Thân rút từ trong ngực ra một cái hộp vàng, sau đó nhẹ nhàng đưa đến trước mắt.

Lưu Dung không nhìn thì thôi, nhìn xong bèn sững ra, mũi liền thấy cay cay, thứ mà Hòa Thân đưa cho không phải là dây vàng, không phải là ngân lượng mà là tiểu mệnh của Lưu Dung. Lưu Dung cung kính nhận lấy, mở ra xem, thì thấy lệnh tiễn kim bài mà Càn Long ban cho lúc ông rời kinh đang nằm trong đó.

Lưu Dung hiểu, mặc dù lần này ông bình an thoát hiểm, nhưng ấn tín quan phòng khâm sai của mình sớm đã bị bọn Bạch liên giáo cướp đi mất, nay chỉ tạm thời bảo đảm được tính mạng, kì thực ấn tín kia là thứ yếu, thậm chí cái quan trọng nhất chính là lệnh tiễn kim bài của Càn Long.

Kim bài này là do Thuận Trị hoàng đế truyền lại, trước khi Khang Hy băng hà đã giao lại nó cho đề đốc cửu môn Long Khả Đa, để đảm bảo Ung Chính có thể thuận lợi đăng cơ. Bao nhiêu năm nay Càn Long coi kim bài này như ngọc quý, có thể coi là tượng trưng cho triều đình nhà Thanh, bất kì người nào trong Đại Thanh thấy kim bài đều phải quỳ xuống, một số quan viên cấp thấp nhìn thấy còn phải hành lễ lớn. Nếu kim bài này rơi vào tay Bạch liên giáo thì triều đình nhà Thanh đúng là chịu sự ô nhục lớn. Nếu Càn Long không hỏi tội, thì Lưu Dung cũng phải chuẩn bị tâm lý chết tạ tội, hai hôm nay, điều khiến Lưu Dung âu sầu cũng chính là việc này.

Nay thấy kim bài đã quay về như kì tích, lại còn được đích thân người mà mình đến Nam Kinh chuyển này muốn đem vào chỗ chết tận tay đưa đến.

Lưu Dung nhận kim bài, quay lưng lại, không ai đoán được rằng, hai dòng lệ theo gò má xương xương lăn xuống.

“Lưu đại nhân, kim bài quan trọng như thế, không chỉ với ngài, mà liên quan đến thể diện triều đình, cho nên ta đích thân mang đến, đối với ẩn tẩn quan phòng khâm sai, còn có mật chỉ của Hoàng thượng, ta đích thân kiểm tra rồi, Lưu Toàn đi lấy toàn bộ đồ đạc của Lưu đại nhân về đây” Hòa Thân ra lệnh.

Lưu Toàn đứng ngoài cửa đáp một tiếng không lâu sau, liền cầm lấy một chiếc túi đến trước mặt Lưu Dung, trước tiên khom mình hành lễ, rồi sau đó kính cẩn đưa qua.

Lưu Dung vô cùng căng thẳng, đó không đơn thuần chỉ là sự kích động tâm lý mà hơn nữa ông không dám tin những gì xảy ra trước mắt. Ông hoang mang mở chiếc túi ra, nhìn kĩ, thì thấy đồ đạc bên trong không thiếu thứ gì, thậm chí là mật chỉ của Càn Long cũng còn nguyên vẹn, vẫn được đóng kín như ban đầu chúng tỏ Hòa Thân không hề xem qua.

Sự hổ thẹn dâng đầy trong lòng, nếu nói lòng trung thành với Càn Long và triều Thanh thì Lưu Dung dám so sánh với tất cả người trong triều, nhưng nói đến quang minh lỗi lạc thì ông còn kém xa Hòa Thân, lại nghĩ đến thánh chỉ vô tình của Càn Long lúc mình gặp nạn, trong lòng vô cùng cảm khái.

Lúc trên núi Tản Nhĩ Hòa Thân đã có chủ ý triển khai chiến thuật công tâm với Lưu Dung, cho nên lúc Doãn Kế Thiện soạn tấu dâng lên Càn Long, hẳn cũng có phần, nay thấy sắc mặt Lưu Dung như thế liền biết cơ hội đã đến nên cười đầy quan tâm nói: “ Lưu đại nhân một lòng vì triều đình, trong mắt , trong lòng Hòa Thân này đều vô cùng khâm phục, cho nên Lưu đại nhân không cần lo lắng, lần này tấu gửi lên hoàng thượng là do Ta cùng Doãn đại nhân còn có Huệ quân môn liên danh gửi lên hoàng thượng”

“Các vị liên danh dâng tấu lên hoàng thượng” Lưu Dung ngạc nhiên hỏi.

Hòa Thân đáp: “Đúng thế, Doãn Kế Thiện và Huệ Hùng sớm đã biết khâm sai đến Nam Kinh, cho nên ta kiên trì yêu cầu họ nhận trách nhiệm nhất định. Doãn Kế Thiện Doãn đại nhân thỉnh tội lên hoàng thượng nói không nghiêm túc triệt để tiêu diệt hết bọn Bạch liên giáo trong thành Nam Kinh trước khi Lưu đại nhân đến, Huệ quân môn thỉnh tội nói quân đội tại đảo Dương Châu do ông ta tiết chế, ông ta không làm tốt công tác bảo vệ dọc đường cho khâm sai, còn ta, nay là tổng lãnh tiền lương Đại Thanh ta, cũng nhận tội danh không kịp thời điều quân phí cho Doãn đại nhân và Huệ quân môn tiêu diệt Bạch liên giáo, cho nên ta cũng nhận tội, nay đại hoàng thượng giáng tội xuống cho cả ba”

Điều này khiến Lưu Dung không ngồi nổi nữa, bèn đứng lên nói: “ Lần này ta bị Bạch liên giáo bắt cóc, chỉ vì sự lơ là của ta, sao lại khiến cho mấy vị nhận thay ta trách nhiệm thế này, Điều này....điều này... Lưu Dung ta sau này biết tự xử lý thế nào”

Hòa Thân thương tình nói: “ Ài, Lưu đại nhân, sao lại nói thế, nếu vì chuyện này mà triều đình giáng tội, nếu Lưu đại nhân có chuyện gì, thì chúng tôi làm sao mà yên tâm? Triều Đại Thanh có mấy ai được thanh liêm chính trực, một lòng vì triều đình như ngài? nay mấy đại soái của triều đình đều đang sống chết nơi tiền phương, số quân cơ còn lại mình Lưu đại nhân lo lắng, Kỉ đại nhân vừa chịu tội, Mẫn Trung, Vương Kiệt đều đến những năm tuổi già rồi, e rằng cũng không được bao lâu nữa. nếu Bắc Kinh lại thiếu ngài, thì không nghi ngờ gì nữa, đại Thanh ta đúng là chịu tổn thất nặng nề, cho nên, cho dù Hòa Thân ta có chuyện gì, cũng phải bảo vệ Lưu đại nhân”

Lưu Dung cho dù là mặt sắt vô tư, là quan thanh liêm thì cũng là người biết cảm ân đồ báo, những chuyện bao năm nay xảy ra nay hiển hiện trước mắt, nhìn thấy Hòa Thân dốc bầu gan ruột ra với mình, mắt đỏ, tim nóng, mũi cay, không kiềm được lệ tuôn rơi...

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

125. Chương 125: Tiếp Than Trong Tuyệt.

Trung Quốc tự cổ có truyền thống tốt đẹp “giàu đồ bìm leo” người thường đã thế thì đối với đại thần quân cơ như Lưu Dung lại càng thế. Khi bản tấu thỉnh tội của ông vừa đến Bắc Kinh, còn chưa đợi Càn Long bày tỏ thái độ, văn võ đại thần triều đình thậm chí là những quan viên bình thường hàng ngày bị Lưu Dung lật đổ, bắt đầu không thể kiên nhẫn chờ đợi được nữa đều tập trung công kích ông. Ngay lập tức, các bản tấu buộc tội Lưu Dung tới tấp gửi đến Hoàng cung đại nội. Có người nói Lưu Dung làm nhục thánh mệnh, mất mặt triều đình nhất định phải công về Kinh giao cho bộ hình nghị tội, có người nói, Lưu Dung không thể bảo đảm được danh tiết trung nghĩa của mình, lúc nguy nan không lấy cái chết báo trung với triều đình, nhất định phải trị tội thật nặng, lại có kẻ nói, không cần công về Kinh trị tội, dứt khoát bắt ông ta tự vẫn tại Nam kinh để tạ tội.

Sau khi nghe được tin tức từ triều đình truyền đến, Hòa Thân trong lòng thật sự có chút kêu oan thay cho Lưu Dung. Bọn cậu quan nô tài lòng lang dạ sói, ai nấy chỉ biết giàu đồ bìm leo, không chút gì gọi là đặt mình vào vị trí của Lưu Dung để suy nghĩ, đúng là một bọn sống không biết liêm sỉ, nếu bọn Bạch liên giáo bắt được các người, đừng nói các người tang quyền nhục quốc, làm nhục thánh mệnh, biến tiết đầu thành e rằng không tránh khỏi.

Năm ngày sau theo thánh ý Càn Long số bản tấu kia được sở quân cơ chuyển đến Nam Kinh, trên có ngự phê của Càn Long: “ Phát đến Nam Kinh, cho Lưu Dung xem ” ý rằng “ Lưu Dung người hãy từ từ mà xem đi” nhưng điều khiến người ta thấy kì quái chính là Càn Long trị tội Lưu Dung thế nào thì không thấy một chữ. Như thế Lưu Dung tạm thời không sao, trở nên an nhàn, mỗi ngày ôm mấy bản tấu lạnh lùng đó mà nghiền ngẫm.

Số bản tấu kia phân làm ba loại, Lưu Dung xem bản tấu của Vương Công đại thần và các ngôn quan ngự sử ở Kinh thành trước, bọn người này có người cùng đơn vị với Lưu Dung, có người là đồng liêu và thuộc cấp, đều được cho là quan lớn ở Kinh, cho nên những bản tấu này tương đối khách khí, nhưng yêu cầu hoàng thượng áp tải Lưu Dung về Kinh, giao cho bộ hình xử lý. Loại thứ hai là tuần phủ ngoại tỉnh, đây đều là phong cương đại lai của triều đình, là quan hệ cấp dưới với ông, là quan hệ lãnh đạo và bị lãnh đạo, bình thường cơ bản không giao lưu gì, cho nên ngôn từ khó tránh được tính công kích, ai nấy đều nói nên giết, xem thì không thấy như đang nghị luận đại thần quân cơ triều đình, mà giống như bình luận với sloaj tham quan họa nước ương dân, thậm chí bản tấu tri phủ Đức Châu Lưu Khang còn để lại cho ông ấn tượng vô cùng sâu đậm, Lưu Khang trước hết nêu ra bản cáo trạng tội danh ông phạm lần này, sau đó bắt đầu miêu tả chi tiết sau khi ông bị bắt cóc thì bách tính Sơn Đông đã bôn tẩu tương cáo như thế nào, hơn nữa có tin nói sau khi quan phủ đi dân cáo thị, ở mấy phủ huyện còn tổ chức chúc mừng, Lưu Khang còn gửi đến Bắc Kinh bản tấu vận dân xin triều đình trị tội Lưu Dung.

Loại sau cùng là bản tấu buộc tội của các quan viên tam tứ phẩm, bọn người này so với hai loại trên thì trình độ phải thấp hơn một bậc, nhưng lời nói cũng không kém phần sắc nhọn

Mặc dù Hòa Thân sắp xếp cho Lưu Dung ở căn phòng trong Thiêm Viên thuộc dạng “ siêu cao cấp” nhưng hoàn cảnh thanh nhàn thoải mái như thế khiến Lưu Dung ớn xương sống toàn thân ớn lạnh, vốn một lòng vì triều đình , nay bị quan viên thiên hạ chửi cho thành ra thế này, hùng tâm tráng chí ban đầu của Lưu Dung sớm đã biến thành con số không, xem mấy bản tấu sau cùng khiến ông thấy mình giống như tên phạm tội trời không dung đất không tha. Trong căn phòng ảm áp, cảm giác của Lưu Dung còn lạnh lẽo hơn gió lạnh đang thổi ngoài bờ tường.

Hòa Thân khi thấy Lưu Dung cứ xem tấu như thế, sau cùng nôn ra cả máu tươi, không đành lòng, ngày thứ ba liền muốn đến để dẫn thông Lưu Dung, dù nói gì đây cũng là nhân vật tiếng tăm đi vào lịch sử.

Lưu Dung nhìn Hòa Thân toát lên vẻ anh tuấn khoáng đạt, toàn thân đầy thể anh hùng, trong lòng bỗng thấy vô cùng hổ thẹn. Sự tự phụ ngút trời ban đầu nay biến tằm biến tích, cảm giác uất ức, nhục nhã nhất thời đều dâng đầy trong lòng, nhìn thấy Hòa Thân khuôn mặt đầy khí thế ngồi xuống bên cạnh, nhưng khuôn mặt lại không có chút gì đắc ý và cười nhạo, còn rất kính cẩn, khiêm tốn với ông, gặp mặt thì khách khí rót trà nóng, trong lòng ông đúng là cảm khái vô cùng, nên miễn cưỡng cười: “Hòa đại nhân, nay ta đã trở thành đối tượng công kích của thiên hạ, tất cả quan viên trong thiên hạ đều muốn mau chóng giết ông, con người như ta khiến cho người trong thiên hạ hận đến cắn răng, còn Hòa đại nhân lại khách khí như thế,

Lưu Dung quả thực vô cùng hổ thẹn”

Hòa Thân đương nhiên hiểu trong quan trường Mãn Thanh đây rầy bọn tham quan, một viên quan được Càn Long trọng dụng như Lưu Dung đương nhiên là rơi vào cảnh ngộ thế này, nhưng Hòa Thân sao lại nhận thức như bọn quan cỏ mọc chân tường kia được, nên giải quyết chuyện này như thế nào hẳn sớm đã có chủ ý, thấy Hòa Thân nói thê lương đến thế, nên cười ha ha, đẩy chén trà đến trước mặt Lưu Dung, nói: “Lưu đại nhân sao lại nghĩ thế? Những hành vi bẩn thỉu, nói năng hồ đồ đó lòng dạ Lưu đại nhân ngay thẳng, sao lại để tâm đến bọn họ làm gì? Nếu thật sự tính toán với bọn người nhỏ nhen đó, sau này sao có thể có ngày yên bình chứ”

Lưu Dung hiện nay dường như đã đến biên giới hủy diệt, vừa cô đơn vừa cô độc, dường như đã rơi vào cái giếng của sự tuyệt vọng, nay thấy thái độ của Hòa Thân lại hoàn toàn tương phản với bọn quan viên kia, còn đối xử với ông như bình thường, thậm chí trong lời nói còn lộ ra sự quan tâm, hữu hảo hơn cả bình thường.

“Lời nói của Hòa đại nhân thật khiến Lưu Dung vô cùng hổ thẹn. Nay trong thiên hạ đâu đâu cũng là tiếng thét giết, điều đó chứng tỏ tiếng xấu của Lưu Dung đã vang khắp thiên hạ” Nói đến đây Lưu Dung cúi đầu uống trà sau đó thở dài, ngẩng mắt lên nhìn Hòa Thân vẫn gương mặt bình tĩnh kia, nói tiếp: “ Hòa đại nhân khách khí hiếm có với ta như vậy, xem ra mấy năm qua, sự hiểu lầm của ta với Hòa đại nhân quả thực là quá nhiều rồi”

Hòa Thân thấy Lưu Dung cứ âu sầu như thế, trong lòng cũng không biết nên cảm thấy như thế nào, tuy nhiên Lưu Dung là quan thanh liêm mà hẳn một mực khâm phục, ngày nay lại rơi vào hoàn cảnh như thế, hẳn đương nhiên không thể khoan tay đứng nhìn. Những ân oán ngày qua hẳn gác qua một bên, cho nên đến bên đồng tấu chương buộc tội kia xem qua một lượt, sau đó ngồi lại xuống ghế, rót thêm trà cho Lưu Dung, cười: “ Bọn quan viên này nói năng thật không chịu nổi, ta thấy hoàng thượng không chắc sẽ có cùng suy nghĩ như họ”

“Sao?” Lưu Dung đột nhiên sững ra, kì thực đây cũng là lời nói thật, mặc dù cũng có vị hoàng đế vì áp lực dư luận mà đưa ra kết luận ngả theo dư luận nhưng tình huống đó rất ít khi xảy ra, tuyệt đại đa số quân quốc đại sự đều do một mình hoàng đế quyết định, khi nghe Hòa Thân nói tương phản với những người kia, đột nhiên thấy nóng ruột, bèn hỏi: “ Hòa đại nhân có cao kiến gì? Hoàng thượng chuyển số tấu chương này đến Nam Kinh, không biết là để làm gì?”

Hòa Thân cười đáp “ cao kiến thì không dám” “Lưu đại nhân chỉ xem những bản tấu buộc tội ngài, còn cách nghĩ của các vị Vương gia, Aka, các đại thần quân cơ trong sở quân cơ, thì lại không biết. Theo ta thấy, Thập ngũ gia và A Quế ở Miến Điện xa xôi, Triệu Huệ và Hải Lan Sát, còn có hai vị trung đường Vương Kiệt, Vu Mẫn Trung, thậm chí Phúc Khang An đag bị bệnh và Kỉ Hiểu Lam bị điều vào quân biên cương, bọn họ nhất định sẽ bảo vệ Lưu đại nhân trước mặt Hoàng thượng. Bọn Vương công đại thần ở Kinh đều muốn hoàng thượng trị tội ngài, kì thực dụng ý thực sự của bọn họ là vì muốn hoàng thượng khai ân. Ngài thử nghĩ xem, nếu xảy ra chuyện lớn như thế, thì bọn quan viên ở Bắc Kinh còn dám đồng thanh nói giúp cho Lưu đại nhân, thì hoàng thượng phải nghĩ thế nào”

Lưu Dung thấy Hòa Thân nói rất có lý, tầm nhìn cũng khoáng đạt, nghĩ kĩ đúng là huyền cơ, nên trong lòng dường như mở ra hai cánh cửa sổ, Đôi mắt cũng khôi phục lại thần thái vốn có, hỏi: “ Mặc dù thế, nhưng đề nghị của tuần phủ các tỉnh và Châu phủ các nơi, hoàng thượng không thể không xem xét”

Hòa Thân một mặt vừa nhớ lại những bản tấu vừa xem, một mặt thâm chính lý lại những “tầm nhìn sâu sắc” mà mấy ngày qua hẳn ngấm ra rồi nói: “ một khi đã thế, thì Hòa thân đã nói quàng trước mặt Lưu đại nhân rồi, không biết Lưu đại nhân có chú ý đến, trong bản tấu của bọn tuần phủ các tỉnh, thuộc hai tỉnh Sơn Đông và Hà Nam là nhiều nhất không, hình như chiếm hơn nửa?”

Nhắc đến những điều này, Lưu Dung thật không chú ý đến, vì khi xem những bản tấu lạnh lùng như thế, đầu muốn nổ ra, sự ầm ứ cũng dâng đầy, còn tâm trí đâu mà xem là quan viên tỉnh nào, nay Hòa Thân chỉ nhìn qua đã phát hiện ra vấn đề, trong lòng vô cùng khâm phục nghĩ: “ Vốn dĩ cho rằng Hòa Thân cũng chỉ hơn người thường ở mảnh khỏe, không ngờ con người này đúng có những chỗ hơn người. người ta thường nói “ Khó khăn gặp quý nhân” không lẽ Hòa Thân trước mặt lại chính là quý nhân của mình?” Nghĩ đến đây, đôi mắt vô hồn đã bắt đầu có thần sắc, cười gượng nói: “ Xin Hòa đại nhân chỉ giáo, Lưu Dung xin

rửa tai lắng nghe”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

126. Chương 126: Quả Bom Hẹn Giờ.

Hòa Thân mặc dù thuyết giáo bọn quan viên Mãn Thanh không còn là chuyện gì mới mẻ nữa, nhưng nghe từ miệng Lưu Dung thành tâm thành ý muốn “rửa tai lắng nghe” chứng tỏ trình độ của hắn cũng hẳn không thấp, nên thấy vô cùng hài lòng, cười nói tiếp: “Bản tấu buộc tội Lưu đại nhân ở hai tỉnh Sơn Đông và Hà Nam nhiều nhất, tất nhiên là do đại nhân đã từng có chỗ nào không phải với hai vùng này rồi...”

Lưu Dung nghe xong có chút không phục, vì từ năm 43 Càn Long, Sơn Đông và Hà Nam đều là những địa phương ông dồn nhiều tâm huyết, cũng là nơi ông thấy trách nhiệm của mình tốt nhất nên cười ngắt lời Hòa Thân: “hai tỉnh Sơn Đông và Hà Nam là nơi tham quan ô lại hoành hành từ khi ta vào sở quân cơ, đã mấy lần tra xét hai tỉnh này, xử lý tham quan cũng đến mấy trăm người, nay phong khí quan trường hai tỉnh này đã có chuyển biến tốt, mặc dù chưa triệt để tiêu diệt được quan tham, nhưng sự thanh liêm chính trực đã trở thành nếp, án oan án sai cũng đã giảm đi nhiều”

Nói đến xét xử bọn tham quan ô lại, Hòa Thân đương nhiên có cả bộ lí luận kinh nghiệm chế độ xã hội phong phú, nên cười nhạt nói: “Nhưng theo ta biết, bọn quan viên lớn nhỏ ở hai tỉnh này không phải không tham, mà là dưới thủ đoạn lời đình của ngài, chúng không dám tham, đại nhân nghĩ xem, bao nhiêu bạc trôi đi dưới mắt bọn họ mà không chảy vào túi họ, thì lòng họ có yên được không, mặc dù ngoài mặt không dám có ý kiến gì về việc chống tham nhũng của đại nhân, nhưng trong lòng họ không hận đại nhân ư? Nay đại nhân gặp đại nạn như thế, bọn họ sao lại không giấu đồ bìm leo cơ chứ?”

Lưu Dung nghe Hòa Thân nói mặc dù có lý, nhưng sao nghe cũng thấy có vẻ mờ ám đột nhiên hỏi: “Không lẽ vì muốn họ nói những lời có lợi, mà mặc kệ họ tham ô, không lẽ bọn tham quan ô lại không đáng giết?”

Nói đến chuyện trừng trị tham quan ô lại, Hòa Thân lại càng cương quyết, những biện pháp tiên tiến loại trừ thói tham nhũng trên thế giới hiện đại, mặc dù nói chưa thể giải quyết được tận gốc vấn đề này, thế nhưng những kinh nghiệm ffos không biết đã được tích lũy từ bao nhiêu đời,, đó là kết tinh của bao nhiêu tập thể nhà chính trị học, tâm huyết của biết bao nhiêu chuyên gia chuyên ngành, đã hình thành nên thể chế lí luận hoàn chỉnh. Mặc dù tham quan không thể ngăn chặn hết, nhưng lấy lí luận tiên tiến về chống tham nhũng của hậu thế thuyết phục quan viên phong kiến 300 năm trước, Hòa Thân cũng không dám chắc. Đối với hiện tượng bọn tham quan tham lộng hành trong thế kỉ 21, Hòa Thân cũng có cho mình một bộ lí luận, cho nên bắt đầu coi Lưu Dung là thánh giả trung thực đầu tiên của mình.

“Giết tham quan sao mà sai sao? Không giết sao mà trị dân được, không giết còn gì là kỉ cương phép nước. Hơn nữa đối với bọn tham quan đang ở trạng thái manh nha, cũng có tác dụng răn đe, rất có tác dụng giáo dục với bọn muốn tham nhưng không dám tham, gõ một hồi chuông cảnh báo với bọn tham quan, khiến cho họ lúc nào cũng thấy trên đầu mình lơ lửng lưỡi gươm sắc nhọn phản tham nhũng, như thế rất có tác dụng răn đe, phòng ngừa” Nhìn thấy sắc mặt Lưu Dung càng lúc càng đỏ, Hòa Thân tổng kết: “Nếu muốn trừ được mầm độc tham nhũng trên cơ thể xã hội, không thể dựa vào một chữ giết là được”

Lưu Dung đầu tiên bị những câu nói của Hòa Thân tác động, rồi tới những câu tu từ đầy hình tượng khiến cho thành lúy trong lòng ông bị Hòa Thân đánh đổ, thấy vô cùng hưng phấn, nghe thấy những lí luận đầy hình tượng và mới mẻ của Hòa Thân, thấy có cảm giác tri âm. Nhưng không ngờ lúc này Hòa Thân lại chuyển chủ đề, nói ra một câu thật khó hiểu.

Hòa Thân thấy Lưu Dung bị hắn làm cho cuốn hút, càng hưng phấn nói: “Lưu đại nhân chắc không biết, quyền lực một khi mất đi sự đôn đốc giám sát, thì đương nhiên gây ra tình trạng tham nhũng, nếu dựa vào một chữ giết mà có thể giải quyết được vấn đề, thì Hán Văn Đế giết tham quan không thể coi là ít, Chu Nguyên Chương giết bọn tham quan rất mạnh tay nhưng ai cũng biết, hai vị hoàng đế này tại vị là thời kì nhiều tham quan nhất. Vì sao? Thứ nhất, tham quan ô lại trong nước chỉr biết tiến lên mà không biết

quay đầu nhìn lại, đại nghĩa lăm liệt bước lên đoạn đầu đài, nhưng bọn ham quan vẫn như “dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hự sinh” hay là đoạn đầu đài kia chỉ là theo đuổi những cái không đáng, hay là vì cái gì?”

Cho nên ta thấy, triều đình nên một mặt xét xử nghiêm bọn tham quan nhưng cũng phải đồng thời xây dựng kiên toàn các hạng mục chế độ tài vụ triều đình. Cũng phải tăng cường kiểm soát đôn đốc đối với các đại viên địa phương, lúc thích hợp triều đình nên thành lập một cơ quan độc lập cao độ ở các cấp chính phủ, bất luận là tài chính hay là quy thuộc đều phải trực tiếp thuộc cơ quan kiểm soát của triều đình, cho họ phụ trách công việc xét xử và đôn đốc quan viên các cấp, chỉ có thể mới từng bước giảm thiểu được tham nhũng, sau cùng là căn bản xóa sổ được nạn tham nhũng. Chỉ có thể như thế mới khiến cho bọn đáng nhận tội kia khi bị trừng trị chỉ có thể trách được chúng, nếu không thể, cứ phát hiện được 1 quana tham lại giết một, phát hiện hai giết hai, mặc dù là đã tay đầy, nhưng khi có cơ hội tham ô bọn họ không thể kiềm được dục vọng, gặp phải bàn tay thép như Lưu đại nhân còn đỡ, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng được,. Lưu đại nhân thử nghĩ đi, quan tham trong thiên hạ đâu đâu cũng có, ngài lại chỉ tập trung vào Hà Nam và Sơn Đông, quan các tỉnh khác đều có thể tham, chỉ có hai tỉnh này không thể, ngài nghĩ xem, bọn họ có hận ngài hay không? Tha lỗi cho Hòa Thân nói câu đắc tội, may mà Lưu đại nhân chỉ chủ trương giết quan tham ở Hà Nam và Sơn Đông, nếu nhiều địa phương hơn nữa, e rằng tình thế hiện nay đối với đại nhân còn gay go hơn nữa?

Còn nữa, đại nhân giương cờ chống tham nhũng, là đạo trời, quan lại các tỉnh, đương nhiên các đại viên triều đình ở Bắc Kinh cũng không dám phản đối, thế nhưng bọn họ đằng sau lưng ngài lại khác, nghe nói Lưu đại nhân còn thực hiện thử chính sách hạn chế bọn thân sĩ tham ruộng đất nên tăng thuế, đại nhân nghĩ xem, những chuyện này nói thẳng ra không phải nhờ vào bọn quan viên địa phương thực hiện hay sao, vấn đề chống tham nhũng họ không dám tỏ thái độ gì với ngài, nhưng những chính sách ngài đưa ra, bọn họ không khách khí thế đâu, đầu tiên là dồn đẩy trách nhiệm, sau đó là đá bóng sang sân, triều đình thúc ghê quá, thì sẽ lấy những lí do đường hoàng đẩy khó khăn cho triều đình, đồng thời nghĩ cách chuyển lên lưng bách tính. Thứ nhất là muốn tích trữ lòng oán giận dân chúng đối với ngài, thứ hai là đặt nền móng quần chúng cho bọn chúng sau này tiến hành phản đòn, một khi sau này triều đình có suy nghĩ khác, bọn họ như tổ ong tủa ra đối đầu với ngài, không khiến ngài tối tăm mặt mũi mà rút dài thì không cam, cứ thế, còn nói đến chính tích gì, còn nói đến dân vọng gì, đừng mong có ngày nhất hô bách ứng!

Ngài nghĩ xem, mấy nghìn năm nay, ai chẳng hi vọng có một rường cột triều đình có thể tạo phúc cho bách tính, có thể nâng cao thu nhập hợp cho quan viên triều đình, ai lại thích có một tay chỉ biết giết người?”

Lưu Dung thân tại kì trung, sao có được một đồng kinh nghiệm đã tổng kết được từ không biết bao nhiêu thời đại lịch sử qua xem tỉ vi, mạng, tạp chí, lại kết howpjbao nhiêu tinh hoa trong các tài liệu về kinh nghiệm tiên tiến nhất trong ngoài nước về chống tham nhũng, nghĩ lại ban đầu khi mình còn trẻ đầy nhiệt huyết, tận mắt thấy quan tham hủ bại, nhân dân khổ cực, nên chỉ dựa vào dòng máu nóng mà bắt đầu thách thức bọn tham quan, Cần Long rất tán thành với ông, cho ông được nhất ngôn cửu đỉnh ở Sơn Đông, Hà Nam, nếu thành tích nổi bật, sẽ triển khai rộng rãi ra cả nước.

Nhưng mấy năm nay, ngoài việc thu được một số kết quả trong việc thanh trừ bọn tham quan ô lại, những lương sách liên quan đến quốc kế dân sinh, thực hiện đều vô cùng khó khăn, luôn thấy có lực cản vô hình nào đó không biết từ đâu đến. ông đã vì chuyện này mà thỉnh giáo không ít đại thần lão thành mưu quốc, cũng trải qua không ít đêm mất ngủ, hóa ra căn bệnh lại là đây. Ông tự cho mình là tâm mắt rộng, tận trung với triều đình, đêm ngày nghĩ cách cứu giúp lê dân bách tính, không ngờ trên con đường trước mắt lại có muôn vàn khó khăn thế, lại rơi vào cảnh bị thiên hạ ném đá, không ngờ hôm nay lại nị một Hòa Thân trẻ măng, xem ra chưa từng có kinh nghiệm quan trường khai phá thiên cơ, đúng là khiến ông vừa thấy kém cỏi, vừa hổ thẹn.

Hòa Thân bày tỏ gan ruột như thế, Lưu Dung đương nhiên cũng mở lòng nói: “Hòa đại nhân, người bạn như ngài, Lưu Dung coi như đã được kết giao, nếu quả thực lần này ta có thể gặp nạn không chết, đợi sau khi ta về Kinh thành nhất định sẽ tiến cử một số lương sách trị quốc của ngài lên hoàng thượng, đến lúc đó chúng ta Nam Bắc liên thủ hợp lực, không phải càng tốt hay sao?”

“Ta đã sớm chờ câu nói này của Lưu đại nhân rồi” Hòa Thân thấy Lưu Dung quả nhiên là một quan viên

thiên phận cực cao, tư tưởng khai minh kia không kém gì Doãn Kế Thiện cao húng nói: “ Quốc phú dân cường, khiến cho Trung Quốc chúng ta vĩnh viễn xưng hùng thế giới”

Câu nói sau cùng của Hòa Thân khiến cho Lưu Dung vô cùng vui mừng, tuy nhiên thân mang tội, lời nói cũng không thể hào sảng và phóng khoáng như Hòa Thân thấy ông trầm tư cúi đầu rồi buồn rầu nói: “ Một khi ta đã coi Hòa đại nhân là bằng hữu, có một câu cần phải nhắc nhở Hòa đại nhân”

Hòa Thân nhìn thấy vẻ mặt Lưu Dung như thế liền biết là sự nhắc nhở rất quan trọng, nên chấp tay thành khăn nói: “ Xin Lưu đại nhân chỉ giáo”

Lưu Dung trịnh trọng nói: “ Hòa đại nhân nên cẩn trọng với tổng đốc Lương Giang bên cạnh ngài”

Câu này nói ra khiến Hòa Thân thấy như sấm giữa trời xanh, trong lòng thấy ớn lạnh: Không lẽ Doãn Kế Thiện phong lưu nho nhã, luôn nghe theo mình lại là trái bom hẹn giờ Càn Long đặt bên cạnh mình hay sao?

Lưu Dung nói: “ Ông ta trong thời Ung Chính là thủ lĩnh sớm nhất sở Chiêm Can, thời đó có rất nhiều quan viên bị chặt đầu, nhà tan cửa nát đều do một tay Doãn Kế Thiện, nay đương kim hoàng thượng vẫn bí mật để ông ta nắm Chiêm Can sở, thời gian trước tổng đốc Lương QUẢNG rút ngựa Lý Thị Nghiêu, tổng đốc Trực Khang Thi Phương và tuần phủ Cam Túc Vương Vọng đều liên quan đến tổng đốc Lương Giang bên cạnh ngài”

Cơ mật quốc gia quan trọng như thế, Lưu Dung cũng tiết lộ cho hần, Hòa Thân thật không biết sau này phải cư xử thế nào với Lưu Dung, nhưng xem ra đối với Doãn Kế Thiện không thể không phòng.

Đang lúc Lưu Dung và Hòa Thân làm cho mối quan hệ của họ đạt được bước tiến vượt bậc mang tính lịch sử, Lưu Toàn đi vào, khom mình nói: “ Hai vị đại nhân Phúc Khang An Phúc đại soái đã đến Nam Kinh rồi”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

127. Chương 127: Dung Ca An Ca.

Phúc Khang An nhiễm bệnh ở Miến Điện, Càn Long vốn dĩ lệnh cho hần ngay lập tức trở về Nam Kinh dưỡng bệnh, nhưng sao hần có thể chấp nhận chứ. Khi A Quế đến Vân Nam hần ngay lập tức dâng tấu lên Càn Long, kiên định ở lại trong quan, giúp A Quế trợ lý quân vụ, nói không đáp bằng Miến Điện quyết không bề Kinh. Hần là con riêng của Càn Long, tính cách rất bướng bỉnh, Càn Long sau khi nhận tấu chương, mặc dù có chút tức giận nhưng thấy Phúc Khang An cứng đầu biết hần có trở về cũng không thấy yên tâm, cho nên đành phải truyền lời dặn dò A Quế cần để tâm chăm sóc.

Đợi đến khi đại tướng quân Dung Diễn bắt hần ở lại chỗ quý đó không phải là đòi cái mạng nhỏ của hần hay sao, nên Dung Diễn lấy thân phận của mình thuyết phục mãi mới khiến Phúc Khang An .Phúc Khang An cứ nghĩ đến chuyện Càn Long muốn ông ta về Nam kinh dưỡng bệnh, lại thêm ông ta thực sự muốn đi gặp Hòa Thân cho nên dẫn theo cận binh rời khỏi Vân Nam, đến thẳng Nam Kinh.

Rời khỏi không khí ẩm ướt của Miến Điện cũng như quân vụ bận rộn căng thẳng, Phúc Khang An thấy mình khỏe lên nhiều, nay thấy cơ thể thoải mái, không lo lắng chuyện gì, trên đường lúc đi lúc nghỉ, chỗ nào có phong cảnh đẹp liền dừng lại vài ngày, cơ nơi nào có đồ ăn ngon cũng ghé qua nếm thử, cứ thế thật ứng với câu “ tâm rộng thể béo”, thêm nữa vốn dĩ thân thể ông ta tốt, mấy tháng sau khi trở về Nam Kinh bệnh cũng đã khỏi được 9 phần.

Mặc dù bại trận nhưng ban đầu khi ông soái binh xông vào chiến trường, Hòa Thân đã tận lực điều cho ông ta 100 vạn quân lương, thật khiến ông ta vô cùng cảm kích, sau này Hòa Thân lại không ngừng tiếp tế lương thực, quân lương lên tiền tuyến, càng khiến cho ông ta thấy Hòa Thân đủ nghĩa khí, cho nên khi đến Nam Kinh cũng không đi gặp Doãn Kế Thiện, cũng không đến khu vườn mà phụ thân Phó Hằng mua ở Nam Kinh, mà lãnh theo cận binh đến thẳng Thiêm Viên gặp Hòa Thân.

Hòa Thân và Lưu Dung sớm đã đứng trước cửa chờ đợi, nhìn thấy Phúc Khang An uy nghi lẫm liệt trên lưng ngựa, căn bản không giống bộ dạng đang mắc bệnh, Hòa Thân bước lên trước cười nói: “ Phúc đại soái vất vả rồi, nghe nói đại soái đến Nam Kinh dưỡng bệnh, tại hạ cứ nghĩ là ngài phải ngồi kiệu đến, không ngờ Phúc đại soái vẫn như ban đầu, không hề thấy dấu hiệu bệnh tật”

Phúc Khang An nhảy xuống ngựa, kéo tay Hòa Thân nói: “ Nhất biệt mà đã hơn một năm, vẫn là lão đệ Hòa Thân biết hưởng phúc, Nam Kinh dân giàu cảnh đẹp, là nơi thật tốt để dưỡng bệnh” quay lưng lại vừa nhìn thấy Lưu Dung đã vội bước đến.

Mọi người sau khi hồi han, vui vẻ đi vào Thiêm Viên. Phúc Khang An trên đường đi cũng nghe được chút tình hình của Lưu Dung, nay nghe Hòa Thân thuật lại bỗng dưng thấy tức giận vô cùng, đến bên sổ bản tấu đặt trên bàn, mắng: “ Bọn người này đúng là bọn chó má, Lưu đại nhân, ngài đừng tức giận, tan ngay lập tức về Kinh, xin hoàng thượng cách chức hết bọn họ”

Lưu Dung thấy Phúc Khang An nổi giận vì chuyện của mình, trong lòng thấy ảm áp, cảm động nhưng ông không dám để Phúc Khang An đi Bắc Kinh gây chuyện với Càn Long như thế không nghi ngờ gì nữa là thêm dầu vào lửa, nên kéo Phúc Khang An lại nói: “ Phúc đại soái, chuyện này e rằng hoàng thượng cũng chưa chắc đã nghe lời họ, Hòa đại nhân và Doãn Kế Thiện cũng đã dâng tấu lên hoàng thượng, chắc là hoàng thượng sẽ khai ân với ta thôi”

Hòa Thân cũng bước tới kéo Phúc Khang An lại cười nói: “ Phúc đại soái đi đường vất vả, Hòa Thân ta còn chưa kịp đón tiếp, đại soái hãy ngồi đây uống trà, ta cử người bố trí cho ngài chỗ nghỉ, chiêu đãi bọn cận binh của đại soái, tối nay ta xin được tiếp đãi chu đáo”

Tiệc tối được bố trí rất tinh tế, chính là ở trong thư phòng của Hòa Thân, theo đề nghị của Lưu Dung Hòa Thân không mời thêm bất cứ ai, chỉ có ba bọn họ cùng ngồi với nhau.

Phúc Khang An đã quen thuộc với cảm giác trung tâm sự chú ý cho nên sau khi uống ba chén rượu, đã trở thành nhân vật chính trên bàn, nghe Lưu Dung gọi mình là đại soái, thấy khó chịu nên nói với Hòa Thân: “ Ta thấy chúng ta đừng khách khí thế, sau này chúng ta cứ xưng tên, thế vừa thân mật vừa bớt chuyện”

Hòa Thân hỏi: “ Được, Lưu đại nhân, ngài thấy sao?”

Lưu Dung nhìn thấy Hòa Thân và Phúc Khang An nói thế, nghĩ cũng đúng, cứ một câu đại soái hai câu đại nhân cũng hơi khách khí quá, lại thêm lúc này rất cần huynh đệ nên phụ họa: “ Hòa đại nhân, ngài nói xem sau này chúng ta nên xưng hô thế nào?”

Hòa Thân đáp: “ Trong ba người chúng ta, Lưu đại nhân lớn nhất, chúng ta dứt khoát gọi ngài là Dung ca, Phúc đại soái lớn hơn Hòa Thân một tuổi, gọi là An ca, còn các vị sau này gọi ta là Thân đệ là được rồi”

Lưu Dung nghe thấy “Dung ca” cách gọi này vừa mới mẻ vừa khác lạ, kêu lên nghe rất hào sảng, nên vui vẻ, nâng ly lên nói: “ Nào, sau này chúng ta là huynh đệ, cạn ly”

Hòa Thân thấy Lưu Dung và Phúc Khang An nay đã thành huynh đệ của mình, đúng là rất vui, nên cười lớn nói: “ Dung ca, An ca, Hòa Thân xin nghe các vị, nào, cạn ly”

Phúc Khang An không ngờ đến Nam Kinh lại có hai huynh đệ, nghĩ đến chiến sự lần này ở Van Nam bắt đầu mở miệng than thở, Lưu Dung thấy Phúc Khang An rầu rĩ thế nên hỏi: “ Không biết chiến sự Van Nam nay thế nào, đệ vừa từ đó trở về, kể cho chúng ta nghe xem”

“Đừng nói nữa, đừng nhắc đến nữa, nơi đó 1 năm bốn mùa dường như lúc nào cũng mưa, đường đi lầy lội không chịu nổi, đại quân căn bản không đi được, còn bọn binh lính Miên Điện quen địa hình thời tiết, bất kỳ lúc nào cũng có thể tập kích sau lưng. Chúng ta đi đường xa, đại quân bí bách không chịu nổi, chưa bắt đầu đánh đã có hơn nửa binh lính mắc bệnh lạ, một ngày đều có người chết, nói không chừng đang đi lại có kẻ ngã gục bên cạnh mình. A Quế đến đó cũng không ứng phó nổi, đành phải vừa làm quen với địa hình, vừa mò mẫm nên tác chiến thế nào, nay Thập ngũ gia đã tới hình như bọn họ đã mò ra kinh nghiệm tác chiến rồi. Phải nói là ta ở đó không vong mạng nói cho cùng là nhờ ngân lượng của lão đệ Hòa Thân đưa tới, cho nên trong quân ta đã lập một câu, chính là nhờ vào công lao do Hòa Thân đưa ngân lượng cho ta, sau này ai dám nói xấu lão đệ Hòa Thân, thì Phúc Khang An ta là người đầu tiên tính sổ với hắn”

Hòa Thân nghe thấy Phúc Khang An coi trọng mình thế, trong lòng rất cảm động, thấy Lưu Dung lúc này dường như cũng là phe của mình rồi, nên muốn nhân cơ hội này thuyết phục hai người bọn họ, sau này làm gì cũng thuận tiện hơn, nên cười nói: “ Nói đến ngân lượng, thì lần chinh phạt Miến Điện này dường như đã rút sạch quân lương ở Giang Nam rồi lại thêm chiến sự Tân Cương, Tứ Xuyên, các vị thấy hai ba năm nay tất cả tiêu bao nhiêu tiền?”

Lưu Dung phụ trách mấy chiến sự này ở sở quân cơ, nghe Hòa Thân hỏi, liền đáp: “ Lần đầu tiên Phúc Khang An đi Miến Điện đã tiêu tốn 900 vạn, A Quế là 600 vạn, lần này trước khi Thập ngũ gia xuất chinh Hộ Hộ đã rút từ chỗ lão đệ Hòa Thân ra 800 vạn, Triệu Huệ và Hải Lan Sát ở Tân Cương bắt đầu từ năm kia, tất cả đã lấy từ Nam Kinh 1 nghìn 200 vạn, còn có chiến sự Đại Tiểu Kim Xuyên ở Tứ Xuyên, sau khi Ngạch Sâm Đặc đến Nam Kinh báo tổng số với sở quân cơ là 700 vạn, cộng lại...” Không tính không biết, tính lên thì thấy đúng là đáng sợ, chưa cộng lên đã khiến Lưu Dung giật cả mình, đó đúng là con số động trời.

Hòa Thân cười nói: “ Đó chỉ là một phần, mấy năm nay ngoài số ngân lượng dùng cho việc cứu tế, chỉ dùng cho kênh rạch, đường sông gần như cũng đã tiêu đến gần 4 nghìn vạn”

Lưu Dung sao mà không hiểu được, đừng nói đó là chưa đến ba năm, thu nhập của triều đình trong ba năm cũng không đến con số đó. Trước đây khi ở Bắc Kinh cứ nghĩ Hòa Thân ở Nam Kinh có trăm phương nghìn kế kiếm tiền, xây công xưởng, mở ngân hàng, phát triển công thương nghiệp, còn nghĩ cách làm ăn với người Tây, thì ra tất cả đều do tiền bức bách, nếu không có Hòa Thân ở Nam Kinh lo liệu e rằng triều Đại Thanh..

Nghĩ đến đây Lưu Dung đúng là hổ thẹn, bản thân cho mình là trọng thần triều đình, còn Hòa Thân là họa quốc ương dân, nhưng nay đội cho Hòa Thân cái mũ “ruồng cột quốc gia” cũng không hề quá đáng.

Lúc này Phúc Khang An tiếp lời: “Nay không chỉ Miến Điện, mà ta thấy ngay Ấn Độ, Nepal, kẻ địch cũng đang chuẩn bị tấn công, nay thấy Dung Diễn còn thật thà chút, nếu Dung Diễn mạnh tay e rằng bọn chúng cũng vất vả muốn tấn công vào Đại Thanh chúng ta, e rằng bọn chúng cũng không có gan. Nhưng Ấn Độ lại khác, sau lưng chúng có sự ủng hộ của bọn Anh, trước đây chúng ta luôn xem thường bọn Anh, chỉ thấy chúng ta là thiên triều đại quốc. Những kĩ thuật kì diệu của Nước Anh, văn võ bá quan đều cười nhạo, nhưng nay bọn họ không thể xem thường nước Anh được nữa, Năm ngoái, tướng quân Tề Sâm đóng trên đường Hỉ Bắc đến Miến Điện tìm ta, ông ta nói khi binh lính Ấn Độ đánh quân của ông ta, căn bản không hề tổn sức, súng tây đạn tây của chúng nổ, binh lính chúng ta đều chết hàng nghìn hàng vạn, đừng nói là giao chiến đối trận, mà chỉ là bị đánh, đến chút thanh thế cũng không có ta thấy, chúng ta cũng phải phát triển hỏa khí của chúng ta, nếu không sau này chúng ta không thể đánh trận được. Nói một câu bất kính với Đại Thanh ta, nếu vũ khí đạn pháo và lương thảo của bọn Ấn Độ đầy đủ, bọn chúng cứ đánh thẳng lên Bắc Kinh thì quân đội chúng ta cũng không thể ngăn nổi. May mà binh lính Ấn Độ ở đường Hỉ Bắc chỉ là một nhóm, nếu thật sự đánh, thì chúng ta toi rồi”

Hòa Thân mặc dù chỉ mới gặp Phúc Khang An một lần, nay lại là huynh đệ nhưng theo những gì trước đây hẳn hiểu về Phúc Khang An, Phúc Khang An là con riêng của Càn Long, hẳn nhớ là có xem trong “Phi cô ngoại truyện” nay thấy Phúc Khang An có tư tưởng tiên tiến, tầm mắt rộng nếu Càn Long trọng dụng Phúc Khang An, triều Thanh cũng không đến mức thất bại đến mức không còn gì để mất như tương lai sau này.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

128. Chương 128: Biển Tượng Dùng Binh.

Ba người uống rượu đến tận nửa đêm mới giải tán, Phúc Khang An cũng đã ngà ngà say, chân nam đá chân chiêu đi đến cửa, đột nhiên quay đầu lại vỗ vai Hòa Thân nói: “ Hòa Thân lão đệ, từ hôm nay trở đi chúng ta đã là huynh đệ rồi, mặc dù lần này ta thất trận ở Miến Điện, làm mất mặt triều đình, thế nhưng khi về

Bắc Kinh, bọn họ cũng không làm khó gì ta được... nếu sau này lão đệ gặp khó khăn gì, có thể đến Kinh thành gặp ta”

Hòa Thân lên trước dìu hắn, cười nói: “ Có câu nói này của An ca, đệ thấy yên tâm rồi, đệ bận rộn vất vả, chỉ vì muốn tiện cho mọi người lúc cần tiền...”

Lúc này Lưu Dung cũng vừa ra đến cửa, kéo tay Hòa Thân nói: “ Hòa Thân lão đệ yên tâm, trước đây coi như ca ca ta hồ đồ, nếu lần này ta có thể bình an thoát hiểm, ta nhất định thay đệ giải thích trước mặt hoàng thượng, nếu có ai lại nói gì không hay về đệ, ta sẽ tống chúng đến Nam Kinh... cho chúng ném mùi nhà tài chính này là như thế nào”

Phúc Khang An nói: “ Gì mà “ bình an thoát hiểm” lời của Dung ca nghiêm trọng quá rồi, chơi đã ở Nam Kinh rồi, ca cùng đệ về Kinh, đệ xem bọn cẩu quan kia còn dám nói linh tinh về ca không, chúng ta cùng đi gặp hoàng thượng, đệ đảm bảo....đảm bảo Lưu đại nhân vẫn ngồi vững ở sở quân cơ”

Hòa Thân thấy đủ rồi, nên nhanh chóng về phòng đi ngủ, hắn biết Phúc Khang An thì thua trận, Lưu Dung thì đang đợi Càn Long giáng tội, tâm trạng hai người đều không dễ chịu, nếu cứ nói nữa, lúc nữa là chửi bậy ngay, thế nên hắn gọi Lưu Toàn, mỗi người dìu một vị, ai về phòng đó.

“Lão gia, đêm nay ngài đi đâu nghỉ ngơi” Lưu Toàn đến bên Hòa Thân hỏi.

Hòa Thân nhìn sắc mặt Lưu Toàn liền biết tên này đang hỏi hắn đêm nay có ra phía sau qua đêm với Vương Vũ Chu không, nên trờm mắt cười: “ Ta còn chưa biết, hãy đến thư phòng ngồi tí đã rồi nói, người không cần đi theo nữa, cả ngày mệt rồi, mau về nghỉ ngơi đi”

Lưu Toàn thấy Hòa Thân nói đầy thân thiết thế, lại đầy quan tâm, trong lòng thấy ấm áp, lòng trung thành lại tăng thêm mấy phần, cười nói: “ Trời sáng rồi, lão gia đừng ngồi một mình, nên ra phía sau thì hơn, nghe tiểu Viên nói Vũ Chu cô nương còn có chuyện cần bàn với lão gia”

Hòa Thân thầm cười: “ Trước đây nghe nói các nương nương trong hoàng cung vì muốn được hoàng thượng lâm hạnh thêm mấy lần, rất nịnh nọt thái giám bên cạnh, không ngờ nay mình cũng thế, hay là Vương Vũ Chu muốn mình đi “lâm hạnh” qua tiểu Viên tiến hành câu kéo Lưu Toàn?” Nghĩ đến đây, cười ha ha nói: “ Vậy được, nếu Vương cô nương đã có chuyện cần gặp, thì tối nay ta sẽ đi đến hậu diện ”

Hậu diện chính là hành cung trước đây lúc Càn Long đi tuần thị Nam kinh, nay Hòa Thân đều sắp xếp cho Vương Vũ Chu, Liễu Doanh Doanh, Nhất Thanh ở. Kì thực cũng như là hậu cung của hắn. Lưu Toàn đương nhiên biết đêm nay Hòa Thân muốn vui vẻ chút nên cười ha ha nói: “ Nếu thế, tiểu nhân đi bố trí chút, lão gia đến thư phòng đừng lưu lại lâu quá”

Hòa Thân sững ra, nghĩ: “ Không lẽ mình có thể lên cấp hoàng thượng rồi? Khi nói tối nay đến cung nương nương, còn có thái giám đi truyền chỉ, sau đó nương nương đó tắm rửa thay đồ, chuẩn bị chờ đợi mình?” nên hỏi: “ Bố trí, bố trí gì cơ? Đi ngủ, qua đêm, có gì mà phải bố trí”

Lưu Toàn cười: “ Tiểu nhân nói là đi bố trí sự phòng vệ ở nơi lão gia ngủ lại, nay tình thế phức tạp, Nam Kinh là chốn thị phi, sự an toàn của lão gia còn lớn hơn trời” nói xong quay người đi luôn.

“Tên Lưu Toàn này thật là” Hòa Thân vừa lắc đầu vừa đi vào thư phòng. Đối với sự bố trí của Lưu Toàn, Hòa Thân sớm đã không để ý. Đáng ra mình cùng Vương Vũ Chu mây mưa, Lưu Toàn còn bố trí người bên ngoài canh cửa, nói không chừng trên mái nhà, ngoài cửa sổ cũng có người, như thế hành sự cũng mất hứng. Nghĩ đến đây, Hòa Thân bắt đầu thấy không thoải mái lắm, nhưng hắn từng nghe nói, có một số hoàng đế đang lúc hành sự với nương nương, còn bố trí mười mấy cung nữ bên cạnh hầu hạ, có người còn cầm khăn lau mồ hôi cho hoàng đế, người thì rót trà cho hoàng đế và nương nương súc miệng, thậm chí có một số cung nữ đứng bên cạnh để ý đến lúc hoàng đế và nương nương đến cao trào, còn cổ vũ hoàng đế, làm xong hoàng đế và nương nương nằm thẳng căng trên giường còn việc vệ sinh cơ thể đã có bọn cung nữ lo, thế còn là làm tình hay sao?

Hòa Thân vừa nghĩ miên man vừa đi vào phòng, đợi đóng cửa xong, quay đầu lại nhìn đột nhiên phát hiện có kẻ nào đó đang ngồi trên ghế, nhìn kĩ , bỗng sợ mất hồn vía, đó không phải là ai khác mà chính là sứ giả Bạch Thụy, con cá sống lười trên núi Tấn Nhĩ hôm nào.

Hòa Thân căng thẳng, định quay lưng chạy ra hẳn biết Bạch Thụ lần này đến đây nhất định muốn ra tay với hắn, nay Lưu Toàn không ở bên cạnh, bọn cảnh vệ cũng bị Lưu Toàn điều đi, dự phòng lúc hắn ân ái rồi, nay đúng là cơ hội tốt cho Bạch Thụ ra tay.

“Hòa đại nhân, còn muốn chạy sao?” Bạch Thụ cười, khuôn mặt tái nhợt được soi tỏ dưới ánh nến, trong giọng nói mang sự khùng bố đáng sợ.

Hòa Thân bèn dừng lại, vì hắn biết dựa vào sức hắn chạy cũng không thoát, nếu ngồi lại bình tĩnh nói chuyện có khi lại thay đổi được, còn có hi vọng sống sót, nếu mình không giữ được bình tĩnh mà chạy nói không chừng tên kia lại kết liễu tính mạng mình luôn, như thế không những không chạy thoát mà còn lại khiến cho quá trình tử vong của mình thêm chất xúc tác, nghĩ đến đây hắn lấy gan, quay lưng ngồi lại, nay sợ cũng không có tác dụng gì, đành cứng đầu ngồi xuống cái ghế đối diện với Bạch Thụ, miễn cưỡng cười nói: “Bạch sứ giả vẫn khỏe chứ?”

“Ồ” Bạch Thụ nói “Hòa Thân, nay ta đã hiểu thế nào là thật sự vô liêm sỉ người còn có mặt mũi hỏi ta “vẫn khỏe chứ?” ư” Nói xong liền làm ra vẻ muốn ra tay.

Hòa Thân thấy Bạch Thụ thật sự định làm tới, hoảng nói: “ Bạch sứ giả, người nghe ta nói”

“Ta không nghe người nói, trước đây ta nghe người nói nhiều quá rồi, mới mắc bẫy người, nay người chọn xem người muốn chết thế nào” Nói xong, cầm một cây đuốc còn lại trên bàn rượu lên, dường như muốn giở trò với Hòa Thân.

Mặc dù Bạch Thụ nói chuyện biết không còn đất thương lượng, nhưng Hòa Thân có thể nhận ra từ trong ánh mắt hắn, Bạch Thụ lần này đến không muốn trực tiếp đòi mạng mình, hình như là có yêu cầu gì đó, hơn nữa, nếu lần này Bạch Thụ đến đòi mạng hắn, thì sớm đã ra tay, còn lồi thoi thế làm gì? Hiểu rõ điểm này, Hòa Thân không còn mấy sợ hãi, cười ha ha nói: “ Trên núi Tần Nhĩ ở Dương Châu ta quả thật không phải với các huynh đệ, tuy nhiên lúc đó Bạch lão đệ cũng ở đó, Doãn Kế Thiện và Huệ Hùng nộ khí, ta căn bản không thể khống chế được cục diện ở đó”

“Đương nhiên ta biết điều đó, nếu không dựa vào thân thủ của ta, Hòa đại nhân e rằng không xuống được khỏi núi đax phải đền mạng cho huynh đệ của ta rồi” Bạch Thụ tức giận nói: “ Lần này ta đến gặp ông, chính là muốn hỏi ông, lời hứa ban đầu của ông “ nghĩ cách khiến cho Trương Thế Côn và Cát Cáp lui binh khỏi dải núi Thái Việt còn có thể thực hiện không?”

“Được, được” Hòa Thân nói “Không chỉ có thể, mà ta có thể bảo đảm tuyệt đối được” Bạch Thụ thấy Hòa Thân nói kiên quyết thế, hỏi lại: “ Thế Hòa đại nhân định khiến chúng lui binh thế nào?”

“Điều này...điều này” Hòa Thân đầu tiên dùng mấy chữ “điều này” để lấp liếm, sau đó trong đầu bắt đầu đẩy nhanh tốc độ tư duy, tìm được cách nói liền nói tiếp: “ Lương thảo của Trương Thế Côn và Cát Cáp ta vốn định điều động từ Giang Nam và Giang Tây, ngân lượng quân khó định lấy từ kho An Huy, nay ta tìm lí do, lương thảo và ngân lượng đều lấy từ tỉnh Hà Nam, số quân lương này đầu tiên do Khai Phong vận chuyển sau đó qua Tín Dương, Trịnh Châu đến Hồ Bắc...”

Bạch Thụ đã nghe ra ý qua loa trong câu nói của Hòa Thân, thấy Hòa Thân càng nói càng rời xa, nhủ thầm quát: “ Hòa đại nhân nói linh tinh thế để làm gì? Dứt khoát không cung cấp lương thảo cho chúng, không cấp ngân lượng không phải là xong hay sao?”

Hòa Thân khi thấy Bạch Thụ dần dần, không phóng khoáng nho nhã như bên ngoài bèn nói: “ Đây là chuyện làm thổ phỉ. ta tiết lộ quân tình cho người, người lại hỏi ta có tác dụng gì?” Nghĩ đến đây bèn nâng cao ngữ khí nói: “ Nếu ta đã tiết lộ lộ trình áp tải quân lương, cũng có nghĩa là số lương thảo và ngân lượng đó là của các người rồi?”

“Ý của Hòa đại nhân là bọn ta sẽ cướp quân lương của quân Thanh?” Bạch Thụ hưng phấn hỏi “còn sau đó?”

Hòa Thân thấy dựa vào ám thị của mình cũng vô tác dụng nên nói: “ Các người có lương thảo, ngân lượng rồi thì hãy chiến đấu với quân Thanh trong núi”

“Chiến đấu, chiến đấu thế nào?” Bạch Thụ vẫn không hiểu.

Hòa Thân nhớ lại hình như có mấy vị lãnh đạo từng qua nghìn dặm tiến vào núi Thái Biệt nên nói: “ Mọi người đều trăm phương nghìn kế muốn vào núi, các người này đã vào núi lại muốn ra! Núi Thái Biệt diện tích hơn ngàn dặm, các người đã có lương thảo, ngân lượng, đồ rằng nuôi quân trong 3 đến 5 tháng cũng không có vấn đề gì, các người vốn giỏi nhất là chiếm núi lập vương, dải núi Thái Biệt có đất có ruộng, có nước có cá, các người còn lo không sống được? năm đó Lương Sơn Bạc không phải cũng như thế hay sao?”

Địch tiến ra lui, địch lui ta tiến, cái khác các người không thể, không lẽ không thể dắt mũi quân Thanh vào núi chơi, đợi đến lúc chơi quân địch mệt rồi, nguyên khí cũng phục hồi, sau đó muốn ra khỏi núi lúc nào thì ra”

Bạch Thụ cao hứng vỗ đùi, tán thành: “ Thật không ngờ Hòa đại nhân là cao thủ lãnh binh, ta hiểu rồi, vậy chúng ta nói lời giữ lấy lời” Hãn nào biết những điều nhẹ nhàng vừa rồi Hòa Thân nói, đều là tư tưởng quân sự nổi danh cả, là tinh hoa không biết nhân loại đã trải qua bao nhiêu lần thất bại, hi sinh rồi qua bao nhiêu bộ não lớn, ưu tú của loài người tổng kết ra mới có.

Hòa Thân thấy Bạch Thụ đã coi lời hãn nói như cương lĩnh hành động quân sự sau này của Bạch liên giáo, đột nhiên có cảm giác biến tướng dùng binh “ chỉ huy trận đại quyết chiến từ ngoài ngàn dặm” nên nghĩ biến thứ lí luận quân sự vừa rồi thành hành động thực tế trên chiến trường. Hãn thấy Bạch Thụ còn có chút không yên tâm nên đứng dậy nói: “ Hòa Thân ta cũng không phải người hồ đồ, ta không hiểu cái khác nhưng ta hiểu Bạch sứ giả nếu muốn lấy đầu ra khỏi cổ ta, thì cũng chẳng khác gì chơi trò chơi cả, lần trước ta không thể khống chế cục diện, đã thấy có lỗi với số huynh đệ kia, nếu lần này lại xảy ra chuyện gì, thì đầu ta còn không? Người mau quay về đi chuẩn bị đi, thủ lệnh điều lương của ta sáng ngày mai sẽ phát đi, nếu các người rat ay muộn, đến lúc đó đừng trách ta không nhắc nhở, nếu lần này có sự biến gì, người hãy trực tiếp đến Nam Kinh lấy đầu ta”

Bạch Thụ thấy lời nói của Hòa Thân rất có lý nên đứng dậy nói: “ Nếu lần này có thể cứu được mười mấy vạn huynh đệ thì vẫn là cái câu ta nói ban đầu: sau này Hòa đại nhân có gì sai bảo, huynh đệ Bạch liên giáo có chết cũng không từ” Nói xong hãn xoay người đi ra khỏi thư phòng. Đợi Hòa Thân đến sân thì Bạch Thụ đã biến mất dạng.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

129. Chương 129: Một Gậy Vào Đầu.

Ba hôm sau, Phúc Khang An quả nhiên lôi theo Lưu Dung về kinh. Đây chắc là chuyện xảy ra lần đầu tiên từ khi triều Thanh kiến quốc, một kẻ là khâm sai đại thần mang tội, và một kẻ là đại soái phụng chỉ về Nam kinh dưỡng bệnh, một là không có chiếu thư, hai là không có quân quốc đại sự gì gấp gáp phải về Kinh diện tấu thiên tử, lại chủ động về Bắc Kinh gặp hoàng đế như thế.

Từ bề nổi thì thấy, dường như Phúc Khang An đang được nuông chiều thái quá, vô pháp vô thiên, Lưu Dung dường như cũng chịu ảm ức lớn, phải về Bắc Kinh đến trước mặt hoàng đế nói cho rõ sự tình để đổi lấy sự trong sạch. Kì thực hai bọn họ ai cũng có tâm sự trong lòng. Phúc Khang An vì nghe lời tên Tề Sâm, cũng coi như gián tiếp lĩnh giáo sự lợi hại củ bọn lính Ấn Độ được quân Anh trang bị vũ khí, cho nên lần này trong lòng hãn mang theo nỗi lo an nguy lớn đối với Đại Thanh, hãn phải ngay lập tức đi gặp hoàng thượng, sau đó trình bày kể suy nghĩ chấn hưng quân đội Đại Thanh mới thấy an tâm, nếu không theo sự suy đoán và dự liệu của hãn, triều Đại Thanh sau này nhất định bị bọn Tây kia đe dọa, biên cương Đại Thanh từ đây cũng không có sự yên bình nữa.

Lưu Dung lần này cũng là bất chấp (bằng bất kì giá nào) tính mạng bản thân và công lao hai đời, sự sủng ái của hoàng đế, nay uất ức bất lực ở lại Nam Kinh, đúng là sức ép dư luận rất lớn, nguy hiểm thân bại danh liệt, thậm chí cứ ở lại Nam Kinh chờ chết, chỉ bằng nhân này triều đình còn chưa giáng tội, thân phận khâm sai còn chưa bị tước bỏ, lại thêm có cái áo chống đạn tương đối bảo hiểm như Phúc Khang An, lên kinh gặp hoàng thượng. Phúc hay họa, cũng phải làm cho rõ ràng, còn hơn cứ ngày qua ngày như thên ày,

còn hơn cứ ngồi đợi sự phán quyết vận mệnh, đây cũng coi như thà lao vào chỗ chết còn hơn cứ ngồi chờ cái chết đến từ từ, đến lúc đó nói không chừng lại có sự thay đổi thì sao?

Mặc dù hai người trên đường cũng coi như là rất phần chấn, hận không sớm gặp hoàng thượng hơn nữa. Nhưng khi càng tới gần Bắc Kinh, bản lĩnh của họ càng ngày càng thấy không đủ. Đợi bọn họ đến Bắc Kinh lại nói chuyện với số đông liêu, nhìn thấy Tử cấm thành huy hoàng, và sự thần thánh trang nghiêm nơi kinh sư trọng địa, nhiệt tâm trong lòng đột nhiên vơi đi mất một nửa.

Cần Long sau khi nghe nói hai bọn họ đã về Kinh, ngày hôm sau liền cho triệu kiến. Phúc Khang An không nói làm gì, còn trong lòng Lưu Dung thấy có chút không yên, ông quả không đoán được lần này Cần Long cho triệu kiến mình là có ý gì, cho nên khi cùng Phúc Khang AN đang hưng phấn đến Sùng Văn Môn, trong lòng ông bắt đầu thấp thỏm.

Sau khi vào cung hành lễ quân thần xong, hai người đều không ai nói gì mà lặng lẽ đứng đợi Cần Long hỏi chuyện. Lưu Dung biết rõ tính cách tổ tông ba đời hoàng thượng, Khang Hy tương đối nhân hậu, thần tử ít nhiều có thể đoán được chút quái tâm, Ung Chính hỉ nộ bất thường, nhưng xử lý vấn đề luôn có thể nhẹ tha nặng trị, nhưng Cần Long còn khó hầu hạ hơn ông nội và phụ thân, đang vui vẻ chớp mắt đã trở mặt vô tình, rõ ràng là cười nói vui vẻ, nhưng thủ đoạn lại vô cùng xảo quyết, cho nên ông sớm đã học được chiêu Khang Ung Cần ba đời Nguyên Lão TRương Đình Ngọc, một khi đã đến, thì đành tùy hoàng đế vậy.

Cần Long đang ngự trên ngai vàng, nhìn thấy bọn họ không ai nói gì, cười hỏi: “Lưu Dung, chuyến đi Nam Kinh khiến khanh chịu khổ rồi, có vẻ cũng gầy hơn nhiều, các bản tấu tẩm chuyển đến Nam Kinh khanh chắc xem rồi?” Lưu Dung nghe ngữ khí Cần Long không hề có ý trách cứ, còn mở miệng ra nói mình gầy đi, đột nhiên cảm động rơi nước mắt, vội quỳ xuống, nức nở nói: “Tội thần lần này làm nhục thánh mệnh, phụ lại hoàng ân hoàng thượng, lại khiến hoàng thượng lo lắng, quả thực tội vô cùng nặng, tội thậm tự biết không thể ở lại Nam Kinh nữa, nên chủ động quay về Kinh thỉnh tội với hoàng thượng, bản tấu kia thần đã xem qua rồi”

Cần Long chỉ “ừ” một tiếng, cười khan hai tiếng rồi quay mặt sang nhìn Phúc Khang An. Vừa rồi đối với Lưu Dung là tình cảm quân vương với thần tử, còn đối với Phúc Khang An, ánh mắt kia, vẻ mặt kia bỗng biến thành vẻ mặt của một người cha nhân từ. Tin tức Phúc Khang AN bị nhiễm bệnh ở Miến Điện đã khiến hoàng đế đau lòng cả hơn năm nay, mỗi lần khi có tin từ Vân Nam truyền về, ông đều không quên hỏi thăm bệnh tình của Phúc Khang An, nay nhìn thấy đứa con yêu mạnh khỏe đứng trước mặt mình, trong lòng thấy vô cùng vui mừng, nhân từ hỏi: “Bệnh trên người đã khỏi chưa? Nhận được thuốc Dung Diễn mang cho chưa?”

Phúc Khang An thấy hoàng thượng bao nhiêu chuyện quân quốc đại sự không hỏi, mới gặp đã quan tâm sức khỏe mình như thế, trong lòng thấy cảm động, lệ tuôn rơi, mãi sau mới miễn cưỡng cười khom mình đáp: “Tạ ơn hoàng thượng lo lắng, bệnh tình của nô tài đã khỏi hẳn rồi, nếu không phải Thập ngũ gia hạ lệnh buộc nô tài quay về thì nô tài còn muốn tận lực báo trung với hoàng thượng ở chiến trường Miến Điện, thuốc hoàng thượng giao cho Thập ngũ gia mang đến nô tài hiện vẫn đang dùng”

“Hai người đều ngồi cả đi” Cần Long đợi Phúc Khang AN nói xong liền xua tay với họ, sau đó dặ dồ lão thái giám đứng bên cạnh: “Sai người mang ghế ngồi, dâng trà cho Phúc đại soái và Lưu trung đường”

Hai người ghé người ngồi xuống, trong lòng thắc thỏm bất an, không ai biết vị hoàng đế khó dò này sẽ nói gì tiếp theo, nhận chén trà còn chưa nói gì, thì Cần Long ngồi dậy khỏi ngai vàng, lão thái giám Cao Vân bước lên trên giúp Cần Long đi giày. Lúc này Lưu Dung mới lên đưa mắt đánh giá Cần Long đang ngồi trên ngai, thì thấy Cần Long mặc sa bào màu xanh, khuôn mặt rất có tinh thần. Nếu không có hàng râu rậm trên môi, và nếp nhăn, thì đối sang chỗ khác, ai cũng nghĩ đây là thanh niên chưa đến 30 tuổi.

Lưu Dung nhìn không phát hiện điều gì khác thường, theo kinh nghiệm bao lâu nay ở bên cạnh Cần Long mà phán đoán thì Cần Long không những không tức giận mà tâm trạng có vẻ rất yên ổn bình tĩnh, nên dần dần thấy vững tâm, đang nghĩ xem nên mở miệng thế nào, thì thấy Cần Long cười nói: “Lưu Dung, khanh khỏi cần nói, lần này khanh gặp chuyện ta đều biết rất rõ, những gì khanh nghĩ ta đều hiểu, sau này khanh vẫn là đại thần quân cơ, cũng không cần mở miệng là tội thần gì cả, trăm nghe không bằng một thấy, Phúc Khang An cũng không cần nói gì cả, chiến sự Vân Nam ta còn hiểu hơn khanh, chúng ta hãy nói chuyện của Hòa Thân đi”

Mới gặp Càn Long đã khiến Lưu Dung lệ tuôn ròng ròng, ban nãy lại cho ông hồi phục chức quan, vẫn là đại thần quân cơ, tâm lý còn chưa kịp đón nhận, thì Càn Long lại đột nhiên nhắc đến Hòa Thân. Mặc dù Càn Long không trực tiếp hỏi ông, nhưng ông là khâm sai đại thần xử lý việc của Càn Long, hoàng thượng đương nhiên là muốn hỏi ông rồi, nên suy nghĩ một lát rồi theo suy nghĩ ban đầu đáp: “ Bẩm hoàng thượng, thần lần này đến Nam Kinh mặc dù không thể bắt được Hòa Thân theo thánh ý của hoàng thượng, nhưng cũng phát hiện được một số vấn đề”

“Vấn đề? Vấn đề gì?” Càn Long nhú mày hỏi.

“Thần phát hiện một số quan viên ở Bắc Kinh dường như đều hiểu lầm Hòa Thân” Lưu Dung đáp.

Kì thực những quan viên ở Bắc Kinh căn bản không có hiểu lầm nào với Hòa Thân, ngược lại còn cảm kích và bảo vệ, Hòa Thân khiến cho hầu bao họ đầy hơn chút, cuộc sống cũng dễ chịu hơn, Hòa Thân khiến cho họ không cần phải lo phiền vì triều đình nợ tiền bổng lộc nữa. Mỗi tháng tiền điều đến từ Nam Kinh ngoài làm cho họ khỏi lo lắng về cơm áo gạo tiền, đến cuối năm còn nhận được tiền bổ trợ và tiền thưởng. Quan Đại Thanh mấy ai thật sự muốn tận lực vì quốc gia, mà thăng quan phát tài mới là mục đích chính, sau đó mới là hầu hạ hoàng thượng, dù thật sự có những vị quan toàn tâm cho giang sơn đại tặc, thì cũng đứng cao nhìn xa hơn những người khác. Bọn họ dù biết một số chuyện Hòa Thân làm không giống với thể chế triều đình nhưng họ càng hiểu hơn rằng, nay vị chủ nhân này tiêu tiền còn nhiều hơn nước sông Hoàng Hà, nếu không có Hòa Thân ở Nam Kinh nghĩ cách kiếm tiền, thì Đại Thanh Quốc nay còn không biết là đã đến mức nào rồi?

Tình trạng này Lưu Dung đương nhiên biết, ông còn rõ kì thực người hiểu lầm Hòa Thân lớn nhất là hoàng thượng, nhưng không dám nói thế, nên mới mượn bách quan triều đình hiểu lầm Hòa Thân làm cái cớ

“Hiểu lầm?” Càn Long sững ra, “hiểu lầm gì, nói ta nghe”

“Hoàng thượng, thần lần này đến Nam Kinh phát hiện tất cả những gì Hòa Thân làm ở Nam Kinh kì thực đều là vì Đại Thanh chúng ta. Thần lần này sau khi được cử đến Nam Kinh, đúng lúc người thúc đòi quân lương của Triệu Huệ và Hải Lan Sát cũng vừa đến, nên thần thăm ước tính chút, tính ra thần phát hiện Hòa Thân nắm tiền lương Đại Thanh ta, mấy năm nay ông ta cũng thật không dễ dàng, những việc Hòa Thân làm ở Nam Kinh, phải được xem là trọng thần, trung thần của Đại Thanh ta”

Càn Long càng nghe càng thấy không đúng, cơ mặt giật giật, sắc mặt tái đi, đến ánh mắt cũng hoang mang, vội nhắc chén trà uống một ngụm hỏi Phúc Khang An: “ Người lần này cũng đến Nam Kinh, người thấy Hòa Thân thế nào?”

Phúc Khang An lúc này đang nghĩ đến chuyện làm sao xin hoàng thượng chấn hưng quân đội Đại Thanh, nay vừa ra một đầu mối, nên không chú ý đến sự biến đổi tâm trạng của Càn Long, nghe Càn Long hỏi, vội vã gạt suy nghĩ mông lung qua một bên, không ngần ngại lên nói lớn: “ Hoàng thượng, Lưu đại nhân nói không hề sai, Hòa Thân rất biết kiếm tiền, làm việc rất quang minh lỗi lạc, đâu ra đấy. Trước đây thần đánh bao nhiêu trận, nay nghĩ lại, cũng may có Hòa Thân Hòa đại nhân cung ứng quân lương kịp thời, đủ số lượng đến tiền tuyến, khiến cho huynh đệ trên chiến trường không phải lo lắng gì, cũng chỉ có Hòa Thân từ khi làm đại thần tài chính, chiến sự của chúng ta không vì việc cung ứng lương thảo mà không đánh cũng bại, thần thấy, ngoài Hòa Thân Hòa đại nhân, Đại Thanh chúng ta không thể có người thứ hai được”

Nếu lời nói của Lưu Dung ban nãy như dội thùng nước lạnh vào ý đồ trừ khử Hòa Thân của Càn Long , thì lời tán thưởng Hòa Thân, sự khâm phục lòng trung thành, lời nói còn mang đầy sự hàm ơn của Phúc Khang An thật như đánh vào đầu Càn Long một gậy.

Càn Long nghe xong bất giác đi xuống khỏi ngai vàng.

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

130. Chương 130: Hoàng Đế Diên.

Lưu Dung thấy hành động khác thường của Càn Long biết đây là điềm báo cơn đại nộ, định lùi lại, nhưng sau đó lại nghĩ đã đâm vào rồi nên dứt khoát phải nói cho hết tránh sau này lại phải hối hận, nên đến trước mặt Càn Long quỳ xuống, nói: “Thần một lòng vì giang sơn xã tắc Đại Thanh, nếu hôm nay không thể nói hết những lời gan ruột trong lòng, dù hoàng thượng trách tội, thần cũng luôn nghĩ đến lê dân bách tính Đại Thanh ta”

Càn Long đang tức giận liền bình tĩnh lại, nay ông thấy nội tâm của hai vị thần tử này còn quan trọng hơn những lời họ nói, vẻ mặt thất vọng ban nãy biến đổi sang sắc mặt cổ vũ hỏi: “Trẫm lúc nào không cho các người nói đâu, không lẽ người không quên được chuyện năm đó vì trẫm muốn sửa chữa sơn trang tránh nóng, Tiền Phong dẫn bọn ngự sử nửa đêm đập cửa cung, xông vào hậu cung khuyên ngan, sau này Tiền Phong lại vì bách tính Vân Nam mà đạt được chút lương khoản cứu nạn, thậm chí đại náo điện Kim Loan, đầu đập cung Càn Thanh, không lẽ trẫm lại giết hẳn? chỉ cần hẳn vì giang sơn xã tắc, chỉ cần vì lê dân bách tính, chỉ cần trong lòng hẳn lúc nào cũng có Càn Long ta, có mắng ta là hôn quân ta cũng chịu được”

Lưu Dung nghe Càn Long nói thế, thầm nghĩ: “Đây không phải là cả vú lấp miệng em sao, không có lý biến thành có lý, chuyện gì đến mồm ngài cũng biến thành đường hoàng hết, năm đó Tiền Phong...”

“Lưu Dung hôm nay người hãy nói hết những lời trong lòng người ra, cũng để cho trẫm biết sự tận trung tận hiếu của người” Càn Long nói xong ngồi xuống ngai vàng, ánh mắt thật khó đoán.

Lưu Dung biết đây là tín hiệu đại nộ của Càn Long, cũng không biết lấy gan từ đâu, quỳ bò lên hai bước nói: “Thần mấy năm nay ở sở quân cơ chủ yếu lo chuyện chiến sự biên cương và chuyện lương đạo, vận chuyển đường thủy, sông ngòi, và việc cứu tế bách tính bị thiên tai. Thần tính toán qua loa, trong chưa đầy ba năm, mấy chiến sự biên cương đã tiêu gần hai vạn vạn lượng bạc, thời gian này còn có đại tang thái hậu và một lần hoàng thượng đi tuần Nam Kinh, cũng tiêu mất gần 3 nghìn vạn lượng, lại thêm nạo vét sông ngòi, thông mạch đường thủy, cứu tế mấy tỉnh miền Nam, nếu tính tỉ mỉ lại, hoàng thượng, đó đúng là một con số kinh thiên động địa. Số tiền này nếu là mấy năm trước, có khi bằng tổng thu nhập gần 10 năm của Đại Thanh ta. Nhưng chỉ trong thời gian có chưa đến ba năm, số tiền này từ khi Hòa Thân nhậm chức đại thần tài chính, đều là chi từ Nam Kinh ra. Nếu làm quan là vì triều đình vì lê dân bách tính, thì Hòa Thân ở Nam Kinh đúng là lập được công lao vô cùng lớn cho Đại Thanh ta, nếu không có Hòa Thân, nói không chừng sẽ có biết bao nhiêu dân nạn không có cơm ăn áo mặc, không có Hòa Thân nói không chừng chiến sự biên cương không thể nào xử lý nổi”

Càn Long nghe đến mấy con số, cũng phát hoảng, nghĩ kĩ thì lời Lưu Dung nói không phải không có lý, bình thường vẫn nói Càn Long thịnh thế, nhưng quốc khố mấy năm trước đều trống rỗng, tài chính bí bách, ông hiểu hơn ai hết. Trước khi hoàng đế bổ nhiệm Hòa Thân, cái cảnh trên đường đi tuần thị miền Nam còn phải mượn tiền để tiếp tục tuần thi khiến hoàng thượng đến giờ vẫn không quên được.

Càn Long nhú mày, Lưu Dung biết lời nói của mình đã có tác dụng, nên không đợi Càn Long hỏi tiếp đã nói: “Nay Hòa Thân tọa trấn Nam Kinh, mỗi ngày số người đến cửa đòi tiền đều xếp hàng dài. Hòa Thân mỗi ngày vì ứng phó với bọn người đến đòi tiền, dường như những biện pháp ông ta có thể nghĩ để kiếm tiền cũng dùng hết rồi. Có một số quan viên nói ông ta tự tư thông thương với người Tây, lợi dụng thân phận mệnh quan triều đình mở công xưởng mưu lợi, cổ vũ công thương nghiệp phát triển là đi ngược với quốc sách Đại Thanh, trước đây thần cũng nghĩ thế, nhưng nay vì thần thấy, ông ta cũng chỉ là bất đắc dĩ. Triều đình cần chi quá nhiều tiền, vừa rồi vì thần nói đến chỉ là một số nơi, chỗ nào mà không cần núi vàng núi bạc đắp vào chứ, còn thu nhập của chúng ta quả thật có hạn, trước đây dựa vào thuế muối, đồng sắt còn thu được ít, nhưng so với số tiền mà mấy năm nay chúng ta phải chi, căn bản chẳng khác nào đem cốc nước đi cứu đám cháy. Nên thần cho rằng những gì Hòa Thân làm ở Nam Kinh, triều đình không nên cấm mà ngược lại còn nên hạ chỉ khích lệ, động viên”

Nói đến đây, Lưu Dung đột nhiên thấy phản ứng của Càn Long quá bình thản, nên đành phải dừng lại một lát, từ từ ngẩng đầu lên xem Càn Long phản ứng như thế nào. Không ngờ lúc này Phúc Khang An lại nhân

cơ chêm vào nói: “Hoàng thượng, nô tài thấy liên quan đến chuyện Hòa Thân, triều đình quá lo lắng rồi. Hòa Thân một lòng vì nước, là năng thần trị thế, nô tài thấy hoàng thượng nên ban chỉ thưởng lớn, để ông ta yên tâm làm việc mà không phải lo lắng gì”

Phúc Khang An nói câu này thật khiến Càn Long không chịu nổi nữa, quát lớn: “Người đừng nói nữa” Càn Long trở đột nhiên mặt đỏ bừng, xé vụn mấy bản tấu đặt trước mặt.

Phúc Khang An đứng là đứa trẻ, bình thường được Càn Long nuông chiều sinh hư, nhìn thấy Càn Long tức giận như thế, lại còn muốn mạo phạm tuy nhiên hắn đang nói đến chuyện không liên quan đến Hòa Thân: “...Hoàng thượng, thần còn có một chuyện muốn bẩm với hoàng thượng, đó là chuyện sau này chúng ta nên phát triển quân đội Đại Thanh như thế nào, hiện nay lính Ấn Độ...”

Lão thái giám Cao Vân đứng bên cạnh còn tâm trí đâu để ý đến Phúc Khang An, sắc mặt sớm đã tái mét, mấy tiểu thái giám bên cạnh cũng quỳ sụp xuống đất, Cao Vân khóc cầu khẩn: “Hoàng thượng... hoàng thượng... không thể xé được... Khang Hy gia có tổ chế, hoàng đế Đại Thanh xé bản tấu là khinh thường tổ tông...”

Càn Long cũng biết mình đã mất khống chế, Cao Vân nhắc nhở mới chợt nhớ ra di huấn của Khang Hy hoàng đế mà ông kính yêu nhất, nên lập tức bình tĩnh lại, nhưng nộ khí trong lòng không biết phát tiết ra đâu, đành ban cho bọn tiểu thái giám đang quỳ phía trước, thấy Càn Long đá Cao Vân bay về một góc, lại đá mấy phát nữa hét: “Cút đi, các người cút hết cho trẫm”

Phúc Khang An từ khi chui ra khỏi bụng mẹ chưa từng thấy hoàng thượng lại nổi giận ghê đến vậy hắn thấy Càn Long tức run người, sợ có gì không hay, nên quỳ xuống dập đầu nói: “Hoàng thượng,... nghe nô tài bẩm...”

“Không bẩm gì nữa hết, các người biến ra hết cho trẫm” Càn Long cắt ngang lời, đó là Phúc Khang An chứ đổi lại là mấy A ka thì sớm đã biến thành hổ rác xả tức của Càn Long rồi.

Càn Long hét lên với Lưu Dung và Phúc Khang An đang quỳ trên đất: “Nghe thấy không, cút đi cho trẫm, sao? Các người muốn kháng chỉ hay sao?” Nói xong quay lưng đi rút thanh thiên tử kiếm treo trên tường, thầm nghĩ: “Hai người hôm nay thành tâm không qua được trẫm.... dứt khoát ta cho mỗi đứa một nhát cho xong”

Phúc Khang An sợ dần ra nhưng Lưu Dung không dần, hoàng thượng vốn phong lưu nho nhã nay biến thành con hổ điên cuồng, biết đã đến lúc không hay rồi, nên vội quỳ trước mặt Càn Long nói: “Hoàng thượng, vi thần cáo từ...” Nói xong kéo Phúc Khang An đi ra.

Càn Long vốn không muốn đòi mạng họ, nay ông ta còn có việc quan trọng hơn giết người, ban này cơn tức giận phát tác đã khiến ông hối hận rồi, nay thấy Lưu Dung kéo Phúc Khang AN bỏ chạy, thanh kiếm trong tay rơi xuống đất. Nhìn thấy mấy tên tiểu thái giám quỳ trước cửa sợ mất mật, lại thấy bức hoành “Trung Chính Nhân Hòa” mà ông nội Khang Hy để lại cho mình, đột nhiên thấy bình tĩnh lại, hướng ra bên ngoài quát: “Còn không mau qua thu dọn”

Cao Vân dắt theo mấy tên tiểu thái giám bò vào, sau một hồi mê mải đã dọn dẹp xong, Càn Long nâng chén trà nóng do Cao Vân đưa cho, nhớ lại những lời Lưu Dung và Hòa Thân nói, trong lòng khó chịu vô cùng.

Nếu nói Lưu Dung và Phúc Khang An lần này đã bị Hòa Thân cùng tiền mua đứt rồi, điều này Càn Long còn chấp nhận được, triều đình có thêm hai tên quan bản, cũng không cần ông phải nộ khí như thế, quan tâm gì con riêng, máu thịt gì, giết là xong. Nhưng ông biết điều đó tuyệt đối không thể, một là con ruột, vô cùng được ưu ái, thiên hạ không ai trong bị được, một là đại thần cốt cán, bao nhiêu năm nay là cận tín mà mình mất bao nhiêu tâm huyết mới tạo được, nay lại nói ngược lại với mình, đều bảo vệ Hòa Thân, thậm chí đến thiên uy hoàng thượng cũng không để ý nữa, xem ra đúng là có chút mạo hiểm cái chết để thuyết khách cho Hòa Thân.

Nếu lần này Lưu Dung quay về chỉ để thỉnh tội, nói không thể xét xử triệt để Hòa Thân phụ thánh mệnh còn có thể chấp nhận được. Lưu Dung phạm sai lầm lớn, trong mắt ông không phải là chuyện một câu nói hay sao, nếu Phúc Khang An lần này quay về nói đỡ giúp Lưu Dung, cũng là chuyện ông lường trước, hơn nữa ông đã chuẩn bị chút thể diện cho Phúc Khang An

Nhưng ông thật không tin nổi hai tên này lại nói tốt cho Hòa Thân, mà còn để sự an nguy của mình vớt qua một bên, xem ra có chút giống như nô tài của Hòa Thân rồi.

Cứ nghĩ đến đây Càn Long lại thấy kích động, Hòa Thân khiến cho hai tên thần tử mình yêu mến nhất bán mạng vì hắn như thế, thế sau này còn chuyện gì mà Hòa Thân không làm được. Hòa Thân nếu hô mưa gọi gió trong Đại Thanh, thì cái danh hoàng đế của ta để làm gì, giang sơn xã tắc Đại Thanh sẽ rơi vào tay Hòa Thân, mình không phải trở thành vong quốc chi quân hay sao? Nghĩ đến câu “ Lấy pháp luật thánh tổ làm pháp, tác thiên cổ hoàn nhân” na đúng là trở nên nực cười.

Lấy mấy cái đó mà so sánh thì chuyện Văn Nam và chiến sự biên cương Lưu Dung nói có là gì, những gì binh lính Ấn độ Phúc Khang An vừa nói có là gì?

Càn Long vừa định cho Cao Văn truyền bách quan vào triều, nhưng mở miệng bèn ngậm lại, thầm nghĩ: “ Đến Lưu Dung và Phúc Khang An đều nói tốt cho Hòa Thân, thì bách quan không biết còn sẽ thế nào? Nói không chừng bọn họ đang mong trăm hạ chỉ thưởng lớn cho Hòa Thân”

Không được, nếu cứ thế, cái ngai vàng này e sẽ bị Hòa Thân ngồi mất, nếu thế, không lâu sau Hòa Thân sẽ vào Tử cấm thành mất, nghĩ đến đây, Càn Long bèn ra quyết định, nên bình tĩnh nói với Cao Văn: “ Truyền chỉ, cho gọi Doãn Kế Thiện ở Nam Kinh...”

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOoO—

131. Chương 131: Lương Quảng Tổng Đốc.

Lưu Dung và Phúc Khang An vừa rời khỏi Nam Kinh, Hòa Thân liền bắt đầu chuẩn bị đại hội đốc phủ thiên hạ mà hắn muốn nổi bật.

Vốn dĩ hắn không muốn gây sức ép như vậy, nhưng sau lại cẩn thận suy nghĩ, nếu nói mình xuyên qua đến triều Minh, còn có thể làm một Vương gia, nam nhân tốt hoặc là gây dựng gia đình văn văn; trở về thời sơ Đường, có thể dạy dỗ hoàng đế, công chúa một phen, nhưng chính mình cố tình về triều Thanh mà cả thế giới đều bỏ mặc! Cho nên bây giờ chỉ có làm ác, bãi triều đường đường Càn Long thịnh thế , sau đó để cho hắn dẫn dắt nhân dân cả nước tiến vào tư bản chủ nghĩa, đám người kia thật là kích thích!

Tuy rằng Càn Long một lòng một dạ muốn mạng của Hòa Thân, nhưng những đại quan biên giới này còn có cầu quan ở phía dưới không biết , bọn họ còn tưởng rằng những cái Hòa Thân làm sau lưng đều là chỗ dựa của Càn Long , nếu không đã không thể để cho hắn thoát nhìn như một đứa trẻ miệng còn hôi sữa nắm chức nha môn tài chính của Đại Thanh? – Cho nên Hòa Thân cho rằng lực kêu gọi này của hắn vẫn có, quả nhiên không ngoài dự liệu, lệnh của hắn vừa phát ra, không đến một tháng, Tổng đốc và tuần phủ của mấy tỉnh phía nam đều chen chúc tới, ngoài ra, còn có một số án sát, bố chính sứ, phiên đài cũng đến góp vui. Lại qua nửa tháng, ngay cả mấy đốc phủ của mấy tỉnh Sơn Đông, Hà Nam và Thiểm Cam cũng đến đây.

Hòa Thân vừa thấy cũng ổn rồi, chính là mở đại hội quốc gia còn có người không tham gia , vì thế mà bắt đầu chuẩn bị chương trình hội nghị. Ngay lúc hắn đang bận rộn khi thế ngất trời, Lưu Toàn đến bẩm báo: “Lương Giang Tổng đốc Doãn Kế Thiện cùng Lương Quảng Tổng đốc Chu Thạch Quân đến đây!”

Hòa Thân vừa nghe cái gì? Lương Quảng Tổng đốc Chu Thạch Quân , nghe nói hắn là người bảo thủ, lại là lão ân sư thụ nghiệp của thân vương Thập ngũ gia, ta không mời hắn ! Sao ông bạn này lại đến cùng với Doãn Kế Thiện? Từ sau khi Lưu Dung nói cho hắn Doãn Kế Thiện là thủ lĩnh của tổ chức đặc vụ bí mật của Càn Long , Hòa Thân mới bắt đầu cảnh giác với Doãn Kế Thiện, lần này chuyện của ” đại hội đốc phủ thiên hạ “, Hòa Thân đi tìm Doãn Kế Thiện trước, trong lòng nghĩ: ”Người không phải là tai mắt của Càn Long sao. Ta xem ngươi có thái độ gì?”

Không ngờ Doãn Kế Thiện lại vô cùng vui vẻ. Vừa nghe Hòa Thân muốn thông qua đại hội này sau khi các đốc phủ trở lại nhậm chức tiếp tục duy trì công thương nghiệp ở địa phương, tăng thêm lực ủng hộ , tranh thủ tăng thêm thu nhập từ thuế cho quốc gia, Doãn Kế Thiện giờ hai tay tán thành! Lần này làm cho Hòa Thân lại không có chủ ý, hẳn cũng không biết Doãn Kế Thiện này rốt cuộc có thực sự ủng hộ hẳn không, hay là lời nói của Lưu Dong không đáng tin, cố ý làm người nghe kinh sợ. Sau lại nghĩ, cần gì phải quan tâm đến thật giả, trong Hồng Lâu Mộng cũng nói “Khi giả là thật thì thật cũng là giả” ! Nếu Doãn Kế Thiện người ủng hộ. thì ta cũng mượn người làm lá chắn.

Hòa Thân nghĩ: “Nếu đã đến thì chính là khách, tuy rằng Chu Thạch Quân người vẫn ở sau lưng gây sự với ta, hơn nữa ta còn biết sau khi Càn Long chết, Chu Thạch Quân người còn muốn diệt trừ Hòa Thân để lập công lớn! Bây giờ ta cố tình tiếp đãi tốt nhà người, làm bộ dạng ôm ấp nhiệt liệt hoan nghênh bằng hữu năm châu bốn biển, xem người có cách gì!” Hẳn vừa nghĩ vừa cùng Lưu Toàn đi vào phòng khách trước Chiêm viện.

Hòa Thân chưa gặp qua Chu Thạch Quân , chỉ biết là Càn Long đánh giá hẳn là “Ngay ngắn, chất phác và bác học” . Ở trong tưởng tượng của hẳn, khẳng định là lão nhân cao mà gầy, râu tóc hoa râm, có thể còn mang cặp kính to. Không ngờ tới vừa thấy mặt hóa ra cũng là một nam nhân trung niên. Dáng người cao , hai mắt sáng ngời có thần, nhìn qua thần thái sáng láng, chỉ là bím tóc phía sau hẳn có chút vàng, lại thêm cái mũ kê-pi trên đầu làm tăng thêm diện mạo nô tài.

Doãn Kế Thiện vừa thấy Hòa Thân đến , vội vàng từ trên ghế đứng lên. Mặt mày hớn hở nói: “Hòa đại nhân , ta giới thiệu với ngài, vị này chính là thầy giáo của đương kim Thập ngũ gia, đương nhiệm Lương Quảng Tổng đốc Chu Thạch Quân Chu đại nhân ! – Chu đại nhân , vị này chính là Hòa Thân Hòa đại nhân !”

Hòa Thân cười thân thiết với Chu Thạch Quân , sau đó chấp tay nói: “Ngưỡng mộ đại danh của Chu đại nhân đã lâu, hôm nay mới có cơ hội chiêm ngưỡng tôn nhan, thật sự là vinh hạnh quá!”

Chu Thạch Quân vừa nghe lời của Hòa Thân thấy là lạ. Nghe thấy giống như chiêm ngưỡng dung nhan người chết, nhưng cũng không tiện phản đối. Bèn cười gượng hai tiếng, nói: “Hòa đại nhân thật sự là tuổi trẻ đầy triển vọng! Còn trẻ như vậy đã có thể làm được đại nghiệp như vậy, thật là làm cho ta kính phục ! – Nguyên Trường, khi ông còn trẻ từng được Ung Chính gia một ngày thăng cho sáu cấp, xem ra hôm nay trước mặt Hòa đại nhân cũng cảm thấy không bằng ... !”

Doãn Kế Thiện vừa nghe Hòa Thân và Chu Thạch Quân đối thoại không đầu không cuối, vội vàng kéo hai người cười nói: ” Buổi tối hôm nay đều đến chỗ ta, ta chuẩn bị rượu ngon đón gió với Chu đại nhân, cũng cầu chúc đại hội đốc phủ này của Hòa đại nhân thành công viên mãn!” Nói xong nhường ghế cho Hòa Thân và Chu Thạch Quân .

Nhưng Chu Thạch Quân lại nói: “Không cần, hai người cứ bận việc đi! Nam Kinh còn có một phần tổ nghiệp của phụ thân ta lưu lại, ta còn phải đến xem, cho nên sẽ không quấy rầy nhị vị! Nhưng đến ngày mở đại hội ta sẽ đứng giờ đến tham gia!” Nói xong lại cười với hai người, xoay người mà đi!

Chu Thạch Quân vừa đi, Doãn Kế Thiện và Hòa Thân liền thoải mái hơn, tuy rằng Hòa Thân ngày đó nghe lời của Lưu Dong nói phải cảnh giác hơn với Doãn Kế Thiện, nhưng ấn tượng tốt ban đầu của hẳn với Doãn Kế Thiện trước sau vẫn không thay đổi, huống chi Doãn Kế Thiện lại là người dẫn đường hẳn bước vào quan trường, mấy năm qua lại trong rất nhiều việc đại sự vẫn là người ủng hộ kiên định của hẳn, cho nên nghe xong mấy câu nói nghèo nàn không giới hạn của Lưu Dong , cũng không lạnh nhạt với Doãn Kế Thiện, vì thế phân phó Lưu Toàn : “Đi pha một bình trà ngon mà ta đã chuẩn bị; buổi trưa hôm nay ở trong thư phòng của ta bố trí bữa tiệc nhỏ, ta muốn uống với Doãn đại nhân mấy chén!”

Doãn Kế Thiện thấy Hòa Thân vừa pha trà lại chuẩn bị cơm trưa, tất nhiên là một người bạn tốt, trong lòng cũng nóng lên, cười nói: “Hòa đại nhân , có thấy Chu Thạch Quân có chút không thích hợp?”

“Không thích hợp?” Hòa Thân lắc đầu nói, “Ta chưa bao giờ gặp qua hẳn, còn tưởng rằng hẳn là bộ dáng kia!”

Doãn Kế Thiện cười: “Nếu nói tỉ mỉ, chuyện này vẫn là công lao của Hòa đại nhân !”

” Công lao của ta? – Chuyện kia?” Hòa Thân thật đúng là làm cho Doãn Kế Thiện nói hồ đồ. Doãn Kế Thiện cười hỏi: “Hòa đại nhân chẳng lẽ đã quên, hai tháng trước khi quan áp lương của Thập ngũ gia đến Nam Kinh thúc giục đòi quân phí, Hòa đại nhân đã phân phát cho Thập ngũ gia như thế nào?”

Hòa Thân nói: “Thập ngũ gia đòi cũng quá nhiều, há mồm ra là đòi năm trăm vạn lượng bạc, tương đương với năm nghìn vạn đồng tiền giấy của ‘Ngân hàng đế quốc Trung Hoa’ chúng ta! – Ta từ Nam Kinh điều ba nghìn vạn, còn lại hai nghìn vạn là từ kho Lưỡng Quảng điều qua đây!”

“Chính là hai ngàn vạn đồng này làm cho Chu Thạch Quân lo muốn chết!” Doãn Kế Thiện nói.

“Không đến mức đó!” Hòa Thân nói, “Hai ngàn vạn đồng tương đương với hai trăm vạn lượng bạc trắng, chẳng lẽ đường đường trong kho Lưỡng Quảng ngay cả chút tiền ấy cũng không lấy được!” Hòa Thân nói.

“Ta nói Hòa đại nhân . Ngài cho là Lưỡng Quảng Tổng đốc bây giờ vẫn là Lí Thị Nghiêu nhậm chức à! Ở thời của Lí Thị Nghiêu. Hàng năm riêng vàng của hải quan có thể thu một trăm vạn lượng, nhưng từ khi Chu Thạch Quân tiếp nhận chức vụ Lưỡng Quảng Tổng đốc tới nay, bắt đầu hoàn toàn cấm biển, tất cả thương cảng Quảng Châu có liên quan với người nước ngoài đều bị đóng cửa, người nước ngoài làm kinh doanh cũng đều bị trục xuất! Bây giờ thu nhập của Quảng Châu còn không bằng một cái bến tàu của Nam Kinh chúng ta! – cho nên Thập ngũ gia sau khi ở Myanmar nhận được ba nghìn vạn của ngài, lập tức phái người đi tìm thầy dạy Chu Thạch Quân của hần đòi hai ngàn vạn còn lại kia, chính là Chu Thạch Quân đến chỗ nào lấy được số tiền kia, cho nên cho đến bây giờ Thập ngũ gia vẫn không có thu được số tiền kia của Chu Thạch Quân ! Đây cũng may là Chu Thạch Quân , nếu là đại quan biên giới khác, với tính tính của Thập ngũ gia kia, chỉ sợ đã sớm trị tội làm trễ việc quân cơ rồi!” Doãn Kế Thiện nói.

Hòa Thân vừa thấy Doãn Kế Thiện này thật không đơn giản, ngồi ở trong thành Nam Kinh, âm thầm biết hết mọi việc trong thiên hạ. Chuyện này bởi do sơ sẩy của hần, cho nên Hòa Thân rõ ràng mong chờ Chu Thạch Quân làm loạn lên, nhưng ở bên ngoài cũng không được lộ ra, vì thế lập tức liền từ trên ghế đứng lên. Kinh hãi nói: “Doãn đại nhân sao không nói sớm, đây không phải Hòa Thân ta sai lầm sao? Khi ta phân phát thuế ruộng không kịp thời liên hệ với Quảng Châu, vẫn theo cách của Tổng đốc tiền nhiệm xử lý, trách nhiệm này ở Hòa Thân ta !”

Doãn Kế Thiện vừa thấy bộ dáng sốt ruột của Hòa Thân. Hần cũng không biết rõ Hòa Thân là thật hay là giả, nhưng nếu Hòa Thân nóng nảy, thì đối đãi theo nóng nảy đi, vì thế kéo Hòa Thân ấn ngồi trên ghế, cười nói: “Điều này sao có thể trách ngài, Chu Thạch Quân cổ hủ chất phác. Chỉ biết giữ gìn thể diện Đại quốc thiên triều , cảm thấy thông thương với người nước ngoài là tổn hại đến tôn nghiêm của Đại Thanh ta; Hoàng Thượng lúc trước tuy rằng ra lệnh cấm thông thương với người nước ngoài, nhưng cũng biết điều này căn bản không thể cấm được, đối với một số việc cũng là nhắm mắt làm ngơ. Bây giờ triều đình đang lúc cần dùng tiền, đối với cách làm của chúng ta ở Nam Kinh, Hoàng Thượng không phải cũng ngầm đồng ý hay sao? Nhưng Chu Thạch Quân kia thì không như vậy, nếu Hoàng Thượng ở Bắc Kinh chỉ là cấm sáu phần,thì đến hần chỗ hần thế nào cũng phải cấm đến gấp đôi! Ta xem hần mới đúng là ngộ quốc . Nếu chiến sự của Thập ngũ gia một khi bị ảnh hưởng, xem ra Chu Thạch Quân chính là người đầu tiên khó thoát khỏi can hệ !”

Hòa Thân nghe xong lời nói của Doãn Kế Thiện trong lòng không rét mà run. Chu Thạch Quân có thể thoát khỏi can hệ hay không hần không cần quan tâm, mấu chốt là Doãn Kế Thiện này thật là làm cho người ta không phán đoán được, vừa rồi còn kéo tay Chu Thạch Quân, luôn mồm gọi Chu đại nhân , thân thiết giống như huynh đệ thân thiết với hần, chẳng được bao lâu, đã bắt đầu mắng Chu Thạch Quân là ngộ quốc, thay đổi cũng thật là nhanh! Hơn nữa Doãn Kế Thiện còn luôn mồm “Cách của chúng ta ở Nam Kinh ” càng làm cho hần không hiểu! Lẽ ra Hòa Thân hần ở Nam Kinh cây to đón gió như vậy, người hiểu rõ như Doãn Kế Thiện hần e sợ tránh không kịp mới đúng, sao lại bắt đầu dần dần dựa vào hần ? Chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng bắt đầu thay đổi tư tưởng? – Điều đó không có khả năng! Nhưng Hòa Thân thật sự không nhìn ra trong hồ lô của Doãn Kế Thiện này rốt cuộc là bán thuốc gì, mặc dù hần đã nói như vậy, thì cũng tốt, xem sau lưng hần nói như thế nào về ta, bây giờ đối đãi với hần như người tốt vậy!

Nghĩ đến đây, Hòa Thân giả mù mưa sa nói: “Doãn đại nhân , vậy có cần ta ra mặt không, giải quyết vướng mắc giữa Chu Thạch Quân và Thập ngũ gia?”

Doãn Kế Thiện cười: “Hòa đại nhân , bây giờ thì hơi muộn rồi! Ngài nghĩ xem, Chu Thạch Quân kia không

phải là thầy dạy của Thập ngũ gia, thì cũng là thầy dạy của Thành thân vương Ngung Tinh Thập nhất gia! Tuy rằng đương kim hoàng thượng vừa mới tới tuổi tứ tuần, nhưng là người sáng suốt, tương lai Hoàng Thượng nhất định là một trong hai Thập nhất gia và Thập ngũ gia, bây giờ Thập ngũ gia ở Myanmar đánh giặc, mà Thập nhất gia lại rục rịch tọa trấn Bắc Kinh, còn thường xuyên qua lại thư từ với Chu Thạch Quân ! Người khác sẽ lý giải thành giữa thầy trò bình thường lui tới, nhưng Thập ngũ gia có thể cho rằng như vậy? Thập ngũ gia chẳng lẽ lại không nghĩ thầy dạy của hắn bây giờ đã kết án hắn, mà nhất định nâng đỡ lão Thập nhị sao?”

Hòa Thân vừa nghe lời nói này cũng thực sự bội phục khứu giác cực kỳ mẫn cảm của Doãn Kế Thiện kia, xem ra mình ở trước mặt người ta thật đúng là trình độ chưa tốt nghiệp tiểu học, liền hỏi: “Ta lúc trước cũng nghe nói một số cách làm của ông ấy ở Nam Kinh, cho nên lần này không mời ! Doãn đại nhân ngài xem Chu Thạch Quân lần này tới Nam Kinh là vì cái gì?”

Doãn Kế Thiện quý dĩ cười: “Ta xem hắn lần này tới Nam Kinh là muốn thăm dò một chút Hòa đại nhân ngài có lập trường gì đối với vấn đề của hai vị Vương gia!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

132. Chương 132: Mưa Gió Sắp Đến.

Bữa cơm thường này Doãn Kế Thiện ăn thấy rất là ngon.

Vừa ăn uống, Doãn Kế Thiện vừa cùng Hòa Thân nói đủ các loại chuyện của quan trường hiện nay, lại không quên thay Hòa Thân bày mưu tính kế đại hội đốc phủ thiên hạ sắp mời dự họp kia, nghiêm nhiên biểu hiện nhân vật bạn tốt tri tâm vô cùng nhuần nhuyễn. Hòa Thân cũng thực sự bội phục năng lực biểu đạt bằng miệng của Doãn Kế Thiện, quả thực so với Bình thư của Đan Điền Phương nói còn hăng hái hơn, hơn nữa Doãn Kế Thiện này kiến thức rộng rãi, lại trải qua phong vân quan trường hai triều Ung Chính, Càn Long , cứ như vậy một chuyện nhỏ không có gì đặc biệt qua miệng hắn, lại hoàn toàn thành một loại hương vị khác; từ hoàng đế, đến một tên tiểu lại đều có thể bị liên lụy vào trong đó, đến cuối cùng thật đúng là Hòa Thân nghe được mùi ngon, say mê trong đó.

Tiến bước Doãn Kế Thiện , Hòa Thân mà bắt đầu còn đang cân nhắc lời nói của hắn nghe có vẻ như là không bờ không bến.

Vừa rồi hai người nói chuyện trời đất, hắn thật đúng là không cảm thấy được trong lời nói của Doãn Kế Thiện có bao nhiêu can hệ, nhưng bây giờ nghĩ kĩ lại, nhất thời liền đổ mồ hôi lạnh. Những chuyện xấu xa yêu ma quỷ dị trên quan trường hai triều Ung Chính, Càn Long , mấu chốt là chuyện của Ngung Tinh kia, sao ngay cả các đại thần cấm kị như thế Doãn Kế Thiện cũng dám nói tới với hắn?

Từ trong năm Khang Hi đời Thanh chư vị hoàng tử vì tranh ngôi đoạt vị gây ra sóng to gió lớn, thậm chí chính biến cung đình tới nay, đề tài hoàng tử nào thực sự làm “Thái tử” cho tới bây giờ vẫn là điều cấm với các đại thần nói chuyện, vô luận công khai hay là nghị luận riêng tư, đều đã phạm vào tối kỵ quan trường! Nhẹ thì biến thành người người thấy như trốn ôn dịch, nặng thì sẽ bị người tố giác, đến cuối cùng là kết cục bị thảm chém đầu xét nhà! Cho dù có người vì vinh hoa phú quý về sau của mình, muốn kéo bè, kết đảng dựa vào môn hạ của a ca kia, đó cũng là bí mật lớn. Hoạt động bình thường, không khác với đảng ngầm của Quốc Dân Đảng, một khi bị phát hiện, chính là đại họa sát thân!

Bây giờ Doãn Kế Thiện ngay cả chuyện quan trọng như vậy cũng đều nói với hắn. Chẳng lẽ trong những năm Ung Chính Doãn Kế Thiện chính là người may mắn trong quan trường cũng bị cuốn vào trong trận lốc xoáy của hoàng tử tranh quyền phúc họa khó lường này?

Hòa Thân tuy rằng với lời nói của Doãn Kế Thiện nửa tin nửa ngờ. Nhưng nếu trong lòng hắn nói thật sự, bây giờ hắn thật sự đang ngóng trông Ngung Hòa Ngung Tinh làm náo loạn lên, thậm chí còn làm cho triều

cục của Mãn Thanh biến thành rắc rối phức tạp. Bởi vì chỉ có như vậy, Càn Long mới có thể ốc còn không mang nổi mình ốc, văn võ cả triều tất nhiên cũng sẽ giữ thái độ quan vọng, như vậy hấn mới có thể ở bên trong đục nước béo cò, tranh thủ càng nhiều thời gian cho mình phát triển lớn mạnh! Cho nên đối với ý đồ của Chu Thạch Quân thật đúng là không thể xem thường, nếu hấn thật sự cấu kết với Ngung Tinh làm việc xấu, muốn lấy thân phận thầy dạy của vua để thao túng quốc chính. Như vậy bây giờ còn phải đi gặp hấn.

Dựa theo suy đoán của Doãn Kế Thiện, nếu hấn cũng ủng hộ Ngung Tinh, Chu Thạch Quân kia sau này sẽ bám đuôi Ngung Tinh không rời.

Nghĩ đến đây, Hòa Thân phân phó nói với Lưu Toàn: “Người lập tức đi điều tra cho ta, xem Lương Quảng Tổng đốc Chu Thạch Quân bây giờ ở chỗ nào, ta muốn đi gặp hấn!”

Lưu Toàn cười hì hì chạy vào, tiến đến trước mặt hấn nói: “Lão gia. Cái đó còn phải tra sao? Việc nhỏ này thật không cần lão gia ngài phải quan tâm, buổi sáng Chu Thạch Quân vừa ra khỏi cửa tôi liền phái người bám theo! – Vừa rồi người theo dõi trở về nói cho ta biết Chu Thạch Quân sẽ ở một khu nhà gọi là ‘Phi thập cư’ ở Thạch hoa hạng nam đầu! Lão gia muốn đi gặp ông ấy, thì bây giờ chúng ta có thể lên đường!”

Hòa Thân vừa thấy Lưu Toàn này thật đúng là con sâu trong bụng hấn, cứ theo tốc độ như vậy mà phát triển. Thì không thể không thành tinh, vì thế cao hứng nói: “Tốt lắm, bây giờ chúng ta đi!” Nói xong hai người liền một trước một sau ra khỏi Chiêm viện.

Tên lính canh cửa vừa thấy Hòa Thân và Lưu Toàn phải đi ra ngoài, đã sớm chuẩn bị xong ngựa, vì thế chủ tớ hai người xoay người lên ngựa đi thẳng đến “Phi thập cư” của Thạch hoa hạng.

Trên đường Hòa Thân còn gặp Tổng đốc và tuần phủ đến tham gia đại hội chào hỏi với hấn, bởi vì bọn họ ở Nam Kinh đa phần không có chỗ ở cố định, cũng đều tìm một khách điểm thượng đẳng ở tạm. Bây giờ cách đại hội vẫn còn ba năm ngày, bọn họ cũng không có việc gì, Doãn Kế Thiện lại không đợi gặp bọn họ, cho nên khi không có việc gì liền năm ba người một đám hỗn loạn trên đường, gặp một cô nương đẹp liền nhìn mấy cái mắt, gặp đồ vật này nọ liền mua, nhìn thấy khí thế trong tửu lâu, giữa trưa hoặc là buổi tối đều tụ tập ở đó. Thật là quá tiêu điều tự tại.

Hòa Thân vốn là người hiện đại, trong lòng vốn không có tư tưởng chủ nghĩa quan liêu thân ở địa vị cao, nhân cách tôn nghiêm, tài trí hơn người này. Tuy rằng cũng chịu đủ sự phủ bại vài năm nay của quan trường Mãn Thanh, nhưng bình thường nhìn thấy người, vô luận cao thấp giàu nghèo thế nào luôn giữ một vẻ nho nhã lễ độ hòa ái dễ gần, ngay cả với người hầu và binh lính có khi cũng đều gọi là lão ca lão đệ. Các đốc phủ này nghĩ Hòa Thân có thể được Càn Long trọng dụng như thế, hai mươi mấy tuổi có thể chấp chưởng nha môn tài chính Đại Thanh, nói không chừng cao ngạo bao nhiêu, bây giờ vừa thấy, không nghĩ tới Hòa Thân lại hạ mình, bình dị gần gũi như thế, trên đường đi Hòa Thân liền được một màn tán thưởng nhiệt liệt!

Bọn họ trên đường vừa đi vừa dừng, nhìn thấy người lại ha ha hi hi xưng huynh gọi đệ, cho nên đến chập tối mới đến “Phi thập cư” của Thạch hoa hạng nam đầu nơi Chu Thạch Quân ở. Thạch Nam Kinh cũng coi như một địa phương lớn, tuy nói là một ngõ, nhưng độ rộng và chiều dài có thể so với đường cái. Từ xa nhìn lại, “Phi thập cư” chỉ là một tòa nhà bình thường, bởi vì đây là một nơi phồn hoa, cho nên trước cửa ngựa xe như nước, người đến người đi, liên tiếp không dứt.

Hòa Thân và Lưu Toàn xuống ngựa, muốn xuyên qua đường cái thẳng đến “Phi thập cư”, nhưng còn chưa đi được vài bước, Lưu Toàn bèn kéo hấn lại, nhỏ giọng nói: “Lão gia, ta cảm thấy có chút không thích hợp!” “Sao lại không thích hợp?” Hòa Thân lúc này còn đang lảng lảng chìm đắm trong lời tăng bốc nịnh nọt của đám đốc phủ, cũng không chú ý tới có chỗ nào không thích hợp.

“Lão gia, người xem mấy người đứng trước cửa ‘Phi thập cư’!” Lưu Toàn nói xong bĩu môi nhìn về phía trước.

“Ừa!” Hòa Thân lúc này mới đột nhiên phát hiện ở cửa “Phi thập cư” quả thật đứng vài người thoạt nhìn có chút đặc biệt, cười nói: “Vẫn là tiểu tử người cảnh giác cao! – người nói xem, bọn họ là người nào?”

“Lão gia, tôi xem bọn họ cũng không giống như thân binh đi theo Chu Thạch Quân Chu đại nhân đến Nam Kinh!” Lưu Toàn nói. Điểm này Hòa Thân cũng đồng ý, nhìn Chu Thạch Quân bộ dạng cổ hủ, cũng có thể

đoán được hần mang theo thân binh tuyệt đối không có tố chất tổng hợp của mấy người bây giờ đứng ở cửa trạm như vậy.

“Lão gia, có cần tôi đi lên đến hỏi!” Lưu Toàn nói.

“Đừng –” Hòa Thân giữ chặt Lưu Toàn lại, “Người còn tưởng rằng người là đứa trẻ năm đó ở Bắc Kinh làm loạn à, bây giờ tiểu tử ngươi xem như là nhân vật nổi tiếng của thành Nam Kinh! Không chỉ là quân trưởng của ‘Trung Hoa đế quốc đệ nhất quân’, lại kiêm nhiệm đội trưởng cảnh vệ đoàn của ‘Đại thần tài chính ngự trước hoàng đế Đại Thanh’ và trợ lý đặc biệt của ‘Hội trưởng Giang Nam tổng thương hội’, người vừa ra mặt, ai không nhận ra, đừng để đến lúc đó tin tức không thăm dò được, ngược lại còn đánh rần động cỏ!”

“Lão gia lo lắng thật chu toàn, thật sự bội phục, thật sự bội phục!” Lưu Toàn cười nhỉnh nói.

Hòa Thân bây giờ đang cao hứng, cảm thấy được mình có thể triệu phân nửa đốc phủ Đại Thanh đến môn hạ của mình, đến ngày ấy muốn làm chuyện gì mà không làm được, cho nên vừa thấy ở cửa Chu Thạch Quân có vài người lạ đang canh gác như vậy, cũng liền bỏ ý định gặp mặt Chu Thạch Quân, mang theo Lưu Toàn trở về.

Nhưng không đợi bọn họ xoay người, bỗng nhiên từ hai đầu nam bắc Thạch hoa hạng vọt tới hai đội quan binh. Trên đường mọi người nhón nháo thấy hai đội quan binh, đều sợ tới mức né tránh, vốn dĩ lúc hoàng hôn đường phố náo nhiệt nhất, bởi vì hai đội quan binh này từ hai hướng nam bắc mà đi liền thoáng chốc trở nên lạnh tanh.

Số người của hai đội quan binh này không nhiều lắm, trong chớp mắt đi đến cửa “Phi thập cư” của Chu Thạch Quân. Hòa Thân vừa thấy đều quen, đầu phía nam tới là binh lục doanh, đi đầu quan quân đứng là thống lĩnh quân lục doanh Nam Kinh Huệ Hùng; mà từ ngõ nhỏ phía bắc vọt tới là quan binh bất kì đóng giữ Nam Kinh. Đám người này thật là ác, bình thường một khi có gió thổi cỏ lay, thì tất cả binh lục doanh đi ra ngoài bán mạng, mà vừa đến thời điểm cần ăn cần uống cần bạc, bọn họ lại hung hăng một so một. Bình thường ngoài thao luyện bình thường ra, thời gian còn lại đám binh bất kì tất cả đều là phần tử tích cực nhiễu loạn địa phương, cướp bóc tài vật của khách thương, ở trên bến tàu loạn thu phí, vào trong thành Nam Kinh đùa giỡn con gái vân vân đều làm được, mức độ tàn ác rõ ràng không thua gì đám quân Mỹ trú tại Hàn. Bây giờ người mang đội chính là tổng đầu lĩnh của binh bất kì Hoàn Nhan.

Hòa Thân nhất thời liền cảm thấy sự tình có chút kỳ quái, Huệ Hùng và Hoàn Nhan này bình thường chính là một đôi oan gia đối đầu, hôm nay sao tất cả đều tới nhà của Lương Quảng Tổng đốc Chu Thạch Quân? Mặt khác còn có mấy người thần bí khó lường đứng ở trước cửa, trong này khẳng định là có chuyện lớn. Lúc này trời đã dần dần tối, trên màn trời tối sẫm đã thấy mấy vì sao nhấp nháy quỵ dị, gió lạnh từng cơn thổi tới.

Nhìn nơi này không khí càng ngày càng tiêu điều, Hòa Thân không dám trì hoãn, vội vàng cùng Lưu Toàn quay trở về Chiêm viện. – Lẽ ra Chu Thạch Quân chỉ là một Lương Quảng Tổng đốc, cho dù hẳn lúc trước làm qua thầy dạy của nhị vị Vương gia Gia thân vương Ngung Hòa, Thành thân vương Ngung Tĩnh, nhưng hẳn vừa đến Nam Kinh, Huệ Hùng và Hoàn Nhan này không có lý đồng thời đi đến chào hẳn!

Nghĩ tới nghĩ lui, Hòa Thân cảm thấy máu chột vấn đề nhân tài đến nhà Chu Thạch Quân, khẳng định là hẳn trước tiên gặp Chu Thạch Quân, sau đó lại đồng thời định ngày hẹn này hai Đại tướng quân. Nhưng, là ai có thể có bản lĩnh lớn như vậy sở hữu hai người hoàn toàn bất đồng, đồng thời định ngày hẹn Đại tướng quân đóng giữ tiết chế – Huệ Hùng và Hoàn Nhan đều là quan to nhất phẩm của triều đình! Nhưng bây giờ Doãn Kế Thiện bình thường có cái việc lớn việc nhỏ gì cũng đều tự mình đến bàn bạc giải quyết với bọn họ, căn bản là không có lý triệu là đến, chỉ là đi! Nghĩ đến đây, trong đầu Hòa Thân bỗng nhiên thoáng hiện lên một ý niệm đáng sợ: có thể triệu kiến đồng thời Huệ Hùng và Hoàn Nhan, ở triều Đại Thanh, ngoài Càn Long hoàng đế, hẳn là không còn có người thứ hai!

– Chẳng lẽ là Càn Long cũng tới Nam Kinh rồi?

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

133. Chương 133: Đánh Giặc Phải Bắt Vua Giặc.

Hòa Thân nghĩ đến Càn Long cũng đã đến Nam Kinh, nhất thời liền kinh hãi toát mồ hôi. Trước kia toàn nói Càn Long sẽ làm lớn một trận, mỗi lần nghĩ đến có thể xuất hiện một màn kinh tâm động phách, cả người đều kích động đến nổi nhiệt huyết sôi trào; nhưng bây giờ Càn Long thật sự tới rồi, thật làm cho hắn trong lòng trống rỗng!

Vừa rồi nhìn thấy Huệ Hùng và Hoàn Nhan đều là bộ dáng hung thần ác sát, Hòa Thân liền biết hai tiểu tử này vẫn là trung thành và tận tâm với Càn Long, nếu Càn Long mệnh lệnh bọn họ dẫn binh đến bắt mình, phỏng chừng hai tên này sẽ không do dự! – Có thể có chuyện xấu này, “Trung Hoa đế quốc thứ nhất quân” tính toán đầu ra đây cũng chỉ có hơn một ngàn năm trăm người, lại thêm tất cả người có thể bán mạng cho mình cũng không đến hai ngàn; mà thủ hạ của Huệ Hùng và Hoàn Nhan cộng vào ít nhất cũng không dưới năm vạn người!

Lần này hắn không có tâm tư gì, một mình ở trong thư phòng đi đi lại lại thông thả. Những trận điển hình ba mươi sáu kế, lấy ít thắng nhiều nổi danh cổ kim nội ngoại, còn có chính biến cung đình trên truyền hình, chuyên hành thích vua phản quốc cơ hồ tất cả đều nghĩ tới, nhưng mãi cho đến nửa đêm cũng không nghĩ ra cách.

Lưu Toàn ở ngoài cửa cũng không ngủ, hắn nhìn vào trong phòng, thấy Hòa Thân vẫn là mặt cau mày có, vì thế liền đẩy cửa bước vào.

“Lão gia, người có phải còn đang suy nghĩ chuyện ‘Phi thập cư’?” Lưu Toàn đưa cho Hòa Thân một tách trà, cười hỏi.

“Đúng vậy!” Hòa Thân vừa thấy Lưu Toàn vẫn đứng ngoài cửa cho đến bây giờ, vừa vào phòng lại vừa dâng trà lại làm mặt cười với mình, trong lòng nóng lên, nói: “Người mau đi ngủ đi, đừng đứng ở đây nữa!”

“Lão gia, người không ngủ, tôi sao có thể ngủ được!” Lưu Toàn tiến đến trước mặt Hòa Thân nói, “Nhìn lão gia ăn không biết ngon như vậy, đêm không thể ngủ, tôi... tôi thật muốn khóc!”

Tuy rằng trên danh phận là chủ tớ, nhưng ở trong lòng Hòa Thân, đã sớm coi Lưu Toàn như huynh đệ của mình. Nhưng bây giờ cũng không phải là thời điểm gần gũi. Bèn vỗ lên vai Lưu Toàn, thở dài: “Ta nghĩ người đi trước chúng ta đến nhà Chu Thạch Quân khẳng định chính là Càn Long! Cũng chỉ có Càn Long mới có thể đồng thời triệu Huệ Hùng và Hoàn Nhan đến, cho nên ta nghĩ Càn Long khẳng định là muốn động thủ với chúng ta!” Hòa Thân biết mỗi lần đến thời khắc mấu chốt, Lưu Toàn này thường thường có ý kiến khác người, vì thế còn có một chút hi vọng thì cũng có thể thử, muốn nghe xem Lưu Toàn này có biện pháp gì hay.

“Lão gia, nói thật sự, tôi lại mong cái người ở trong nhà Chu Thạch Quân triệu kiến Huệ Hùng và Hoàn Nhan chính là Càn Long! – Lão gia, nhiều năm như vậy. Tôi ở một bên đều thay người kêu oan! Người suốt ngày đều muốn làm cho Đại Thanh làm thế nào giàu mạnh lên, nhưng Càn Long lại tam phen muốn mạng của người, hoàng đế như vậy còn bảo vệ làm gì! Theo cái nhìn của tôi, lần này Càn Long không đến coi như hắn gặp may mắn, nếu hắn thực sự tới Nam Kinh rồi, nếu hắn thật sự ở trong nhà Chu Thạch Quân, vậy chúng ta cương quyết làm, đã làm thì phải làm đến cùng. Xử lý nhanh gọn!” Lưu Toàn hung tợn nói.

Lưu Toàn nói ra như vậy thật không có gì ngạc nhiên, Hòa Thân đã sớm biết Lưu Toàn bất mãn với Càn Long vài lần phải khâm sai đến Nam Kinh. Bây giờ Càn Long tự mình đến đây, thừa cơ hội này phát tiết một chút, đây cũng là chuyện trong dự liệu. Lưu Toàn thấy Hòa Thân còn đang suy nghĩ. Vì thế liền tiến lên nhỏ giọng nói: “Lão gia, câu cửa miệng nói ‘Đánh giặc phải bắt vua giặc’, bắt được Càn Long, chẳng lẽ còn sợ Huệ Hùng và Hoàn Nhan?”

Những lời này chính là lời nhắc nhở Hòa Thân, vừa nghe ‘Đánh giặc phải bắt vua giặc’, trong lòng Hòa Thân lập tức thông suốt. Hưng phấn mà vỗ một cái lên vai Lưu Toàn, lớn tiếng nói: “Chúng ta lần này cho hắn ‘Cầm kẻ trộm trước cầm vương’!” Nhưng hắn cũng không làm theo tính toán bắt Càn Long là xong việc của Lưu Toàn.

Hắn biết, nếu thật sự bắt Càn Long lại, trong nháy mắt thiên hạ sẽ đại loạn, sự nổi tiếng của mình cũng sẽ không thua kém Trương Học Lương trong biến cố Tây An! – Bắc Kinh có mấy người đã sớm như hổ rình mồi với vài Vương gia và a ca, Vân Nam còn có hai mươi vạn đại quân của Đại tướng quân Vương Ngung, lại thêm một số văn võ đại thần trong triều tâm thuật bất chính. Nói không chừng sẽ phát sinh đại sự long trời lở đất!

Một khi chư hầu các lộ lại đến tranh giành quần hùng những năm cuối Đông Hán, thì một ngàn người của mình này còn không giống như một mặt hồ tiêu chảy đến Trường Giang sao? Câu cửa miệng nói “Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng”, Bây giờ quan trọng nhất chính là muốn hiểu được người ở trong nhà Chu Thạch Quân có phải là Càn Long hay không, chỉ có hiểu rõ điểm này mới có thể đảm bảo hành động tiếp theo có đích hay không, nghĩ đến đây nói với Lưu Toàn: “Người bây giờ phải người đến trong nhà đi Chu Thạch Quân tìm hiểu xem sao!”

“Lão gia, vậy phái Đỗ Tử Kiệt đi?” Lưu Toàn hỏi.

“Không!” Hòa Thân ngăn hẳn lại nói, “Hay là phái Nhất Thanh đi! – được không?”

Lời Hòa Thân còn chưa dứt, bỗng nhiên thấy ngoài cửa tiến đến một người, tay cầm bảo kiếm, một thân hắc y, sắc mặt bình tĩnh, một đôi mắt sáng trong suốt, giống như một đóa hoa sen khoác bóng đêm đứng lặng yên! – Người này không phải ai khác, chính là Nhất Thanh.

“Nhất Thanh, trời đã muộn thế này, sao nàng còn chưa ngủ?” Hòa Thân tiến lên kéo nàng vào trong phòng.

“Ta cũng là đi lại một chút, vừa lúc đi qua cửa sổ nghe được Hòa đại ca nhắc tới tên của ta, liền vào đây!” Nói xong ánh mắt của Nhất Thanh đi theo Hòa Thân đi vào trong phòng.

Hòa Thân mỉm cười, trong lòng dâng lên một trận lo lắng. Hắn biết Nhất Thanh căn bản không phải là không ngủ được, nàng là đang âm thầm bảo vệ mình! Vừa định nói với nàng để cho nàng đi thăm dò “Phi thập cư” của Chu Thạch Quân, lại bỗng nhiên nghĩ đến kẻ địch đối đầu bây giờ để cho một cô gái đi đấu tranh, trong lòng thật sự là có chút hổ thẹn.

Vừa rồi Lưu Toàn nói để cho Đỗ Tử Kiệt đi, hắn thật sự là có chút lo lắng, cũng không phải sợ Đỗ Tử Kiệt sẽ có sơ xuất gì, mấu chốt lần này quan hệ trọng đại, ai dám cam đoan, Đỗ Tử Kiệt kia vừa thấy Càn Long, có thể ngay tại đó khấu đầu dưới chân Càn Long nhận làm tay sai, tới thời điểm mấu chốt lại phản chiến chính mình?

”Hòa đại ca, ta vừa rồi nghe thấy, đại ca muốn cho ta đến ‘Phi thập cư’ của Chu Thạch Quân, xem rốt cuộc là ai ở trong nhà Chu Thạch Quân! – Mong Hòa đại ca yên tâm.

“Đi một chút sẽ trở lại!” Nói xong quay người lại đến bên ngoài phòng, thân hình trong nháy mắt liền biến mất.

Hòa Thân và Lưu Toàn còn chưa hiểu rõ Nhất Thanh đã sớm không thấy tung tích, hai người chạy ra trừng mắt nhìn hồi lâu, trong lòng tràn đầy ngưỡng mộ trở lại thư phòng.

“Lão gia, nếu Càn Long thực sự tới rồi, vậy ‘đại hội đốc phủ thiên hạ’ chúng ta còn mở không?” Lưu Toàn hỏi.

“Mở!” Hòa Thân ngữ khí kiên quyết nói, “Chẳng những phải mở, mà còn phải gióng trống khua chiêng! Ngày mai người đi ‘phường nhuộm Hạ gia’ đi làm mấy trăm cái băng zôn, in cho ta chữ to ở trên là ‘Nhiệt liệt chúc mừng đại hội đốc phủ thiên hạ ở Nam Kinh thắng lợi’ ‘Cầu chúc đại hội thành công viên mãn’. Đến lúc đó cho người treo trên mấy đường chính đến Nam Kinh. Dù sao càng náo nhiệt càng tốt!” – Nếu phía dưới còn cùng Càn Long làm, thì còn khách khí gì!

“Lão gia, ngày mai liền phái người đi làm!” Lưu Toàn vừa thấy Hòa Thân bắt đầu xuống mệnh lệnh, vì thế liền cung kính đứng ở một bên, Hòa Thân nói một câu, hắn đáp một câu “vâng”.

“Còn nữa, tới ngày mốt trước khi bắt đầu đại hội, trong ngoài hội trường phải toàn bộ bố trí người của chúng ta! Các thân binh vệ binh của các đốc phủ mang đến không được cho vào, phải toàn bộ ở phái tây đại môn Chiêm viện. Một khi xảy ra điều gì ngoài ý muốn, có thể nhanh chóng khống chế được cục diện!”

“Vâng!”

“Nếu Càn Long thật sự ở ‘Phi thập cư’ của Chu Thạch Quân , sau khi Nhất Thanh trở về người liền lập tức phái người vây quanh nơi đó, chú ý nhất cử nhất động của Càn Long , tuyệt đối phải nắm bắt được hành tung của Càn Long ở Nam Kinh! ‘Trung Hoa đế quốc thứ nhất quân’ của người phải tùy thời đợi mệnh, một khi Huệ Hùng và Hoàn Nhan muốn khởi binh làm khó dễ chúng ta, người lập tức suất lĩnh quân đội. Phải tuyệt đối cam đoan ở trong thời gian ngắn nhất có thể bắt Càn Long !”

“Lão gia, nếu Huệ Hùng và Hoàn Nhan án binh bất động, vậy chúng ta...”

” Hình thế bây giờ đã trở nên càng ngày càng phức tạp, đến lúc đó cũng chỉ có hành sự tùy theo hoàn cảnh! Nhưng một khi xuất hiện có gì ngoài ý muốn. Người nhất định phải cam đoan thủ hạ của người cần là có, tất cả mệnh lệnh của ta phát ra cũng cam đoan ở trong thời gian ngắn nhất truyền đạt xuống!”

“Được rồi! Tôi ngày mai sẽ đi bố trí, đến lúc đó cam đoan tuyệt đối không có sai sót!” Lưu Toàn nói.

Bọn họ nói xong liền phát hiện trên cửa sổ đã tờ mờ sáng, bắt tri bắt giác trời đã sáng rồi.

Hòa Thân cùng Lưu Toàn đi tới trong viện, đầu tiên là duỗi lưng, lại mệt mỏi làm vài động tác khuê khoáng. Ngẩng đầu vừa thấy, phát hiện không khí dường như cũng thành tâm góp vui, không có một chút gió, mây đen xuống rất thấp, tựa hồ như trời sắp mưa, tựa như một người muốn hắt xì hơi, nhưng lại không hắt hơi được, bộ dáng rất khó chịu.

Hòa Thân nghĩ tới lúc Nhất Thanh cũng lâu rồi. Bây giờ còn chưa trở về, trong lòng nhất thời bắt đầu sốt ruột. Bắt đầu nghĩ tới đủ loại ý niệm đáng sợ trong đầu. Hắn vừa định cho Lưu Toàn đến ngoài cửa nhìn xem, chỉ thấy trên đỉnh đột nhiên xuất hiện một bóng người, trong lòng vui mừng thấy Nhất Thanh đã đứng ở trước mặt bọn họ.

Lưu Toàn chạy lên cười nói: “Nhất Thanh , sao đi lâu như vậy? – Lão gia đang lo lắng!”

Nhất Thanh cười với Lưu Toàn, đi vào trước mặt Hòa Thân nói: “Hòa đại ca , những người ở ‘Phi thập cư’ không có Càn Long !”

“Không có Càn Long ?” Hòa Thân sửng sốt, ở đây đều đã an bài xong rồi, sao Càn Long không tới? Liền hỏi: “Vậy bọn họ đều là những người nào?”

” Chu Thạch Quân kia ta biết, Huệ Hùng và Hoàn Nhan cũng có ở đó, một người khác là con của Càn Long , Thành thân vương Ngung Tinh !” Nhất Thanh nói.

“Thập nhất Ngung Tinh !” Hòa Thân vừa nghe những lời này lại sửng sốt, “Chẳng lẽ Càn Long phái đứa con này của hắn?”

Nhất Thanh thấy Hòa Thân không tin, liền nói tiếp: “Bọn họ cũng là một đêm không ngủ, lúc ta đến, bọn họ đã tan họp. Huệ Hùng và Hoàn Nhan đang từ trong phòng đi ra ngoài, bọn họ vừa đi vừa còn cứ kêu ‘Thành thân vương, Thành thân vương’, hắn là không sai! Mặt khác, chờ hai người bọn hắn đi khỏi, cái tên Chu Thạch Quân kia cũng luôn mồm ‘Thành thân vương’, ta chắc người kia chính là Ngung Tinh không thể nghi ngờ!”

” Chu Thạch Quân và Ngung Tinh nói những cái gì?” Hòa Thân hỏi.

Nhất Thanh mặt đỏ lên, cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Sau khi Huệ Hùng và Hoàn Nhan đi khỏi, Chu Thạch Quân mang theo Ngung Tinh vào một gian mật thất, chung quanh người gác rất nhiều, ta thật sự là không thể tới gần!”

Hòa Thân vừa thấy Nhất Thanh có chút hồ thẹn, hình như là đang trách chính mình không thể hoàn thành nhiệm vụ, vội vàng tiến lên an ủi nói: “Ta cũng chỉ là thuận miệng hỏi, nếu đã biết Càn Long không ở trong nhà Chu Thạch Quân, như vậy chúng ta có thể yên tâm! – Nàng một đêm không ngủ, mau nghỉ ngơi đi! Chờ ta xong việc sẽ đi gặp nàng!”

Nhất Thanh vừa nghe Hòa Thân quan tâm với nàng như thế, trong lòng nói lại mang theo vẻ dịu dàng thân mật, trong lòng ấm áp, cười nói: “Hòa đại ca cũng một đêm không ngủ, cũng đi nghỉ ngơi đi? – Ta ở ngay phía sau, có chuyện gì bảo Lưu Toàn gọi ta một tiếng là được!” Nói xong lại cười với Hòa Thân rồi đi ra khỏi tiểu viện.

Hòa Thân vừa thấy trong đôi mắt của Nhất Thanh tràn đầy vẻ quan tâm và thương xót, trong lòng nóng lên, nói với Lưu Toàn: “Người cũng trở về ngủ đi, có chuyện gì ta sẽ gọi người!”

Lúc này trong nha môn mọi người đã ngủ dậy, toàn bộ Chiêm viện lại bắt đầu một ngày mới.

Hòa Thân tranh thủ buổi sáng ít việc, liền đến thư phòng muốn ngủ một giấc, nhưng mới vừa trở lại trong phòng, còn chưa nằm xuống, chỉ thấy Phó đoàn trưởng cảnh vệ đoàn Lương Kiện vội vàng đi đến, vừa thấy Hòa Thân vừa định nằm trên giường, liền muốn đi ra ngoài, không đành lòng quấy rầy hân nghỉ ngơi.

“Lương Kiện, làm sao vậy? Có chuyện gì?” Hòa Thân ngồi ở bên giường hỏi.

“Hòa đại nhân, ngoài cửa có người muốn gặp ngài!” Lương Kiện nói.

“Ai?” Hòa Thân hỏi.

“Hắn bảo tôi đem cái này giao cho đại nhân!” Lương Kiện nói xong liền cầm một tấm danh thiếp bằng giấy dai dày giao cho Hòa Thân.

Hòa Thân tiếp nhận vừa mở ra liền sững sờ, hóa ra người tới cửa không phải ai khác, chính là đứa con của Càn Long, Thành thân vương Ngung Tinh!

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

134. Chương 134: Duy Trì Trung Lập.

Hòa Thân vừa thấy đến con trai của Càn Long Thành thân vương Ngung Tinh, nhất thời trong lòng kêu to “Kịch truyền hình lắm người” đến rồi. Trước kia khi xem TV, lão thập nhất này cho hắn ấn tượng thuần túy chính là một đồ ngốc, bình thường giương nhanh múa vuốt, khi làm việc cũng là động tay động chân, hơn nữa lần trước Ngung Tinh phái người đưa cho hắn bức thư “Nhược điểm”, lại làm cho trong lòng Hòa Thân xác nhận hình tượng Ngung Tinh là cái “Đồ ngốc”; nhưng bây giờ vừa nhìn thấy Hòa Thân mới phát hiện, tố chất tổng hợp của người này căn bản không dưới mình, chỉ bằng phần tự tin và thông dong toát ra từ cách ăn mặc sạch sẽ và lời nói cử chỉ lưu loát, lập tức là có thể kết luận, Ngung Tinh trời sinh này không thua gì huynh đệ của hắn, lão thập ngũ Ngung Hòa.

Vương gia giá lâm, Hòa Thân không dám chậm trễ, đành phải cung kính mời hắn từ cửa mời vào phòng khách của mình, đầu tiên là làm lễ thần tử diện kiến Vương gia, sau đó chuẩn bị hầu hạ nước trà.

Ở trong tưởng tượng của Ngung Tinh, Hòa Thân chẳng qua là quan viên so với người thường còn giỏi về vợ vét của cải, nhiều nhất cũng chỉ là nô tài cao cấp, lần này hắn tự mình tới cửa, nghĩ dù thế nào cũng phải làm cho Hòa Thân thất kinh; không ngờ hắn đến đại môn Chiêm viện liền phát hiện mình đã sai lầm rồi. Một số vương phủ quy mô lớn ở Bắc Kinh này khi hắn không có việc gì cũng thường xuyên đi dạo, chính là Tử Cấm thành và hoàng cung đại nội hắn cũng là nói vào là vào nói ra là ra, nhưng nếu lấy những chỗ này so sánh với Chiêm viện của nha môn tài chính Đại Thanh, cảm thấy có một chỗ nào đó không đủ. Từng cây từng cỏ, từng núi từng đá, còn có binh lính có trách nhiệm canh gác các nơi và các nhân viên làm việc trong phòng ở Chiêm viện, đều là những cái mà Vương gia hắn chưa từng gặp ở Bắc Kinh.

Khi hắn theo Hòa Thân vào trong thư phòng, vừa thấy ở cửa văn phòng treo những cái biển nhỏ làm cho hắn thoát nhìn đầu óc choáng váng, lại làm cho hắn cảm thấy được chính mình đến một thế giới khác. Còn trên người Hòa Thân cũng không giống như nô tài như trong tưởng tượng của hắn, ngược lại như là nhân vật cùng ngồi với hắn.

Vừa mới bắt đầu Ngung Tinh còn có chút không thích ứng, muốn ở trước mặt Hòa Thân ra vẻ chủ tử, còn muốn làm một chút tính tình của chủ tử, nhưng hắn vừa nghĩ đến lần này quan hệ trọng đại tới gặp Hòa Thân. Nói trắng ra là lần này hắn đến chính là cầu Hòa Thân hơn nữa còn hy vọng có được sự giúp đỡ to lớn của Hòa Thân. Cho nên ở trước mặt Hòa Thân hắn cũng không dám thể hiện tác phong của hắn bình

thường ở Bắc Kinh, ngược lại còn có vẻ khiêm tốn cung kính một chút. Khi tới thư phòng Hòa Thân hành lễ với hần, miệng nói “Điện kiến Thành thân vương”, Ngung Tinh lập tức liền trở nên hòa ái, tiến lên nắm chặt tay Hòa Thân, cười cười nói: “Hòa đại nhân miễn lễ, mau ngồi xuống nói chuyện!”

Hòa Thân vừa thấy Ngung Tinh nói rất khách khí, cũng cười cười nói: “Thành thân vương muốn tới Nam Kinh nên sớm báo cho hạ thần biết một tiếng, cũng dễ cho hạ thần chuẩn bị nghênh đón Vương gia đại giá! – Không ngờ Vương gia đến đường đột như vậy, để cho người khác nhìn thấy, lại cho rằng Hòa Thân không biết cấp bậc lễ nghĩa!”

Ngung Tinh ha ha cười nói: “Hòa đại nhân thật sự là quá khách khí! Bình thường Hoàng a mã luôn giáo huấn mấy huynh đệ chúng ta, phải học tập các vị đại nhân, lúc nào cũng luôn phải nhớ các mệnh quan triều đình mới là căn bản của Đại Thanh ta! Từ khi Hòa đại nhân ở Nam Kinh chấp chương nha môn tài chính Đại Thanh tới nay, chiến tích và quan phẩm lại hữu mục cộng đồ, mấy năm qua giải quyết được bao nhiêu chuyện khẩn cấp của triều đình chúng ta! Trên có đương kim Hoàng Thượng, dưới có lê dân chúng, ai cũng có thể nhìn ra lòng son dạ sắt vì nước vì dân của Hòa đại nhân!”

Hòa Thân vừa nghe thấy Ngung Tinh lần đầu gặp mặt đã khen tặng mình một trận, hay là hần cũng là đến nhờ ta giúp đỡ?

Ngung Tinh thấy Hòa Thân cười tùm tùm không nói lời nào, bèn hỏi: “Hòa đại nhân, nghe nói qua hai ngày nữa ở Nam Kinh mời dự họp ‘ đại hội đốc phủ thiên hạ ’, Hòa đại nhân có thể nói cho ta biết trước nội dung đại khái của hội nghị không ?”

“Đây có cái gì phải giữ bí mật! – Vương gia cũng biết, vài năm nay địa phương tiêu tiền của triều đình thật sự là nhiều lắm, mà tiền của các nơi nộp lên trên quốc khố càng ngày càng ít, hạ thần vận động hết cả cũng chỉ có thể đắp chỗ nọ bù chỗ kia! Cứ tiếp tục như vậy, nếu sau này chiến sự vài năm biên cương thuận lợi, ông trời mưa thuận gió hoà. Còn có thể miễn cưỡng duy trì tiếp, nhưng nếu địa phương nào có đại tai tiểu nan, đến lúc đó quốc khố không thể thiếu hụt tài chính! Hoàng Thượng để cho ta quản lý thuế ruộng của Đại Thanh chúng ta, ta không thể không phòng ngừa chu đáo, chuyện gì cũng phải chuẩn bị sẵn sàng trước! – Lần này ta triệu tập một số đốc phủ tỉnh còn có tiềm lực phát triển, chủ yếu là muốn thương lượng một chút, xem còn có thể nghĩ cách gia tăng một chút thu nhập từ thuế cho triều đình! – Sao, Thành thân vương cũng cảm thấy hứng thú với cái này?” Nói xong Hòa Thân vẫn là cười tùm tùm nhìn Ngung Tinh .

Hần đã sớm kết luận. Ngung Tinh lần này khẳng định không phải đến vì đại hội này, khẳng định còn có mưu đồ khác. Nhưng nếu hần trầm tĩnh như vậy, thì mình cũng hà tất phải nói nhiều, chờ hần khi nào không nín được, lại hành sự tùy theo hoàn cảnh cũng không muộn; cho nên Hòa Thân thấy Ngung Tinh nói có vẻ đường hoàng, gờ tay nhắc chân cũng làm ra vẻ đạo mạo, hần cũng cũng đành giả bộ theo hần!

Quả nhiên, sau ba câu Ngung Tinh bắt đầu chuyển hướng ban đầu của hần. Nếu không nghĩ biện pháp hãm lại, xem ra còn có nguy hiểm bởi miệng lưỡi, vì thế đột nhiên hỏi: “Hòa đại nhân , lần trước ta phái thái giám Thông Lâm trong phủ của ta đưa cho Hòa đại nhân một phong thư, không biết Hòa đại nhân có nhận được không ?”

Hòa Thân vừa nghe đây không phải là vô nghĩa, tuy rằng lúc nhận thư cũng không cần điền cái biên nhận gì, nhưng Thông Lâm kia chính là tâm phúc của người, nhưng hần cũng lý giải lời nói của Ngung Tinh là vì kéo quan hệ hai người bọn họ lại gần một chút, vì thế cười nói: “Lá thư này hạ thần nhận được, hạ thần còn để cho Thông Lâm nói với Vương gia mấy câu ! Sao ? Chẳng lẽ hần không nói với Vương gia?”

Ngung Tinh mặt đỏ lên, vội vàng cười nói: “Ta nhớ ra rồi... nhớ ra rồi!”

Hòa Thân ở trong lòng mắng: “Người cũng đừng giả bộ trước mặt ta, có chuyện nói mau, có rắm mau đánh đi!”

Kỳ thật lần đó Thông Lâm đến Nam Kinh đưa thư , chuyện đó tuy rằng quan trọng, nhưng hỏi đường Hòa Thân thôi. Sau việc này Hòa Thân quả nhiên có thể giữ kín mồm miệng cho hần, hơn nữa còn ủy thác Thông Lâm chuyển lời thề sống chết phải nguyện trung thành với hần, hần nghe xong rất là yên tâm; hơn nữa Hòa Thân thường phái người đưa cho hần một số đồ vật hiếm có, cho nên kỳ thật ở trong lòng hần đã sớm coi Hòa Thân như là người của mình! Lời đạo đầu vừa rồi, chẳng qua là hần còn muốn đích thân khảo

sát một chút, xem Hòa Thân này có phải giống như Thông Lâm nói hay không, có thể giúp hấn làm thành đại sự hay không.

Vừa rồi đơn giản nói mấy câu hấn liền phát hiện này Hòa Thân thực tại có một mặt không giống người thường. Cái khác không nói. Chỉ dựa vào tuổi mới hai mươi đã có thể quản lý toàn bộ kho lúa Đại Thanh, còn có thể mở một ” đại hội đốc phủ thiên hạ ”, từng đó có thể thấy được Hòa Thân này quyết không phải là kẻ tầm thường. Tuy rằng Hòa Thân ở Nam Kinh làm được những việc đó cũng không thấy được niềm vui của Hoàng Thượng, ngược lại Hoàng a mã của hấn còn lúc nào cũng nghĩ phải diệt trừ Hòa Thân , nhưng hấn Ngung Tinh bây giờ cũng không có tâm tư kia, bây giờ tối trọng yếu chính là ở thời khắc mấu chốt nhất của hấn, Hòa Thân này có thể đứng ra ủng hộ hấn; sau khi mình đại cáo thành công, Hòa Thân này còn có thể dựa theo mệnh lệnh của hấn, quyết định chặt đứt lão thập ngũ làm bang chủ cái bang, chỉ cần làm được điểm này, kia Hòa Thân chính là trụ chống trời và Tử kim lương của hấn rồi! Về phần sau khi hấn đại cáo thành công có còn muốn lưu trữ Hòa Thân này hay không, thì nói sau!

Quyết định chủ ý này, Ngung Tinh bèn làm sạch vẻ ngụy trang trên mặt, đưa thân mình tiến đến bên cạnh Hòa Thân, nhỏ giọng nói: “Hòa đại nhân . Tuy rằng lần trước chúng ta không có thể để cho họ Lưu chết ở Nam Kinh, đó cũng không phải là chuyện gì to tát! – Lần này ta đến Nam Kinh còn có một đại sự muốn Hòa đại nhân tích cực phối hợp!”

Hòa Thân vừa thấy người này quả nhiên bắt đầu lộ ra vẻ âm hiểm giả dối, bởi vì Hòa Thân không biết hấn rốt cục muốn làm cái gì trò, cho nên cũng đã nghĩ tạm thời ổn định hấn trước. Vì thế mỉm cười nói: “Cần Hòa Thân làm cái gì, còn không phải là một câu của Thành thân vương!”

Ngung Tinh vừa thấy vẻ mặt Hòa Thân trung thành, bộ dáng kia với nô tài trong phủ của hấn là hai dạng khác biệt, trong lòng rất vui, cười nói: “Trên đại hội đốc phủ người mở này, bốn vương muốn nhân cơ hội xử lý vài người! – Đám người này chính là chỉ nghĩ đến vinh hoa phú quý của bọn họ sau này. Một lòng ôm đuôi của lão thập ngũ, bình thường luôn không qua lại với bốn vương, cho nên nhân cơ hội này, ta muốn giáo huấn cho bọn họ một chút, không biết Hòa đại nhân có chịu giúp ta hay không?”

Hòa Thân vừa nghe thấy sững sốt, hấn thật không lo lắng Ngung Tinh này ăn tết cùng với đám đại quan biên giới như thế nào, cũng không lo lắng Ngung Tinh dùng thủ đoạn độc ác gì để đối phó với bọn họ, nhưng hấn thật lo lắng Ngung Tinh này sẽ xử lý mấy người Tổng đốc và tuần phủ, xong việc lại phải mông mà đi. Đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên người mình, vậy thì phiền toái to! Sự việc một khi lộ ra ngoài, đó chính là đại án kinh thiên, cấp bậc chấn động vua và dân không thua gì chuyện Lưu Dong bị bắt cóc! Triều đình nếu thực sự trách tội xuống dưới, Hòa Thân hấn thật vất vả ở quan trường gây dựng lên đám thân tín này, chẳng phải đều cây đổ tan đàn hay sao, đây chẳng phải là chính mình hại mình, chính mình gạt bỏ vây cánh của mình hay sao?

Ngung Tinh tuy rằng thâm độc, cũng là người thiên phận cực cao, vừa thấy bộ dáng Hòa Thân liền biết trong lòng Hòa Thân còn có băn khoăn, vì thế ha ha cười nói: “Hòa đại nhân không cần suy nghĩ, ta xử lý bọn Tổng đốc tuần phủ này cũng sẽ không ở sau lưng xuống tay, sửa trị bọn họ cũng không thuần túy là vì tư lợi của cá nhân ta, trong tay ta còn có thánh chỉ của Hoàng Thượng! Cho nên đến lúc đó chỉ cần Hòa đại nhân giữ trung lập, không cần can thiệp hành động của ta là được!”

Hòa Thân vừa nghe lời này mới hiểu được vài phần, hóa ra là Ngung Tinh dựa tay Càn Long diệt trừ cái gai trong mắt hấn! Ngẫm lại cũng là, một Vương gia nếu thấy ai không vừa mắt, nghĩ cách tấu ở trước mặt Càn Long , những người đó đen đủi chỉ là chuyện sớm hay muộn! Đám quan viên của triều Đại Thanh còn thật sự điều tra ra, ai có thể thanh liêm chính trực! Muốn vu oan giá họa cho người khác, không thiếu gì chứng cứ, nếu trong tay Ngung Tinh thực sự là thánh chỉ của Càn Long , ngay tại chỗ tử hình mấy tên quan tham ô lại, với Hòa Thân hấn cũng không có gì, ngược lại còn có thể nhìn thấy quyết tâm trừng trị hủ bại của triều đình, với chính đồn sau này cũng là một chuyện tốt!

Nghĩ đến đây, Hòa Thân hỏi: “Chỉ có chuyện này?”

“Chỉ chuyện này! Hòa đại nhân không cần cho rằng bốn vương xử trí vài tên cầu nô tài là làm khó cho Hòa đại nhân , kỳ thật cách làm của Hòa đại nhân ở Nam Kinh bốn vương vẫn vô cùng ủng hộ! – Đến lúc đó chỉ cần Hòa đại nhân duy trì trung lập là được, như vậy bốn vương phải đa tạ sự ủng hộ to lớn của Hòa đại nhân !” Ngung Tinh nói xong cao hứng chấp tay với Hòa Thân biểu thị lòng biết ơn!

“Vậy được, chỉ cần Thành thân vương cầm thánh chỉ của Hoàng Thượng, bọn tham quan ô lại bọn họ liền không có lời nào để nói, Hòa Thân ta cũng sẽ gơ hai tay tán thành!” Hòa Thân nói.

“Được! Chờ ta làm xong việc nhỏ kia, chúng ta lại thương lượng đại sự của chúng ta!” Nói tới đây Ngung Tinh giữ chặt tay Hòa Thân hơi có chút thần bí nói: “Hòa đại nhân chỉ cần ở việc này duy trì trung lập, sau này làm việc theo ý của ta, ta cam đoan để cho Hòa đại nhân vĩnh viễn chấp chương nha môn tài chính Đại Thanh ta! Về sau để cho Hòa đại nhân vào kinh làm việc quân cơ, dưới một người trên vạn người khẳng định không thiếu được!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

135. Chương 135: Thiên Tử Giá Lâm.

Ánh mặt trời xuyên qua tầng mây thật dày, cắt qua không trung ẩm ướt, mang đến cho thành Nam Kinh hồ châu rồng cuộn một chút không khí vui mừng. Trên đường cái người đi đường đông như hội, một số tữu lâu khách điểm trang hoàng hoa mỹ sớm gần xa đã chật ních đủ loại người, các nha môn ở Nam Kinh cũng đều phải ra chuyên gia ở trước phủ của mình duy trì trật tự, quét tước đường xá.

“Nha môn tài chính ngự trước hoàng đế Đại Thanh ” của Hòa Thân cũng phải người ở mọi nơi trên đường dán băng zôn màu đỏ, làm chuyện loại này còn vừa có trợ cấp lại có tiền phụ cấp, cho nên ai cũng bận rộn khí thế ngất trời, làm rất cao hứng phấn chấn! Lương Giang Tổng đốc phủ lần này là đơn vị tham gia lớn nhất của ” đại hội đốc phủ thiên hạ ”, Doãn Kế Thiện cũng dựa theo yêu cầu của Hòa Thân, treo một băng zôn rất lớn màu đỏ ở trên đường lớn trước phủ chỗ náo nhiệt nhất của Nam Kinh: Chúc đại hội đốc phủ thiên hạ thành công viên mãn!

Ai cũng không chú ý, ngay ở giữa đường cái, đối diện Lương Giang Tổng đốc phủ, bên dưới băng zôn lớn kia, có một người đang yên lặng ngẩn ngơ nhìn chăm chú vào tất cả trước mắt. Người này dáng người cao gầy, bên ngoài mặc một bộ phong hiệp thêu hoa, choàng một cái áo choàng màu xám, thắt đai lưng giáng hồng, dưới đôi mày hình trăng lưỡi liềm là đôi mắt đen sì hầu như không nhìn thấy trông trắng mắt, bộ râu hình chữ bát hơi thưa thớt một chút , rất chỉnh tề địa nằm ở hai bên, nhìn thoáng qua thấy nét mặt toả sáng; nếu không phải những nếp nhăn rất nhỏ hằn nơi khóe mắt quả là không nhận ra hắn đã lớn tuổi, nhìn từ bề ngoài người như thế này cũng chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi.

Ở phía sau hắn đi theo hai người trẻ tuổi xinh đẹp dáng người yếu điệu lại thanh tú, vừa thấy liền biết đây là tư thế của chủ tớ ba người. Ba người bọn họ từ buổi sáng đã bắt đầu đi lòng vòng trong thành Nam Kinh, cho đến bây giờ vẫn còn chưa nghĩ đến nghỉ ngơi một chút.

” ‘Chúc đại hội đốc phủ thiên hạ thành công viên mãn ’ ! – Tên Hòa Thân này làm thật là náo nhiệt!” Tên cao gầy đi ở phía trước nhìn băng zôn phía trên tự nhủ nói.

Tên thanh niên mặt trái xoan ở phía sau tiến lên nhỏ giọng nói: “Chủ tử, người đến bây giờ còn chưa ăn chút gì, hay là chúng ta đến nha môn Tổng đốc đi tìm Doãn Kế Thiện ăn một chút gì đi!”

” Đi tìm Doãn Kế Thiện xin cơm ăn? Hừ... Hừ... Hừ!” Người nọ cười lạnh nói, “Ta xem chúng ta nên tìm một tiệm cơm ăn một chút gì đó cũng được !”

Tên thanh niên mặt tròn còn lại cũng tiến lên nói: “Nô tài xem này trên đường cái chỗ nào cũng đều có người khả nghi, vẫn là an toàn của chủ tử quan trọng hơn!”

Người nọ quay đầu lại cười nói với hai người hầu của hắn: “Các người yên tâm đi, chỉ sợ chúng ta vừa đến Nam Kinh, Doãn Kế Thiện đã phái người đuổi theo chúng ta! – Đi. Tìm một chỗ ăn cơm đi!”

“Hoàng...” Hai tên người hầu từ bên bờ sông liền phát hiện chủ nhân của bọn họ có chút dị thường. Bây giờ vừa thấy chủ nhân tùy hứng như thế, hơn nữa đang nói chuyện cũng đã đi xa một trượng rồi, vì thế hai người đều không hện mà cùng hô một tiếng “Hoàng”, liền từ phía sau bước nhanh theo sát đi lên.

Kỳ thật người nhìn qua chỉ có hơn ba mươi tuổi kia chính là đương kim thiên tử Càn Long hoàng đế, phía sau hai người hầu mi thanh mục tú kia một người tên là Anh Anh, một người tên là Yên Hồng, đều là hiệp nữ khi Càn Long năm đó vẫn còn là Bảo thân vương trong dân gian thu nạp được, lần này cải trang đi Nam Kinh, liền đem theo hai nàng đi theo bên người. Hai người bây giờ đều là cải trang thành nam nhân; người tùy giá còn lại vừa đến bến tàu đã bị Càn Long phái đến nha môn Lương Giang Tổng đốc đi tìm Doãn Kế Thiện báo tin, bây giờ Càn Long dẫn theo hai ái phi lại là tiểu mỹ nữ thị vệ hộ giá bên người.

Càn Long lần này vừa đến Nam Kinh cảm giác đầu tiên chính là Nam Kinh này cơ hồ đã thành thiên hạ của Hòa Thân. Lần trước nam tuần cái bến tàu Yến tử ki chỉ là một địa phương lớn, nhưng hiện giờ mới không đến ba năm, Càn Long dường như đã không nhận ra! Những con thuyền to nhỏ lui tới, hàng hóa ra vào nhiều vô số, Càn Long đã gặp qua biết bao nhiêu phồn hoa cũng bị nhìn hoa cả mắt, giống như đặt mình vào trong một thế giới khác.

Vào trong thành. Cảnh tượng náo nhiệt phồn hoa lại làm cho hắn không chớp mắt. Nói Bắc Kinh phồn hoa, nhưng nếu bây giờ lấy Bắc Kinh so sánh với Nam Kinh, chỉ sợ cũng không thể so bì kịp! Trên đường đi tới, Càn Long nghe được mọi người bàn tán sôi nổi nhất chính là cái đại hội đốc phủ thiên hạ sắp mở kia. Càn Long từ khi bắt đầu làm A ca liền mấy lần cải trang đi ra ngoài. Coi trọng nhất chính là dư luận của dân gian, lời kêu gọi của dân chúng. Bây giờ vô luận là trong đám người nhốn nháo trên đường cái, hay là trong quán trà, tửu lâu, hiệu buôn và tạp hoá, mọi người khi nói đến Hòa Thân, trong lời nói cử chỉ đều toát lên sự ủng hộ và kính yêu không biết còn hơn Đại Thanh hoàng đế bao nhiêu lần! Mọi người đều hi vọng đại hội mà Hòa Thân mời dự họp này có thể truyền ra một chút tin tức tốt, khi Càn Long ở trong một tiệm tranh chữ nói một câu Hòa Thân ngộ quốc. Không riêng gì ông chủ tiệm gian trá vô cùng trợn mắt nhìn hắn, mà vài tên tiểu nhị chung quanh cũng bắt đầu liếc xéo hắn, nếu không có Yên Hồng và Anh Anh đứng lúc kéo hắn ra, thật là nguy hiểm vạn người thóa mạ!

Trong năm Ung Chính, triều đình còn có nghiêm chỉ, bất cứ quan viên triều đình đều không được trong nha môn của mình bàn bạc quốc sự, trao đổi việc quân cơ, càng đừng nói một quan viên Nam Kinh mở đại hội như vậy; mặt khác mệnh lệnh của triều đình rõ ràng cấm ngoại thương, bây giờ có thể ở đây đầu đường Nam Kinh với bất cứ một thành phố thông thương với nước ngoài làm ăn, mọi nơi đều là đủ các loại cơ cấu đại biểu ngoại thương. Có một số là tổ chức của nhân dân, nhưng đại bộ phận đều có quan phủ ở phía sau làm chỗ dựa. Thậm chí giữa ban ngày, có một số quan viên của quan phủ lại công khai ra ra vào vào thành phố thông thương của người nước ngoài.

Càn Long càng nhìn càng tức, càng xem trong lòng càng thiếu kiên nhẫn, khi hắn đi qua cầu đồ lớn, đi đến tiểu lô tháp là nơi phồn hoa nhất của Nam Kinh lúc này, mới thấy đây quả thực chính là vương quốc của Hòa Thân.

“Ba vị lão gia, mời ngồi bên trong! – chúng tôi ở đây cái gì ngon đều có!” Một tên tiểu nhị đứng ở cửa tửu lâu thấy ba người bọn họ nhìn đi nhìn lại trước cửa, liền cười hi hi đi lên mời khách.

Càn Long đi đến đây thật sự là đã đói khát, hơn nữa đang tức đầy một bụng, cho nên muốn tìm một chỗ ăn chút cơm uống mấy ngụm trà, vừa thấy tiểu nhị này nói chuyện khách khí, nét mặt hiền lành, ngẩng đầu vừa thấy tửu lâu này cũng là khí phái phi phàm, cho nên dẫn Anh Anh và Yên Hồng hai người liền đi vào.

Đến bên trong chọn một chỗ ngồi thật tốt gần cửa sổ, Càn Long vừa ăn vừa nghĩ, nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên từ ngoài cửa bước vào ba tên sai dịch quan phủ, bọn họ đi vào bên quầy của tửu lâu, lớn tiếng nói với chủ quầy: “Hòa đại nhân có lệnh!”

Chủ quầy mang kính viễn thị đang cúi đầu gầy bàn tính ở bên trong quầy vừa nghe năm chữ “Hòa đại nhân có lệnh” này vội vàng từ bên trong quầy chạy ra, vẻ mặt tươi cười hướng về ba tên sai dịch nói: “Ba vị quan gia mời ngồi... Mời ngồi! – Tiểu lục, mau mang trà hầu hạ!”

“Chủ quầy, không phiền hà! Hôm nay chúng tôi đến không phải vì uống rượu uống trà, là tới truyền đạt mệnh lệnh của Hòa đại nhân! Người nghe cho rõ!” Một tên quan sai cầm đầu tiến lên nói.

“Tiểu nhân nghe rõ! Mời quan gia phân phó!” Tên chưởng quầy kia quy củ đứng ở một bên, bắt đầu chăm chú lắng nghe.

Chỉ nghe tên quan sai kia nói: “Ngày mai chính là ngày ‘ đại hội đốc phủ thiên hạ ’ bắt đầu mở, Hòa đại nhân có lệnh: trong ngoài thành Nam Kinh, tất cả cửa hàng, thương gia đều phải cam đoan không được lừa gạt khách hàng, mượn cơ hội lên giá, nhất định phải mua bán công bằng; Hòa đại nhân đang ở trong tri phủ nha môn Nam Kinh thành lập ‘Văn phòng giám sát thụ lý khiếu nại của quần chúng’, chuyên môn thụ lý khiếu nại và tố giác của mọi người, mọi người chỉ cần nhìn thấy, nghe thấy tất cả những việc bất lợi cho đại hội đều có thể tới đó phản ánh! Đương nhiên, ai có ý kiến và đề nghị gì tốt còn có thể trực tiếp tới đó nói ra, nếu mọi người ai có thể đưa ra mấy ý kiến có tính kiến thiết, nói không chừng Hòa đại nhân còn có thể tự mình tiếp kiến! –Mọi người nghe rõ chưa?”

“Chúng tôi nghe rõ rồi – Chúng tôi nghe rõ rồi!” Bao gồm từ lâu chưởng quầy, tiểu nhị và một số người ăn cơm uống rượu đều trăm miệng một lời cao giọng hô, như vậy quả thực so với nghe được thánh chỉ của Hoàng Thượng còn thành kính hơn.

Ba tên sai dịch kia vừa đi, trong từ lâu lại là một trận ồn ào, mọi người nói gì đều có, Càn Long cẩn thận nghe, vẫn là giống với những lời cách điệu hần nghe được trên đường, tuy rằng lời nói của mọi người không giống nhau, nhưng tất cả đều khen ngợi Hòa Thân một lòng vì dân chúng, lúc nào cũng nghĩ đến khó khăn của nhân dân vân vân.

Càn Long càng nghe càng không lọt tai, cổ nuốt mấy miếng cơm rồi tính tiền , nhìn thấy tên tiểu nhị đi lên thu tiền về mặt hưng phấn, liền đến gần nói: “Tiểu nhị, Hòa đại nhân của các người này sao lại cái gì cũng quan, một số việc nhỏ lông gà vỏ tỏi còn phải cần đến Hòa đại nhân quan tâm?”

Không ngờ tên tiểu nhị vừa nghe lời này của Càn Long liền nhất thời phát hỏa, bát đĩa trên bàn cũng không thèm thu dọn, trừng mắt về phía Càn Long cả giận nói: “Người nói gì vậy?”

Càn Long sững sốt: “Sao vậy?”

Tên tiểu nhị kia cầm chiếc đũa trong tay gõ trên mặt bàn, từ trên xuống dưới đánh giá Càn Long vài lần, nghĩ Càn Long là khách thương đến Nam Kinh buôn bán, vì thế thần sắc ngạo nghễ nói: “Hòa đại nhân gọi là quan tâm khó khăn của dân chúng, toàn tâm toàn ý phục vụ người dân! – Người là một gian thương thì biết cái gì?”

“Người... Người...” Càn Long đứng lên, vài lần nói “Người” nhưng không nói được ra.

“Người cái gì... Người cái gì? Ta xem người đi mang bỏ cho Hòa đại nhân , Hòa đại nhân còn chê người không dùng được!” Tên tiểu nhị nói xong liền bưng chén đĩa trên bàn bước đi.

Càn Long vừa nghe câu này trong lòng không can tâm, suy nghĩ rằng: “Trăm lần này đến Nam Kinh chính là không động được đến Hòa Thân cũng phải xử lý người!” Nghĩ đến đây gờ tay nắm lấy kiếm ở thắt lưng.

Anh Anh và Yên Hồng muốn qua ngăn Càn Long lại, nhưng lúc này ở phía sau Càn Long xuất hiện ba người, tiến đến trước mặt Càn Long nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng, Doãn đại nhân cho nô tài đến thỉnh Hoàng Thượng! – Nam Kinh xảy ra đại sự!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

136. Chương 136: Mưa Gió Nam Kinh.

Càn Long đi theo ba người kia về tới nha môn Lương Giang Tổng đốc , không đợi Doãn Kế Thiện tiến lên làm đại lễ quân thần, liền trừng mắt, giận dữ hỏi: “Nguyên Trường , người vội vàng gọi ta trở về, Nam Kinh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Doãn Kế Thiện vừa thấy Càn Long lúc này tức giận đến cả người run lên, xanh cả mặt, chỉ biết hẩn hắng định là ở trên đường cái gặp chuyện gì không thoải mái, vừa thấy ba người hẩn phái đi bảo hộ Càn Long đứng ở một bên, tuy rằng nơm nớp lo sợ, nhưng trong ánh mắt tựa hồ vẫn còn mang theo một chút ý cười, liền càng thêm chắc chắn suy nghĩ của hẩn, vì thế không chút hoang mang làm đại lễ quân thần diện kiến Càn Long, sau đó đứng lên cười nói với Càn Long: “Hoàng Thượng, thần vừa mới nhận được chiến báo của Hồ Bắc, nói trắng ra phản tặc Bạch Liên giáo đã từ vùng Đại Biệt Sơn phá vây thành công rồi; chúng ta mấy năm qua thật vất vả hình thành thế đóng cửa đánh chó bây giờ... bây giờ đã tan tác toàn tuyến rồi!”

“Oa!” Càn Long hơi sững sốt, hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Doãn Kế Thiện vừa thấy Càn Long mặt mày đỏ bừng bừng liền biết hoàng đế đã bị tin tức này làm cho tức giận, lập tức thật cẩn thận nói: “Bẩm báo Hoàng Thượng, chuyện này nói ra cũng có chút kỳ quái, tháng trước Hòa Thân từ Hà Nam điều ba trăm vạn lượng bạc và rất nhiều lương thảo cho Hồ Bắc vừa đến địa phận Hồ Bắc đã bị phản tặc Bạch Liên giáo cướp mất! Quân ta nghe nói quân lương và lương thảo bị cướp, lại do địa phương không chuẩn bị được lương thảo, cho nên lòng quân đại loạn; phản tặc Bạch Liên giáo cũng ban đêm hôm đó liền thừa cơ phá vây, trong một đêm tập kích liền ba đại doanh, ngay cả trung quân hành dinh của quân ta cũng bị phản tặc Bạch Liên giáo đốt mất!”

Càn Long “e hèm” một tiếng rồi từ trên ghế đứng lên, vừa ở trong phòng bước qua lại thông thả vừa hỏi: “Trương Thế Côn và Cát Cáp thật là đáng chết! – Bọn họ bây giờ đang làm cái gì?”

Doãn Kế Thiện nói: “Đề đốc lục doanh Tứ Xuyên Cát Cáp lúc ấy cũng đã hi sinh, Hồ Quảng Tổng đốc dẫn tàn binh bại tướng đã lui giữ tới bờ nam Thái Hồ, bây giờ một mình hẩn lại chạy đến Nam Kinh tìm Hòa Thân đòi bạc, nói là chờ bạc tới sẽ chấn chỉnh binh mã quyết một trận tử chiến cùng với Bạch Liên giáo!”

“Quyết chiến?” Càn Long lạnh lùng thốt, “Trẫm xem văn phái người khác đi quyết chiến đi! – truyền chỉ, cho Trương Thế Côn lập tức tới gặp trẫm!”

Doãn Kế Thiện biết tính tình của hoàng đế, trước kia luôn xem thường Bạch liên giáo. Khi vừa có người nhắc tới Bạch Liên giáo là đã trở thành tâm phúc họa lớn của triều đình. Một câu Càn Long hé ra là “Vài tên trộm vặt vãnh cần gì phải nói đến, đường đường Càn Long thịnh thế chẳng lẽ còn sợ vài tên phản tặc phát cỏ nã pháo”, bây giờ hẩn rốt cục đã cảm thấy tính nghiêm trọng của sự việc, nhưng muốn cho hẩn chuyển qua khúc quanh này, còn không biết có bao nhiêu đầu người rơi xuống đất mới có thể bỏ qua! Nghĩ đến đây, Doãn Kế Thiện nói: “Hoàng Thượng, thần cảm thấy chuyện của Trương Thế Côn tạm thời bỏ qua một bên, theo tin tức tin cậy mới nhất, bây giờ ở vùng núi Bồ Đề ngoài ba mươi dặm ngoài thành Nam Kinh phát hiện không ít phi Bạch Liên giáo. Phỏng chừng là từ vùng Đại Biệt Sơn lên tới được. Xem ra bọn họ đang hướng về phía ‘đại hội đóc phủ thiên hạ’ lần này, cho nên thần nghĩ đến bây giờ quan trọng hơn chính là nghĩ biện pháp quét sạch đám phản tặc kia!”

Doãn Kế Thiện nghĩ rằng lời nói của hẩn có thể làm cho Càn Long hoảng sợ, không ngờ Càn Long nghe xong chỉ cười lạnh một tiếng nói: “Hừ! Nếu đã phát hiện hành tung của bọn họ, vậy truyền chỉ cho Huệ Hùng, để cho hẩn mang binh đi bao vây tiêu trừ là được!”

Doãn Kế Thiện không đợi Càn Long nói xong liền nói: “Hoàng Thượng, việc này cũng không thể khinh thường! Việc của Hòa Thân là việc lớn, nói trắng ra cũng là phản tranh bên trong triều đình. Hòa Thân cũng là một nô tài của Hoàng Thượng, cùng lắm thì đến lúc đó thần ra lệnh một tiếng bắt hẩn lại là được; phản tặc Bạch Liên giáo chính là gở đuốc cầm gậy theo sát đối nghịch với Đại Thanh chúng ta, bọn họ cần chính là giang sơn xã tắc Đại Thanh ta! Bây giờ thần cho rằng Hoàng Thượng nên hoả tốc rời khỏi Nam Kinh, chuyện còn lại tự thần ra mặt liệu lý. Nếu thần làm không xong chuyện này, mong Hoàng Thượng trị tội thật nặng!”

Càn Long đang đi, bỗng nhiên ngồi phịch xuống ghế, lấy tay chỉ Doãn Kế Thiện nói: “Ta nói Nguyên Trường người sao lại hồ đồ như vậy! Mấy trăm tên phi Bạch Liên giáo đã là cái gì, Huệ Hùng không được còn có Hoàn Nhan, cùng lắm thì để cho bọn họ tiến đánh thành Nam Kinh. Đến lúc đó trẫm cùng các người đại chiến một trận với phản tặc Bạch Liên giáo, sao? Mấy tên giặc cỏ ấy còn có thể phản thiên được không?”

“Hoàng Thượng...” Doãn Kế Thiện lập tức giật mình.

Càn Long vừa thấy Doãn Kế Thiện còn muốn nói tiếp, liền khoát tay chặn hẩn lại, nói: “Trẫm ý đã quyết,

người bây giờ liền phái người truyền chỉ cho Huệ Hùng, cho hắn mang binh hỏa tốc đi núi Bồ Đề tiêu diệt phủ Bạch Liên giáo kia, lệnh cho Hoàn Nhan suất lĩnh binh bất kì tiến vào chiếm giữ thành Nam Kinh!”

“Vậy Hoàng Thượng người?”

“Vẫn theo kế hoạch trước đó, xem Hòa Thân rốt cuộc đang làm cái trò gì. Sau đó sẽ quyết định khi nào thu vông!” Càn Long dùng một loại khẩu khí không thể nghĩ ngờ nói, “Đêm nay ta sẽ ở trong phủ Tổng đốc của người.”

Doãn Kế Thiện lập tức quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói: “Đừng... Đừng... Hoàng Thượng, bây giờ trong thành Nam Kinh thế cục rắc rối phức tạp, Hoàng Thượng ở nơi này thật sự là không tiện, hạ thần thấy ngài vẫn là lấy thân phận khách hành hương ở trong thiền viện Bì Lô thì thích hợp hơn, đội thân binh vệ cộng thêm người hầu hàng ngày trong phủ Tổng đốc ít nhất cũng có một ngàn người, thân ngày hôm qua cũng đã bố trí bọn họ tới đó bố phòng; mặt khác kho đông bắc của Bì Lô viện, binh doanh giữ kho của kho nhà máy dệt còn có hai ngàn người, một tiếng kèn truyền qua, lập tức có thể vây quanh ngôi chùa đó. Chính là cận vệ bên người hoàng thượng ít một chút, không ứng phó được biến cố bất ngờ xảy ra. Nhưng mang theo nhiều người, lại không giống như khách hành hương.”

”Oa! Người bố trí thật là chu đáo! Người không cần lo lắng bên người ta.

Vương Nhĩ Đôn và Ba Đặc Nhĩ đều là tay đứng đầu thiên hạ, hai người các người quý bất phàm, chính ta cũng biết mấy lần, ba năm mười người tầm thường cũng không gần được! Theo người nói như vậy, ngầm ngầm cũng có vài tầng hộ giá à? – Được rồi, đêm nay ta sẽ ở tại thiền viện Bì Lô!”

Doãn Kế Thiện vừa thấy Càn Long đã quyết định, cũng đành lĩnh chỉ, sau đó lập tức phái người đi bố trí !

Doãn Kế Thiện ở đây Tổng đốc phủ bận đến sứt đầu mẻ trán, Hòa Thân ở Chiêm viện cũng là khí thế ngất trời.

Ngày mai chính là ngày khai mạc đại hội đốc phủ thiên hạ, nhưng bây giờ tin tức từ các đường truyền đến, làm cho Hòa Thân lập tức cảm thấy được lần này hắn chơi có chút quá! Vốn dĩ hắn muốn triệu tập các Tổng đốc và tuần phủ, mọi người cùng một chỗ mở hội nghị bàn tròn vô cùng náo nhiệt, thứ nhất gây một chút nhiễu loạn cho Càn Long , thứ hai cũng làm cho bọn họ trở về có thể bước lớn hơn một bước; nói trắng ra đây là hội nghị tiến thêm một bước giải phóng tư tưởng; bây giờ lại ngược lại, lão thập nhất Thành thân vương Ngung Tinh lại từ Bắc Kinh đến, vừa bí mật hội kiến Lương Giang Tổng đốc Chu Thạch Quân , vừa triệu kiến Thống lĩnh quân lục doanh Nam Kinh Huệ Hùng và Thống lĩnh binh bất kì Hoàn Nhan ở Nam Kinh; Doãn Kế Thiện vẫn không rõ ràng, lúc nào thấy hắn cũng đều là cười ha hả. Lúc nào cũng thể hiện một bộ dáng như mọi sự không liên quan đến mình. Vô luận Hòa Thân nói cái gì, hắn đều gơ hai tay tán thành, nhưng Hòa Thân luôn cảm thấy được Doãn Kế Thiện dường như là khẩu thị tâm phi, nói không chừng thật là ngoài mặt tươi cười, bây giờ không bộc lộ ra, nhưng đến thời điểm mấu chốt lại trấn định càn khôn, nếu thật sự là như vậy thì nguy rồi!

Trời vừa tối, Hòa Thân sau khi triệu tập tất cả trợ thủ của hắn tới trước đại sảnh Chiêm viện, hắn muốn nghe hội báo của các phương diện, lại điều chỉnh sắp xếp một chút tổng thể; bên ngoài đại sảnh canh gác vô cùng cẩn mật, người trong đại sảnh về mặt cũng vô cùng nghiêm trọng, mọi người có lẽ cũng đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, dùng một loại ánh mắt trung thành không nói được một lời nhìn Hòa Thân, chờ hắn ra lệnh.

Nhưng không đợi Hòa Thân nói xong lời dạo đầu, chỉ thấy ngoài cửa có một thân binh vẫy tay về phía Lưu Toàn, gọi hắn đi ra ngoài. Hòa Thân vừa thấy sắc mặt của tên thân binh kia liền ý thức được có thể là đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Quả nhiên, trong nháy mắt Lưu Toàn đã trở lại, tiến đến trước mặt Hòa Thân nói: “Lão gia, vừa mới có tin tức. Lương thảo cấp phát cho Trương Thế Côn và Cát Cáp ở Đại Biệt Sơn Hồ Bắc đã bị Bạch Liên giáo cướp, mười ngày trước Bạch Liên giáo đã bắt đầu đại phản công, bây giờ đề đốc lục doanh Tứ Xuyên Cát Cáp đã chết trận, người của Bạch Liên giáo đã phá vây thành công rồi!”

“Phá vây rồi?” Hòa Thân sửng sốt, đừng thấy trước kia hắn luôn nói phải cho bọn họ một con đường sống, nhưng bây giờ hơn mười vạn người Bạch Liên giáo thật sự đã từ Đại Biệt Sơn phá vây ra rồi. Thế cục phía dưới lập tức sẽ trở nên không thể cứu vãn , đám người này một khi không khống chế được sẽ có thể là mối

họa khôn cùng, ai biết bọn họ đánh là chủ ý gì? Luôn miệng nói nghe mình chỉ huy, ai có thể cam đoan tới thời điểm mấu chốt bọn họ không lâm trận phản chiến?

Lưu Toàn thấy Hòa Thân còn đang sững sờ, liền nói tiếp: “Bây giờ tên ‘Bạch Liên sứ giả’ Bạch Thụy phái người đưa tới lời nhắn cho lão gia, nói hắn bây giờ suất lĩnh ba trăm cao thủ đứng đầu Bạch Liên giáo đã tới ngoài thành vùng núi Bồ Đề rồi, đợi lão gia ngài điều khiển! – Còn nữa, vừa rồi từ trong quân lực doanh ngoài thành truyền đến tin tức nói. Huệ Hùng bây giờ đang ở chính đồn binh mã, nói là phụng thánh chỉ muốn tới trên núi Bồ Đề ở ngoài thành đi tiêu diệt bọn Bạch Thụy!”

“Thánh chỉ? – Phụng thánh chỉ của ai? Chẳng lẽ cái tên Ngung Tinh kia lại mang theo ngọc tỷ đến đây. Một lát gọi cái này, một lát triệu kiến cái kia, bây giờ Bạch Thụy vừa mới tới Nam Kinh, hắn có thể phát ra thánh chỉ để Huệ Hùng đến bao vây tiêu trừ, này cũng thật là mơ hồ!” Hòa Thân tự nhủ nói.

“Lão gia, trong phủ Tổng đốc truyền đến tin tức nói, hôm nay giữa trưa Doãn Kế Thiện giống như bí mật tiếp kiến mấy nhân vật thần bí, tôi trăm phương nghìn kế cho người đi điều tra, nhưng cho đến bây giờ cũng không có kết quả! – Tôi dự đoán có phải Càn Long thật sự tới Nam Kinh rồi không!” Lưu Toàn nhỏ giọng nói.

Hòa Thân vừa nghe thực sự nhụt chí, vốn muốn mắng Lưu Toàn hai câu, nhưng nghĩ lại, Càn Long kia tốt xấu gì cũng là hoàng đế, Doãn Kế Thiện tốt xấu gì cũng ở Nam Kinh nhậm mấy lần Tổng đốc, mình còn có chuyện thần không biết quỷ không hay nữa, huống chi là Doãn Kế Thiện? Nhưng bằng phán đoán trực giác của Hòa Thân, Càn Long thật sự có thể đã tới Nam Kinh rồi, cứ như vậy, phía trước có Thành thân vương Ngung Tinh quấy rối, sau lưng còn có Càn Long đỡ lưng, lại thêm Doãn Kế Thiện như gần như xa, đây thật sự là càng ngày càng làm cho người ta khó có thể nắm chắc!

Hòa Thân suy nghĩ, cảm thấy vẫn là dựa theo kế hoạch trước đó, đó chính là bắt giặc phải bắt vua giặc trước, chỉ cần Càn Long thật sự tới Nam Kinh, đến lúc đó ép thiên tử lệnh quần thần, sẽ không sợ không khống chế được cục diện, dù cho Huệ Hùng và Hoàn Nhan có đến thiên quân vạn mã, dù cho Ngung Tinh nhảy trên lưng dưới như thế nào, dù cho Doãn Kế Thiện thần quỷ khó dò, đến lúc đó xem các người ai dám động thủ với Hòa Thân ta!

Nghĩ đến đây, Hòa Thân hung hăng ra lệnh với Lưu Toàn: “Đại hội của chúng ta tạm thời không mở, người bây giờ lập tức tổ chức lực lượng, nhất định phải trong đêm nay điều tra ra Càn Long có phải đã đến Nam Kinh rồi không; nếu Càn Long thực sự tới rồi, như vậy hắn đang ở chỗ nào, bên người có ai hộ giá, ngày mai hắn còn muốn làm gì? – Nhớ kỹ, đây là việc lớn có liên quan đến an nguy của chúng ta, vô luận người nghĩ cách gì, đêm hôm nay nhất định phải cho ta biết!”

“Vâng, lão gia, tôi lập tức đi làm!” Lưu Toàn trả lời một tiếng rồi xoay người mà đi!

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

137. Chương 137: Đại Hội Đốc Phủ.

Hòa Thân vẫn đợi cho đến hừng đông, Lưu Toàn đi thăm dò tin tức Càn Long cũng không trở về. Lúc này mặt trời đã mọc lên ở đằng đông, một ngày mới đã bắt đầu rồi! Trên vọng lâu bốn phía của Chiêm viện tiếng kèn của tên lính canh vừa thổi, biểu thị tòa nha môn tài chính lớn nhất của triều Đại Thanh lại bắt đầu một ngày mới! Hòa Thân duỗi lưng một chút, đi đến thư phòng vừa nhìn, thấy mọi người đều đã theo chuẩn bị bắt đầu phân công nhau hành động, – Các hạng mục an bài cho đại hội đốc phủ thiên hạ đều đã bắt đầu khởi động. – Nếu không có mệnh lệnh ngừng lại của Hòa Thân, đại hội đốc phủ thiên hạ đã trù bị gần một tháng sẽ bắt đầu theo trình tự trước đó!

Hòa Thân biết bây giờ đã tới thời khắc mấu chốt nhất, nếu đợi nữa, như vậy tất cả tâm huyết của mình đặt vào đại hội này đều như nước chảy về biển đông, bây giờ chính là phái người gọi Lưu Toàn trở về mắng

một trận cũng không có tác dụng gì, bởi vì hắn hiểu rõ Lưu Toàn đối với chuyện đại sự sẽ không dám có chút qua loa, sợ dĩ đến bây giờ còn bất vô âm tín, thì khẳng định là hắn đã làm ầm ĩ một đêm, cũng không có kết quả chuẩn xác, nói không chừng tiểu tử kia bây giờ ngay cả cái chết cũng đã nghĩ đến rồi!

Mặc dù bây giờ có rất nhiều nhân tố không chắc chắn, nhưng căn cứ tình thế trước mắt mà thấy cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Hòa Thân vừa nhìn mọi người bên ngoài ra ra vào vào đang bận rộn khẩn trương mà có trình tự, – Đỗ Tử Kiệt và Tạ Phi Kiếm dựa theo kế hoạch trước đó, đã quản lý quân số một ngàn năm trăm người, trang bị toàn bộ hỏa khí hóa “Trung Hoa đế quốc đệ nhất quân ” bố trí tới vị trí trọng yếu; Lương Kiện suất lĩnh toàn bộ thành viên cảnh vệ đoàn chia làm hai bộ phận sáng tối đã sớm bắt đầu bố phòng ở bên người hắn; Vương Vũ Châu và Liễu Doanh Doanh cũng vào nhập vai theo nhiệm vụ phân công trước cho các nàng.

Phía trước đại sảnh của Chiêm viện vốn dĩ là nơi Càn Long nam tuần triệu kiến đại thần, xử lý quốc sự, bây giờ cũng đã dựa theo bố trí trước đó bố trí cẩn thận một phen, lấy làm hội trường chính của đại hội lần này; Một trăm nữ công hình mẫu từ xưởng dệt nhà họ Tô điều động đến sau khi qua huấn luyện nghiêm khắc, bây giờ làm nhân viên lễ tân của đại hội, dưới sự dẫn dắt của Nhất Thanh bắt đầu tiến vào hội trường. Hòa Thân vừa thấy cứ đợi tiếp có thể gây ra loạn không chừng, đành phải đem tất cả lo lắng và sầu lo đều tạm thời ném lên chín tầng mây, dưới sự thấp tùng của Lương Kiện đi đến cửa lớn của Chiêm viện làm bộ mặt tươi cười đón khách.

Giờ Thìn vừa đến, các đốc phủ vài ngày trước đã đến Nam Kinh bắt đầu lục tục lộ diện. Đầu tiên là một hai người đến. Nhưng không bao lâu sau người càng ngày càng nhiều, ban đầu vẫn là Tổng đốc và tuần phủ, sau đó đến liên bố chính sứ, án sát và tổng đốc đường sông, đường diêm, đường thủy cũng đến, ngoài ra đồng chính ti của mấy tỉnh Vân Nam, Tứ Xuyên và An Huy cũng theo đám người nhốn nháo chen lấn đi vào!

Dựa theo quy định ban đầu, bất cứ ai đến tham gia đại hội phải có thiệp mời của Hòa Thân tự tay viết mới có thể vào bàn, nhưng quy củ này ngay từ đầu đã bị Lương Quảng Tổng đốc Chu Thạch Quân làm hỏng rồi, người này tới sớm, Hòa Thân vừa vào cửa hắn liền lão đảo bước tới, tên lính đứng canh trước cửa giơ tay ngăn cản hắn . Khách khí mời hắn đưa ra thiệp mời. Chu Thạch Quân quay đầu vừa thấy Hòa Thân đứng ở bên cạnh, bước đến cười nói: “Sao? Hòa đại nhân phải chặn giá của ta sao?”

Hòa Thân vừa thấy bộ dáng cao ngạo của hắn trong lòng liền bốc hỏa, nhưng hắn biết bây giờ không phải là lúc cùng hắn phân cao thấp, vì thế khoát tay với tên lính canh gác để cho hắn vào, bèn tiến lên phân phó nói: “Các người cẩn thận một chút, cũng không cần nhất nhất phải kiểm tra toàn bộ thiệp mời của bọn họ!”

Đây lại ngược lại, vốn dĩ còn có một số người muốn tới thử xem. Bọn họ tiến lên liếc nhìn, thấy kiểm tra ra vào không nghiêm khắc như bọn họ tưởng tượng, vì thế mà cũng bắt đầu ngông nghênh đi vào! Hòa Thân vừa mới đầu còn có thể vui vẻ đón chào với mỗi người, vẻ mặt tươi cười, nhưng người đến càng ngày càng nhiều. Đứng ở phía trước cửa nhìn thấy, quả thực chính là một mảnh hải dương ngũ quang thập sắc, màu sắc rực rỡ trên đỉnh đầu của đám quan viên ánh lên trong ánh mặt trời buổi sớm, thật là cảnh tượng tráng lệ tràn đầy màu sắc! Hòa Thân thấy cứ tiếp tục như vậy, sẽ sinh ra đại sự, đừng nói là những người thân phận không rõ ràng trà trộn vào quấy rối. Mà tất cả đều là những người đường đường chính chính cũng không chịu nổi !

Lúc này Nhất Thanh từ bên trong chạy ra, nhìn thấy Hòa Thân liền sốt ruột nói: “Hòa đại ca , vốn ở trong hội trường đã chuẩn bị năm mươi chỗ ngồi đã chật ních, xem ra bây giờ người mới đến một nửa!”

Hòa Thân cười gượng nói: “Vậy chúng ta cũng đừng mở hội nghị bàn tròn, cương quyết bố trí phòng học trường học xong đi đã!”

” Trường học, phòng học gì?” Nhất Thanh vừa nghe lời nói của Hòa Thân có chút không minh bạch, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi han.

“Oa!” Hòa Thân sững sốt, nhất thời hiểu được mình nói lỗ miệng, vì thế cười nói: “Đi! Chúng ta đi xem!” Nói xong dẫn Nhất Thanh chạy tới trước đại sảnh. Lúc trước khi đi, hắn nói với tên lính đứng trước cửa: “Sau khi ta đi. Chỉ cần không có thiệp mời của ta, bất luận kẻ nào cũng không được cho vào!”

Hòa Thân và Nhất Thanh đi vào hội trường nhìn thấy, ở trong đây đã sớm ồn ào, bởi vì trong ấn tượng của những người này còn chưa từng trải qua như ngày hôm nay, chính là lật giở lại kinh, sử, tử, tập mà bọn họ từng đọc qua cũng chưa từng nghe nói đến, cho nên hôm nay vừa đến hội trường liền cảm thấy vô cùng mới mẻ. Bọn họ có khi là bạn tốt, có khi là đồng khoa hoặc là cùng trường, bình thường đều là trời nam đất bắc, rất ít lui tới, bây giờ ở đây vừa thấy mặt, nhất thời nói luôn miệng, vì thế toàn bộ trước đại sảnh Chiêm viện nhất thời đã bị biến thành một cảnh loạn xạ bát nháo.

Hòa Thân và Nhất Thanh thật vất vả mới đổi hội nghị bàn tròn thành bố cục lớp học, lại tạm thời tăng thêm mấy chục chỗ ngồi mới cảm thấy có thể miễn cưỡng dung nạp được đám quan viên còn chưa tới. Trước đó còn chuẩn bị trên bàn mỗi người đặt một cái chức danh, trên đó viết rõ chức vụ và tính danh của người đó, nhưng người tới ngày càng nhiều, hơn nữa trước đó chuẩn bị cũng không được đầy đủ, lại tăng thêm gần một nửa chỗ ngồi, cho nên ngay tại trên bàn chuẩn bị đơn giản một ít trái cây, còn chuẩn bị sách bút để bọn họ ghi chép một số nội dung chủ yếu của hội nghị, còn lại đều giản tiện đi.

Ở vị trí đầu tiên của hội trường là bàn chủ tịch, đó là chuẩn bị cho hần và Doãn Kế Thiện ngồi, phía trên bàn chủ tịch treo một băng zôn lớn màu đỏ, phía trên viết chữ lớn màu vàng “Vì phần vinh giàu mạnh của quốc gia chúng ta, an cư lạc nghiệp của lê dân chúng ta, chúng ta cùng nhau đồng tâm hiệp lực, cùng nhau cố gắng!”

Giờ Tỵ vừa đến, đại hội sẽ khai mạc đúng giờ. Hòa Thân thừa dịp này tiến hành suy nghĩ về mặt lý luận với sáng kiến lần này của hần. Dựa vào kinh nghiệm lần lộn trong quan trường Đại Thanh, hần phát hiện đám quan viên của Mãn Thanh này căn bản không phải ngoan cố như trong tưởng tượng, tuy rằng bọn họ đời đời đều chịu trói buộc của luân lý phong kiến này, nhưng nếu ở trước mặt bọn họ đột nhiên xuất hiện một đồ vật mới, bọn họ cũng sẽ không lập tức nhảy ra phản đối. Bọn họ còn muốn nhìn xem đồ vật mới này có thể mang lại cho bọn họ những lợi ích thực tế gì. Vài năm nay hần ở Nam Kinh giống trống khua chiêng đi ngược lại với tư tưởng, quan niệm của đám quan viên Mãn Thanh. Hơn nữa còn có thể thông suốt, chủ yếu là cách làm của hần có thể mang đến ích lợi kinh tế thật lớn và không gian thu lợi thật lớn cho bọn họ !

Bọn họ bình thường luôn mồm trung với giang sơn xã tắc, trung với Hoàng Thượng, làm quan phải cho dân làm chủ, nhưng vừa móc đến hầu bao của bọn họ thì bọn họ đều quên hết.

Những cái là đạo quân thần, còn có lễ dân, còn có trung hiếu nhân tâm, tất cả đều là tâm địa vô cùng xấu xa! Vì tham ô một chút bạc, bọn họ có thể hao tổn tâm tư, cơ hồ dùng tới tất cả binh sinh học được! Mà bây giờ tất cả những cái mình làm được, cơ hồ có thể làm giàu danh chính ngôn thuận cho bọn họ. Lại không cần mạo hiểm mất đầu xét nhà để đi cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân, lại càng không cần nghĩ cách gia tăng tỉ lệ tiêu hao, chỉ cần dựa theo cách làm của Hòa Thân, nâng đỡ một chút thương nhân trong quần hạt của mình, lấy danh nghĩa quan phủ hoặc là dân gian làm ăn với người nước ngoài, thì bạc sẽ ào ào chảy vào hầu bao của mình, cứ như vậy có thể còn nhanh hơn so với “Mười năm thanh tri phủ. Mười vạn bông tuyết ngân”; Mặt khác còn không kích động dân biến và Hoàng Thượng trách tội! – công khai chia xẻ thành quả cải cách này, bọn quan viên này có sao mà không làm chứ? Bầy ra bạc trắng tinh ai mà không đi kiếm, ai còn quan tâm đến cái hư vô mờ mịt của giang sơn xã tắc nữa chứ?

Lại nói bọn quan viên của Đại Thanh ai chẳng biết nói, Hòa Thân sở dĩ có thể không kiêng nể gì như vậy, sau lưng hần khẳng định có Hoàng Thượng làm chỗ dựa ! Vậy thì bọn họ còn sợ gì, chỉ cần Hòa Thân ra lệnh một tiếng, ngoài giết cha giết vua ra, bọn họ còn có cái gì không dám làm?

Cho nên hôm nay bọn họ vừa đến hội trường, quả thực đều là cao hứng phấn chấn, mặt mày vui vẻ, nếu không có trở ngại bởi nghiêm túc của quan trường và đáng vẻ lễ nghi làm quan. Nói không chừng còn có người hoa chân múa tay vui sướng tại chỗ.

Lưỡng Quảng Tổng đốc Chu Thạch Quân luôn luôn không hợp đàn, vào cửa liền tìm khắp góc ngách hội trường mới tìm được chỗ ngồi không lý tưởng lắm, ngồi lên ghé rồi bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần; Lưỡng Giang Tổng đốc Doãn Kế Thiện cũng đến Chiêm viện trước tiên, đầu tiên là giúp Hòa Thân công việc ở bên ngoài, sau đó cứ dựa theo Hòa Thân bố trí vững vàng ngồi xuống bàn chủ tịch. Bởi vì Lưỡng Giang Tổng đốc là một Tổng đốc quan trọng nhất ở mấy tỉnh phía nam, quyền lực thực tế lớn hơn so với Tổng đốc bình thường, cho nên trừ ngoài Hòa Thân, hần chính là nhân vật được vạn người chú ý, vừa ngồi trên bàn chủ tịch. Chưa kịp uống ngụm trà, bọn quan viên phía dưới đã bắt đầu khúm núm nịnh bợ chào hỏi với hần; có

người thấy đại hội còn chưa chính thức khai mạc. Hòa Thân cũng chưa xuất trưởng, còn lén lút chạy đến trước sân khấu kể tai nói nhỏ với Doãn Kế Thiện!

Hòa Thân vừa thấy giờ Tỵ đã đến, người cũng đã tương đối đầy đủ, liền lập tức hạ lệnh đóng cửa đại môn Chiêm viện. Bây giờ ngoài Lưu Toàn còn chưa có tin tức ra, còn lại tất cả đều chuẩn bị dựa theo yêu cầu trước đó, vì thế dưới sự bảo vệ của lính bảo an Lương Kiện tiến vào hội trường đại hội. – Nhìn nhiều mệnh quan triều đình như vậy cùng tụ tập dưới một mái nhà, lại đến đây theo ý muốn của mình, hơn nữa còn quy củ, vui lòng phục tùng như nô bộc, Hòa Thân trong lòng nhất thời kích động, hư vinh trong lòng cũng đạt đến thỏa mãn cực lớn!

Doãn Kế Thiện được bố trí phát biểu đầu tiên, Hòa Thân chủ yếu là muốn hắn nói vài câu may mắn, cho bọn đốc phủ uống một liều thuốc an thần, làm cho mọi người biết đương nhiệm quân cơ đại thần kiêm hộ bộ tả thị lang, quyền thế long trời lở đất Lương Giang Tổng đốc Doãn Kế Thiện cũng thân thiết với Hòa Thân ta, đại hội đốc phủ thiên hạ này cũng có hắn tham dự trong đó! – Ý tứ chính là “Các người an tâm thoải mái dưới sự dẫn dắt của ta chạy đi lên, nếu không, ngay cả thân gia của Hoàng Thượng đã ở một bên phát cỡ hò reo cho ta rồi!”

Còn không nói, Doãn Kế Thiện thật đúng là thật sự có tài, thấy Hòa Thân mới vừa vào ngồi, liền nhìn xuống phía dưới, thấy ngồi trên ghế đã tới trăm phần trăm rồi, vì thế gật đầu với Hòa Thân một cái, xoay người khoát tay hướng về phía dưới, mọi người liền lập tức im lặng. Doãn Kế Thiện vừa thấy mọi người thật đúng là nể mặt hắn, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên ôn hòa: “Các vị đồng nghiệp, hôm nay mọi người chúng ta cùng nhau tụ tập dưới một mái nhà, cùng bàn bạc việc lớn của đất nước, Doãn Kế Thiện ta vô cùng vui mừng! Các vị đều biết, từ Hòa Thân Hòa đại nhân nhận chức đại thần tài chính ngự trước hoàng đế Đại Thanh tới nay, với Hoàng Thượng vẫn luôn trung thành và tận tâm, vì giang sơn xã tắc Đại Thanh chúng ta đều một lòng cùng tận tụy! Sau khi Hòa đại nhân tiền nhiệm thông qua các con đường đã đem hết toàn lực vì nước mưu tài, gia tăng tài chính cho quốc khố, công lao to lớn của hắn mọi người đều biết, công lao hiển hách đó là rõ như ban ngày!

Tuy rằng bây giờ thu vào của hộ bộ tăng mấy lần so với trước kia, nhưng hai năm này gió lửa biên cương liên tiếp; mầm hoạn bộc phát, hoạt động của Bạch Liên giáo, Thiên địa hội, Thiên lý hội hung hăng ngang ngược, Hoàng Hà, Trường Giang nhiều lần sông tràn thành họa, – tài chính của quốc khố của Đại Thanh chúng ta vài năm nay chỉ cũng nhiều lên, cho nên lấy thu vào của chúng ta bây giờ căn bản không thể ứng phó với cục diện xuất hiện sau này! Vì tiến thêm một bước nâng cao thu nhập của quốc khố chúng ta, vì sau này có thể sáng tạo cho Hoàng Thượng một Càn Long thịnh thế càng thêm phần vinh hưng thịnh, Hòa đại nhân và ta mời các vị đến Nam Kinh, mấy ngày kế tiếp, hy vọng và các vị hiến kế, chúng ta tranh thủ có thể thương lượng ra một cách tốt của lợi thế cho Hoàng Thượng, mưu lợi cho dân chúng! – Mọi người có đồng ý không?”

Lời của Doãn Kế Thiện vừa ra khỏi miệng, dưới khán đài vỗ tay sấm dậy, tiếp theo là tiếng trầm trồ khen ngợi.

Hòa Thân vừa nghe Doãn Kế Thiện này đánh giá mình không thấp, đây cũng không nghi ngờ là đưa một tín hiệu chính xác cho các vị quan viên dưới đài, đó chính là Hòa Thân hắn trung thành vì nước, mọi người hãy đi cùng hắn về phía trước, ngoài thăng quan phát tài ra, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì!

“Hay là Doãn Kế Thiện này toàn tâm toàn ý giúp mình?” Hòa Thân nghĩ đến đây, trong lòng thấy kích động, vừa thấy tất cả mọi người dưới đài với ánh mắt chờ đợi nhìn hắn, vì thế cũng giống như Doãn Kế Thiện, đầu tiên là khuấy động tinh thần mọi người, sau đó liền chuyển vào chủ đề chính, đó chính là công bố với mọi người Quy định tạm thời về nộp thuế ngoại thương .

Hòa Thân ở đại học được học chính là chuyên ngành quản lý kinh tế, cho nên về pháp luật kinh tế thao tác cực kỳ nhanh nhạy. Trước kia đối với thu thuế ngoại thương đều là đốc phủ các tỉnh tự định, không có tiêu chuẩn thống nhất, hơn nữa cũng không có quy định tỉ lệ nộp lên trên quốc khố và nếu ngoại thương không nộp thuế thì xử lý như thế nào, cho nên quản lý ở phương diện này cực kỳ hỗn loạn, căn bản không thích hợp với kinh tế xã hội phần vinh hiện nay.

Các thương nhân của nước này nộp thuế như thế nào trong luật pháp Đại Thanh đã sớm có các loại quy định, tuy rằng trăm ngàn chỗ hở, nhưng dù sao cũng là có cơ sở luật pháp, lần này chủ yếu là một biện

pháp thử nghiệm nhằm vào ngoại thương, trong quá trình thực hiện sẽ dần dần trưởng thành, sau khi sửa đổi mới có thể thi hành toàn diện.

Hòa Thân giới thiệu xong một số tình hình này, chỉ thấy Nhất Thanh dẫn dắt một trăm nhân viên lễ tân bắt đầu phân phát cho từng người tài liệu đã in trước đó, chủ yếu là làm cho mọi người làm quen một chút, nếu có ý kiến gì và đề nghị đều có thể nói ra tại đó, sau đó tập hợp tất cả các ý kiến, chờ đến khi quy định chính thức ban bố sẽ đưa những ý kiến đó vào. Thật ra cũng chính là một trình tự, Hòa Thân cũng không cho bọn họ có đủ thời gian thảo luận, bởi vì Hòa Thân biết nhất là trong trường hợp này, nếu bàn đến dân chủ, thì thật là rất nguy hiểm, bởi vì không có một chút ràng buộc và kinh sợ, mọi người đều là đại quan biên giới, nói bọn họ đầy bụng kinh luân, cũng không sai, một khi ở đây tranh cãi ầm ĩ lên, hậu quả liền có thể nghĩ đến!

Chờ Nhất Thanh chỉ huy các nhân viên lễ tân phát xong bản thảo Quy định tạm thời về nộp thuế ngoại thương, tiếp theo Hòa Thân liền tung quả “Bom” thứ nhất của hắn!

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOo—

138. Chương 138: Đó Là Hoàng Thượng.

Nhìn đường đường là đại quan biên giới của triều đình Mãn Thanh đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên với biện pháp thi hành thu thuế ngoại thương, thậm chí còn có rung đùi đắc ý cảm thán vật đổi sao dời, xưa đâu bằng nay, trong lòng Hòa Thân nhất thời liền cảm thấy một trận bi ai không hiểu. Hắn đã đi đến thế giới của ba trăm năm trước, hơn nửa ngày đầu tiên sau khi xuyên qua đã thể sẽ dựa vào cố gắng của chính mình để thay đổi thế giới này, như vậy đối mặt với một đám người gần như nửa dã man, nửa ngu muội, hắn đương nhiên phải nói một cái gì đó!

Nguyên nhân triều Thanh suy tàn đương nhiên ở nhiều phương diện, nhưng trong đó chủ yếu cũng chính là bọn họ có lối suy nghĩ thủ cựu, điên cuồng chống lại một số tư tưởng tiên bộ của người Hán, quen với hoàng đế là chủ tử thậm chí toàn bộ tập đoàn thống trị mù quáng tự đại, bế quan toả cảng. Khi toàn bộ thế giới phương Tây đều đã tiến vào chủ nghĩa tư bản lần đầu tiên phát triển vượt bậc, hoàng đế Càn Long của Mãn Thanh này còn đang một lòng muốn hoàn thiện võ công thập toàn của mình, làm một lão nhân thập toàn từ xưa đến nay!

Nếu lúc này giai cấp thống trị của Trung Quốc, chính xác ra Hoàng đế Mãn Thanh có thể có một loại nguy cơ cảm, thậm chí có thể sinh ra một dã tâm mù quáng tự đại, có thể tích cực duy trì liên hệ chặt chẽ cùng thế giới, tiến tới có thể tiến hành cải cách triệt để trước Nhật Bản, như vậy một trăm năm sau có thể tránh được một trang cực kỳ bi thảm trong lịch sử Trung Quốc, nói không chừng chúa tể toàn bộ thế giới chính là Trung Quốc!

Nghĩ đến đây, Hòa Thân một trận kích động: “Ta bây giờ đối mặt chính là tất cả người thống trị thực tế của vương triều Thanh, tuy nói trên danh nghĩa bọn họ đều là nô tài của Hoàng Thượng Mãn Thanh, nhưng trên thực tế bọn họ mới là người thống trị đích thực của quốc gia, nếu có thể nắm giữ quan viên nhất nhị phẩm thay triều đình thi hành chính lệnh ở trong lòng bàn tay của mình, như vậy sau này cho dù Càn Long còn muốn bế quan toả cảng, như vậy bước tiến của lịch sử cũng không phải một mình hắn có thể khống chế được!”

Phóng tầm mắt ra thế giới, xưng bá toàn cầu, đối với đám người này mà nói căn bản là đàn gảy tai trâu, ở trong mắt bọn họ, trong gầm trời này ngoài vương triều Đại Thanh. Bất cứ quốc gia nào trên thế giới đều là man di! – Đi đến vùng đất khai hoang có chút hoang dã đó. Bọn họ nào được nhàn hạ thoải mái? Bây giờ mang đến cho bọn họ uy hiếp chỉ như lửa xém long mày; với bọn họ mà nói, cũng chỉ có phú quý và tận hưởng lạc thú trước mắt bọn họ là quan trọng nhất, nếu đột nhiên phát sinh một chút gì có thể làm

cho bọn họ mất đi những cái hiện có, như vậy bọn họ mới có thể bình tĩnh, nói không chừng còn có thể tay cầm nhau đứng lên liều mạng!

Hòa Thân nghĩ đến đây, nhướn mày lên liền đã có chú ý, hắn nhìn Doãn Kế Thiện ngồi ở bên cạnh cười ha hả, sau đó nói với những người ở dưới đài: “Các vị đại nhân, còn có một đại sự ta không thể không nói rõ với mọi người! – Một tháng trước quốc vương Ấn Độ phái Đại tướng quân của bọn họ ‘Vị Tây Thành’ đã bắt đầu tiếp giáp biên thủy trọng trấn ‘Hỉ Bác Lộ’ ở biên giới Đại Thanh chúng ta tập kết trọng binh...”

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Hòa Thân. Khi hắn mới vừa nói ra một nửa tin tức nửa thật nửa giả này, dưới đài nhất thời một trận xôn xao!

Doãn Kế Thiện là quân cơ đại thần, lại là thân tín của Càn Long, cơ hồ mỗi ngày đều có tin tức về Tử Cấm thành Bắc Kinh, chiến sự biên cương trọng đại như thế mà sao hắn không biết chút nào, tin tức của Hòa Thân là từ đâu tới? Nhưng Doãn Kế Thiện đã có chú ý của hắn, tuy rằng khả nghi dâng đầy trong lòng. Nhưng lại giữ thần sắc bình tĩnh giống với những người dưới đài, ánh mắt kinh ngạc nhìn Hòa Thân, chờ mong câu dưới của hắn.

“Hòa đại nhân, chẳng lẽ lũ quỷ Ấn Độ lại muốn xâm phạm Tây Tạng của nước ta phải không?” Dưới đài có mấy quan viên đỉnh mũ gắn ngọc bích đứng lên chấp tay hỏi Hòa Thân.

Người này chính là Vân Quý Tổng đốc Tôn Sĩ Quyết. Bởi vì Càn Long nhiều năm qua vẫn phản đối với Tây Tạng dụng binh, Tây Tạng cũng vẫn do Đạt Lai khống chế được, mỗi khi có hành động quân sự liên quan đến Tây Tạng, lệ thường nhiều năm đều là do Vân Quý Tổng đốc cống hiến sức lực. Bây giờ vừa nghe nói Ấn Độ lại gây hấn ở vùng Tây Tạng, nghe khẩu khí của Hòa Thân, việc này còn có nguy hiểm mở rộng thêm một bước. Cho nên này Tôn Sĩ Quyết khi nhậm chức Vân Quý Tổng đốc là cái đầu tiên ngồi không yên!

Hòa Thân vừa thấy Tôn Sĩ Quyết, cười nói: “Tôn đại nhân, chẳng lẽ nửa năm trước tin tức Tế Sâm tướng quân thảm bại ở Hỉ Bác Lộ chẳng lẽ ngài không biết? – Ba vạn đại quân của Tế Sâm tướng quân bị một ngàn năm trăm bọn quỷ Ấn Độ đánh cho hoa rơi nước chảy, toàn quân hầu như bị tiêu diệt, Phúc Khang An đại soái chính là vì thế mà bị bệnh!”

“Lợi hại như vậy! Chẳng lẽ lũ quỷ Ấn Độ có tà thuật phải không?”

“Ngay cả Phúc đại soái cũng bị bệnh, thật sự là bất khả tư nghị!”

“Vậy phải mau tìm cách có thể phá tà thuật của bọn họ, bằng không cứ như vậy thì...”

“Vậy phải điều tra rõ lũ quỷ Ấn Độ sử dụng tà thuật gì...”

Hòa Thân vừa thấy được rồi, không để cho bọn họ tiếp tục nói bậy nữa. Lại tiếp tục sẽ có người đề nghị dùng kinh nguyệt của đàn bà và nước tiểu đồng tử trước trận hai quân, vì thế họ khan một tiếng. Lớn tiếng nói: “Ấn Độ mơ ước đã lâu với Tây Tạng chúng ta, đây là chuyện mọi người đều biết, nhưng bây giờ căn cứ vào tình hình của các phương diện, đích ngắm của Ấn Độ lần này không chỉ có riêng Tây Tạng! – Bọn họ lần này muốn là toàn bộ Đại Thanh của chúng ta!”

Lời vừa nói ra không thể nghi ngờ lại là một quả bom lớn! Hòa Thân tuy rằng có thể được coi là ăn nói lung tung, nhưng những người dưới đài không cho rằng như vậy! Một quan to nhất phẩm nắm trong tay toàn bộ tài chính của Đại Triều Thanh, người tâm phúc thứ nhất của đương kim Càn Long, ở trong mắt bọn họ Hòa Thân nói không chừng nắm giữ được bao nhiêu bí mật của triều đình?

Hòa Thân vừa thấy thời khắc quan trọng đã đến, ít ra những người này đã sinh ra tâm lý khủng hoảng, lại nghĩ tới kiếp trước ở trong một tư liệu lịch sử nhìn thấy công sứ ở nước Nga, Tổng đốc Băng-la-đét Macartney trở về nước sau khi dẫn đoàn phỏng vấn Trung Quốc.

Một câu nói trong trong bản du ký, vì thế liền tạm thời bịa đặt một chút, quốc vương Ấn Độ phái Đại tướng quân Vị Tây Thành khi sắp đi đã nói với quốc vương cả bọn họ một câu – hắn nói ‘tầm mắt người thống trị Triều Thanh chúng ta như hạt đậu, chỉ biết là phòng ngừa tiến bộ trí lực của nhân dân; dân tộc Mãn Châu Tác-ta từ khi nhập quan tới nay, ít nhất ở trong 150 dặm, trạng thái sinh tồn của nhân dân không có cải thiện, không có đi lên, hoặc là nói ngược lại rút lui càng xác thực, – Trên thực tế người thống trị Mãn

Thanh biến dân chúng và quan viên thành người bán dã man! Một đế quốc chuyên chế, mấy trăm năm đều không có tiến bộ, một quốc gia không tiến thì lui, cuối cùng cũng rơi vào trạng thái sa đọa và nghèo khó! Triều Thanh bất quá là một người khổng lồ chân đất, chỉ cần chúng ta lay nhẹ là có thể đổ trên mặt đất! – Bởi vậy có thể thấy được, Ấn Độ lần này xuất binh đích nhắm chính là toàn bộ Trung Quốc chúng ta! Ở sau lưng Ấn Độ chính là các quốc gia phương Tây, cho nên toàn bộ thế giới hiện tại đều như hổ rình mồi với Đại Thanh chúng ta, chúng ta nếu không nghĩ biện pháp, sớm hay muộn sẽ biến thành vong quốc nô lệ của người ta...”

Lúc này đột nhiên chỉ thấy một quan viên có đỉnh mũ màu đỏ từ trong góc dưới đài đứng lên, lớn tiếng nói: “Hòa đại nhân . Người ở đây tà thuyết mê hoặc người khác. Tùy ý chửi bới triều đình Đại Thanh ta, chẳng lẽ không sợ Hoàng Thượng trị người tội loạn quốc ?”

Hòa Thân đang chậm rãi mà nói, lập tức bị người ngắt quãng , trong lòng vô cùng mất hứng, nhưng vừa thấy mũ của quan viên kia cũng là quan to nhất phẩm, tuy nói bây giờ đang cao hứng, nhưng hấn luôn luôn ôn hòa, cho dù ở trong trường hợp tương đương với nhất ngôn cửu đỉnh Hòa Thân cũng không muốn làm loạn nơi này, vì thế cười nói: “Vị đại nhân này ngài là..”

“Ta chính là Trực Lệ Tổng đốc vừa mới được Hoàng Thượng xuống chỉ nhậm mệnh __ Người là quan to triều đình quan trọng như vậy cũng không biết rõ?”

Hòa Thân ngó người, bọn họ đều muốn nhìn xem Trực Lệ Tổng đốc này vừa mới nhậm chức công nhiên xem thường và khiêu khích người có quyền thế lớn nhất, tiền đồ tốt nhất.

Nhất thời một khung cảnh yên tĩnh trong toàn bộ đại sảnh, hàng trăm ánh mắt đều nhìn chằm chằm Trực Lệ Tổng đốc thoát nhìn không một chút hoảng hốt hay dùng ánh mắt xin chỉ thị nhìn Hòa Thân . ý tứ nói “Có cần bắt lại không?”.

Hòa Thân đương nhiên không thể làm như vậy, nháy mắt với Lương Kiện, ý tứ nói “Đừng thiếu kiên nhẫn như vậy , lui sang một bên nghe ta phân phó!” Sau đó giống như một thầy dạy khi ở trên lớp học giảng bài đột nhiên gặp một đệ tử nghịch ngợm gây sự . Chậm rãi từ trên đài chủ tịch đi xuống dưới, cười nói: “Nhậm mệnh Trực Lệ Tổng đốc kia chẳng qua là một lúc sai lầm của Hoàng Thượng, có cái gì ngạc nhiên chứ? Đừng nói ta không biết, chính là bản thân người chỉ sợ cũng vị tất có được tin tức trước? – Nhưng ta thật muốn hỏi vị Tổng đốc đại nhân vừa mới tiền nhiệm, Hòa Thân ta tà thuyết mê hoặc người khác như thế nào, chửi bới triều đình như thế nào? ”

Vị Trực Lệ Tổng đốc kia thần sắc hoảng sợ, dáng người cao to phản chiếu ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, thần thái sáng láng, căn bản là không có một chút bộ dáng thỏa hiệp, ngược lại ở trên người hấn còn có vẻ tự tin và thông dong mà ở trên người các quan viên khác đều không nhìn thấy!

Hòa Thân ở trong lòng cũng là âm thầm khâm phục, hấn thật sự thật không ngờ ở dưới Càn Long triều Đại Thanh còn có quan viên khí chất phi phàm như thế .

Chỉ thấy Trực Lệ Tổng đốc nói: “ Thất bại của chiến dịch nho nhỏ, tới rồi miệng người liền biến thành đại họa long trời uy hiếp giang sơn xã tắc; Người một câu nói Tác-ta, một câu nói người dã man. Chẳng lẽ còn không phải là tà thuyết mê hoặc người khác, còn không phải là chửi bới triều đình?”

Hòa Thân vừa thấy người này thật đúng là người dũng cảm. Nghĩ thầm,rằng: “Dựa vào trải qua hai thời làm người của ta, dựa vào thời gian ba bốn năm rong ruổi trong trường Đại học của thế kỷ hai mươi mốt, ta cũng không tin không giáo huấn được các đại thần phong kiến quan liêu các người!” Vì thế cắn răng dậm chân một cái liền muốn khẩu chiến với Trực Lệ Tổng đốc này .

Đúng lúc này, bỗng nhiên nghe được ngoài cửa một tiếng bước chân dồn dập, Ngay sau đó cánh cửa Đại sảnh đã bị mở, một người đầu đầy mồ hôi xông vào.

Lẽ ra hội nghị quan trọng như thế, theo quy cách có thể nói giống với hội triều của hoàng đế cử hành ở điện Kim Loan, ai có thể to gan lớn mật như vậy xông vào !

Hòa Thân cũng sửng sốt, trong lòng nghĩ các người làm công tác bảo vệ an toàn như thế nào? hấn vừa định đứng lên phát hỏa, nhưng chờ người nọ vào phòng, nhìn kỹ hóa ra là Lưu Toàn .

Hòa Thân ở trong lòng mắng: “Cái thằng nhóc này, đi con mẹ ngươi đâu vậy, sao bây giờ mới đến?” Nhưng vừa thấy trên mặt Lưu Toàn lộ ra vẻ kinh hoàng, Hòa Thân trong lòng nhất thời căng thẳng: “Lưu Toàn ban đêm ngày hôm qua phải đi tìm hiểu tung tích của Càn Long , cho đến bây giờ mới trở về, chẳng lẽ hắn đã nắm được tin tình báo chuẩn xác, nắm giữ hành tung của Càn Long ?”

Chỉ thấy Lưu Toàn căn bản không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, mà vội vàng xuyên qua một loạt chỗ ngồi, vòng qua một đám đại quan biên giới đang nghen hóng nhìn trần trời, lập tức tiến đến bàn chủ tịch , tiến đến bên tai Hòa Thân, chiến Run rẩy nói: “Lão gia... lão gia,đó... đó chính là Hoàng Thượng!”

Hòa Thân sửng sốt: “Hoàng Thượng? – Ai là Hoàng Thượng?”

” Ông ấy... ông ấy chính là Hoàng Thượng!” Lưu Toàn nói xong lấy tay chỉ Trực Lệ Tổng đốc.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

139. Chương 139: Bạch Liên Giáo Chủ.

Hòa Thân vừa nghe Lưu Toàn nói Trực Lệ Tổng đốc đứng ở trước mặt hắn, lập tức từ trên ghế đứng lên, há miệng mấy lần mà chưa nói được. Bình thường toàn ảo tưởng cùng Càn Long vui vẻ làm một trận, còn đặt một cái tên mỹ miều là “PK Càn Long ”, nhưng bây giờ Càn Long lập tức liền đứng ở trước mắt mình, thật làm cho hắn thật sự không biết phải làm sao !

Nhưng Hòa Thân biết tin tức của Lưu Toàn kia khẳng định đáng tin cậy, trừ phi tiểu tử này không muốn sống, hoặc là thần kinh có vấn đề gì thì hắn mới dám lấy đó làm trò đùa! Tuy rằng Lưu Toàn và Hòa Thân ở đó thì thâm, một số người ngồi hàng trước thì nhìn thấy có chút kỳ quái trong đó, bèn truyền lại với người phía sau, chỉ một lát, toàn những tiếng xì xèo khe khẽ trong đại sảnh!

Hòa Thân vừa định hạ lệnh áp dụng hành động, nhưng nghĩ lại đành bình tĩnh : “– Càn Long ngươi có thể giả bộ với ta , không làm rõ thân phận của ngươi mà dám vênh râu trừng mắt với ta, Hòa Thân ta cũng hà tất phải khách khí với ngươi! Bây giờ dù sao ngươi cũng đã nhảy tới lòng bàn tay của ta , dù thế nào cũng đều được, ngươi không động đến ta, ta cũng không đắc tội với ngươi; Nếu nói ngược lại, ngươi nếu dám cùng lão tử đùa giỡn trò ngốc của ngươi , phát cái tính chó của hoàng đế ngươi, Hòa Thân ta cũng không ngồi yên, nếu thật sự không được ta ra lệnh một tiếng bắt sống ngươi, đến lúc đó xem ai có thể hại được ai!” Nghĩ đến đây, Hòa Thân nháy mắt với Lưu Toàn, nhỏ giọng nói: “Bây giờ chúng ta không sợ gì cả, phía dưới đang nhìn ngươi !”

Lưu Toàn gật đầu một cái với Hòa Thân, ý là “Lão gia ngài cứ yên tâm đi”, sau đó xoay người mà đi!

Tuy bọn quan viên phía dưới không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng Doãn Kế Thiện an vị ở bên cạnh Hòa Thân thì không thể không biết, Hòa Thân xoay mặt lại nhìn thấy Doãn Kế Thiện vẫn vững như núi Thái Sơn, đối với chuyện vừa rồi dường như là không quan tâm, giống như Lưu Toàn không xuất hiện vậy! Hòa Thân thầm nghĩ: “Được... ngươi thật là lợi hại! Vậy chúng ta chờ xem!”

Lúc này cái kia Trực Lệ Tổng đốc ngoảnh mặt làm ngơ chuyện Hòa Thân thì thâm to nhỏ. một lòng một dạ chờ Hòa Thân phóng ngựa đi qua! Hòa Thân nghĩ thầm,rằng: “Vậy anh em ta hôm nay quyết phân cao thấp, ta thật muốn xem Càn Long ngươi xưng là ‘Pháp Thiên long vận thành tâm sớm giác ngộ thể nguyên lập cực phu văn phần võ khâm minh hiếu từ thần thánh hoàng đế’ có gì đặc biệt hơn người!”

Đúng lúc này, chợt nghe ngoài cửa một tiếng kêu to: “Thành thân vương giá lâm – ”

Nếu nói người trước mặt Hòa Thân này là Càn Long , đích xác là không ai biết, nhưng tiếng hô ở cửa kia, người trong đại sảnh nghe được rất rõ ràng rành mạch. – Thành thân vương tự nhiên cũng tới tham gia đại hội đốc phủ thiên hạ này !

Mọi người đầu tiên là cả kinh, còn chưa kịp phản ứng tham kiến Vương gia như thế nào, chỉ thấy lão Thập nhất Thành thân vương Ngung Tinh từ bên ngoài vênh vào tự đắc đi vào, ở phía sau hắn còn đi theo vài tên thị vệ đại nội mặc hoàng mã quái. Sau đó mọi người còn nghe được từng trận tiếng vó ngựa vang lên trên đường cái, Ngay sau đó tiếng hò hét và binh khí va chạm nhau của đội ngũ hành quân vang lên thành từng chập! Chiêm viện vốn dĩ là một nơi yên tĩnh hiền hòa, bây giờ lập tức bị một bầu không khí chém giết bao phủ!

Chỉ thấy Ngung Tinh bước nhanh đi vào trước đài chủ tịch, đầu tiên là cười với Hòa Thân, đồng thời làm mặt cười chào hỏi Doãn Kế Thiện, sau đó quay người lại lập tức chính là một bộ dáng hung thần ác sát, mà cái tên Trục Lệ Tổng đốc bị hoài nghi là Càn Long kia! Có lẽ hắn cũng không dự đoán được tình hình đột nhiên phát sinh trước mắt. Cũng có thể là thân phận của hắn sắp bị vạch trần, nhưng trong lòng hắn rất cuộc suy nghĩ cái gì, bây giờ ai cũng không biết được!

Đám quan viên dưới đài vừa thấy liền biết Ngung Tinh khẳng định mang theo thánh chỉ tới, bằng không những người này đều là mệnh quan triều đình. trong đó tám chín phần mười đều là quan nhất nhĩ phẩm, bình thường chính là ở Bắc Kinh, Ngung Tinh thấy bọn họ cũng là lôi kéo hết sức, nào có vẻ không coi ai ra gì, cao cao tại thượng như bây giờ. Đám quan này của triều Thanh từ ngày đầu tiên xuất sĩ liền dưỡng thành trạng thái khom lưng, mà cũng từ ngày đó cũng đồng thời luyện thành một cái đầu gối tốt. vừa thấy bộ dáng Ngung Tinh vênh vào hung hăng, câu tiếp theo khẳng định chính là “Thánh chỉ đến” hoặc là “Chỉ dụ”, vì thế đám quan viên dưới đài này tám chín phần mười là bắt đầu đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, quỳ đầu gối xuống tiếp chỉ.

Ngung Tinh cười lạnh một tiếng, lớn tiếng quát đám quan viên dưới đài: “Theo tin tức tin cậy nhất, giáo chủ Bạch Liên giáo Vương Thông Nhi năm ngày trước giết chết Tổng đốc Trục Lệ Nhạc Chung Kỳ trong nhà, sau đó hắn mạo danh Tổng đốc tước nã!” nói tới đây hắn nhìn người đứng giữa đại sảnh chính là con mồi của hắn. Bèn chỉ tay lớn tiếng nói: “Hắn chính là giáo chủ Bạch Liên giáo Vương Thông Nhi, người giết chết Nhạc Chung Kỳ! – Người đâu, lập tức bắt cho ta!”

Hòa Thân vừa nghe vậy, Trong lòng kêu thầm: “Nguy hiểm thật, nếu ta sớm động thủ một bước, suýt nữa đã làm hỏng đại sự rồi! – Lưu Toàn ơi, Lưu Toàn, chờ xong việc, ta sẽ trị người tội tung tin vịt”

“Trục Lệ Tổng đốc sợ tới mức mặt biến sắc, không đợi hắn tiến lên trả lời giải thích, thị vệ ở phía sau Ngung Tinh liền như lang như hổ vọt lên.” Trục Lệ Tổng đốc bước nhanh như bay chạy đến chỗ ngồi vừa rời của mình, xoay người giơ tay sờ dưới ngăn bàn; xem ra là muốn lấy ra một vật có thể chứng minh cho thân phận của hắn, không ngờ hắn giơ tay vừa sờ, đột nhiên đụng thấy một quyển sách, vừa cầm đến trong tay, chỉ thấy trên bìa ngoài màu nâu nhạt rõ ràng viết năm chữ to “Huyền nương Thánh mẫu kinh”, nhất thời liền sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Lúc này vài tên thị vệ kia cũng đã tới trước mặt hắn, liền giơ tay đoạt lấy quyển sách, nhìn lướt qua, giơ quyển sách lên không trung, la lớn: “Người này chính là giáo chủ Bạch Liên giáo Vương Thông Nhi, bộ Huyền nương thánh mẫu kinh này chính là chứng minh! – Bắt!”

Đám quan viên ngồi ở phía trước nhìn kỹ, trên người của người vừa rời luôn mồm xưng là Trục Lệ Tổng đốc lại mang theo kinh điển truyền giáo của Bạch Liên giáo, nhất thời liền sợ tới mức hồn phi phách tán. Bởi vì mấy năm nay Bạch Liên giáo hoạt động hung hăng ngang ngược, các nơi khởi nghĩa lớn nhỏ tràn lan nếu truy cứu kỹ ra, đa phần đều có chút quan hệ đến Bạch Liên giáo, cho nên bọn quan viên của triều Thanh này đối với Bạch liên giáo kia có thể nói là rất quen thuộc!

– Huyền nương thánh mẫu kinh và Kkim khóa hồng dương đại sách, Trần quốc định thể tam dương lịch, Di Lạc tụng, Ứng kiếp kinh là năm tác phẩm kinh điển tuyệt thế truyền giáo lớn của Bạch Liên giáo! Nghe nói ngũ đại giáo chủ của Bạch Liên giáo mỗi người tùy thân mang theo một bộ, nhưng bây giờ lại tìm thấy trên người của người giả mạo Trục Lệ Tổng đốc, xem ra người này nhất định chính là giáo chủ của Bạch Liên giáo, – Không thể nghi ngờ đó chính là đại phản tặc Vương Thông Nhi mà triều đình truy nã mười mấy năm đều không có kết quả!

Bạch Liên giáo đưa ra khẩu hiệu chính là “Sát Tác-ta, tru cầu quan; đổi Càn Khôn, tạo thế giới”, cho nên vô luận người là ai, chỉ cần là trên đầu người có mũ miện lông công của Mãn Thanh, đều là kẻ thù bất cộng đái thiên của Bạch Liên giáo, tương lai đều sẽ biến thành quỷ dưới đao của bọn họ, cho nên sau khi Gia Khánh trấn áp Bạch Liên giáo, quan viên Mãn Thanh có thể cùng chung mối thù, anh dũng giết địch, đây có lẽ chính là một nguyên nhân trực tiếp nhất trong đó! Bây giờ giáo chủ Vương Thông Nhi của Bạch Liên

giáo mặc dù xuất hiện trong nha môn tài chính lớn nhất của triều Đại Thanh, vài ngày trước hắn còn giết chết Tổng đốc Trục Lệ gần kinh đô , đó chính là tội phạm cuối cùng quan trọng của triều đình! Bây giờ Thành thân vương đã phụng chỉ đến tróc nã, nếu ở kết quả này còn không mau chóng cho thấy lập trường chính trị kiên định của mình, thì sau này đừng nói là thăng quan phát tài, làm không tốt còn có thể bị Thành thân vương bắt lại , vì thế trong đại sảnh là một cảnh hỗn loạn!

Đám quan trong triều đình này đại đa số đều là quan văn trời gà không chặt, lúc này đối mặt cường địch tuy rằng thúc thủ vô sách, nhưng vẫn phải thối lui sang một bên hò hét trợ uy dũng khí , vì thế đám quan văn không thể ra tay này liền lui về phía sau đại sảnh , tạm thời hợp thành một đội cổ động viên, tụ lại một chỗ cùng hô lên: “Tróc nã phản tặc Bạch Liên giáo, không cho hắn trốn thoát – ”

“Chúng ta liều mạng với hắn, Vương Thông Nhi thật là to gan lớn mật, lại đang phát khùng, mọi người cùng xông lên!”

” Sau khi bắt được nhất định phải cho hắn thiên đao vạn quả! ”

Trong đám quan viên này có người xuất thân võ tướng, tuy làm quan to, nhưng có rèn luyện gân cốt , vừa thấy giáo chủ Bạch Liên giáo tự nhiên tìm tới cửa ! Bình tĩnh lại một chút, cử quan phục bên ngoài , đặt mũ ở trên bàn, sau đó chen vào trong đám người duy trì trạng thái nóng lòng muốn thử; mà một số người tính tình nóng nảy, còn cởi quần áo ném mũ, giơ tay kéo một băng ghế ở bên cạnh đứng lên đập! – Toàn bộ trong đại sảnh nhất thời biến thành một cảnh hỗn loạn!

Cái tên bị Ngung Tinh gọi là Vương Thông Nhi cũng thật sự có tài, không đợi mọi người tới gần, thân hình nhoáng lên một cái, hai chân bay lên đá đổ mấy cái bàn bên cạnh để chặn đường mọi người , sau đó tung người về phía trước tới bên dưới đài chủ tịch, bứt cái mũ trên đầu ném về bên cạnh, hướng về phía Doãn Kế Thiện quát: “Doãn Kế Thiện , ngươi còn ngây ra đó làm gì?”

Doãn Kế Thiện đã sớm bị cảnh trước mắt làm cho sợ ngây người, vừa nghe lời này, nhất thời cũng tỉnh lại, lúc này cũng bất chấp thể diện, thả người nhảy tới trên bàn chủ tịch , đem hết khí lực toàn thân hô to một tiếng: “Tất cả mọi người dừng tay cho ta, đây chính là Hoàng Thượng... là chủ tử của chúng ta... Hoàng Thượng Càn Long !”

Hắn vừa hô nhưng cũng không vội vàng, làm cho đám người đều ngây ngẩn cả người!

Bởi vì tất cả mọi người biết Doãn Kế Thiện không dễ dàng đùa giỡn với người khác, bình thường nói chuyện cũng là chắc như đinh đóng cột, nói một là một hai là hai; Vừa nghe hắn nói vừa rồi là giả mạo Tổng đốc Trục Lệ , bây giờ lại bị Thập nhất gia cho là giáo chủ Bạch Liên giáo, làm cho bọn họ bị tình hình trước mắt làm cho hồ đồ! Đường đường Vương gia tự mình dẫn người đến Nam Kinh tróc nã giáo chủ Bạch Liên giáo, đây vốn dĩ còn có một chút mơ hồ, nhưng người giả mạo Trục Lệ Tổng đốc, hơn nữa trên người còn có kinh thư tuyệt thế của Bạch Liên giáo lại là đương kim Hoàng Thượng, đây là đánh chết bọn họ, bọn họ cũng không thể tin được .

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

140. Chương 140: Giết Cha Giết Vua.

Doãn Kế Thiện vừa thấy tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, biết đó là một thời cơ tốt xoay chuyển cục diện trước mắt, vội vàng từ trên bàn đi xuống, cung kính quỳ rạp xuống đất, trong miệng lớn tiếng nói: ” Tham kiến Hoàng Thượng!” Xem đáng vẻ như lập tức làm đại lễ quân thần tam quỳ cửu khấu .

Từ trong bọn quan viên tùy tiện chọn ra, tối thiểu cũng là đạo đài tam phẩm, gặp bệ hạ khi ngoại phóng và hàng năm một lần vào kinh báo cáo công tác, ai chưa từng gặp qua Hoàng Thượng chứ! – Người tự xưng là Trục Lệ Tổng đốc bây giờ lại được Doãn Kế Thiện cho là đương kim Càn Long Hoàng Thượng thật sự có một chút khí chất khác người, nhưng bộ dáng này một chút cũng không giống ! Tuy rằng Hoàng Thượng

xuất cung nhất định phải cải trang cách ăn mặc, nhưng bây giờ nếu chỉ dựa vào một tiếng hô của Doãn Kế Thiện liền quỳ xuống đất xưng thần với một người không rõ thân phận, nếu sự việc một khi làm sai, thì cũng là tử tội! cho nên, một tiếng hô to của Doãn Kế Thiện tuy rằng tạm thời khống chế được thế cục, nhưng các đại thần dưới đài cũng không ai nghe lời Doãn Kế Thiện tiến lên làm đại lễ quân thần, khung cảnh tại đây lập tức liền trở nên vô cùng áp lực.

Ngung Tinh vừa thấy thế trận vừa rồi thật vất vả mới lập được đã bị Doãn Kế Thiện phá hỏng, vì thế xoay người hét lớn một tiếng: “Doãn Kế Thiện, người tư thông Bạch Liên giáo, bốn vương đã sớm có chứng cứ xác thực, người còn dám ở đây xưng phản tặc là Hoàng Thượng! – Người đâu, bắt Vương Thông Nhi và Doãn Kế Thiện cho ta!”

Mọi người vừa thấy ngay cả thân gia Doãn Kế Thiện Hoàng Thượng bị nghi là có tư thông phản tặc, bọn họ nào còn dám xông lên! Trong cảm nhận của bọn họ, bây giờ thân phận Hoàng Thượng không được xác định, bọn họ trợ mắt phải nghe theo Thành thân vương, tương lai vô luận xuất hiện biến cố gì, chỉ cần ôm chặt Ngung Tinh là được? Nếu người kia thật sự là Hoàng Thượng cải trang giả dạng, thì đã phải sớm nghĩ cách chứng minh thân phận của mình. Nếu thân phận không rõ ràng, lại ở trên người tìm ra phản thư của Bạch Liên giáo, lại còn có đứa con thân sinh của Hoàng Thượng ở đây đốc chiến, vậy chúng ta cũng đành theo trào lưu, vì thế “Phản phật” một lát, tất cả mọi người đều đi lên tước nã “Vương Thông Nhi”.

Ngung Tinh vừa thấy đám cầu nô tài này ở đây thêm loạn, vì thế hét lớn một tiếng: “Các người cút sang một bên cho ta!” Sau đó xoay người hướng về phía ngoài cửa kêu to: “– Hoàn Nhan, bắt Vương Thông Nhi Và Doãn Kế Thiện cho ta!”

Lời của Ngung Tinh còn chưa dứt, chỉ thấy thống lĩnh hộ quân binh bất kỳ ở Nam Kinh Hoàn Nhan dẫn một đội thân binh nhanh như điện chớp vọt vào đại sảnh, mang theo mã tấu và trường mâu, tả xung hữu đột, trong nháy mắt đã vây quanh Vương Thông Nhi và Doãn Kế Thiện vào giữa! – Xem ra chỉ còn chờ Ngung Tinh ra lệnh một tiếng, lập tức sẽ phân thây hai người!

Doãn Kế Thiện vừa thấy bây giờ cục diện đã khó có thể khống chế, vội vàng dùng thân mình bảo vệ “Càn Long”, xoay người vừa thấy Hòa Thân vẫn ngồi ở ghế trên đu đưa, nếu không ai đi gọi hắn, xem ra còn muốn nhắm mắt lại làm một giấc. Vì thế la lớn với Hòa Thân “Hòa đại nhân, người sao có thể bình tĩnh như vậy! Người...”

Hòa Thân vừa thấy Doãn Kế Thiện bộ dạng chật vật trong lòng đã cười thầm, nhưng hắn vừa thấy Ngung Tinh dường như còn có chuyện gì chưa làm xong, phỏng chừng còn phải thu xếp hai người mới có thể bỏ qua. Xem ra việc này còn chưa tới thời điểm chỉ mệnh treo chuông, cho nên đã muốn cùng Doãn Kế Thiện đấu võ mồm, vì thế đứng lên chỉnh lại thắt lưng, ngáp một cái cười nói: “Làm sao vậy, Doãn đại nhân, Thành thân vương muốn bắt phản tặc Bạch Liên giáo. Ta can dự sao được? Lại nói ta cũng không dám tiến lên quấy rối, một lát là Tổng đốc, một lát lại giáo chủ, còn chưa qua thời gian một bao thuốc, ngài đã bắt đầu quỳ rạp trên mặt đất lại bảo là Hoàng Thượng, – Ta nói Doãn đại nhân, Doãn đại huynh, huynh bảo ta nghe ai? – Ta nói, Doãn đại nhân, chúng ta chính là bình thủy tương phù, cùng chung hoạn nạn, vài năm nay chúng ta đoàn kết nhất trí, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng đi lên. Ngài bây giờ nói thật cho ta biết, ngài rốt cuộc có tư thông với Bạch Liên giáo hay không?”

Doãn Kế Thiện vừa thấy Hòa Thân không có một chút ý tứ ra tay tương trợ, ngược lại còn rung đùi đắc ý pha trò với hắn, nhất thời rối tinh rối mù, trong lòng nghĩ sớm biết tiểu tử người như bây giờ, lúc trước khi người vây cánh chưa mạnh, ta nên thu thập người! có thể bây giờ nghĩ đến cũng đã muộn, chỉ có thể hận chính mình đen đủi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên thấy một người rẽ đám đông mà ra, người nọ bước nhanh đi đến trước mặt Doãn Kế Thiện và người không rõ thân phận, cười lạnh nói: “Doãn Kế Thiện, người chết đến nơi rồi còn muốn giây dụa à.”

Hòa Thân vừa thấy người này đúng là Chu Thạch Quân, hắn từ lúc vào hội trường không nói một lời, với chuyện gì cũng thờ ơ lạnh nhạt, không nghĩ tới ở thời điểm mấu chốt này lại đi ra! Hòa Thân cũng không quan tâm đến hắn, cũng không tiến lên góp vui, lại ngồi xuống ghế trên bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Chỉ thấy Chu Thạch Quân ở trước mặt hai người bọn họ đi đi lại lại vài bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu hướng về phía Doãn Kế Thiện ép hỏi: “Doãn Kế Thiện, Ta hỏi người, – Năm trước đêm trung thu ngày 15

tháng 8, khi người đang ở sau hoa viên Lương Giang Tổng đốc ngắm trăng, là ai mang theo lễ vật đi cho người? Mừng 7 tháng giêng năm nay, người cùng phu nhân của người đến chùa Bì Lô đi dâng hương, ở trong thiện phòng của văn thù viện người bí mật tiếp kiến ai? Còn nữa, ban đêm hôm qua, Thống lĩnh binh lực doanh Nam Kinh Huệ Hùng suất lĩnh ba vạn lực binh bao vây núi Bồ đề tiểu trừ phỉ Bạch Liên giáo, nhưng chờ Huệ quân môn sau khi đuổi tới lại âm thầm đưa thư cho Bạch Liên giáo? ”

Những câu hỏi này câu Chu Thạch Quân có thể nói là lời lẽ chính nghĩa, nói năng có khí phách, đừng nói mọi người ở đây tin là thật, chính là bản thân Doãn Kế Thiện cũng bị hỏi đến cứng họng, mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Chu Thạch Quân . Hắn thật sự là không rõ, ba ngày trước còn khổ sở từ Quảng Châu chạy tới Nam Kinh cầu cứu hắn, nói là hắn vì chuyện không thể kịp thời phân phối quân lương cho tiền tuyến Vân Nam mà đắc tội với Gia thân vương, Còn muốn nhờ Doãn Kế Thiện ở giữa điều đình, đồng thời cũng hy vọng nhờ Hòa Thân ra mặt, có thể xóa bỏ khoảng cách giữa hắn và Gia thân vương. Không ngờ lúc này mới qua vài ngày, liền biến thành bộ dáng như vậy, thật đúng là lòng người khó dò!

Doãn Kế Thiện mệnh danh là con lật đật của hai triều Ung Chính, Càn Long, trên quan trường bao nhiêu sóng to gió lớn hắn đều dựa vào trí tuệ chính trị trác tuyệt của mình xông lên, không ngờ hôm nay mắc vào tên tiểu tử Ngung Tĩnh và Chu Thạch Quân vô cùng cổ hủ này? Người ta một khi nhận thức được thời điểm mình gặp hạn, thì có nghĩa là người ta đã buông tha sự đấu tranh và cố gắng cuối cùng, cho nên sau khi Doãn Kế Thiện nghe xong lời nói của Chu Thạch Quân , một không biện bạch, hai không mắng chửi, chỉ ngẩng đầu lên thở dài một tiếng, sau đó cúi đầu xuống, bắt đầu tự mình than thở.

“Mời Vương gia ra lệnh, có chém đầu tại chỗ phản tặc Doãn Kế Thiện và khâm phạm cuối cùng của triều đình hay không?” Hoàn Nhan cầm đao trong tay xin chỉ thị của Ngung Tĩnh.

Chém đầu tại chỗ đó chính là loạn đao phân thân !

Hòa Thân vừa thấy Ngung Tĩnh đứng ở phía sau đám người tựa hồ còn có một chút do dự, xem ra còn không hạ được quyết tâm cuối cùng. Muốn nói người tự xưng Trực Lệ Tổng đốc là không chính xác; nhưng căn cứ tin tức của Lưu Toàn, phỏng chừng người kia không phải Càn Long , thì ít nhất cũng là người thân thân của Càn Long ! Lưu Toàn nhất thời không nhìn ra, thì cũng là ở trong tình lý. Hắn vừa thấy bây giờ người nên đi ra thì cũng đã ra rồi, cảm thấy mình nên động thủ!

Vô luận người kia rốt cuộc là Hoàng Thượng, hay là giáo chủ Bạch Liên giáo, thì cũng không thể để cho Ngung Tĩnh chém giết tại chỗ , vì thế đứng lên đi xuống dưới đài, mỉm cười nói: “Từ từ, ta xem vẫn là áp giải người trước rồi nói sau ! Một người bị hoài nghi là giáo chủ Bạch Liên giáo , nói như thế nào cũng là tội phạm quan trọng của triều đình , huống chi ở đây còn có một hoàng thân quốc thích, qua loa xử quyết như vậy, chính là ngày sau thật sự gặp Hoàng Thượng, Vương gia chỉ sợ không dễ nói? – người đầu, áp giải Doãn Kế Thiện và ‘Vương Thông Nhi ’ đứng lên, chờ đem điều tra rõ tất cả mọi việc, sẽ tấu rõ lên Hoàng Thượng rồi xử trí!”

Ngung Tĩnh vừa thấy Hòa Thân vi phạm hứa hẹn “Duy trì trung lập” lúc trước, bây giờ cũng muốn nhúng tay vào việc này, vì thế nháy mắt với ở bên cạnh, Hoàn Nhan nhất thời hiểu ý, lập tức xoay người đi ra đại sảnh.

Vừa rồi Lưu Toàn báo lại, nói là Hoàn Nhan suất lĩnh ba vạn binh bất kì bây giờ đang ở ngoài cửa Chiêm viện , Hoàn Nhan vừa ra khỏi cửa, khẳng định là ra bên ngoài truyền tin, nếu làm cho hắn thực hiện được, thành Nam Kinh trong phút chốc sẽ xảy ra một trận huyết chiến! Nói không chừng đến lúc đó ngay cả hắn cũng không khống chế được thế cục, nghĩ đến đây, Hòa Thân nói với Lương Kiện ở bên cạnh: “Bắt cái tên Hoàn Nhan lại cho ta !”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Lương Kiện vẫn đứng ở phía sau hắn dậm chân một cái rồi đi ra, mang theo mười mấy người đuổi theo. Lúc này Hoàn Nhan đã tới cửa đại sảnh, giơ tay từ trong lòng lấy ra một quả đạn tín hiệu, Xuất ra hộp diêm chuẩn bị châm. Đúng lúc này Lương Kiện cũng tới nơi, thừa dịp hắn không chú ý, bay lên một cước đá Hoàn Nhan ngã xuống đất.

Hoàn Nhan cũng là một tay giỏi của Mông Cổ, tuy đột nhiên bị người đánh lén, nhưng sức mạnh của hắn vẫn còn , xương đồng da sắt hàng năm lãnh binh thao luyện dưỡng thành làm cho hắn lập tức liền từ trên mặt đất nhảy dựng lên. Thủ hạ của Lương Kiện cũng là cao thủ trăm dặm mới tìm được một, dựa vào công

phu quyền cước, bọn họ sao có thể phục con bò Mông Cổ này, vì thế bèn ném mã tấu và súng kíp trong tay, tiến lên nhất quyết cao thấp với Hoàn Nhan!

Lương Kiện vừa thấy bây giờ nào còn công phu ở đây đấu bò, vì thế trừng mắt với mấy thành viên cảnh vệ đoàn, mắng: “Cút sang một bên đi!” – nói xong thò tay vào trong ngực lấy ra một khẩu súng, nhắm vào đùi Hoàn Nhan “pằng pằng” hai phát.

Hoàn Nhan không ngờ mấy người trước mắt này lại không nói quy tắc như thế, không đợi hai chân hắn đứng vững, sau một trận khói đặc liền cảm thấy trên đùi đau đớn, cúi đầu nhìn thấy máu tươi đã chảy ra, còn không có hiểu được là chuyện gì xảy ra, liền cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó ngã vật xuống đất!

Lương Kiện tiến lên đá “Phịch, phịch” mấy phát trên mông Hoàn Nhan, quay đầu lại ra lệnh: “Trời hấn vào cho ta!”

Bên ngoài tiếng súng vừa vang, Hòa Thân liền biết bên ngoài Lương Kiện đã động thủ, lại nhìn thấy Ngung Tinh biến sắc, đã muốn ra lệnh cho vài tên thị vệ mặc hoàng mã quá và đội thân binh của Hoàn Nhan lưu lại động thủ với bọn Doãn Kế Thiện; Hòa Thân vừa thấy thời điểm đã tới, câu cửa miệng nói: “Bắt giặc phải bắt vua giặc trước, bây giờ chỉ cần bắt Ngung Tinh, người còn lại lập tức sẽ biến thành ruồi bọ không đầu, đến lúc đó, chuyện gì còn không phải do Hòa Thân ta định đoạt!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

141. Chương 141: Ngăn Con Sóng Dữ.

Hòa Thân vừa thấy Ngung Tinh lập tức muốn động thủ với bọn Doãn Kế Thiện, vội vàng nhìn lại, thấy phía sau hắn còn đứng mười mấy thành viên cảnh vệ đoàn luôn luôn bảo hộ hắn, trong tay mỗi người đều mang theo súng, đang hết sức chú ý chờ hắn ra lệnh, xem ra chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, thì bọn họ sẽ làm theo. Hòa Thân trong lòng vô cùng vui mừng: “Các người thật sự là người có chí, xem ra bình thường ta thương xót các người cũng không uổng phí!” – Bây giờ cũng tới lúc ta quyết định ra tay, ngăn cơn sóng dữ!” vì thế giơ một tay lên vẫy vẫy về phía bọn họ, lớn tiếng nói: “Bắt đám người không biết tốt xấu kia cho ta!”

Những thành viên cảnh vệ đoàn này vốn chính là những người có khả năng mà Lưu Toàn từ trong bộ đội chính quy tuyển ra, lại thêm ân uy bình thường của Hòa Thân cùng với huấn luyện nghiêm khắc của Lương Kiện, Thôi Minh, cho nên tới bây giờ có thể nói mỗi người bọn họ đều là tay bắt phàm, vô luận đao thương côn bổng hay là súng đạn nước ngoài, đều chơi đến độ nhuần nhuyễn; nhất là tỉ lệ súng kíp trúng mục tiêu, tuy không nói là bách phát bách trúng, nhưng nếu đối phó vài thị vệ mặc hoàng mã quá và thân binh cầm trong tay trường mâu loan đao này, thì vẫn là dư sức.

Tiếng súng cơ hồ là mệnh lệnh của Hòa Thân đồng thời phát ra, tiếp theo là từng làn khói đặc lẫn mùi thuốc súng gay mũi dâng lên. Trong đại sảnh một trận đại loạn, bọn quan viên mộ danh mà đến cho đến bây giờ mới xem như thực sự lĩnh giáo được thủ đoạn lời đành của Hòa Thân, đó thật sự là nói được làm được, dường như không để cho người ta cơ hội thở dốc! – Chờ khói đặc tan hết, nhìn những người vây quanh ở bên người Doãn Kế Thiện và “Hoàng Thượng” cũng đã ngã xuống đất; lúc này Lương Kiện cũng đã ở ngoài cửa dàn xếp xong cái tên Hoàn Nhan kia, lúc này cũng suất lĩnh mười mấy người thủ hạ vội vàng đuổi tới đại sảnh, vừa thấy Hòa Thân đã động thủ, vì thế ra lệnh một tiếng rồi dẫn người vọt lên.

Vừa rồi tuy nói đám võ tướng cùng nhau đi lên hô hào, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là thật giả lẫn lộn, bỏ đá xuống giếng mà thôi, còn chưa gây ra tai nạn chết người, bây giờ vừa thấy miệng vị Hòa đại nhân này vừa nhếch lên, lập tức có bảy tám đại nội thị vệ và năm sáu thân binh bình thường ngang ngược bị đánh cho thịt rơi máu chảy. Nhất thời tất cả đều sợ tới mức hồn phi phách tán; Tuy nói nhóm võ tướng này ở trên chiến trường chém giết, nhưng thủ hạ của Hòa Thân ra tay nhanh như vậy, thủ đoạn ác độc như thế, còn có súng kíp uy lực lớn như thế, đối với bọn họ mà nói, vẫn là lần đầu tiên lĩnh giáo, lúc này đã sớm cam

tâm tình nguyện cam bái hạ phong! Lại nói bây giờ thế cục đã không phân rõ thực hư, vừa rồi theo Thành thân vương gào một trận đã có một chút chốt dạ, bây giờ vừa thấy Hòa Thân cũng ra tay, hơn nữa đã nổ súng, đổ máu, đã chết người. Nói không chừng lập tức sẽ có một trận huyết chiến! Vì thế bọn quan viên trong đại sảnh nhất thời liên hỗn loạn, lúc này cũng không phân quan văn và võ tướng, cũng không chia rõ rốt cuộc ai đúng ai sai, tất cả đám người đều cùng một tâm tư, đó chính là nhân lúc còn chưa phân biệt rõ ràng mau chạy trốn là hơn hết!

Ở trong đại sảnh vốn đã bố trí một trăm người đón tiếp, đó là Hòa Thân mô phỏng hoạt động quy mô lớn của đời sau mà cố ý bố trí, nhưng sau khi các cô nương ăn mặc xinh đẹp tiến vào. Một tách trà còn chưa kịp rót thì xảy ra nhiễu loạn lớn như vậy, bây giờ vừa thấy lại gây ra mạng người. Các nàng bình thường luôn giao tiếp với chức cơ, đã gặp qua cảnh huyết tinh này, vừa thấy đám quan to triều đình bình thường ra vẻ đạo mạo lúc này cũng chạy trốn chết giống như con mèo nhỏ bị kinh sợ. Nhất thời sợ tới mức từng tiếng thét chói tai, âm trà bên cạnh cũng bị đụng đổ, chén trà rơi trên mặt đất bị đám người chạy trốn chết dẫm nát, khay ở trong tay cũng không biết ném đi đâu rồi, quay đầu lại thấy Hòa Thân Hòa đại nhân bây giờ cũng không quan tâm đến biểu hiện của các nàng, ba trăm đồng tiền thưởng sau khi xong việc phỏng chừng Hòa đại nhân cũng không phát được cho các nàng. Vì thế tâm hoảng hốt, chân rối loạn cũng hoang mang rối loạn gia nhập vào đám quân chạy trốn chết, bắt đầu liều mạng chạy ra bên ngoài.

Ngung Tinh vừa thấy lập tức sẽ đại cáo thành công, không ngờ bị Hòa Thân làm hỏng đại sự, vừa định dẫn người đi tìm Hòa Thân liều mạng, Không ngờ chính mình mang thị vệ mặc hoàng mã quá, còn có đội thân binh của Hoàn Nhan lưu lại này, bình thường nhìn bọn họ cũng không đến nỗi, không ngờ ở trước mặt đám người của Hòa Thân căn bản không phải là đối thủ. Còn chưa đợi bọn họ chính thức mở cửa nghênh địch, sau từng đợt tiếng súng, từng làn khói đặc bay qua, hắn quay đầu lại kiểm tra, người của hắn đã tổn thất hơn phân nửa. Ngung Tinh này vốn là người không có chủ ý, lần này mạo hiểm mất đầu gây ra việc làm lớn “Giết cha giết vua”, cũng là kết quả của thầy dạy Chu Thạch Quân hết sức can gián, bây giờ vừa thấy đại thế đã mất, đã muốn đi tìm thầy dạy của hắn thương lượng một chút, xem xem nước cờ sau nên đi như thế nào. Nhưng Ngung Tinh ở trong đám người đông nghịt tìm hồi lâu cũng không tìm thấy bóng dáng Chu Thạch Quân, không phải bị đại quân chạy trốn chết dẫm chết rồi. Vừa thấy không có người tâm phúc, tiểu tử này nhất thời liên rối loạn đầu trận tuyền!

Lúc này Lương Kiện suất lĩnh cảnh vệ đoàn đang theo người của Ngung Tinh đánh thành một đoàn.

Bây giờ hai đám người đang tụ cùng một chỗ, còn đang vật lộn, phỏng chừng khó phân thắng bại. Hắn quay đầu nhìn về phía bàn chủ tịch, thấy Hòa Thân một mình cô linh linh ngồi ở trên ghế phía sau bàn chủ tịch đang tiêu diêu tự tại, trong lòng nghĩ: “Hòa Thân ơi, Hòa Thân, tất cả chuyện này phá hỏng đến tiểu tử ngươi, bây giờ ta hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, ta để cho tiểu tử ngươi đền mạng!” Vì thế giờ tay đẩy mấy tên quan viên chạy trốn chết bên người đi đến bàn chủ tịch.

Ngung Tinh hai ba bước là tới trước mặt Hòa Thân, cười lạnh một tiếng nói: “Hòa Thân, tiểu tử ngươi không nên lật lọng! Lúc trước ngươi luôn miệng nói không can thiệp ta, không ngờ ngươi bây giờ lại đột nhiên thay đổi, một lòng một dạ muốn phá hỏng chuyện của ta! Được rồi, bây giờ ta không thêm nghe ngươi nói nữa, ta sẽ kéo ngươi chôn cùng với ta!”

Hòa Thân vừa thấy Ngung Tinh lúc này tựa như một con chó điên, cầm trong tay một thanh đoản kiếm muốn liều mạng cùng mình, nghĩ thầm: “Hỏng rồi... Hỏng rồi, không ngờ làm cho Ngung Tinh này bất kể địch phải bắt vua địch trước...” vừa định nhanh chân bỏ chạy, chợt thấy sau lưng Ngung Tinh có người hét lớn một tiếng: “Ngung Tinh, người điên rồi sao? – Người dừng tay cho trẫm?”

Ngung Tinh hoảng sợ, nhìn lại đúng là Doãn Kế Thiện và tên “Bạch Liên giáo giáo chủ Vương Thông Nhi”, vừa rồi tiếng gào to kia chính là người bị hắn xưng là Vương Thông Nhi, hắn vừa định xông lên trước bắt Hòa Thân lại, nhưng tên “Vương Thông Nhi” một bước xa liền vọt tới trước mặt hắn, bay lên một cước liền đá bay đoản kiếm trong tay hắn, Doãn Kế Thiện cũng lập tức theo sát đi tới phía sau Ngung Tinh.

Lúc này Hòa Thân mới nhìn rõ, trên quai hàm của “Vương Thông Nhi” chòm râu thưa thớt hầu như không nhìn thấy, quan bào trên người cũng đã cởi bỏ, lộ ra bên trong mình hoàng phục sắc chỉ có Hoàng Thượng mới có thể dùng, trong tay cũng đang cầm một kim bài lệnh tiền vàng óng có thể cho thấy là thân phận của hoàng đế. Lại nhìn kỹ, đây không phải Càn Long thì là ai? – Đây đúng là đương kim Hoàng Thượng Càn Long!

Hòa Thân trong lòng rét run, thầm nghĩ: “Vốn nghĩ sau khi Càn Long băng hà ta muốn giúp đỡ Ngung Tinh người đăng thân lấy ta lập uy! Chính là lão tử không ngờ tiểu tử người ngay cả chuyện điên cuồng ‘Giết cha giết vua’ cũng đều làm được! May là người bây giờ còn không phải là Hoàng Thượng, ngày sau nếu thật sự người là quân vương của triều Đại Thanh, còn có chuyện gì Ngung Tinh người không dám làm? Tiểu tử người làm như vậy, đừng nói xã hội bây giờ không dung nạp người, mà qua ba trăm năm nữa, tới thế kỷ hai mươi mốt, tiểu tử người ngay cả của phụ thân thân sinh cũng không buông tha, xem ai còn có thể tin tưởng người?”

“Ngung Tinh ơi, Ngung Tinh, không ngờ người đã đến bước nham hiểm như thế, lại giờ được cầm gậy giết cha giết vua? Người khác không biết thân phận của trẫm, chẳng lẽ người cũng không biết sao?” Càn Long lấy tay chỉ vào mặt Ngung Tinh mắng.

Ngung Tinh vừa thấy việc đã bại lộ, những chuyện lúc trước và sự phụ Chu Thạch Quân mưu đồ bí mật đến bây giờ thì một chuyện cũng không hoàn thành, nhất thời liền trở nên chột dạ. Vốn dĩ muốn học Lí Thế dân làm một cuộc chính biến, sau đó là có thể thuận lợi đăng lên đại bảo, trở thành thiên tử của Đại Thanh, không ngờ không như mong muốn, trong chớp lát đã biến thành một kẻ bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, làm không tốt còn có thể bị ngàn đời bêu danh! Ngung Tinh trong lòng sợ hãi, tay chân mềm nhũn muốn quỳ xuống đất.

Hòa Thân vừa thấy không thể để cho cha con bọn họ nhận ra nhau như vậy, nếu một khi để cho Càn Long khôi phục thân phận hoàng đế, Hòa Thân ta đây làm sao được bây giờ? Nếu là tiến lên tiếp kiến quân vương, lúc này là do Càn Long định đoạt, đám mệnh quan triều đình bên ngoài kia nói một lời có thể lập tức triệu đến; hơn nữa Doãn Kế Thiện trộn lẫn vào giữa, nói không chừng đến thời điểm phụ tử bọn họ giảng hòa, còn có thể lấy Hòa Thân ta làm vật chịu tội thay cho bọn hán quay về với nhau? Việc gốc này Hòa Thân ta tuyệt đối không thể làm! – Cầu cửa miệng nói: “Lúc ngắt không ngắt, tắt lưu hậu hoạn!”

Hòa Thân nghĩ thầm: “Bây giờ thừa dịp Càn Long còn ở trong lòng bàn tay của ta, rõ ràng ta cũng học Trương Học Lương ở biển cổ Tây An kia đi!” Nghĩ vậy, hẩn ngẩng đầu vừa thấy Lương Kiện đã giải quyết sạch sẽ, kiên quyết, hoàn toàn đảm thị vệ và thân binh của Hoàn Nhan, bây giờ đang đợi lệnh của hẩn; Lưu Toàn cũng đã dần xếp xong bọn quan viên ở bên ngoài, đang cùng Nhất Thanh cô nương luôn canh giữ ở trung tâm đại sảnh sẵn sàng tùy thời xử lý những chuyện phát sinh. – Có thể nói bây giờ tất cả còn trong khống chế của mình. Vì thế, Hòa Thân nói với Lưu Toàn và Nhất Thanh: “Mời Thành thân vương và vị ‘Giáo chủ’, còn có Doãn Kế Thiện Doãn đại nhân đến phía sau nghỉ ngơi! – Lương Kiện, người dẫn người ở phía sau hộ tống!”

Doãn Kế Thiện vừa thấy Hòa Thân tới rồi bây giờ còn không thừa nhận người trước mặt này là Càn Long Hoàng Thượng, nhất thời liền cảm thấy sự tình có chút không ổn, vì thế nói với Hòa Thân: “Hòa đại nhân, đây là Hoàng Thượng, sao người...”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

142. Chương 142: Trí Lui Vây Binh.

Hòa Thân vừa thấy Doãn Kế Thiện gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi, trong lòng vui sướng: Ta đã sớm biết hẩn là Hoàng Thượng, nhưng chính vì ta biết hẩn là Hoàng Thượng mới muốn mời các người đi nghỉ ngơi, vì thế mỉm cười, về mặt thành khẩn nói: “Doãn đại nhân, nói cũng không thể nói như vậy! vừa rồi Thành thân vương còn nói người là tư thông với Bạch Liên giáo, mà vị ‘Hoàng Thượng’ này chính là Bạch Liên giáo giáo chủ Vương Thông Nhi! – Cho nên tới rồi bây giờ lời nói của ai ta cũng không thể tin tưởng, chỉ có chờ sự tình làm rõ ràng mới có thể quyết định!”

Nếu vị này thật sự chính là đương kim Hoàng Thượng của Đại Thanh chúng ta, chờ sự tình có kết quả, Hòa Thân ta cam nguyện chịu đòn nhận tội, chính là thiên đạo vạn quả cũng mặc cho Hoàng Thượng xử trí;

Nhưng bây giờ thế cục rắc rối phức tạp, mới vừa Doãn đại nhân ngài cũng thấy được, trong ngoài Chiêm viện nói không chừng còn ẩn nấp bao nhiêu người lai lịch không rõ? Ta mời các người đi nghỉ ngơi, kỳ thật cũng là bảo đảm an toàn cho các người! Doãn đại nhân , nói thật ra, vừa rồi nếu không phải vừa rồi ta ra tay cứu giúp, người... còn có vị này, nói không chừng đã sớm bị... bị thủ hạ của Thành thân vương phân thân rồi, cho nên việc này chúng ta còn phải bàn bạc kỹ hơn ! – Lưu Toàn , đưa mấy vị này về phía sau nghỉ ngơi đi!”

Lưu Toàn và Lương Kiến phục tùng mệnh lệnh của Hòa Thân, vừa nghe Hòa Thân nói, không đợi bọn Doãn Kế Thiện giải thích nhiều, liền mang theo mười mấy thành viên cảnh vệ đoàn, ba người vây quanh một người, còn lại đều thủ vệ ở phía sau, đưa ba người bọn họ ra trước đại sảnh Chiêm viện.

Nếu Hòa Thân nói là muốn dẫn ba người bọn họ về phía sau nghỉ ngơi, đương nhiên sẽ không đưa vào trong ngục giam. Vừa ra khỏi cửa, Càn Long , Doãn Kế Thiện và Thành thân vương Ngung Tinh đã được phân biệt bố trí đến một độc viên bí mật ở phía sau Chiêm viện. Nếu bọn họ chỉ là ở bên trong ăn uống chơi bời, thì tuyệt đối là một nơi được gọi là cấp sao; nhưng là, nếu không có lời nói của Hòa Thân, ba người bọn họ không ai được ra, kỳ thật chẳng khác nào tạm thời giam lỏng ba người bọn họ .

Càn Long làm sao không biết dụng ý của Hòa Thân, không ngờ chính mình anh minh thần võ cả đời, tự nhiên lại bị lật thuyền ở cái cống ngầm nho nhỏ này. Vừa rồi đứa con thân sinh không bằng heo chó của mình lại một lòng muốn đưa mình vào chỗ chết. bây giờ vừa mới thoát khỏi nguy hiểm. trong lòng nghĩ Hòa Thân dù thế nào cũng phải lấy đại lễ quân thần đối đãi, không ngờ bọn họ ngựa bất ve, không dè dặt sẽ đứng sau, Hòa Thân này còn xảo hoạt hơn so với Ngung Tinh, thủ đoạn còn độc ác hơn, không thèm nói gì, lại nhốt mình vào đây, đây thật sự mới gọi là vừa ra khỏi hang sói lại rơi vào hang hổ!

Lần này đi theo Hoàn Nhan đến Chiêm viện chấp hành đặc biệt nhiệm vụ chính là phó đô thống Phỉ Linh và tổng binh Đàm Nhượng của quân bát kỳ Nam Kinh.

Hai người này từ sau khi chủ soái Hoàn Nhan của bọn họ đi theo Thành thân vương vào đại môn của Chiêm viện , liền luôn luôn đứng ngoài cửa chờ đợi tín hiệu bên trong. Dựa theo bố trí trước đó, chỉ cần bên trong Chiêm viện phóng ra đạn tín hiệu, bọn họ liền lập tức dẫn binh tấn công Chiêm viện ! Nhưng bọn họ đợi từ buổi sáng cho đến giữa trưa, cũng không thấy bên trong phát ra đốm lửa. Lúc vừa tới thời điểm, đám binh bát kỳ hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, thật là có bộ dáng phải đi đến chiến trường, anh dũng giết địch, nhưng ông lớn ngày thường chỉ biết ăn uống vui chơi cứ nghĩ trong Chiêm viện của Hòa Thân không biết cất giấu bao nhiêu bảo bối, một lòng nghĩ khi tấn công vào sẽ thừa cơ kiếm chác, sau đó giết vài người cho đã cơn nghiền, thuận tiện vui sướng với mấy cô nương hoa cúc! Nhưng sáng sớm đã tới , lại luôn phải đứng trên mặt đất hai ba canh giờ, không kể dầm gió dãi nắng, tới bây giờ ngay cả một ngụm nước cũng không được uống, càng không nói đến vào Chiêm viện của Hòa Thân thưởng bạc, bắt mỹ nữ, cho nên sớm đã có người bắt đầu chửi rủa.

Hai sườn đại môn Chiêm viện chỉ là đứng mấy vệ binh cầm trong tay trường mâu, ở chỗ khác không nhìn thấy người nào, toàn bộ Chiêm viện đều bị một tầng áp lực, không khí khủng bố bao phủ. phó đô thống Phỉ Linh thấy cứ tiếp tục như vậy, đội ngũ sẽ bị rối loạn, vì thế quay đầu nói với tổng binh Đàm Nhượng vẫn đang duy trì trạng thái như không có ai ở bên cạnh hắn: “Đàm tổng binh, ta thấy thời gian cũng không sớm rồi. Nói không chừng Vương gia và đô thống đại nhân ở bên trong gặp phải phiền toái gì rồi, hay là chúng ta đừng đợi nữa, trực tiếp lãnh binh đánh vào!”

Đàm Nhượng ngồi ở trên ngựa , một bộ dáng vô cùng thản nhiên tự đắc, vừa nghe Phỉ Linh nói phải tấn công Chiêm viện, cái đầu nhỏ lắc lắc tựa như ba lắc cổ, ở trên ngựa giơ tay túm lấy Phỉ Linh, vội vàng hô: “Phó đô thống đại nhân, ta xem chúng ta vẫn là đợi đi! – Lúc Thành thân vương và thống lĩnh đại nhân của chúng ta đi vào đã nói như thế nào? Hai người đã xuống mệnh lệnh, tất cả chúng ta phải nghe theo chỉ huy, tuyệt không thể hành động thiếu suy nghĩ! Nếu một hành động của chúng ta ở bên ngoài lỡ mồm sơ suất, nếu làm hỏng đại sự của Vương gia thì làm thế nào bây giờ?”

“Chẳng lẽ chúng ta cứ chờ như vậy phải không! – Các tướng sĩ đến bây giờ ngay cả một ngụm nước cũng chưa được uống!” Phỉ Linh nhếch miệng nói.

Lỗ mũi của Đàm Nhượng hừ một tiếng, chần chừ nói: “Nếu không chờ chẳng lẽ ngài còn có cách gì? – Ở đây không được uống một ngụm nước, nhưng ta xem nếu chúng ta thực sự đánh tới trong viện, chỉ sợ rơi

đầu cũng nên! ”

“Trận này đánh thật là uất ức! – Vậy chúng ta nghe lời của người, chờ một chút!” Phỉ Linh hừ một tiếng, mà bắt đầu liều mạng túm dây cương của hấn.

“Ai... ai, ta nói phó đô thống đại nhân, đây cũng không phải là nghe ta, ta chỉ là một tổng binh, còn kém phó đô thống ngài nửa cấp ! – Chúng ta lúc này đang nghe Hoàn Nhan Tướng quân và Thành thân vương!” Đàm Nhượng lạnh lùng thốt.

“Được... được... được! Nghe bọn họ... Nghe hai người bọn họ!” Phỉ Linh khoát tay, không nề hà nói.

Bọn họ hai người còn đang ở bên ngoài nói chuyện tào lao, chợt nghe một tiếng “Kẹt kẹt” mở cửa đại môn sơn đỏ của Chiêm viện, từ bên trong đi ra một người, phía sau còn đi theo mười mấy binh lính thất lưng giắt loan đao, tay cầm súng kíp.

Phỉ Linh và Đàm Nhượng chấn động, vừa định quay đầu lại mệnh lệnh binh lính chuẩn bị chiến đấu, nhưng nhìn kỹ, người đó chính là Lưu Toàn . Lưu Toàn dẫn mười mấy thân binh trong chớp mắt đi đến trước ngựa hai người bọn họ, ngông nghênh vừa đứng trên mặt đất, bắt tay sau lưng, cao giọng quát: “Chỉ dụ!”

Chỉ dụ chính là thánh chỉ của Hoàng Thượng, hai người này thành linh nghe thấy Lưu Toàn nói có chỉ dụ, nhất thời liền ngớ người, nghĩ thầm: ” Không có nghe nói Hoàng Thượng tới Nam Kinh, sao lại có chỉ dụ tới?”

Phỉ Linh tính tình nóng nảy, nhưng Đàm Nhượng hiểu được nhiều hơn so với hấn, vừa thấy vẻ mặt Lưu Toàn bình thản, liền biết sự tình có biến, lúc này phản kháng giống như lao vào chỗ chết, vì thế vội vàng lấy tay túm lấy vạt áo của Phỉ Linh, nhỏ giọng nói: “Phỉ linh tướng quân, ngài còn ngây ra đây làm gì? Còn không mau xuống ngựa tiếp chỉ. Chẳng lẽ chúng ta đến lời nói của Hoàng Thượng cũng không nghe ?” Nói xong liền lập tức nhảy xuống, kéo Phỉ Linh quỳ gối trên mặt đất.

Lưu Toàn vừa thấy hai người đã quỳ gối trên mặt đất, bèn lớn tiếng nói: ” Khẩu dụ của Hoàng Thượng, bất kì hộ quân Phó đô thống Phỉ Linh và tổng binh Đàm Nhượng vào Chiêm viện hầu chỉ!”

“Thần tiếp chỉ!” Đàm Nhượng không cần nghĩ ngợi lớn tiếng nói.

“Nhị vị đại nhân, mời đi!” Lưu Toàn nói xong, đứng về một bên, cười tủm tỉm nhìn

.

Phỉ Linh là người không có chủ ý, vừa nghe Hoàng Thượng gọi bọn hấn đi vào hầu chỉ, ngẩng đầu nhìn Đàm Nhượng.

Đàm Nhượng nghĩ thầm : “Nếu hai chúng ta không đi vào, nói không chừng mười mấy người phía sau Lưu Toàn kia sẽ lập tức xử lý chúng ta; nếu đi vào, thì khẳng định cũng là dữ nhiều lành ít !” – Lần này bọn họ chẳng biết tại sao bị Hoàn Nhan và Thành thân vương điều đến cửa Chiêm viện chấp hành nhiệm vụ mơ hồ, trong lòng vốn cảm thấy bất ổn. Bằng kinh nghiệm nhiều năm của hấn phán đoán, Hoàn Nhan và Thành thân vương lần này thực có thể là bị Hòa Thân âm thầm hạ độc thủ; Lưu Toàn dám ngênh ngang đi ra như vậy, chứng tỏ Hòa Thân đã khống chế được cục diện! – Đã sớm nghe nói Hòa Thân ủng hộ binh tự trọng, khẳng định là ở chung quanh đã bố trí trọng binh, nếu bây giờ chính mình và Phỉ Linh kháng mệnh không nghe. Nói không chừng Lưu Toàn ra lệnh một tiếng, bọn họ lập tức xong đời...

Nghĩ vậy, Đàm Nhượng trong lòng còn có chủ ý, vì thế kéo Phỉ Linh liền đi theo Lưu Toàn vào Chiêm viện .

Cửa cửa miệng nói “Binh không thể nhất thời vô soái” . Hai vị này đi vào, đám binh bất kì phía sau bọn họ nhất thời rối loạn. Đám binh lớn tuổi vừa thấy, bây giờ mặt trời đã ngã về tây, lúc sớm Hoàn Nhan và Thành thân vương đi vào đến nửa ngày vẫn không có tin tức, Lúc này phó đô thống và tổng binh đại nhân lại đi vào, chẳng lẽ để cho chúng ta ở làm không công? Vì thế đại môn Chiêm viện vừa đóng, các tham tướng, du kích và đô ti còn lại rất cuộc không khống chế được thủ hạ của bọn họ. Mới ban đầu các binh lính này còn nhỏ giọng chửi rủa. đôi ăn đôi uống, sau lại vừa thấy phó đô thống và tổng binh đại nhân đi vào cũng không đi ra , nhất thời liền chửi âm ỉ lên.

Mấy tên tham tướng, du kích còn lại vừa thấy đội ngũ sắp sửa lộn xộn, tuy rằng cũng bức tức đầy bụng, nhưng bây giờ chủ soái không có ở đây, bọn họ vẫn muốn lấy đại cục làm trọng, vì thế cũng không quan

tâm đến đạn tín hiệu chó má gì ở trong Chiêm viện nữa, liền cưỡi ngựa bắt đầu ở trong đội ngũ đi lại tới lui hùng hùng hổ hổ duy trì trật tự! – Vốn dĩ một nhánh ba vạn đại quân, vừa mới qua nửa ngày liền giống như năm bề bảy mảng!

Hòa Thân vừa thấy Lưu Toàn đã lừa được Phỉ Linh và Đàm Nhượng vào trong viện, trong lòng mừng rỡ. Vì thế vừa ngồi xuống giữa đại sảnh, Lương Kiện và Nhất Thanh dẫn người sang hai bên, chờ hai người bọn họ tiến đến. – Xử trí Càn Long như thế nào, Hòa Thân đã sớm nghĩ xong rồi, bây giờ tình hình trước mắt chính là liệu lý ba vạn binh bất kỳ đóng quân ở cửa Chiêm viện kia. Chủ soái của bọn họ vừa mới bị bắt, thích đáng xử lý mấy vạn thủ hạ cũng là vấn đề lớn, một khi xử lý không tốt, cũng sẽ gây thành họa lớn!

Nghĩ đến đây, Lưu Toàn đã dẫn theo Phỉ Linh và Đàm Nhượng tiến vào.

Hòa Thân vừa thấy liền biết cái tên Đàm Nhượng đi ở phía trước có thể còn thông minh hơn một chút, còn cái tên Phỉ Linh phía sau như là đồ ngốc, vì thế không đợi bọn họ đứng vững, “Vù” một tiếng liền từ trên ghế đứng lên, Mặt nam lưng bắc đứng vững, rồi lớn tiếng nói: “kim bài ngự ban thưởng của Hoàng Thượng ở đây! Nam Kinh Bất kỳ hộ quân phó đô thống, tổng binh Đàm Nhượng tiếp chỉ!”

Hai người này vừa nghe có thánh chỉ, náo nhất thời to ra, ngẩng đầu nhìn trộm, chỉ thấy trong tay Hòa Thân giơ lên một kim bài vàng óng, bọn họ tuy chưa thấy qua kim bài của Hoàng Thượng, nhưng xem ra cũng không phải là giả, vì thế phịch một tiếng liền quỳ rạp xuống đất, miệng hô to nói: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Hòa Thân mặt không chút thay đổi nói: “Nam Kinh bất kỳ hộ quân thống lĩnh Hoàn Nhan tư thông Bạch Liên giáo, có ý định mưu phản, bây giờ đã bị áp nhập tử lao, chờ Hoàng Thượng xử lý! – Lưu Toàn thay Hoàn Nhan, tạm thời thống lĩnh chức...”

Hòa Thân mới nói đến đây, không ngờ Phỉ Linh ngạnh cổ, la lớn: “Hoàn Nhan tướng quân chính là phụng lệnh của Thành thân vương...”

Hòa Thân thầm nghĩ: “Thật là con mẹ ngươi không biết điều, trường hợp này tiểu tử ngươi còn không thành thật nghe phân phó, ta vốn không muốn mạng của ngươi, đây chính là do ngươi tự tìm!” Vì thế hét lớn một tiếng: “Làm càn, kim bài lệnh tiền của Hoàng Thượng ở đây, còn cần ngươi nói sao!” rồi nháy mắt với Lương Kiện đứng ở bên cạnh.

Lương Kiện vừa thấy sắc mặt Hòa Thân liền hiểu được sự tình phải xử lý như thế nào, vì thế một bước liền đến trước mặt Phỉ Linh, tay giơ đao chém xuống, trong phút chốc đầu Phỉ Linh đã rơi khỏi cổ!

Chiêu này quả nhiên hiệu quả, Đàm Nhượng vốn cũng muốn nghe xong thánh chỉ mới hỏi xem là chuyện gì xảy ra, chính là vừa thấy Phỉ Linh trong chớp mắt đã bỏ mạng tại chỗ, nhất thời liền ý thức được hiện giờ căn bản không phải là lúc mình lên tiếng, cái duy nhất có thể làm chính là hoàn toàn nghe lệnh của Hòa Thân, vì thế trong lòng cũng đã định chủ ý, vừa thấy Hòa Thân tựa hồ còn có câu dưới, liền ở trên mặt đất khấu mấy khấu, cao giọng nói: “Thần Đàm Nhượng lĩnh chỉ!”

Hòa Thân vừa thấy tiểu tử này còn được, vì thế nói tiếp: “– Đàm Nhượng thay Phỉ Linh, thăng nhiệm phó đô thống!”

”Thần lĩnh chỉ tạ ơn!” Đàm Nhượng trong lòng một trận kích động, nghĩ thầm một chút sai lầm thì phúc họa khó dò, cần gì quan tâm đến ai đúng ai sai? Nghĩ đến đây liền quỳ củ trên mặt đất làm đại lễ ba quỳ chín khấu, sau đó mới cung kính đứng ở một bên chờ đợi Hòa Thân phân phó.

Lưu Toàn cũng giả bộ làm “Lĩnh chỉ tạ ơn”, sau đó đi đến trước mặt Đàm Nhượng cười nói: “Phó đô thống đại nhân, chúng ta đi ra ngoài bố trí đội ngũ đi! các huynh đệ đều đã một ngày chưa ăn chưa uống, vừa rồi Vương Kế Thừa Vương đại nhân của nha môn tri phủ Nam Kinh đã đưa rượu thịt khao đại quân đến đại doanh, ta thấy chúng ta nên đi trước khao quân đi!”

“Tuân lệnh đại soái!” Không ngờ Đàm Nhượng này tốc độ nhập vai rất nhanh, vừa thấy cấp trên có mệnh lệnh, lập tức liền chào Lưu Toàn theo nghi thức quân đội, lui sang một bên, chờ Lưu Toàn xuất môn.

Lưu Toàn cũng không ngờ Hòa Thân vừa nói một câu, chính mình đã trở thành Đại tướng quân, hơn nữa còn là thống lĩnh bất kỳ hộ quân, đó chính là quan nhất phẩm của triều đình, có thể làm được hay không không nói, chính là đi ra ngoài điều võ dương oai một trận, đó cũng là phong lưu vô hạn!

Đường đường ba vạn binh bất kì , không ngờ trong chốc lát liền tan thành mây khói.

Hòa Thân cảm thấy được bây giờ quan trọng nhất chính là lập tức đi gặp Càn Long. Đời sau có biến cố Tây An khiếp sợ trong ngoài, hôm nay hắn cũng muốn làm ra một cái biến cố Nam Kinh. Hòa Thân biết, nếu muốn làm cho Càn Long này tự nhận là lão nhân thập toàn đã “Vượt xa đường tông tông tổ, thẳng truy thánh tổ Khang Hi” hoàn toàn dựa theo ý tưởng của hắn mà làm, thì quả thực là si tâm vọng tưởng. Hội nghị Anh quốc năm 1689 đã thông qua dự luật quyền lợi , lấy tình hình của pháp luật tiến hành lập chế ước minh xác với quyền lực của quốc vương, hiện giờ chỉ có giống Trương Học Lương đời sau, buộc Càn Long hạ chiếu, như vậy mới có thể đạt tới mục đích mong muốn.

Ở trong lịch sử Càn Long vốn không có lần gặp nạn này, Chính là bởi vì mình xuyên qua mới làm thay đổi lịch sử, nếu Càn Long có thể đồng ý hạ chiếu, bỏ cấm biển, trọng công thương, phế khoa cử, sau đó làm cho Trung Quốc cũng giống phương Tây tiến vào chế độ quân chủ lập hiến, cũng ban bố một bộ hiến pháp có tính chất tư bản chủ nghĩa, thì mình thật là không uống phí đến Đại Thanh này!

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

143. Chương 143: Thu Phục Quan Lại.

Hòa Thân vừa ra khỏi cửa đại sảnh liền bị các đốc phủ ngăn cản.

Vừa rồi ở trên đại hội xảy ra sự cố, đám người này vội vàng chạy trốn chết, nhưng sau khi chạy ra lại không có chỗ để đi, may mắn Hòa Thân đứng lúc bố trí, để thủ hạ đưa đám người chạy trốn chết này đến phi vân hiên phía sau, đem trà nước hầu hạ bọn họ ổn định tinh thần, đến bữa trưa lại là gà vịt cá thịt, sơn trân hải vị, ngọc dịch quỳnh tương chào mời, mà một màn kinh tâm động phách trong đại sảnh bọn họ đều không biết. Phía trước phi vân hiên chính là giới đàn đình, sau khi ăn uống no đủ, đám người này lại được bố trí ở trong này uống trà nói chuyện phiếm, bên cạnh còn có đám ca nữ đào kép được Lưu Toàn đón tới từ sông Tần Hoài, đàn sáo quản huyền vừa cất lên, bọn quan viên này làm gì còn nghĩ đến vừa rồi trong đại sảnh xảy ra chuyện gì, vì thế một đám lại bắt đầu vui vẻ ca hát!

Bởi vì vừa rồi ở trên đại hội nảy sinh một màn nghi ngờ còn có một số người còn nhớ, cho nên sau một trận tiêu dao khoái hoạt, những người này bàn bạc , cương quyết đi tìm Hòa Thân! Cho nên, một số mệnh quan triều đình đều có một chút cảm giác say sưa kết thành đội đi gặp Hòa Thân .

Chờ bọn hắn đến đây, màn mạo hiểm kích thích vừa rồi đã qua. Tên thủ hạ Phi Linh của Hoàn Nhan đã bị chém tại chỗ, Lưu Toàn cũng đã tiếp nhận thống lĩnh bất kì hộ quân Nam Kinh, ba vạn binh bất kì ở ngoài cửa Chiêm viện lúc này đã sớm giải tán; Càn Long , Doãn Kế Thiện và Ngung Tinh cũng đã bị đưa đến “Hội vũ tinh xá” phía sau nghỉ ngơi. Nhân viên làm việc cũng đã quét tước hiện trường, cho nên khi đám người này tới, Chiêm viện đã trở lại vẻ rạng rỡ và hiền hòa như lúc đại hội vừa mới triệu họp.

Những người này vừa thấy Hòa Thân cười ha hả từ trong đại sảnh đi ra , vì thế cùng hô mà lên, vây quanh Hòa Thân mà bắt đầu mồm năm miệng mười hỏi đông hỏi tây.

“Hòa đại nhân , người kia rốt cuộc là Trực Lệ Tổng đốc à?”

“Thành thân vương rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao ngay cả Doãn đại nhân cũng muốn đứng lên?”

“Doãn đại nhân trung thành với triều đình thật sự là nhật nguyệt chứng giám, sao cũng có hiềm nghi tư thông Bạch Liên giáo?”

“Vừa rồi não của ta cũng lớn, mắt cũng hoa rồi, cái lỗ tai không nghe thấy! – Hòa đại nhân . người nói cho chúng ta biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Bỗng nhiên có người lớn tiếng nói: ” Mọi người chúng ta cũng đừng ở làm ồn ào. Bây giờ tình hình không rõ ràng, có người giả mạo Hoàng Thượng, lại có Thành thân vương và Doãn đại nhân kẹt vào bên trong, ta xem bây giờ chúng ta để cho Hòa đại nhân lấy một chủ ý cho mọi người, lập một chương trình đi!”

Hòa Thân vừa thấy người này đúng là Hồ Quảng Tổng đốc Trương Thế Côn người bị Bạch Liên giáo cướp quân lương, sau lại bị Bạch Liên giáo đánh cho sợ hãi, người này tự biết từ tội khó thoát, bây giờ triều đình thật khó khăn mới có nhiều loạn, vừa lúc làm cho hắn đục nước béo cò. được cơ hội này hắn không buông tha, vừa thấy bộ dáng Hòa Thân vừa rồi thủ đoạn lời dối và bây giờ vững như núi Thái Sơn, liền biết Hòa Thân mới là chỗ dựa vững chắc cho mình, thấy mọi người kêu loạn lên thật giống như ruồi bọ, vì thế liền đứng ra lấy lòng Hòa Thân .

Hắn vừa mở miệng, những người đó nhất thời giống như cô nhi tìm được mẹ, kêu loạn lên bắt Hòa Thân cho bọn họ quyết định.

Hòa Thân vừa thấy đường đường là quan to triều đình vây quanh mình giống như dân Phi Châu chạy nạn nhìn thấy tổ chức chữ thập đỏ quốc tế vậy. Trong lòng vui mừng liền có chủ ý, cười, nói với mọi người: “Người kia vừa không là Trục Lệ Tổng đốc, cũng không phải giáo chủ Bạch Liên giáo Vương Thông Nhi . Mà là đương kim Hoàng Thượng!”

Mọi người vừa nghe người kia thật là đương kim Càn Long hoàng đế, nhất thời liền sợ ngây người!

Bọn họ không chỉ cảm thấy bất khả tư nghị, mà là không tiếp nhận được trong chốc lát. – Nhưng những người này dù sao cũng là ở trong quan trường Mãn Thanh lẫn lộn nhiều năm như vậy, đó đều là kinh nghiệm khảo nghiệm ” Nô tài siêu cấp ”, cẩn thận suy nghĩ lại cảnh trong đại sảnh, lập tức liền hiểu được là chuyện gì xảy ra. nhưng bây giờ Hòa Thân cũng không có định luận với việc này, triều đình cũng không có tin tức gì, bọn họ nào dám xen vào nửa câu! Bọn họ vừa thấy Hòa Thân lúc này mặt mày hớn hởi, thần thái sáng láng, lập tức liền biết Hòa đại nhân tuổi còn trẻ này khẳng định là người thắng lợi nhất.

Căn cứ tình thế vừa rồi, nếu người kia quả thực chính là đương kim hoàng thượng, hiềm nghi Thành thân vương “Giết cha giết vua ” khẳng định như đinh đóng cột rồi, mà công lao Hòa Thân cứu giá khẳng định cũng sẽ nhập vào bảng công lao của triều đình Đại Thanh ! Câu cửa miệng nói “Công cao không bằng cứu giá” , trước kia Hòa Thân chính là đại thần tài chính ngự trước Hoàng Thượng. Lần này lại có công lớn cứu giá, chờ tất cả đều tan thành mây khói. Hoàng Thượng vui mừng, nói không chừng còn có thể ban cho Hòa Thân một chức quan lớn hơn! – Lúc đó, có thể sẽ làm Dị tính vương, hoặc là hộ quốc công cũng không phải không có khả năng! Nếu được như vậy, thì bọn họ sợ gì chứ, chỉ cần sau này đoàn kết chặt chẽ lấy Hòa Thân làm lãnh đạo trung tâm, kiên định đi theo con đường của Hòa Thân, khẳng định không chỉ là thăng quan, phát tài, ngoài cái này ra, còn có chuyện gì tốt hơn so với chuyện này.

Hòa Thân để cho những người này lẫn lộn, nhất thời trong lòng liền rộng mở trong sáng, nghĩ thầm : “Bây giờ Càn Long Hoàng Thượng ở trong tay của ta, ta nói cái gì chính là cái đó, – Đến bây giờ nào còn có giả truyền thánh chỉ !” Vì thế vui tươi hớn hởi nói: “Các vị đại nhân, lẽ ra Hoàng Thượng tới rồi, các người làm thần dù thế nào cũng phải qua thỉnh an, ân cần thăm hỏi một tiếng, nhưng có điều không biết ! – Bây giờ Hoàng Thượng đang cùng Doãn đại nhân trao đổi chuyện quan trọng và xử lý một số tấu chương quan trọng vừa được chuyển tới! Vừa rồi đã truyền chỉ, bất luận kẻ nào cũng không được vào quấy rầy! Ngoài ra Hoàng Thượng còn truyền chỉ nói: đại hội đốc phủ thiên hạ ngày mai còn phải tiếp tục họp!”

Những người này vừa nghe Hòa Thân nói như vậy, nào còn dám lăm miệng, vì thế liền im lặng chờ Hòa Thân lên tiếng.

Hòa Thân cười nói: “Bây giờ mời các vị đại nhân trở về đi, buổi sáng giờ Thìn ngày mai, ở trong đại sảnh này tiếp tục mở đại hội đốc phủ thiên hạ ! – Đến lúc đó ta phải điểm danh, thiếu một người cũng không được!”

Vì thế những người này liền ra khỏi Chiêm viện , ai trở về chỗ ở của người ấy, chỉ còn chờ ngày mai dự họp đại hội.

Hòa Thân vốn dĩ muốn đi gặp Càn Long , nhưng đối đáp xong với những người này, trong lòng cũng càng thêm tức giận. sau lại nghĩ, gấp sớm một chút không bằng gấp muộn, chờ tất cả sự tình đều đã bố trí xong, đến lúc đó vắn đã đóng thuyền, sẽ không sợ Càn Long không đồng ý! Bây giờ Càn Long không lộ diện, đúng

là lúc Hòa Thân ta định đoạt, tuy có cáo mượn oai hùm, nhưng so với chuyện gì cũng phải bàn với Càn Long còn tốt hơn!

Cuối xuân của Nam Kinh đúng là lúc khí hậu hợp lòng người, lúc này mặt trời đã lặn về phía tây, Hòa Thân giao việc cho Lương Kiện , Đỗ Tử Kiệt và Tạ Phi Kiếm rồi một mình từ trong nha môn đi ra. Từng nhà cạnh đường ở phía Bắc Chiêm viện đã bắt đầu khói bếp lượn lờ, trong Tần Lâu Sở ở phía nam âm thanh cầm tranh hiu quạnh điều huyền thi âm vắng vắng vọng đến; gió tây Lược Hà sóng gợn lặn tẩn, cạnh bờ một hàng dương liễu thướt tha nhiều vẻ, hàng vạn hàng nghìn cành lá mềm mại như tơ theo gió tung bay.

Hòa Thân liên tiếp mấy ngày đều ở trong Chiêm viện xử lý chuyện đại hội đốc phủ thiên hạ , đã tâm phiền ý loạn, đầu đau nhức óc, chợt từ lúc ra khỏi đại viện nhà cao cửa rộng, bất giác cảm thấy vui vẻ thoải mái, đủ loại u uất, buồn bực, phiền não trong lòng đều hết sạch, tựa hồ tâm trạng cũng vui sướng không ít, vừa đi vừa duỗi tay duỗi chân khởi động gân cốt, miệng còn hát khe khẽ một số ca khúc được yêu thích không biết tên. Mới vừa đi đến trước cầu Đại Hồng, trước mặt liền thấy Lưu Toàn cười ngựa mang theo một đội thân binh từ trên cầu chạy như bay xuống.

Lưu Toàn vừa thấy chủ tử của hắn một mình đang tản bộ ở đầu cầu, lập tức dừng ngựa nhảy xuống. Đứng nhìn tiểu tử này ra oai trước mặt người khác, nhưng vừa đến trước mặt Hòa Thân, lại ra vẻ của một nô tài, lúc này tiểu tử này đang vui, vô duyên vô cớ được làm một Đại tướng quân, và cùng với phó đô thống Đàm Nhượng đến ngoài thành đi một vòng đại doanh của binh bát kì, thật đúng là phong cảnh vô hạn !

Đàm Nhượng kia cho đến Lưu Toàn đều là nô tài hàng đầu của Hòa Thân, với Lưu Toàn thì thật đúng là nịnh bợ từ chân tóc đến gót chân. Khi Lưu Toàn cách đại doanh còn có năm sáu dặm, Đàm Nhượng cho thân binh của hắn trở về đưa tin; Chờ Lưu Toàn mới vừa đến bên ngoài doanh trại, tất cả tám vạn binh bát kì đóng quân ở Nam Kinh đều cờ xí tươi sáng, đội ngũ chỉnh tề nhiệt liệt hoan nghênh Lưu Toàn!

Lưu Toàn mấy năm nay đi theo Hòa Thân coi như là thấy được đủ , tuy nói trong lòng mừng rỡ nở hoa, nhưng trên mặt lại uy nghiêm vô cùng, ngồi trên ngựa một bộ dáng cao cao tại thượng, tiểu tử này giống như đại thủ trưởng ở trên ngựa kiểm duyệt quân đội, sau đó phân phó Đàm Nhượng vài câu, để cho tri phủ Nam Kinh Vương Kế Thừa đưa rượu thịt khao đại quân vào đại doanh.

Đám binh bát kì nếu nói sức chiến đấu, mấy vạn người vào cùng một chỗ cũng chỉ có thể xưng là người đông thể mạnh, nếu thực sự đánh nhau thì tất cả đều như thùng cơm. Mấy năm nay đóng quân ở Nam Kinh, lại là thời Càn Long thịnh thế, chiến sự bình thường lại không cần bọn họ xuất đầu, cho nên đã sớm thối rữa, bây giờ vừa thấy thay đổi một đô thống , nghe nói lại là người tâm phúc hàng đầu của Đại thần tài chính Hòa Thân, nhất thời một đám người vui mừng hân hoan? – Bởi vì sau này uống rượu ăn thịt có nơi dồi dào rồi! Lưu Toàn chấp chưởng quân bát kì, quân lương sau này khẳng định phát vừa đầy đủ lại sung túc!

Tuy nói Hòa Thân phong Lưu Toàn làm quân trưởng “Trung Hoa đế quốc đệ nhất quân ” , nhưng dù sao đây chỉ là một tổ chức ngầm, tuy nói cũng là quyền uy tuyệt đối, nhưng nếu từ trong lòng hư vinh mà nói, căn bản không thể đánh đồng với Đại tướng quân nhất phẩm của triều đình, bề ngoài kia, khí phái kia, cho đến bây giờ tiểu tử này còn đắm chìm trong cái hư vinh này!

Lưu Toàn sau khi hội báo ngắn gọn với Hòa Thân một chút tình hình của bát kì quân, liền ngoan ngoãn theo sau Hòa Thân, vừa rồi vẫn là Đại tướng quân điệu võ dương oai, trong nháy mắt liền trở về nô tài rõ đầu rõ đuôi như lúc ban đầu.

Lưu Toàn biết Hòa Thân mỗi lần chỉ đặc ý mần, hoặc là một đại sự bị ngắt đoạn, hẳn đều đến xưởng dệt nhà họ Tô đi tìm Tô Kỳ Nhi phong lưu khoái hoạt một phen, thư giãn một chút, trút mọi sầu lo, vì thế bèn nói với Hòa Thân: “Lão gia, chúng ta có phải đến xưởng dệt nhà họ Tô xem xem?”

Hòa Thân trong lòng đang vui, nghĩ thầm: “Đây thật là nghĩ cái gì liền đến cái đó, không đợi lên tiếng, tên nô tài này đã nói ra!” Vì thế ra vẻ không tình nguyện, nói: “Vậy chúng ta đi xem xem?”

“Xem xem... xem xem!” Lưu Toàn cười nịnh nói.

Thế là Lưu Toàn trở lại nha môn lấy hai con ngựa cao to màu đỏ thẫm của chủ tớ bọn họ bình thường vẫn cưỡi, hai người xoay người lên ngựa đi thẳng đến xưởng dệt nhà họ Tô tìm Tô Kỳ Nhi .

144. Chương 144: Gặp Gỡ Tình Cờ.

Hòa Thân vốn là muốn trực tiếp đi đại viện nhà họ Tô tìm người tình Tô Kỳ Nhi , nhưng vừa đi đến đại môn xưởng dệt nhà họ Tô liền không tự chủ được muốn vào xem. Dù nói như thế nào chính mình cũng là tổng giám đốc của xưởng dệt nhà họ Tô, đã bao nhiêu ngày không đến một lần, vừa đến cũng chẳng quan tâm cái gì liền chạy thẳng đến ôm ấp nữ nhân! Vì thế hắn và Lưu Toàn xuống ngựa đi vào trong đại viện xưởng dệt nhà họ Tô, muốn đến trong văn phòng của mình xử lý qua loa một chút công việc của một thời gian dài tích góp lại, sau đó sẽ đi đến đại viện nhà họ Tô tìm Tô Kỳ Nhi tiêu dao khoái hoạt một phen.

Trong xưởng dệt nhà họ Tô nếu nói là cái nôi chân chính của Hòa Thân, cũng là mảnh ruộng thí nghiệm đầu tiên của hắn sau khi đến thế giới này thực hiện lý tưởng và khát vọng. Bây giờ xưởng dệt nhà họ Tô đã không phải là quy mô như lúc đầu phụ thân của Tô Kỳ Nhi kinh doanh nữa, thông qua hắn điều khiển chỉ huy và năng lực lĩnh ngộ độc đáo của Tô Kỳ Nhi với ngành dệt, hơn nữa sau lưng lại may mắn gặp điều kiện chính trị, bây giờ xưởng dệt nhà họ Tô có thể nói đã một cái xí nghiệp quy mô lớn siêu cấp; vô luận từ đãi ngộ của công nhân hay là hiệu quả và lợi ích của bản thân nhà xưởng, đều có thể nói là tạo ra kỳ tích mà tất cả ngành sản xuất cũng không dám hy vọng đến!

Hiện giờ các công nhân xưởng dệt nhà họ Tô cơ hồ coi Hòa Thân giống như thần tiên, không chỉ có cuối tuần được quy định nghỉ ngơi một ngày, hơn nữa tăng ca còn có trợ cấp và thưởng nhất định, đối với những người trước luôn ở trong bản cù và giày dựa trên đường chết mà nói, nơi này chính là thiên đường của bọn họ! Hòa Thân có đôi khi còn đột phát muốn cho bọn hắn một số ơn huệ nhỏ, càng làm cho bọn họ cảm thấy được Nhân nghĩa đại ca quả thực chính là quan âm bồ tát cứu khổ cứu nạn! Bây giờ vừa thấy đại thần của bọn họ lại trở về, nhất thời là một màn hoan hô nhảy nhót.

Tiến vào đại viện nhà xưởng, Hòa Thân lại vui vẻ thoải mái, hắn tựa như thủ trưởng duyệt binh, không ngừng vẫy tay thăm hỏi đám công nhân hai bên ngừng tay làm việc tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh hắn. Cũng chỉ có đến đây, Hòa Thân mới có thể tìm được một chút cảm giác của người hiện đại, cũng làm cho hắn cảm giác có một chút cảm giác thời đại đã lâu kia!

Hòa Thân và Lưu Toàn vừa đến cửa văn phòng, bỗng nhiên chợt nghe thấy giọng nói chuyện của một nữ tử trong phòng bên cạnh. Hòa Thân sửng sốt: bây giờ đại bộ phận công nhân đều đã tan tầm. Chỉ còn lại có nhân viên quản lý trực đêm; lại cẩn thận nghe ngóng giọng nói của người kia thật xa lạ, không giống như giọng của người trực ban!

Chỉ nghe nàng kia khúm núm nói: “Vương chủ nhiệm, buổi tối hôm nay nhà tôi quả thật có việc, tôi phải về nhà... Mong chủ nhiệm cho phép tôi được xin nghỉ một lần!”

Kế tiếp chợt nghe thấy giọng của một người nam nhân ồm ồm nói: “Tôi không phải vừa mới nói sao, ban đêm hôm nay toàn thể công nhân đều phải tăng ca! Người mua hàng buổi trưa đã đến Nam Kinh, buổi chiều ngày mai phải giao hàng! – Đặt hàng lần này là người ngoại quốc, người ta đã bỏ ra số bạc lớn để trả trước cho chúng ta, nếu chúng ta ngày mai không giao được hàng, thì vi phạm giao ước! cô hiểu không? – vi phạm giao ước là phải bồi thường cho người ta!”

Hòa Thân vừa nghe chắc chắn là phải tăng ca, nữ công này trong nhà có việc, khẳng định là xin phép ông Vương chuyển quản an toàn sản xuất. Hòa Thân nhất quán chủ trương chính là không can thiệp phía dưới quản lý nhân viên cụ thể, chính là từ vĩ mô điều tiết khống chế một chút, tuy rằng nghe người nữ nhân nói rất cấp bách, như là trong nhà thật sự có việc gấp, nhưng hắn lúc này đang suy nghĩ Tô Kỳ Nhi , vì thế cũng sẽ không muốn lại đi quản việc này.

Nhưng Hòa Thân Vừa mới đi vào phòng, chợt nghe thấy ông Vương la lớn: “– Không được, tăng ca cũng không phải để cô làm không công, ngày mai lập tức liền phát cho các cô tiền tăng ca , sao cô lại có thể không

nhìn đại cục một chút ! – Ta nói Phương Khanh ơi Phương Khanh , tôi thấy cô nên trở về chịu khó làm việc đi, nếu ai cũng như cô, thì chúng ta ngày mai làm sao mà giao hàng cho người ta được? Bình thường Hòa đại nhân và Tô tiểu thư không tệ với chúng ta, chúng ta không thể vì một chút việc nhỏ mà làm hỏng đại sự !”

Hòa Thân vừa nghe lời này cũng được, thấy nữ công vẫn còn mềm nắn rắn buông, trong lòng nghĩ: “Đúng là được đằng chân lân đằng đầu. Nếu là trước kia, thì cho các người làm ngày làm đêm, người cũng không dám nói cái gì, bây giờ ngược lại, cho một chút ánh mặt trời đã muốn bảo hộ quyền lợi hợp pháp của mình!” Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Hòa Thân nào có tâm tư bóc lột, đột nhiên lại nghe đến hai chữ “Phương Khanh ”, nhất thời sững sốt!

“Tên rất quen thuộc, sao nghe tên lại quen thuộc như vậy!” Hòa Thân cũng nhớ rõ ở đâu đã nghe qua, vì thế mà bắt đầu cẩn thận nghe ngóng.

“Vương chủ nhiệm, hôm nay bạn của chồng tôi tới nhà chơi, tôi nhất định phải về chuẩn bị cơm cho bọn họ! Nếu không thể về, chồng tôi nhất định sẽ rất tức giận! – Tôi van cầu ngài, Vương chủ nhiệm, ngài cho tôi nghỉ một lần đi, tháng này tôi cũng chưa nghỉ lần nào! Chờ tôi về chuẩn bị xong rượu và thức ăn, để cho bọn họ ăn uống, tôi sẽ lập tức trở lại tăng ca làm việc...” Nữ nhân kia nói mà bắt đầu nức nở lên.

” Được rồi... được rồi! Nghe cô nói đáng thương như vậy, hôm nay tôi ngoại lệ một lần, sau này không được như vậy nữa...” ông Vương thấy nàng nói khẩn thiết như vậy, cũng mềm lòng đồng ý rồi.

“Thật là một thê tử mô phạm!” Hòa Thân ở trong lòng thở dài, nhưng hắn vì thế còn luôn nghĩ cái tên “Phương Khanh ” kia rốt cuộc đã nghe được ở đâu.

Lúc này bỗng nhiên nghe thấy ông Vương nói to: “Ta nói Phương Khanh , chồng cô cũng thật là, một đại nam nhân mà cả ngày ở nhà ngồi ôm con , để cho cô làm việc ngày đêm kiếm tiền nuôi gia đình, cô nói hắn vẫn là đàn ông sao?” ông Vương vừa thở dài vừa nói.

“Không cho phép ông được nhục mạ chồng tôi!” Nữ nhân kia nghe ông Vương nói chồng cô không phải, ngữ khí đột nhiên trở nên cường ngạnh, ngữ khí cầu xin vừa rồi đã trở thành hư không, “Chồng tôi ở nhà làm việc đại sự!”

”Làm đại sự? Thôi đi! – Không phải là ở trong nhà viết một quyển sách rách gọi là Thạch đầu kí sao ?

Hòa Thân vừa nghe ông Vương nói như vậy, nhất thời liên kinh hãi!

Thạch đầu kí , Thạch đầu kí đó chính là Hồng Lôu Mộng ! Nghĩ đến đây Hòa Thân lập tức nghĩ ra , Phương Khanh chính là thê tử của Tào Tuyết Cần !

Nghĩ đến đây, Hòa Thân lớn tiếng nói với Lưu Toàn ở phía sau : “Người đi nói cho ông Vương , để cho Phương Khanh đến chỗ ta một lát!”

“Vâng, lão gia!” Lưu Toàn vâng dạ một tiếng rồi đi ra ngoài, nghĩ thầm : “Hay là lão gia cũng động lòng với người đàn bà xin phép ông Vương kia?”

Nhìn thấy người đàn bà sắc mặt tái nhợt, thân thể đơn bạc, dung mạo thường thường ở trước mặt này, Hòa Thân nhất thời thật đúng là không thể tin được đây là thê tử của đại văn hào Tào Tuyết Cần ! Tuy rằng nói trong quan trường Mãn Thanh lẫn lộn nhiều năm như vậy, nhưng lúc này tâm trạng của Hòa Thân với một người hiện đại trên thực tế không có gì khác nhau. Nhìn thấy Cần Long hắn cũng không có gì, gặp phải sóng gió hắn cũng cho rằng đó là không thể tránh khỏi. Có thể nhìn thấy Tào Tuyết Cần người làm cho cả giới văn học Trung Quốc cho tới bây giờ đều chưa phẳng lặng . Hòa Thân vẫn là vô cùng kích động! Hắn vừa thấy Phương Khanh đứng ở trước bàn công tác của hắn một bộ dáng không dựa dẫm, trong lòng nhất thời dâng lên một loại tình cảm thương tiếc sâu sắc, vội vàng đi qua , cười nói: ” Đại tẩu ngồi xuống đi! – Vừa rồi ta nghe nói chồng của tẩu buổi tối hôm nay phải ở nhà chiêu đãi bằng hữu, – không biết chồng của tẩu có phải là..”

“Hòa đại nhân ” Phương Khanh liếc mắt nhìn Hòa Thân một cái, nàng không rõ một đại nhân vật như Hòa Thân sao lại đột nhiên có hứng thú với chồng mình như vậy, tuy nói sự tình kỳ quái, nhưng cũng không dám không nói, đành phải cúi thấp đầu. nhỏ giọng nói: “Chồng của ta... là Tuyết Cần !”

Quả nhiên chính là Tào Tuyết Cần! Hòa Thân trong lòng một trận kích động, nghĩ thầm : “Đây thật sự là không ngờ gặp được một nhân vật kinh thiên động địa!” Lúc vừa tới Nam Kinh, Hòa Thân cũng nghe Doãn Kế Thiện nói qua Tào Tuyết Cần , nhưng khi hắn dựa theo địa chỉ trong trí nhớ đến tìm kiếm, nghe nói Tào Tuyết Cần đã dắt thê tử Phương Khanh đi đến Bắc Kinh, không ngờ vài năm sau lại gặp được ở Nam Kinh, đây thật đúng là thiên đại duyên phận!

Nam Kinh Lương Giang Tổng đốc phủ gần với “Nhà cũ” của Tào gia ở Nam Kinh. Doãn Kế Thiện lại kiêm nhiệm Lương hoài diêm chính sử, nói ra cũng là làm quan viên giống như tổ phụ của Tào Tuyết Cần , cho nên hắn mới tới Nam Kinh, liền nhân cơ hội vợ vét nhân tài cũng gặp được hậu nhân của Tào Dàn này. Một lòng muốn nhận ở dưới trướng của mình; nhưng Tào Tuyết Cần từ trước đến nay làm theo ý mình, không chịu thói ô nhục, bị thế nhân coi là cuồng vọng vô trượng, tự nhiên cùng với Doãn Kế Thiện quyền thế chính thống nhất phái gây náo loạn không vui mà tan rã .

“Nếu là như vậy, ta thấy buổi tối hôm nay cũng không cần đến đây, ở nhà chiêu đãi bạn của chồng đi! Nếu sự tình trong nhà nhiều, ngày mai ở nhà chăm sóc chồng đi! Ta sẽ nói với ông Vương bên kia! – Phương Khanh tẩu tử, đây là một chút lễ mọn của ta, mời nhận lấy, ít hôm nữa khi nào có cơ hội ta còn muốn đi bái kiến Tuyết Cần huynh !” Hòa Thân biết cuộc sống của Tào Tuyết Cần nghèo khó, nói xong lấy từ trong túi một tập tiền giấy thật dày, về mặt thành khăn đưa qua.

Phương Khanh vừa thấy Hòa Thân khảng khái với nàng như thế, cảm giác thứ nhất chính là Hòa Thân muốn đuổi nàng đi, vì thế khóc ròng nói: “Hòa đại nhân ... Có phải muốn đuổi tôi đi?”

“Không phải... không phải!” Hòa Thân vừa thấy Phương Khanh hiểu lầm, nghĩ thầm ta nịnh bợ người còn không được! hắn là người của hai thế giới, đương nhiên biết chồng của Phương Khanh sẽ lưu lại cho đời sau một áng văn kinh thiên động địa cỡ nào, cho nên vừa nghe nói chồng của nàng thật sự chính là Tào Tuyết Cần , nhất thời không có tâm tư gì, nào là Tô Kỳ Nhi , nào là đại hội đốc phủ thiên hạ , nào là Càn Long , bây giờ trong đầu chỉ muốn đi gặp Tào Tuyết Cần ! Nhưng Hòa Thân biết bây giờ là thời đại nào, tuy nói Tào Tuyết Cần vô cùng cảm hận với luân lý xã hội phong kiến này, nhưng nếu hắn bây giờ đi theo Phương Khanh đi gặp Tào Tuyết Cần , khăng định sẽ làm cho Tào Tuyết Cần hiểu lầm! Nói không chừng Tào Tuyết Cần còn tưởng rằng mình có tà niệm gì với thê tử của hắn! Cho nên đành phải lấy từ trong ngực một tập tiền giấy thật dày đưa qua.

“Hòa đại nhân , như vậy sao có thể được! Chúng ta tuy rằng nghèo, nhưng... nhưng...” Phương Khanh ánh mắt tràn đầy cảm kích nhìn Hòa Thân. Trong mắt nàng Hòa Thân là một nhân vật nếu lại gần có thể bị nướng chín, bình thường tuy nói khách khí, nhưng Phương Khanh cũng hiểu được nàng và chồng của nàng cùng vị Hòa đại nhân này cách biệt một trời một vực. Hòa Thân có thể phá lệ khai ân cho nàng về nhà đã là việc tốt, bây giờ đột nhiên lại cho nàng số tiền lớn như vậy, nàng căn bản là không dám.

Hòa Thân tuy rằng xem qua Hồng Lâu Mộng , cũng kính đã lâu đại danh Tào Tuyết Cần, nhưng cũng không hiểu biết với Tào Tuyết Cần trong lịch sử, chỉ biết là trong nhà Tào Tuyết Cần điều kiện kém, chỉ viết xong tám mươi chương trước của Hồng Lâu Mộng , bằng hữu của hắn tiếp tục viết, những cái khác cũng không biết gì, hiện giờ vừa nghe Phương Khanh nói Tào Tuyết Cần ở nhà tiếp đãi bằng hữu, một ý niệm trong đầu khăng định là người thay Tào Tuyết Cần tiếp tục viết Hồng Lâu Mộng ! Lập tức có thể nhìn thấy hai vị đại văn hào, đây đúng là cơ hội mình đến chào hỏi, vì thế cười nói: “Phương Khanh tẩu tử, ta rất là hâm mộ Thạch đầu kí của Tuyết Cần huynh, nếu Tuyết Cần huynh ở nhà chiêu đãi bằng hữu, buổi tối hôm nay ta cũng đi gặp gỡ một chút, không biết có tiện không?”

“A!” Phương Khanh không thể lý giải, một vị quan lớn nhất của triều đình, còn là ông chủ lớn nhất của xưởng dệt nhà họ Tô, sao lại có thể có hứng thú với quyết “sách nát” của chồng cô viết .

Nàng vừa nghe Hòa Thân muốn cùng chồng mình kết giao bằng hữu, đầu tiên là mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng lại nghĩ chồng mình chưa bao giờ có cảm tình với quan viên, chính là một số bạn cũ của cha Tuyết Cần đến gặp gỡ, muốn giúp đỡ cuộc sống của bọn họ, Tuyết Cần cũng lạnh lùng, chưa bao giờ tươi cười với người ta. Nếu Hòa đại nhân tới nhà mình, có thể cũng bị chồng mình lạnh lùng? Nếu đúng là như vậy, sau này chẳng phải mình sẽ không thể ở xưởng dệt nhà họ Tô làm nữa, vậy cuộc sống sau này của mình và Tuyết Cần sẽ không có chỗ dựa nữa! Bây giờ nàng lại đang có bầu, một khi chặt đứt nguồn sống, chẳng phải là cả nhà đều đói bụng!

Hòa Thân vừa thấy sắc mặt Phương Khanh liền biết trong lòng nàng lo lắng chồng của nàng không hoan nghênh mình. Khi học tiểu học chỉ biết, Tào Tuyết Cần viết Hồng Lâu Mộng chính là vì làm cho người ta biết chân lý xã hội phong kiến mục nát tất sẽ bị diệt vong, lên trung học và đại học, càng hiểu được Tào Tuyết Cần đầy ngập phần hận với giai cấp quan liêu phong kiến. Bộ Hồng Lâu Mộng có thể nói chính là Tào Tuyết Cần lên án và thảo phạt với toàn bộ xã hội phong kiến; Bây giờ mình ở trong triều đình làm quan lớn như vậy, Phương Khanh lo lắng Tào Tuyết Cần không thích kết giao với người như mình, đó cũng là tình lý bên trong, vì thế cười nói: “Tuyết tẩu tử không cần lo lắng, ta chỉ kính đại danh Tuyết Cần huynh đã lâu, đến nhà chỉ là đi bái vọng một chút! Về phần Tuyết Cần huynh có lưu ta uống rượu ăn cơm hay không, ta đương nhiên sẽ không để ý !”

“Vây... vậy được rồi!” Phương Khanh khúm núm nói, “Nhà của ta sẽ ngụ ở Tiểu Dương thôn Ngũ Thông trấn ngoài thành, đến lúc đó chúng ta ở nhà chờ Hòa đại nhân !”

Bây giờ sắc trời đã tối muộn, Hòa Thân để Lưu Toàn đi ra ngoài mượn một chiếc xe ngựa đưa Phương Khanh trở về.

Phương Khanh tuy nói biết đây là vô duyên vô cớ được người ưu đãi, nhưng cuộc sống của nàng và Tuyết Cần thật sự cũng là rất nghèo khó. Cầu cửa miệng nói ‘Nhân cùng chí đoản’ khi chuẩn bị lên xe, Lưu Toàn lại đưa tập tiền giấy của Hòa Thân cho nàng, Phương Khanh thấy không từ chối được cũng đành nhận lấy.

Xe ngựa đưa nàng đến Ngũ Thông trấn , Phương Khanh xuống xe trả tiền cho xa phu, sau đó bắt đầu ở trấn mua rượu và thức ăn cho chồng. Bởi vì có số tiền Hòa Thân đưa tiền cho, nàng sẽ không phải lo lắng chồng nàng chiêu đãi bằng hữu không chu toàn.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

145. Chương 145: Ngọa Hồ Tàng Long.

Hòa Thân ở trong xưởng dệt nhà họ Tô ngây người trong chốc lát, đánh giá thời gian Phương Khanh lúc này cũng có thể về đến nhà, nghĩ thầm mình bây giờ xuất phát, đợi đến nhà nàng, Tào Tuyết Cần và bằng hữu của hắn cũng nâng chén uống rượu, đến lúc đó hắn đến nhập tiệc, mượn cơ hội này chiêm ngưỡng một chút phong thái kỳ tài này, vì thế mang theo Lưu Toàn trong lòng vô cùng kích động đi ra khỏi xưởng dệt nhà họ Tô.

Lúc này trăng sáng sao tỏ, gió mát quạt vào mặt, hai bờ sông Tần Hoài sớm đã là một cảnh thái bình ca múa, yên liễu lay động, lúc này đang là thời gian thích ý nhất. Tuy rằng cửa thành đã đóng, nhưng trong ngoài thành vẫn náo nhiệt như cũ, cuộc sống của mọi người tựa hồ cũng không vì Cần Long hoàng đế tới Nam Kinh, mà có chút thay đổi. Hòa Thân và Lưu Toàn vừa đi vừa hỏi thăm, bắt tri bắt giác đã đi đến Ngũ Thông trấn ở ngoài thành, đi đến phía trước chính là có thể thấy được Tiểu Dương thôn.

Hai người ai cũng chưa từng tới chỗ này, xa xa nhìn lại, một cái dòng suối nhỏ vòng qua thôn, bên dòng suối một gốc cây hòe già ghè cổ , tán cây khổng lồ, trên thân cây tất cả đều là cành lá xum xuê, dưới tàng cây một tảng đá tựa như một khối bánh mì trắng bóng.

Lưu Toàn thấy một lão nhân đang đi dạo ở đầu thôn, tiến lên hỏi han, sau đó quay người trở về, cười nói với Hòa Thân: “Lão gia, ngài xem, phía trước mấy gian nhà tranh kia chính là nhà của Tào Tuyết Cần !” – Mấy bức tường đồ ải vây quanh một cái sân không lớn, trước ba gian cỏ tranh là một gốc cây lựu, một quả đỏ mọng nửa ẩn nửa hiện treo lủng lẳng ở giữa, tô điểm trong thế giới màu bạch ngân ở đây, làm người ta diệu mắt .

Lưu Toàn xoay người xuống ngựa tiến lên gõ cửa, tiếng cổng tre “kẹt kẹt” vang lên, Phương Khanh thò đầu ra, thấy là bọn họ, miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Không ngờ Hòa đại nhân nhanh như vậy! Mau mời vào –” Nói xong liền mời Hòa Thân và Lưu Toàn vào phòng.

Ba gian nhà tranh rất nhỏ, tiến vào vừa thấy, bên trong vô cùng tối tăm chật chội. Hòa Thân tinh tế đánh giá, nhà giữa và tây phòng thông với nhau, bên trên đến trần nhà cũng không có. Phía đông một gian phòng bếp, cách một rèm cửa bằng vải, phía tây một cái giường to, bàn dựa vào cửa sổ nam, phía trên bày nghiên mực giấy bút linh tinh, bên dưới là một cái bàn vuông, phía trên một cái đèn dầu cải đang lẳng lặng đốt, một người đàn ông trung niên thân thể mập mạp, làn da đen cháy và một lão nhân râu tóc bạc phơ ngồi quanh bàn.

Hòa Thân nghĩ thầm: “Xem ra cái tên mập mạp kia chính là Tào Tuyết Cần, mà lão nhân râu bạc kia chính là bằng hữu của Tào Tuyết Cần!”

Vì thế tiến lên làm thi lễ, cười nói: “Nói vậy vị này chính là Tào Tuyết Cần tiên sinh! – Tại hạ Hòa Thân đến quấy rầy!” Phương Khanh vừa thấy Hòa Thân khách khí với chồng mình như thế, lại ngó người ở một bên không biết làm sao.

Ở trong tưởng tượng của Hòa Thân, Tào Tuyết Cần cá tính cao ngạo, hận đời, hào phóng vô biên, thị rệu và tài văn chương tung hoành, người như thế chỉ cần lấy lễ để đãi với hắn, sau đó lại có một chút khúm núm với hắn, hắn cũng không thấy có bao nhiêu tính khí. Lại nói Hòa Thân cũng là thực sự bội phục Tào Tuyết Cần, cho nên mỗi tiếng nói cử động cũng có vẻ thật là thành khẩn. Cứ như thế, Hòa Thân vẫn là chuẩn bị lời nói lạnh nhạt của Tào Tuyết Cần với hắn.

Tào Tuyết Cần vừa thấy Hòa Thân tôn kính với mình như thế, liền đỡ cái bàn từ trên ghế đứng lên, hoàn lễ với Hòa Thân nói: “Vừa rồi nghe Phương Khanh nói tối nay Hòa đại nhân muốn tới, không ngờ Hòa đại nhân lại tới nhanh như vậy! Vừa rồi ta chỉ quan tâm nói chuyện trời đất với Lữ Lão tiên sinh, lại quên mất chuyện này, mời... mời, Hòa đại nhân mời ngồi!”

Hòa Thân sững sờ: “Nói Tào Tuyết Cần chán ghét quan trường. hận đời, không giao tiếp với người làm quan, bây giờ vừa thấy, không phải có chuyện như vậy!” Lại thấy Tào Tuyết Cần khách khí với mình như thế, cẩn thận và câu nệ trong lòng nhất thời liền ném lên chín tầng mây, hắn lẩn lộn mấy năm ở trong quan trường, cũng coi như tu luyện thành khả năng hiểu người, vì thế ha ha cười, thuận miệng nói: “Ta là mộ danh mà đến! Ta với Hồng Lôu Mộng của tiên sinh bái phục sát đất! Bây giờ bấm tay tính đến đã đọc ước chừng có năm sáu lần, hôm nay có thể nhìn thấy tiên sinh, thật sự là tam sinh hữu hạnh!” Lời kia vừa thốt ra, Hòa Thân liền biết mình đã lỡ miệng, căn cứ thời gian suy tính, Tào Tuyết Cần bây giờ cũng bất quá vừa mới viết xong tám mươi chương đầu của Hồng Lôu Mộng, phía sau còn không biết ở đâu, huống chi tên sách bây giờ cũng không phải là Hồng Lôu Mộng.

Nhưng, lúc này Tào Tuyết Cần vừa đang nhường chỗ trên bàn cho Hòa Thân, vừa phân phó Phương Khanh đi lấy một bộ bát đĩa, với lời nói của Hòa Thân cũng chỉ nghe được tiếng có tiếng không; mà vị lão nhân bên cạnh cũng không có hứng thú với sự xuất hiện của Hòa Thân, Tào Tuyết Cần nhường chỗ ngồi cho Hòa Thân, Phương Khanh từ phòng bếp tiến vào thêm bát thêm đĩa, bưng trà đưa đồ ăn, mà hắn chỉ nửa nhắm nửa mở mắt, xem ra căn bản là không dụng tâm nghe lời nói của hắn.

Hòa Thân tranh thủ tinh tế đánh giá một chút Tào Tuyết Cần, chỉ thấy hắn tuy rằng bộ dạng cao lớn, tâm khoan mập mạp, nhưng trong ánh mắt có vẻ bệnh trạng, nói ra chân khí không đủ, vừa rồi chính là đứng dậy làm một chút, lại ngồi vào ghế cũng đã thở hồng hộc. Hòa Thân trong lòng rung động: “Bây giờ Tào Tuyết Cần đã hơn bốn mươi tuổi, dựa theo tư liệu lịch sử ghi lại, Tào Tuyết Cần không đến năm mươi mà chết, nếu bây giờ hắn không quý trọng thân mình, thân nhiễm trọng tật còn không mau trị liệu, một rệu như mạng, chỉ sợ...”

“Hòa đại nhân, vị này chính là bạn vong niên của ta Lữ Trọng tiên sinh, nhà ngụ ở Tây Sơn kê miếu, chúng ta lâu không có gặp mặt, hôm nay ông ấy là từ Tây Sơn tới thăm ta! – Lữ Lão tiên sinh, vị này chính là Hòa Thân Hòa đại nhân mà Phương Khanh thường xuyên ở nhà nhắc tới!” Nói xong kích động ho khan, xem ra như là tìm phê đều ho ra.

Hòa Thân vừa nghe Phương Khanh thường xuyên ở nhà nhắc tới mình, nói vậy Tào Tuyết Cần sớm đã có cái nhìn với mình, hay là Tào Tuyết Cần có thái độ với những việc đã làm của mình?

Lữ Trọng kia hơi hơi mở mắt, mỉm cười nói với Hòa Thân: “Ngưỡng mộ- ngưỡng mộ!”

Một lòng muốn gặp vị kỳ tài này, hiện giờ Tào Tuyết Cần thật sự an vị ở trước mắt mình, Hòa Thân lại

không biết nói cái gì cho phải, Vừa định dựa vào Hồng Lâu Mộng mình đọc được mấy lần, thỉnh giáo mấy vấn đề Hồng học, bỗng nhiên Tào Tuyết Cần thê thảm cười với hắn, nói: “Không biết Hòa đại nhân muốn xử trí đương kim Hoàng Thượng như thế nào?”

Hòa Thân trong lòng cả kinh, nhìn quanh trong phòng trống hoác của Tào Tuyết Cần – Đây không giống như là chỗ tin tức lọt ra ngoài, thoát nhìn Tào Tuyết Cần cũng không như là “Tú tài không ra khỏi cửa, biết rõ chuyện thiên hạ”? Đây có thể là tà môn, ngay cả quan to triều đình Nam Kinh còn không biết mình nhốt Càn Long, hắn là một văn nhân nghèo túng, sao ngay cả đại sự cơ mật như thế cũng biết? – Chẳng lẽ này mấy gian nhà tranh cũng là nơi ngoạ hổ tàng long?

Hòa Thân cười gượng nói: “Tại hạ đơn giản tự bảo vệ mình mà thôi, không dám có tâm gây rối với đương kim hoàng thượng!”

Lữ Trọng cười lạnh nói: “Thành thân vương Ngung Tinh và Gia thân vương Ngung vi long ý đầu đến người chết ta sống, đương kim hoàng thượng cũng rơi vào trong đó, mà Hòa đại nhân tọa sơn quan hổ đấu, ngư ông thủ lợi, trong lúc chỉ mình treo chuông hết sức ra tay định càn khôn! bây giờ Thành thân vương và Đương kim hoàng thượng đều ở trong Chiêm viện; Thập ngũ gia ở Myanmar tuy rằng trong tay có hai mươi vạn đại quân, nhưng chỉ cần một câu của Hòa đại nhân, hai mươi vạn đại quân cả Gia thân vương lập tức liền nửa bước khó đi! – thiên hạ này đều nắm ở trong tay của Hòa đại nhân, Hòa đại nhân còn nói vì tự bảo vệ mình?”

Hòa Thân chấn động, nghĩ thầm: “lợi hại, lợi hại, thực sự *** lợi hại, nhìn không rõ núi không lộ nước, Hòa Thân ta làm việc này, các người đều biết!”

Tào Tuyết Cần cười: “Hòa đại nhân, thật không dám đầu điểm, chúng ta vừa rồi kỳ thật chính là đang nghị luận Hòa đại nhân!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

146. Chương 146: Tuyết Cần Rời Núi.

Hòa Thân biết trong lịch sử Tào Tuyết Cần cuồng vọng lỗi thời, nghèo rớt mồng tơi, đến cuối cùng thân nhiễm trọng tật, không có tiền trị liệu, ôm hận cả đời, ngay cả Hồng Lâu Mộng cũng không viết xong liền thất vọng khốn cùng mà chết. Hắn lần này chỉ là nghĩ đến vấn an một chút Tào Tuyết Cần, nếu Tào Tuyết Cần nguyện ý, Hòa Thân còn muốn xuất tiền nuôi dưỡng hắn, để hắn hết sức chuyên chú viết xong kiệt tác kia, cũng miễn cho hậu nhân đổ mắt tía tai tranh chấp nhiều năm như vậy, mà cũng không nghĩ nghị luận chuyện đại sự kia. Nhưng Hòa Thân bây giờ vừa nghe Tào Tuyết Cần và lão nhân râu bạc Lữ Trọng này vừa rồi đang nghị luận chính mình, trong lòng không hiểu chút nào, huống chi Lữ Trọng kia vừa rồi cũng quả thật nói trúng tâm sự của hắn. Hòa Thân nghĩ thầm: “Ta nhiều năm như vậy sợ dĩ không thể hiểu rõ Mãn Thanh, chính là chính mình không có một người nhiều mưu trí, bọn Lưu Toàn, Lương Kiện, Đỗ Tử Kiệt, Tạ Phi Kiếm đơn giản chỉ là người làm việc được, trong lịch sử bên người loạn thế kiêu hùng, ai không có một quân sự trên thông thiên văn dưới tường địa lý? Nhìn bộ dáng lão nhân này đầy bụng kinh luân, nếu thật sự có thể thu nạp dưới trướng của mình làm người mưu trí, thì cũng thật là một chuyện tốt!” Nghĩ đến đây, vội vàng hỏi: “Lữ Lão tiên sinh, theo ngài xem, việc này nên xử trí như thế nào cho thỏa đáng?”

Lữ Trọng ha hả cười, nhìn Tào Tuyết Cần cúi đầu không nói, quay đầu nói với Hòa Thân: “Hòa đại nhân thật sự là niên thiếu hữu vi! Hòa đại nhân vài năm này làm những việc ở Nam Kinh không phải là những việc khai thiên tích! – Sao? Bây giờ lại không có chủ ý?”

Hòa Thân vừa thấy này Lữ Trọng bề ngoài mặt mũi hiền lành, hòa ái dễ gần, nhưng nói ra như thế nào cũng không thoải mái! Không biết là có ý thừa nước đục thả câu, trong bụng chính là không có hàng;—Ta sao lại không có chủ ý? Ta vừa rồi nghe ông nói, mong được thỉnh giáo ông một chút, nhưng nhìn ông, cũng muốn phát huy một chút tính ưu việt của chế độ tập trung dân chủ, ông là ta cũng không biết làm sao bây

giờ? Ta lần này là tới vấn an vị văn học gia vĩ đại nhất trong lịch sử Trung Quốc, không phải tới nghe ông cây già lên mặt!” – Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Hòa Thân làm người của hai thế giới. đối với Lữ Trọng vừa già vừa chua này đương nhiên cũng có thể giữ một phần bình tĩnh. Nghĩ đến đây, Hòa Thân cười lạnh nói: “Lão tiên sinh thấy rõ thế sự, đương nhiên sẽ hiểu được, Hòa Thân ta bất quá chỉ là văn bối ! Việc đại sự liên quan đến hàng tỉ dân chúng, xử trí như thế nào, mong rằng Lữ Lão tiên sinh chỉ giáo cho một hai phần!” Nói xong, bưng lên một chén rượu trên bàn, cung kính đưa tới trước mặt Lữ Trọng , “Lão tiên sinh. Hòa Thân kính ngài một ly!”

Tào Tuyết Cần từ khi bị Ung Chính xét nhà đã sớm khản phá thế sự, cũng hận thấu xã hội hư thối này, bi quan chán đời vẫn chủ điều của cuộc sống nhiều năm qua, hần năm trước mới từ Bắc Kinh Tây Sơn trở lại Nam Kinh, vốn định lá rụng về cội, cuộc toàn bộ tánh mạng, bất chấp cả đời. Nhưng hần vừa đến Nam Kinh nghe nói đến những việc làm của Hòa Thân vài năm nay ở Nam Kinh. Đối với hần căm thù đến tận xương tủy thế giới này, xã hội này, ở trên người Hòa Thân hần giống như lại thấy được một tia hy vọng! Ở trong mắt hần chỉ có đánh đổ xã hội này, chế độ mục nát này, mới có thể làm cho tất cả mọi người được sống những ngày tốt đẹp, mà Hòa Thân giống như là làm theo những suy nghĩ ở trong lòng hần. hiện giờ Hòa Thân làm cho hần thấy được hy vọng đã tự mình tới nhà hần, trước mặt lại có một cái tuyệt thế kỳ tài Lữ Trọng , nếu có thể cho hai người bọn họ tác hợp lại một chỗ, đó chính là một hành động vĩ đại!

Tào Tuyết Cần thấy Hòa Thân cung kính với Lữ Trọng như vậy, mà Lữ Trọng còn muốn cây già lên mặt, vì thế nói: “Lữ Lão tiên sinh. Hòa đại nhân đã thỉnh giáo với ông, thì ông có gì nói đấy đi! – ắp a ắp ứng như thế, cũng không phải là phong cách nhất quán của chúng ta!”

Lữ Trọng nhìn Tào Tuyết Cần, mỉm cười nói: ” Hòa đại nhân, thứ lão mạo muội, ta sẽ nói thoải mái! – Người bây giờ giam lỏng thiên tử Càn Long hoàng đế, xử lý như thế nào, đơn giản hai cách, một thả, hai giết! Cách thứ nhất thì không thể nghĩ ngờ gì là thả hổ về rừng, lưu lại hậu hoạn vô cùng; Hiện giờ Đại Thanh còn chưa tới thời điểm thương tổn lòng người, chính là Hòa đại nhân giờ cao cờ khởi nghĩa, chỉ sợ thiên hạ tập hợp mà hưởng ứng, người phản đối cũng không đến vài người! Đám mệnh uqan triều đình đến Nam Kinh tham gia đại hội đốc phủ thiên hạ kia, để cho bọn họ làm một chút kinh doanh phát một chút tài, để cho bọn họ ở trên một số chuyện râu ria cho người hò hét trợ uy, bọn họ còn làm được, nhưng thật muốn để cho bọn họ đi theo người xả kì nã pháo tạo phản, bọn họ e rằng cũng không có cái lá gan kia! Còn nữa chính là giết, tội danh hành thích vua một khi đã đề lên đầu của Hòa đại nhân người, người chính là không muốn tạo phản, thì cũng không được! Nghe nói thủ hạ của Hòa đại nhân chỉ có hơn hai ngàn người, thật muốn để hơn hai ngàn người này ngăn cản mấy trăm vạn đại quân của triều đình, có khác gì trứng chọi đá? Còn nữa, nếu Hòa đại nhân thật muốn định đô Nam Kinh, mặt nam lưng bắc chính mình làm hoàng đế, vậy lão còn phải xin khuyên Hòa đại nhân một câu, đến lúc đó lực khuyếnh quốc của triều đình Mãn Thanh, thì dưới trướng của Hòa đại nhân xú danh tất không qua được Ngô Tam Quế ; tiện nói thêm câu nữa, tuy rằng Nam Kinh có danh xưng là long bàng hổ cứ, có hiểm Trường Giang lạch trời, nhưng trong lịch sử Nam Kinh định đô, đều là vương triều đoản mệnh, đến nay còn không có một ai có thể được trăm năm; Bây giờ, rút giây động rừng, Hòa đại nhân cần phải suy nghĩ rồi mới thực hiện!”

Hòa Thân càng nghe càng không được tự nhiên, vốn nghĩ bắt Càn Long lại, sau đó buộc hần viết một chiếu thư là mọi sự đại cát, thật sự không được, cùng lắm thì một đao xuống là xong đời lão Hoàng Thượng, không ngờ hiện giờ Càn Long này thật thành một khối núi phổng tay, vậy phải làm thế nào cho phải?

Lữ Trọng vừa thấy Hòa Thân cúi đầu không nói lời nào, đôi mày cũng bắt đầu nhíu lại, lập tức liền biết là lời nói vừa rồi của hần không có tác dụng, vì thế bưng lên chén rượu trên bàn, chậm rãi uống một hơi, sau đó nói tiếp: “– Càn Long này cũng không phải là Hán Hiến Đế, cũng không phải Lưu A Đấu, lại càng không ngu ngốc vô đạo, hôn quân chúng bạn xa lánh, mà là một thiên cổ nhất đế thánh tâm độc vận, kinh thiên vĩ địa, thành tựu về văn hoá giáo dục vô công, ở trên lịch sử chỉ sợ còn không có mấy hoàng đế có thể so sánh được ! Lưu lại Càn Long , đến lúc đó Hòa đại nhân chỉ sợ ngay cả Đồng Trắc, Tào Tháo cũng không làm được! Huống chi hai người bọn họ, một người diệt môn tai ương, một người để lại thiên cổ bêu danh, hai loại kết cục chỉ sợ cũng không phải là Hòa đại nhân hy vọng nhìn thấy!”

Hòa Thân vừa nghe lời này, trong lòng thâm mắng: “Người nói nửa ngày này không phải là thúி lăm sao! Cái này ta làm sao không biết, sao cần người ở khoa tay múa chân! ...”

Tào Tuyết Cần vừa thấy ánh mắt Hòa Thân liền biết Hòa Thân với lời nói vừa rồi của Lữ Trọng không cho

là đúng, trong lòng cũng không tự nhiên lo lắng cho Hòa Thân, nhìn nhìn Lữ Trọng , nhìn nhìn Hòa Thân, rồi nói: “Hòa đại nhân , chúng ta đều là người Mãn Thanh, nhưng chế độ bí mật ngài vị tất đã biết! Một khi Hoàng Thượng Đại Thanh bị bắt giữ hoặc là mất tích thời gian dài mà không thể thực hiện chức trách hoàng đế . Như vậy hẳn liền không còn có tư cách làm Hoàng Thượng. Mấy vị vương tử sắt Thịnh Kinh và hoàng thất Bắc Kinh lập tức sẽ từ quan hệ huyết thống hoàng thất chọn lựa một người kế thừa vương vị! – Năm đó, Thái tổ hoàng đế Nỗ Nhĩ Cáp Xích một lòng muốn truyền vương vị cho tam bối lạc A Bố Thái, nhưng bởi vì A Bố Thái trong cuộc chiến ở Ninh Viễn bị làm tù binh, cho nên cuối cùng Thái tổ hoàng đế vì tổ chế tuần hoàn không thể không truyền vương vị cho Thái Tông hoàng đế Hoàng Thái Cực! Cho nên Hòa đại nhân nhất định phải giữ nghiêm bí mật, ngàn vạn lần không thể truyền ra tin tức Càn Long hoàng đế bị nhốt ở Nam Kinh, nếu không, kinh sư và Thịnh Kinh tất nhiên chấn động, đến lúc đó chỉ sợ Hòa đại nhân còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp thích đáng , Bắc Kinh Tử Cấm thành sẽ có vua mới lên. Sau đó tân hoàng đế vừa ra chiếu thư, thành Nam Kinh lập tức sẽ có ngập đầu tai ương !”

Hòa Thân vốn chính là người Hán xuyên qua tới đây, đối với tổ chế của Mãn Thanh này, hẳn còn thật không biết, chính là ở một ít tư liệu của đời trước cũng không thấy có, bây giờ nghe Tào Tuyết Cần vừa nói như vậy, Hòa Thân nhất thời cảm thấy được việc này đã tới lúc cấp bách. nếu lại trì hoãn, thật là xuất hiện cục diện “Quần hùng tranh giành”, thì thật là không ổn!

Tào Tuyết Cần vừa thấy Hòa Thân thật sự lo lắng, vẻ mặt thành khẩn nói: “Hòa đại nhân . Ta cảm thấy được bây giờ nên để cho Càn Long hoàng đế duy trì đại cục này! Ta nghe nói Hòa đại nhân là người một lòng muốn làm việc thật , mà không phải là loại tửu sắc, quyền thế, thử nghĩ, một khi Hòa đại nhân làm hoàng đế, quốc gia này còn có thể giống như bây giờ sao? – Tây bắc có Sách Bố A Lạp Bố Thản luôn như hổ rình mồi với Trung Nguyên ta, Hồi Bộ của Tân Cương vẫn luôn nóng lòng ham muốn. chiến sự kim xuyên lớn nhỏ của Tứ Xuyên đánh suốt hai mươi năm, Tây nam còn có cái Myanmar và Nê-pan rục rịch, hơn nữa bên trong Bạch Liên giáo, Thiên lý giáo và tàn quân của Thiên địa hội còn đang gây sóng gió, đến lúc đó người vừa đăng quang hoàng đế đã phải mệt mỏi ứng phó với mọi việc, còn có thể nói chuyện phiếm thế này sao!”

Hòa Thân vừa rồi bị Lữ Trọng nói được hết hồn, bây giờ vừa thấy Tào Tuyết Cần ồm ồm như ma này lại kiến giải độc đáo, căn bản là không phải như trong tưởng tượng của hắn, ngoài viết Hồng Lâu Mộng ra cái gì cũng không biết, cái gì cũng đều không hiểu, xem ra nếu cho hắn một cơ hội, nói không chừng Tào Tuyết Cần này còn có thể là một kỳ tài có một không hai kinh thiên vĩ đại!

Hòa Thân tâm tư bây giờ muốn thu nạp hai người ở dưới trướng cũng trở nên càng thêm mãnh liệt, nhưng hắn cũng hiểu được, muốn cho một người kỳ tài tuyệt thế đa mưu túc trí và Lữ lão đầu ngoan cố tuyệt đỉnh, cam tâm tình nguyện nương tựa dưới trướng của mình, thì nói dễ hơn làm ! Xem ra việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn, nghĩ vậy, Hòa Thân bưng chén rượu trên bàn rượu, nói với Tào Tuyết Cần và Lữ Trọng: “Hòa Thân ta ở trong quan trường lăn lộn nhiều năm như vậy , cho tới bây giờ vốn không có gặp bằng hữu tốt hợp ý như hai người , hôm nay vừa thấy thật sự là tam sinh hữu hạnh, sau này Hòa Thân ta vô luận đi đến tình trạng gì, hy vọng nhị vị vĩnh viễn coi Hòa Thân ta làm bằng hữu!” Nói xong chậm rãi uống sạch sẽ một bát rượu lớn .

Lữ Trọng cũng là tay uống rượu tốt, vừa thấy Hòa Thân uống, cũng bưng lên đến uống một hơi cạn sạch; Tào Tuyết Cần uống rượu như mạng, trình độ chút không thua gì sâu rượu Đào Uyên Minh, vừa uống liền cạn. Ba người chén chú chén anh không đến một canh giờ, tất cả đều lâng lâng như ở trên mây.

Hòa Thân vừa thấy đã tới lúc, vỗ đầu vai Tào Tuyết Cần , men say mười phần nói: “Tuyết Cần huynh, bây giờ tình hình cả nước đang rất tốt, chính là thời cơ của huynh đệ ta gây dựng sự nghiệp, anh em chúng ta sao không cùng nhau... cùng nhau thi thố tài năng, thật có thể ghi danh thiên sử, cũng không uống cuộc đời này ! ”

Lữ Trọng ở vừa thấy Hòa Thân một lòng muốn cho Tào Tuyết Cần rời núi, vừa thấy Tào Tuyết Cần còn có ý muốn chối từ, vì thế đứng lên giữ chặt tay hai người bọn họ, cười nói: “Nhị vị đều là kỳ tài vạn năm hiếm có, sao không thừa dịp này đi khai sáng một phen thiên địa của mình! Tuyết Cần , người thường xuyên nói giữa thiên địa bần thủ này không dung nạp người thanh thuần như người, bây giờ còn có Hòa đại nhân đang ở cạnh người, sao lại không có một thiên địa sạch sẽ chứ?”

Hòa Thân vừa nghe Lữ Trọng này sao bây giờ lại nói đỡ mình, lại vừa thấy vẻ mặt của Lữ Trọng , hai mắt

tỏa sáng, nhìn chăm chăm vào mình, một bộ dáng không có hảo ý, trong lòng rùng mình: “Hay là Lữ Trọng bụng dạ khó lường, bây giờ chuyện Càn Long còn chưa giải quyết, đừng lại xảy ra chuyện nữa, thì thật là phiền toái...”

Tiến bước Hòa Thân , Lữ Trọng lại đỡ Tào Tuyết Cần về tới trước bàn rượu, Lữ Trọng giờ lên chén rượu cười nói: “Tuyết Cần tiên sinh, chúc mừng !”

Tào Tuyết Cần sững sốt, nhưng trong nháy mắt liền hiểu được lời nói của Lữ Trọng, vừa định nói chuyện, đầu tiên là chấn động kịch liệt ho khan một trận, sau đó thở hổn hển nói: “Ta còn không muốn đi cùng Hòa Thân ...”

Lữ Trọng mỉm cười nói: “Hai mươi năm trước, khi Doãn Kế Thiện lần đầu tiên thăng nhiệm Lương Giang Tổng đốc, cũng từng tự mình đến, khuyên người làm việc cho hần, khi đó người cự tuyệt, bởi vì trong bụng Doãn Kế Thiện tất cả đều là quân quân thân thân, người đi ra ngoài, Đại Thanh Càn Long hoàng đế đơn giản chỉ nhiều hơn một nô tài! Mà bây giờ Hòa Thân này lại không giống, trong lòng hần khả tất cả đều là con đường ly kinh ban đạo, người nghe vừa rồi hần nói, một câu kia không phải giống y như hai mươi kì ngôn luận năm trước người mới chỉnh sửa lại, đại trượng phu cùng lúc thì động, nếu không nắm bắt lấy cơ hội trời ban trước mắt này, ... thời cơ không chờ người!”

Tào Tuyết Cần cười gượng nói: “Doãn Kế Thiện không cần phải nói... mà Hòa Thân này – Ta xem cũng không tốt như người ta nghĩ ! Trời phạt ta sinh ra chính là chịu khổ, làm quan ta không làm được, cũng không biết làm. Nếu trời thương ta có thể thành toàn viết ra một bộ kì thư, cũng là vô cùng mãn nguyện rồi!”

Lữ Trọng cười nói: “Tuyết Cần tiên sinh, chẳng phải nghe thấy ‘Trời sinh ta mới tất có dùng’ ! Chỉ có mời người chữa mũi nhon, chịu thiệt Hòa Thân một chút , thăng chức rất nhanh đó là không thể nghi ngờ! – Khổng Tử ở trần chịu ách, lê canh không kè; tăng tử không cử sinh bỏ vệ; hoài âm hầu khát thực bởi phiêu mẫu, ngũ tương thổi tiêu khát ngô thị. Tuyết Cần tiên sinh hôm nay bị nguy, đâu biết không phải là điềm báo trời giáng nhiệm vụ lớn?”

Tào Tuyết Cần đầu tiên là hồi lâu không nói gì, ước chừng có nửa canh giờ, đột nhiên ngẩng đầu, nói với Lữ Trọng: “Theo ý của tiên sinh, nếu Hòa Thân cũng có thành ý, ta sẽ đi làm việc cho hần!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

147. Chương 147: Nhà Tù Hoàng Đế.

Tào Tuyết Cần từ khi đi vào Chiêm viện , không quá ba ngày liền thay đổi hoàn toàn bộ dạng.

Hòa Thân trước kia ở trong tư liệu lịch sử chỉ biết là Tào Tuyết Cần là bởi vì ấu tử chết non, sầu não thành tật, sau đó ngay tại lúc bệnh tật bức bách để bút. Hần vốn nghĩ đến Tào Tuyết Cần là bị bệnh bất trị gì, không ngờ chờ vợ chồng hần gần đến Chiêm viện , Lưu Toàn gọi mấy thầy thuốc giỏi trong thành Nam Kinh mời đến điều trị, qua hai ngày, khí sắc hần liền thấy tốt lên; Hòa Thân lại tự mình ở trong “Chân thú viên” Chiêm viện chuẩn bị cho vợ chồng Tào Tuyết Cần một nhà ở ba phòng, điều qua mấy tiểu nha đầu hầu hạ, đến ngày thứ 6, Tào Tuyết Cần nghiêm nhiên trở thành một thư sinh anh tuấn, phu nhân Phương Khanh của hần cũng được mấy tiểu nha đầu trang điểm thành phu nhân; Hơn nữa nơi này thức ăn lại ngon, mỗi ngày ba trà sáu cơm hầu hạ chu đáo, dịu dàng săn sóc, bình thường nếu muốn ăn một chút gì, Chỉ cần nói với mấy tiểu nha đầu bên cạnh một câu, sau đó còn có nhà bếp nhỏ chuyên môn hầu hạ vợ chồng bọn họ lập tức nổi lửa.

Tào Tuyết Cần chỉ đọc sách, bình thường trong nhà thiếu tiền, đành phải ở chợ mua chút sách cũ sách rách của người khác xử lý, nếu không được thì đi mượn mấy người bạn, bây giờ thì tốt rồi, Chiêm viện là hành cung của Càn Long nam tuần, các cô bản điển tịch trong trời cao thủy dài còn có trăm vạn sách, Hòa Thân

một câu nói liền đưa toàn bộ cho Tào Tuyết Cần . Cứ như vậy, vị kỳ tài trong lịch sử vật chất và cuộc sống tinh thần đều vô cùng phong phú, hơn nữa mỗi ngày hầu hạ thuốc tốt, cuộc sống này quả thực có thể so sánh với cùng chủ tịch Văn Liên Trung Quốc hai mươi một thế kỷ .

Hòa Thân vừa thấy được, câu cửa miệng nói ‘Sinh ra gian nan khổ cực, chết vào yên vui’, nếu cứ tiếp tục như vậy, nói không chính xác Tào Tuyết Cần thật đúng là ứng với những lời này, đến cuối cùng đem Hồng Lô Mộng cho thái giám là không thể!

Sáng sớm hôm sau, Hòa Thân liền mang theo Lưu Toàn đến “Chân thú viên ” đi tìm Tào Tuyết Cần , xem cuộc sống của hắn thế nào, mà cũng xem Hồng Lô Mộng viết được thế nào .

Tiểu nha hoàn Thông Nhi vừa thấy Hòa Thân đến đây, vội vàng xoay người trở lại trong phòng đưa tin Tào Tuyết Cần, Hòa Thân còn chưa tới cửa, Tào Tuyết Cần và Phương Khanh đứng ở cửa khuôn mặt tươi cười đón chào.

Qua một thời gian cọt sọt, bọn họ đã sớm quen, Hòa Thân khôi phục tùy ý bình thường, Tào Tuyết Cần cũng tìm được vẻ tự tin lúc ban đầu, cho nên vừa thấy mặt hai người đã bắt đầu vô câu vô thức.

“Phương Khanh tẩu tử, Tuyết Cần huynh hai ngày này có được không?” Hòa Thân cười ha hả hỏi han.

Phương Khanh ngại ngùng cười, nhìn Tuyết Cần nói: ” Huynh ấy không phải là bộ dáng cũ nữa, suốt ngày chỉ biết viết sách nát của hắn, làm sao có rảnh lo lắng cho ta!”

Tào Tuyết Cần ha ha cười nói: “Sao, còn muốn ở trước mặt Hòa Thân huynh đệ cáo trạng ta sao? – Đi... Đi, vào phòng ngồi, vào phòng ngồi!”

Vài lần trước Hòa Thân vừa đến phòng Tào Tuyết Cần , thì mùi rượu thoắt tới từng cơn, nhưng lần này không giống vậy, có lẽ là hắn nghe theo lời dặn của bác sĩ, không uống rượu. cho nên đi vào trong phòng vừa thấy, trên bàn là một ly nước chè xanh, một quyển sách cổ, bên cạnh còn có cái đôn nhỏ, xem ra Tào Tuyết Cần này thật đúng là biết hưởng phúc, hương trà kinh điển còn chưa đủ. thế nào cũng phải tay áo thêm hương mới có thể nhập thần đọc sách.

Hai người ngồi xuống bàn, Phương Khanh liền vui vẻ đi vào pha trà. Có lẽ Phương Khanh này đi theo Tào Tuyết Cần thời gian dài, mưa dầm thấm đất phải nhờ với tam cương ngũ thường này, mặc dù có nữ tính nhưng không có phần tự ti và nhỏ bé như thời cổ , sau khi pha trà cho Hòa Thân và Tào Tuyết Cần , nàng cũng bàn đem ghế dựa ngồi xuống bên cạnh hai người, mà cũng tự cho mình là bằng hữu.

“Hòa Thân huynh. Hoàng Thượng ở trong Chiêm viện đã sắp hai mươi ngày , không biết Hòa Thân huynh có biện pháp giải quyết không? Kéo dài như vậy cũng không phải là cách tốt!” Tào Tuyết Cần vẻ mặt lo lắng nói.

Tào Tuyết Cần vừa hỏi đến chuyện này, Hòa Thân không khỏi thở dài một hơi, mấy ngày nay hắn cũng đang bất an vì chuyện này!

Ngày thứ hai nhốt Càn Long , Hòa Thân còn để cho đại hội đốc phủ thiên hạ kết thúc viên mãn, các hạng mục công tác đều tiến hành đầu vào đây, các hạng mục quyết sách của đại hội theo các đốc phủ rời khỏi Nam Kinh cũng được đưa đến các nơi chấp hành. Bây giờ Hòa Thân vẫn như trước tọa trấn Nam Kinh, công văn và phân phối thuế ruộng của các nơi đưa tới vẫn là Hòa Thân một câu và một cây bút, ở bên ngoài xem ra, không có chút thay đổi, Bắc Kinh cũng không có truyền đến tin tức bất lợi gì với hắn, các loại tấu chương gấp rút từ chỗ quân cơ chuyển tới cũng chuyển giao đến Chiêm viện , được người phụ trách đưa đến trước mặt Càn Long , Càn Long ở phía trên sau khi ngự phê, lại phái người phụ trách đưa đến các nơi.

Vì hoàn toàn không chế được Càn Long , Hòa Thân áp dụng chính là biện pháp “Thô vào tế ra”, đó chính là vô luận là từ chỗ quân cơ hoặc là hoàng cung đại nội Bắc Kinh, còn có các nơi chuyên môn tấu mớ Hoàng Thượng mặt chết, chỉ cần đến Nam Kinh Chiêm viện , lập tức sẽ bị đưa đến trước án Càn Long , nhưng Càn Long sau khi ở ngự phê xong tấu chương đó, mỗi một trang mang ra đều phải thông qua Hòa Thân cẩn thận kiểm tra, chỉ cần hơi chút có điểm không hợp chủ ý của mình hoặc là có bất lợi hiềm nghi với mình, liền lập tức khấu trừ. sau đó Hòa Thân lại lấy danh nghĩa phát đi phong ngự phê này, nhưng đó chính là chỉ nói cho người nhận cụ thể mà hoàn toàn không giống với khẩu khí Càn Long . Hòa Thân sợ dĩ làm như vậy, hoàn toàn là vì suy nghĩ cho toàn bộ quốc gia còn có thể vận hành như bình thường.

Trước kia Hòa Thân toàn nghĩ đến hoàng đế chính là xử lý quân quốc đại sự, nắm trong tay toàn bộ triều cục, chính là bây giờ vừa thấy, căn bản không phải như vậy; thần tử các nơi lớn nhỏ đưa lên tấu chương, chỉ cần các đại thần quân cơ ở chỗ quân cơ cho rằng liên quan đến quốc kế dân sinh, đại bộ phận đều viết bản ghi nhớ báo cho Càn Long, tấu chương liên quan trọng đại đến thịnh vượng dân chúng, trên cơ bản đều là còn nguyên vẹn truyền đến cho Càn Long, cho nên tấu chương của Càn Long ngự phê cũng là đủ loại – Vụ xuân Trục Lệ, Sơn Tây tới rồi, phải thông báo quan địa phương đúng lúc xá phân, xá giống cho dân chúng, nhất định phải cam đoan vụ xuân thuận lợi hoàn thành; Rồi vùng cửa khẩu Trương gia lại xuống đại tuyết, phải yêu cầu tri phủ địa phương và huyện lệnh đi tuần đúng lúc, không để xảy ra nạn dân chết đói chết rét, có phòng ốc bị đổ, quan phủ phải phái người đúng lúc sửa chữa; Rồi tiết đoan ngọ năm nay, kinh thành phàm là lão nhân năm mươi tuổi trở lên cho mỗi người nửa cân thịt một cân rượu vân vân.

Hòa Thân với một tá tấu chương này thật đúng là cảm thấy được Càn Long là hoàng đế tốt, nơi chốn đều nghĩ đến lễ dân thương sinh linh, lúc nào cũng nhớ thương xã tắc dân chúng, có đôi khi thật đúng là muốn thả Càn Long ra, nhưng lý trí nói cho hắn, làm như vậy, không thể nghĩ ngờ là tự sát – Có lẽ Càn Long thân hoạn tai ương mới có thể nghĩ đến lễ dân dân chúng, có lẽ đây là một cái viên đạn bọc đường của hắn, chỉ cần hơi bất lưu thần sẽ mắc mưu, một khi tới lúc thần long nhập hải, phỏng chừng triều Đại Thanh này cũng không hồi hận!

Vì tạo thành biểu hiện giả Càn Long ở Chiêm viện, Hòa Thân còn đến Bì Lô thiền viện đón những người tùy giá của Càn Long đến. Vừa mới bắt đầu Càn Long có thể còn cảm thấy được có chút mát mẻ, từ Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh, chí tôn vô thượng lập tức trở thành như một hộ bình thường trong tiểu viện nông gia này, trên tâm lý khẳng định không chịu nổi. Lúc này thì tốt rồi, ban ngày một số đại thần và thị vệ bên cạnh khúm núm, nghe lời, chỗ quân cơ Bắc Kinh và tấu chương các nơi vẫn còn nguyên đưa tới cho hắn, hắn bút son vung lên, vẫn là chỉ dụ của Đại Thanh hoàng đế, mặt khác buổi tối còn có Anh Anh và Yên Hồng hai tần phi ngủ cùng, ở bên trong mọi việc đều thuận lợi, thời gian kéo dài, cũng không phân ra Nam Kinh Bắc Kinh.

Làm như vậy kỳ thật cũng là biểu hiện Càn Long lộ hóa thuần thanh để vương rắp tâm cực hạn, nếu Càn Long không chịu nổi loại giam lỏng vô cùng nhục nhã này, thì dựa vào tổ chế của Mãn Thanh, tin tức một khi truyền ra ngoài, vài vị Vương gia mũ sắt Thịnh Kinh và vương thất Bắc Kinh lập tức sẽ một lần nữa lập một vị tân quân, sau đó chiếu cáo thiên hạ, từ nay về sau hắn sẽ thấy cũng đừng muốn ngồi long ý kia! Cẩn thận suy nghĩ, chính mình còn có hai cái đứa con giỏi giang, lão Thập nhất Thành thân vương Ngung Tinh và lão Thập ngũ Gia thân vương Ngung, một đứa bị giam hãm, một đứa ở Myanmar một mình tác chiến, một khi phía sau xuất hiện biến cố gì, hoặc là Hòa Thân giận dữ làm cái trò gì, vậy giang sơn xã tắc, kinh sư rực rỡ Tử Cấm thành chẳng phải là sẽ dâng cho người ta? – Phụ thân Ung Chính hoàng đế của mình, khi Khang Hi lúc tuổi già, đó là liều mạng thân gia mới tranh được ngôi vị hoàng đế, nếu đến tay mình đánh mất, vậy trăm năm sau, sao còn mặt mũi đi gặp phụ thân và Đại Thanh liệt tổ liệt tông?

Càn Long trầm xuống như vậy, sốt ruột nhất chính là Hòa Thân!

Bây giờ Tào Tuyết Cần vừa hỏi đến điều này, Hòa Thân thở dài thật sâu một hơi, vừa định nói hết những khổ sở trong lòng mình khổ với Tào Tuyết Cần, nhưng mới vừa mở miệng, chỉ thấy ngoài cửa Lưu Toàn tiến vào trả lời: “Lão gia, Tào tiên sinh, Lữ Trọng tiên sinh đến rồi!”

“Lữ Trọng đến rồi?” Hòa Thân nghĩ đến Lữ Trọng, trong lòng liền nói thầm.

Hắn vốn muốn đưa Tào Tuyết Cần và Lữ Trọng đều đến ở trong Chiêm viện, vừa nể mặt Tào Tuyết Cần, dù sao mình bây giờ chính là ẩn sao cơ của tập đoàn vương triều Đại Thanh, cũng không quan tâm đến một chút rượu thịt của lão nhân, thứ hai hắn phát hiện Lữ Trọng này đích thật là cao nhân thế ngoại, thao lược trong lòng đương nhiên cũng không cần nói, thời điểm mấu chốt có thể sử dụng được. Nhưng từ buổi tối hôm đó, sau khi Hòa Thân phát hiện ánh mắt lão nhân này có điểm không đúng liền có cảnh giác với hắn, bởi vì trước kia ở phương diện này đã nếm qua thất bại, cho nên Hòa Thân suy nghĩ trước sau, vẫn là nên cẩn thận một chút, cho nên Lữ Trọng này, hắn tạm thời chưa thu nạp.

Hòa Thân vừa nghe Lữ Trọng đến đây, trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ: “Lão nhân này tới thật là đúng lúc, ta vừa lúc mượn cơ hội này phỏng vấn một chút, chỉ cần người cho ta một chủ ý, có thể xử lý được Càn Long, xem như người lọt qua cửa ải, ta liền lập tức quyết định thu dụng người, sau này cầm y ngọc thực,

xe liền một bộ, cho người đến già cũng được hưởng thụ một chút cuộc sống của người giàu có; Nếu người lại cậy già lên mặt với ta, Hòa Thân ta đây không cần người, sau này cũng đừng nghĩ đến cửa nhà ta!”

Nghĩ đến đây, Hòa Thân khoát tay nói với Lưu Toàn: “Mau mời Lữ lão tiên sinh!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

148. Chương 148: Chiêu Của Lữ Trọng.

“Hội vũ tinh xá” là một chỗ của Chiêm viện giống như nơi ở cao cấp của tiểu viện nông gia, bình thường đều là dùng để tiếp đãi quan viên cao cấp đến Nam Kinh tìm Hòa Thân làm việc, bây giờ Càn Long hoàng đế ở trong này đã gần hai mươi ngày. Buổi sáng hôm nay sau khi Càn Long xử lý xong tấu chương gấp của Bắc Kinh và các nơi chuyển tới, vừa định vào buồng trong nói chuyện phiếm với hai tiểu mỹ nhân Anh Anh và Yên Hồng, lúc này tùy giá văn uyên đại học sĩ Tào Tích Bảo vào đến.

Tào Tích Bảo nhìn nhìn bên cạnh, thấy không có người ngoài, liền quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng, vừa rồi quân cơ của Bắc Kinh đại nội thị vệ Đồ Sâm được phái tới chuyển giao tấu chương mang đến một lời nhắn – ”

“Lời nhắn? – Lời nhắn gì?” Càn Long lập tức từ trên nhuyển tháp ngồi dậy, hai mắt nhìn chăm chăm Tào Tích Bảo hỏi.

Tào Tích Bảo vừa thấy Hoàng Thượng giật mình như thế, lại theo bản năng nhìn hai bên trái phải, đi lên hai bước, đi đến trước mặt Càn Long, nhỏ giọng nói: “Bồ Mẫn Trung và Vương Kiệt hai vị đại thần quân cơ và Nghi thân vương Ngung Tuyền bảo Đồ Sâm hỏi vì thần, Hoàng Thượng khi nào thì quay về kinh?”

Lời này của Tào Tích Bảo vừa nói ra khỏi miệng, Càn Long kinh hãi, thầm nghĩ: “Không được rồi, xem ra các đại thần trong kinh thành đã gửi được hương vị khác thường rồi! – Ngung Tuyền, hẳn là một cái đũa nhỏ biết cái gì? Làm không tốt thế nào cũng sinh ra đại sự!” Nghĩ đến đây, Càn Long lại nhẹ nhàng ngồi trở lại nhuyển tháp, lạnh lùng thốt: “Trăm khi nào thì quay về kinh, đó là chuyện của trăm, bọn họ không ở Bắc Kinh ban sai hậu chỉ, sao lại đột nhiên hỏi thăm đến chuyện của trăm !”

Tào Tích Bảo vừa thấy Càn Long tức giận, cúi đầu nghĩ lời nói vừa rồi của mình mới rồi có thể chạm đến thánh tôn, vì thế cúi thấp đầu, cẩn thận nói: “Hoàng Thượng, bọn họ kỳ thật chỉ là hỏi thăm riêng thần, không có ý tứ khác, chẳng qua muốn biết được tin tức chính xác trước, đến lúc đó bố trí nghênh giá cũng không luống cuống tay chân! – Bây giờ không phải là thời khắc đặc biệt sao, cho nên thần liền tấu rõ cho Hoàng Thượng!”

Càn Long vừa thấy bộ dáng Tào Tích Bảo kinh sợ. Khẽ thở dài một cái, nói: “Đứng lên... đứng lên! – Người nói cho Đồ Sâm, để hắn sau khi đến Bắc Kinh nói với mấy người bọn họ, trăm bây giờ ở Nam Kinh tốt lắm, Hòa Thân chăm sóc cũng rất chu đáo, trăm còn muốn ở đây một thời gian, sắp tới còn chưa muốn quay về kinh!”

“Thần tuân chỉ!” Tào Tích Bảo chấp tay trên mặt đất, sau đó cẩn thận lui đi ra ngoài.

Tào Tích Bảo vừa ra đi, Càn Long trong lòng nghĩ thầm: Căn cứ lời nhắn vừa rồi của Đồ Sâm là có thể kết luận, bây giờ mấy quân cơ đại thần ở Bắc Kinh khẳng định là có chút ngại không yên. Tuy rằng mình đã cho Tào Tích Bảo truyền tin tức tốt của mình, nhưng nếu việc này tiếp tục đi xuống, chỉ sợ sớm muộn gì sẽ sinh ra đại sự! – Chính là... Chính là cái tên Hòa Thân kia –

Càn Long từ trên nhuyển tháp đứng lên, ở trong phòng đi đi lại lại. – Bây giờ có lẽ tới thời khắc mấu chốt liên quan đến giang sơn xã tắc Đại Thanh! Lời nói Hoàng Thượng vụn vụn tuế, triều Đại Thanh vụn vụn năm hần hầu như mỗi ngày đều nghe vô số lần, buổi sáng hôm nay các đại thần tùy giá còn làm như thật đọc diễn cảm một phen, hẳn là người hiểu biết, Tàn Hán Tùy Tấn, Đường Tống Nguyên Minh Thanh. Các

triều đại phải không ngừng mà thay đổi, đạo lý này hẳn so với ai khác đều hiểu rõ. Đại Thanh lại cường thịnh, có thể so sánh với Hán Đường sao? Hán vũ đế Đường Thái Tông lại có người nào kém hơn mình? Kết quả là, còn không phải là đều tan thành mây khói, vạn mộng thành không?

Cần Long trầm nghĩ, –Thái tổ, thái tông quan ngoại xưng đế, sáng lập Đại Thanh ; Thuận Trị gia mang binh nhập quan, chinh phục mấy vạn vạn người Hán ; Khang Hi gia văn trị võ công, hai bút cùng vẽ, liêu mạng cả đời mới xem như tọa ổn Tử Cấm thành; phụ thân Ung Chính. cơ hồ mệt chết trên long ỷ, mới làm cho Đại Thanh từ trong đổ nát cường đại đứng lên; Chính mình từ khi vào chỗ tới nay, từ trước đến nay tự tin, nhưng cũng không dám buông lỏng, kính trọng thần minh, kính sợ dân chúng, tự chấp chương đại bảo tới nay, lúc nào cũng không quên liệt tổ liệt tông của Đại Thanh khai quốc gây dựng sự nghiệp, cũng không dám bông bột, khinh nhờn xã tắc. Đường đường Cần Long thịnh thế tuy rằng không đạt đến cảnh giới của bảy mươi người y bạch ăn thịt, lê dân không cơ không hàn, nhưng vương đạo để cho dân chúng đường sinh tang tử không hối tiếc, chính mình vẫn rất tự tin! Chính là Đường Nghiêu, Ngu Thuấn chuyển thế, tới rồi hôm nay cũng không hơn gì. chính mình nhìn lại lịch sử các đời , vô luận từ phương diện nào mà xem, giang sơn xã tắc Đại Thanh này còn chưa tới lúc vận số đã hết, lâu dài nghiêng ngã, chẳng lẽ có một tên Hòa Thân , có thể làm cho Đại Thanh sụp đổ, tro bụi yên diệt?

– Cần Long cảm thấy được mình nên gặp Hòa Thân , nếu nói Hòa Thân đối với mình ngập đầu tai ương, thì hẳn tình nguyện trận đại tai nạn này tới sớm hơn một chút, chính mình bây giờ đã là lão nhân gần sáu mươi, nếu trời không thương hán, một khi mình rời khỏi thế giới này, như vậy Đại Thanh này còn có ai có thể đấu với Hòa Thân?

Nghĩ đến đây, Cần Long nói với thị vệ Vương Nhĩ Đôn và Ba Đặc Nhĩ ở ngoài cửa: “Truyền chỉ, Tuyên Hoà thân yết kiến!”

Ở trong “Chân thú viên ”, Hòa Thân , Tào Tuyết Cần, còn có lão nhân Lữ Trọng tiên sinh râu bạc kia đang uống rất là vui vẻ!

Lữ Trọng vừa mới vào, Hòa Thân đã nghĩ đến dùng cớ để khảo nghiệm hán một phen. Tào Tuyết Cần cũng là nghiện rượu khó nhịn, vừa nghe Hòa Thân truyền lời cho thủ hạ chuẩn bị rượu thịt phong phú , nhất thời liền cao hứng mặt sáng ngời; Phương Khanh mặc dù có chút lo lắng Tào Tuyết nhưng từ khi vào Chiêm viện này, bao nhiêu danh y hảo dược điều trị, không phải bộ dáng bệnh tật như lúc trước kia nữa, bây giờ thừa dịp cao hứng uống một chút rượu, đó cũng là chuyện tốt, huống chi đây lại là chủ ý của đại ân nhân Hòa Thân này, cho nên vừa nghe bọn họ muốn uống rượu, lập tức liền cùng với mấy tiểu nha đầu đi chuẩn bị rượu và thức ăn.

Rượu và thức ăn như nước bày lên bàn, bọn họ ba người vô cùng cao hứng vừa uống vừa nói chuyện. Sau khi rượu quá ba tuần đồ ăn quá năm món, Hòa Thân lại kính Lữ Trọng và Tào Tuyết Cần ba chén lớn, nhìn Lữ Trọng đã có ba phần say, sau đó chủ đề câu chuyện vừa chuyển liền đi vào chủ đề chính.

“Lữ Lão tiên sinh, buổi tối hôm đó ở trong nhà Tuyết Cần Huynh, đi về vội vàng, không thỉnh giáo được cẩn thận; Bây giờ chúng ta đang rảnh rỗi, uống rượu nói chuyện phiếm, đúng là cơ hội tốt để thỉnh giáo tiên sinh! Về sau phụng dưỡng đương kim Hoàng Thượng như thế nào, mong tiên sinh vui lòng chỉ giáo!”

Lữ Trọng cười nói: ” Lời này của Hòa đại nhân sai rồi! – Mấy ngày hôm trước Hòa đại nhân nói chính là ‘Xử lý như thế nào’, mà bây giờ lại nói thành ‘ phụng dưỡng như thế nào ’, chỉ dựa vào bốn chữ này, có thể thấy được Hòa đại nhân trong lòng sớm đã có chủ ý, sao ngược lại muốn thử lão hủ đây?” Nói xong giơ lên chén rượu trên bàn, lại uống cạn sạch.

Hòa Thân vừa thấy người này thuần túy là một lão cáo già, bắt được ta một “chữ lầm” coi như là lừa dối qua quan, lẽ nào lại như vậy, vì thế mỉm cười nói: “Xem ra là Hòa Thân ta mạo muội, quấy nhiễu lão tiên sinh, nào, cạn chén này!” Nói xong giơ lên chén rượu đưa tới trước mặt Lữ Trọng, nghĩ thầm : “Uống xong chén rượu này người lập tức cút đi cho ta!”

Tào Tuyết Cần cũng nhìn thấy Hòa Thân không vui, trong lòng vô cùng sốt ruột, âm thầm mắng: ” Lão nhân này sao lại như vậy, trước kia ba hoa chích choè, giống như chúng ta như Khương Tử Nha vậy, đến thời điểm mấu chốt sao cả rắm cũng không đánh? – Người xem Hòa Thân này dễ chơi à, chờ hán kéo mặt xuống, đừng nói đây bàn món ngon mỹ vị người không được hưởng thụ, chỉ sợ ra khỏi cửa rồi muốn gặp mặt

Hòa Thân cũng khó!” Vì thế nháy mắt với Lữ Trọng, ý tứ rằng: Người còn khoe khoang cái gì, trong bụng có cái gì thì mau nói ra đi!

Lữ Trọng đương nhiên rõ ràng dụng ý của Hòa Thân, vừa thấy Tào Tuyết Cần nháy mắt với hắn, vì thế ha ha cười, nói: “Hòa đại nhân, chuyện phía trước phía sau lão hủ sẽ không nói năng rườm rà, bây giờ xảy ra trước mặt người cũng chỉ có hai con đường! Một là thả hổ về rừng, hai là dẫn lửa thiêu thân. – để cho Càn Long quay về kinh, đồng nghĩa với thả hổ về rừng, như vậy sẽ hậu hoạn vô cùng, nói không chừng lập tức sẽ có đại họa; Lưu lại Càn Long, đó chính là dẫn lửa thiêu thân, nếu sau này không dập được đám lửa này, kết quả cũng như vậy, tóm lại Hòa đại nhân nhất định phải thận trọng!”

Nói tới đây Lữ Trọng vừa thấy Hòa Thân còn đang lo lắng, vội vàng nói tiếp: “– Nhưng Hòa đại nhân nếu không muốn thả hổ về rừng hoặc là dẫn lửa thiêu thân, thì cũng được! ”

Hòa Thân vừa nghe có cửa, vội vàng hỏi: “Vậy nên làm cái gì bây giờ? ”

“Làm sao bây giờ?” Lữ Trọng cười ha ha, “Giao Càn Long cho Bạch Liên giáo !”

Hòa Thân vừa nghe ba chữ ” Bạch Liên giáo” trong lòng đã phát lạnh, từ khi hắn bước trên con đường làm quan, ngay từ đầu gặp gỡ Bạch Liên giáo, đến bây giờ đã nhiều năm, mỗi khi ở thời khắc mấu chốt Bạch Liên giáo đều ra xiên một đòn, không ngờ chuyện trọng đại như thế, ông cụ thoát nhìn giống như đã ẩn cư nhiều năm cũng nhắc tới Bạch Liên giáo!

Lữ Trọng nói: “Bây giờ ai đều biết người cứu giá có công, Hoàng Thượng ở trong Chiêm viện của người. Nếu Bạch Liên giáo xông vào Chiêm viện cướp Hoàng Thượng đi rồi, Càn Long hẳn xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, lão hủ phỏng chừng ai cũng không trách đến Hòa đại nhân người! Triều Đại Thanh này ngoài Càn Long Hoàng Thượng, ta xem chính là Hòa đại nhân có thể nhất hô bá ứng; đến lúc đó vô luận là vương thất Bắc Kinh và vài vị Vương gia mũ thếp của Thịnh Kinh đăng cơ vị A ca kia, Hòa đại nhân người lại ra tay, thì đã có thể dễ dàng hơn!”

Hòa Thân vừa nghe lão nhân này thực sự không phải phét lác, xem ra thật đúng là có một bộ, chiêu mượn đao giết người cộng thêm diệu kế rút củi dưới đáy nồi thật sự là cao minh!

Hòa Thân vốn muốn học như Trương Học Lương đối đãi Tướng Giới Thạch trong biến cố Tây An, sau khi buộc Càn Long phát một đạo chiếu thư lại thả hắn quay về Bắc Kinh, nhưng sau lại tưởng tượng đến kết cục của Trương Học Lương liền quyết định làm như thế.

Kĩ thuật lật lọng để vương Trung Quốc cổ đại quen dùng, Càn Long là người nổi tiếng trong đế vương phong kiến, phỏng chừng càng giỏi về đường này. Hắn sở dĩ thỉnh giáo Lữ Trọng như vậy, chủ yếu cũng là muốn trên quyền mưu quỷ kế để giải quyết việc này.

Bình thường gặp những việc nhỏ lông gà vỏ tỏi, chính mình đùa giỡn một chút thông minh nhỏ rồi thôi, chính là việc này trọng đại, làm không tốt kiếm củi ba năm thiêu một giờ, còn có thể đưa tới đại họa sát thân, cho nên hắn cũng thật sự muốn nghe xem ý kiến của lão nhân râu bạc này. Bây giờ vừa thấy chiêu của lão nhân này tuy rằng cũng tốt, nhưng nếu không lấy cái tinh hoa, bỏ đi cặn bã, rập khuôn theo hình thức của hắn, thì nói không chừng cũng sẽ bị người ta chơi xỏ, vừa định hỏi đến cuối cùng, lúc này Lưu Toàn đi đến, tiến đến bên tai hắn nhỏ giọng nói: “Càn Long truyền lời, nói phải lập tức gặp ngài!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

149. Chương 149: Thả Hổ Về Rừng (1)..

Hòa Thân vừa nghe Lưu Toàn nói Càn Long truyền mình phải đi gặp giá, liền đứng lên nói với Lữ Trọng và Tào Tuyết Cần hai người: “Nhị vị chờ một lát, bây giờ Hoàng Thượng truyền ta yết kiến, ta đi một chút sẽ trở lại!” Nói xong liền đi ra ngoài.

Lúc này Lữ Trọng và Tào Tuyết Cần liền cùng đứng lên, Tào Tuyết Cần giữ chặt tay Hòa Thân, vội vàng nói: “Hòa đại nhân , ngài cũng không thể đi!”

Lữ Trọng cũng vội vàng nói: “Hòa đại nhân , vì chính an toàn, người cũng không thể mạo hiểm !”

Hòa Thân sững sốt, mạo hiểm cái gì ? Bây giờ toàn bộ Chiêm viện đã là nhà của mình, ở trong cửa nhà mình còn có nguy hiểm gì? Nhưng hần khựng lại một chút, trong nháy mắt liền hiểu được là chuyện gì xảy ra. hần không hiểu lịch sử, nhưng hần xem qua Tam Quốc Diễn Nghĩa , nhớ rõ có Hà Tiến soạn quyền loạn chính, ngày đó Thái hậu và Hoàng Thượng đột nhiên truyền hần tiến cung, hần tự cho là toàn bộ kinh thành đều ở trong lòng bàn tay hần, chính là chờ hần tiến đến cửa cung, còn không đến thời gian một túi thuốc, đầu đã bị người từ bên trong ném ra. Hòa Thân thầm nghĩ: “Tình huống bây giờ cũng tương tự như tình huống của tên Hà Tiến kia! Nếu ở hai bên tả hữu Càn Long đã bố trí thị vệ, ta đi vào lại đột nhiên hạ lệnh bắt ta, sau đó tuyên bố Hòa Thân ta mưu đồ gây rối, đến lúc đó chỉ sợ mọi người đều đã biến thành cây cỏ đầu tường!”

“Hòa đại nhân , người đi ‘Hội vũ tinh xá’ gặp Hoàng Thượng, còn không bằng mời Hoàng Thượng đến chỗ chúng ta!” Lữ Trọng nói.

Hòa Thân vừa nghe lời này có lý, vì thế nói với Lưu Toàn: “Người lập tức đi bố trí , để cho Hoàng Thượng đi giá ‘Chân thú viên ’, nói ta ở trong này nghênh giá!”

Lưu Toàn vâng dạ một tiếng rồi xoay người mà đi.

Hòa Thân xoay người cười nói với Lữ Trọng và Tào Tuyết Cần : “Vừa rồi đa tạ nhị vị nhắc nhở, bằng không, lúc này chỉ sợ Hòa Thân ta đã sớm đầu một nơi thân một nẻo rồi!”

Kế tiếp ba người lại chuyện phiếm một hồi, sau đó chợt nghe gặp Lưu Toàn ở ngoài cửa cao giọng hô: “Hoàng Thượng giá lâm!”

Hòa Thân vừa nghe Càn Long quả thực đã đến đây, vội vàng liền đứng lên cùng với Lữ Trọng, Tào Tuyết Cần bước nhanh đi ra cửa. lúc này, Lưu Toàn cầm đầu, phía sau là cảnh vệ đoàn đội trưởng Lương Kiện , phía sau nữa chính là ba mươi thành viên cảnh vệ đoàn súng vác vai, đạn lên nòng phân hai hàng từ cửa đến trong phòng. Những người này đều là Lưu Toàn bố trí . Trên danh nghĩa hộ giá, trên thực tế đều là đang âm thầm bảo vệ Hòa Thân , để ngừa phát sinh chuyện đột phát.

Lúc này ngoài cửa truyền tiến vào một tiếng cười sang sảng, sau đó chợt nghe thấy một người lớn tiếng nói: “Hòa Thân , sao? Trẫm chẳng lẽ còn không mời được người?” Theo tiếng nói truyền đến, Càn Long bước chân mạnh mẽ ngừng đầu mà bước đi vào “Chân thú viên ” .

“Thần Hòa Thân tham kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế !” Hòa Thân bước nhanh về phía trước, cung kính quỳ gối trước mặt Càn Long .

Lúc này Lữ Trọng và Tào Tuyết Cần phía sau Hòa Thân cũng đi theo quỳ gối phía sau Hòa Thân, cùng hô lên: “Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng!”

Càn Long hơi sững sốt hỏi: “Hòa Thân , bọn họ là..”

“A!” Hòa Thân quay đầu lại nhìn nhìn, cười nói: “Bọn họ là bằng hữu của thần, đây là Tào Tuyết , người kia là Lữ Trọng tiên sinh, vừa rồi chúng thần cùng uống rượu nói chuyện phiếm, bây giờ cùng đi đến tham kiến Hoàng Thượng!”

“A!” Càn Long nói: “Các khanh mau bình thân!”

Hòa Thân và Lữ Trọng , Tào Tuyết Cần ba người đứng lên mời Càn Long vào trong phòng. Bởi vì đây cũng không phải là ở Tử Cấm thành Bắc Kinh, cũng vốn không có nhiều lễ nghi phiền phức, sau khi chờ Càn Long vào bên trong ngồi vào ghế của mình, Hòa Thân và Lữ Trọng còn có Tào Tuyết Cần liền đứng ở phía dưới Càn Long, chờ Hoàng Thượng hỏi han.

Càn Long khí sắc nhìn qua rất tốt, trên mặt còn có vẻ tươi cười hòa ái, hần đầu tiên là nhìn chung quanh một chút, sau đó nhìn nhìn ở Hòa thân đứng quy củ ở một bên, vẻ mặt ôn hoà nói: “Hòa Thân , trẫm lần này cải trang đến Nam Kinh , vốn là muốn thể nghiệm và quan sát dân tình, tuần tra lại trị, thuận tiện cũng nhìn xem đại hội độc phủ thiên hạ của người; Vốn nghĩ nhất định sẽ nhân khi cao hứng mà đến, tận

hứng mà về, nhưng không ngờ cái tên nghịch tử Ngung Tinh kia, tự nhiên phát rồ tới nông nổi như thế, vì long ý kia, tự nhiên lại làm ra việc giết cha giết vua! Trung Quốc chúng ta có câu ngạn ngữ là ‘Tử không giáo phụ chi quá’. Đại Thanh có một chuyện như vậy thật vô cùng nhục nhã, vô luận nói từ khía cạnh nào, Trẫm cũng là có trách nhiệm!”

Hòa Thân vốn dĩ ở trong lòng chuẩn bị Càn Long vừa mở miệng liền nói điều kiện cùng hắn, không ngờ Càn Long vừa mở miệng liền quở trách một phen khuyết điểm của chính hắn, xem ra trong lòng thật bình tĩnh, không giống như là tâm tính của người chịu qua khổ, giật mình nghĩ: “Xem ra Càn Long này cũng không có gì, bây giờ ở trước mặt hắn ta cũng không dám đùa giỡn tình tình thối về dáng vẻ và bộ tịch của đám đế vương! – Sao, hôm nay có rảnh nói chuyện phiếm với ta không?”

Càn Long nói xong tên nghịch tử Thành thân vương Ngung Tinh của hắn, sau đó liền nắm bắt đề tài câu chuyện, đột nhiên nói: “Hòa Thân, lần này ở thời điểm mấu chốt, người có thể lấy quốc gia đại kế làm trọng, lúc nào cũng nguyện trung thành vì trẫm, thật sự là hiếm có! Chờ sau khi trẫm trở lại Bắc Kinh nhất định phải gia phong người thật lớn! – Lấy kì công cái thế cứu giá của người, trẫm phong cho người họ Vương cũng không đủ! – Nhưng, trẫm vẫn quyết định không phong người làm vương, bởi vì Đại Thanh ta từ khi nhập quan tới nay, người khác họ vương cho tới bây giờ vốn không có kết cục tốt!”

Càn Long nhắc tới người khác họ vương, Hòa Thân lập tức đã nghĩ tới rồi cái tên Ngô Tam Quế, đó chính là người Mãn Thanh đầu tiên khác họ Vương gia, mặc dù lúc ấy đang chiếm cứ Vân Nam, ủng hộ tự trọng, nhưng đến cuối cùng vẫn là gặp ngập đầu tai ương; Càn Long nói như vậy đơn giản là muốn lấy quan to lộc hậu làm mồi nhử, trước tiên khai cái ngân phiếu khổng, nghĩ chính hắn có thể thoát thân.

Hòa Thân nghĩ thầm: “Vô luận tiểu tử người bây giờ nói ba hoa chích choè như thế nào, ta đều không thể đồng ý với người, đừng nói là ở hiện tại, chính là ở pháp chế kiện toàn của thế kỷ hai mươi mốt, còn có bội ước, lật lọng! Cho dù pháp luật có trói buộc và kinh sợ, nhưng danh dự và nhân phẩm trước ích lợi vẫn không đáng một đồng, ta cũng không thể vờ ngơ ngẩn!”

Hòa Thân vừa định có lệ với hắn hai câu, không ngờ Càn Long tiếp tục đi thẳng vào vấn đề hỏi han: “Hòa Thân, trẫm ở Nam Kinh cũng chơi đủ rồi, cũng hiểu được sự trung thành của người với triều đình, qua hai ngày nữa, trẫm định quay về kinh! – Người bây giờ có thể thương lượng với Doãn Kế Thiện một chút, bố trí các công việc của trẫm quay về kinh! Người xem thế nào?” Nói xong, Càn Long dùng ánh mắt trưng cầu nhìn Hòa Thân.

Hòa Thân vừa thấy chính mình cũng qua đủ rồi, đường đường Đại Thanh Càn Long hoàng đế muốn về nhà còn phải trưng cầu ý kiến của mình, vì thế mỉm cười nói: “Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh, cho tới bây giờ luôn cương quyết độc đoán! Hoàng Thượng phải về kinh, làm thần tử chỉ có hết sức tận trung với Hoàng Thượng, nào dám trong việc đại sự phạm thánh ý của Hoàng Thượng!”

Càn Long vốn là muốn thử Hòa Thân một chút, mượn cơ hội xem phản ứng của Hòa Thân, làm từng bước tính toán ngầm của hắn, không ngờ Hòa Thân lại vui vẻ kỳ lạ như thế.

Có chút không tin, trừng mắt nhìn Hòa Thân, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ là có chủ ý?” Nghĩ đến đây, Càn Long cao hứng nói: “Tốt lắm, bây giờ trẫm liền xuống chỉ! – Hòa Thân, bây giờ tổng lý đại thần, Lương Giang Tổng đốc Doãn Kế Thiện làm phó thủ của người bố trí các công việc của trẫm quay về kinh, các người lập tức chuẩn bị, ba ngày sau trẫm sẽ rời khỏi Nam Kinh, đến Dương Châu, sau đó theo đường thủy trở về Bắc Kinh!”

Hòa Thân vừa thấy Càn Long coi lời nói của mình là thật sao, vì thế mỉm cười nói: “Hoàng Thượng khi nào quay về kinh đương nhiên là do Hoàng Thượng làm chủ, chính là... chính là thần nghĩ Hoàng Thượng giờ phút này không nên quay về kinh!”

Càn Long vừa nghe lời này của Hòa Thân, lập tức liền biết mình vừa rồi có chút cao hứng, trong lòng nhất thời lạnh lùng: “Xem ra Hòa Thân này không tính toán thả mình về!” Vì thế lạnh lùng hỏi han: “Vậy người nói xem, tại sao?”

Hòa Thân trong lòng vốn không có đạo quân thần này. Bốn năm trước khi Hoà Sĩ Quân gặp Càn Long hắn vẫn là một tiểu lại không quan trọng, muốn không khúm núm cũng không được, mà bây giờ chính mình đã không chế được thế cục, có thể nói chính mình bây giờ có cơ hội là hoàng đế. Cho nên hắn bây giờ tuy rằng

kính sợ Càn Long , nhưng theo ở sâu trong nội tâm, lại chưa từng coi Càn Long là người lãnh đạo trực tiếp của mình, về phần nô tài và chủ tử lại càng không cần phải nói. Bấy giờ Hòa Thân vừa thấy Càn Long tức giận, còn muốn đùa giỡn tính tình của hoàng đế kia, nghĩ thầm : “Ta bây giờ nếu không giết chết uy phong của tiểu tử người, sau này người thật đúng là không chết được!” Vì thế trực diện Càn Long nói: “Hoàng Thượng, tuy rằng Thành thân vương đã được thần bố trí tới Chiêm viện, đại hội đốc phủ thiên hạ cũng đã chấm dứt, chính là còn có một tai hoạ ngầm chưa được bài trừ! – Theo thần biết, ngoài thành Nam Kinh sớm đã có phỉ Bạch Liên giáo hoạt động, mà trong thành Nam Kinh càng không biết có bao nhiêu phỉ Bạch Liên giáo! Một khi thánh giá khởi động, trong vua và dân sẽ đại phí vòng trượng, Không có ba năm tháng, thì chuẩn bị không xong; Hoàng Thượng là gốc của nước, chính là tuyệt đối không qua loa được. Cho nên thần nghĩ bây giờ Hoàng Thượng không nên quay về kinh.”

Lời nói này của Hòa Thân đã sớm ở bên trong dự kiến Càn Long, bấy giờ vừa thấy Hòa Thân quả nhiên cần thời gian dài nhất mình, vì thế hần đã muốn ngả bài cuối cùng với Hòa Thân, – Đó chính là phải xả thân cứu lại Đại Thanh , chính mình lập tức tuyên bố thoái vị, để cho vương thất Bắc Kinh và mấy vị Vương gia mũ sắt Thịnh Kinh lập tức từ trong mấy vị A Ca và Vương gia lập ra một vị tân quân. Cho đến lúc này, vị tân hoàng đế Tử Cầm thành Bắc Kinh sẽ lập tức tuyên bố Hòa Thân là loạn đảng, sau đó khuyhnh lực cả nước đến thảo phạt!

Chính là lúc Càn Long vừa định nói lời gan ruột ra , thì thấy Lữ Trọng đứng ở bên cạnh Hòa Thân bước nhanh đi đến trước mặt hần, trấn định nói: “Hoàng Thượng, Hòa đại nhân nói có lý, mong Hoàng Thượng suy nghĩ! – Nhưng, về tai hoạ ngầm Bạch Liên giáo, thảo dân nói mấy câu tấu rõ với Hoàng Thượng!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người cảm thấy ngoài ý muốn. Lẽ ra hần là bằng hữu của Hòa Thân, chẳng qua chính là cùng Hòa Thân diện kiến Hoàng Thượng, về phần nói xen vào, đó là tuyệt đối không thể, huống hồ lúc này là thời khắc mấu chốt, có một chút ngôn từ vô ý, có thể làm hỏng đại sự của Hòa Thân – Sao hần bây giờ cũng muốn nói chuyện!

Hòa Thân vừa định phân phó Lưu Toàn phái người đỡ hần đi ra ngoài, nhưng Lữ Trọng lại đi trước một bước, khựng một tiếng liền quỳ gối trên mặt đất, trong miệng nói: “Hoàng Thượng, thảo dân Lữ Trọng có chuyện phải tấu!”

Chuyện này đối với Càn Long mà nói cũng cảm thấy thực mới mẻ, vô duyên vô cớ trên mặt đất tới một người thảo dân, cũng không biết muốn nói gì, dựa theo thường quy, hần căn bản là không có khả năng diện kiến Hoàng Thượng, nhưng bây giờ là thời khắc đặc biệt, cho dù một cái tên ăn mày, nếu có lợi với mình, có thể ở trước mặt Hòa Thân nói giúp đỡ mình mấy câu, Càn Long cũng phải cố gắng tranh thủ, nhưng Càn Long bây giờ còn không biết lão nhân râu bạc này muốn nói gì, nhưng nếu đã quỳ gối trước mặt mình, vậy để cho ông ta nói, dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, nói không chừng còn có lợi với mình? Nghĩ đến đây, Càn Long mỉm cười nói: “Lão nhân gia, người có cái gì nói?”

Lữ Trọng này vốn là nằm vùng Bạch Liên giáo ở Nam Kinh, bao nhiêu năm rồi thủy chung phụ trách liên lạc triều đình, bây giờ có một cơ hội thiên đại gặp được đương kim Càn Long Hoàng Thượng như vậy, vậy hần không muốn bỏ qua! Chỉ thấy hần đi lên trước một bước, dập đầu nói: “Hoàng Thượng, về chuyện Bạch Liên giáo, thảo dân hy vọng Hoàng Thượng có thể sớm ra phương án giải quyết! – Bạch Liên giáo từ khi Đại Thanh khai quốc tới nay vẫn hoạt động thường xuyên, bây giờ thực lực đã lớn mạnh, mấy năm qua triều đình lấy ‘Tiêu diệt ’ làm đại lược, chính là hiện giờ mấy năm đã trôi qua, triều đình hao phí lượng lớn nhân lực vật lực, nhưng Bạch Liên giáo chẳng những không bị tiêu diệt, ngược lại còn làm cho lực lượng bọn họ càng lúc càng lớn, cứ như vậy, cuối cùng sẽ thành tâm phúc họa lớn của triều đình!”

Càn Long vừa nghe liền biết sự tình có chút không đúng, vừa rồi hần nghĩ đến Lữ Trọng là bằng hữu của Hòa Thân, bây giờ xem ra người này vô cùng có khả năng liên quan đến Bạch Liên giáo, dựa vào cơ hội lần này gặp mặt mình muốn làm cho triều đình thay đổi phương lược với Bạch Liên giáo, đây thật sự là người si nói mộng! Càn Long cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ: “Thật sự là rất buồn cười, quần quốc đại sự trọng đại như thế, chính là các đại thần quần cơ ở Bắc Kinh cũng không dám nói chuyện cùng trầm như vậy, người là một lão nhân lai lịch không rõ cũng muốn tham dự quân quốc đại sự, chẳng phải là si tâm vọng tưởng! – Cũng được, tiếp theo cơ hội này, trẫm sẽ nói ý nghĩ của mình, đánh mất si tâm vọng tưởng của Bạch Liên giáo, thuận tiện cũng gỡ sơn chân hổ, làm cho này Hòa Thân hiểu được hậu quả đối nghịch cùng triều đình!”

Nghĩ đến đây, Càn Long từ trên ghế đứng lên, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ , sau đó cười trấn định, âm

trăm hữu lực nói: “Trăm đẳng đại bảo tới nay, thành tựu thập toàn vô công, thu hồi ranh giới mắng lớn; tám lần miễn thuế ruộng, đó chính là mấy vạn vạn lượng bạc trắng;— Có tham quan phải giết, có tù oan tất cứu, có thiên tai tất cứu, chính là còn có một người si mê không tỉnh muốc phản Thanh phục Minh, cùng trăm đối nghịch, cùng Đại Thanh đối nghịch! Minh triều kia thì có gì tốt, hoàng đế một người so với một người ngu ngốc, tham quan khắp nơi, chiến loạn không ngừng, dân chúng sinh linh ca thán! Nếu có một ngày muốn bắt được giáo chủ Bạch Liên giáo, trăm thật muốn hỏi hấn một chút, rốt cuộc là hấn muốn làm hoàng đế, hay là thật muốn trở lại Minh triều làm cho dân chúng đều được qua những ngày tốt đẹp? Bây giờ chiến sự biên cương đã sắp đã xong, tiếp theo trăm sẽ tập trung tinh lực giải quyết chuyện Bạch Liên giáo!”

Lữ Trọng lớn tiếng nói: “Hoàng Thượng, giáo chủ Bạch Liên giáo cũng muốn gặp Hoàng Thượng...”

Lời nói của hấn còn chưa nói xong liền có một tiếng gào to của Càn Long ngắt lại: “Lớn mật, quốc sự trọng đại như thế có người nói xen vào, trăm thấy người chính là phản tặc Bạch Liên giáo! – Hòa Thân , bắt Lữ Trọng lại cho trăm !”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

150. Chương 150: Thả Hổ Về Rừng (2)..

Thật ra, Càn Long còn chưa xuống mệnh lệnh này, Hòa Thân cũng không thể để cho Lữ Trọng này nói hươu nói vượn.

Trước kia Hòa Thân còn tưởng rằng này Lữ Trọng thật là cao nhân thế ngoại ẩn cư núi rừng, không ngờ hấn cũng là người của Bạch Liên giáo, xem ra này Bạch Liên giáo thật đúng là không có lỗ hổng nào không vào! Thật may mắn phát hiện kịp, bằng không thật sự giữ một cái tai họa ở bên người, sau này nói không chừng sẽ phát sinh chuyện gì!

Bây giờ vừa lúc dựa theo những lời này của Càn Long bắt lão nhân này lại là xong việc, tránh để hấn về sau lại sinh sự , vì thế Hòa Thân nháy mắt về phía Lưu Toàn bên cạnh, ý tứ là “Các người mau động thủ đi, còn ngây ra đây làm gì” !

Lưu Toàn há có thể không rõ ý tứ của Hòa Thân, vì thế hét lớn một tiếng: ” bắt cho ta!”

Lữ Trọng kia vốn tưởng rằng được gặp Càn Long hoàng đế, cũng là cơ hội ngàn năm có một, vừa lúc giáp mặt với người thống trị cao nhất của triều Đại Thanh nhẩn dùm một chút tiếng hô của Bạch Liên giáo, nhân đây biểu thị bọn họ sau này không có ý đối kháng với triều đình đến cùng, hy vọng Càn Long hoàng đế có thể còn thật sự suy nghĩ một chút triều đình sau này ,có thể thay đổi một chút chính sách“Tiêu diệt” với Bạch Liên giáo, không ngờ lời nói của hấn còn chưa nói đến một nửa, tên cậu hoàng đế này đã xuống lệnh muốn bắt hấn. vì thế hy vọng cuối cùng chôn dấu dưới đáy lòng giảng hòa với triều đình cũng hoàn toàn tan biến, vừa thấy Càn Long bây giờ sẽ hạ độc thủ với hấn, vì thế trong lòng ngang ngược, lập tức hạ quyết tâm cá chết lưới rách!

Tên cậu hoàng đế này bây giờ bị cáo chế ở tại trong tay Hòa Thân, đơn giản cũng là con tin cao cấp, nhưng bây giờ mình bắt cóc Càn Long , cũng không xoay được tình thế cấp bách trước mặt; bo tay ngồi chờ chết như vậy, không bằng liều chết. Bây giờ Hòa Thân này chính là nhân vật mấu chốt nhất, chỉ cần bắt được hấn, xoay chuyển thế cục cũng không phải không có khả năng. Vì thế quay đầu vừa thấy, Hòa Thân đang cách hấn vài bước không xa. Lúc này Lưu Toàn kia đã ra lệnh, bên cạnh mười mấy tay thủ hạ bắt phàm đã tới trước mắt hấn, vì thế Lữ Trọng không hề do dự, thân hình nhoáng lên một cái, đột nhiên từ trên mặt đất bay lên trời, thân mình ở giữa không trung xoay chín mươi độ, thuận thế nhoáng lên song chưởng, hung tợn thẳng đến Hòa Thân!

Lần này đột ngột khởi biến, nhất thời làm cho mười mấy cảnh vệ đoàn sợ ngây người. Bọn họ thấy, tuy rằng lão nhân này có chút quỷ dị, trên người cũng có thể có chút quyền cước công phu, nhưng bọn họ mười mấy người không cùng chỗ đánh bọc lại, chính là có năng lực thiên đại cũng đừng nghĩ đến chạy thoát! – Nhưng bọn họ cũng không có ai dự đoán được người này trong nháy mắt, đột nhiên bay lên trời làm khó dễ Hòa Thân!

Cần Long trong nháy mắt này đã sợ ngây người, hần hiểu được, Hòa Thân nếu như bị lão nhân này đánh chết, kế tiếp sẽ đến phiên hắn; Lưu Toàn cũng sợ tới mức đứng yên tại chỗ không thể động đậy, nếu chủ tử Hòa Thân đã chết, tất cả sẽ *** xong đời, trời của hắn cũng liền sụp xuống dưới!

Lúc này Hòa Thân nhìn Lữ Trọng cao cao tại thượng kia bàn tay giống như cái quạt hương bồ lớn đập xuống đỉnh đầu của hắn, lập tức liền cảm thấy một hơi gió lạnh đã ở trên đỉnh đầu, trong lòng nhất thời trống rỗng, muốn tránh đã không còn kịp rồi – Đang lúc Hòa Thân nhắm mắt chờ chết, đột nhiên liền cảm thấy được có người ở phía sau lưng mình nặng nề mà đẩy lên, sau đó hắn thuận thế chạy nhanh về phía trước, sau đó nhìn lại, người đẩy mình không phải ai khác, chính là Liễu Doanh Doanh!

Cũng trong nháy mắt này, gương mặt Liễu Doanh Doanh mà Hòa Thân vừa mới thấy rõ kia, bị song chưởng của Lữ Trọng cũng mới hạ xuống. Mọi người chợt nghe gặp “bụp, bụp” hai tiếng, lại thấy Liễu Doanh Doanh hoạt bát đáng yêu kia đã bị Lữ Trọng đánh cho nát óc, trong nháy mắt trước mắt mọi người biến thành một thể giới đỏ trắng lẫn lộn!

Lữ Trọng kia vừa thấy chính mình không đắc thủ, Hòa Thân còn đang đứng trước mắt, vì thế một cước đá thi thể của Liễu Doanh Doanh, một bước xa liền vọt lên, với thế sét đánh không kịp bưng tai, huy động song chưởng liền thẳng đến Hòa Thân. Chính là lần này không đợi song chưởng của hắn giơ lên. chợt nghe thấy phía sau hắn “pằng pằng pằng...” một loạt tiếng súng, Ngay sau đó ” bùm” một tiếng, thi thể Lữ Trọng cũng liền ngã quỵ trên mặt đất, nhìn lại sau lưng hắn đã bị Lưu Toàn và cảnh vệ đoàn đánh thành một đồng thịt nát, nhất thời thất khiếu đổ máu, tuyệt khí bỏ mình!

Kỳ thật Liễu Doanh Doanh hôm nay là tới “Chân thú viên ” tìm thê tử của Tào Tuyết Cần Phương Khanh, không ngờ mới vừa đến liền gặp Hòa Thân và Tào Tuyết Cần, còn có cái lão nhân râu bạc Lữ Trọng kia đang ở tham kiến Cần Long Hoàng đế, vì thế nàng cũng sẽ không dám vào phòng. Nhìn nơi này đang náo nhiệt, liền lặng lẽ đứng ở cửa, chờ Hoàng Thượng đi rồi sẽ đi tìm Phương Khanh tấu tử nói chuyện. vừa rồi Hoàng Thượng đột nhiên lệnh Hòa Thân bắt Lữ Trọng, Liễu Doanh Doanh nhìn thoáng qua liền biết lão nhân kia có chút không thành thật, nhìn kỹ ánh mắt gian tà của Lữ Trọng liếc về phía Hòa Thân, Liễu Doanh Doanh liền cảm thấy được lão nhân này có thể sẽ chơi xấu Hòa Thân, không đợi nàng hiểu rõ, chỉ thấy lão nhân kia bay lên trời, sau đó hươu song chưởng đánh đến đỉnh đầu Hòa Thân.

Lúc này trong đầu Liễu Doanh Doanh không có một chút do dự – Để cho Hòa Thân thoát khỏi nguy hiểm là điều đầu tiên nàng nghĩ đến, mà sự an toàn của chính nàng thì hoàn toàn không để ở trong lòng, vì thế một bước xông lên đi phía sau Hòa Thân hung hăng đẩy về phía trước.

Hòa Thân tránh thoát đi, mà chính nàng thì không thoát, bị song chưởng Lữ Trọng đánh chết tại chỗ

Bây giờ Hòa Thân là ai chết sống cũng không quan tâm, đi lên ôm tử thi Liễu Doanh Doanh vào trong lòng, vừa thấy khuôn mặt vô cùng thanh thuần đáng yêu ngày xưa đã bị lão gia kia đánh cho hoàn toàn thay đổi, căn bản là không nhìn thấy ngũ quan, – Nhất thời trước mắt tối sầm, suýt chút nữa chết ngất! Lưu Toàn liền chạy tới bên người Hòa Thân, lại vỗ vỗ trước ngực lại phát phát phía sau lưng, thật vất vả Hòa Thân mới tỉnh lại.

Cũng lúc này, thấy từ cửa “Chân thú viên ” vội vàng chạy tới một người, đi đến trước mặt Hòa Thân một chân quỳ xuống nói: “Bẩm Hòa đại nhân, ngoài cửa Chiêm viện phát hiện rất nhiều người Bạch Liên giáo, xem ra như muốn đánh vào, thỉnh Hòa đại nhân định đoạt!”

Hòa Thân vừa nghe tin tức này, nhất thời liền hiểu được, Lữ Trọng này xem ra sớm đã có dự mưu, nói không chừng lần này chính là hướng về phía Hòa Thân ta; cái gì hiền kế, cái gì *** thế ngoại cao nhân, tất cả đều là âm mưu quỷ kế! Vì thế Hòa Thân “hự” một tiếng từ trên mặt đất đứng lên, hét lớn một tiếng: “Lưu Toàn, thông báo Tạ Phi Kiếm và Đỗ Tử Kiệt, giết sạch đám Bạch Liên giáo ở ngoài cửa cho ta, không sót một tên!”

“Rõ !” Lưu Toàn trả lời một tiếng xoay người mà đi!

” Hộ tống Hoàng Thượng trở về!” Hòa Thân phân phó một tiếng, sau đó ôm tử thi Liễu Doanh Doanh ra khỏi “Chân thú viên ” .

Mấy trăm giáo đồ Bạch Liên đột nhiên tập kích Chiêm viện , gây ra nỗi đau trong nội tâm của Hòa Thân, làm cho hắn đối với gặp nạn bất ngờ của Liễu Doanh Doanh, nhất thời chuyển thành nỗi thống hận đối với Bạch Liên giáo, vì thế liền đặt Liễu Doanh Doanh xuống , sai bước đi đến trước viện, tự mình chỉ huy trận chiến đầu tiên diệt Bạch Liên giáo này.

Dưới sự nghiêm khắc huấn luyện của Lưu Toàn ngày xưa , hơn nữa ngày thường trải qua nhiều lần kinh nghiệm thực chiến, Tạ Phi Kiếm và Đỗ Tử Kiệt suất lĩnh “Trung Hoa đế quốc đệ nhất quân ” hoàn toàn dùng hỏa khí này thật là uy lực vô cùng. Ba trăm cao thủ đứng đầu Bạch Liên giáo vốn nghĩ trà trộn vào thành Nam Kinh, dù thế nào cũng có thể phát huy trình độ ngày xưa, không ngờ mới vừa tập hợp liền gặp gỡ đòn đón đầu, không đợi bọn họ khai quyền cước, một trận bắn dày đặc liền tổn thất hơn phân nửa binh mã.

Một trận đánh cho tương đối đẹp, chờ khi Huệ Hùng suất lĩnh quân lục doanh ở ngoài thành đuổi tới, chiến đấu cũng đã gần xong.

Khi Lưu Toàn tự mình dẫn người quét tước chiến trường, lại ngoài ý muốn phát hiện tên “Bạch Liên đặc sứ” Bạch Thụy , dựa theo ý tứ của Lưu Toàn, lập tức xử bắn liền, báo thù rửa hận cho Liễu Doanh Doanh; nhưng Hòa Thân lại cẩn thận, xua tay chặn Lưu Toàn lại. Hòa Thân tiến lên nhìn vị đặc sứ Bạch Liên bị súng kíp đánh thành trọng thương này, thầm nghĩ: “Lần này giết được người cũng quá nhiều, có hẳn không nhiều cũng không ít, hay là lưu lại tên hấp hối này đi!”

Bởi vì biến cố lần này, ước chừng qua năm sáu ngày, Hòa Thân mới từ nỗi bi thống mất đi Liễu Doanh Doanh tạm thời hoãn lại. Suy nghĩ lại, còn có Càn Long chưa liệu lý. Nhưng chưa đợi Hòa Thân truyền lời muốn gặp Càn Long , Lưu Toàn đã báo lại: ” Lão gia, không thấy vợ chồng Tào tiên sinh!”

Hòa Thân vừa nghe lời này, nhất thời hối hận không kịp, thầm nghĩ: “Ta sao lại sơ sẩy như vậy? – Lữ Trọng lão nhân này là người Bạch Liên giáo, hẳn tuy rằng là người Tào Tuyết Cần dẫn tiến cho ta, chính là biến cố lần này có quan hệ gì đến hai người các người đâu?” Vì thế lập tức nói với Lưu Toàn: “Đi, chúng ta qua ‘Chân thú viên ’ của Tào tiên sinh xem xem!”

Mấy ngày hôm trước Tào Tuyết Cần vào ở “Chân thú viên ” của Chiêm viện, Hòa Thân vì để cho hắn hoàn toàn tự do, vì thế liền phân phó người ở trong ngoài, hai người bọn họ ở trong này muốn làm gì thì làm, không ai được cản trở, đương nhiên cũng bao gồm vợ chồng bọn họ ra vào Chiêm viện. Bây giờ nghĩ ra, Tào Tuyết Cần dựa vào phân phó trước kia của Hòa Thân, quang minh chính đại từ đại môn đi ra.

Khi Hòa Thân đi vào trong phòng Tào Tuyết Cần vừa thấy, nhất thời liền ngây dại, hẳn trước kia đưa cho vợ chồng Tào Tuyết Cần vài thứ, bây giờ vẫn còn nguyên vẹn ở trên bàn – Có giấy bút mực thượng đẳng và đồng lớn vàng bạc tài bảo. Hòa Thân vừa thấy liền tròn tròn mắt, vốn định từ nay về sau, muốn nuôi dưỡng đại văn hào này; hẳn có thể bày mưu tính kế cho mình hay không là thứ yếu, tối trọng yếu là để cho hắn đem quyển sách Hồng Lâu Mộng này cho thái giám. Bây giờ xem ra, thật sự là mỗi người đều có mệnh, người định không bằng trời định, số của Tào Tuyết Cần này chính là cả đời khổn cùng thất vọng!

” Lão gia, người xem –” Lưu Toàn nói xong từ trên bàn cầm lấy tờ giấy, đi tới đưa cho Hòa Thân .

Hòa Thân nhận lấy xem, đúng là bút tích của Tào Tuyết Cần, trên mặt chỉ có một hàng chữ nhỏ: “Hòa Thân huynh bảo trọng! – Hai hổ ở trong tay huynh; trước thả tiểu hổ, lại thả đại hổ, huynh có thể tọa sơn quan hổ đấu!”

Thoáng nhìn qua, Hòa Thân liền hiểu được: ” Đại hổ chính là Càn Long, còn tiểu hổ kia chính là đứa con Càn Long, lão Thập nhất Thành thân vương Ngung Tinh!”

Xem ra này Tào Tuyết Cần thật sự là cao tay! Để cho Ngung Tinh về trước Bắc Kinh, đồ ngọc giết cha giết vua này khẳng định sẽ ở kinh thành làm long trời lở đất, sau đó lại thả lão tử Càn Long về xử lý hắn; Hai hổ này đánh nhau, Hòa Thân ta tự nhiên đứng giữa mưu lợi bất chính. Nghĩ đến đây, Hòa Thân nhỏ giọng dặn dò ở Lưu Toàn vài câu...

151. Chương 151: Trụ Cột Quốc Gia.

Có bài học về đột biến lần trước, đối với vấn đề an toàn của Hòa Thân cũng không dám qua loa nữa, trước đây vạn phần thận trọng, 10 vạn phần cẩn thận thì nay chính là vấn đề mấy vạn của một vạn và mười vạn.

Đúng lúc Hòa Thân đưa ra quyết định hôm nay đi thăm Càn Long, Lưu Toàn cũng đồng thời đưa ra sự bố trí và sắp xếp cẩn thận chi tiết, đầu tiên là trừ khử loại bỏ toàn bộ ẩn họa an toàn trong Thiêm Viên, sau đó áp đặt uy nghiêm trên đường từ chỗ ở của Hòa Thân đến “Hội vũ tinh xá”, bất luận là quan viên trong nha môn tài chính hay là binh lính chấp cần, trên đường đi toàn bộ đều đổi thành thành viên của đoàn cảnh vệ do Lưu Toàn chọn lựa ra, tác phong tốt, kỹ thuật cứng, đáng tin cậy về chính trị

Đây là còn chưa tính, nơi “Hội vũ tinh xá” là nơi ở của Càn Long, Lưu Toàn cũng cử một lượt “tinh cung” phạm là có khả năng gây ra mối đe dọa an toàn cho Hòa Thân, đều bị trừ bỏ toàn bộ, mấy thị vệ thiếp thân của Càn Long bị “mời ra” ngoài cửa, mấy đại thần... được người ta tình ý bố trí trong một góc phòng, ANh Anh và Viên Hồng là hai “quý chủ nhi” cũng bị Lưu Toàn sắp xếp người coi chặt.

Lần này Lưu Toàn hạ mệnh lệnh khi phát hiện người có ý đồ bất chính lập tức nổ súng bắn chết, tuyệt đối không để lại hậu họa.

Ăn xong cơm sáng Hòa Thân được sự tháp tùng của Lưu Toàn vừa đi vào trong vừa bực bội: “Tiểu tử người định làm cái gì, làm như địch lớn sắp đến vậy, nếu thế này ta không phải trở thành gấu mèo trong lồng sắt hay sao”

Lưu toàn cười đáp: “Lão gia, không thể này không được, chuyện mấy hôm trước làm nô tài sợ suýt chết, không phải ngài ra lệnh cho nô tài, vạn sự cẩn thận hay sao? Chuyện lần trước, chính là vì nô tài không chịu học hành nghiêm túc, lĩnh hội những kiến thức do lão gia dạy bảo, nay nô tài mất đề mới làm chuồng xin được bổ cứu”

“Tiểu tử người thật biết bịa đặt cái gì mà mất bò mới lo làm chuồng, có thời gian tìm hai quyển từ điển thành ngữ mà tra xem, không hiểu thì đừng loạn dùng” Nói xong bước vào “Đạm xá cư” nơi mà Càn Long ngày thường xử lý chính vụ trong “Hội vũ tinh xá”

Càn Long buổi sớm bị Lưu Toàn dọa đi dọa lại cho một hồi, nên đoán ra chắc hôm nay Hòa Thân sẽ tới, mặc dù tên tiểu tử Lưu Toàn làm thế là vô cùng bất kính, nhưng thời gian này Càn Long cũng đã quen rồi. Mặc dù trong lòng rất tức giận, nhưng bề mặt lại coi như không thể hiện gì. Điều này thứ nhất nhằm giữ gìn chút tôn nghiêm mà Hoàng đế cần có trước mặt các đại thần tùy giá, hai là bình tĩnh, suy nghĩ xem, Hòa Thân hôm nay rốt cuộc đến làm gì, nếu đưa ra điều kiện mình khó chấp nhận thì nên ứng phó như thế nào.

Đang lúc Càn Long trầm tư suy nghĩ thì bên ngoài có tiếng nói lớn: “Hòa đại nhân đến” tiếp theo là nghe tiếng Hòa Thân bên ngoài cao giọng nói: “Vi thần Hòa Thân cầu kiến, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế”

Càn Long nghe thế không hiểu sao hôm nay Hòa Thân lại biết lễ nghi như thế? Nhưng lại nghĩ, Hòa Thân lúc nào cũng biết lễ nghĩa, mặc dù làm việc có chút vượt khuôn khổ nhưng trước mặt lại luôn biết lễ nghi. Càn Long không nghĩ ngợi nhiều, thầm nghĩ: “Một khi tiểu tử người còn coi ta là đường kim hoàng thượng, thì ta coi người như nô tài” nên nói đầy kiêu cách hoàng đế: “Truyền Hòa Thân vào”

Tên thái giám cất giọng vọt đực gọi: “Truyền Hòa Thân vào”

Hòa Thân thấy điệu bộ tên thái giám thăm mắng: “ đúng là làm màu quá, nếu đã thế, lão tử cũng không ngại phiền phức, cỡi quần thả đít luôn” nên đi vào, còn giả bộ quỳ xuống hành lễ kêu lên mấy tiếng “vạn tuế”

“Ngồi đi, dâng trà” Càn Long khẽ cười, hỏi: “ Hòa Thân, hôm nay ngươi đến gặp trẫm, có chuyện gì hay sao?”

Hòa Thân ngẩng đầu nhìn Càn Long sắc khi hồng nhuận, chậm rãi nói: “ Bẩm hoàng thượng, hôm nay thần đến là xin dâng tấu về chuyện của Thành Thân Vương..”

Hòa Thân vừa nói đến đây đã bị Càn Long ngắt ngang chỉ thấy khuôn mặt Càn Long đỏ bừng, đẩy ghế đứng dậy nói lớn: “ Đừng nói nữa, trẫm không muốn nhắc đến tên súc sinh kia nữa”

“Hoàng thượng” Hòa Thân thông thả gọi “ Nhưng chuyện này vô cùng quan trọng, xin vạn tuế ngài giận, cho vi thần từ từ bẩm” Nói đến đây Hòa Thân nhìn Càn Long đang vô cùng kích động, rồi nói từ tốn: “ Mấy hôm trước hoàng thượng di giá Chân Thú viên, thần gặp chuyện bất ngờ tiếp theo phản tặc Bạch Liên Giáo bao vây tấn công Thiêm Viên, thần đích thân chỉ huy trận đánh đó, mặc dù nói thuộc hạ đã ra sức giết địch nhưng cuối cùng cũng bị một số tên phản tặc đánh vào, lúc đó tình hình nguy cấp, Lục Doanh quân và quân Bát Kỳ ở ngoại thành Nam Kinh không nhận được tin, thần lại phụ trách sự an nguy của hoàng thượng, đành phải phát động tất cả người trong Thiêm Viên, gây ra một cuộc chiến nhân dân hoàng tráng, sau cùng mặc dù tổn thất nặng nề, nhưng cuối cùng đã tiêu diệt được bọn phản tặc Bạch liên giáo, tuy nhiên..”

Càn Long đương nhiên biết được trận đại chiến mấy hôm trước, mặc dù ông không đích thân chứng kiến nhưng ngồi trong phòng nghe thấy tiếng súng pháo bên ngoài và tiếng thét giết hai quân cũng có thể phán đoán ra tình hình trận chiến kịch liệt, nay thấy Hòa Thân dường như có chuyện lớn gì đó mà không tiện nói ra nên cười hỏi: “ Tuy nhiên cái gì, ngươi nói tiếp đi”

Hòa Thân ho mấy tiếng, lấy lại thanh giọng, nói tiếp: “ Tuy nhiên, hôm đó ngoài để lại một số người bảo vệ hoàng thượng ra, thuộc hạ của thần đều xuất kích hết, đợi đánh lùi phản tặc, quay về mới phát hiện Thành Thân Vương.. Thành Thân Vương không thấy đâu nữa. Ban đầu thần cho rằng bị người của Bạch liên giáo bắt đi rồi, cho nên cho lục soát khắp trong ngoài thành, lại thẩm vấn từng tên phản tặc Bạch liên giáo một, đến hôm nay mới rõ, Thành Thân Vương không bị người của Bạch liên giáo bắt đi, cũng không xảy ra chuyện gì mà được một số quân Bát Kỳ ở Nam Kinh hộ tống về Bắc Kinh rồi”

“A” Càn Long ban nãy còn cười ha ha khi nghe Hòa Thân miêu tả về trận đánh vừa qua như thuyết bình thư, nhưng sau đó khi nghe Thập Nhất Dung Tinh được người hộ tống về Bắc Kinh, nụ cười ngưng trệ trên khuôn mặt, ánh mắt mất đi thần thái vốn có, hai tay vịn vào giá sách trước mặt, người chao đảo, rồi ngã vật xuống ghế, nói: “ Cái gì...cái gì... tên súc sinh đó về Bắc Kinh rồi ư...”

Bọn đại thần tùy giá ở góc phòng Tào Tích Bảo thấy hoàng thượng như thế, sợ hãi trợn mắt, chạy lại trước mặt Càn Long hét lớn: “ Mau truyền thái y”

Hai tên thái giám trước cửa cũng vô cùng sợ hãi vừa bò vừa lăn đến trước mặt Hòa Thân, vừa khóc vừa cầu xin: “ Hòa đại nhân, may tìm thấy thuốc xem bệnh cho Hoàng thượng...” Tào Tích Bảo cũng hồ đồ, nhưng hai tên thái giám không hồ đồ chúng biết đây không phải tử cấm thành, một tiếng “truyền thái y” ban ra, thì ngự y trong thái y viện có thể chạy đến, đây là Nam Kinh, Hòa Thân mới là chủ nhân nơi đây.

Hòa Thân cũng sợ hãi, nghĩ: “ Tên Càn Long này đừng có giống như cha của Tô Kỳ Nhi bị chết vì sợ hãi đấy, không thì phiền toái to” Đang định ra lệnh cho Lưu Toàn ra ngoài tìm thấy thuốc đến xem bệnh cho Càn Long thì nghe thấy Càn Long nói lớn: “ Các ngươi hoảng hốt cái gì, trẫm không sao, nhất thời cũng không chết được đâu, Hòa Thân đừng đi gọi thầy thuốc, đừng nghe bọn chúng dọa nạt” Có thể Càn Long biết nay không phải lúc mình giạt đến bán đại, sau khi uống trà do thái giám dâng lên, nhẹ giãn lông mày, rồi đứng dậy khỏi ghế, nói với bọn Tào Tích Bảo: “ Các ngươi lui sang một bên”

Đám đông thấy Càn Long không sao, nên yên tâm, trật tự lui xuống chỗ ban nãy của mình.

Càn Long biết nay đã đến lúc nước sôi lửa bỏng, không cho phép ông có chút do dự nào nữa. Tên tiểu tử Dung Tinh giết Phụ Thái Quân, thì hẳn còn gì mà không làm được nữa? Nay Lão Thập Ngũ Gia Dung Diễn và A Quế đang ở Miễn Điện xa xôi, mình lại bị Hòa Thân giam lỏng nơi đây, bọn đại thần ở kinh

thành ai là đối thủ của Dung Tinh được, nếu tên súc sinh kia nghĩ cách tiêu diệt bọn Lưu Dung và Phúc Khang An, thì nay nói không chừng sẽ đăng cơ tọa điện, vào cung Càn Thanh rồi.

Tên Hòa Thân này nhất định không có tâm tư giết vua tạo phản, nếu không mình đã không sống được đến hôm nay rồi, nay hắn giam mình không thả nói thẳng ra không phải là do không an tâm hay sao, không phải là sợ mình về kinh thành lập tức hạ chỉ ra tay với hắn sao? Xem ra Càn Long quả thực không hồ đồ, quay đầu lại nói với Hòa Thân: “Hòa Thân trẫm nay không nói lời gian dối, hãy thả trẫm về Kinh, trẫm tuyệt đối không phụ ngươi”

Hòa Thân giả vờ sững ra: “Hoàng thượng, hoàng thượng là...”

“Tào Tích Bảo, truyền chỉ” Càn Long vừa đi qua đi lại trong phòng, vừa nói rõ ràng từng chữ: “ Hòa Thân từ khi nhậm chức “đại thần tài chính ngự tiền hoàng đế Đại Thanh” , trung tâm vì quốc, phò tá thánh cung, vì giang sơn xã tắc của Đại Thanh, mấy năm qua tận lực phục vụ...”

Tào Tích Bảo đương nhiên hiểu tâm tình hoàng thượng lúc này, khi nghe Càn Long nhắc đến việc lập chỉ, liền chuẩn bị sẵn giấy bút đợi Càn Long Tào Tích Bảo. Càn Long vừa nói, ông ta cũng soạn thảo, đợi Càn Long đọc “... tấn phong giường cột quốc gia, cho Hòa Thân công thần Đại Thanh là nhất đẳng công, thực thân vương bổng, thế tập vĩnh thế”

Càn Long nhìn tờ tuyên chỉ chưa ráo mực dường như thấy có chút không đủ trọng lượng, nên nói: “ Thêm một câu, chiếu thư này là lời gan ruột của trẫm, sau này tuyệt đối không thất ngôn với thần dân Đại Thanh”

Tào Tích Bảo sững ra, nếu Ban này những dòng kia chỉ là để đối phó tình hình, thì bây giờ thêm câu này đúng là trở thành ngọc luật kim khoa khó mà thay đổi, không những Càn Long không thể hối hận mà trăm năm sau, khi vua mới lập vị, cũng trở thành di chiếu tiên hoàng, tên Hòa Thân này thực sự trở thành trụ cột của Triều Đại Thanh rồi.

Là thần tử tận trung với Càn Long, Tào Tích Bảo còn thêm một câu: “Vạn tuế, chiếu thư đã soạn xúc tích thêm câu này vào sợ không đầu không cuối, vì thần thấy nên bỏ đi”

“Sao, lão trạng nguyên ngươi đến câu này cũng không biết được sao?” Càn Long dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn Tào Tích Bảo, ông ta lại cầm bút viết thêm vào.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—0000—

152. Chương 152: Hồ Độc Ăn Thịt Con.

Càn Long cầm tờ chiếu thư xem lại từ đầu đến chân sau đó đích thân đưa cho Tào Tích Bảo, lệnh: “ Lập tức chiếu cáo thiên hạ”

“Thần tuân chỉ” Tào Tích Bảo sau khi lĩnh chỉ cùng mấy đại thần tùy giá đi ra ngoài, lấy danh nghĩa của sở quân cơ, minh phát chiếu thư đi khắp thiên hạ.

Hòa Thân nghĩ, một khi mình đã quyết định thả lão tử Càn Long về, để cho cha con bọn họ cắn nhau, nay thấy Càn Long vì cái ngai vàng mà đối với mình có thể nói là không tiếc tâm huyết, cho nên Hòa Thân giả vờ tỉnh táo tạ ơn thánh chỉ,nửa chối nửa không rồi nhận lấy

Càn Long thấy Hòa Thân căn bản đã yên tâm với mình, nên cười nói: “ Hòa Thân, nay trẫm lập tức triệu kiến Doãn Kế Thiện”

Kì thực tối hôm sau khi kết thúc đại hội đốc phủ thiên hạ, Hòa Thân đích thân cho người tiễn Doãn Kế Thiện về phủ tổng đốc Lương Giang, Hòa Thân làm thế, một là thấy có giam lỏng Doãn Kế Thiện cũng không có tác dụng gì, ngược lại còn gây chấn động triều đình, hai là bao nhiêu năm nay trong một số vấn đề quan trọng, ông ta thường là người ủng hộ hãn kiên định nhất, nói cho cùng, Hòa Thân không nỡ khiến

cho Doãn Kế Thiện trong lúc máu chốt trở mặt với mình, tránh sau này khó mà sống cùng nhau trong Nam Kinh. Chỉ cần bố trí êm xuôi tí, Hòa Thân tin, Doãn Kế Thiện quay về phủ tổng đốc của ông ta cũng như ở trong Thiêm Viên, bên ngoài phủ tổng đốc hẳn đã bố trí bao nhiêu tai mắt và mật thám, e là Doãn Kế Thiện cũng không làm hỏng được chuyện gì của hắn.

Nhưng không ai ngờ, Doãn Kế Thiện vừa về đến phủ tổng đốc thì tối hôm đó, bệnh không dậy được nữa. Tin vừa truyền ra ngoài Hòa Thân đích thân đến thăm, cũng không biết Doãn Kế Thiện rốt cuộc bệnh thật hay giả, nhưng toàn thân sốt, bệnh tình nghiêm trọng. Bên cạnh còn có mấy đại phu giỏi nhất thành Nam Kinh túc trực hầu hạ xem ra bệnh đúng là không nhẹ, cho đến nay còn chưa nhận được tin Doãn Kế Thiện hồi phục.

Tuy nhiên, Hòa Thân dựa vào kinh nghiệm trước đây thăm nghĩ Doãn Kế Thiện trăm mưu ngàn kế có khả năng là giả bệnh. Nguyên nhân trực tiếp nhất chính là ông ta còn đang quan vọng thủ hầu. Một khi xác định được là chết trong tay ai, hoặc ai là kẻ thắng, Hòa Thân bảo đảm tên này ngay lập tức sẽ khỏi bệnh.

“Được, vi thần sẽ lập tức đi sắp xếp” Hòa Thân quay lưng lại nói với Lưu Toàn: “Lập tức cho người đến phủ tổng đốc truyền chỉ cho Doãn đại nhân nói hoàng thượng muốn triệu kiến ông ta”

“vâng” Lưu Toàn đáp một tiếng quay đầu ra lệnh cho thủ hạ đi truyền chỉ.

“Sao?” Càn Long bất ngờ, “Không phải Doãn kế Thiện đang ở trong Thiêm Viên của người sao?”

Hòa Thân cười: “Hoàng thượng, thần đã từng nói qua, thần tuyệt không làm chuyện đại nghịch vô đạo. Mấy hôm trước thần không dám để hoàng thượng hỏi kinh, nguyên nhân đích thực là vì trong thành Nam Kinh có rất nhiều ẩn họa chưa bị loại bỏ. Bạch liên giáo ngay đến nha môn tài chính to nhất Đại Thanh cũng dám tập kích vào. Mấy hôm nay thần cũng không nản hạ, muốn tiêu diệt gọn hết những phản tặc bất lợi với hoàng thượng, cho nên hôm nay nếu hoàng thượng không nói hỏi kinh, thì thần cũng xin thỉnh chỉ hoàng thượng. Hơn nữa, Doãn đại nhân là đại thần tâm phúc của hoàng thượng, hôm đó sau khi bảo vệ ông ta a khỏi hiện trường, lo lắng sẽ có chuyện gì xảy ra, không dám giấu hoàng thượng, tối đó thần đã sai người đưa ông ta về phủ, ông ta không giống hoàng thượng, ông ta rốt cuộc đã là phong cương đại lai hơn 20 năm, chức tổng đốc Lương Giang cũng đã làm khá lâu, nên khi ra khỏi Thiêm Viên, đến phủ tổng đốc, thần nghĩ ông ta sẽ rất an toàn”

Càn Long thấy Hòa Thân nói rất có đầu có đuôi, còn dễ nghe hơn nghe kích, thăm nghĩ: “Nếu không phải do tờ chiếu thư kia, e rằng tiểu tử người đã có suy nghĩ khác rồi, tuy nhiên thời sự khó đoán, nghe ra thì Hòa Thân không giống tên phản bội nguy hiểm, bất luận nói gì, nay hẳn đã đồng ý cho mình về kinh, thế cũng dễ rồi. Nghĩ đến đây, Càn Long cười ha ha đáp: “Hòa Thân, người không cần phải căng thẳng, trẫm chưa từng nói người là phường đại nghịch vô đạo, đến đây... ngồi xuống”

Trong nháy mắt, Càn Long lập tức trở nên rạng rỡ, kéo tay Hòa Thân, hàn huyên hỏi thăm. Nhưng đều là lời vớ vẩn. Đang lúc đó, thì nghe thấy tiếng gọi quen thuộc bên ngoài: “Thần Doãn Kế Thiện tham kiến hoàng thượng”

Hòa Thân quay đầu nhìn, đúng rồi MK, bệnh của Doãn Kế Thiện đã khỏi rồi, nhìn lại ông ta, toàn thân là áo quan phủ mới tinh, đầu đội mũ có đá hồng ngọc, so với kẻ nằm trên giường bệnh hôm trước, đúng là một nhưng mà là hai”

“Mau vào trong” Càn Long đứng dậy nói với ra.

Doãn Kế Thiện phấn chấn bước đến, cười vô cùng hữu hảo với Hòa Thân, bước lên trước hành lễ, rồi sau đó cười nói với Hòa Thân: “Hòa đại nhân, mấy hôm trước ta bệnh đến mức suýt không dậy được nữa, may nhờ Hòa đại nhân mời thầy thuốc về thăm khám, một ngày xử mấy lượt người đến nha môn thăm bệnh, nay ta ít nhiều có thể xuống giường đi lại rồi, đa tạ sự quan tâm của Hòa đại nhân”

Hàn huyên mấy câu, Hòa Thân và Càn Long người trước kẻ sau bắt đầu kể với Doãn Kế Thiện chuyện của Dung Tĩnh.

Sau đó, Càn Long dường như tư lự hồi lâu, đột nhiên hỏi Hòa Thân: “Dung Tĩnh rời khỏi Nam Kinh mấy ngày rồi?”

Hòa Thân sững ra, rồi hiểu ra, Càn Long tính toán thời gian xem xem có đủ thời gian đối phó với đứa con đần độn của mình hay không, nghĩ rồi đáp: “ đã năm ngày rồi”

“Thời gian đủ rồi” Càn Long quay sang hỏi Doãn Kế Thiện: “ Nguyên trưởng, nếu trẫm giết Dung Tinh” Doãn Kế Thiện lập tức thấy chuyện này nghiêm trọng, dường như hắn không nên phát biểu suy nghĩ với vấn đề này, nên bình tĩnh cẩn trọng nói: “ Hoàng thượng khổ tâm với Thập ngũ a ka, thần dân thiên hạ ai mà không biết chứ?”

“Thế tốt” Càn Long sắc mặt trầm trọng nói, “ Thế ngươi hãy thay trẫm làm việc thứ nhất, ngươi hãy lập tức lấy danh nghĩa sở quân cơ, lấy hình thức minh chiếu phát đi toàn quốc về những hành vi của Dung Tinh ở Nam Kinh mấy hôm trước, ngoài ra hãy triệu lệnh đại thần quân cơ ở Kinh, đại thần Thượng thư phòng, và hoàng cung đại nội, ngay lập tức chấm dứt sử dụng tất cả ấn tín của Dung Tinh, phế bỏ thân phận Thành Thân Vương, toàn bộ sự việc ở Kinh do Dung Diễn, Phúc Khang An và Lưu Dung phụ trách, không có thủ dụ do trẫm viết không ai được phát văn điều binh đến các tỉnh trong nước”

Doãn Kế Thiện thấy Càn Long sắp xếp như thế, liền đến trước mặt Càn Long nói: “ Thần lo rằng hoàng thượng cách xa Kinh thành, chuyện trước mắt là kiềm giữ Thành Thân Vương, đề phòng vương gia lại gây loạn đội thánh giá về kinh hãy nói”

Hòa Thân nghĩ ngợi, nửa thành khẩn nửa giả vờ nói: “ nếu hoàng thượng nay chọn hành động, không phải là ép Gia Thân Vương làm bừa hay sao?”

Càn Long trầm trọng nói với Hòa Thân: “ Là đại thần tâm phúc của trẫm, ngươi và Doãn Kế Thiện lo lắng không phải không đúng nhưng các ngươi đang nghĩ đến hiện tại còn ta nghĩ cho tương lai của Đại Thanh”

Hòa Thân nghe Càn long nói mà ngạc nhiên sao chớp mắt mình đã biến thành đại thần tâm phúc của ông ta rồi?

Trong thời khắc then chốt Doãn Kế Thiện không hề ngu ngốc chút nào, xem ra Doãn Kế Thiện nói cho cùng cũng là 1 giuộc với Càn Long, hợp tác bình thường vốn rất ăn ý, đợi Càn Long nói hết tình thế hiện tại với Doãn Kế Thiện, Doãn Kế Thiện không nói thừa một câu nào, khẽ cúi mình với Càn Long, trầm trọng thưa: “ Hoàng thượng, hiện nay việc quan trọng nhất là đi sắp xếp”

“Đúng, phải chuẩn bị” Càn Long đứng dậy khỏi ghế, ngẩng đầu nhìn lên mái nhà, trong mắt đọng đầy sự chán nản và đau khổ “ Đây là cơ hội cuối cùng trẫm cho tên súc sinh đó, nếu thiên lương hắn chưa táng tận, thì nên từ bỏ tất cả suy nghĩ điên cuồng, chủ động nhận tội, nếu hắn vẫn cố ý làm đến cùng, lại gây ra những chuyện không thể dung tha, thì liệt tổ liệt pháp trước, thiên thu sử sách, Cũng không thể trách trẫm” Nói đến đây Càn Long đi đến trước chiếc đàn cổ trong góc phòng, thò tay dùng lực búng một cái, cổ đàn vang lên mấy tiếng dường như dự báo Càn Long dạ hạ quyết tâm sau cùng với đứa con trai của mình.

Doãn Kế Thiện thấy Càn Long hạ quyết tâm xử lý Dung Tinh, cũng không kiên trì gì nữa, cẩn trọng thưa: “ Hoàng thượng thiên tâm viển, thần vô cùng khâm phục, xin hoàng thượng hãy hạ chỉ” Nói xong bèn đến trước thư án, thò tay lấy một bản giấy truyền màu vàng, bút, mực, đợi Càn Long phát lệnh, xem ra ông ta muốn Càn Long đích thân soạn chỉ.

Càn Long đến trước cửa phòng, nhìn bầu trời bao la, đọc rõ từng chữ: “ Soạn chỉ, thứ nhất là mật chỉ gửi Lưu Dung, lệnh cho ông ta triệu kiến Cửu môn đề đốc Ngạch Sâm Đặc, theo dõi động hướng của Dung Tinh, một khi phát hiện hắn có hành động gì với ý đồ xấu, lệnh cho Lưu Dung bắt ngay Dung Tinh, Ngạch Sâm Đặc bắt gọn cả phe đảng Dung Tinh”

Càn Long định thần lại, bước vội mấy bước, rồi nói với Doãn Kế Thiện: “ Thứ hai mật chỉ cho Phúc Khang An lệnh cho hắn lấy danh nghĩa Bình bộ, bố trí đông tây Nhuệ Kiện Doanh, giám sát chặt chẽ động tĩnh quân Nhiệt Hà, bố trí Phong đài đại doanh, theo dõi động tĩnh quân Mật Nam, chỉ cần hai cánh quân này có hành động gì, lập tức phế bỏ binh quyền của Tô Nhĩ Ha và Tùng Bố”

“Còn nữa” Càn Long khua tay, nói lớn: “ Truyền chỉ thông cáo thiên hạ trẫm sẽ về Kinh vào ngày 16 tháng 8”

Hòa Thân vừa nghe vừa thăm khâm phục bản lĩnh đế vương của Càn Long nghĩ thầm: “ Xem ra, Thành Thân Vương Dung Tinh ngu ngốc không phải là đối thủ của lão tử hần, cứ thế này Càn Long chưa về đến Kinh, nói không chừng tên tiểu tử Dung Tinh đã xong rồi, nói không chừng trên đường Càn Long hồi kinh cũng tiện tay giải quyết mình luôn, không được, xem ra ta phải nhanh chóng nghĩ cách gì đó, giúp đỡ tên tiểu tử Dung Tinh đó, nếu không với thủ đoạn của Càn Long, hai chúng ta cũng đủ sặc”

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOo—

153. Chương 153: Càn Long Muốn Đi.

Những việc liên quan đến chuyện Càn Long hồi kinh đều do tổng đốc Lương Giang Doãn Kế Thiện phụ trách. Ý của Càn Long là dẫn theo mấy người cải trang lên đường, nhanh chóng về Bắc Kinh, nhưng Doãn Kế Thiện sống chết không nghe, nguyên nhân rất đơn giản, một khi Dung Tinh đã có chuẩn bị mưu phản, thì hần đã có sự bố trí trên đường từ Nam Kinh về Bắc Kinh, một khi Càn Long xuất hiện, nhất định sẽ gặp phiền phức to.

Hơn nữa, đi bộ trong thời đại này là chuyện vô cùng nguy hiểm, đường bộ có sơn tặc và những điểm đen, đường thủy có thủy tặc và nguy cơ lật thuyền, nghĩ đi nghĩ lại sau cùng quyết đoán, cứ lên lút như thế chỉ bằng đường cõng gỗ trốn đi qua các châu huyện là hoàng thượng đang về Kinh

Theo sự bố trí của Doãn Kế Thiện, trước hết quân Lục Doanh ỏa Na Kinh và quân Bát Kỳ chia nhau cử ra hai vạn người, nhận trách nhiệm hộ giá dọc đường, từ khi ra khỏi Nam Kinh men theo sông đến thẳng thành Sơn Đông Liêu, thông báo trước cho tuần phủ Sơn Đông Huệ Linh, để ông ta làm tốt công tác quan phòng những nơi nghỉ ngơi ở Sơn Đông của hoàng đế, vì từ Liêu Thành đến Đức Châu là nơi Bạch liên giáo hoạt động hung hãn nhất, lại qua dải đan chéo giữa hai tỉnh Sơn Đông và Trực Lệ, cho nên thánh giá khi đến Liêu Thành, lập tức thông báo tổng đốc Trực Lệ Nhạc Chung Kỳ và tuần phủ Hà Nam Nhã Nhi Đồ, lệnh cho bọn họ lập tức điều chuyển quân Lục Doanh, sau đó cùng quân đội Nam Kinh hộ giá hồi kinh. Cứ thế đến Bắc Kinh, quân tùy giá ít nhất có 10 vạn đại quân lại thêm quân ở Phong đài đại doanh và Tây Sơn nhuệ kiện doanh đều do thân tín của Càn Long nắm binh quyền, như thế sẽ không lo có sự gì nữa.

Bố trí xong, Doãn Kế Thiện cười nói với Hòa Thân: “ Hòa đại nhân thánh giá một khi khởi động, là chuyện rất quan trọng không thể coi nhẹ, hơn nữa lần này tùy giá hồi kinh còn có 10 vạn nhân mã, thường nói, nhân mã chưa động, lương thảo tiên hành, lần này nếu không có sự tương trợ của Hòa đại nhân, ta e là công toi cả...”

Hòa Thân nghe xong hiểu ngay lập tức. Doãn Kế Thiện đang muốn vò tiền mình nên chưa đợi hần nói xong bèn đáp: “ Doãn đại nhân, ngài yên tâm đi, ặc dù ta nắm nha môn tài chính Đại Thanh, cũng coi như là thay hoàng thượng trông nhà, lần này tất cả chi phí thánh giá hồi kinh ta đã điều động xong, thế này, ngài hãy đi sắp xếp mọi việc, ta sẽ cho người của nha môn tài chính mang tiền đến phủ tổng đốc sau, 200 vạn đủ không?”

“Đủ rồi, tốt” Doãn Kế Thiện chấp tay với Hòa Thân: “ Hòa đại nhân thật thoáng quá, lần này hoàng thượng thuận lợi hồi kinh Hòa đại nhân sẽ la đại công thần số một” Doãn Kế Thiện cáo biệt Hòa Thân và Càn Long về phủ chuẩn bị.

Doãn Kế Thiện đã lẫn lộn trong quan trường Đại Thanh 30 năm, dải đất Giang Nam càng đúng như là cá gặp nước, cụ thể nên bố trí Càn Long hồi kinh thế nào ông ta đã có một loạt biện pháp, không cần Hòa Thân phải lo nghĩ, cho nên Hòa Thân thấy Doãn Kế Thiện đi rồi, cũng đứng dậy cáo từ Càn Long về thư phòng của mình, bắt đầu nghĩ phải phá Doãn Kế Thiện và Càn Long như thế nào.

Hòa Thân sớm đã nghĩ xong, Càn Long không thể chết, trước đây hần từng nghĩ đến việc giết Càn Long thay thời đại nhưng như thế thật vô đạo lý, nay ặc dù nói là Càn Long thịnh thế, nhưng giang sơn Đại Thanh vẫn còn nguy hiểm.

Mãn Thanh hiện nay quả thực còn chưa đến lúc táng tận nhân tâm, khi tội danh giết quân vương đội lên đầu, không muốn tạo phản cũng không được rồi, dưới tay mình chỉ có hơn 2 nghìn người, nếu muốn dùng để đối phó đại quân mấy trăm vạn của triều đình đúng là lấy trứng chọi đá, đến lúc đó triều đình Mãn Thanh dốc sức đánh mình, thì hoàn cảnh của mình cũng không hơn tên hoàng đế chỉ nắm ngôi được 83 ngày Viên Đại Đầu là mấy.

Huống hồ nay triều đình đã nội忧 ngoại họa, biên cương không ổn tham quan đầy rẫy, nếu mình ngồi lên ngai vàng của lão tửm Càn Long, sau này chắc không có ngày thư thái, đến lúc đó mỗi ngày đều bận tới mắt tới mũi, sau cùng rất có khả năng chẳng thành sự gì, nói không chừng còn vong mạng.

Giết không giết được, nhưng lại không thể để lão ta bình an hồi kinh, chuyện này xem ra rất khó, nhưng khi Càn Long và Doãn Kế Thiện vừa bàn tính xong chuyện sẽ hồi kinh như thế nào, Hòa Thân đã nghĩ xong cách.

Thời đại này, không có điện báo, không có điện thoại càng đừng nói đến di động, cho dù anh có sắp xếp kín kẽ thế nào, không phải anh cũng phải cử người đi truyền mật chỉ của hoàng đế hay sao? Hòa Thân nghĩ: “Ta thứ nhất không hoảng, thứ hai không bận, từ nay trở đi, đều bịt kín những con đường lớn nhỏ từ Nam Kinh đi các vùng, tôi tên nào ra ta bắt tên đó, ta không tin tin tức của ông không gửi đi được, cho dù Càn Long ông có thánh tâm độc vận, thủ đoạn có cao thế nào, ta xem ông sẽ xử lý như thế nào”

Hòa Thân đề rằng hai mật chỉ Tào Tích Bảo và Doãn Kế Thiện chuẩn bị cũng xong rồi nên gọi Lưu Toàn vào sai bảo: “Nay Càn Long có hai mật chỉ gửi đi từ Nam Kinh cần có người của tổng đốc Lương giang gửi gấp đi, người hãy cử người chúng ta có thể cử đi, đợi hai mật chỉ kia ra khỏi Nam Kinh lập tức nghĩ cách giữ chúng lại”

Lưu Toàn đáp một tiếng rồi đi ra đến cửa, lại quay lại, cười nói với Hòa Thân: “Lão gia, Càn Long không phải còn một thánh chỉ nữa sao, nói tấn phong lão gia làm “rường cột quốc gia, công thần Đại Thanh, còn có gì mà nhất đẳng công... Thánh chỉ đó có được gửi gấp đi không, nếu chúng ta giữ lại hết, có làm ảnh hưởng đến chuyện tốt sau này của lão gia không”

Hòa Thân cười ha ha vỗ vai Lưu Toàn: “Tầm mắt của tiểu tử ngươi thật không nhỏ, đó là minh chiếu triều đình không cần gấp, Tào Tích Bảo sớm đã lấy danh nghĩa sở quân cơ, qua các trạm của Nam Kinh phát đi rồi, nay chúng ta cần cần lại chính là mật chỉ Càn Long gửi đi Bắc Kinh hiểu chưa?”

Lưu Toàn cười ha ha, nói: “Nô tài ngu ngốc, đa tạ lão gia chỉ rõ, nay nô tài hiểu rồi, nô tài đi làm ngay đây” nói xong lặn luôn

Hòa Thân ngồi trong phòng nhấp từng ngụm trà, tưởng tượng đến cảnh tín sai của Càn Long bị Lưu Toàn bắt lại, trong lòng than: “May đây không phải thời đại thông tin” nghĩ lung tung không biết tự bao giờ lại ngủ thiếp đi mất.

“Hòa đại ca, Hòa đại ca” cũng không biết đã đến lúc nào, Hòa Thân đột nhiên cảm thấy có người bên cạnh khẽ gọi mình.

Hòa Thân mở to mắt thì ra là Nhất Thanh, trong tay còn cầm một thanh kiếm dài, đôi mắt còn mang sự lạnh lùng.

“Nhất Thanh, đến đây ngồi xuống” Hòa Thân chỉ ghế bên cạnh cho Nhất Thanh, cười nói.

Nhất Thanh xem ra vĩnh viễn trung thành với Hòa Thân như thế, từ khi Hòa Thân từng trị quan tham ở Nam Kinh, dạy dỗ bọn Tây, tiêu hủy nhà phiến, đối chọi Càn Long, trong lòng Nhất Thanh đã vĩnh viễn coi Hòa Thân như anh hùng thực sự. Đã rời khỏi nước Anh về nước hơn một năm, bất luận là ban đêm hay ngày, phong sương mưa tuyết, cô luôn bảo vệ bên cạnh Hòa Thân, lúc ẩn lúc hiện bảo vệ hẩn, mỗi lần đến lúc hiểm nguy nhất, đều mỹ nữ này xuất hiện.

Hòa Thân nhìn vào đôi mắt trong sáng của Nhất Thanh, đột nhiên có cảm giác gì đó không nói nên lời, khiến hẩn động lòng đúng là “hữu chí bất tại niên cao, mao mĩ bất tại niên thiếu”

“Muội không ngồi đâu, Hòa đại ca Bạch Thụy sứ giả Bạch liên giáo đến gặp huynh” Nhất Thanh nói.

“A” Hòa Thân định thần lại, vội đảo mắt lại, hỏi: “Bạch Thụy nào?”

Nhất Thanh đã đến tuổi dậy thì, nhìn thấy ánh mắt Hòa Thân nhìn mình và vẻ mặt khó đoán đột nhiên đỏ ửng mặt, thấy Hòa Thân lúc này tâm trí đầu đầu, nói nhẹ: “Là Bạch Thụy chúng ta bắt làm tù binh khi thu dọn chiến trường hôm đó, sao Hòa đại ca quên rồi ư?”

Tâm tư Hòa Thân đã ổn định lại nên cười: “Vết thương của hần khỏi chưa?”

“Theo sự sai bảo của Hòa đại ca, mấy hôm nay đã kiếm đại phu giỏi nhất Nma Kinh trị thương cho hần, hần trúng mấy phát súng nhưng không tổn thương đến chỗ nguy hiểm, xương cốt cũng không có vấn đề gì, nay cơ bản đã khỏi rồi”

“Vậy tốt, chúng ta đi gặp hần luôn” Hòa Thân đáp.

Nhất Thanh nhìn Hòa Thân, ánh mắt đầy quan tâm, cười nói: “Hòa đại ca, Mùi thuốc ở Bạch Thụy ghê lắm lại thêm mùi ở vết thương trên người hần tỏa ra cũng khó ngửi lắm, muối thấy nên là muối đi dọn dò, để hần ta lau dọn tí, thay áo mới, rồi đến gặp huynh”

Hòa Thân thấy Nhất Thanh tỉ mỉ thế, cười nói: “Thế tùy muối”

Nhất Thanh bước đến sau khi rót thêm trà cho Hòa Thân, khom mình cười nói: “Vậy xin Hòa đại nhân chờ thêm chốc lát, muối lập tức đi chuẩn bị, để Bạch Thụy đến gặp huynh” Nói xong, bước vội đi

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

154. Chương 154: Cao Thủ Võ Mông Ngựa.

Giữ lại tên Bạch Thụy còn tên Lã Trọng giết chết Liễu Doanh Doanh, đã đền mạng ngay tại trận, ngoài ra hơn 300 tên cao thủ Bạch liên giáo cũng theo Lã Trọng xuống địa ngục coi như đã báo thù được cho Liễu Doanh Doanh, hơn nữa Bạch Thụy là nhân vật quan trọng trong Bạch liên giáo, lưu hần lại sau này còn dùng đến, Hòa Thân nghĩ thế nên giữ lại tính mạng của Bạch Thụy

Hòa Thân nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu Bạch Thụy vội vã gặp hần là có chuyện gì, sau cùng mới nghĩ: “Nay tiểu tử ngươi đã rơi vào tay ta, ta kẻ mẹ ngươi tìm ta có chuyện gì, cứ gọi vào rồi nói” Đang lúc hần nghĩ miên man, Nhất Thanh đã dẫn Bạch Thụy vào.

Hòa Thân nhìn Bạch Thụy ngoài đi bộ có chút không tự nhiên, có thể nhận ra vết thương trên người hần, những hình tượng khác giống y như lần đầu gặp mặt, vì vết thương lần này không bị lên mặt cho nên tiểu tử nhìn còn rất anh tú, mặc dù lần này đội quân cao thủ hơn 300 tên do hần soái lĩnh đã bị tiêu diệt hết nhưng sự ung dung tự tại của hần vẫn không hề có chút ảnh hưởng.

Cái khiến Hòa Thân thấy lạ là Bạch Thụy vừa vào thư phòng, đã thỉnh an hần, trong lời nói có sự tôn kính và khâm phục: “Bạch Thụy tham kiến Hòa đại nhân”

Hòa Thân ngạc nhiên thầm nghĩ: “Không đúng, thế là thế nào, bị thương nên dần đi, hay thần kinh có vấn đề, hay là bị thần kinh phân liệt?” Bạch Thụy đương nhiên hiểu được sự ngạc nhiên của Hòa Thân nhưng mấy năm nay hần từng bước thể nghiệm sự lợi hại của vị “Hòa đại nhân” này, đừng thấy tuổi đời của Hòa đại nhân xấp xỉ mình, nhưng nói đến đối đầu, tầm mắt cơ mưu, chính sách chính trị Bạch Thụy hần không thể không khâm phục, ngoài ra hần còn lĩnh giáo được uy lực của đại thần tài chính bậc nhất của vị Hòa đại nhân này, bị quân Thanh dồn đến Hồ Bắc, An Huy và dải núi Thái Biệt Hà Nam, đừng nói là hần được coi như “tiểu Gia Cát” của phó giáo chủ Bạch liên giáo dẫn theo mấy vạn binh tinh nhuệ đánh đông đánh tây mấy tháng, tổn thất hơn vạn người nhưng không giải quyết được gì, còn tên Từ Hồng Nho cũng bó tay bất lực, mấy chục vạn người suýt nữa mỗi ngày phải quỳ trên núi cầu xin thóc gạo rơi từ trên trời xuống, còn Hòa Thân đứng trước mặt hần đây, trong lúc nói chuyện phiếm, chỉ cần một câu nói đùa cũng có thể khiến cho 20 vạn quân Thanh đang bao vây bọn chúng phải tản mát hết.

Theo tin tức đáng tin cậy, tổng đường Bạch liên giáo lần trước đã vất kiệt sức, tiêu hao nhiều tiền của thông qua “ Hội Nguyên Thương Hiệu” tại Võ Chương bí mật mua từ nước Anh 300 khẩu pháo và hơn nghìn viên đạn pháo, đến Nam Kinh căn bản đã mất tích, chính là vì bị thủ hạ của Hòa Thân giữ lại mất, nay Hòa Thân nắm tiền lương thiên hạ, mấy năm nay cái gọi là đồng tiền ngân hàng Trung Hoa đế quốc do hắn nỗ lực phát hành, có thể nói dường như sắp biến ngân lượng Đại Thanh đổ vào túi hắn, Bạch liên giáo có thể mua được thuốc pháo từ bọn Tây, còn Hòa Thân mấy năm nay làm ăn lớn với bọn tây, ai biết Hòa Thân đã mua được gì từ bọn tây chứ?

Mấy hôm nay Bạch Thụy dưỡng bệnh đã thông suốt, thậm chí lặn lội trong Bạch liên giáo cũng không bằng đi theo Hòa Thân, những thứ khác không nói, đi theo Hòa Thân được sống yên ổn, ngoài ra mấy năm nay hắn thấy cái gì là giáo chủ, phó giáo chủ, còn có đường chủ, hương chủ... nhưng tâm địa vô cùng hiểm độc, cứ đi theo bọn họ như thế đừng nói thành đại sự mà nếu thật sự có một ngày giáo chủ Bạch liên giáo đăng cơ tọa điện, làm hoàng thượng, thì tuyệt đối cũng không thể mạnh hơn cửu hoàng đế Mãn Thanh hiện nay, nói không chừng cuối cùng cũng chẳng được tốt đẹp như hiện nay.

Nay nỗi lo duy nhất của hắn là Hòa Thân có tin hắn hay không, có bằng lòng thu nhận hắn hay không?

Hòa Thân vốn dĩ mang tâm tự mèu vườn chuột tiếp đãi Bạch Thụy, nhìn thấy tiểu tử này khách khí như thế với mình, không để ý gì đến việc mình đã giết hại bao nhiêu huynh đệ của hắn, mặc dù thấy lạ nhưng vẫn lấy tư thế khiêm tốn ngồi trên ghế, cười ha ha nói: “ Bạch sứ giả, mấy hôm nay có thấy thoải mái không thủ hạ ta không làm khó khách quý là ngài chứ? Nào đến đây ngồi xuống, dâng trà”

Bạch Thụy đương nhiên nghe ra ngữ khí đùa cợt trong câu nói của Hòa Thân, nhưng lúc này hắn chỉ biết lấy chữ nhẫn làm đầu, đương nhiên hắn không thể ngồi xuống trước mặt Hòa Thân, nên cười thành khản nói: “ Trước mặt Hòa đại nhân sao có chỗ cho tại hạ ngồi, tại hạ đứng một bên nghe Hòa đại nhân sai bảo là được rồi” Mặc dù nói khâm phục, tôn kính nhưng lời nói ra lại thể hiện sự chừng mực nhất định.

Hòa Thân trầm nghĩ: “ Sớm đã nhìn ra nhân vật Bạch Thụy này, nay thất đúng là thế thật” nên cười nói: “ Bạch đặc sứ soái lĩnh 300 cao thủ đột kích bất ngờ Thiêm Viên ta, không biết ngài có ý định gì, định bắt cóc đường kim hoàng thượng, hay là nhằm vào Hòa Thân ta”

”

Bạch Thụy chấp tay cười trừ nói: “ Hòa đại nhân, thật không dám giấu, người của chúng tôi mấy hôm trước tập kích phủ của đại nhân nhưng không phải do tại hạ soái lĩnh, 300 tên kia cũng không phải cao thủ gì của Bạch liên giáo cả”

Điều này khiến cho Hòa Thân không ngờ được, nên hỏi: “ Không lẽ trong 300 người kia còn có người có địa vị cao hơn ngài? Ngài là đặc sứ giáo chủ, còn ai to hơn ngài chứ? Trận chiến đấu kia ta đích thân chỉ huy, ta thấy thân thủ của bọn đó quả thật không tệ, sao không lẽ bọn họ không được coi là cao thủ trong Bạch liên giáo các ngài, như thế quý giáo các ngài dùng là ngọc hổ tàng long”

“Không dám giấu, Hòa đại nhân xin để tại hạ kể rõ ngọn ngành” Bạch Thụy nói “ Lần này không phải là Bạch mỗ chủ trương tập kích phủ của đại nhân, mà là chủ ý của Phó giáo chủ Từ Hồng Nho”

“Gì cơ, phó giáo chủ của các người?” Hòa Thân thắc mắc.

“Đúng thế Hòa đại nhân, tại hạ không dám giấu” Bạch Thụy nói tiếp: “ Chuyện này cần bắt đầu từ lần trước khi tại hạ nhận được chỉ điểm của Hòa đại nhân cướp 80 vạn lượng bạc và mấy chục vạn thạch lương thực, huynh đệ chịu đói chịu khát đã sắp hai năm, kì thực họ đã sớm bất mãn với Từ Hồng Nho, cho nên đêm đó sau khi có biến, huynh đệ sau khi cướp được lương thực và ngân lượng liền chia nhau tản tác, sau cùng khi đếm người, chỉ còn lại không đến nghìn người. cho nên chúng tôi soái lĩnh số còn lại đến Nam Kinh, chưa vững chân ở trên núi ngoài thành Nam Kinh, thì gặp Huệ quân môn thống lĩnh quân Lục Doanh ở Nam Kinh đã đến tiêu diệt chúng tôi trước đây, sau khi quần nhau một trận chỉ còn lại hơn 300 người, lúc đó chúng tôi đã liên lạc được với Lã Trọng lão tiên sinh đang ẩn nấp ở Nam Kinh, hắn nói hắn có thể gặp được Hòa đại nhân, còn nói sẽ vào trong Thiêm Viên làm nội ứng, để bọn tôi vào thành Nam Kinh, sau đó trực tiếp tập kích Thiêm Viên, đến lúc đó bất luận là Càn Long hay Hòa đại nhân chỉ cần chúng tôi bắt cóc

được một, chúng tôi đã có đường sống, sau này cũng không phải chạy trốn tán loạn cho qua ngày, cho nên giáo chủ chúng tôi đã ra quyết định tập kích Thiêm Viên”

Hòa Thân nay đã hiểu, bọn cao thủ Bạch liên giáo, gây loạn xong chỉ còn lại một đám ô hợp, nghe đến đây Hòa Thân cười nói: “Bạch đặc sứ, phó giáo chủ của ngài đâu, trận này ông ta thật sự trở thành quang can nhi tư lệnh rồi”

Bạch Thụy dù không hiểu “Quang can nhi tư lệnh là gì” nhưng hẳn biết đó không phải là ý tốt đẹp gì, lại còn có ý nghe ngóng giáo chủ thất thế, nên gật đầu nói: “Phó giáo chủ khi trận đánh mới bắt đầu đã bị bắn chết, hỗn chiến ngựa người dẫm đạp e rằng xác còn không còn nữa” nói xong vẻ mặt trở nên rất bi lương.

“Theo những gì người nói, thì cánh quân này do tổng đường Bạch liên giáo phân ra nay chỉ còn lại người?” Hòa Thân hỏi “Thế hôm nay người gặp ta là có chuyện gì?”

“Hòa đại nhân, xin cho tại hạ nói thẳng” Bạch Thụy khẳng khái nói: “Lần trước Càn Long sai khâm sai đến Nam Kinh xét xử ngài, lúc đó mười mấy vạn huynh đệ bọn ta bị đại quân triều đình vây khốn trên núi Thái Biệt, lúc đó chúng tôi đã giúp đại nhân bắt cóc Lưu Dung, còn Hòa đại nhân cũng không nuốt lời, giúp chúng tôi giải vây, cứu mạng mười mấy vạn huynh đệ, từ đó có thể thấy Hòa đại nhân là người nói được làm được, đỉnh thiên lập địa, là hảo hán thật sự, cho nên Bạch mạo thật sự khâm phục nhân phẩm Hòa đại nhân”

Hòa Thân thấy Bạch Thụy là người khẳng khái không ngờ là cao thủ võ đít ngựa, gì mà nói được làm được, đỉnh thiên lập địa, lại còn khâm phục nhân phẩm Hòa mạo ta, ta thấy tiểu tử người hôm nay nói không chừng lại có âm mưu gì, một khi đã nói đến mức này rồi, thì ta lại nghe thêm mấy câu vớ vẩn của người, nghĩ đến đây cười nói: “Bạch đặc sứ quá khen rồi, đó chẳng qua là biện pháp đối phó tình hình để bảo vệ bản thân của Hòa Thân ta, lần này Bạch đặc sứ đến gặp ta, có chỉ thị sai bảo gì chăng?”

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

155. Chương 155: Giảo Thỏ Tam Quật.

“Bạch Thụy không dám, tại hạ chỉ là vạn phần khâm phục cao phong lượng tiết của đại nhân” Bạch Thụy đáp “Lần này tại hạ đến gặp Hòa đại nhân chủ yếu là vì mấy chục vạn huynh đệ còn lại của Bạch liên giáo, bọn họ nay đang theo giáo chủ Vương Thông Nhi, đã sắp đến bước đường cùng rồi, Vương Thông Nhi một lòng muốn làm hoàng đế lão tử, chứ không để ý gì đến sự sống chết của huynh đệ, cho nên tại hạ muốn về tổng đường Bạch liên giáo ở Sơn Đông để gặp Vương Thông Nhi, nếu ông ta có thể thật tâm đầu quân cho Hòa đại nhân, thì chúng tôi cùng soái trung nương nhờ ngài, còn nếu ông ta vẫn muốn lấy tính mạng của mấy chục vạn huynh đệ chúng tôi đi mạo hiểm, thì...”

“Người sẽ thế nào?” Hòa Thân giữ nguyên sắc thái giọng nói hỏi.

“Thì tại hạ sẽ giết ông ta, đến lúc đó chỉ cần Hòa đại nhân ra lệnh một tiếng, mấy chục vạn Bạch liên giáo chúng tôi bảo đảm có thể nhảy vào biển lửa vì Hòa đại nhân” Bạch Thụy nói chắc nịch

Hòa Thân nghe khẩu khí tên này đúng là không nhỏ, nếu thật sự được như hắn ta nói, đó không phải là lực lượng mạnh có thể đối địch với Càn Long hay sao, nhưng Bạch Thụy nay rốt cuộc cũng chỉ là một không đầu chi phiếu, nghĩ đến đây Hòa Thân cười ha ha hỏi: “Bạch đặc sứ, cho dù người có thể giết được Vương Thông Nhi, làm sao đảm bảo thủ hạ của hắn sẽ nghe người?”

Bạch Thụy đáp: “Hòa đại nhân, kì thực ngài không biết rồi, khi Từ Hồng Nho dẫn chúng tôi phân rẽ với Vương Thông Nhi, huynh đệ trong giáo vốn dĩ muốn đi cùng chúng tôi nhưng bọn họ đều trúng kế li gián của Vương Thông Nhi. Từ Hồng Nho vốn dĩ ban đầu muốn chiêu an triều đình cho huynh đệ một con đường sống, sau đó ông ta sẽ vào núi ẩn cư. Nhưng bọn cầu quan triều Thanh vì muốn linh thường của Càn Long,

cần bản không quan tâm gì đến thỉnh cầu của chúng tôi, mấy lần danh nghĩa đàm phán chiêu an triều đình, dẫn dụ mấy đường chủ của chúng tôi đi nộp mạng cho nên sau cùng chúng tôi quyết định liều mạng chống lại đến cùng. Nay mặc dù cánh quân của chúng tôi không còn, nhưng tin chúng tôi cướp được kho lương và ngân lượng triều đình đã lan ra khắp Bạch liên giáo, chắc bọn họ cũng nghe được tin này. Tại hạ dám đảm bảo, chỉ cần tại hạ về giết được Vương Thông Nhi, nói rõ quyết tâm phản kháng triều đình và thâm minh đại nghĩa của Hòa đại nhân, bọn họ nhất định sẽ theo tại hạ đầu quân cho ngài”

Hòa Thân nghe Bạch Thụy nói có lý, lại nghĩ: “Nay ta có giết tên Vương Thông Nhi cũng không có tác dụng gì, nay hắn đã biết kết quả đối kháng lại triều đình, nếu thả hắn đi, thì có ba khả năng: thứ nhất, Bạch Thụy bị Vương Thông Nhi giết, thì ta không còn tên Bạch Thụy này cũng coi như xong, chẳng có thiệt hại gì, thứ hai sau khi Bạch Thụy giết được Vương Thông Nhi làm giáo chủ Bạch liên giáo, bội tín vong nghĩa, hắn cũng coi mình không ra gì, như thế Hòa Thân ta đúng là bị hắn lừa rồi, thế nhưng hắn lại nghĩ, Bạch liên giáo lớn như thế, nếu Bạch Thụy có thể lật đổ được Vương Thông Nhi, mình có thể dẫn huynh đệ Bạch liên giáo đại chiến một trận với triều Thanh, thì Hòa Thân ta cũng rất được lợi, còn khả năng sau cùng, là sau khi Bạch Thụy nắm được Bạch liên giáo, như hắn vừa nói, hữu dụng cho mình, thế cũng không tồi rồi” Hòa Thân nghĩ trái nghĩ phải, nay thả Bạch Thụy đi quả thực lợi to hơn hại.

Bạch Thụy thấy Hòa Thân tư lự nên muốn tiến thêm một bước, lại bày tỏ hết lòng trung thành với Hòa Thân, nhưng hắn còn chưa tiến được bước nào thì thấy Nhất Thanh múa kiếm kề cổ nói: “Không được bước lên”

Bạch Thụy chỉ muốn bày tỏ tấm lòng với Hòa Thân không ngờ sau lưng còn có một hiệp nữ, hắn biết nhất cử nhất động của mình vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Hòa Thân nên ngoan ngoãn lùi lại, cười với Nhất Thanh, quay lưng nói với Hòa Thân: “Bạch mỡ lần này đại nạn không chết, đều là nhờ ân đức Hòa đại nhân, những gì tại hạ vừa nói xin Hòa đại nhân suy nghĩ thêm” Nói xong quay sang Nhất Thanh: “Nhất Thanh cô nương, phiền cô đưa ta về”

“Khoan đã” Hòa Thân trong nháy mắt đã đưa ra quyết định, có giữ Bạch Thụy lại cũng như một quân cờ vô dụng, thả đi còn có hi vọng nên nói với Bạch Thụy: “Một khi Bạch đặc sứ đã nói thế, thì ta sẽ thả nguoi đi, tuy nhiên tax in nói trước, ta không muốn người soái lĩnh mấy chục vạn huynh đệ đến đầu quân cho ta, đến lúc đó cơm ăn nước uống ta cung nuôi không nổi, nói cho cùng trước đây chúng ta đã lẫn lộn cùng nhau cũng coi như là bạn quen biết cũ, lại hợp tác mấy lần, nay vì mấy chục vạn huynh đệ Bạch liên giáo đang chịu khổ chịu khó, Hòa Thân ta hôm nay thả người đi, những thứ khác ta không mong gì, chỉ mong sau khi người đi, đối xử tốt với an hem đừng giống tên Vương Thôi Mìn kia, chỉ nghĩ đến quyền lực của mình, mà không quan tâm đến sống chết của anh em. Nếu người quên lời nói của ta, đến lúc đó nếu có người dẫn binh đi tiêu diệt các người, thì Hòa Thân ta sẽ không chỉ điểm gì đâu, người đi đi”

Bạch Thụy và Nhất Thanh đều sưng ra không lẽ lại thả người nhẹ nhàng thế sao?

Nhất Thanh không hiểu nội tâm Hòa Thân thế nào, nhưng Bạch Thụy nhìn sắc mặt Hòa Thân thì thấy là không nói đùa nên bước lên quỳ một chân xuống nói: “Xin Hòa đại nhân cứ yên tâm, sau khi tại hạ đi, nếu giết được Vương Thông Nhi, đến lúc đó sẽ cho người chủ động liên lạc với ngài, thế lực Vương Thông Nhi chủ yếu ở Hà Nam, Sơn Đông, Sơn Tây và Trực Lệ, nếu có thể phát triển lên, có thể đe dọa triều đình Mãn Thanh, lúc có thể hô ứng với Hòa đại nhân, đến lúc đó Bạch Thụy nói được làm được, chỉ cần một câu của Hòa đại nhân, mấy chục vạn huynh đệ Bạch liên giáo sẽ nghe theo lệnh Hòa đại nhân”

“Tốt, tốt” Hòa Thân cười, sau đó ra lệnh với Nhiệm Kiện: “Hãy đi chuẩn bị cho Bạch đặc sứ 5 nghìn lạng”

“Đa tạ Hòa đại nhân sau này Bạch Thụy nếu có thể phục vụ Hòa đại nhân xin Hòa đại nhân đừng gọi lag đặc sứ gì nữa, cứ gọi thẳng tên coi như đã xem trọng Bạch mỡ rồi” Nói xong theo Nhiệm Kiện đi ra khỏi thư phòng.

Nhất Thanh nhìn theo Bạch Thụy đi ra hỏi: “Hòa đại ca thả hắn đi thế thật sao?”

“Ừ” Hòa Thân sưng ra “Không lẽ ta sai?”

“Không, Hòa đại ca không sai” Nhất Thanh đáp “Chuyện này quan trọng, Nhất Thanh phận nữ nhi không thể nói xen vào tuy nhiên lòng tốt của Hòa đại ca thật khiến Nhất thanh cảm động. Trước đây Nhất Thanh cũng ở trong Bạch liên giáo, biết huynh đệ trong bang đáng thương thế nào, đã từng trải qua những ngày

không phải là con người, cảnh máu rơi cảnh giết chóc, nghĩ lại vẫn thấy ớn lạnh. Hòa đại ca có tấm lòng bao dung như thế khiến Nhất Thanh cảm động vạn phần” Nói xong nhìn Hòa Thân đầy khâm phục, cảm kích, tôn kính.

Hòa Thân thấy mỹ nữ tuyệt sắc vốn hàng ngày lạnh lùng như băng nay lại nhìn mình với ánh mắt như thế, trong lòng sung sướng, nghĩ lần gặp mặt Nhất Thanh, là trong thư phòng Liễu Hỉ Công ở Khai phong phủ, Nhất Thanh cầm thanh kiếm dài chĩa vào ngực hô giết, nay đã can tâm tình nguyện làm thiếp thân bảo tiêu cho mình, nay ánh mắt cô nhìn hắn cũng dần trở nên ấm áp, cứ thế này không lâu sau, cô gái xinh đẹp đơn thuần như nước suối này sẽ thật sự chủ động ngã vào lòng mình thôi.

Đó là sức mạnh gì, Đây là sức hút nhân cách của mình, Hòa Thân đang lúc ngắm nghía Nhất Thanh thì Lưu Toàn đi vào, cười nói với Hòa Thân: “Lão gia, na hai mật chỉ của Càn Long đều bị chúng ta giữ lại hết rồi” Nói xong đưa cho Hòa Thân hai ống giáp vàng niêm phong

Hòa Thân nhận lấy mở ra xem quả nhiên là hai mật chỉ gửi đi Bắc Kinh của Càn Long, vui mừng nói: “Lưu Toàn, tiểu tử ngươi cừ lắm, hãy đi thưởng cho những huynh đệ tham gia việc lần này”

“Vậy nô tài thay mặt an hem xin đa tạ lão gia” Lưu Toàn quay sang cười với Nhất Thanh: “Nhất Thanh cô nương sao lại ở đây”

Hòa Thân nghĩ dứt khoát nên để Nhất Thanh nói chuyện ban nãy cho Lưu Toàn nghe, chuyện này giấu ai chứ không thể giấu tên đi guốc trong bụng như Lưu Toàn nên nói: “Nhất Thanh muội kể chuyện ban nãy cho Lưu Toàn nghe đi”

Lưu Toàn nghe xong sững ra, vội bấm: “Lão gia, tên Bạch Thụy kia có chắc không, chúng ta lần này đừng để bị hắn lừa nữa”

Hòa Thân đang định kiểm đủ sự tôn kính và cảm kích của Nhất Thanh, lúc này quả thực không thể nói suy nghĩ thật của hắn ra nên cười nói: “Gì mà để hắn lừa lần nữa, chúng ta bị hắn lừa bao giờ đâu, lần này thả hắn về để hắn cứu mấy chục vạn huynh đệ hắn, chúng ta đương nhiên không thể tin hắn hết, Lưu Toàn người biết thành ngữ: “giảo thảo tam quật” không

Lưu Toàn cười nói: “Ý là nói, một con thỏ có ba cái hang phải không ạ”

Hòa Thân cười nói: “cũng là ý đó, hang thỏ nhiều rồi, mới không sợ bị kẻ địch bịt mắt hang cho nên...”

“Cho nên...” Lưu Toàn muốn thể hiện bản thân với Hòa Thân chưa đợi chủ nhân nói xong đã cướp lời “Cho nên chúng ta cũng nên có mấy cái hang, mới không sợ bị lão già Càn Long bịt mắt hang”

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—0000—

156. Chương 156: Đào Khoét Mãn Thanh.

“Tiểu tử ngươi sao lại ăn nói khó nghe thế hả, cái gì chúng ta cũng nên có, tuy nhiên nhưng ngươi nói đúng, tăng 10 điểm” Hòa Thân rất vui hỏi: “Thôi Minh những ngày này chuẩn bị trên đảo thế nào rồi?”

“Lão gia theo sự sai bảo trước đây và bản đồ ngài đã vẽ ra, pháo đài, doanh phòng, phòng ngự công sự đều đã xây xong, ngoài ra phủ của lão gia cũng được sửa xong, tương đối đẹp cả nhà chúng ta ở đó cũng rất rộng rãi thoải mái, bạch ngân và hoàng kim trên đảo tiêu cho mấy nghìn người thì mười mấy năm cũng không có vấn đề gì, Thôi Minh cử người gửi thư đến mấy lần, xin lão gia bớt thời gian lên đảo tham quan chỉ đạo. Ngoài ra theo nguyên tắc tự lực cánh sinh, phong y túc thực, Thôi Minh lệnh cho bọn Ân Độ rá nhiều ruộng vườn trên đảo, mùa thu năm nay có thể thu hoạch lương thực rồi, nay đã được chuẩn bị, chỉ thiếu một thủ tục nữa thôi”

“Còn thiếu gì” Hòa Thân đang liên tưởng đến những gì Lưu Toàn nói, thì đột nhiên nghe thấy thiếu thủ tục, mở to mắt ra hỏi.

“Thiếu một cái tên do lão gia đặt cho đảo nữa thôi” Lưu Toàn cười nói.

Hòa Thân nghe hóa ra là chuyện này, kì thực hắn đã sớm nghĩ đến rồi, tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại, đến nay vẫn chưa nghĩ ra, nay Lưu Toàn hỏi đến vấn đề này, nghĩ không thể mất mặt trước Nhất Thanh, lúc này nhìn khuôn mặt tròn trịa xinh đẹp của cô, lại nghĩ sau này có thể phát sinh chuyện tốt đẹp nên nhún mày trong lòng kích động, nghĩ ra một cái tên.

Hòa Thân cười với Lưu Toàn, quay đầu lại nói với Nhất Thanh: “Ta thấy tiểu đảo nên gọi là “Hòa Thanh đảo” Hòa chính là Hòa Thân Thanh chính là Nhất Thanh cô nương”

Lưu Toàn chính là ăn theo tâm trạng của Hòa Thân mà sống, nhìn thấy ánh mắt Hòa Thân nhìn Nhất Thanh, lúc đó liền hiểu ngay tâm tư của Hòa Thân, nên cười hi hi, nhìn Nhất Thanh: “Tên hay quá đúng là cái tên hay, sau này tiểu đảo sẽ được gọi là “Nhất Thanh” đảo”

Nhất Thanh sớm đã đến tuổi dậy thì, nhìn thấy ánh mắt của Lưu Toàn và Hòa Thân, đã hiểu rõ dụng ý của Hòa Thân, đang định nói lời can ngăn nhưng nghĩ chuyện lớn thế mình cũng không nên nhiều lời, nhưng cô thực không nghĩ chuyện lớn thế Hòa Thân lại coi như chuyện đùa, nhưng nghĩ kĩ tên mình và tên của Hòa đại ca người cô khâm phục, sùng bái, còn có tình cảm gì đó mà cô không nói rõ thành lời, khiến cô vừa hoảng, vừa cảm động, nên cúi thấp đầu, hai cánh tay ngọc ngà chỉ siết chặt thanh bảo kiếm trong tay.

Hòa Thân nhìn khuôn mặt của Nhất Thanh, trong lòng vô cùng mãn nguyện, đang định đưa đẩy thêm, Lưu Toàn hỏi: “Lão gia, thế bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

“Làm thế nào” Hòa Thân bị Lưu Toàn ngắt ngang, trong lòng vô cùng không vui nhưng nghĩ chỉ cần chuyện này làm tốt, thì bản thân không sợ lão tử Càn Long gây rắc rối nữa, chỉ cần .. Nhất Thanh còn phải sợ mình không ăn được đến miệng hay sao? Nên cười nói: “Nay người hãy đi tìm Vũ Chu cô nương, xem xem “ngân hàng đế quốc Trung Hoa” còn tổng cộng bao nhiêu bạch ngân và hoàng kim sau đó người cùng Tạ Phi Kiếm, Đỗ Tử Kiệt nghĩ cách vận chuyển số hoàng kim, bạch ngân đó lên đảo Hòa Thanh cho ta”

“Chuyển đi hết hay sao?” Câu nói này dường như cả Lưu Toàn và Nhất Thanh cùng phát ra một lúc.

Hòa Thân thấy hai người này quả không hiểu dụng ý của hắn, xem ra còn nghĩ mình chuyển số vàng bạc này đi là để sau này mình hưởng lạc sử dụng, nên quyết định phải đả thông họ, thống nhất tư tưởng rồi mới thống nhất hành động, nếu không có sự hiểu lầm thì hiệu quả không cao được, nên trịnh trọng nói: “Mặc dù chúng ta đã giữ lại mặt mũi của Càn Long, tuy nhiên ta phán đoán, Thành Thân Vương Dung Tĩnh không thể là đối thủ của cha hắn, sau cùng cũng bị cha hắn tiêu diệt, tên Bạch Thụy kia cũng không tin tưởng được, nói thẳng ra, sau khi Càn Long trở về nhất định nuốt không trôi cục tức chịu nhục ở Nam Kinh, mặc dù hắn đã phát đi minh chiếu, đời đời đối xử tốt với Hòa Thân ta, nhưng chẳng qua là bất đắc dĩ, một khi trở về Kinh, coi như rồng về biển lớn, sau này con gây rắc rối cho chúng ta, chúng ta hãy đào khoét hết ngân lượng của Đại Thanh khi ông ta dám gây rắc rối, chúng ta sẽ...”

Hòa Thân chưa nói xong, Lưu Toàn đã cao hứng hoa chân múa tay, trình độ võ đít ngựa đã thăng tiến vượt bậc.

Hòa Thân nói: “Sau khi người gặp Vũ Chu cô nương, hãy nói với cô ấy lập tức thông báo cho chi nhánh ngân hàng đế quốc Trung Hoa, để bọn họ thanh lý vàng bạc trong kho, nhất là chi nhánh có trữ hàng trong kho lập tức giải phóng về Nam Kinh. Sau đó người lập tức đóng bao chuyển lên thuyền, hóa trang thành thuyền buôn người Tây, chuyển hết vàng bạc lên đảo Hòa Thanh”

Hắn vừa nói xong, đây đúng là quyết sách cao nhất, theo mật lệnh phát đi toàn quốc, mấy hôm sau chi nhánh ngân hàng đế quốc Trung Hoa tại các tỉnh đã chuyển hết vàng bạc trong kho về Nam Kinh

Mấy hôm nay Hòa Thân dẫn theo Nhất Thanh đến kho vàng dưới đất sau Thiêm Viên đích thân đốc hành động của bọn Lưu Toàn. Trước khi hành động, hắn cảnh báo Lưu Toàn phải tuyệt đối cơ mật tuyệt đối không được hé lộ ra ngoài nếu không coi như công toi, Lưu Toàn khẳng định chắc nịch: phạm là những

người tham gia hành động lần này đều là hạ thủ trung thành nhất lớn bé trong nhà bọn người này Lưu Toàn đều nắm rõ như lòng bàn tay, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Lưu Toàn càng nói thế Hòa Thân càng không yên tâm, vấn đề luôn xuất hiện trên hai chữ “tuyệt đối”. Hòa Thân trong trường đại học, đã xem qua rất nhiều bộ phim liên quan, khi bọn đàn em báo cáo với bọn đại ca trong giới xã hội đen lúc nào cũng một câu “tuyệt đối không có vấn đề gì” nhưng sau đó không phải bị tóm hết sao?

Theo sát mấy ngày liền, Hòa Thân thấy đúng là Lưu Toàn không nói phét, các biện pháp bảo mật của tiểu tử này không hề kém công tác bảo mật trong đề thi quốc gia, vàng bạc các tỉnh chuyển về Nam Kinh vừa vào đến Thiêm Viên đợi sau khi công tác giao nhận hoàn tất, theo các quy định của Hộ Hộ, dưới sự giám sát của nhân viên chuyên môn trong Thiêm Viên được nhập vào kho, chỉ có một cái chìa khóa, do Hòa Thân mang, bố trí canh phòng quanh kho do Lưu Toàn đảm trách.

Nhằm thực hiện hành động tuyệt mật lần này của Hòa Thân, Lưu Toàn đặc biệt chọn lựa từ cánh quân ra 100 tên thân tín nhất, bọn người này được xác định qua các loại khảo nghiệm của Lưu Toàn, mấy người này đã được bố trí quanh kho vàng từ mấy hôm trước để thực hiện công tác bảo vệ an toàn, ban ngày bị giữ trong kho đóng vàng, buổi tối bắt đầu hành động, đầu tiên là qua cửa sau Thiêm Viên, lợi dụng thông đạo bí mật mà Nhất Thanh nói với chúng trước đây, chuyển số vàng bạc này đến bến tàu Phố Khẩu, rồi chuyển lên chiếc tàu đã được ngụy trang là thuyền buôn, sau đó men theo sông Trường Giang, khi ra khỏi cửa sông, đến biển, lợi dụng các thiết bị hàng hải tiên tiến mua được từ bọn người Anh chỉ cần sau lưng không có thuyền bám theo, coi như đã tuyệt đối an toàn...

Ngày qua ngày, Hòa Thân thấy bọn thủ hạ tận trung ra sức vì mình, trong lòng cũng thấy dần yên tâm, hẳn là người đến từ thế kỷ 21, sau khi thiếu sự ràng buộc của chế độ pháp luật hiện đại, ban đầu hẳn còn thấy rất khoái, vì hẳn rồi cuộc là thuộc về giai cấp thống trị trong xã hội phong kiến, hơn nữa hẳn còn tùy ý chèo lái vận mệnh sống chết, đối diện với hơn nghìn người trong Thiêm Viên, thậm chí hơn vạn người ngoài thành, chửi cần hẳn muốn nói một câu, thậm chí có lúc không cần nói gì, chỉ cần đánh mắt ra hiệu hoặc tỏ thái độ, thủ hạ lập tức thay hẳn làm, chỉ cần hẳn muốn, thì muốn làm sao cũng được thậm chí đây là thứ thật sự được bày ra trước mặt, còn mạnh hơn gấp nhiều lần so với những dăm ý đơn thuần trước đây.

Cuộc sống như thế này, trước đây đừng nói là nỗ lực phấn đấu, mà đến dăm ý cũng không dám, nhưng trong sâu thẳm đáy lòng, với cuộc sống mỗi ngày đều muốn gì được nấy, thì uy cơ đe dọa từ chân trời dường như chưa từng mất đi mỗi lần đều là lúc hẳn mãn nguyện nhất, đặc ý nhất, đột nhiên lại có nguy hiểm nào đó đáp xuống.

Sự đe dọa đến từ chân trời chính là từ Càn Long đang nắm quyền lực Mãn Thanh, dường như treo lơ lửng trên đầu Hòa Thân một thánh kiếm nhọn, lúc nào cũng có thể có nguy hiểm.

Nay Hòa Thân muốn đào khoét hết tiền bạc của Đại Thanh sau đó quyết một phen sống mái với Càn Long, rồi gỡ cái thanh kiếm lơ lửng kia xuống, giẫm xuống đất, nát vụn.

Hòa Thân vừa nghĩ đến những chuyện đó, bất giác từ lúc nào đã cùng Nhất Thanh đi đến cửa Thiêm Viên

“Hòa đại ca, huynh xem” Nhất Thanh dùng thanh kiếm trong tay chỉ.

Hòa Thân nhìn theo, đó không phải là a hoàn trước đây của Tô Kỳ Nhi hay sao, là Cẩn Tâm nay là thư kí ở xưởng dệt Tô gia đó sao, Cẩn Tâm vừa xuất hiện, lại khiến Hòa Thân nhớ đến đã lâu không gặp Tô Kỳ Nhi. Tô Kỳ Nhi đúng là người tình tiêu chuẩn, bất luận mình lâu không đến, cô cũng không phiền không trách, gặp mặt là hừng hực như lửa, không có chút tự tư và ghen tị vốn có của phụ nữ, nay công việc đã tương đối, mình cũng nên đi gặp cô.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

157. Chương 157: Ta Làm Cho Hồng Rồi.

“Tham kiến Hòa đại ca, tham kiến Nhất Thanh cô nương” Cần Tâm bước lên trước nhìn vào Thiêm Viên

Hòa Thân cười nói “ sao, Cần Tâm cô nương, có chuyện gì ư?”

“À” Cần Tâm cười nói “ Tôi đi tìm Lưu Toàn ca ca có chuyện muốn nói”

Lưu Toàn rất biết lấy lòng phụ nữ, điều này hắn đã biết, từ tiểu a hoàn Tiểu Viên của Vương Vũ Chu, đến Bích Sa tiểu thư em gái John, nay là Cần Tâm a hoàn của Tô Kỳ Nhi, bọn họ đều bị Lưu Toàn làm cho ngẩn ngơ, nay thấy Cần Tâm nói đến tìm Lưu Toàn có chuyện, chắc lâu không gặp, nên nhớ rồi, điều đó cũng hợp lý, nhưng hắn lại nghĩ nay Lưu Toàn đang làm chuyện tuyệt mật, không thể để người ngoài làm phiền, nghĩ đến đây mới nói: “ Cần Tâm, Lưu Toàn có việc đi ra ngoài rồi, nếu cô có gì cần nói, tối nay ra một thời gian cho hắn đến chỗ cô, có được không?”

Cần Tâm đương nhiên hiểu, Hòa Thân thật ra là ông chủ của mình, cô mở mồm ra là Hòa đại ca, là do Tô Kỳ Nhi có ý người của Tô gia đều gọi thế, nay Hòa Thân nói thế mặc dù xem ra là có quyền thương lượng nhưng là mệnh lệnh không thể không nghe nên cười ngọt đáp: “ Hòa đại ca, nếu Lưu Toàn ca ca đã có việc, thì muội đi về, à, Hòa đại ca, lâu lắm không thấy Hòa đại ca đến xưởng dệt Tô gia làm việc, thời gian này khiến cho tiểu thư chúng tôi bận quá rồi, nay muội thấy Hòa đại ca cũng không bận, hay là đến xưởng dệt xem tình hình nhân tiện thăm tiểu thư luôn”

Xem ra bọn này đều đi guốc trong bụng chủ nhân, chủ nhân hàng ngày nghĩ gì, giấu ai chứ không giấu được chúng, nên cười: “ Được rồi, gần đây chưa qua được, việc ở Tô gia cũng còn một đống chưa làm, nay ta sẽ đi xem sao” rồi quay đầu lại nói với Nhất Thanh: “ Nhất Thanh, bận rộn cả ngày, muội cũng mệt rồi, muội về đi, ta đi một mình là được rồi”

Nhất Thanh vốn định đi cùng, sự an toàn của Hòa Thân là đại sự, sớm đã trở thành sự nghiệp của cô, tuy nhiên thấy ánh mắt ám muội của Cần Tâm, lại thêm sớm biết chuyện của Tô Kỳ Nhi và Hòa Thân, có chút lo lắng nói: “ Vậy huynh đi đường cẩn thận, nhớ tối về sớm chút”

Hòa Thân và Cần Tâm đến xưởng dệt Tô gia đã đến trưa, công nhân đã nghỉ ca, trong xưởng dật dầu dật dầu cũng thấy tiếng cười nói của công nhân, bọn họ khi thấy “đại ca nhân nghĩa” của họ đến liền lũ lượt kéo đến chào hỏi.

Hòa Thân vui vẻ chào hỏi lại, sau đó Cần Tâm đi vào văn phòng, người trong phòng cũng tan ca rồi, Hòa Thân cười nói với Cần Tâm: “ Mọi người đi hết rồi, chúng ta hãy đến chỗ tiểu thư muội đi”

“Hòa đại ca, đúng là không thích hợp, vừa rồi hậu viện thấy Hòa đại ca đến, đưa thư đến nói hôm nay là ngày giỗ của lão gia nhà muội, tiểu thư đã sớm đi thấp hương cho lão gia, đến giờ vẫn chưa về, hình như đến “Minh Liễu Am” tìm sư phó Tuệ Tịnh” Cần Tâm cười nói.

Tô Kỳ Nhi đi ni cô am? Hòa Thân sững ra, nhưng nghĩ, những ngày dài cô độc đi tìm người xuất gia đàm đạo cũng là hợp tình hợp lý. Nay trời đã trưa, bụng đói, nên cười nói với Cần Tâm : «Hay chúng ta đi ăn chút gì, vừa ăn vừa đợi tiểu thư về »

Cần Tâm dịu dàng cười, nhìn Hòa Thân nói: “ Bên chúng tôi không có rượu thịt thượng đẳng, đi xa còn phải cưỡi ngựa ngồi xe, trời nắng thế, Hòa đại ca sao mà chịu được chứ, muội thấy dứt khoát nên gọi nhà bếp bên kia nấu chút gì bình thường đại ca vẫn thích ăn, ngoài ra tiểu thư chúng tôi còn chuẩn bị một châu Thiệu Hưng Hoàng, muội mang qua đây cho đại nhân, ở đây không phải vừa mát mẻ vừa yên tĩnh hay sao?”

Hòa Thân thấy Cần Tâm là cô nương rất biết nghĩ cho người khác, lại thấy Cần Tâm mặc áo tơ lụa, bên trong thoát ẩn thoát hiện, quần màu mực, động lòng cười nói: “ Thế cũng được, trưa nay chúng ta ăn ở đây, muội cũng cùng đại ca uống mấy chén”

“Được ạ” Cần Tâm cười e lệ, sau đó quay lưng đi chuẩn bị.

Một lát sau Cần Tâm đã bưng lên 4 món, toàn là những món mát nhưng không ngán, thơm nức, đều là đồ mà Hòa Thân và Tô Kỳ Nhi thích ăn.

Để uống cho thoải mái Hòa Thân bảo Cần Tâm cùng ngồi xuống ăn với hắn, Cần Tâm hôm nay chắc vì Tô Kỳ Nhi không có mặt, nên cũng thấy sáng khoái khác thường, Hòa Thân vừa gọi đã nửa chối nửa cười nhập tiệc, đầu tiên là rót rượu cho hắn sau đó cũng cẩn trọng rót cho mình một ly, nói với Hòa Thân: “Hòa đại ca, Cần Tâm xin kính huynh một ly” Nói xong bèn cạn chén.

Sau khi uống mấy ly, Cần Tâm cười nói: “ Hòa đại ca, nghe Lưu Toàn nói bình thường đại ca nói chuyện vừa hấp dẫn vừa hài hước, hôm nay hãy nói cho muội nghe đi”

Hòa Thân thấy Cần Tâm uống một ly đã thấy mặt đỏ, trong ánh mắt còn mang đầy vẻ khát vọng nhìn hắn, lại thêm tác dụng của rượu Thiệu Hưng Hoàng, Hòa Thân động lòng, dứt khoát kể cho cô ta một câu chuyện hoang dã, cho tiểu a hoàn cô cũng thể nghiệm chút phong tình nam nữ, nên bắt đầu nghĩ lại những chuyện cười vỡ bụng ở tiền kiếp mà hắn biết.

Mặc dù rất lâu rồi không dùng, nhưng cái thứ đó đến hoàn cảnh thích hợp lập tức có thể ứng dụng, Hòa Thân nhìn Cần Tâm hình như đã hơi say, sau khi trau chuốt lại mấy câu chuyện ngắn kia, cười bắt đầu kể: “ Một tên béo mỗi tối đều ngủ cùng mẹ hắn, mẹ hắn hỏi: “ Con lớn lên lấy vợ có ngủ cùng mẹ nữa không? Đứa con liền đáp: Đương nhiên rồi, mẹ lại hỏi: Thế vợ con phải làm sao? Đứa con đáp: hãy để vợ con ngủ với ba con, ông bố sớm đã ngủ say nghe thế quay sang thơm con trai một cái, nói lớn: con trai ngoan sao con từ nhỏ đã hiểu chuyện thế hả”

Hòa Thân và Tô Kỳ Nhi khi mây mưa động tình, Cần Tâm kì thực ở gian bên cạnh, có lúc là đứng bên cạnh hầu hạ, cho nên đừng nghĩ tuổi còn nhỏ, chuyện phong lưu nam nữ, cô sớm biết đến, chuyện này Hòa Thân khiến cô đỏ mặt nhưng nghĩ kĩ lại cười nghiêng ngả, sau đó men lên vai hắn, lắc vai hắn: “ Đúng là tức cười quá, ai ya, Hòa đại ca, ca hãy kể thêm chuyện nữa đi”

Hòa Thân thấy được, xem ra khi các cô nương đến độ 17, 18 tuổi, có một số việc không có thầy cũng tự hiểu, nhớ lại nhất cử nhất động cực kì mãnh liệt giữa mình và Tô Kỳ Nhi, Cần Tâm này tai nghe mắt nhìn, thì trình độ cũng coi như cao thủ, những lời mình dẫn dụ chỉ dạy cho Tô Kỳ Nhi có gì mà tiểu nha đầu này chưa nghe chứ nên nhún mày kể tiếp “ Một tên thư sinh trên đường nhìn thấy một cô gái đẹp, đuổi lên thì thấy áo của cô gái, cổ áo quá thấp, nên đứng sau lưng cô gái nhìn vào trong, khen: đúng là nơi hoa đào đua nở, cô nương quay lại nhìn thấy thế kéo lại áo cười nói: chỗ đó còn có chỗ sinh ra nuôi lớn anh nữa đấy”

Cần Tâm phun miếng thịt vịt trong miệng ra, cười: “ Hòa đại ca, đúng là đại ca khéo làm người ta đau cả bụng”

Hòa Thân nghe thế vội nhìn ra cửa sổ, nếu có người ngoài nghe được còn không cho rằng ta đã làm cô..

Cần Tâm nói xong cũng thấy hơi nhỡ mồm, trong lòng thấy xấu hổ, thắc thỏm, đành nhân cơ hội kính rượu Hòa Thân để che giấu sự kích động trong lòng.

Hòa Thân mặc dù nay cũng đã ngà ngà say, nhưng không hề đồ, khi thấy hôm nay Cần Tâm chủ động ve vãn mình, sự căng thẳng, lưỡng lự, bất an đã kìm chế bấy lâu nay tan thành mây khói, nay thấy Cần Tâm lại chủ động cởi bỏ sự ngại ngùng cho mình, nên trong lòng vui mừng, gạo đã nấu thành cơm, sau này ta cũng đường đường chính chính vẫn tâm bất quý, thời đại này ai mà không biết câu “ anh hùng khó qua ải mỹ nhân” nên cạn thêm mấy chén nữa, rồi nằm bò lên bàn giả vờ say để chờ Cần Tâm hiến thân, vì hắn sớm biết trong phòng của văn phòng có một chiếc giường có thể làm được chuyện tốt, bình thường để hắn nghỉ trưa, nay mặc dù có chút tương tự, nhưng lúc này hắn đang bốc hỏa, cũng không cần coi trọng giai cấp của nha đầu này làm gì.

Quả nhiên đợi sau khi Hòa Thân nằm bò trên bàn không lâu, Cần Tâm liền giả vờ vừa lay vừa gọi thấy Hòa Thân đã say một cục, nên dìu Hòa Thân lên giường trong phòng nghỉ ngơi.

Đầu tiên Cần Tâm vuốt ve khắp người hắn, sau đó còn cắn mạnh vào sau tai hắn, rồi đứng dậy đóng cửa sổ, mang mấy cái đĩa và vò rượu đi.

Hòa Thân đang mơ hồ, nhưng thấy Cần Tâm đi ra ngoài, nghĩ: “ Tiểu nha đầu này mượn cớ ra ngoài dọn bát đĩa, để thăm dò bên ngoài” nên trong lòng thoải mái bắt đầu mơ hồ lại..

Thế nhưng đợi gần nửa giờ, Cần Tâm cũng chưa đến, Hòa Thân đột nhiên thấy không hay: “ Hay là Tô Kỳ Nhi đã về, nếu nàng ta thấy mình thế này, lại đúng lúc Cần Tâm hầu rượu hầu cơm, thì khó mà giải thích...” thế nên liền đứng dậy khỏi giường.

Thời gian này, Hòa Thân bất luận là ngủ hay thức thì việc đầu tiên là sờ vào vùng eo, khi hấn đưa tay lên sờ như thói quen, lập tức toát mồ hôi lạnh, xong rồi, chìa khóa kho trong Thiêm Viên không thấy đâu nữa.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

158. Chương 158: Tương Kế Tự Kế.

Chuyện liên quan đến kho vàng, là chuyện nghiêm trọng rồi, hấn lo đến mức bình tĩnh hoàn toàn khỏi trạng thái mơ hồ vừa rồi, vội nhảy xuống giường, tìm mọi góc trên bàn, trên giường trên đất đều không có

Hấn vò đầu bứt tai ngồi lên đầu giường gặng nhớ lại những cảnh xảy ra hôm nay, sớm nay sau khi Lưu Toàn lấy chìa khóa từ chỗ hấn, chưa đến thời gian uống một chén trà đã mang về trả, hôm nay hấn đi quan sát cả sáng với Nhất Thanh cũng không phát hiện gì bất thường, nghĩ đi nghĩ lại Hòa Thân đột nhiên hiểu ra, hôm nay bất thường nhất chính là Cần Tâm.

Hôm nay từ cửa Thiêm Viên gặp cô ta, sau đó lại cùng cô ta đến xưởng dệt Tô gia, cứ thấy nha đầu này có hành vi lạ, vừa rồi cứ nghĩ cô ta có thể động xuân tình, đói, khát khó chịu nhân cơ hội Tô Kỳ Nhi không ở nhà phát tiết với mình, nhưng từ đầu hấn không để ý chỉ thấy như ăn đồ ăn nhanh, không ngờ đó là cái bẫy ảm ập

Nghĩ đến đây chút hơi rượu còn lại sau cùng cũng biến mất, nha đầu này hóa ra là nữ gian mưu bên cạnh mình, chìa khóa trên người mình nhất định là do cô ả trộm đi. Tuy nhiên Hòa Thân lại nghĩ nay cô ả cầm chìa khóa, thì cũng công toi, nay Lưu Toàn đang soái lĩnh bọn huynh đệ bận rộn tối mất tối mũi, nếu nay Cần Tâm đi, cũng không thể vào cửa lớn Thiêm Viên được, chứ đừng nói gì đến chuyện đi vào kho vàng được trọng binh canh giữ

Làm sao đây, nay thông báo cho người đi bắt Cần Tâm hay là, đang lúc hấn nghĩ thế thì thấy có tiếng động, hay là Cần Tâm quay lại, nghĩ đến đây Hòa Thân định nằm lại giường, nhưng mở mắt ra hóa ra là Nhất Thanh.

“Nhất Thanh” Hòa Thân bò dậy không biết thế nào mới được.

Nhất Thanh chưa nhìn kĩ gương mặt có vẻ ngại ngùng của Hòa Thân, cũng không chú ý đến áo quần hấn xộc xệch, nên cười hỏi: “ Hòa đại ca, tỉnh rồi ư?”

Hòa Thân đang định kể cho cô nghe chuyện mình mất chìa khóa và nghi ngờ Cần Tâm là gián điệp, thì Nhất Thanh cười nói: “ Vừa rồi muội ở trên đỉnh phòng, Cần Tâm kia không thật lòng chủ động hiến thân cho Hòa đại ca, vừa rồi khi Hòa đại ca giả vờ say trên giường, nha đầu nhân lúc gần gũi đại ca đã trộm chìa khóa kho vàng trên người đại ca”

Lúc này là tháng 5, buổi trưa ánh nắng chói chang, Hòa Thân nghe nói Nhất Thanh ở trên mái nhà lo lắng cho sự an toàn của mình, còn tận mắt nhìn thấy cảnh mình và Cần Tâm thân mật, trong lòng thấy hổ thẹn, mặt đỏ bừng, nhưng Nhất Thanh không để ý, mà trịnh trọng nói: “ Đại ca, hôm nay muội vừa gặp Cần Tâm ở cổng Thiêm Viên đã thấy hình như cô ta có gì đó, nên muội dứt khoát đi theo đến đây, nhưng lúc đó hình như đại ca thấy cô ta hơn Nhất Thanh, nên đến một mình. Nhưng khi hai người vừa đi, muội không yên tâm nên đi theo, vừa rồi Cần Tâm chủ động ve vãn đại ca, Nhất Thanh là hạ nhân không dám làm phiền, nhưng sau khi cô ta trộm chìa khóa, vừa ra khỏi cửa đã chạy bạt mạng, sau đó muội thấy cô ta thuê

một chiếc xe ngựa đến cửa tổng đốc Lương Giang, đưa chìa khóa cho một tên tiểu phổ ở cửa sau phủ, nay cô ta đang ngồi xe vội vàng quay về”

“Tiểu phổ đó không phải nô tài thân cận của Doãn Kế Thiện hay sao?” Chớp mắt nhanh như điện giật, hần thấy ớn lạnh nô tì của Tô Kỳ Nhi đã bị Doãn Kế Thiện mua chuộc, nay cô ta là gián điệp mà Doãn Kế Thiện gài bên mình, chuyện này đúng là khó dự tính đến

Câu nói của Lưu Dung lúc trước lại hiện về: “ Hòa đại nhân phải cẩn thận với tổng đốc Lương Giang bên cạnh ngài đó”

Lúc đó còn thấy câu nói đó của Lưu Dung chỉ là dọa nhưng nay thấy tên Doãn Kế Thiện là người phụ trách bí mật sở Chiêm Can của Cần Long, nay bên mình đã có quả bom hẹn giờ, nếu hôm nay không có sự cảnh giác của Nhất Thanh, thì hỏng mất đại sự rồi.

Khi sự ngại ngùng trên mặt và chấn động tâm lý qua đi Hòa Thân ngay lập tức bình tĩnh lại, Cần Tâm trộm chìa khóa của mình, lại đưa đến cho Doãn Kế Thiện điều đó nói lên rằng ông ta đã để ý đến những hành động gần đây của mình, nhưng hần biết lão ta trước hết nghĩ cách trộm chìa khóa sau đó cử người mai phục trong Thiêm Viên, xem xem kho vàng Mãn Thanh rốt cuộc xảy ra chuyện gì, từ đó có thể thấy chuyện mình lén lút chuyển vàng đi lão ta cũng đã biết

Nhưng Hòa Thân đoán định nay Doãn Kế Thiện thứ nhất không biết là thuyền buồm kia vận chuyển gì, thứ hai lão ta không biết là chuyển đi đâu, mặc dù có câu nói “ muốn người khác không biết thì tốt nhất mình đừng làm” nhưng Hòa Thân đã từng ra biển, hần tin thiết bị hàng hải tiên tiến của bọn ANh, theo sức mạnh hàng hải của Mãn Thanh và Doãn Kế Thiện, muốn theo dõi chiến thuyền tiên tiến kia, Hòa Thân tin chắc, bọn họ không có khả năng.

Nghĩ đến đây, Hòa Thân ngay lập tức thấy yên tâm, nói với Nhất Thanh: “ Nhất Thanh, nay Cần Tâm không phải đã về rồi sao, nay phiền muội một chuyến, muội hãy ra ngoài đợi sau khi Cần Tâm về chỉ cần cô ta không định làm hại ta, thì muội đừng để ý đến cô ta đợi lúc cô ta đeo chìa khóa lên người ta rồi, muội hãy gõ cửa, sau đó đi vào tìm đại một lí do gọi ta dậy sau đó chúng ta đi lo liệu chuyện này”

Nhất Thanh đáp một tiếng rồi đi ra sau đó Hòa Thân giả say nằm lại như cũ.

Khoảng 5,6 phút sau, Cần Tâm đi từ ngoài vào, khi thấy Hòa Thân vẫn say như khi mình đi, thấy yên tâm đeo lại chìa khóa vào eo cho hần, sau đó nhất cử lưỡng tiện sờ mó người hần, nhân tiện thưởng thức sự ưu đãi đặc biệt mà tiểu thư mình được hưởng trên giường, vì cô ta biết năng lực trên giường của Hòa Thân, nay cô ta vừa làm xong đại sự, Tô Kỳ Nhi còn chưa về, đúng là cơ hội trời cho, Cần Tâm không do dự nữa, cởi hết áo trên, ôm Hòa Thân nằm xuống giường, đang định cởi áo Hòa Thân, thì bên ngoài Nhất Thanh hành động.

Tiếng gõ cửa khiến Cần Tâm sợ muốn chết Hòa Thân giả vờ say ôm lấy thân người cô ta, rồi mắng to ra: “ Trưa rồi có chuyện gì mà gõ cửa, không cho người ta ngủ nữa hay sao”

Nhất Thanh đương nhiên biết Hòa Thân đang diễn trò nên thông thả nói: “ Hòa đại ca, vừa rồi tướng quân gì đó ở tiền tuyến Tân Cương cử người đến gặp Hòa đại nhân, hình như là quân tình khẩn cấp, tại hạ không dám chậm trễ cho nên liền đến bẩm báo Hòa đại ca”

Cứ thế Hòa Thân chỉnh đốn lại trang phục, nhìn Cần Tâm áo quần xộc xệch, sau đó hôn lên má cô, cổ cô rồi nhìn lại dấu vết mình vừa hôn đỏ cả cổ, thầm nghĩ: “ Tiểu nha đầu còn muốn chơi trò với ta ư, đừng nói sau này người sẽ rơi vào hoàn cảnh nào, mà mấy vết đỏ trên cổ người, ta xem Tô Kỳ Nhi về người sẽ giải thích thế nào”

Về đến Thiêm Viên, Hòa Thân ngay lập tức gọi Lưu Toàn đang chỉ huy hiện trường đèn, nói lại chuyện kia với hần, Hòa Thân chỉ kể qua loa đương nhiên là tránh đề cập đến chuyện nhân cơ ăn vụng, chỉ nói nhân lúc hần say, Cần Tâm trộm chìa khóa... còn chi tiết còn lại sẽ do Nhất thanh kể lại.

Lưu Toàn không biết thì thôi nghe xong vô cùng tức giận, mặc dù bình thường hần có tâm ý với Cần Tâm nhưng nay nghe thấy cô ta lại là tai mắt của Doãn Kế Thiện, tâm ý kia của hần cũng tan thành mây khói, cắn răng mắng: “ Lão gia, không đợi gì nữa, tiểu nhân đi lấy mạng con nhỏ đó”

“Đừng đừng” Hòa Thân ngăn Lưu Toàn đang nóng giận hỏng việc “ nếu muốn lấy mạng nó, thì ban này Nhất Thanh rat ay rồi, hãy giữ nó lại, chúng ta tương kế tựu kế, đợi việc lớn xong, chúng ta hãy đòi mạng nó”

“tương kế tựu kế?” Lưu Toàn và Nhất Thanh hỏi

“đúng” Hòa Thân nghiêm nghị nói “ Một khi Doãn Kế Thiện đã bố trí tai mắt bên cạnh chúng ta thì chúng ta cứ giả vờ không biết này Cần Tâm nhất định muốn moi được tin gì từ miệng người, tối nay người hãy đi đến chỗ ả ta, ả ta dẫn dụ người thế nào người cứ làm thế, đừng khách khí”

“Lão gia thế tiểu nhân phải nói thế nào với ả?” Lưu Toàn nghe Hòa Thân nói đi hưởng thụ Cần Tâm nên thấy khó hiểu, Hòa Thân nói : “ Hai người ghé tai qua đây...”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

159. Chương 159: Kho Báu Dưới Biển.

Đêm trong Thiêm Viên, Lưu Toàn tiến hành tập hợp toàn thể trong quảng trường sân lớn, binh lính, quân sự, nhà bếp, lão ma ma, tiểu a hoàn hậu viện còn có thợ xây đang thi công đều tập hợp lại trong Thiêm Viên, bận rộn cả đêm, lúc này coi như xong việc, sau đó Lưu Toàn đến thư phòng gặp Hòa Thân.

“Lão gia, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi”

“ Thế 100 tên cận tín của người” Hòa Thân nâng chén trà, có vẻ không để tâm lắm hỏi.

“ Tại hạ thăm chú ý quả nhiên đã trà trộn vào một tên, tuy nhiên theo chỉ thị của lão gia, tại hạ không đụng gì đến hắn, mà theo quy định của lão gia trước đây, nào là điểm danh rồi tuyên đọc kỉ luật” Lưu Toàn nói

“Hàng cần chuyển tối nay đã chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi ạ, lát nữa sẽ cho người vận chuyển”

Hòa Thân bắt đầu nói lại một lần nữa từ đầu đến đuôi kế hoạch này, nửa đùa nửa thật nói: “ Lưu Toàn, những gì người nói với Cần Tâm, đều theo những gì ta đã dặn dò từ trước chứ?”

Lưu Toàn cười đáp “ lão gia, ngài còn không biết đức hạnh của tại hạ sao? Hoàn toàn nói theo những gì lão gia dặn dò, không hơn không kém”

Hòa Thân nhìn thấy bộ dạng thoải mái của Lưu Toàn đã biết là nhất định hắn đã xoi Cần Tâm, nên cười nói: “ hai cái miệng các người đừng có lừa ta đây”

Lời vừa nói ra đừng nói là Lưu Toàn sợ hồn xiêu phách lạc, mà Nhất Thanh đứng bên cạnh cũng đơ ra, Lưu Toàn sớm đã sợ tái mặt quỳ xuống không biết nên làm gì, lắp bắp nói: “ Lão gia, ngài không thể đùa với nô tài như thế, nô tài không gánh được đâu...”

Nói nửa chừng, Lưu Toàn thấy Hòa Thân không nhin được cười phì ra, đột nhiên hiểu là Hòa Thân chỉ trêu hắn, nên run rẩy đứng dậy, nói: “ Lão gia, ngài đừng dọa chết nô tài,để tránh nghi ngờ nếu lão gia không yên tâm, nay xin lão gia hãy giam nô tài lại”

“Tránh nghi ngờ cái mẹ người, mau đứng dậy đi làm việc ho ta” Hòa Thân nói xong cười ha ha đá mông Lưu Toàn.

Lưu Toàn cười hi hi, Khom mình với Hòa Thân cười nói: “Lão gia yên tâm, đợi mọi chuyện xong xuôi”

Trước đây thuyền ra khỏi cửa sông liền đến thẳng lên đảo Sùng Minh, sau đó nhằm hướng Đông, đến đêm là đến đảo Hòa Thanh, nhưng lần này hai con thuyền vừa ra khỏi cửa sông, liền đi theo hướng Tây, Lưu Toàn cho thuyền viên nhớ kĩ đường về, sau đó hạ lệnh tăng mã lực, vượt lên trước, một ngày sau thuyền

đến nơi nào đó, sau đó lại hạ lệnh hạ buồm dừng thuyền, tiếp đó lại lệnh: “ Hãy vớt hết tiền bạc châu báu xuống biển”

Lưu Toàn nay không chỉ là đoàn trưởng đoàn cảnh vệ, mà còn là quân trưởng đệ nhất quân đế quốc Trung Hoa, lời hắn nói là mệnh lệnh mà mệnh lệnh như sơn, bọn kia sao dám hỏi là vì sao nên cởi áo ra bắt đầu hành động.

Dưới sự giám sát của Nhất Thanh Và Lưu Toàn, làm hết cả đêm số châu báu tiền bạc trên hai con thuyền đều bị vớt xuống biển, sau đó Lưu Toàn cho tập hợp mọi người lại, rồi giả vờ xem phía trước, sau, dưới chân, sau cùng khoa tay ra lệnh: “ Thu thuyền về”

Cứ thế, mất ba đêm ba ngày hai con thuyền về đến bến tàu Phố Khẩu, khi gặp Hòa Thân Lưu Toàn cười nói :” Lão gia, tất cả đều làm theo sự chuẩn bị từ trước”

Hòa Thân lên trước vỗ vai Lưu Toàn, những người tham gia lần này được trọng thưởng, sau đó hãy nhắc lại quân quy quân luật của người”

“Vâng” Lưu Toàn quay lưng định đi, thì bị Hòa Thân gọi lại, “Nhớ tạm thời đừng động đến tên kia, hãy tản 100 người kia đi, sau đó cử người giám sát, ta nghĩ tên kia sẽ tìm cách mật báo với Doãn Kế Thiện, sau đó tìm lỗ hổng để chui vào, người nhân lúc hắn cao chạy xa bay, Doãn Kế Thiện chưa phát giác ra, hãy xử lý hắn” Hòa Thân ra lệnh

Lưu Toàn trịnh trọng nói: “ Còn cô ả Cần Tâm thì nên thế nào, có cần phải xử lý ngay không”

Hòa Thân nghe Lưu Toàn đúng là có chút đại nghĩa quên tình nên cười: “ Không cần, để ả ta lại để truyền tin nửa thật nửa giả cho Doãn Kế Thiện, cũng rất tốt, Cần Tâm sau này là người của người, lúc nào muốn người cứ đi tìm cô ta, nhưng ta phải nói trước, tiêu dao thế nào ta không quản, nhưng nếu miệng người không thật thà hoặc nói cái gì không đáng nói, thì tình nghĩa chủ tớ chúng ta coi như hết”

Lưu Toàn đương nhiên hiểu sức nặng câu nói này, đang định bày tỏ tấm lòng nhưng chưa đợi hắn nói Hòa Thân đã vui vẻ cản lại cười nói: “ người bạn mấy ngày rồi, nay về ngủ đi”

“Đa tạ chủ nhân, thế nô tài tạm thời cáo từ” Lưu Toàn nói xong đi ra. Đối với Lưu Toàn, Hòa Thân đương nhiên yên tâm 180 yên tâm , lời nói vừa rồi chủ yếu để Lưu Toàn nâng cao cảnh giác, đề phòng hắn lăm mồm, làm việc không chắc chắn.

Đêm ngày hôm sau trong mật thất của Doãn Kế Thiện : “Người đích thân đến kho vàng của Hòa đại nhân xem rồi?” Doãn Kế Thiện hỏi.

“khởi bẩm tổng đốc đại nhân đêm qua tiểu nhân giết một trong số chúng sau đó cải trang trà trộn vào, từ đầu đến cuối đều nhìn thấy” Tên đó cẩn trọng quỳ gối bẩm.

“Thế người trông thấy kho vàng của Hòa đại nhân có bao nhiêu bạc?”

Doãn Kế Thiện nhìn thẳng tên này trong mật thất lúc tối lúc sáng, đôi mắt ông ta lạnh lùng khó dò, tên kia không dám ngắt đầu lên nhìn nên không biết

Tên kia nghĩ một lát đáp nhỏ: “ Vì thời gian cấp bách, tiểu nhân chỉ tính qua loa, theo diện tích kho vàng, quy mô xếp vàng bạc, tiểu nhân nghĩ tối thiểu trong kho có 30 vạn vạn lượng bạch ngân và bộ phận vàng”

Doãn Kế Thiện mặc dù ngạc nhiên nước trà trong tay tí nữa sánh ra ngoài nhưng hắn bình tĩnh lại ngay, hỏi: “ Người có nhớ sau khi thuyền ra khỏi cửa sông, đi đến đâu không?”

“Đại nhân ngài không phải đã đưa cho tiểu nhân một cây kim chỉ nam và máy đo phương vị ư, từ khi lên thuyền tiểu nhân không hề chớp mắt, phương vị cụ thể tiểu nhân còn nhớ, nay đã vẽ theo kí ức cho đại nhân xem, xin đại nhân xem qua” Nói xong móc trong ngực ra một tờ giấy đưa qua.

Doãn Kế Thiện nhận rồi xem qua, theo kinh nghiệm bao nhiêu năm của hắn và kinh nghiệm xuất hải, nhìn tấm bản đồ này quả thật tên này đã theo kí ức tên này tỉ mỉ vẽ ra, vì theo tin mà Tiểu Phổ nhận được từ Càn Tâm do moi từ miệng Lưu Toàn mà ra, hắn ở cửa sông còn cử mấy con thuyền nhỏ, bám theo, bọn chúng quay về cũng vẽ bản đồ y như thế, so sánh với bản này đúng là hoàn toàn trùng khít, khiến hắn rất yên tâm.

“Người làm rất tốt, hãy đi ra lĩnh thưởng đi” Doãn Kế Thiện khoát tay.

“Tạ ơn tổng đốc đại nhân, sau này tiểu nhân nguyện phục vụ đại nhân” tên mật thám kia dập đầu mấy cái rồi lui ra.

“Sau này e rằng...” Doãn Kế Thiện nghĩ tới đây liền nghe thấy bên ngoài không xa có người đang thì thầm, sau đó là tiếng chuyển xác đi.

Doãn Kế Thiện nhắm mắt lẩm bẩm: “ Vô hạnh...”

Nếu nay nghĩ cách đi dò tìm kho báu dưới đất của Hòa Thân, thứ nhất không có thuyền hiện đại thứ hai không có thiết bị hàng hải tiên tiến, hơn nữa chuyện này có cần báo với Càn Long hay không cần suy nghĩ thêm, nhưng hắn nghĩ đi nghĩ lại, nay đại sự hàng đầu chính là phải có mấy con thuyền Tây tiên tiến và thiết bị hàng hải hiện đại, ngoài ra còn nghĩ cách huấn luyện thủy thủ và thuyền viên viễn hải, nếu không dù biết rõ vị trí kho báu nhưng không có những điều kiện trên thì đều là nói suông mà thôi.

Nghĩ đến đây Doãn Kế Thiện liền nói với Tiểu Phổ: “ Sau này vẫn cần dùng tiền mua chuộc cái cô nương Càn Tâm gì đó ở xưởng dệt Tô gia, không thể qua cầu rút ván sau này còn có nhiều chỗ cần dùng”

“Vâng, lão gia” Tiểu Phổ đáp.

“Ngày mai người thay ta hẹn gặp ông chủ người Đức Shi Puluo của “ Vạn Lợi Thương Hiệu” bảo hắn ta ngày mai lập tức đến gặp ta” Doãn Kế Thiện ra lệnh.

“Vạn Lợi Thương Hiệu” ở Dương Châu là do người Đức mở, ngoài buôn bán chè, đồ sứ, tơ lụa và một số sản phẩm thủ công mỹ nghệ với châu Âu, còn có thể mua từ Đức những thứ mà Đại Thanh căn bản không có, chỉ cần ten Puluo này hợp tác, cái gì Hòa Thân người có thì Doãn Kế Thiện ta cũng có được.

Đối với vấn đề tên Puluo kia có hợp tác hay không, Doãn Kế Thiện không hề lo lắng, bọn chúng không phải là vì kiếm tiền hay sao? Ngoài ra đối với bọn Tây Doãn Kế Thiện sớm đã giao lưu với chúng ở Quảng Châu từ khi hắn ta mới có 17, 18 tuổi, bao nhiêu năm nay hắn tin thủ đoạn của hắn không thể kém hơn Hòa Thân, nghĩ đến đây, sự lo lắng trên khuôn mặt Doãn Kế Thiện dần dần tan đi.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

160. Chương 160: Cộng Hưởng Tin Tức.

Một tháng sau tin tức từ Bắc Kinh truyền về quả nhiên như dự liệu của Hòa Thân, Dung tinh bị Càn Long xử lý xong.

Mặc dù Hòa Thân cử người thu giữ mật chỉ từ Nam Kinh gửi đi Bắc Kinh nhưng Càn Long vẫn là Càn Long, là một vị vua xuất chúng hiếm có trong lịch sử phong kiến

Thánh giá của Càn Long vừa rời khỏi Nam Kinh, chưa đến Hoài An đã thấy có gì không đúng, cử người đi nghe ngóng kết quả là Lưu Dung và Phúc Khang An ở Bắc Kinh không hề nhận được mật chỉ, nên Càn Long lập tức hạ chỉ, thánh giá đến ngay Liêu Thành, sau đó Càn Long triệu tập gấp Phúc Khang An đến Liêu Thành, đồng thời cử người lập tức truyền chỉ đến tổng đốc Trực Lệ Nhạc Chung Kỳ, yêu cầu ông ta hỏa tốc dẫn binh đến hộ giá, sau bao nhiêu lao tâm khổ tứ cũng đã nghĩ ra cách xử lý Dung Tinh.

Trong thông báo mà triều đình gửi đi tuần phủ các tỉnh Thành Thân Vương Dung Tinh đang trong thời gian giám quốc, nhiều chuyện quốc sự xử lý không đạt, khiến triều dã động đảo, dân oán : Tước bỏ tước vị Thân Vương, bãi bỏ hết sai sự, giao tông nhân phủ vĩnh viễn bị cấm, ngoài ra triều đình còn trừng trị một bộ phận quan viên coi thường chức vụ, bọn họ là đồng bọn mưu phản của Dung Tinh

Vừa nghe thấy tin này Hòa Thân thấy có chút khó chịu nhưng lại nghĩ, đó cũng khó trách, nếu nói thẳng ra là con muốn giết cha cướp vị, thì người làm cha thật không có mặt mũi nào, xử lý hồ đồ thế coi như cũng xong, mặc dù mọi người đều hiểu sự tình là thế nào thế nhưng chỉ dám bàn tán sau lưng ai mà dám nói thẳng trước mặt Càn Long chứ.

Qua hai việc Càn Long xử lý Dung Tinh và Doãn Kế Thiện cài người bên cạnh mình, Hòa Thân bắt đầu nghĩ lại tất cả những chuyện đã xảy ra, bao gồm A Quế lần thứ nhất phụng chỉ bí mật đến Nam Kinh xử lý mình, còn lần thứ hai là khâm sai Lưu Dung giường cờ gõ trống đến Nam Kinh đối phó với mình, sau cùng đều khiến bọn họ cấp đuôi chạy về kinh, nguyên nhân chính là vì ngay từ đầu hần đã nắm được ý đồ của triều đình và động hướng, hành tung của bọn họ, trong đó mật thám mà Lưu Toàn cài ở Bắc Kinh và Nam Kinh có tác dụng rất lớn, có thể nói là đã nắm trước được tin tức và bảo đảm tính thắng lợi của điệp báo.

Mặc dù ở thời đại này người ta biết rằng “ biết người biết ta trăm trận trăm thắng” nhưng bọn họ sao có thể hiểu về tầm quan trọng của thông tin như một kẻ xuyên đến từ thế kỉ 21 như hần chứ. Lại thêm chuyện Càn Tâm a hoàn của Tô Kỳ Nhi, xem tí nữa đã làm hỏng chuyện lớn cho nên Hòa Thân thấy hần phải xây dựng lại cho mình một mạng lưới tin tức rộng lớn, chức trách chủ yếu chính là bắt chắp thủ đoạn mọi móc thông tin mọi mặt của xã hội, trăm phương ngàn kế tìm hiểu nắm được tình báo các kiểu của triều đình và các tỉnh, phục vụ cho hần trong việc ra quyết sách cho những vấn đề trọng đại.

Nghĩ đến kế hoạch này, Hòa Thân bắt đầu thấy kích động và đầy máu nóng, nói làm là làm, Hòa Thân cho gọi Lưu Toàn vào, hỏi xem trước đây hần bố trí tai mắt ở Kinh như thế nào sau đó nói với hần suy nghĩ của mình, Lưu Toàn nghe xong vô cùng phấn khích lập tức tỏ ra rất hào hứng.

Sau cùng chủ tớ bọn họ ngồi thương lượng, thống nhất thấy Đỗ Tử Kiệt trước đây là Sơn đại vương chiếm núi lập vương, lại lặn lội trên giang hồ bao nhiêu năm, biết nhiều chuyện, có thể nói tay mắt thông thiên, để hần phụ trách công việc tình báo đúng là vô cùng thích hợp.

Ba ngày sau, cơ quan chuyên môn thu thập thông tin tình báo cho Hòa Thân đã được thành lập, Hòa Thân sau khi suy nghĩ cân nhắc sau cùng đặt cho cơ quan này một cái tên rất đặc thù, “ Sở thính phong” ý là có thể nghe được động tĩnh từ trong gió.

Hòa Thân quyết định cho Lưu Toàn đảm nhận chức Trường quan hành chính cao nhất của “ Thính phong sở” cũng coi như là sở trưởng, Đỗ Tử Kiệt là sở phó, thành viên đều là nhân tài do Lưu Toàn lựa chọn tỉ mỉ, theo sách lược dùng người của Hòa Thân, đối đãi những người này đều phải “ ân uy tịnh dùng” cụ thể là “ dĩ tình tiết kì nguyện, dĩ lợi mãn kì dục, dĩ uy chế kì tâm” nếu không căn bản không thể điều khiển.

Kì thực nói thẳng ra, đây là tổ chức đặc vụ bí mật Lưu Toàn là vai trò ông chủ, qua mấy tháng huấn luyện nghiêm ngặt, theo những nguyên tắc ưu việt cuối cùng đã chọn ra được 100 thành viên, coi như là lớp thành viên thứ nhất của Sở thính phong, sau đó còn trải qua mấy ngày bồi dưỡng kỉ luật và giáp dục đạo đức nghề nghiệp, sau cùng dưới sự dẫn dắt của Đỗ Tử Kiệt phân đi các tỉnh thực hiện nhiệm vụ.

Vì Bắc Kinh là trung tâm chính trị đương thời, nhất cử nhất động của triều đình rất quan trọng vì thế Kinh thành cũng trở thành trọng điểm công tác sau này của Sở thính phong, có một bộ phận do Đỗ Tử Kiệt dẫn dắt mai phục trường kì ở Bắc Kinh, Lưu Toàn tọa trấn tại Nam Kinh, điều khiển từ xa mọi hành động của họ.

Đối với việc cơ quan sẽ vận hành như thế nào, rồi việc làm thế nào để điều khiển đám người Đỗ Tử Kiệt, Hòa Thân hoàn toàn tin tưởng vào Lưu Toàn. Bao nhiêu năm qua, Lưu Toàn dưới cái cây lớn Hòa Thân, sớm đã luyện được biện pháp khen thưởng người có công và trừng trị bọn phản đồ, trình độ không hề kém sở Chiêm Can của Ung Chính năm nào và tổ chức quân thống của Quốc dân đảng

Mấy hôm trước Hòa Thân nhận được thư của Bạch Thụy gửi từ tổng đường Bạch liên giáo ở Sơn Đông, trong thư nói hần ta đã lập đổ thành công giáo chủ Vương Thông Nhi, nay đã thuận lợi lên làm giáo chủ,

hiện nay đang gấp rút nuôi dưỡng thể lực của hần trong nội bộ Bạch liên giáo, sau đó có thể soái lĩnh cả Bạch liên giáo toàn tâm toàn ý phục vụ cho Hòa Thân.

Hòa Thân nghĩ sau này mình nắm được hết nhất cử nhất động của Càn Long, đột nhiên lại nhớ đến những lời Bạch Thụy từng nói với hần năm đó.

Bạch Thụy năm đó lấy thân phận Bạch liên sứ giả nói với hần, nói từ khi Bạch liên giáo từ khi triều Thanh lên ngôi đã luôn giữ liên lạc với bên trong Tử cấm thành, mấy chục năm qua, bọn họ thông qua các kênh đưa tiểu thái giám vào trong hoàng cung đại nội, trước đây đưa vào một số thái giám có một số kẻ đã thành nhân vật có máu mặt bên cạnh Càn Long, còn có một số kẻ đã làm thái giám tổng quản các cung, thể thì nhất cử nhất động của Càn Long sao mà giấu được bọn họ chứ

Nghĩ đến đây, Hòa Thân thấy cần phải hợp tác với Bạch Thụy trong lĩnh vực tình báo, một khi thủ hạ của Bạch Thụy đã vào trong hoàng cung, lại có những đại thái giám có máu mặt bên cạnh Càn Long, thì thủ hạ của hần trong “Sở thánh phong” sau này cần phải giao lưu nhiều vào, hai bên cùng có lợi, khi một bên có được tin tức tình báo quan trọng, cần thông báo cho bên còn lại, như thế gọi là “cộng hưởng tin tức”

Sách lược cộng hưởng tin tức đúng là có tác dụng, không đầy một tháng sau Hòa Thân đã nhận được tình báo tuyệt mật của triều đình do Bạch liên giáo truyền đến, ngoài ra Đỗ Tử Kiệt tại Bắc Kinh cũng rất nhanh xác nhận được thông tin này là chính xác, triều đình ngay lập tức sẽ ra tay với Hòa Thân.

Sách lược cụ thể tình báo của Bạch Thụy và Đỗ Tử Kiệt nói y như nhau, đó là nay chiến sự triều đình tại Vân Nam với miến Điện đã hoàn toàn kết thúc Thập ngũ gia Dung Diễn bí mật về kinh, A Quế cũng đã nhận được mật chỉ của triều đình, ngay lập tức soái lĩnh 20 vạn đại quân qua Nam Kinh về Bắc Kinh, vấn đề sẽ phát sinh lúc đại quân đi qua Nam Kinh, nhân tiện sẽ thiêu hủy triệt để hết tất cả mọi thứ liên quan đến Hòa Thân tại Nam Kinh.

Hòa Thân sau khi nhận được tin, đầu hần nổ tung lên, xem ra đã đến lúc mình cần phải đối đầu với Vương triều Mãn Thanh rồi

Tiếp theo, nhân viên tình báo các tỉnh của Sở thánh phong cũng truyền tin về cho biết nay đại quân của A Quế đã toàn bộ rút khỏi biên giới Vân Nam, đội quân tiên phong là 1 vạn kỵ binh đã sắp đến Võ Chương, nay lương thảo của đại quân của A Quế đều do kho lương các tỉnh dọc đường cung ứng, sau cùng sẽ do Hộ Bộ thống nhất thanh toán.

Theo tốc độ này, quân tiên phong của A QUẾ không đến một tháng nữa sẽ đến Nam Kinh, sau lưng đoàn quân tiên phong là 20 vạn thiết kỵ

Điều này chứng tỏ Càn Long đã nghĩ đến biện pháp tránh Hòa Thân điều binh khiển tướng, theo quan lệ thông thường của triều đình khi điều binh khiển mã, chính là nhân mã chưa động lương thảo phải chuyển đến trước, cho nên triều đình khi hành quân quy mô lớn, thì việc bắt buộc chính là qua nha môn tài chính của hần điều phối quân lương cung ứng. Cơ bản có thể nói, trước đây chỉ cần triều đình có hành động quân sự, Hòa Thân là người đầu tiên biết, nhưng lần này đúng là Càn Long rat ay thật, có thể nói là không tiếc bất kì giá nào để trừ khử Hòa Thân

Một khi đã đến bước đường nước lửa không dung hòa thì tiếp theo đành phải cá chết phá lưới vậy, trong lòng Hòa Thân, chuyện này chỉ là vấn đề sớm muộn cho nên hần sớm đã nghĩ đến biện pháp đối phó. Thế nhưng trước khi hần quyết định hành động, Hòa Thân còn muốn xem Bạch Thụy kia có thể phục vụ cho Hòa Thân như lời hần nói trước đây không, thế nên lập tức soạn thư cho người gửi đến tổng đường của Bạch liên giáo ở SƠN Đông, tận tay giao cho Bạch Thụy. Hần không mong Bạch Thụy sẽ hoàn toàn nghe theo lệnh hần thế nhưng chỉ cần Bạch Thụy có thể phối hợp thỏa đáng, thì lần hành

Tiếp theo Hòa Thân ra lệnh cho Lưu Toàn và Vương Vũ Chu, ngay lập tức đóng các chi nhánh ngân hàng đế quốc Trung Hoa tại các tỉnh trong toàn quốc lại, tiêu hủy hết tất cả tiền giấy trong kho, chuyển hết vàng bạc trong kho về Nam Kinh, sau đó ngay lập tức cho chuyển đi.

Đang khi Lưu Toàn và Hòa Thân bận tới mất thì Doãn Kế Thiện đến

Doãn Kế Thiện lúc nào cũng tỏ ra đạo mạo, xử lý công vụ cũng rất kiên quyết quyết đoán, ung dung không vội vàng lần này lại càng thế, khi gặp Hòa Thân, trước hết là cười rất hữu hảo, sau đó mới trầm sắc mặt nói: “ Hòa thân nhận chỉ”

Hòa Thân sưng ra không lẽ nay Càn Long lại muốn rat ay ngay với mình? Nhưng hấn nhìn bốn xung quanh phát hiện mọi thứ vẫn như thường, căn bản không có mùi súng đạn, đoàn cảnh vệ của hấn vẫn như bình thường, vẫn ở bên cạnh để bảo vệ hấn, bốn bề Thiêm Viên đều là cận binh do mình huấn luyện, đệ nhất quân TrunG Hoa vẫn đang thao luyện ngoài cửa. Lại thấy sau lưng Doãn Kế Thiện chỉ có nô tài thiếp thân Tiểu Phổ, chứ không có cận binh hay thị vệ đại nội, nếu nay hấn ta tuyên bố bắt Hòa Thân tại trận đừng nói thánh chỉ có tác dụng quái gì, mà ngay cả Doãn Kế Thiện cũng khó mà ra khỏi cửa Thiêm Viên.

Một khi đã thế, thì ta cứ nghe tên lão tử Càn Long nói cái đít gì trong chỉ, nếu lão tử người chỉ dựa vào một tờ giấy cũng không làm được gì ta, nên hấn cứ theo trước đây, tại phòng lớn Thiêm Viên, bố trí đơn giản hương án chuyên dùng để tiếp chỉ, quỳ xuống nhận chỉ.

Thánh chỉ Càn Long đơn giản có hai câu: “ Hòa Thân thăng quan làm đại thần quân cơ, Võ Anh Điện đại học sĩ, nha môn đại thần tài chính ngự tiền hoàng đế Đại Thanh chuyển từ Nam Kinh về Bắc Kinh vẫn do Hòa Thân nắm quyền, từ hôm nay quy về Hộ Bộ”

“Chúc mừng, chúc mừng, Hòa đại nhân được phong quan tấn tước, thật đáng chúc mừng, nay Hòa lão đệ phải tiến kinh, sau này là trọng thần số 1 bên thiên tử rồi” Doãn Kế Thiện tuyên chỉ sau lập tức chúc mừng Hòa Thân, điệu bộ còn vui vẻ hơn là lấy vợ bé.

Hòa Thân cười nhạt, thâm mắng: “ Tên tiểu tử người đứng là nực cười” Thế nhưng đây không phải lúc để lộ ý đồ, vẫn phải giả vờ, bước lên trước kéo tay Doãn Kế Thiện, cần bao nhiêu thành khẩn thì có bấy nhiêu: “ Nhớ lại năm nào Doãn đại nhân đưa ra vào thành Nam Kinh, nay nói đi là đi, trong lòng thật không đành xa rời lão huynh”

Doãn Kế Thiện cũng giả vờ động lòng nói :” Đúng thế, chớp mắt đã mấy năm, đúng là thời gian trôi nhanh quá, nhớ năm nào lão đệ đã khiến ta khâm phục như thế nào, mấy năm sau Hòa đại nhân có thể nói đã cống hiến biết bao nhiêu công lao cho triều đình ta, thời gian trước Hoàng thượng ở Nam Kinh đã phát đi mệnh chiếu đến thần dân thiên hạ đó chính là phần thưởng lớn nhất cho Hòa đại nhân. Tuy nhiên hoàng thượng lần này không cấp bách yêu cầu Hòa đại nhân ngay lập tức tiến kinh, những ngày còn lại huynh đệ ta vẫn có thể qua lại, Hòa đại nhân công vụ bận rộn hôm nay lại có tin mừng như thế, đương nhiên phải tổ chức tiệc mừng trong phủ, Doãn mỗ không làm phiền nữa, ngày nào tiến kinh nhớ thông báo trước với lão ca, đến lúc đó chúng ta phải say một bữa, cáo từ cáo từ” Nói xong quay lưng đi thẳng.

“Chúc mừng?” Hòa Thân cười nhạt nói “ lần này e rằng là tiểu tử người về nhà chúc mừng”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

161. Chương 161: Trả Bạc Cho Ta.

Một tháng sau, tại Bắc Kinh.

Trong mấy vị đại thần quân cơ trong sở quân cơ, Càn Long hôm nay chỉ cho gọi Lưu Dung và Phúc Khang An, vì chuyện cần bàn bạc hôm nay là chuyện tuyệt đối cơ mật, những đại thần quân cơ còn lại, như lão già cả Vu Mẫn Trung và Nhiễm Quốc Trị mới lên, đều chỉ biết ra sức làm việc, căn bản không có năng lực và quyết đoán.

Càn Long ngồi trên ngự sập, từ tốn hỏi: “ Phúc Khang An, đại quân của A Quế nay đã đến đâu rồi?”

Phúc Khang An lên nhìn Lưu Dung, rồi bước lên trên bầm: “ Cánh quân tiên phong của Quế trung đường đã khống chế khu vực xung quanh Nam Kinh, 20 vạn đại quân còn lại đã đến Vô Hồ, đề rằng 3 ngày sau toàn bộ sẽ đến Nam Kinh”

Đừng nghĩ hai người ngồi trước mặt là đại thần tâm phúc của Càn Long, nhưng trong lòng hai con người này hoàn toàn tán thành cách xử lý Hòa Thân của Càn Long, thế nhưng Càn Long đã quyết tâm, đành phải làm theo thánh ý của Càn Long, nhưng Lưu Dung thấy sắc mặt của Càn Long dường như có chút không yên tâm với A Quế, nên nhân cơ hội này, can trọng nói: “ Hoàng thượng, minh chiếu tấn phong cho Hòa Thân làm Nhất đẳng công, thực thân vương bỗng vừa phát ra thiên hạ, nay lại cho A Quế dẫn binh đi bắt Hòa Thân, hoàng thượng, như thế có chút vội vàng quá, đến lúc đó e rằng sẽ gây ra dị nghị trong triều dã”

Phúc Khang An từ sau khi quen biết với Hòa Thân ở Nam Kinh, sau mấy chuyện, nay hẳn đã rất khâm phục Hòa Thân, cái khác không nói, nhưng lúc trước Hòa Thân nghĩ trăm phương nghìn kế để chuẩn bị quân lương cho hắn, mới khiến cho hắn không bị tổn thất toàn quốc ở Miến Điện, hẳn sớm đã thề trong quân: Ở triều Đại Thanh, sau này ai muốn gây chuyện với Hòa Thân, thì Phúc Khang AN là người đầu tiên không tán thành”

Nhưng nay là Càn Long muốn đối đầu với Hòa Thân, Phúc Khang AN sao dám nói gì chứ? Lúc này Phúc Khang An nhìn thấy Lưu Dung ra mặt nói hộ cho Hòa Thân nên cũng muốn giúp Lưu Dung khuyên Càn Long, thế nhưng hắn biết tính cách hoàng đế Càn Long, bọn họ càng nói tốt cho Hòa Thân, thì trong lòng Càn Long lại càng không thoải mái, nói không chừng lại phản tác dụng, cho nên hắn đành xuôi theo ý Càn Long, tận dụng hết mức có thể tận dụng được: “ Hoàng thượng, Hòa Thân kinh doanh ở Nam Kinh bao nhiêu năm, đảng phải trải khắp mấy tỉnh Giang Nam, nếu A Quế không can trọng ở Nam Kinh, nói không chừng còn gây ra đại họa, thánh ý Hoàng thượng ủy thác cho Hòa Thân làm đại thần quân cơ, Võ Anh Điện đại học sĩ và thay quyền Hộ Bộ đã đến Nam Kinh, nô tài thấy hay là đợi sau khi Hòa Thân đến Bắc Kinh hãy nói”

Ý của Phúc Khang AN rất rõ, chính là hoãn được bước nào hay bước nấy, đợi Hòa Thân phụng chỉ vào Kinh rồi nói, đến lúc đó sẽ nghĩ cách kéo dài thời gian nhưng hắn vừa nói xong, Càn Long cười nhạt một tiếng nói: “ Vào Kinh? Hòa Thân còn dám vào kinh ư, trẫm thấy nay hắn đang ở Nam Kinh chuẩn bị nghênh chiến, đang đợi A Quế dẫn đại quân đến quyết chiến một trận”

Ba quân thần họ đang nói chuyện trong đại điện thì thái giám Cao Văn Tông đặc lực nhất bên cạnh Càn Long vội vàng đi vào đại điện, đến trước mặt Càn Long, bẩm nhỏ: “ Hoàng thượng, mật tấu của Tổng đốc Lương Giang Doãn Kế Thiện, tuần phủ Diêm Kinh Minh, Giang Ninh tố tấu Thư Đức đã đến” Nói xong liền đặt ba bản tấu lên án trước mặt Càn Long.

Loại hình Mật tấu này, Khang Hy là người thử nghiệm Ung Chính là phát triển, đến Càn Long có thể nói là đăng phong tạo cực. Ba đời hoàng đế triều Thanh dường như đều dựa vào mật tấu, dường như đều có thể nắm được tin tức trong thiên hạ, nay Càn Long thấy ba tai mắt mình đặt ở Giang Nam đã gửi mật tấu đến, đột nhiên thấy có chút bất thường.

Càn Long vội vàng mở ống giáp mật tấu, vừa xem xong một bức, thì thấy vẻ tự tin và trầm định ban nãy biến mất, xem xong ba bản người mềm oặt ra, hai mắt đỏ ra, dường như chịu sự đả kích gì ghê gớm lắm vậy.

Lưu Dung và Phúc Khang An theo Càn Long bao nhiêu năm, nhưng chưa bao giờ thấy điệu bộ Càn Long như thế, bèn lên trước dâng trà và hầu hạ, tiểu thái giám hai bên bước lên trước xoa ngựa, nhưng Càn Long đột nhiên ngồi bật dậy, đá bay một tên tiểu thái giám quát: “ Các ngươi rút ra cho ta, ai cho các ngươi vào”

Đám đông thất kinh thấy Càn Long tức giận đến mức hồ đồ, Phúc Khang AN bèn quát bọn thái giám: “ Mau rút ra”

Bọn tiểu thái giám thấy Phúc Khang AN quát vội vã biến hết, Lưu Dung bước lên trước hỏi: “ Hoàng thượng, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Càn Long không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào ba mức mật tấu, càn sức lực nói: “ Các ngươi xem đi”

Lưu Dung và Phúc Khang An lúc này không để ý đến Càn Long nữa, hai người gần như đồng thời cầm lấy mấy bức mật tấu, bắt đầu xem.

Xem xong thật khiến họ sợ toát mồ hôi lạnh Lưu Dung nói: “ Chuyện này thật không tin được, A Quế sao lại nhầm mắt làm ngư cho bộ hạ thế này?”

Phúc Khang An tiếp lời: “Nô tài thấy chuyện này vô cùng kì quặc, A Quế dẫn binh luôn quân kỉ nghiêm minh, mặc dù có một bộ phận thiếu quân thức nhưng không đến mức cướp mất kho vàng của Hòa Thân”

Cần Long cười gượng nói :” Hòa Thân sớm đã khoét rỗng kho vàng rồi, Doãn Kế Thiện đã sớm có mật tẩu với trẫm”

Lưu Dung và Phúc Khang An nghe tin này vô cùng ngạc nhiên hét: “ Không thể tin được, Thế Hòa Thân giấu chúng ở đâu, Doãn Kế Thiện có biết hay không?”

“Biết” Cần Long đáp

Hai người kia nghe xong liền thấy yên tâm, nhưng chuyện này cũng không cấp bách, ba bản tấu kia đều viết rõ, nay quan trường và daan chúng Nam Kin đều truyền đi đại quân A Quế cướp kho vàng Đại Thanh, mấy vạn vạn lạng bạc Hòa Thân tích lũy cho triều đình trong Thiêm Viên đều bị cướp sạch, tin đồn này đã truyền đi mấy tỉnh Giang Nam sẽ nhanh chóng truyền đi cả nước”

Ngoài ra không biết vì lí do gì, trong mật tấu Doãn Kế Thiện còn nói đến phong thanh do Bạch liên giáo loan đi nói 20 vạn đại quân của A Quế phụng chỉ dọc đường cướp bóc các chi nhánh của ngân hàng đế quốc Trung Hoa, nay cả miền nam đều hỗn loạn, 20 vạn đại quân của A QUẾ bị bách tính dọc các tỉnh đi qua bao vây lại, nội bộ binh sĩ đều bán loạn, 20 vạn đại quân triều đình cử đi Miến Điện nay đã thành cát vụn ngoài ra A Quế bệnh nguy, nay đã cho mười mấy cận binh bên mình hộ tống về Kinh

Đây đúng là thiên hạ kì quan, đại soái thống binh của triều đình chốc lát đã vớt 20 vạn đại quân ở Nam Kinh không thèm quan tâm, còn mình thì mang theo người về Kinh dưỡng bệnh.

“Trẫm nhất định phải giết Hòa Thân, soạn chỉ” Cần Long chưa nói xong đã thấy Cao Vân chạy vào, trong tay còn cầm một bản mật tấu. “Hoàng thượng, đây là bản tấu thứ hai của tổng đốc Lương Giang Doãn Kế Thiện” Nói xong liền đưa tới trước mặt Cần Long

Không cần nói, một ngày hai mật tấu nhất định là chuyện hỏa tốc Cần Long ngồi dậy run rẩy nói: “ Mở ra” Cao Vân dường như đã dự cảm được chuyện gì, hẩn phục vụ bên cạnh hoàng đế bao nhiêu năm, chưa từng thấy haonfg đế đến mức thế này, nghe Cần Long kêu mở mật tấu vội bước lên dùng chìa khóa đặc chế của Cần Long cẩn trọng mở ra đưa qua.

Cần Long vừa đọc xong một dòng đã mắng: “ Doãn Kế Thiện đúng là cầu nô tài, đáng giết”

Lưu Dung và Phúc Khang An vội xem, dờ hết mặt, thấy trên bản tấu Doãn Kế Thiện ghi: “ Thần phụng chỉ đi dò tìm kho báu của Hòa Thân nhưng mở ra thùng nào thùng nấy chỉ có đá cuội”

Vừa rồi Cần Long còn tự tin nói Doãn Kế Thiện biết nơi Hòa Thân chôn vàng nay chớp mắt số vàng lại biến thành đá cuội, đúng là...

Đây đúng là thiên cổ kì quan, ngân lượng thần dân thiên hạ nay đều không còn toàn bộ đã biến thành tiền giấy do Hòa Thân phát hành, hơn nữa bây giờ gần như thiên hạ đều tin, ngân hàng đế quốc Trung Hoa đều bị A Quế cướp mất, nay tiền giấy trong tay họ đều biến thành giấy loại. Ba người trong điện đều biết điều đó có nghĩa là gì, chính là ngân lượng trong thiên hạ đều đã rót vào túi Hòa Thân, hơn nữa thần dân thiên hạ đều nhầm triều đình mà đòi

Lưu Dung làm việc trong dân gian bao nhiêu năm, ông biết bách tính và kẻ làm quan khi biết số tiền tích góp của mình đều biến thành giấy loại, thì sẽ thành ra thế nào, Phúc Khang AN lãnh binh bao nhiêu năm lại càng hiểu, ba tháng quân binh không có quân lương thì sẽ bán loạn, càng đừng nói đến tình hình hiện nay, Cần Long lại càng không cần nói tới, một chuyện vi hành Giang Nam, cũng không thể thiếu ngân lượng được.

Sau cùng Doãn Kế Thiện tổng kết một câu, chính là bách tính Giang Nam đồng loạt hô: “ Triều đình trả lại ngân lượng cho chúng tôi”

Ba người trong đại diện đều hiểu, tiếng hét này chớp mắt sẽ truyền đi cả nước, đến lúc đó bọn họ đều không biết sẽ đối diện với yêu cầu: trả ngân lượng cho chúng ta của thần dân trong thiên hạ như thế nào.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

162. Chương 162: Phụng Chỉ Vào Kinh

Nửa tháng trước Hòa Thân đã soái lính thủ hạ rời khỏi Nam Kinh

Lúc sắp đi, Hòa Thân sau khi uống rượu tiễn biệt với Doãn Kế Thiện, sau đó đến xưởng dệt Tô gia tìm Tô Kỳ Nhi, vì ở đó còn có đồng chuyện cần hẩn xử lý.

Hòa Thân đã nghĩ kĩ, đây chính là thời khắc nguy hiểm nhất, phải lập tức đóng cửa xưởng dệt Tô gia, rồi mang Tô Kỳ Nhi đi, đối với số mấy móc nhà xưởng thành phẩm còn lại cũng không bao nhiêu, không phải có câu nói từ cổ hay sao, còn núi xanh không sợ không có củi đốt, chỉ cần có Tô Kỳ Nhi thì “ cao cấp kĩ phụ” của xưởng dệt Tô gia vẫn còn, sau này không sợ không có cơ hội gây dựng lại.

Đợi Hòa Thân đến xưởng dệt Tô Gia sau khi nói chuyện với Tô Kỳ Nhi, không ngờ cô lại từ chối nguyên nhân đơn giản: cô không thể để mặc tổ nghiệp mà bỏ cô để lại, không thể vứt bỏ người nhà và công nhân, nếu chết thì cũng chết ở sân nhà Tô gia

“Kỳ Nhi, nàng nghe ta nói nay đại quân A QUẾ ngay lập tức sẽ đến Nam Kinh là này Càn Long bắt chấp giá nào cũng dồn chúng ta đến chỗ chết, đến lúc Nam Kinh binh hoảng mã loạn, chúng ta cứ thế này nhất định sẽ có chuyện” Hòa Thân nói vội

“Hòa đại ca, huynh cứ đi đi, Càn Long và A QUẾ là nhằm vào huynh, muội chỉ là người làm ăn bọn họ sẽ không làm gì muội” Tô Kỳ Nhi ngồi trên ghế đệm nhiên uống trà bình tĩnh như chuyện của nhà người khác vậy

Hòa Thân nghĩ: “ Sao cô ta lại ngu ngốc thế, cô lại muốn đi nói lý với bọn lính kia ư? Hay là mới một câu đã khiến cho bọn lính vừa nhìn thấy các cô nương xinh đẹp trong Tô gia, liền kéo vào trong doanh quân làm bậy?” Nhưng không thể nói thế, nên đành đi đi lại lại trong phòng

Đột nhiên Càn Tâm đi vào, nhìn bọn họ cười: “ Tiểu thư và Hoa đại ca sao vậy theo muội thấy Hòa đại ca đi rồi thì A QUẾ cũng không dám đến, Nam Kinh còn có tổng đốc Doãn Kế Thiện, muội thấy A QUẾ có đến Nam Kinh cũng phải nghe ông ta, nay ông ta là thân gia của hoàng thượng”

Hòa Thân nghe xong liền biết Càn Tâm vốn sớm bị Doãn Kế Thiện mua chuộc xem ra chủ tớ nhà này đã tìm chỗ nương nhờ mới, nên vứt lại một câu không nể nang “ Hãy nhận Doãn Kế Thiện làm bố nuôi, thế các ngươi đã thành hoàng thân quốc thích rồi” Nói xong quay đầu đi thẳng.

Về đến Thiêm Viên Hòa Thân liền tuyên bố với mọi người: Lần này xuất hải là tự nguyện, ai bằng lòng đi với Hòa Thân sau này đồng cam cộng khổ, không bằng lòng đi cùng thì mỗi người cầm lấy 5 nghìn lạng coi như chi phí cho cuộc sống sau này. Hòa Thân vốn vì chuyện của Kỳ Nhi nên không vui, nói chuyện có vẻ cứng nhắc khiến bọn người kia thấy hẩn có chút khảng khái

Kì thực không cần Hòa Thân nói, thì trừ những người đau yêu tàn tật trong Thiêm Viên, không ai muốn rời khỏi hẩn. Nguyên nhân chủ yếu gồm: Thứ nhất, bao nhiêu năm nay bọn họ đã nhìn thấu, chỉ cần bọn họ đi theo Hòa Thân thì cuộc sống không phải lo lắng gì thậm chí thăng quan tiến chức, đó chỉ là chuyện sớm muộn, hơn nữa Hòa Thân bình thường coi họ như huynh đệ, cũng không coi họ như hạ nhân, mỗi lần hành động quay về đều thưởng phạt phân minh, tất cả chi phí còn hơn quân Lục Doanh và quân Bát Kỳ gấp nhiều lần.

Nay mặc dù nói Hòa Thân đã kết oán với triều đình nhưng đại bộ phận đều tin, Theo kinh nghiệm bao nhiêu lần thoát hiểm và trí tuệ hơn người của Hòa Thân, lần này nhất định hóa hung thành cát, thứ hai: bọn người này hiểu sau này chỉ có đi theo Hòa Thân mới có con đường sống, sau này Hòa Thân gia quan tấn tước, bọn họ cũng sẽ tiêu dao tự tại theo, nếu Hòa Thân thất bại thì triều đình cũng tuyệt đối không tha cho họ vì đã theo Hòa Thân bao nhiêu năm, cho nên khi Hòa Thân vừa nói xong, tiếng hô hưởng ứng đã vang như sấm.

Nay đại quân A Quế đã gần trong gang tấc, Hòa Thân cũng đã chuẩn bị xong xuôi mọi việc, nên sau khi thu dọn xong Hòa Thân soái lĩnh bộ hạ lặng lẽ rời khỏi Nam Kinh, qua chặng đường dài 5 ngày, đã đến Hòa Thanh đảo.

Qua sự chỉ huy từ xa, và sự nỗ lực hai năm qua của Thôi Minh và thủ hạ, nay đảo Hòa Thanh đã không còn là hoang đảo như xưa, phủ điện hùng vĩ được xây dựng hoành tráng và các doanh phòng chỉnh tề, bốn phía là pháo đài canh phòng cẩn mật và công sự phòng bị, sau núi còn có thổ địa tốt tươi.

Bọn lính đi cùng Hòa Thân nhìn thấy thì ra là Hòa đại nhân chuẩn bị cho họ một thiên đường nhân gian, đột nhiên hoan hô như sấm dậy.

Nay Thôi Minh đã trở thành lão đại trên đảo, không những khiến cho lao công đủ các quốc tịch khác nhau trên đảo coi tâm phục khẩu phục mà còn nghĩ cách đả thông thông đạo bí mật với các tỉnh duyên hải, cho nên không đến hai ngày đã có mấy con thuyền lớn, chở theo đầy đủ thực phẩm và đồ dùng cấp bốn, đảm bảo vật tư cho đảo Hòa Thanh.

Nhưng Hòa Thân biết, chỗ này nhìn thì tốt, sống cũng thoải mái nhưng cũng chỉ là một cô đảo, khi triều đình biết vị trí của nó, lệnh phong tỏa, thì chỗ này cũng không thể ở được, mặc dù lần này hắn mang đến số thực phẩm và đồ dùng với số lượng lớn, nhưng dưới tay hắn là hơn nghìn con người, mỗi ngày chi phí cho cuộc sống cũng là một con số không lồ, tạm thời thì không sai, nhưng kéo dài thì không được. Đừng nói bao nhiêu thứ không thoải mái, tâm trạng nhớ nhà cũng khó kiềm chế, lâu dần, khó mà không sinh ra loạn.

Ba ngày sau nhận được tin từ Nam Kinh, biết mấy chục vạn đại quân của A Quế đã thành một đám cát vụn, A Quế cũng đã ưu sầu thành bệnh, được cận binh hộ tống hồi kinh, nay Nam Kinh loạn vô cùng, dân chúng Nam Kinh đã khiến cho đại quân A Quế tản mất hết, nay tổ chức tại các tỉnh miền Bắc do Bạch liên giáo lập ra đến đâu cũng phao tin đồn, đồ rằng không bao lâu nữa, tình thế toàn quốc cũng sẽ giống Giang Nam, nói không chừng sẽ loạn thật.

Lưu Toàn, Thôi Minh Tạ Phi Kiềm... vẫn chăm chỉ tập luyện mỗi ngày, chuẩn bị cho ý đồ lớn hơn sau này, Hòa Thân đã ra quyết định đáng sợ: Phụng chỉ vào kinh

Lưu Toàn khi nghe quyết định đó, ngạc nhiên há hốc miệng ý là “lão gia sao ngài lại đi nộp mạng chứ?”

Hòa Thân thấy Lưu Toàn lo lắng cho mình thế, cười ha ha nói: “ Ta vừa nhận được tin của Bạch Thụy và Đỗ Tử Kiệt, nay Doãn Kế Thiện ở Nam Kinh vì ổn định cục diện mệt đến nôn cả ra máu, ngoài ra các tỉnh Giang Nam, Quảng Đông, Vân Quý Tứ Xuyên, Hà Nam, Sơn Đông và tuần phủ các tỉnh miền Bắc đều dâng tấu lên triều đình yêu cầu triều đình hạ chỉ cho tạt a mặt ổn định cục diện, nay Cần Long đang lúc lưỡng nan, ngoài ra theo tin tức thăm dò trong hoàng cung của Bạch Thụy, nay Lưu Dung và Phúc Khang An đang khuyên Cần Long, bọn họ thống nhất yêu cầu hoàng thượng để ta ra mặt xử lý vấn đề, cho nên ta nghĩ nên tiến kinh vào lúc Cần Long đang loay hoay khiến cho lão ta trở tay không kịp”

Lưu Toàn nghe quyết định to gan của Hòa Thân, thật muốn khóc, nức nở nói: “ Lão gia, ngài quên chúng ta đã đối xử với Cần Long như thế nào ở Nam Kinh rồi sao, lần này nếu lão gia đi Bắc Kinh thật, thì Cần Long lại không báo thù hay sao? Triều đình không nói làm gì, những chuyện khác còn ít hay sao, nên nô tài khuyên lão gia, đừng về Kinh, chúng ta cứ ở trên đảo không phải tốt sao, tương lai sẽ có một ngày, bọn họ không bằng lòng ở lại, cho dù bọn họ có chạy hết thì nô tài vẫn ở lại hầu hạ lão gia, chủ tớ chúng ta có chịu gian khổ như thế nào, cũng hơn chạy về Kinh cho lão Cần Long giết”

Hòa Thân nghe Lưu Toàn nói thế, trong lòng cảm động mắt cũng ướt đang định giải thích nhưng nghĩ lại rồi thôi, có giải thích thì Lưu Toàn cũng không tán thành, nên mắng: “ Lưu Toàn, sao, nay đến lời của ta cũng không nghe nữa sao, ta đã quyết mai ta và Nhất Thanh dẫn người tiến kinh”

Lưu Toàn nghe ý Hòa Thân lần này vào kinh mà không mang hần theo, vừa khóc nức nở vừa thỉnh cầu Hòa Thân mang mình đi, nói chết sống gì cũng phải đi theo chủ nhân.

Nhìn tiểu huynh đệ đi theo mình bao nhiêu năm nay Hòa Thân thật không nỡ, nhưng hẳn biết, cái đảo này cũng rất quan trọng, mấy nghìn người ở đây nếu có chuyện gì hoặc có ai có ý đồ tham tài, đào khoét hết số tiền vàng tích trữ ở đây. Đến lúc đó, e rằng Hòa Thân cũng không có ngày về nữa, cho nên Hòa Thân đành giảng giải đạo lý cho Lưu Toàn nghe, cứ thế cả tối cũng chửi để thả thông tư tưởng cho Lưu Toàn, để hẳn đồng ý ở lại trên đảo.

Ngày hôm sau Hòa Thân Nhất Thanh Nhiệm Kiện Tạ Phi Kiếm mang theo 20 người do Lưu Toàn cẩn thận lựa chọn lên đường. lần này bọn họ không chửi mang theo súng, dao kiếm và các loại vũ khí mà còn mang theo vàng bạc châu báu với số lượng lớn. Vì Hòa Thân biết qua một thời gian phong ba, người của Đại Thanh muốn vàng bạc đến phát điên, chỉ cần đến Bắc Kinh, có số vàng bạc này mở đường, gặp nước bước cầu, không có chuyện gì không xong.

Hơn 20 người bọn họ đầu tiên là ngồi thuyền đi lên phía bắc, mười ngày sau đến được Sơn Đông, sau đó đổi lên ngựa khẩn, 5 ngày sau đã đến Tế Nam, trên đường đâu đâu cũng thấy loạn, có quan phủ trấn áp bách tính cướp kho lương quan phủ, có quan binh bắn nhau vì quân lương, còn có Bạch liên giáo Thiên lý giáo và Thiên địa hội làm càn, nếu không phải bọn họ mang theo súng và vũ khí, nói không chừng đã bị bọn thổ phỉ không ra thổ phỉ, quan binh không ra quan binh, dân đói không ra dân đói dọc đường giết mất rồi.

Nhằm vượt qua được “nguy cơ tài chính” Càn Long đã hạ lệnh điều gấp từ Thịnh Kinh về hơn mấy trăm bạch ngân và bộ phận hoàng kim, dùng để trang trải cho kinh sư và đại doanh phòng vệ ngoài kinh, nhưng không ai ngờ không hiểu sao mật chỉ lại bị tiết lộ ra ngoài, số bạc áp tài đi vào sơn hải quan liền bị cướp hết, đến nay cũng không điều tra ra do ai làm.

Mấy Vương gia ở Thịnh Kinh đều không muốn cho triều đình mượn số tiền họ tích cả đời không ngờ khi cho mượn, chưa đến Bắc Kinh đã xảy ra chuyện, nên bắt đầu mắng triều đình vô năng, Vương gia phân quân ngũ kì quyết định vào kinh, muốn hỏi Càn Long cho rõ, Đại Thanh rốt cuộc là làm sao?

Không biết Khang Hy và Ung Chính đối phó với thủ đoạn của mấy Vương gia mũ sắt ở Thịnh Kinh như thế nào, nhưng Càn Long biết, vì lúc đó triều đình là phụ mẫu y thực của họ, nói một câu có thể đoạn thực bọn họ, nay quốc khố triều đình trống rỗng, Thịnh Kinh có tích lũy từ trước, cứ thế, khi mấy vị Vương gia vào kinh, cũng là chuyện nghiêm trọng, năm đó Khang Hy vì phế truất Bát vương nghị chính, Ung Chính vì muốn hất đổ Thịnh Kinh để độc quyền, đã từng thay đổi pháp luật để trừng trị bọn mũ sắt Thịnh Kinh nay triều đình đang bao nhiêu việc, nội ưu ngoại họa, nghĩ đến bọn Vương gia sớm đã khinh thường hoàng quyền, Càn Long thấy đúng là đáng sợ.

Hôm nay đại thần quân cơ trong sở quân cơ và Thượng Bộ lục bộ đều tập trung trong điện, mọi người bàn đi bàn lại, sau cùng không nghĩ ra cách gì hay, mà đều thống nhất yêu cầu Hòa Thân quay lại xử lý cục diện

Càn Long thấy bọn thần tử hàng ngày một hai câu “hoàng thượng vạn tuế” nay thật không biết thế nào mới tốt vốn định nổi giận lôi đình để họ thấy thế nào là đại nộ, nhưng cuối cùng cũng nhận được đành nói: “Hòa Thân, nay ai mà biết hần trốn chỗ nào rồi”

Càn Long vốn định nói một câu vô thưởng vô phạt nhưng vừa nói xong thì thấy thái giám chạy vào bẩm: “Khởi bẩm hoàng thượng, Đại thần tài chính ngự tiền hoàng đế Đại Thanh, đại thần quân cơ, Vũ Anh điện đại học sĩ và Hộ Bộ thượng thư, Nhất đẳng công Hòa Thân đang đợi chỉ ngoài điện”

“Gì cơ? Hòa Thân vào Kinh rồi” càn Long ngồi bật dậy, ngạc nhiên vô cùng

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

163. Chương 163: Ma Lực Đồng Tiền

Đại diện lớn thế, lúc này đột nhiên im ắng, văn võ bá quan nhìn nhau đều lên đưa mắt đánh giá Càn Long, bọn họ muốn xem hoàng thượng sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Càn Long quả thực không ngờ Hòa Thân lại dám phụng chỉ vào kinh, theo suy nghĩ ban đầu của Càn Long, nay hận không bắt được Hòa Thân giao cho bộ hình luận tội, sau đó lập tức ,onh chính điển hình mới giải hận được, nhưng ông là Hoàng A ka đã hơn 20 năm, nay đã là hoàng đế Càn Long 40 tuổi, đều hiểu rất rõ nhân tình thế thái nhân gian, ông biết, càng đến lúc then chốt thì hoàng đế càng phải bình tĩnh.

Nếu nói Hòa Thân đã thăm chiêu binh mãi mã ở Nam Kinh, thăm gây dựng thanh thế âm mưu tạo phản phải suy nghĩ cân nhắc mới nói được. Nay 20 vạn đại quân của A Quế đã làm cho Nam Kinh kinh thiên động địa, mặc dù nay quân không ra quân, nhưng lại thêm quân Lục Doanh và Bát Kỳ ở Nam Kinh lúc này đã quân cho Nam Kinh tới tấp, Theo mật báo, Nam Kinh căn bản không có quân đội bí mật của Hòa Thân, cũng có thể nói Hòa Thân này ngoài việc giấu vàng bạc của Đại Thanh, nay cũng không tìm được tội chứng mưu phản nào khác của Hòa Thân.

Tư giấu ngân lượng của quốc khố Đại Thanh, mặc dù xem ra là đại tội, nhưng nay Càn Long thấy đây cũng là kế tự bảo vệ mình của Hòa Thân, lúc này trong lòng ông bỗng có một suy nghĩ to gan, là nếu miễn tội cho Hòa Thân, để hấn nắm lại quốc khố Đại Thanh, như thế sẽ thuận nước đẩy thuyền, khiến cho văn võ đại thần không nói gì được mà mau chóng ổn định triều cục, khiến cho thần dân ổn định lại, hơn nữa hoàng đế cũng sợ những ngày nghèo khổ không tiền lắm rồi.

Theo thánh chỉ mấy hôm trước, tấn phong cho Hòa Thân làm đại thần quân cơ, lại còn là đại thần tài chính, nay lại thay quyền Hộ Bộ, còn tấn phong đại học sĩ, nếu Hòa Thân người có thể cứu văn tình thế, nhanh chóng ổn định cục diện toàn quốc, thì tốt quá, chỉ cần triều đình qua được cửa ải này, tương lai giết Hòa Thân người còn lo không tìm được lý do hay sao? Nói ngược lại, nếu Hòa Thân người không ổn định được cục diện hiện tại, đừng nói trăm không tha cho người mà bọn nự sử ngôn quan cũng đủ dìm chết người”

Nghĩ đến đây Càn Long nhìn Cao Vân Tông bên cạnh nói to: “ Hòa Thân nắm tiền lương thiên hạ, bao nhiêu năm tận trung với trăm, nay triều đình lập can mã công lao, nay phụng chỉ vào kinh đúng là đại sự đáng mừng, truyền chỉ, Hòa Thân đi đường vất vả hôm nay tạm thời đến trạm nghỉ nghỉ ngơi, ngày mai đến cung Càn Thanh gặp trăm”

Văn võ bá quan Mãn Thanh nào biết trong chớp mắt mà Càn Long đã có bao nhiêu suy nghĩ, nghe thấy ngày mai sẽ tiếp kiến Hòa Thân, ban đầu đều sững ra, sao cơ, Hoàng thượng định tha cho Hòa Thân ư? Nhưng đại bộ phận lại nghĩ: “ Nếu Hoàng thượng thật sự giết Hòa Thân thì chúng ta được lợi gì chứ?”

Nghĩ thông rồi, mấy người lập trường không vững thấy vui mừng số còn lại thầm vui: “ Nếu hoàng thượng thật sự có thể khiến cho Hòa Thân tái xuất giang hồ, đừng nói đại sự quân quốc bỏ qua một bên mà căn bản nhất là Hòa đại nhân sẽ phải nghĩ cách khiến cho tiền giấy trong nhà biến thành ngân lượng cái đã”

Hòa Thân đợi ngoài Tây Hoa môn cả buổi cũng không thấy động tĩnh gì, ban đầu còn xem Đông xem Tây, nhưng càng đợi càng không chịu nổi, định bước lên hỏi xem ra sao, nhưng lại nghĩ :” này đây là Bắc Kinh, là lãnh địa của Càn Long, ta nên biết điều chút”

Đang lúc nghĩ thế thì Cao Vân Tông đi ra truyền chỉ, Hòa Thân nghe xong rõ ràng đã biến mình thành đại trung thần công cao cái thế, lại nghe Càn Long tạm thời cho mình nghỉ tạm tại trạm nghỉ Lộ Hà, ngày mai sẽ được triệu kiến, đột nhiên tâm trạng bất an cũng biến mất, Cung Càn Thanh là chốn tổ chức những sự kiện lớn mỗi lần có sứ giả nước ngoài hay hoạt động trọng đại đều được diễn ra ở đây, Như thế Càn Long nay không muốn cái mạng nhỏ của mình rồi, nếu đã thế hôm nay ta sẽ qua một đêm ở trạm nghỉ Lộ Hà

Cao Vân Tông truyền chỉ xong thuận tay đưa cho hấn một tấm yêu bài cười nói: “ Hòa đại nhân ngày mai ngoài Ngọ Môn dựa vào tấm yêu bài này nhét vào cửa rồi vào cung” nói xong quay lưng bỏ đi.

Lúc này sau lưng Cao Vân Tông bước đến hai tiểu thái giám, lên trước bẩm với Hòa Thân: “ Hòa đại nhân, mời ngài đi cùng tại hạ, tại hạ phụ trách dẫn Hòa đại nhân đến trạm nghỉ”

Hòa Thân nhìn hai tên tiểu thái giám này giống như khỉ, không giống người do Càn Long cử đến giám sát mình, nên cười với Nhất Thanh: “ Thế chúng ta hãy đi theo hai vị công công này đến chỗ nghỉ” Vừa nói vừa móc ra hai lạng bạc thuận tay đưa đi.

Đáng ra đương sai trong cung, mỗi ngày quan viên tấn cung đều không dưới mấy chục, không ai từng để ý gì đến họ , nay 5 lạng bạc của Hòa Thân nói thẳng ra là nhạo báng bọn họ, thế nhưng nay khác rồi, không ngờ hai vị lão thái giám khi chưa nhìn thấy ngân lượng lại như hai con khỉ mũ mào chỉnh tề khi thấy 5 lạng bạc ném qua, bọn họ lập tức biến thành hai con vẹt, đột nhiên bỏ xuống đất, không đến 5 phút tên kia đã đánh nhau thành một cục trên đất rồi.

Hòa Thân thấy thế khó chịu, mẹ bọn mày chưa từng thấy tiền hay sao nên quát: “ Đứng dậy cho ta, sao lại vì chút tiền mà đánh nhau như thế, không sợ làm mất mặt hoàng thượng hay sao, đừng đánh nữa, cho các người thêm ít này” Nói xong liền móc ra thêm một ít quăng đi

Hai tên lão thái giám xác định số ngân lượng trong tay như nhau, cho nên bỏ dậy thò tay phủ bụi trên người, cười trừ đến trước mặt Hòa Thân, đầu tiên là gạt đầu rồi thỉnh an, cứ ngỡ là sẽ lân la với Hòa Thân ai ngờ lại cầm số ngân lượng kia đem ra trước mắt nhìn ngắm một hồi rồi nức nở: “ ngân lượng ơi ngân lượng, cha ta ơi, lâu lắm rồi không được nhìn thấy người, nhớ muốn chết...”

Cảnh này đúng là khiến Hòa Thân mở mắt, nhưng nghĩ lại đúng khó trách, bình thường vốn yêu tiền, chớp mắt ngân lượng biến thành giấy loại cả đừng nói bọn thái giám ngoài yêu tiền ra chẳng còn sở thích gì khác mà người bình thường cũng chịu không nổi.

Hòa Thân dưới sự dẫn đường của hai tên thái giám, đi qua những con đường lớn nhỏ, lại đi qua những chiếc cầu đá rồi mới đến trạm nghỉ Lộ Hà ở phía tây Kinh thành. Trong ấn tượng của Hòa Thân, trạm nghỉ chính là nơi tiếp đãi chính phủ, chủ yếu dùng để tiếp đãi quan viên, căn bản không giống bởi những khách sạn phẩm cấp, là nơi muốn gì cũng không có.

Không ngờ bọn họ khi cách trạm nghỉ tầm nửa dặm, đã thấy bốn xung quanh trạm nghỉ là quan viên mũ mào chỉnh tề, nói chuyện huyên náo, hình như đều đang tranh nhau ở lại trạm nghỉ.

Hòa Thân thấy khó chịu, trạm nghỉ Lộ Hà Kinh Tây này không phải là khách sạn, mà là nơi tiếp đãi quan viên tấn kinh sao lại náo nhiệt thế này? Đang lúc nói chuyện thì bọn họ đã đến cửa, hai tên thái giám kia cất giọng vẹt đục nói: “Hòa đại nhân đến”

Cái âm thanh kia cất lên không vội nhưng cũng khiến cho bọn quan viên âm ỉ kia đột ngột im lặng, lúc đó hàng trăm con mắt đều đổ dồn vào Hòa Thân.

Hòa Thân sững người: “ Thế là thế nào? Hay là bọn họ biết mình ở đây nên đến đây phủ bụi cho mình?”

Bọn quan viên kia đại bộ phận không quen biết Hòa Thân, chỉ nghe nói tên này hơn 20 tuổi, nay nhìn thấy Hòa đại nhân nắm giữ nha môn tài chính Đại thanh quả nhiên là công tử trẻ tuổi phong lưu nho nhã, nhìn thấy Hòa Thân xuống ngựa không biết là ai đã hét lên “ đến thỉnh an Hòa đại nhân” để rồi cả bọn kéo nhau xông đến.

Hòa Thân nhìn thấy khiếp sợ, thế là thế nào? Không lẽ bọn chúng biết trên người mình có tiền nên đến kiếp, bọn Nhất Thanh và hộ vệ sớm nhìn thấy bọn quan kia xông đến đã kịp rút kiếm ra, xông lên trước mặt Hòa Thân hét: “Lùi lại”

Lúc này trong đám đông bước ra một lão đầu gầy nhom, bước lên một bước cười với bọn Nhất Thanh và Tạ Phi Kiếm: “ Hai vị tráng sĩ, các vị hiểu nhầm rồi, chúng tôi nghe nói hôm nay Hòa đại nhân hạ giường tại đây không có ý gì khác chỉ là muốn đến bái kiến Hòa đại nhân” Nói xong quay lại hỏi đám người đằng sau: “ Các vị nói có đúng không?”

“Đúng đúng” Đám người đằng sau phụ họa theo sau đó trật tự nhường cho Hòa Thân một lối đi.

tứ phẩm, có một bộ phận còn là đại viên triều đình nhất nhị phẩm, lại có kẻ từ áo quần mũ mào, có thể thấy là thân phận Vương gia, nay ai nấy đều đang nhìn sắc mặt mình.

Hòa Thân đột nhiên cười thâm: “ Càn Long ơi Càn Long người xem tiểu tử người đã nuôi được một bầy quan như thế nào”

164. Chương 164: Thì Ra Là Thế

Dựa vào hai tên thái giám do hoàng cung cử đi và biểu hiện của đám quan lại ở trạm nghỉ có thể thấy, Hòa Thân biết lần này mình quyết định vào kinh là đúng, hắn từng tự nói với mình, có tiền đi trước mở đường bắc cầu, thì thể gian này không có chuyện gì là không thể

Trong trạm nghỉ này từ dịch tướng đến dịch tốt có hơn 50 người, mặc dù bọn họ nhận được tin khá muộn, nhưng bọn họ hiểu Hòa Thân sau này chính là thần tài của họ, trong túi của Hòa đại nhân trẻ tuổi đang chứa ngân lượng Đại thanh lại thêm bọn quan viên bên ngoài huyên náo, khiến cho bọn họ biết được thân thông của Hòa thân lớn đến thế nào.

Từ lúc Hòa Thân bước vào cửa lớn trạm nghỉ lập tức nhận được ưu đãi cấp sao, trên dưới, trong ngoài trạm nghỉ đều bắt đầu bận rộn, từ dịch tướng đến dịch tốt đều hành động, đầu tiên là dịch tướng dẫn cả bọn đến thỉnh an Hòa Thân, sau đó tiến hành “chiến tranh nhân dân” hoàng trắng. Việc đầu tiên bọn họ cần làm là bố trí ăn ngủ thoải mái cho hơn hai mươi người bọn Hòa Thân, sau đó dịch tướng tự tác chủ trương “cá tính hóa phục vụ”

Lão dịch tướng hơn 50 tuổi Ngụy Đăng Khoa lúc này tay cầm một thực đơn màu đỏ, cẩn trọng đi đến trước mặt Hòa Thân cười đưa đẩy nói: “Hòa đại nhân, ca kĩ nổi tiếng nhất trong “So Phụng Lầu” đều có trong thực đơn này, Hòa đại nhân xin xem qua, ưng ý cô nương nào, hạ quan sẽ lập tức đi bố trí”

Hòa Thân sung sướng nghĩ: “Xem ra hồi lộ sắc tình thời đại nào cũng thịnh hành cả” nếu không phải do nay có chính sự cần làm thì hắn thật sự muốn tên dịch tướng này cho hai cô đến mở mắt, hắn nhìn qua Nhất Thanh đang đứng một bên cười ha ha nói: “Ngụy đại nhân, không vội không vội”

Ngụy Đăng Khoa nhìn cô gái mặt lạnh như băng bên cạnh Hòa Thân đột nhiên ý thức được mình đã phạm một sai lầm lớn nên cười trừ với Nhất Thanh, cầm thực đơn bỏ đi

Ngụy Đăng Khoa vừa về đến phong đã suy nghĩ thấu đáo mặc dù thần tài gia này đã gần trong gang tấc nhưng hắn cũng chẳng phải là ai, bọn quan viên triều đình bên ngoài kia không gặp được mặt Hòa đại nhân thì tên dịch tướng nhỏ nhoi như hắn muốn lấy lòng, không phải là sẽ lâm vào tình huống ngại ngùng “nóng mặt đi sát đất lạnh”

Thế nhưng Ngụy Đăng Khoa sống nửa đời người mới được chức dịch tướng nhỏ nhoi này, chức quan dù không lớn nhưng cũng là chỗ béo bở, nếu không lấy lòng được Hòa Thân thì lấy lòng người của Hòa Thân cũng được, còn hơn là dẫm phải đinh. Cho nên bắt đầu nghĩ cách bàn bạc với thủ hạ tìm cách lấy lòng những người đi cùng Hòa Thân vào kinh.

Thế cũng tốt bọn người đi cùng Hòa Thân vào kinh, ban đầu lo lắng sẽ có nguy hiểm, đến Bắc Kinh nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì, nên trên đường lên Kinh luôn mừng tượng đến cảnh giết chóc, nhưng vừa đến kinh Thành, chân chưa đứng vững, thì bọn đại thần đã tìm cách lấy lòng, đúng là ngoài dự tính của họ. Vốn dĩ Hòa đại nhân lần này tiến kinh là lành ít dữ nhiều, không ngờ hoàn toàn lại không phải thế, không nói những thứ khác, mà thấy đám quan viên dưới trướng Càn Long lúc này ngoắt đuôi lấy lòng có thể phán đoán ra sau này Hòa đại nhân ở Bắc Kinh sẽ nhận được những ưu đãi như thế nào. Cho nên đám người này nhận ra tiền đồ sáng lạn của mình, trong lòng bắt đầu tự chúc mừng. Ban đầu Lưu Toàn chọn họ vào kinh, bọn họ cứ nghĩ là vì muốn họ cùng đi chết với Hòa đại nhân trên đường tâm trạng bị ai vô cùng nay đã yên tâm, tìm trôi xuống bụng rồi.

Hòa Thân nhìn thấy bọn người trong trạm nghỉ thật biết hầu hạ, nên vui sướng khẳng khái ra lệnh: “thưởng mỗi người mười lạng”

Khi thủ hạ phân phát tiền cho dịch tốt trong trạm nghỉ, ban đầu còn chưa tin, trợn tròn mắt “ Cha có thể giả, mẹ có thể giả, nhưng ngân lượng thì không thể giả” nên hoan hô ầm ĩ không thua kém gì hai tên thái giám kia.

Bọn quan viên bên ngoài đang đợi Hòa Thân triệu kiến, bọn họ đứng cho mỏi hết cả chân nay lại nghe trong trạm nghỉ phát ra tiếng hoan hô, ban đầu không hiểu là gì, nhưng bọn họ rút cuộc nhân tình, nghĩ kĩ liền đoán ra, những ngày này có gì hơn ngân lượng đáng được hoan hô chứ.

Nghĩ đến ngân lượng, trong lòng kích động, hai tay hai chân ngứa ngáy, liền xông vào trong, nhưng chưa đợi bọn họ kết thành chiến tuyến thống nhất thì thấy cửa trạm nghỉ mở ra, Tạ Phi Kiếm và Nhiễm Kiện dương uy đi ra.

Đám đông khi thấy Hòa Thân cử người ra, lập tức im ắng ai nấy mở miệng uốn lưỡi chờ đợi.

Chỉ thấy Tạ Phi Kiếm và Nhiễm Kiện đến trước mặt đám đông, chấp tay cười nói: “ Các vị đại nhân, Hòa đại nhân đi đường mệt mỏi, nay đã nghỉ ngơi rồi, hôm nay không thể gặp mặt các vị đại nhân được...”

Đám đông khi nghe nói Hòa Thân đã đi ngủ, thế bọn họ không phải là chờ đợi mất công sao, chờ đợi suông cũng không sau, quan trọng là sau này Hòa đại nhân nắm quốc khố sẽ có chương trình gì, mấy chốc là số tiền bọn họ tích lũy cả đời đến lúc nào Hòa đại nhân mới biến chúng thành ngân lượng. Chuyện này còn chưa dò được phong thanh gì, nay quay về, sao mà ăn được ngủ được chứ?

Tạ Phi Kiếm nhìn thấy điệu bộ do dự của họ cười nói: “ Tuy nhiên Hòa đại nhân giao phó một việc, nay hi vọng các vị đại nhân hợp tác” Nói đến đây hắt quay sang ra lệnh với thủ hạ: “ Hãy khênh những thứ đã chuẩn bị ra đây”

Không lâu sau thì thấy mấy người khênh một cái bàn, trên bàn có đầy đủ bút mực, giấy viết, đám đông ngạc nhiên nhìn, Tạ Phi Kiếm và Nhiễm Kiện bắt đầu phân phát những tờ giấy đã chuẩn bị sẵn cho bọn quan viên.

Nửa giờ sau, bọn quan viên mỗi người đã nắm trong tay hai tờ giấy trắng, theo sự bố trí của Tạ Phi Kiếm bọn họ viết lên trên đó chức danh, địa chỉ gia đình và họ tên... còn một tờ thì giữ lại, một tờ đưa cho Tạ Phi Kiếm.

“Mời các vị quay về, ngày mai hẹn gặp tại Huyền Võ Môn” nói xong Tạ Phi Kiếm và Nhiễm Kiện chấp tay chào bọn họ rồi đi vào.

Bọn quan viên này lập tức thấy hồ đồ, thế là thế nào nhỉ, chưa từng thấy chuyện này, xem ra Hòa đại nhân làm việc khác với những người khác, tuy nhiên một khi Hòa đại nhân đã sai bảo, ngày mai hẹn gặp ở Huyền Võ Môn thì cứ cầm tờ giấy này đến đó chờ. Đến lúc đó cũng phải lên triều, mỗi ngày đều phải đợi trước cửa Ngọ Môn cũng quen rồi, nay lợi dụng thời gian này gặp Hòa đại nhân, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Nửa đêm, đúng lúc Hòa Thân đang ngủ ngon nhất thì dịch tướng ngoài cửa thông qua thị vệ thiếp thân truyền vào: “ Hòa đại nhân nên tỉnh dậy đi, hôm nay Hoàng thượng triệu kiến ngài ở cung Càn Thanh, nay đã đến giờ rồi”

Hòa Thân mắt nhắm mắt mở, sau đó ngáp ngắn ngáp dài ngồi dậy. Hòa Thân dù đã có chuẩn bị tâm lý mặc dù không can tâm nhưng cũng phải dậy mặc áo quần, rửa mặt xong, soi gương chỉnh đốn lại mặt mũi, nhận lấy trang do Nhất Thanh đưa qua súc miệng, sau đó dẫn theo Nhiễm Kiện và Nhất Thanh xuất phát.

Đợi Hòa Thân đến trước Ngọ môn, trời vẫn còn tối đen, chỉ có ngọn đèn vàng treo trên tường đang chiếu ánh sáng vàng vọt yếu ớt, lúc này đã tập trung hơn nghìn quan viên, nói chuyện huyền ảo. Bọn quan viên không làm gì tìm đồng hương nói chuyện, hỏi thăm bằng hữu, ai nấy đều bận rộn. Có một số người đi nghe ngóng thái độ cuối cùng của hoàng thượng với Hòa Thân, có một số đang bàn chuyện lên triều sẽ nên can ngăn hoàng thượng như thế nào, còn đại bộ phận thì thán thính xem Hòa Thân rốt cuộc sẽ xử lý chuyện tiền giấy trong tay họ như thế nào.

Vì trời tối, cho nên không ai chú ý đến Hòa Thân đã đến bên họ Hòa Thân cũng không muốn gây chú ý, ngồi xuống bên cạnh con sư tử đá nói chuyện với Nhất Thanh. Nhiệm Kện biết tính khí vị chủ nhân của mình, khi biết Hòa Thân muốn nhân thời gian này tán gái, nên quay đầu đi sang một bên.

Trên đường đi Nhất Thanh vừa là bảo tiêu vừa là a hoàn, lại còn nghĩ cách trêu cho hấn vui. Nay Hòa Thân thấy gương mặt Nhất Thanh đã hồi phục lại sự lạnh lùng ban đầu, hấn biết trong lòng Nhất Thanh vô cùng căng thẳng, vì họ không ai biết Càn Long định làm gì, tuy nhiên Hòa Thân lại không nghĩ nhiều thế, phúc thì không phải họa, mà là họa thì không tránh được, nên muốn nói gì đó để hóa giải sự căng thẳng trên mặt Nhất Thanh, nghĩ lát rồi nói với Nhất Thanh: “ Một đôi vợ chồng đến bên chiếc giếng cầu nguyện, sau khi chấp tay ước một điều ước bèn ném một đồng xu xuống giếng, vợ anh ta cũng muốn bước lên cầu nguyện nhưng vừa đến bên miệng giếng, không cẩn thận liền rơi tòm xuống, ông chồng đợi ra một lúc, sau đó cười nói với miệng giếng nói “ Không ngờ cái giếng này đúng là*** linh nghiệm”

Nhất Thanh ban đầu nghe không hiểu nhưng nghĩ lại lại thấy buồn cười thê thảm, sự lạnh lùng trên khuôn mặt biến mất, đang định đòi Hòa Thân kể thêm, thì đã đến giờ, thấy tên thái giám cao giọng xướng: “ Thời gian đã đến, chúng thần lên chầu triều sớm”

Hòa Thân vội đứng dậy, thò tay nắm lấy yêu bài hôm qua Cao Vân Tông đưa cho cầm lên tay, nhìn cửa cung, rồi quay đầu lại nhìn Nhất Thanh đang lo lắng, đột nhiên trong lòng thấy kích động, hấn vung tay yêu bài bay vèo đi, rồi giơ tay nắm lấy tay Nhất Thanh thớm lên mặt lên cổ Nhất Thanh, rồi quay lưng đi theo đám quân thần đi vào.

Hòa Thân là lần đầu tiên tiến cung, ở hậu thế cũng chưa từng du lịch cổ cung ở Bắc Kinh, nay đi qua cầu, mắt sắp không đủ dùng rồi. Thả mắt nhìn bốn xung quanh, đầu đầu cũng rất trang trọng đầu đầu cũng uy nghiêm, lại thêm áng mây đang lơ lửng trên trời, lại đem lại cho Long Lầu Phượng Các thêm mấy phần thần thánh.

Hòa Thân cảm khái: “ Cái gì mà chực hầu một phương, cái gì mà khởi cư chung ô đến đây tất cả của anh cũng đều biến mất sạch sẽ”

Hòa Thân vừa đi vừa thấy có gì không đúng, ở tiền thế, phim về cung Thanh hấn xem không ít, ấn tượng là quan viên lên triều bưng bưng khí thế, đi đứng chỉnh tề, mặc dù không hơn quân chính quy, nhưng cũng không khác đội hình thổ bát lộ là bao nhiêu, nay thấy họ đi như tổ ong vỡ, đi phía trước hình như quên mất gì đó, lại đi thụt lại, đi đằng sau lại còn đi quay ngược lại, đám người vừa đi vừa thì thầm to nhỏ.

Hòa Thân nhất thời không hiểu không lẽ ở đây có quy định gì, hấn biết trong hoàng cung đại nội quy tắc lớn, lúc này không dám đại ý nên tìm một người để hỏi, nhưng vừa tóm tay một người, còn chưa mở mồm, thì người đó đã nổi nóng mở miệng mắng: “ Tiểu tử ngươi cút sang một bên, đừng có cản đường ta đi phát tài” Nói xong đi luôn

“Phát tài ư? Phát tài gì?” Hòa Thân sững ra, nhưng nghĩ lại ngay lập tức hiểu ra “ thì ra là thế”

Lúc này Hòa Thân ngẩng đầu lên thì đã đến cửa Càn Thanh rồi, thái giám Cao Vân Tông bước lên hô: “ Mời các vị đại thần dừng bước” Lúc này người đi trước đi sau Hòa Thân càng ngày càng ít, nhìn vào trong cửa chỉ thấy cửa Tây Noon Các từ từ được mở ra, một thái giám đi ra, vụt ba hồi roi, lúc đó bọn cung phụng đứng dưới mái hiên hành lang ngoài điện cùng tấu trống kèn.

Mấy đại thần ít ỏi còn lại dưới tiếng trống lục tục đi vào cung Càn Thanh, lúc này tại Hoàng Chung đại cung, Càn Long hoàng đế từ Tây Noon Các bước ra, đi về phía ngai vàng trong trung tâm điện, tiếp theo là chúng thần quỳ bái, hô vạn tuế

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

165. Chương 165: Lập Tức Mở Thưởng.

Theo quy định Hòa Thân thuộc về quan viên bên ngoài tiền kinh, chưa được hoàng đế cho gọi thì không thể trực tiếp đi thẳng vào đại điện, chỉ có thể đứng ngoài cửa điện để chờ, cho nên Hòa Thân dứt khoát đứng ngoài cửa, đợi Càn Long cho gọi

Càn Long ngồi ổn định trên ngai vàng xong mới phát hiện đại thần phía dưới số lượng không đủ, ban đầu còn cho rằng mình hoa mắt nhưng lấy tay dụi mắt mấy lần, nhìn kĩ lại thì quả là không đủ thật. Theo chế độ triều Đại Thanh, châu triều sáng sớm mỗi ngày tuyệt đối không giống giờ tự học buổi sáng ngày nay, chỉ cần hơi đau đầu cảm sốt là có thể tùy tiện xin nghỉ, mà phải qua mấy khâu thủ tục với được phê chuẩn không phải lên triều, hơn nữa hôm nay là triều hội quy mô lớn, càng không cho phép ai được đi muộn hay trốn tiết.

Càn Long nhìn Vu Mẫn Trung dẫn đầu đại thần quân cơ cười hỏi: “Vu Mẫn Trung thế là thế nào”

Vu Mẫn Trung sớm đã già cả mắt mờ, vừa rồi phát hiện ra một số đại thần chạy ra ngoài, nhưng không hề xin nghỉ với ông, đến nay lại bị hỏi, tuy nhiên do dẫn đầu đại thần quân cơ, xảy ra chuyện lớn, đương nhiên nếu không biết thì thật thất chức quá.

Nay Vu Mẫn Trung thấy Càn Long hỏi mình, vội run rẩy quỳ xuống, Vu Mẫn Trung nhất cử nhất động dường như không còn mấy sức lực, lúc nào cũng như thở khò khè, nhưng cổ họng lại rất lớn, bẩm: “ Khởi bẩm hoàng thượng, hôm nay ngoài cửa Ngọ Môn, lão thần có đếm số người không thấy thiếu nhiều thế này, nhưng không hiểu sao đến Càn Thanh Môn lại phát hiện thiếu người, đến nay, bọn họ cũng không hề xin phép lão thần tuy nhiên nếu xảy ra chuyện lớn lão thần là người dẫn đầu đại thần quân cơ không thể nói qua loa được, đó là sự thất chức của lão thần, lão thần xin hoàng thượng trị tội” Nói xong dập đầu liên hồi.

Càn Long vừa kiên nhẫn nghe Vu Mẫn Trung bẩm vừa nghĩ xem rốt cuộc là thế nào, đang lần ra manh mối thì Vu Mẫn Trung đã thì thào xong, hơn nữa đầu còn dập binh binh lên nền gạch nên đại nộ nói: “ Đứng dậy...đứng dậy Trẫm đương nhiên cần trị tội ngươi sau này ngươi đừng làm đại thần quân cơ nữa, hãy về nhà dưỡng lão đi”

Vu Mẫn Trung sớm đã có ý xin về dưỡng lão nay thấy Càn Long bãi chức mình, nên lại dập đầu thêm mấy lượt tạ ơn: “ Lão thần tạ ơn bệ hạ, Hoàng thượng anh minh, lão thần đã sớm như ngọn đèn hết dầu, muốn về nhà chăm sóc con khờ, nay nhờ hồng phúc của hoàng thượng cuối cùng đã được như tâm nguyện. Nếu không có chuyện gì, lão thần xin cáo từ” Nói xong còn định dập đầu tạ ơn thêm nữa.

Càn Long hôm nay đúng là vô cùng bức mình, bình thường dù có thấy Vu Mẫn Trung không thuận mắt thì cũng không đến nỗi khó chịu như hôm nay thấy ông ta nói mãi không sau quay sang quát với thi vệ: “ Đi ra ngoài” nên Vu Mẫn Trung liền được thị vệ đại nội đi.

Càn Long xử lý xong Vu Mẫn Trung quay đầu sang nhìn Cao Vân Tông ý nói: “ Người nói xem rốt cuộc là sao?” Cao Vân Tông ở bên cạnh Càn Long đã hơn 20 năm, ngoài phụ trách sinh hoạt hàng ngày của Càn Long, kì thực ông ta cũng phụ trách thu thập các tin tình báo từ “ Sở Chiêm Can”

Cao Vân Tông thấy nay xảy ra chuyện lớn mà ngay cả người dẫn đầu đại thần quân cơ cũng không hề biết, đột nhiên dự cảm có gì nghiêm trọng nhưng hắn ta không biết nguyên nhân gì, thấy Càn Long đang vô cùng tức giận, đành phải nhỏ tiếng bẩm: “ Hoàng thượng, sự tình xảy ra quá đột ngột, nô tài sẽ đi điều tra nguyên nhân rồi quay về bẩm báo” Nói xong lướt đi ngay.

Càn Long không hề hồ đồ, nhìn thấy đến Cao Vân Tông bên cạnh mình còn không biết xảy ra chuyện gì, lập tức nhận ra đây chắc chắn là chuyện lớn. Đường đường là triều hội của hoàng đế Đại Thanh, mà lại có 2/3 quan viên không biết đã chạy đi đâu, thì thật hoang đường? Nghĩ đi nghĩ lại Càn Long cho rằng chuyện này nhất định là do Hòa Thân giở trò, nhưng ông không hiểu, rốt cuộc là vì cái gì mà có thể khiến cho bọn nô tài không nể cả hoàng đế mà chạy đi đâu mất?

Nghĩ đến đây mới sực nhớ ra, là Hòa Thân đang đứng đợi bên ngoài nên không do dự nữa hét: “ Gọi Hòa Thân vào”

“Truyền Hòa Thân vào” Tên tiểu thái giám đứng ở cửa điện hét to.

Vừa dứt lời, Hòa Thân đã vướn vai uõn cổ đi vào, đến trước ngai vàng bèn hành đại lễ, hô to: “Thần Hòa Thân tham kiến vạn tuế”

Cần Long đêm qua đã nói chuyện với đứa con trai quý báu của mình là Dung Diên, nói chuyện đến sáng mới quyết định tạm thời cứ cho Hòa Thân ra mặt ổn định lòng dân và Triều cực, đợi khi hấn giao hết ngân lượng ra sẽ nghĩ cách trừ khử. Đã có chủ ý như thế nên này Cần Long không quanh co nữa, nhìn thấy Hòa Thân đang hành lễ bèn cười: “Đứng dậy đi, Hòa Thân từ nay trở đi ngươi là đại thần quân cơ rồi, thánh chỉ đã nói rất rõ, sau này người là đại thần cốt cán của Trẫm, trẫm hi vọng người không phụ hoàng ân, tận trung phục vụ triều đình”

“Thần tuân chỉ” Hòa Thân không ngẩng đầu lên đáp.

“Được” Cần Long nhìn trái nhìn phải, ông vốn dĩ đến đây tuyên bố bãi triều nhưng ngẩng đầu lên thì thấy Cao Vân Tông từ bên Đông Ngõ Các hoang mang chạy vào. “Hoàng thượng, các đại thần không lên triều, hóa ra là bọn họ chạy đến bên ngoài Huyền Võ Môn”

“Huyền Võ Môn?” Cần Long sững ra

“vâng ạ, vừa nãy nô tài đích thân đến Huyền Võ Môn xem rồi, không ngờ ở đó nay đã biến thành biển người, nô tài rất vất vả mới len lén trước được, nhưng xem cả buổi cũng không rõ, chỉ thấy bọn họ vây thành một vòng tròn, trên chiếc bàn ở giữa có người đang khênh chiếc rương lớn, ban đầu nô tài cứ nghĩ là xiếc, nhưng nghe kĩ thì thấy người kia hét: “Xin mọi người yên lặng đến giờ mở thưởng rồi”

“cái gì lập tức mở thưởng, nói vớ vẩn” Cần Long đứng bật dậy, nói với đám quân thần: “Bãi triều” sau đó bước nhanh đến Tây Ngõ Các, nói với Cao Vân Tông: “Thay đồ cho trẫm, trẫm muốn đích thân đi xem, bọn nô tài đáng chết này rốt cuộc là trúng mê tà gì”

Khi Cần Long đến cửa Huyền Võ, thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ. Chỉ thấy nơi đây sớm đã biến thành biển người, vòng trong cùng là bọn quan viên triều đình mũ xanh, vòng bên ngoài thì loại người nào cũng có, mấy con đường đi qua chỗ này đều bị chặn kín, may mà bên cạnh ông còn có mấy thị vệ đại nội, ra sức rẽ đám đông ra, Cần Long mới khó khăn lắm len lén được phía trước.

Lúc này Tạ Phi Kiếm và Nhất Thanh sớm đã dựng xong bục sân khấu, trên bục là cái rương ro, xung quanh là hơn 20 bảo tiêu của Hòa Thân đang canh giữ, bên ngoài là 300 binh sĩ mà tối qua Hòa Thân mượn từ chỗ Phúc Khang An.

Tạ Phi Kiếm đứng bên cạnh cái rương lớn, hét: “Các vị đại nhân các vị phụ lão hương thân, các vị huynh đệ tử muội, xin mọi người yên lặng. Trong cái rương này có tên của các viên quan triều đình, nay ta mở rương cho mọi người cùng xem” Nói xong liền mở nắp chiếc rương, hai binh sĩ khiêng qua trước mặt đám đông một vòng sau đó đặt lên bàn, đẩy nắp lại.

Tạ Phi Kiếm hét lớn: “Mọi người xem rõ rồi, nay ta sẽ lấy đại một tờ giấy trong rương ra, trên đó sẽ có tên của người may mắn hôm nay, người đó sẽ nhận được một phần thưởng lớn do chúng tôi chuẩn bị đó là 5 nghìn vạn ngân lượng”

Tin này vừa loan ra, bọn quan viên bên trạm nghỉ Lộ Hà hôm qua liền hiểu ngay thì ra Hòa Thân biến tướng biện pháp để tặng ngân lượng cho họ, lại những 5 nghìn lạng, đúng là không thể chịu nổi, vui mừng đến muốn điên.

Bách tính bên ngoài chưa từng xem qua cảnh này, tự dừng lại được 5 nghìn lạng, chuyện tốt thế có thể tìm được ở đâu chứ? Nhưng bình tĩnh nghĩ lại thì bên trong chiếc rương không có tên của họ, trở nên vô cùng ử dột.

Tuy nhiên đây là chuyện kì lạ nhất mà họ từng thấy cho nên mặc dù không có cơ hội nhận được 5 nghìn lạng, nhưng cảnh tượng này cũng khiến họ mê thích, lâu rồi không nhìn thấy ngân lượng, hơn nữa cảnh tượng phía trước căn bản không cho họ cơ hội được bình tĩnh

Hòa Thân cũng có mặt trong đám đông đang định nhìn kĩ Càn Long ở đâu thì Nhiệm Kien chỉ : “ Đại nhân người kia là Càn Long hoàng đế”

Hòa Thân nhìn theo tay Nhiệm Kien thì quả nhiên Càn Long đã ăn mặc khác đi đứng trước mặt, hưng phấn nhìn lên màn mở thưởng trên bàn, lập tức một suy nghĩ vừa hoang đường vừa to gan vụt qua, hắn gọi Nhiệm Kien lại bên mình, thì thầm to nhỏ

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

166. Chương 166: Thanh Thảo Hoàng Đế.

HIDE

Hòa Thân nói kế hoạch của mình cho Nhiệm Kien, hắn ta sưng ra hỏi: “ Hòa đại nhân, làm thật sao?”

“Làm thật sao thế?”

“Vâng Ngài nói thế nào làm thế đó” Nhiệm Kien gật đầu, chớp mắt đã len lên đến chỗ rạp.

Lúc này Tạ Phi Kiếm đang mò mẫm tìm một cái tên, Nhiệm Kien chui lên từ đằng sau, nói nhỏ vào tay mấy câu, Tạ Phi Kiếm nghe xong cũng đơ ra, thật không ngờ tới. Thế nhưng thực hiện vô điều kiện mệnh lệnh của Hòa Thân là chỉ nam hành động của hắn bao nhiêu năm nay, nguyên tắc này sớm đã ngấm vào máu thịt hắn, mặc dù thấy có chút nhưng cũng có chút nguy hiểm nhất định, thế nhưng hắn cũng chỉ thoáng do dự rồi cắn răng bước vội xuống khỏi bục.

Tạ Phi Kiếm đến trước mặt Càn Long gật đầu cười: “ Lão tử, tại hạ thấy ngài khuôn mặt hiền lành, nay mời lão tử lên bục mở thưởng cho mọi người” Nói xong, dùng tay làm ra hiệu mời.

Thị vệ bên cạnh Càn Long định bước lên ngăn thì bị Càn Long xua tay ngăn lại. Nói thật, chuyện hôm nay cũng khiến Càn Long hiểu kì, Tạ Phi Kiếm bước lên bục nói rõ nguyên tắc rút thưởng, Càn Long thấy rằng đây là chuyện chưa từng có, ông ta cũng muốn thử, rất muốn bỏ cái tên mình vào trong rương, xem vận may của mình đến đâu.

Nay lại thấy người trên sân khấu xuống mời mình mở thưởng, trong lòng vô cùng hoan hỉ, lại thêm những ánh mắt ngưỡng mộ của người bên cạnh nhìn mình, cảm giác là trung tâm vũ trụ rất lâu rồi chưa được nếm, nay thấy cơ hội đã đến, liền gạt bọn thị vệ ra bước vội lên bục nhận thưởng.

Hòa Thân thấy Càn Long thật sự thích, vốn dĩ chỉ muốn đùa ông ta, không ngờ Càn Long lại lên thật

Càn Long theo cách mà Nhiệm Kien đã công bố từ trước, đến trước cái rương lớn, thò tay vào bên trong, lúc này Càn Long tỏ vẻ rất công bằng không lấy ngay tờ giấy ra mà khua một vòng, khi thấy thứ tự sắp xếp bên trong đã bị đảo lộn mới cẩn trọng rút ra một tờ, nhìn Tạ Phi Kiếm bên cạnh, rồi đưa tờ giấy qua cho hắn.

“Đừng đừng lão tử, để thể hiện sự công bằng nghiêm túc lần mở thưởng này, nay sẽ do ngài đích thân đọc tên người được viết bên trong là ai, sau đó chúng ta sẽ lập tức trao phần thưởng 5 nghìn lạng cho người đó”

“Được... được. Ta đọc ta đọc” Càn Long vô cùng hưng phấn mở ra, đang định đọc to cái tên viết trên giấy thì ông trợn tròn mắt, nghi hoặc, kích động không biết nên làm thế nào, mấy lần mở miệng nhưng không nói thành lời, hóa ra tờ giấy kia viết : Hoàng đế Đại Thanh Càn Long

“Trẫm quả nhiên đã trúng rồi, thật không ngờ, thế là thế nào nhỉ?” Đối diện với vô số cặp mắt bên dưới, Càn Long thật không biết nên làm thế nào.

Tạ Phi Kiếm nhìn Càn Long đang ngây ra, vội bước đến cười: “ Lão tử, ngài sao thế, vậy để ta đọc thay vậy” Nói xong liền cầm lấy mẫu giấy, nhìn xong bèn hô: “Người hôm nay trúng thưởng không ai khác chính là hoàng đế Càn Long” Nói xong liền đưa tờ giấy ra đăng trước cho tất cả xem.

Điều này thật khiến bọn quan viên điên tiết, bọn họ gân cổ xông đến trước bực, mắng: “ Thế là thế nào, rõ ràng rồi qua chỉ có bọn ta đi cầu kiến Hòa đại nhân, sao tên của hoàng thượng lại có trong đó?”

Bách tính đang vây bên ngoài nghe tên hoàng thượng trúng thưởng hét lên: “ Thật không công bằng, nhất định là trò của lão già kia, bắt lão lại”

“Đánh chết tên làm giả kia đi”

“đá hấn cút đi, mở thưởng lại”

Càn Long sớm đã điên hết tiết, vừa rồi lại thấy bọn quan viên chất vấn sao tên mình lại có trong rương, ông đã định nổi trận lôi đình nay lại thấy chúng mắng mình là lão tử thối lại còn nói mình giả trò, sao, lại định kéo ta xuống đánh chết ư, thật hoang đường.

Càn Long không nhịn được nữa, quát: “ Các người câm miệng cho trẫm, ban nay các người cũng thấy rõ, rõ ràng là trẫm trúng thưởng, bọn nô tài thối tha các người sao lại nói xằng bậy thế”

Bọn kia nghe thấy tên lão tử thối này lại dám tự xưng là “trẫm” hơn nữa lại mắng mọi người là nô tài thối tha, sự hưng phấn ban nãy biến thành nộ hỏa, lúc này không biết là ai hét lên: “ Xông lên, đánh chết lão ta đi” đám đông bèn bắt chấp ào ạt xông lên.

Hòa Thân thấy tình thế trước mắt dừng nói là mấy thị vệ bên cạnh mà dù có Ngự Lâm Quân cũng như lấy chén nước dập lửa lớn.

Hòa Thân bước lên trước mặt Càn Long nói: “ Hoàng thượng, thần Hòa thân xin đến hộ giá” sau đó vội dùng tay nắm chụp lại thành hình cái loa hét to: “ Mọi người bình tĩnh, ta có lời muốn nói” Không ngờ dù hấn hét rách cổ họng đám đông cũng không thềm dếm xỉa cứ nhắm Càn Long mà xông lên.

Hòa Thân tức giận mắng: “ Nếu đây là cái loa khuếch âm thì có phải tốt không” Quay đầu lại trợn mắt nói với Nhiệm Kiên và Tạ Phi Kiếm: “ Các người không mau nghĩ cách đi” nhưng trong lòng lại nghĩ: “Nếu có Lưu Toàn ở đây thì tốt quá, tiểu tử đó sẽ nghĩ ra cách”

Nhưng bọn Nhiệm Kiên và Tạ Phi Kiếm cũng không dấn, bọn họ nhìn lại không phải bên dưới còn có hơn 300 tên lính hay sao, nên bước vội xuống khan đài, đến trước mặt bọn chúng dấn dò một trận, sau đó thấy một tên trong bọn bước ra bắt nhịp hét: “ Hòa đại nhân có lời muốn nói” , 300 tên còn lại cũng đồng thanh hét theo: “Hòa đại nhân có lời muốn nói”

Bọn binh lính này hàng ngày được tập luyện hô khẩu hiệu nay cả bọn đồng thanh lại thêm ban nãy Hòa Thân đã kịp thưởng cho mỗi tên 50 lạng cho nên càng hét hết hết khả năng, cái câu “ Hòa đại nhân có lời muốn nói” ngay lập tức đã át được âm thanh hỗn loạn của đám đông.

Đám đông vừa nghe Hòa đại nhân có lời muốn nói, thật tốt quá rồi, nay Hòa đại nhân là thần tài gia của triều đình, mặc dù bọn binh lính thổ phỉ do A QUẾ thống lĩnh đã cướp bóc hết ngân lượng trong ngân hàng và trong kho của hấn, thế nhưng ai biết là trong nhà hấn còn giấu được bao nhiêu, đồ rằng lấy số vàng trên người hấn cũng đủ tiêu một trận nên có người vội hét: “ Chúng ta đừng hét nữa, mau nghe Hòa đại nhân nói đi”

Người này truyền người kia, sau khi biết tin người thanh niên phong lưu trên bực là Hòa Thân, quảng trường rộng lớn nhanh chóng im lặng.

Vừa rồi khi đám đông hỗn loạn, Hòa Thân đặc biệt muốn phát biểu nhưng nay đám người đã yên lặng, mấy vạn cặp mắt nhìn hấn, hấn đột nhiên không biết mình phải nói gì nữa. Nói gì mới phải đây, Hòa Thân tự hỏi mình mấy lần sau cùng vẫn không nghĩ ra, nên thôi đành nói bừa vậy.

Trong thời đại chưa có Microphone , Hòa Thân biết trong trường hợp này mà phát biểu, đúng là hơi mất sức nên trước hết nhận lấy chén trà Nhất Thanh đưa cho uống mấy ngụm, làm nhuận cổ họng, soạn qua vài

lời, rồi cất giọng:

“Các vị, thật không dám giấu lẩn này tổ chức mở thưởng ở Huyền Võ Môn là do Hòa Thân ta nhận được mật chỉ của hoàng thượng, mọi người đều biết 20 vạn đại quân A QUẾ đã cướp các chi nhánh của ngân hàng đế quốc Trung Hoa, sau cùng còn cướp nốt quốc khố trong Thiêm Viên, khiến mọi người chịu khổ, tax in được nhận tội với mọi người. Hoàng thượng hiểu được nỗi khổ của bách tính, điều đó chúng ta đều biết, lần này hoàng thượng lấy từ đại nội ra chỉ có 5 nghìn lạng, nói ta nghĩ cách phân chia cho mọi người, cho nên Hòa Thân ta mới nghĩ ra biện pháp không phải là biện pháp này, nhưng không ai ngờ, hồng phúc của hoàng đế Càn Long lại lớn như thế, phần thưởng lớn này hoàng thượng đã trúng”

Bọn người phía dưới lắng nghe sao càng nghe càng như thuyết thư vậy đang định hỏi lại thì nghe Hòa Thân cười nói tiếp: “ Các vị nghĩ xem, ngân lượng vốn dĩ là do hoàng thượng thưởng cho mọi người, nay mặc dù hoàng thượng đã trúng phần thưởng, nhưng mọi người nghĩ xem hoàng thượng có lấy không, nay ta theo thánh ý của hoàng thượng, tuyên bố: nay lập tức phân phát 5 nghìn lạng cho mọi người”

Đám đông nghe xong liền biết lão đầu trên bục đúng là hoàng thượng lại nghe Hòa Thân nói chia chác nghĩ “ chúng ta chẳng quan tâm người là ai chỉ cần có tiền tiêu, thì bảo chúng ta nhận ai là hoàng thượng cũng kệ”

Thế nên bọn người trên quảng trường vội tạ ơn hoàng thượng, quỳ xuống hô: “ Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế” tiếng hô như sấm dậy vang lên tận trời xanh, khiến cho Càn Long ngắc ngứ trong lòng thầm mắng: “ Tên Hòa Thân này được, thủ đoạn lật lọng này đúng là khiến trẫm mở mắt rồi” nhưng vẫn mỉm cười với Hòa Thân quay lại ra lệnh với thị vệ: “Hồi cung”

Hòa Thân thấy Càn Long đã hồi cung mình còn đứng đây làm gì nên gọi bọn Nhiễm Kiện Nhất Thanh mau chóng thu dọn nghĩ: “ đối với việc mấy ngàn người sao mà phân chia được 5 nghìn lạng đó là chuyện của Tạ Phi Kiêm, làm sao cho càng loạn càng tốt, càng loạn thì Càn Long ngồi trong cung càng không yên thân, càng loạn thì hắn càng không xa Hòa Thân ta được”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

167. Chương 167: Miễn Trừ Tiền Lương.

Phàm là hoàng đế phong kiến Trung Quốc, chỉ khi bách tính đứng lên khởi nghĩa mới có cái đạo lý “đối với thiên hạ mà nói, lê dân giống như đại hải đầy nước, thiên tử như một con thuyền trên biển” ngoài ra, chỉ cần mỗi ngày có thể ngồi tên trên Kim Loan Điện, bọn họ cũng chưa từng nghĩ đến hai chữ “dân chúng” rốt cuộc là có ý nghĩa gì.

Nay Càn Long đã thực sự lĩnh giáo được sự lợi hại của 4 chữ “ tiếng hô bách tính” vốn dĩ lời thề tự lập tự phát ban đầu cũng đã gần hoàn thành, thịnh thế Càn Long mà ông ta tạo dựng không hề kém cạnh Khang Hy Gia, võ công văn trị của ông cũng át được Đường Tông Tống Tổ, nhưng ông thật sự không ngờ, những việc thiên cổ nhất để mới có thể làm được, chỉ qua một đêm đã bị tên Hòa Thân nhỏ nhoi khiến cho vỡ nát.

Nay tuần phủ tướng quân các tỉnh, bách tính , quân sĩ, văn võ Mãn Thanh đều thông qua các kênh khác nhau bày tỏ với triều đình mong muốn Hòa Thân vào sở quân cơ, chủ trì chính sự, thậm chí đến Long Hưng Chi Địa tổ tông, bọn Kỳ Chủ Thịnh Kinh cũng bắt đầu gây sức ép với triều đình

Văn võ đại thần Mãn Thanh, là lực lượng chủ yếu của mục dân triều đình, bách tính sĩ giáp là nền tảng của giang sơn xã tắc, thậm chí Thingj Kinh quan ngoại càng không phải nói đó chính là cái gốc của người Mãn, một khi hậu viện nổi lửa, thì hậu quả thật khiến Càn Long lạnh ớn người.

Thông thường, hoàng đế rất ít khi cho phép quan viên có tư cách diện quân mỗi ngày đều lên triều, nhiều lắm chỉ có mấy đại thần quân cơ và Thượng Thư Lang quan tập hợp tại Dưỡng Tâm điện hoặc ở chỗ khác,

mọi người có việc đến tầu, không có việc thì tuyên bố bãi triều, nhưng Càn Long trong tối hôm đầu tiên đã có thánh ý, ngày mai họp lớn.

Họp lớn chính là tất cả các quan viên có tư cách lên triều tại Kinh đều phải đến Dưỡng Tâm Điện tham gia triều hội.

Hòa Thân nay đã là đại thần quân cơ, triều hội lớn thế lại càng phải tham gia. Sáng hôm sau Hòa Thân cũng như các quan viên khác, đúng giờ đến cung Càn Thanh. Hôm nay không như hôm qua vì bọn Tạ Phi Kiềm tổ chức trao thưởng ở Huyền Võ Môn cho nên phần lớn quan viên đều muốn trong túi mình có ít tiền, nên mạo hiểm đi tham gia hoạt náo, nay thì khác Hòa Thân đã vào sở quân cơ, hôm nay tổ chức triều hội nhất định là bàn đến chuyện ngân lượng cho nên nếu không đi thì đúng là ngu ngốc đệ nhất thiên hạ.

Thế cho nên đừng nói quan viên bình thường không thiếu một ai mà một số Thân Vương bình thường vốn không mấy khi quan tâm chuyện triều đình đều có mặt. Cung Càn Thanh lớn như thế loại người nào cũng có, bọn họ đứng vào vị trí của mình, mỗi người một suy nghĩ im lặng chờ đợi sự có mặt của Càn Long.

Mặc dù Hòa Thân đứng yên ở chỗ mà Cao Vân Tông tạm thời chỉ cho nhưng trong lòng vô cùng đặc ý. Từ con mắt ngưỡng mộ mà một số người nhìn hần, dựa vào kinh nghiệm mấy năm trong quan trường Mãn Thanh, hần biết mệnh quan triều đình trên triều là chó Pug của Càn Long nhưng khi tan triều tuyệt đối đã trở thành nô tài của hần, nên hần phải nhân cơ hội này suy đoán bọn họ.

Đứng phía trước chính là các Thân Vương Bối Lạc, tuổi đã lớn, có người cầm trong tay miếng ngọc Hòa Diên, có người cầm quả trứng sắt sáng bóng xoay xoay trong tay, còn lại thì nhắm mắt dưỡng thần, đối với bọn họ mà nói, càng nhanh chóng giải quyết vấn đề ngân lượng, mới là mục đích bọn họ lên triều hôm nay, hơn nữa bọn họ cũng không muốn gặp mặt bọn nô tài này.

Đứng cùng hàng với Hòa Thân là các Aka trẻ tuổi và Lưu Dung, Phúc Khang An và các đại thần quân cơ, những người nay đúng là tinh thần, bọn Dung Diễn xem ra đang trông ngóng bố chúng.

Lưu Dung vẫn bộ dạng cẩn trọng Phúc Khang An thì khảng khái đỉnh đạc, rất thản nhiên với bọn văn võ bá quan, Hòa Thân nghĩ: “Dung ca, An ca, Hòa Thân biết hai vị đã nói giúp cho đệ không ít trước mặt Càn Long, các vị yên tâm đợi tan triều, Hòa Thân sẽ biết cách cảm ơn các vị”

Đang lúc Hòa Thân nghĩ vơ thì nghe thấy tiếng hô: “Hoàng thượng giá đáo” Hòa Thân vội tập trung tinh thần rồi cùng bọn văn võ bá quan quỳ xuống dập đầu.

Hòa Thân lén nhìn lên ngai vàng nhưng Càn Long vẫn tỏ vẻ đạo mạo dường như triều hội hôm nay chẳng khác gì bình thường, ông ta vẫn là một anh chủ vận thể nhất ngôn cửu đỉnh.

Thấy Càn Long chậm rãi đứng lên khỏi ngai vàng, bước xuống bậc thềm nói: “Hôm nay ta gọi các người họp lớn chủ yếu là vì hay việc sau này Hòa Thân chủ quản hộ bộ, là đại thần quân cơ công bộ, hãy gặp trung thần năng thần của Đại Thanh ta, thứ hai, là thời điểm trưng thu thuế má năm nay đã đến, năm nay trăm quyết định cần phải kịp thời bàn bạc với người của Hộ Bộ cho bãi miễn”

Lời vừa nói xong đều khiến chúng thần ngạc nhiên, nay là cục diện gì hoàng thượng không phải không biết, sao lại miễn tiền lương thiên hạ chứ?

Hòa Thân đương nhiên biết “thánh ý” của Càn Long, đây là ý muốn nói với các quan viên, muốn họ ra mặt ép ta phải giao ngân lượng trong quốc khố Nam Kinh ra. Thật không ngờ lần đầu tiên gặp mặt quân thần hôm nay Càn Long lại gây mã úy cho ta như thế. Đang lúc Hòa Thân trầm mắng Càn Long thì quả nhiên thấy quan viên Hộ Bộ ở góc Đông Nam đồng loạt quỳ xuống.

Dẫn đầu Thượng Thư Hộ Bộ Đồng Cáo suýt nữa khóc òa ra, ông ta tấu: “Hoàng thượng hiểu cho thiên hạ bách tính thần xin thay bách tính thiên hạ tạ thánh ân, nhưng nay không như những năm khác, Hộ Bộ đã liên tục nửa năm không có ngân lượng, bổng lộc quan viên cũng đã nợ kéo dài 3 tháng, nay Hà Nam, AN Huy ... mấy tỉnh gặp nạn triều đình càng không có một lạng để cứu tế, nếu năm nay miễn trừ thuế má thì...thì...”

Đồng Cáo một lúc nói liền mấy chữ thì nhưng không nói được ra ý, ý của ông ta đương nhiên rõ ràng, nếu năm nay triều đình miễn thuế, thì sau này khỏi sống nữa. Càn Long chính là muốn nghe những lời này, ông ta nhìn Đồng Cáo cười: “ Trước đây là thế, nhưng sau này không cần người lo nữa”

Càn Long nói đến đây, bọn chúng thần đều ngạc nhiên: Không lẽ hoàng thượng miễn chức của Đồng Cáo, đến Đồng Cáo cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi, nhưng không ngờ Càn Long cười ha ha nói: “ Trước đây người nắm Hộ Bộ nhưng từ sau này trở đi có gì khó khăn hãy đi tìm Hòa Thân đại thần quân cơ mới của chúng ta sau này ông ta cũng nắm Hộ Bộ, có Hòa trung đường lo lắng, người còn lo trong tay người không có ngân lượng hay sao?”

Đồng Cáo nghe hoàng thượng nói xong vui mừng: “ Đúng thế, sau này ta lo gì chứ, cứ tóm lấy thần tài gia Hòa Thân, ta còn lo không có tiền hay sao?”

Hòa Thân nghe xong thầm mắng: “ Được lắm Càn Long không ngờ hôm nay mới lên triều người đã chơi ta như thế, chúng ta cứ đợi mà xem...”

Lúc này một tiểu thái giám đột ngột chạy vào nói nhỏ: “ Hoàng thượng, Vu Mẫn Trung đang đứng ngoài điện chờ chỉ, nói muốn diện kiến hoàng thượng”

Đám quan viên cũng sững ra: “ Lão già này đã gần đất xa trời còn không chịu ở nhà hưởng phúc, còn chạy qua đây làm gì, lại khiến hoàng thượng bực mình, thì lão xong rồi”

“ông ta đã đến thì cho vào đi” Càn Long nghĩ: “ Nay bọn quan thần đang nhắm vào Hòa Thân, Vu Mẫn Trung người nếu không có chuyện gì lại đến gây loạn người xem ta xử lý người thế nào” Nhưng ông quay đầu nhìn đi thấy tiểu thái giám vẫn đứng yên không động, ông trừng mắt khiến tên kia run lấy bấy nói: “ Bẩm hoàng thượng, Vu Mẫn Trung không phải đi bộ đến mà là ngồi xe đến, e là...”

Càn Long diên tiết đang định xử lý tên này vì ăn nói không rõ ràng nhưng lại nghĩ không lẽ Vu Mẫn Trung có chuyện gì gấp, nếu không sao dám thất lễ thế, nên gọi với ra: “ Khênh vào”

Đây là chuyện chưa từng có, còn chưa đợi đám đông định thần lại thì hai thị vệ đại nội đã dùng một chiếc sạp mềm khênh Vu Mẫn Trung đi vào.

Vừa vào , Vu Mẫn Trung đang định ngồi dậy dập đầu thì Càn Long xua tay: “ miễn đi người hôm nay lên triều, có chuyện gì hay sao?”

“Tạ ơn hoàng thượng, lão thần xin thỉnh cầu hoàng thượng trị tội lão thần thất lễ” Nói xong bèn húng háng ho.

Trong lòng Càn Long vô cùng thấy khó chịu nhưng mặt lại điềm nhiên như không, còn nói: “ Trẫm không trách tội người, có gì người mau nói đi”

“Thần tạ ơn hoàng thượng, hôm nay thần lên triều là xin mạo tử tham hạch một người” Vu Mẫn Trung nói lớn.

“Người muốn tố cáo ai” Càn Long nói

“Thần muốn tố cáo gian tặc Hòa Thân” nói xong đột ngột ngồi dậy

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

168. Chương 168: Tội Ác Khó Dung..

Đám đông khi nghe Vu Mẫn Trung dám buộc tội Hòa Thân, vừa rồi nhìn bộ dạng bệnh tật nay nói đến vấn đề chính thì tinh thần lại phấn chấn thể. Nay không ai biết tình thế trước mắt sẽ phát triển đến bước nào, cho nên ai cũng có suy nghĩ riêng nhưng không dám biểu thị, đều đưa mắt nhìn chăm chăm Vu Mẫn Trung

Vu Mẫn Trung cũng được coi là đại nho một thời, bản lĩnh chuyện gì khác hãy bỏ qua một bên, bản tấu này lại viết rất có đầu có đuôi, sinh động, Ban đầu Hòa Thân không nghe rõ là nói cái gì, sau đó khi nghe nói đến mấy đại tội của Hòa Thân, hẳn mới nghe ra chút manh mối, chỉ thấy Vu Mẫn Trung đọc: “.. nay Hòa Thân đã phạm tội ác khó dung thỉnh cầu Ngũ Hoàng xử lý theo pháp luật. Thứ nhất Hòa Thân tư thông người Tây bại hoại triều cương, thâm gây dựng thanh thế, mưu phản triều đình, thứ hai, tư kết băng đảng, âm thông bạch phi, ở Nam Kinh đẩy hoàng thượng...”

Vu Mẫn Trung mới nói đến đây thì thấy Càn Long quát to: “ Vu Mẫn Trung, trầm vồn niệm tình người là lão thần triều đình, không nỡ khiến người cso di niệm, nhưng không ngờ người lại ăn nói xằng bậy, Trầm thấy người mới chính là người làm bại hoại triều cương, muốn dồn trầm vào chỗ chết”

Đây đúng là cơn đại nộ hiếm có, đừng nói nô tài trên triều đường mà Hòa Thân nghe xong cũng có chút đáng sợ, đây là Tử cấm thành, nói một câu không đúng chỉ cần Càn Long ra lệnh lập tức đầu rơi xuống đất, hẳn nghĩ: “ Hôm nay Vu Mẫn Trung mạo hiểm vào can ngăn, đó không phải là thứ Càn Long muốn hay sao? Cho dù Vu lão đầu nói không hợp ý Càn Long thì cũng không cần phải nổi giận ghê thế”

Hòa Thân rốt cuộc đã giao đầu với Càn Long mấy phen nghĩ kĩ thì ra là lão ta còn giữ thể diện. Ban nãy Vu Mẫn Trung nói tội thứ nhất, Càn Long còn cười tủm tỉm khích lệ, tội thứ hai thì Càn Long tỏ vẻ vô cùng hưởng ứng, nhưng đến đoạn “hãm hại hoàng thượng rơi vào...” thì Càn Long đổi sắc mặt, nguyên nhân chính là lần Càn Long bị giam lỏng ở Nam Kinh là đại nhục bình sinh của lão, nay Càn Long nhìn mình mà không làm được gì, sớm đã điên hết người rồi.

Chuyện này hầu hết mọi người đều không biết, Càn Long lại càng không muốn ai biết, một khi bọn họ biết hoàng đế Càn Long lại bị thần tử của mình giam lỏng, trước hết không nói hoàng thất tông thân sẽ dùng gia pháp gì, mà triều sớm mỗi ngày e rằng lão ta cũng không có mặt mũi nào mà lên triều.

Hòa Thân phục Càn Long quá, trong chớp mắt đã xoay 180 độ, không những khiến triều thần kinh sợ, không thời gian đâu đi để ý lời Vu Mẫn Trung vừa nói mà chủ đề cũng thay đổi, mượn lời Vu Mẫn Trung: “ Ta thấy người mới là bại hoại triều cương, muốn hãm hại trầm”

Như thế đương nhiên mọi người sẽ cho rằng cái gọi là hãm hại hoàng thượng mà Vu Mẫn Trung vừa nói chính là chỉ những gì Càn Long vừa nói, đó là “ triều dã công phần hoàng thượng rơi vào cảnh xa rời quần chúng, cô đơn cô độc”

Hiểu ra điểm này, Hòa Thân không thấy sợ nữa, một khi Càn Long đã sợ bị mọi người nhìn thấy vết sẹo của mình thì những chuyện khác các người cứ nói cho chán đi, cũng chả làm được gì Hòa Thân ta.

Vu Mẫn Trung ban đầu nhận được ánh mắt tán thành của Càn Long khiến ông ta càng phấn chấn không ngờ chớp mắt hoàng thượng lại giận dữ thế, còn nói mình là kẻ “bại hoại triều cương, muốn hãm hại hoàng thượng” nên dẫn người ra, lão ta nghĩ, mình không sai gì cả, nên mặc kệ Càn Long có tức giận thế nào liền nói tiếp những vế đằng sau: “ khiến Hoàng thượng chịu nhục ở Nam Kinh...” liền bị Càn long cắt ngang, Càn Long quát với hai tên thị vệ: “ Khênh lão hồ đồ ăn nói xằng bậy này ra cho ta, nếu sau này các người ai dám cho ông ta vào cung, ta sẽ lấy mạng các người”

Hai tên thị vệ liền khênh Vu Mẫn Trung ra ngoài

Lời Càn Long vừa dứt thì thấy trong đám đông bước ra một người nói lớn: “ Hoàng thượng, Thần Tiên Phong có chuyện cần tấu”

Hòa Thân quay lại nhìn lại thì thấy tên này là đại viên thấp người ,lông mày rậm, đầu đội mũ san hô, liền biết hẳn ta là đại viên nhất phẩm, thế nhưng hẳn không ngờ đến tên này lại là ngự sử Tiên Phong danh tiếng lẫy lừng.

Năm đó Càn Long vì muốn chỉnh sửa lại sơn trang tránh nóng, Tiền Phong dẫn theo bọn ngự sử nửa đêm phá cửa cung tiến vào hậu cung can gián, sau đó còn lấy được tiền cứu tế cho bách tính Vân Nam, ngồi ở Tử Cấm thành, đầu đập vào cung Càn Thanh đại náo điện Kim Loan, mắng Càn Long là hôn quân.

Năm đó ở Nam Kinh có nghe chuyện đến lịch sử cũng không thấy ghi chép lại này, Hòa Thân liền có cảm tình với Tiền Phong, cho rằng ông ta là thanh quan, không ngờ hôm nay Tiền Phong lại xuất đầu lộ diện chỉ có điều không biết lão ta có nói tốt gì cho mình không, không ngờ Tiền Phong vừa mở mồm, Hòa Thân đã cô cùng thất vọng.

Tiền Phong đến trước bậc thềm, quỳ xuống nói lớn: “Vu Mẫn Trung là lão thần triều đình, những lời vừa nói có thể có thiếu sót nhưng tấm lòng của ông ta ai cũng biết, thần khẩn cầu hoàng thượng cho Vu Mẫn Trung quay lại nói cho hết sau đó tha hay giết hoàng thượng cũng dễ ăn nói với chúng thần”

“ăn nói?” Càn Long cười nhạt “trẫm phải ăn nói gì với các người, Tiền Phong người coi trẫm, là ai, trẫm là Hán Hiến Đế là Vạn Lịch của triều Minh ư?”

Tiền Phong vốn chỉ định nói cách xử lý Vu Mẫn Trung của mình với Càn Long, lúc luống cuống quên mất chọn lựa ngôn từ không ngờ vừa nói ra đã khiến Càn Long điên tiết. Tiền Phong nghe Càn Long nói xong đập mạnh đầu xuống đất nói: “Hoàng thượng cho rằng lời vi thần vừa nói ảnh hưởng đến thánh minh hoàng thượng, thần cam nguyện nhận tội, nhưng vi thần còn có chuyện muốn tấu”

Lúc này Càn Long đứng là bó tay, thần tử có chuyện cần tấu hơn nữa Tiền Phong lại là ngự sử nhất phẩm, Càn Long dù không thích nhưng không thể không cho ông ta nói, thế nên trừng mắt nhìn Tiền Phong nói: “Người nói đi”

Nhìn bộ dạng Tiền Phong xem ra đúng là muốn gây rắc rối cho Hòa Thân rồi hơn nữa từ thái độ Càn Long có thể suy đoán, Càn Long rất không muốn tên ngự sử này nói, văn võ bá quan Mãn triều hôm nay đúng là bị hoàng đế của họ làm cho hồ đồ rồi.

Trước đây trăm phương nghìn kế muốn mọi người buộc tội Hòa Thân nay khó khăn lắm mới có hai tên chuột bạch này, không ngờ Hòa Thân chưa nói gì, thì hoàng đế đã xông lên trên đỡ hộ, không lẽ hoàng thượng sau này định trọng dụng hẳn thật sao?

Tiền Phong thông thả nói: “Thần hôm nay muốn vạch mặt tội lớn của Hòa Thân, nhưng với một tội này cũng đủ nói Hòa Thân là tội nhân có tội ác tày trời. Chính là ông ta đào khoét khổ ngân triều đình, khiến cho triều đình chấn động dân chúng oán thán, quốc khố trống rỗng, vi thần xin Hoàng thượng hãy bắt hẳn lại, giao cho Bộ hình xét xử”

Càn Long rất lo Tiền Phong lại nhắc đến chuyện “hãm hại hoàng đế” nhưng nghe Tiền Phong không đề cập chuyện đó mà chỉ buộc tội Hòa Thân giấu giếm khổ ngân, trong lòng thấy thư thái hẳn thềm nghĩ: “xem ra tên này khá hơn Vu Mẫn Trung nhiều”

Còn chưa đợi Càn Long nói thì mấy tên quan trong đám bên quỳ xuống nói: “Thần phụ nghị”

Hòa Thân thấy thế nghĩ: “xem ra hôm nay ta đúng gặp rắc rối rồi, Tiền Phong ơi Tiền Phong đáng lẽ với tính cách người thì chúng ta có thể trở thành huynh đệ không ngờ nay lại thành oan gia rồi, xem ra ta có muốn tránh cũng tránh không được”

Càn Long thấy mấy tên này đều là sát viện, bình thường đều ăn nói bạt mạng, nhưng xem ra trong bọn còn có một số đưa chỉ cần hoàng thượng bày tỏ thái độ, thậm chí có động tác ra hiệu, bọn họ lập tức đứng ra hưởng ứng Tiền Phong cho nên trong lòng vui mừng hỏi Hòa Thân: “Hòa Thân Tiền Phong vừa buộc tội người tư giấu ngân khổ, người nói sao?”

Bất luận là ai buộc tội hẳn chỉ cần Hoàng thượng hỏi thì hẳn phải trả lời ngay, nhưng Hòa Thân lúc này chẳng hề quan tâm, hơn nữa hẳn dù làm quan nhiều năm nhưng không hiểu nhiều về nguyên tắc triều đình, nay Tiền Phong ra mặt đối đầu, còn phải nghĩ nghĩ làm gì, trong lòng tức giận hỏi Tiền Phong: “Ngự sử đại nhân, ngài liên mồm nói ra tư giấu quốc khố, xin hỏi có bằng chứng gì?”

“Bằng chứng ư?” “Chúng ta là ngự sử ngôn quan chỉ biết phụng chỉ phong văn ngôn sự, đối với chuyện điều tra chứng cứ đó là chuyện của Hình bộ” nói xong làm ra vẻ miệt thị.

Hòa Thân trầm mắng: “ Đây đúng là nói không có lý, ngươi là Đô sát viện, không có chút quyền chấp pháp đến xã hội hiện đại cũng chỉ là tên đại biểu ăn lương thôi”

Mặc dù Hòa thân coi khinh bọn ngự sử ngôn quan nhưng cũng không biết làm thế nào, ai bảo triều đình cho chúng tư cách và quyền “ bắt bóng bắt gió” chứ, nên hắn cũng không quay đầu lại nói một câu: “ Thế ta cũng không cần tốn nước bọt với ngài, đợi đến Hình bộ đại đường , Hòa Thân ta tự nhiên sẽ nói”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

169. Chương 169: Liên Hợp Chấp Pháp.

Tiền Phong thấy Hòa Thân dám đấu khẩu với mình như thế bộ dạng đầy ăm ực nhìn Càn Long, ý “ Hoàng thượng hãy nhìn xem”

Càn Long cũng không ngờ Hòa Thân lại dám trước mặt bao nhiêu người nói sẽ lên Hình bộ đại đường nói chuyện, nay ông không thể bắt Hòa Thân, không phải sẽ gây đại loạn ư. Nay quan trọng nhất là nghĩ cách buộc Hòa Thân phải nộp hết vàng bạc triều đình ra, nếu không ít ra cũng phải moi được từ miệng hắn manh mối gì đó nên cười: “ Tiền Phong đang thực hiện chức trách Đô sát viện ngự sử, Hòa Thân, nay trầm hỏi ngươi, ngươi đã giấu bao nhiêu ngân lượng triều đình”

Đối với chuyện này Hòa Thân sớm đã nghĩ ra cách đối phó, trước khi rút khỏi Nam Kinh hắn đã có sự chuẩn bị kỹ, đang lo không có cơ hội nói rõ không ngờ nay Càn long lại hỏi nên đáp lớn: “ Hoàng thượng, quốc khố triều đình rất cuộc có bao nhiêu ngân lượng, đừng nói Hòa Thân hay là hai vị Mãn Hãn Thượng Thư Hộ Vệ và 6 thị lang, mà ngay cả hoàng thượng cũng không thể biết quốc khố có bao nhiêu ngân lượng”

Càn Long nghe cũng có lý, bình thường ông tiêu tiền vô số, nào là tuần thị miền Nam nào là sửa vườn, chưa từng nghĩ đến quốc khố Đại Thanh có bao nhiêu ngân lượng nên nghe Hòa Thân nói tiếp: “ Mặc dù thần nắm tiền lương thiên hạ ở nha môn tài chính, thế nhưng vì thần chỉ là thay hoàng thượng canh giữ, cũng đã làm hết vai trò trách nhiệm, từ khi Thần nắm chức đại thần tài chính đến nay, mặc dù chỉ tiêu đại bộ phận của triều đình đều điều từ Nam Kinh nhưng mỗi món thu hay chi, bất luận là kho lương địa phương hay là Hộ Bộ Bắc Kinh đều có ghi chép, bất luận là hay quân phí cho chiến sự biên cương hay là chi tiêu tiểu ngạch hàng ngày của triều đình thần đều không làm qua loa đều ghi chép rõ ràng, gồm ba bản gửi lên Hộ Bộ và Sở quân cơ, mỗi tháng mỗi quý đều có tổng kết, cuối năm còn do Hộ Bộ và kho lương các tỉnh hai lượt kiểm tra, nay mấy vị đại nhân Hộ Bộ đều có mặt, xin hỏi các vị Hòa Thân ta nói có đúng không?” Nói xong bèn nhìn Hộ bộ thượng thư Đồng Cáo.

Đồng Cáo là người biết phép tắc Càn long không hỏi cũng không dám trả lời, nghe Hòa Thân hỏi liền đưa mắt nhìn Càn Long.

Càn Long cười: “ Đồng đại nhân, Hòa Thân nói có thật không?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, Hòa đại nhân nói đúng ạ, mấy năm nay các mục thu chi của Hộ Bộ và nha môn tài chính ở Thiêm Viên còn có kho lương các tỉnh đều rất rõ ràng” Đồng Cáo cẩn trọng đáp.

Hòa Thân không đợi Càn Long hỏi, liền nói luôn: “ Hoàng thượng, thần nay có một thỉnh cầu”

“Nói đi”

“Nếu Tiền đại nhân cứ luôn mồm nói vì thần tư giấu ngân lượng quốc gia, thì thần xin hoàng thượng làm chủ cho thần, nay thần nói rõ cho các vị đồng thời cúng lấy lại trong sạch cho thần” Hòa Thân làm ra vẻ trịnh trọng nhưng trong lòng lại cười thầm.

Càn Long cũng thấy có chút buồn cười, nghĩ: “Hòa Thân ngươi làm gì mà chúng ta không biết chẳng qua chúng ta mắt nhắm mắt mở, giả vờ hồ đồ cho xong, nay tiểu tử ngươi lại mặt dày muốn ta trả lại cho ngươi sự trong sạch, đúng là vô cùng nực cười”

Nhưng Càn Long cũng như Hòa Thân, trên mặt chẳng thể hiện điều gì cười nói: “ Thế người muốn trăm trả lại trong sạch cho người thế nào?”

Hòa Thân đáp: “ Một khi Tiền đại nhân và mấy vị ngự sử đều cho rằng thần giấu ngân lượng triều đình thì thần nghĩ trong văn võ bá quan nhất định cũng có người nghĩ thế, vốn dĩ việc thần làm là sai sự khiến người ta nghi ngờ, nếu đã thế, vậy thần xin bệ hạ hạ hạ hạ chỉ, do Tiền đại nhân và hình bộ hộ bộ, đại lý tự, bốn nha môn liên hợp chấp pháp, cử người đến Hộ Bộ giám sát sau đó kiểm tra các chương mục ở Hộ Bộ.

Hãy cho kiểm tra hết những mục phát sinh từ khi thần làm đại thần tài chính, xem xem Hòa Thân này rốt cuộc giấu bao nhiêu ngân lượng, hoàng thượng hãy yêu cầu họ đưa ra con số cụ thể, đến lúc đó bất luận là muốn Hòa Thân trả lại ngân lượng hay là bắt Hòa Thân tội, đến lúc đó ai cũng rõ ràng”

Dung Diễn từ nãy tới giờ không nói gì bèn bước lên nói: “ Nhi thần xin phụng chỉ đến Hộ Bộ kiểm tra”

Càn Long vốn không muốn thế nhưng nay đã thế này đành vậy, ông ta nói: “ Nếu Hòa Thân đã thỉnh cầu trăm trả lại sự trong sạch cho người, thì Gia Thân Vương cũng muốn chân cơ hội thanh lọc Hộ Hộ, vậy trăm đồng ý, Cao Văn Tông truyền chỉ: Gia Thân Vương Dung Diễn đại thần quân cơ Phúc Khang An làm khâm sai đại thần, Đô sát viện tả, hữu ngự sử, đại lý tự Chính liêu, Hình Bộ, 4 vị Thượng Thư Mãn Hãn Hộ Bộ, từ hôm nay bắt tay vào kiểm tra các chương mục tài khoản Hộ Bộ, không được có sai sót”

Tan triều Dung Diễn liền nắm lấy Phúc Khang An cao hứng nói: “ Phúc Khang An ta thấy chúng ta nay hành động, người phụ trách đi triệu tập quan viên các bộ, ta tọa trấn Hộ Bộ, đợi mọi người đến đông đủ, chúng ta hãy làm việc ngay, tranh thủ thời gian sớm dâng lên hoàng thượng”

Phúc Khang An cùng đọc sách với Dung Diễn từ nhỏ, quan hệ rất thân mật hay qua lại với nhau nhưng trong chuyện này hẳn cho rằng những việc làm của Hòa Thân ở Nam Kinh không hề sai, hẳn nhìn bộ dạng muốn dìm chết Hòa Thân của Dung Diễn cũng thấy khó chịu, trong lòng một mực nghĩ nay Dung Diễn được ân sủng, do có được công lao từ trận chiến Miến Điện ba năm trước

Phúc Khang An hẳn từng đến tiền tuyến hơn nữa đến nay hẳn vẫn cho rằng, Dung Diễn thắng quan trọng nhất là do Phúc Khang An và A Quế rải đường đi cho hắn ta từ trước, nguyên nhân quan trọng khác là do có sự bảo đảm về quân phí từ phía Hòa Thân, nếu Hòa Thân không nghĩ cách để kiếm được tiền cung cấp đủ quân phí ra tiền tuyến, thì Dung Diễn người dựa vào gì mà khai hoàn quay về?

Dung Diễn người về Bắc Kinh ngày đầu tiên liền nói với Phúc Khang An ta, lần này có thể thắng lợi trở về công của Hòa Thân không ít, mới qua mấy ngày sao tiểu Vương giá người đã lật mặt thế, đúng là khiến người ta khinh ghét. Phúc Khang An trầm nghĩ “ Người ta nói Dung Tĩnh tàn nhẫn thủ đoạn, ta thấy Dung Diễn người cũng không kém nếu sau này người thật sự làm hoàng thượng, thì đúng là một ông chủ khó hầu hạ”

Wang gia đích thân dẫn đầu thì bọn bên dưới đương nhiên không dám qua loa, không đến một canh giờ, Hựu Tả Đô ngự sử của Đô sát viện, Đại lý tự Chính liêu, Hình Bộ, 4 Thượng Thư Hộ Bộ đều có mặt đông đủ.

Vốn dĩ Dung Diễn định nói vài lời trước mặt bọn họ, vốn trên đường đi đã soạn bản thảo nhưng không ngờ nay 9 người đến đại đường Hộ Bộ ngồi, ngoài Ngự sử Tiền Phong và Vương gia hắn ra, những người còn lại bao gồm cả khâm sai Phúc Khang An đều dường như không hề có tinh thần, nói khó nghe là bọn họ dường như chẳng hề có hứng thú với việc này.

Sắc mặt Dung Diễn trầm lại: “ Thế là thế nào nhỉ?” Bọn người này sao lại cở vờ hờ hợt thế, hay là bọn chúng đều bị Hòa Thân dùng ngân lượng mua đứt rồi, không thể nào, bọn họ đều là thanh quan triều đình, hơn nữa Hòa Thân cũng không nhanh tay thế được”

Kì thực mấy người này thật sự không ưa Dung Diễn. Vốn theo ý của hoàng thượng, cho Hòa Thân chủ trì chính vụ, nhanh chóng ổn định cục diện hỗn loạn và sự ai oán của dân chúng mới là nhiệm vụ cần nhất trước mắt, nếu nay lại ra tay bắt Hòa Thân, không phải đã loạn càng thêm loạn ư?”

Bọn người này lại càng hiểu, nếu Hòa Thân không có chút chắc chắn nào sao lại ngoan ngoãn chạy ra chịu chết, hơn nữa lần này điều tra các chương mục của Hộ Bộ là do Hòa Thân nêu ra, trong mấy người bọn họ

mặc dù có hai thượng thư của Hộ Bộ nhưng những người khác thường biện án với Hộ Bộ, việc thực hiện điều tra được thực hiện khi đương sự không biết gì, mới có thể thu hoạch được gì đó, làm sao có chuyện đương sự chủ động yêu cầu người đi kiểm tra, sau đó có thể tóm được Hòa Thân, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Đến lúc đó bận rộn phí công xem xem bọn họ phải ăn nói sao với hoàng thượng.

Đương nhiên không thể chống lệnh hoàng thượng, càng không thể dập tắt được hưng phấn của tên tiểu Vương gia này, nói không chừng sau này hắn là hoàng đế Đại Thanh. Mọi người khi thấy mặt Dung Diển dài ra, đành phải miễn cưỡng hưởng ứng nhưng bọn họ sao biết trong mấy phút ngắn ngủi, Dung Diển đã nghĩ đến những chuyện gì.

Dung Diển vừa nhớ ra chuyện hai hôm trước hắn đi tìm Lưu Dung vì việc xét xử Hòa Thân. Cứ nghĩ Lưu Dung sẽ hợp tác với hắn ai dè khi hắn vừa nói xong, Lưu Dung lại tỏ vẻ thần nhiên khó chấp nhận. Điều này lại khiến hắn nhớ lại ban này ở cung Càn Thanh, khi Hòa Thân chủ động nêu ra việc điều tra, lão bát đứng bên cạnh hắn là Nghị Thân Vương Dung Hoàn đã tỏ thái độ, lúc đó hắn nhớ rõ, nếu không phải hắn bước lên xin thỉnh chỉ Hoàng a man thì lão bát nói không chừng lập tức đứng ra ngăn cản việc này.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

170. Chương 170: Du Tai Lạc Tai

Đám đông đang nỗ lực tập trung tinh thần chủ động phối hợp với tên vương gia này thì hắn bất ngờ nói: “Hôm nay bản vương có vài việc muốn đi thỉnh chỉ Hoàng a ma, các người hãy bàn bạc ở đây xem xem chúng ta nên làm thế nào, mới có thể điều tra rõ ràng chương mục của Hộ Bộ, cáo từ” Nói xong vẫy tay với thái giám đứng bên cạnh, rồi đi thẳng.

Đám đông thấy tên tiểu Vương gia này nói thay đổi là thay đổi ban này còn hưng phấn lắm chớp mắt đã thay đổi chủ ý, còn mượn lý do đi tìm hoàng thượng, đúng là khiến người ta khó hiểu.

Phúc Khang an nhìn Dung Diển quay đi bỏ đi nghĩ: “Người đi rồi bọn ta còn bàn bạc cái mẹ gì” rồi khoát tay: “Tan đi”

Ài mà dám nói trước mặt hắn cái gì, nghe hắn nói tan, mọi người liền đứng dậy chấp tay với Phúc Khang An nói một câu: “phúc đại soái cũng mau về nhà nghỉ ngơi đi” rồi thông thả đi về.

Thì ra Dung Diển khi nghĩ đến lão bát Dung Hoàn có thể lợi dụng Hòa Thân hắn thấy sự tình đã rất nghiêm trọng. Năm đó Dung Tinh và Lão sư Chu Quế cấu kết với nhau, nếu lần đó Hòa Thân giữ lập trường trung lập, không xen vào, nói không chừng nay hoàng đế Đại Thanh là Dung Tinh rồi.

Nay mặc dù Dung Tinh vĩnh viễn vị hoàng thượng giam lỏng nhưng cuộc chiến tranh tranh hoàng vị vẫn chưa hề có dấu hiệu dừng lại, mà càng ngày càng căng thẳng, huynh đệ ca ca của hắn còn rất nhiều. Những người khác bỏ qua một bên nhưng Dung Hoàn là một đối thủ rất đáng ghờm, nghĩ đến Dung Luân lão thất và lão bát Dung Hoàn quan hệ rất tốt, bình thường vẫn cùng một giuộc hằm hè với hắn, nếu lại có thêm lão tổng đốc Lương Giang Doãn Kế Thiện lão nhạc phụ của Dung Hoàn đứng sau lưng chỉ điểm, thì tương lai hoàng vị sẽ thuộc về Dung Hoàn mất.

Phàm là con cháu Aisin gioro, ai mà không biết chuyện cướp ngôi vương cuối đời Khang Hy, ai có thể lên làm hoàng thượng, đó không chỉ là chuyện chiếu thư của tiên hoàng có thể quyết định được, mà còn phải xem thế lực ai lớn, ai đủ thủ đoạn, cao thủ của ai đặc dụng.

Năm đó ông nội Ung Chính nếu không hi vọng Niên Canh Nghiêu dẫn binh bên ngoài, bên cạnh có thập tam gia Doãn Tường trời không sợ đất không sợ, trong nhà còn có mưu sĩ Tứ Đạo, mà chỉ dựa vào di chúc của Khang Hy cũng không thể nào ngồi vững ngai vàng.

Những chuyện đó nay hiển hiện trước mặt, nay Lưu Dung không hiểu sao lại lạnh lùng với hần, Phúc Khang An cũng tỏ thái độ dừng dừng với chuyện của Hòa Thân, nếu hai tên lão bất lão thất kia giở trò, thì chuyện ta muốn lên ngôi đúng là như mơ giữa ban ngày.

“chuyện của Hòa Thân dù lớn cũng không thể bằng chuyện tranh hoàng vị, không được ta phải nghĩ kĩ, rốt cuộc là như thế nào” vừa nghĩ vừa đi vào vương phủ.

Hòa Thân nay đang nhàn rỗi ở thế kỉ 21 hần theo học kinh tế, hơn nữa mấy năm nay hần đã kết hợp được lí luận kinh tế và chế độ tài vụ, chính sách kinh tế Mãn Thanh lại với nhau, cho nên làm việc hết sức thuận lợi. Cái khác không dám đảm bảo, nhưng những khoản mục hần làm mấy năm nay, nếu vượt qua kiểm toán tài vụ xã hội hiện đại được hay không hần không dám chắc nhưng với bọn quan Mãn Thanh thì hần vô cùng tự tin.

Theo cảm giác của Hòa Thân, bọn người kia tính đi tính lại, nhiều nhất cũng chỉ tính được trong quốc khố chỉ còn lại khoảng 8, 10 lạng, còn những thứ khác e rằng họ cũng bất lực.

Đến lúc đó trước mặt văn võ bá quan Mãn Thanh, Hòa Thân ta sẽ vớ vào Kim Loan điện số tiền 10 lạng mà hần nợ quốc khố, sau đó dương dương tự đắc đi về, ta muốn xem xem Càn Long làm gì được ta?

Nghĩ đến cảnh đó, Hòa Thân thấy nóng người, nay hần vội vã quay về, lần này không phải là trạm nghỉ Lộ Hà nữa, mà là về nhà, về nhà xem mẹ kế hần.

Mấy hôm sau trong Hòa phủ luôn ngập tràn không khí chúc mừng hoan hỉ, ai nấy đều bận, giết trâu giết dê chiêu đãi 20 người của Hòa Thân, lần này về nhà mẹ hần không để ý đến chuyện bao lâu hần chẳng có tin tức gì về nữa, mà nhìn thấy con trai nay lấm liết trở về, đương nhiên vô cùng vui mừng, cảm động ôm lấy Hòa Thân nhìn ngẩng trên dưới không biết bao nhiêu lần.

Những lão gia nhân chứng kiến Hòa Thân lớn lên từ nhỏ lại càng vui mừng một mặt là gặp được chủ nhân của họ, mặt khác cũng đã nghe qua, nay thiếu gia của họ đã là thần tài gia của Đại Thanh, sau này trong nhà có một thần tài còn lo không có tiền tiêu sao?

Hòa Thân lần này ngoài chuẩn bị nhiều quà cho mẹ, và lớn bé trong nhà, mà ắt cả hạ nhân trong nhà ai nấy đều một túi nặng, chẳng phải quà cáp gì mà là hai trăm lạng bạc. Trong thời gian này trong tay có những 200 lạng, dù đi đến đâu ở Bắc Kinh, cũng là giàu to.

Người nhà vui mừng đón Hòa Thân áo gấm trở về nhưng bọn Nhất Thanh lại không dám lơ là. Vừa vào đến cửa nhà Hòa Thân, việc đầu tiên Nhất Thanh làm là đi xem xét một lượt Hòa phủ, sau đó cùng Tạ Phi Kiểm, Nhiễm Kiện bàn bạc xem nên bố trí canh phòng như thế nào, để bảo đảm được an toàn của Hòa Thân.

Thoát được nỗi phiền muộn chính vụ triều đình, xa rời vòng xoáy quyền lực mặc dù chỉ được nghỉ ngơi ngắn ngủi nhưng Hòa Thân thấy vô cùng mãn nguyện. Mỗi ngày sau khi dậy, hần liền đi lại mấy vòng quanh cái nơi mà hần có mặt đầu tiên khi rơi vào triều Thanh, hồi tưởng lại những lúc mình và Lưu Toàn đi miếu thành hoàng, sau đó quen Vương Vũ Chu và Tiểu Viên giả trai, từ đó bắt đầu cuộc sống gay cấn, nay nghĩ đến những chuyện đó đúng là vô cùng thấy cảm khái.

Nghĩ lại con đường mấy năm nay mình đi qua, nay cảm thấy càng lúc càng mờ mịt, mình đến cái kiếp này, không phải lag ái hận tình oán mà là quốc hận gia thù, không phải bị người khác đẩy đi, mà là bị thanh gươm nhọn treo lơ lửng trên đầu dẫn đường, nếu có một ngày mình không còn nam nữ tình trường, không còn uy hiếp tính mệnh, nếu có một ngày mình leo lên bậc tối cao quyền lực, thì mình còn phải làm những gì?

Lý tưởng và mộng tưởng? Những từ này tự nhiên thấy sao mà xa lạ. Mình có thể cải biến được đế quốc này hay sao, cho dù trong mộng có thể làm được, thì mình là một người hiện đại xuyên đến đây, những thứ này có ý nghĩa hiện thực gì cơ chứ?

Tuy nhiên những suy nghĩ này chỉ vụt trôi qua như điện xẹt, chớp mắt đã bị thực tế làm cho tỉnh lại. Nghĩ đông nghĩ tây thì cuộc sống vẫn trôi qua như thế, nay hân rất mãn nguyện với cuộc sống của mình.

Mấy hôm nay Hòa Thân vô cùng cảm thán cuộc sống hạnh phúc của mình, cơm dâng tận miệng, sắp vào sở quân cơ, là trung đường đại nhân trẻ nhất của Mãn Thanh, nay lại có Nhất Thanh hầu hạ bên cạnh, sau này có thể lấy vợ sinh con, hưởng phúc cả đời, đúng là không uổng cho việc hân đến đây.

Hôm nay khi Hòa Thân cùng Ngạch Nương ăn cơm, Yehenala nói cho hân một cái tin không hay, đệ đệ Hòa Lâm đã từ Tứ Xuyên về Kinh.

Hòa Thân nghe xong sững ra, ổn định lại tinh thần rồi cười hỏi: “ Trước đây nghe nói đệ đệ từ nhỏ đã bị phụ thân đưa vào trong quân, sau khi phụ thân tạ thế đã phục vụ trong quân đội Quảng Đông, nay sao lại thành ra thế? mấy năm nay con chỉ tận lực phục vụ triều đình, chưa đi thăm đệ đệ được, bây giờ nghĩ lại đúng là thấy hổ thẹn cho người làm đại ca quá”

Yehelana cười đáp: “Con nói gì thế? Năm đó ông nội con cùng thánh tổ gia xuất binh, không phải đi một mạch hơn 10 năm không về hay sao?” Phụ thân con ở Quảng Đông cho đến khi chết ở chiến trường cũng không dặn dò gì lại cho người nhà. Nay con có thể ra sức vì triều đình, còn gì hơn nữa. Đệ đệ con nay đã đến Tứ Xuyên rồi, đang phục vụ cho triều đình dưới trướng Trương Quảng. Nghe nói vì nó lập được quân công nay đã làm đến phó tướng, hai hôm trước nó cho người báo tin về, nghe nói ca ca đã vào kinh, nay ở đó cũng không có chiến sự gì, cho nên xin phép trưởng quan, nói sẽ về ngay, đến lúc đó huynh đệ con có thể đoàn tụ ở Bắc Kinh rồi”

Theo tài liệu ở hậu thế về Hòa Thân, thì Hòa Thân từ nhỏ đã có tình cảm rất tốt với Hòa Lâm, sau khi Hòa Thân có quyền Hòa Lâm trở thành cánh tay phải của hân. Tuy nhiên nay Hòa thân không làm sao nuôi dưỡng được tình cảm với đứa em chưa từng gặp mặt này, nay nghe Yehelena nói thế, đành ậm ừ cho qua, còn sẽ đối xử với đứa em kia thế nào, đó là chuyện sau này.

Hòa Thân đã ăn xong cơm, đang ngồi vừa uống trà vừa nghe Nhiệm Kiện thông báo những tin tức thu thập được từ bên ngoài mấy hôm nay.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

171. Chương 171: Lời Đồn Đại

Đại nhân, bây giờ dân chúng đều nghị luận nền chính trị hà khắc của triều đình, hy vọng trọng dụng ngài!” Lương Kiện nói ra tin tức thứ nhất.

Điều này Hòa Thân có thể lý giải, bây giờ cũng không như là năm Khang Hi, khi đó mọi người còn không quên những ngày khổ sở chiến tranh loạn lạc, dân chúng có miếng cơm ăn, tạm thời làm nô lệ, có người định cho bọn họ quy tắc nô lệ, bọn họ liền biết như thế nào đi lính, như thế nào nạp lương, như thế nào đập đầu, như thế nào tụng thánh, vì thế liền “Vạn họ lưu hoan”, liền hò hét bọn họ đã tới thái bình thịnh thế rồi!

Chính là hiện giờ đã khác, đối với ngày “Thái bình yên ổn” qua đã lâu, dân chúng bắt đầu no đủ hơn, nhìn thấy bây giờ khắp nơi đều có tham quan, nơi nơi đều có ác bá ăn thịt dân chúng, bọn họ lại bắt đầu cầu khẩn có người ra chấn chỉnh càn khôn ! Nhưng , những người này kỳ thác hy vọng ở trên người mình, có thể nói không biết là kết quả gì!

Lương Kiện thấy Hòa Thân không có phản ứng gì, vì thế nhỏ giọng nói : “Gia thân vương và Phúc đại soái đang ở hộ bộ dẫn những người đó đang bận rộn, hồi lâu chỉ sợ cũng không có kết quả gì; Nhưng hiện ở trong quan trường đều tung tin vịt, nói bệnh tình Hoàng Thượng đã nguy kịch, có người nói Hoàng Thượng phải

trước tiên thoái vị cho Thập ngũ gia Ngung, có người nói muốn thoái vị cho Bát gi Ngung Tuyền , còn có người nói trên chiếu thư truyền ngôi của Càn Thanh cung chính đại quang minh biển hậu viết là Thập thất gia Ngung Lâm ! – Cũng có dân gian và quan trường đồn đại nói... nói...”

“Ai, Ta nói Lương Kiện người , chừng nào thì không áp a áp úng? – Đây cũng không phải là phong cách của chúng ta!” Hòa Thân quay đầu nhìn Lương Kiện cười nói.

“– cũng có người nói Hòa đại nhân buộc Hoàng Thượng thoái vị!” Lương Kiện thốt ra!

“A!” Hòa Thân từ trên ghế mềm ngồi dậy, “Đây là sự thật?”

Lương Kiện vừa thấy Hòa Thân phản ứng như vậy, mau bước lên nói : “Đây chỉ là một bộ phận người tung tin vịt, mong đại nhân không cần để ý!”

“Không cần để ý?” Hòa Thân trầm nghĩ, “Đây có thể không để ý so? Tung tin vịt như vậy một khi tới tai Càn Long , thì thật là khó lường! Đây cũng không phải là ở Nam Kinh , núi cao hoàng đế xa , tuy rằng bốn bờ là vương thổ, nhưng dù so cũng là địa bàn của mình, làm chuyện gì, nói cái gì , xảy ra chuyện gì, thì cũng có thời gian hòa hoãn! Bây giờ nơi này là kinh thành , Càn Long sợ dĩ không dám động đến mình, đó chính là cảm thấy mình còn không có dã tâm mưu nghịch soán vị, cảm thấy được mình còn có chút nhiệt lượng chưa phóng hết!”

“Còn có tin tức gì?” Hòa Thân chỉ có thể để chuyện này tạm thời sang một bên, để dành buổi tối không có việc gì thì suy nghĩ lại.

“Còn người của Đỗ Tử Kiệt truyền đến tin tức nói, Thập ngũ gia Gia thân vương Ngung từ Tứ Xuyên triệu hồi một nhánh quân đội chính quy của hãn! –Lại chính là Đỗ Tử Kiệt nghe nói đại nhân ngài vào kinh, mong cầu đến quý phủ gặp ngài...”

“Dừng... Dừng... Dừng!” Hòa Thân đột nhiên ngắt quãng Lương Kiện, vừa nghe thấy Vương Ngung từ Tứ Xuyên triệu hồi quân đội chính quy của hãn vào kinh, Hòa Thân đột nhiên liền ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề , xem ra lại là một cuộc tranh đoạt đích mới !

Tuy rằng Hòa Thân biết Ngung chính là Gia Khánh hoàng đế tương lai. Đó là người nổi nghiệp chắc chắn của Càn Long , nhưng bây giờ thông qua mình trộn lẫn như thế này, ai biết bánh xe phía trước của lịch sử có thể phát sinh lệch lạc và sai vị trí ở chỗ nào hay không, làm không tốt ở trong thế giới này cái gọi là Gia Khánh hoàng đế căn bản là không tồn tại.

Vấn đề lớn như vậy cũng không phải lập tức có thể phán đoán rõ ràng, Hòa Thân đành phải tạm thời buông nó xuống, mặt không chút thay đổi nói: “Các người phải chú ý chặt chẽ tình hình của quân đội này! – Còn có cái gì? Người nói tiếp đi!”

“Còn có Bạch Thụy phái người đến, nói bọn họ Bạch Liên giáo sắp tới phải có một động tác lớn, cụ thể thực thi như thế nào, muốn cùng ngài vạch kế hoạch một chút!” Lương Kiện nói xong lại đứng thẳng sang một bên, xem ra đây là tin tức cuối cùng.

Bạch Liên giáo sắp tới có một động tác lớn , Hòa Thân âm thầm mắng: ”Bạch Thụy ơi, Bạch Thụy, người để cho ta nói tiểu tử người có gì tốt đâu. Khi ở Nam Kinh tiểu tử người còn luôn mồm vâng dạ, để bảo, còn nói muốn dẫn mấy chục vạn huynh đệ của người nghe theo mệnh lệnh của Hòa Thân ta, lúc này mới qua vài ngày , sao lại tự chủ trương làm một động tác lớn !

Sau đó Hòa Thân suy nghĩ một lát cũng đã nghĩ thông, Bạch Liên giáo từ khi sáng lập tới nay, đã có hơn một ngàn năm lịch sử , các đời lịch đại, vô luận triều đình ủng hộ cũng thế, chèn ép cũng thế, đều có lực lượng tổ chức rất mạnh. Tuy rằng quyền lực bên trong, tranh đấu lưu phái chưa bao giờ ngừng, nhưng nếu muốn cho một tổ chức truyền thống hoàn toàn nghe theo một kẻ quan viên triều đình Mãn Thanh như mình, thì thật sự là mơ mộng hão huyền !

Lần trước ở Nam Kinh , vì Đại Biệt Sơn phá vây, sau đó lại vì Bạch Thụy có thể trở về lên làm giáo chủ, hé ra lời chính là sau này suất lĩnh mấy chục vạn huynh đệ Bạch Liên giáo nghe lệnh của mình, xem ra đó chỉ là kẻ tạm thời của bọn chúng! Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Hòa Thân cũng thấy không có gì kỳ quái, dù lúc đầu Bạch Thụy khai cũng chỉ là ngân phiếu khổng, sự tình còn đang phát triển về hướng “Không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn ”.

Từ xưa đến nay Bạch Liên giáo làm việc quỷ thần khó lường, bây giờ muốn cũng không được, đành phải gặp Bạch Thụy rồi nói sau. Bây giờ Hòa Thân lo lắng chính là làm thế nào lợi dụng lực lượng của dư luận, hay nói cách khác chính là làm thế nào để tạo một số tin đồn với chính mình, đây mới là là tối trọng yếu!

“Lương Kiện !” Hòa Thân đột nhiên từ nhuễn ghế đứng lên, “Người lập tức thông báo cho ‘Thính phong phòng’ phó trưởng phòng Đỗ Tử Kiệt và Bạch Liên giáo chủ Bạch Thụy , cho bọn họ sử dụng tất cả lực lượng có thể sử dụng được, nhanh chóng truyền mấy lời đồn đến kinh thành và các vùng lân cận cho ta!”

“Vâng!” Lương Kiện đứng thẳng tắp bên cạnh Hòa Thân “Mong đại nhân phân phó!”

“Thứ nhất, Hòa Thân bây giờ đã bị Hoàng Thượng ban chết rồi!” Hòa Thân vừa ở trong phòng bước đi thông thả, vừa nói.

“Hòa đại nhân , sao có thể truyền ra bên ngoài lời đồn như vậy ...” Lương Kiện khó hiểu hỏi, nhưng vừa thấy Hòa Thân nghiêm trang sắc mặt, còn lại nửa câu không dám hỏi tiếp.

“Thứ hai, ” Hòa Thân nói tiếp, “Hòa Thân đã bị Hoàng Thượng lột bỏ tất cả chức quan và tước vị, bây giờ đã bị sung quân đến Hắc Long Giang mặc giáp làm nô tài; lời đồn thứ ba là... nói Hòa Thân đã bị người bí mật sát hại, chi tiết cụ thể không rõ, cho tới bây giờ không có tổ chức nào tuyên bố chịu trách nhiệm về chuyện này! – Người bây giờ lập tức nghĩ cách thông báo Đỗ Tử Kiệt và Bạch Thụy, tranh thủ hôm nay đưa tin tức đi, ta cần kết quả – sau hai ngày, lời đồn nổi lên bốn phía!”

“Vâng!” Lương Kiện trả lời một tiếng , vừa thấy Hòa Thân không có phân phó gì khác, vì thế liền hỏi: “Đại nhân còn cần gặp Đỗ Tử Kiệt không?”

“Chuyện này nói sau!” Hòa Thân nói .

“Vâng! – tại hạ lập tức đi làm!” Nói xong xoay người mà đi.

Hòa Thân chờ Lương Kiện đi rồi, liền gọi Tạ Phi Kiếm vào, mệnh lệnh nói : “Người lập tức lợi dụng tai mắt của chúng ta bố trí ở kinh thành, lập tức nghĩ cách thông báo với Lưu Toàn ở ‘Hoà Thanh đảo’, để cho hắn từ trong đội ngũ tuyển ra năm trăm lính tinh nhuệ, mang cho súng kíp và đạn dược đầy đủ, sau khi cải trang, do Thôi Minh dẫn đội, hoả tốc vào kinh!”

-

Tạ Phi Kiếm chân trước mới vừa đi, Nhất Thanh tiến vào nói : “Hòa đại ca , Gia thân vương đến đây!”

Hòa Thân sững sờ: “Cái gì, Gia thân vương ?”

“Đã vào đại môn rồi!” Nhất Thanh lấy tay chỉ trong viện, nhỏ giọng nói.

Nói đến là đến, không đợi Hòa Thân kịp phản ứng Vương Ngung sai bước đi tới thư phòng của Hòa Thân, thấy Hòa Thân cười nói: “Hòa Trung Đường thật sự là thanh nhàn !”

Rõ ràng biết đây là dối đầu, Hòa Thân cũng không thể không giả bộ đứng lên thỉnh an, cười nói: “Hòa Thân tham kiến Gia Vương gia !”

“Hòa Trung Đường mau đứng lên, không cần khách khí!” Vương Ngung đi đến ấn Hòa Thân xuống ghế, rồi hắn cũng ngồi xuống.

Chờ sau khi Nhất Thanh dâng trà, lui ra ngoài, Vương Ngung lại nói tiếp đó cũng là đường đường Tể tướng của Đại Thanh, mà ta vừa vào cửa liền phát hiện chỗ phủ đệ của Hòa đại nhân này quá nhỏ !”

Hòa Thân vốn dĩ nghĩ Ngung này khăng định mang theo thánh chỉ tới, không ngờ vừa vào cửa liền gọi mình là “Hòa Trung Đường ”, bây giờ lại quan tâm đến cuộc sống hàng ngày của mình, đây thật sự là có chút làm cho người ta không ngờ tới được!

Nhưng nếu là đùa cợt lòng đã hiểu lòng, vậy không tất yếu là thật, vì thế mỉm cười nói : “Bây giờ vừa mới vào kinh, tất cả đều còn không có đầu mối gì, về chuyện mua nhà mua đất, thì nói sau! – Huống hồ đây cũng là tổ nghiệp gia phụ để lại, cũng không nỡ bán đi !”

Ngung cười nói: “Hòa đại nhân nói đùa rồi, lại kiếm một chỗ nhà đất có thể đến nổi bán sản nghiệp tổ tiên sao? – Như vậy đi, năm trước A Mã ban tòa li cung ở ngõ Cao Đức cửa Vĩnh Định cho ta, mấy ngày

hôm trước vừa mới thu dọn xong, ta đây, thật sự là không cần dùng, bán đi, đó là đại bất kính với Hoàng Thượng, cho nên ta cho Hòa Trung Đường căn nhà đó!”

Hòa Thân sững sốt: “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vào cửa liền tặng ta một căn phòng lớn!” Vì thế đứng dậy nói : ” Đứng... Đứng... Đứng! Hòa Thân ta chưa lập được một chút công lao với triều đình, huống hồ bây giờ còn có hiềm nghi giấu diếm ngân khố của triều đình, thật sự là không thể nhận hậu tặng như thế của Gia Vương gia !”

“Hòa Trung Đường còn khách khí gì?” Ngung đã lấy danh nghĩa của Hòa đại nhân rồi ! Ta xem Hòa Trung Đường ngày nào rảnh rồi, liền chuyển qua đi! – A, đúng rồi! Nghe nói thân thể lão phu nhân không được tốt, đây là sâm ngàn năm của nước Triều Tiên mấy ngày trước dâng tặng, Hòa đại nhân nhận lấy cho lão phu nhân bồi dưỡng!” Nói xong từ trong tay áo lấy ra khế đất và một củ sâm ngàn năm dùng găm vọc bọc lấy.

Hòa Thân còn muốn chối từ, chỉ thấy Ngung đứng lên nói : “Hòa đại nhân nghỉ ngơi sớm một chút đi, ta xin cáo từ!” Nói xong đứng dậy bước đi.

Hòa Thân vừa thấy sắc mặt Ngung , nếu chính mình lại chối từ nói không chừng sẽ chọc giận tiểu vương này, lại nghĩ đến đồ vật tốt đưa đến cửa không muốn cũng không được, vì thế không nói thêm nữa, đứng dậy đưa ra bên ngoài .

Đi tới cửa , Hòa Thân hỏi: “Đã nhiều ngày không biết việc của Gia Vương gia ở hộ bộ thế nào?” ý tứ nói chính là, Hòa Thân ta rốt cuộc nợ quốc khố bao nhiêu tiền !

“Đang bận rộn đây – đang bận rộn đây!” Ngung đã đi xa rồi.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—0000—

172. Chương 172: Ta Là Chủ Nợ

Ba ngày Hòa Thân vừa mới ngủ dậy, khi đang ngồi ở trong nhà chờ động tĩnh lời đồn bên ngoài, Càn Long thánh chỉ tới rồi, thánh chỉ nói hôm nay giờ Ty, hần phải đến bộ binh cùng với Gia thân vương đi Phong Đài đại doanh thay thiên tử uỷ lạo quân đội!

“Thay thiên tử đi Phong Đài uỷ lạo quân đội?” Hòa Thân sau khi tiếp nhận thánh chỉ âm thầm suy nghĩ, “Hay là Càn Long thật muốn thoái vị cho Ngung ? – Không đúng, dựa theo lịch sử ghi lại, Càn Long sau khi cầm quyền sáu mươi năm, vì không vượt qua cha của hần Khang Hi hoàng đế, mới thoái vị cho Ngung !”

Nhưng Hòa Thân cũng không suy nghĩ nhiều nữa, hiện tại thế giới này nơi nơi đều là loạn lạc, ai biết ở chỗ nào của lịch sử đã xảy ra sai vị trí và lệch lạc! – Suy nghĩ nhiều vô dụng, vẫn phải đối mặt sự thật đi!

Truyền xong chỉ, tên thái giám kia cười hì hì tiến lên cười nói: “Vừa rồi hoàng mệnh trên người, hiện tại nô tài mới thỉnh an Hòa đại nhân!”

Hòa Thân muốn thăm dò Càn Long rốt cuộc là bệnh thật hay là bệnh giả, vì thế nháy mắt về phía Nhất Thanh , Nhất Thanh hiểu ý, lấy từ bên trong hai lượng vàng đưa qua; tên thái giám kia nào có gặp qua như bây giờ, trên mặt nhất thời cười thành một đóa hoa: “Hòa đại nhân có gì phân phó, lão nô cam nguyện nghe lời!”

Hòa Thân ha hả cười nói: “Nghe nói Hoàng Thượng lão nhân gia long thể bất an, sớm muốn vào cung thỉnh an, nhưng ta hiện giờ là người mang tội, không biết bệnh trạng của Hoàng Thượng lão nhân gia như thế nào !”

Tên thái giám kia vừa nghe Hòa Thân hỏi thăm bệnh tình Càn Long , nhất thời khản trương lên, thần sắc vui mừng vừa rồi thoáng qua trong chớp lát, nhưng lại không dám đắc tội trước mặt thần tài này, nghĩ nghĩ

rồi cẩn thận nói: “Hòa đại nhân, lão nô không dám nói dối với ngài, Hoàng Thượng... Hoàng Thượng lão nhân gia bệnh cũng không nhẹ! – Hòa đại nhân, tôi chính là phạm vào tội lớn tru diệt cửu tộc , hy vọng Hòa đại nhân không cần...” Nói xong về mặt cười gượng nhìn Hòa Thân .

Hòa Thân cười nói: “Công công yên tâm, ta cũng chỉ là trong lòng nhớ thương Hoàng Thượng, qua vài ngày ta sẽ vào cung thỉnh an Hoàng Thượng, công công mời trở về đi!” Nói xong lại từ trong tay áo lấy ra một thỏi bạc đưa cho tên thái giám kia .

Thái giám truyền chỉ vừa đi, Hòa Thân lập tức mang theo Nhất Thanh thẳng đến bộ binh gặp Gia thân vương Ngung. Trên đường đi Hòa Thân suy nghĩ trước sau, nhưng suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra “Thánh ý” của Càn Long bố trí như vậy là ở đâu! Đến đến chỗ bộ binh, hóa ra tháp tùng Ngung còn có Lưu Hòa đại học sĩ Vương Kiệt .

Lúc này, tất cả mọi người ở trên đại đường bộ binh đợi Ngung . Mọi người đang ở một bên cười ha hả vừa nhìn thấy Hòa Thân đã tới rồi, đều đứng dậy khuôn mặt tươi cười đón chào. Trong ba người này, Hòa Thân và Vương Kiệt không phải thân nhau lắm, nhưng Lưu Dong và Phúc Khang An thì không giống như vậy, hai người bọn họ cùng Hòa Thân vốn là “huynh đệ thân thiết”.

Từ Nam Kinh từ biệt, bọn họ đã lâu không nói chuyện cùng nhau. Lần này Hòa Thân vào kinh, có mấy lần muốn mời hai người kia tụ tập lại, nhưng triều cục hỗn loạn, hấn lại bận việc ứng phó, cho nên cho đến hiện tại mới xem như có cơ hội nói chuyện. Lưu Dong và Phúc Khang An cũng như vậy. Vừa thấy Hòa Thân cười ha hả đi tới về phía bọn họ, vội vàng tiến lên, Phúc Khang An cười nói: “Hòa Thân lão đệ, nhiều ngày không thấy, khí sắc chuyển biến tốt !”

Lưu Dong cũng cười nói : “Hòa Thân lão đệ, toàn muốn đến quý phủ một chuyến, nhưng hoàng mệnh trên người, cũng là thân bất vị kỷ !”

Hòa Thân tiến lên lần lượt nắm trên đầu vai mỗi người một cái , cười nói: “An ca, Dong ca, sao lại khách khí với ta như vậy! – Hôm nay ỷ lạo quân đội trở về liền đến quý phủ của ta đi, ba huynh đệ chúng ta tán gẫu một phen!” Nói xong liền chào hỏi mấy tên quan viên bên cạnh.

Mọi người vừa thấy vốn dĩ bọn họ ba người này cũng không phải là quen biết bình thường , ba người quyền thế kinh thiên này sao có thể gây lên. Vì thế đều tiến lên thỉnh an vắn an, hàng loạt tiếng nọt nọt nhất thời tràn ngập bên tai! Hòa Thân vừa thấy, tất cả mọi người đều qua vuốt mông ngựa, mà sao cái tên đại học sĩ Vương Kiệt còn ở một bên nhắm mắt dưỡng thần , nhưng lại nghĩ lại, cũng khó trách. Vương Kiệt này chính là thần tử nổi danh trung hậu chính trực của Càn Long. Chắc là nhìn Hòa Thân ta không vừa mắt. Không muốn cùng ta thông đồng làm vậy!

Đang lúc mọi người làm loạn tạo quan hệ, thấy người sang bắt quàng làm họ. Ngoài cửa có người hô to một tiếng: “Gia thân vương giá lâm!” Vì thế mọi người vội vàng đứng dậy nghênh đón Ngung . Vương Kiệt cũng là một bộ dáng kinh sợ.

“Mọi người không cần khách khí, mau mau đứng lên!” Ngung đỡ lão Vương Kiệt đứng lên, sau đó đi đến trước mặt Hòa Thân, cười nói: “Hòa Trung Đường , hôm nay người và bốn vương cùng thay Hoàng a mã đi Phong Đài ỷ lạo quân đội, người cần phải giúp đỡ ta nhiều hơn!”

Lời này vừa nói ra, không riêng gì Lưu Dong và Phúc Khang An trong lòng chấn động, chính là Vương Kiệt cũng lắp bắp kinh hãi: Ngung này vì sử dụng thủ đoạn nhằm mượn sức Hòa Thân hơi quá đáng, trong lời nói cũng chẳng ra cái gì cả! Mọi người đều biết, ngày đó ở trong cung Càn Thanh, Ngung chính là minh mục trường đảm không qua được Hòa Thân ! Hai ngày trước, Ngung lại tặng phòng vừa lại tặng nhân sâm, việc kia ngày hôm sau không biết đã bị ai lộ ra ngoài, mấy người kia đều là trọng thần triều đình, mỗi ngày không biết có tai mất tìm hiểu tin tức này, cho nên bọn họ biết đầu tiên.

Ngung là A ca mang binh, trước kia ở trong quân tôi luyện, mấy năm trước lại mang binh nam chinh Myanmar, bất cứ chuyện nào trên quân vụ cũng thuộc lòng, lại có cái gì có thể để cho Hòa Thân đến “Giúp đỡ”? Nhưng, bọn họ vừa ngẩng đầu, Ngung thay thiên tử ỷ lạo quân đội, tuy rằng là thân vương, nhưng kèm theo nghi thức đó chính là quy cách của Hoàng Thượng. Chỉ thấy trên đường tinh kỳ phát phới, ngựa xe vang trời, tùy tùng vô số. Hôm nay, Bắc Kinh ngàn dặm trời quang, bầu trời không thấy một đám mây. Trời tuy rằng đã đến Trung thu, nhưng mặt trời vẫn như lửa đốt, mặt đất giống như bị đốt cháy sém. Trên

đường tuy rằng đất vàng đầy đường, nước trong vẩy qua, nhưng binh mã vừa qua, vẫn là nổi lên từng trận bụi đất, bụi đất nóng rực đập vào mặt bay lên, mang theo hơi nóng cuộn cuộn, càng làm cho người gian nan.

Trong xe của Ngung có mấy khối băng lớn, cho nên mặc dù rất nóng, còn có thể chịu đựng được, nhưng Hòa Thân, Phúc Khang An và Lưu Dong bọn họ tất nhiên không dễ chịu. Mới vừa ra khỏi kinh, quan phủ quan phục của Hòa Thân liền ướt đầm, Nhất Thanh đi theo tuy rằng không ngừng đưa cho hắn khăn lạnh lau mồ hôi, nhưng mồ hôi bốc trên đầu, từ hai bên má chảy xuống.

Lúc này Hòa Thân bỗng nhiên nghĩ đến chuyện hộ bộ kiểm toán, vừa thấy Lưu Dong và Phúc Khang An cũng đang rối tinh rối mù, vì thế bèn nghĩ đến đề tài giải này để giải buồn, cũng thử xem, vì thế cầm dây cương, cười nói với Phúc Khang An : “An ca, chuyện của huynh và Gia thân vương ở hộ bộ làm được thế nào rồi? Thấy các huynh không một chút hoang mang, lão đệ ta thật không nhìn được, trên người gánh một cái tội danh thiên đại như vậy, trong lòng cũng không chịu được!”

Không đợi Phúc Khang An nói, Lưu Dong cười ngựa qua, cười nói: “Hòa Thân lão đệ, thật không ngờ đến!”

Hòa Thân sững sốt, trong lòng thâm nghĩ: “Hay là thật là để cho Ngung !” Quay đầu vừa thấy Lưu Dong đang cười ha hả nhìn Phúc Khang An, vì thế khó hiểu hỏi: “An ca, vừa rồi lời của Dong ca có ý tứ gì? – Các huynh cũng đừng lấy huynh đệ ta trêu đùa !”

-

Phúc Khang An ha ha cười, nhỏ giọng nói : “Hòa Thân lão đệ, thật ra các khoản của hộ bộ từ hai ngày trước cũng đã điều tra rõ!”

Hòa Thân trong lòng cả kinh: “Từ hai ngày trước đã điều tra rõ, vậy thì tại sao triều đình không có một chút tin tức? Chẳng lẽ Càn Long còn đang tính toán thiệt hơn với ta?”

Phúc Khang An vừa thấy bộ dáng Hòa Thân không biết tại sao, liền cười ngựa nhích lại gần Hòa Thân, trịnh trọng nói: “Thật không dám dấu diếm, sau khi điều tra rõ các khoản chín người chúng ta cùng vào cung gặp Hoàng Thượng, cuối cùng từ Tả đô Ngự Sử Tiền Phong và Gia thân vương liền hợp tấu lên Hoàng Thượng! – Hòa Thân lão đệ, ngươi đoán thế nào?”

Hòa Thân cười nói: “Ta nói Phúc đại soái của ta, huynh cũng đừng treo miếng ăn của huynh đệ, có cái gì nói thì huynh nói đi! Dù có tội thiên đại, Hòa Thân ta cũng có thể đảm đương được!”

Phúc Khang An nói : “Mấy chục sổ sách của Hộ bộ kia cao thủ tính đi tính lại, tính đến ba ngày, cuối cùng cho ra kết quả: quốc khố Đại Thanh trên thực tế đã sớm không có bạc, vài năm này chi và thu các mặt của triều đình chênh nhau một ngàn vạn lượng bạc!”

A! Hòa Thân tuy rằng biết những người này tính không ra cái kết quả, nhưng cũng tuyệt đối không ngờ tới lại ra kết quả như vậy, vì thế nhìn Phúc Khang An và Lưu Dong, cười nói: “Đây là có chuyện gì?”

“Chuyện gì?” Lưu Dong kinh ngạc nói, “Đây là nói toàn bộ triều đình còn thiếu Hòa đại nhân ngài một ngàn vạn lượng bạc!”

Sao? Bây giờ ta lại thành chủ nợ!

Tuy rằng giật mình, nhưng Hòa Thân trong phút chốc liền hiểu được, đây là duyên cớ chính mình giỏi về làm giả sổ sách! Trong lòng sau một trận đắc ý, nhất thời liền bình tĩnh xuống, cười nói: “Vậy Hoàng Thượng nói như thế nào?”

Lưu Dong nói : “Hoàng Thượng đầu tiên là không tin, sau đó lại tự mình triệu kiến nhưng người tham gia kiểm tra sổ sách của hộ bộ, sau khi hỏi tỉ mỉ liền bắt đầu chất vấn Tiền Phong Tiền đại nhân !”

“Úc!” Hòa Thân tuy rằng không có ở đó, nhưng hẳn hoàn toàn có thể tưởng tượng được cái không khí khó chịu kia, đường đường là một Đại Thanh đế quốc, lại thiếu của Hòa Thân ta một ngàn vạn lượng bạc, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chỉ sợ Càn Long không còn mặt mũi nào xưng là “Thiên cổ nhất đế” !

Còn cái tên Tiền Phong kia, lúc trước luôn miệng nói ta giấu bạc quốc khố, hiện tại lại tự mồm mình nói ra triều đình bây giờ còn thiếu bạc của Hòa Thân ta, đó là cái tình trạng như thế nào chứ!

Ai, cái này gọi là sự thật thắng hùng biện , ai để cho Tiền Phong hấn không có việc đi tìm việc chứ, Càn Long hung hăng phê bình tiểu tử một trận, đó cũng là trừng phạt người đứng tội !

Tưởng tượng đến chính mình tự nhiên thành chủ nợ của Càn Long, Hòa Thân lập tức bắt đầu lằng lằng lên!

Hừ! Ta xem bọn cầu quan của Mãn Thanh các người ai không phục, ngoan ngoãn khúm núm nịnh bợ với ta thì thôi, nếu dám quan cách ở trước mặt ta, ta sẽ cho các người nôn ra hết tiền ăn của ta, uống của ta; Còn lão tiểu tử Càn Long người nếu không phục, lão tử ta ngày mai phải đi Tử Cấm thành tìm người tính sổ!

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOoO—

173. Chương 173: Cầu Nhan Giận Dữ

Là nói, muốn là muốn, nhưng là ý muốn mà thôi, Hòa Thân bây giờ có thể đến Tử Cấm thành đi tìm Càn Long hoàng đế tính sổ.

Chờ xa giá của bọn hấn đi vào Phong Đài đại doanh, đã là giờ Tỵ canh ba. Phong Đài đại doanh đề đốc Đa Luân từ vài ngày trước đã nhận được thánh chỉ, hôm nay Gia thân vương cùng với vài vị quân cơ đại thần thay thiên tử đến Phong Đài đại doanh ủy lạo quân đội. Nói là ủy lạo quân đội, kỳ thật chính là duyệt binh, xem xét một chút bố phòng chung quanh kinh sư, nhìn xem quân uy quân kỷ, động viên một chút sĩ khí của ba quân tướng sĩ, đồng thời cũng tỏ một chút quan tâm của triều đình.

Đa Luân này chính là một tên hổ tướng, trước kia đi theo Nhạc Chung Kỳ liên tục chiến đấu ở các chiến trường các tỉnh tây nam, sau lại cùng Phó Hằng xuất binh Thanh Hải , một thân hiển hách chiến công; Hơn nữa hấn lại là cháu ruột của Hằng thân vương, đó cũng là thiên hoàng quý trụ chính tông, sau lại từng làm nhất đẳng thị vệ của cung Càn Thanh , hiện tại lại được Càn Long nhậm mệnh làm Phong Đài đề đốc, cũng có thể gọi là một nhân vật hết sức quan trọng với triều đình!

Đa Luân tuy rằng là một tên võ tướng , nhưng trình độ tinh tú mà nói không thua gì Tạo Nghệ ngày xưa ở trên chiến trường tung hoành ngang dọc. Hấn nhận được thánh chỉ vừa thấy danh sách đến ủy lạo quân đội, ngoài Gia thân vương ra, còn có Hòa Thân , Phúc Khang An , Lưu Dung và Vương Kiệt bốn vị quân cơ đại thần . Đây thoát nhìn như hung thần ác sát nhưng trên thực tế tướng quân là người thận trọng liêm lập tức hiểu được, – Đây là Hoàng Thượng cố ý ở trong thần dân thiên hạ lộ ra thánh ý, Hoàng Thượng tuy rằng còn đang độ tuổi xuân, nhưng một ngày nào đó phải cười hạc đi Tây Thiên, xem ra tương lai chủng quần thiên hạ Đại Thanh này chính là nằm người này!

Đa Luân không dám qua loa, Phong Đài đại doanh tổng cộng thống soái tám vạn đại quân triều đình, vì nghênh đón “Duyệt binh” lần này, hấn lựa chọn trong tám vạn binh mã này, cuối cùng hợp thành một đội ngũ ba nghìn người, sau đó bắt đầu hết ngày dài lại đêm thâu thao luyện.

Hôm nay trời còn chưa sáng. ba nghìn binh mã này dùng qua điểm tâm, Đa Luân và vài vị phó tướng, tham tướng kéo đội ngũ đến đồng giáo quân trường, dựa theo bố trí trước đó diễn luyện một phen, cuối cùng mọi người nhất trí cho rằng đội ngũ này có thể ở trước mặt Gia thân vương và vài vị quân cơ đại thần thể hiện, lúc này mới nghỉ ngơi thu binh quay về doanh trại.

Chờ Hòa Thân bọn họ tới phần đất bên ngoài đại doanh, ba nghìn thiết kỵ của Đa Luân đã sớm ở trận địa sẵn sàng đón quân địch. Chỉ thấy đám quân tinh nhuệ lưng hùm vai gấu, nhìn qua tất cả đều là dũng sĩ tráng kiện lực lớn vô cùng, huấn luyện có tổ chức. Ba nghìn quân mã phân làm ba đội vuông. Đứng dưới mặt trời nóng như thiêu đốt, cho dù mỗi người giống như nướng trong hỏa lò, nhưng lại đều đứng sừng sững không chút sụt mẻ.

Trên thao trường, cao nhất là long kì chín mươi lăm mặt chỉ có nghênh đón Hoàng Thượng mới có thể dùng, còn có cờ xí các màu phân loại tứ phương. Hòa Thân bọn họ vừa đến, chỉ thấy cửa đại doanh một quân trường toàn thân mặc giáp trụ, tinh thần chấn hưng cầm trong tay hoàng kì đón gió vừa vậy, cửu tôn bên

cạnh được xưng là hồng y “Vô địch Đại tướng quân” một trận đại pháo nổ vang, nhất thời rung động mặt đất.

Hòa Thân trong lòng run lên: “Được! Xem ra Phong Đài đại doanh này thật đúng là danh bất hư truyền , không hổ là các dũng sĩ phòng vệ trọng địa kinh sư!”

Sau khi pháo mừng vang lên, Phong Đài đại doanh đề đốc Đa Luân uy phong lẫm lẫm nghiêm trang đi lên trước, đi đến trước mặt Ngung , một tay chào theo nghi thức quân đội, uy vũ nói: “Mời Vương gia thiên tuế kiểm duyệt!”

Mắt của Ngung vô cảm nhìn Đa Luân , sau đó hướng về phía dưới nói : “Bắt đầu đi!”

Đa Luân rõ ràng cảm giác thấy suy nghĩ của Ngung: Gia thân vương chê ta không làm đại lễ quân thần tam quỳ cửu khấu tham kiến Hoàng Thượng với hần! Nhưng đây là quy củ trong quân , đừng nói là một Vương gia, chính là Hoàng Thượng tự mình đến đây cũng làm theo như thế, Gia thân vương người mang binh nhiều năm, cũng có thể biết quy củ này, huống hồ lúc này căn bản không phải là lúc so đo chi tiết nhỏ này. Chỉ thấy Đa Luân xoay người hướng về phía đội ngũ ba nghìn quân sĩ đang đứng phía dưới mạnh mẽ quát một tiếng: “Thao luyện bắt đầu!”

“Hoàng đế vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế ! Vương gia thiên tuế. Thiên tuế, thiên thiên tuế!” Ba nghìn quân sĩ hô to một tiếng như tiếng sấm, trận thao diễn chờ mong đã lâu này chính thức bắt đầu rồi!

Hòa Thân ở trong xã hội hiện đại thấy qua trên TV vài lần quốc khánh đại duyệt binh, ở Nam Kinh cũng gặp qua Lương Kiện , Tạ Phi Kiếm và Đỗ Tử Kiệt bọn họ thao luyện quân đội, nhưng nói thật, hần với chuyện này thật sự là dốt đặc cán mai, chẳng qua cũng chỉ là nhìn xem náo nhiệt mà thôi. Hôm nay cũng theo thường lệ như thế. – chỉ thấy đội hình dưới đài đang không ngừng biến hóa, khi thì xếp thành chiều ngang, khi thì lại xếp thành chiều dọc. Còn chưa rõ là chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên lại biến thành hình tam giác; dưới bụi đất vàng cuộn cuộn, đao quang kiếm ảnh, đặng đặng sát khí, ngẫu nhiên có quân sĩ không chịu được nóng bức mà té xỉu, lập tức liền được đội ngũ ở bên ngoài đưa đi trị liệu.

Hòa Thân trong thời gian một bát trà liền cảm thấy được nhàm chán, cả người khô nóng vô cùng, hần mặc dù ở trong lòng rất là bội phục vị Phong Đài đề đốc Đa Luân này nghiêm khắc trị quân và nghiêm chỉnh của quân uy, nhưng dưới ánh mặt trời độc ác này, từng đợt bụi đất và hơi nóng đập vào mặt, thường thức diễn tập quân sự người ngã ngựa đổ này, Hòa Thân vẫn là không có nhã hứng nổi.

Lúc này Nhất Thanh không biết từ chỗ nào kiếm được một bát nước đá, nhẹ nhàng đi tới, thản nhiên cười, nói với hần: “Hòa đại ca , uống ngụm nước giải khát đi!”

Hòa Thân cảm động vô cùng, đón nhận uống một ngụm lại đưa cho Nhất Thanh , cười nói: “Vậy muội cũng uống mấy ngụm, xem mặt đầy mồ hôi!”

Nhất Thanh mặt đỏ lên, cầm bát lại đưa cho Hòa Thân nói : “Hòa đại ca, uống mau lên, tôi không khát, sáng sớm tôi đã uống rồi! – Đây là khăn mặt lạnh đã xấp nước, huynh lau mồ hôi đi!”

Hòa Thân vừa thấy Nhất Thanh nhất định không chịu uống, biết khuyên nỡ cũng là vô dụng, lấy khăn mặt lau mồ hôi trên đầu, quay đầu nhìn thấy Phúc Khang An bên cạnh đang tập trung tinh thần, giống như chính hần cũng đích thân tới hiện trường, vì thế bước qua, cầm bát trà đưa qua, cười nói: “Phúc đại soái , nào , uống miếng nước giải khát!”

Phúc Khang An tiếp nhận đến uống một ngụm, sau đó lại đưa bát cho Lưu Dong , quay đầu lại nói với Hòa Thân: “Sao? không có hứng thú với luyện binh?”

Hòa Thân nói : “Ta với thứ này thật là dốt đặc cán mai, không giống huynh và Gia thân vương, đều là xuất thân dẫn binh, ta nhưng chỉ là xem náo nhiệt thôi! – Còn đừng nói, ta với chuyện mang binh thật là dốt đặc cán mai, cũng có thể nhìn thấy, quân sĩ dưới tay Đa Luân này thật đúng là thật sự có tài!”

Phúc Khang An cười nói: “Nói thì nói như vậy, nhưng ta xem trên sân tập này quân sĩ tuy rằng dũng mãnh, đội hình biến hóa cũng nhanh chóng có trật tự, trên chiến trường cũng rất có sức chiến đấu, nhưng ta vẫn cảm thấy được quân đội hôm nay giống như tinh thần không đủ, toàn cho người ta cảm giác như khoa chân múa tay !”

Lưu Dong lúc này đã uống cạn sạch bát nước đá, tiện tay đưa bát không cho một tên tùy tùng bên cạnh, thấy hai người bọn họ nói chuyện náo nhiệt, cũng cười cười tiến lại gần, nhìn thấy bên cạnh không người, nhỏ giọng nói với Hòa Thân và Phúc Khang An : “Nhị vị, các người chẳng lẽ không chú ý Gia thân vương sao? – Các người xem, Vương gia sắc mặt càng ngày càng khó coi!”

Câu nói đầu tiên của Lưu Dong làm cho tất cả lực chú ý của Hòa Thân và Phúc Khang An đều hướng về Ngung , bọn họ quay đầu vừa thấy, quả nhiên, thấy trên mặt Ngung khó coi giống như kết một tầng sương , trông mắt trừng lên, râu ria cũng vểnh lên, sao mà giống như một con cẩu diên vậy, nếu không phải trước mặt nhiều người như vậy, hẳn là sẽ lập tức phát tác tính cẩu của hắn!

Hòa Thân trầm nghĩ: “Hay là Ngung tiểu tử này nhìn thấy quân sĩ trên thao trường này có hành động đại bất kính gì với hắn?”

Đúng lúc này, khi đang nói chuyện, đội ngũ theo cờ chỉ huy xuống vây thành một vòng tròn, và lấy cờ làm trung tâm nhanh chóng tổ hợp. Vòng trong rất giống song ngư trong trận đồ bát quái Thái Cực, bao quanh chuyển động; binh sĩ vòng ngoài tay cầm cung tiễn, bảo vệ vòng trong. Rất nhanh, lấy mất hai Thái Cực làm tâm, vòng trong biến thành hai đội ngũ hình vuông, vòng ngoài thì hội hợp vào phía trong, hợp thành một cái mới, đội ngũ hình vuông lớn hơn nữa. Tả hữu tiến lên, tung hoành biến hóa, liên biến thành bốn chữ to “Đại Thanh vô địch”!

Mọi người vừa định lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, không ngờ trận thao luyện này còn chưa chấm dứt, chỉ thấy mã đao trong tay Đa Luân vung lên, trên thao trường kia cấp tốc chạy qua chạy lại, bụi tung mù mịt, hoàng diễm tung trời, trong phút chốc lại hợp thành bốn chữ.

Mọi người ngẩng đầu nhìn xuống phía dưới, nhất thời càng thêm sợ hãi người, hóa ra trên thao trường những binh sĩ nháy mắt lại hợp thành – bốn chữ to “Tôi muốn ăn cơm”. Bốn chữ to này thật sự là làm cho bọn họ nằm mơ cũng không ngờ tới!

Đến bây giờ tất cả mọi người đều hiểu được. Đây là toàn thể quan binh của Phong Đài đại doanh đòi quân lương của bọn họ với triều đình! Hòa Thân nhất thời cũng hiểu được vừa rồi Phúc Khang An nói đội ngũ này toàn làm cho người ta có một ” cảm giác tinh thần không đủ ” có ý nghĩa gì. Cũng có chút hiểu được nguyên nhân Ngung vừa rồi khó coi như vậy, trong lòng khen thầm: “Đa Luân chơi được! Xem ra trò hay sắp bắt đầu rồi!”

Trong năm tháng như thế này, chuyện binh lính thông qua các loại phương thức đòi quân lương của triều đình là chuyện nhìn mãi quen mắt, nhưng thông qua phương thức độc đáo như vậy thật đúng là lần đầu tiên, Hòa Thân trong lòng cười nói: ” Sáng ý này thật sự là làm cho người ta cảm giác mới mẻ , xem ra Đa Luân này không riêng là tay giỏi mang binh đánh giặc , xem ra tiểu tử này còn có nghệ thuật tổng giám!”

“Đa Luân !” Ngung hét lớn một tiếng.

“Nô tài có!” Đa Luân vừa nghe Ngung gọi bèn tới trước mặt Ngung, “Ba” một tiếng chào theo nghi thức quân đội.

“Đa Luân , người đây là ý tứ gì, cũng dám làm trò trước mặt ba quân tướng sĩ trêu chọc bốn vương! Người đại bất kính với bốn vương như thế, phải trị tội gì!” Ngung nói

Hòa Thân trầm nghĩ: ” Ngung này nhìn qua mi thanh mục tú, không ngờ lại tính chó như vậy!”

Đa Luân ngẩng đầu thấy Ngung tức sùi bọt mép , không chút hoang mang đáp: “Bẩm báo Gia thân vương, vốn dĩ tám chữ này nô tài là muốn diễn luyện cho Hoàng Thượng xem, sáng sớm hôm nay nhận được thánh chỉ mới biết được Gia Vương gia thay thiên tử đến ủy lạo quân đội, nhất thời được tin, chưa kịp biến hóa đội hình, bốn chữ to ‘Tôi muốn ăn cơm’ sau thật sự là đại bất kính với Gia Vương gia, cũng làm mất hứng của Vương gia ngài! – Nô tài mong Gia Vương gia trị tội thật nặng!”

Lời nói này nghe ra đúng là khiêu khích với Ngung . – Bốn chữ “Ta muốn ăn cơm” kia vốn là cho Hoàng Thượng xem, tính tình của Gia thân vương cũng có thể lớn hơn Hoàng Thượng sao, đây là muốn nói cho Ngung , bốn chữ này là để diễn luyện trước mặt hoàng thượng, chẳng lẽ còn sợ một Vương gia người?

Hòa Thân vừa thấy cái mũi của Ngung tức đến muốn nổ ra, theo tính tình của hắn, nếu trong trường hợp khác gặp được sự tình này, khẳng định là muốn tiến lên ăn thua, nhưng đây là đại lễ duyệt binh của triều

đình, huống hồ hân cũng có ý muốn xem Gia thân vương thế nào, trong lòng đặc ý nghĩ thầm : “Hoàng Thượng bị tức thành như vậy, chính là mặt rồng giận dữ; Vương gia bị tức thành như vậy, xem ra cũng xứng với mặt cầu giận dữ ! – Ta thật muốn nhìn tiểu tử người hôm nay giải quyết như thế nào!”

Ngung vừa nghe Đa Luân đấu đá với hân, nhất thời bực tức vô cùng, nói năng lộn xộn hét lên: “Đa Luân , người... người... người lớn mặt!”

Đa Luân nói : “Vương gia bớt giận, xin thứ cho nô tài vô lễ! Bao nhiêu năm nay, nô tài toàn tâm toàn ý, trung thành và tận tâm ban sai cho triều đình, ngay cả chịu mệt nhọc, máu chảy đầu rơi, nô tài cũng không nửa câu oán hận; nhưng Phong Đài đại doanh là trọng địa quân sự phòng vệ an nguy của kinh sư, dưới chân thiên tử, trọng địa xã tắc, đó là không thể có một chút sai lầm ! Nếu kinh thành có biến, Hoàng Thượng có điều sai phái, để cho mấy vạn huynh đệ thủ hạ của nô tài lên núi đao, xuống biển lửa, nô tài cam đoan mắt bọn họ cũng không hề chớp, nhưng nếu làm cho bọn họ đói bụng... Nô tài thật không biết bọn họ còn làm thế nào cống hiến cho triều đình, làm thế nào ban sai cho Hoàng Thượng ! Vương gia ngài là quân cơ đại thần , lại kiêm quản bộ binh, lời nói của nô tài cũng mong Vương gia ngài suy nghĩ !”

Mấy câu đó của Đa Luân cũng là trách nhiệm của Ngung , biết hai tháng binh lính không lấy được quân lương có thể làm phản, huống chi thời gian dài như vậy? Nghĩ tới nghĩ lui, Ngung cũng đã nghĩ cách, nhưng trường hợp này không cho phép hân làm như vậy!

Ngung đang không biết làm thế nào, xoay người vừa thấy Hòa Thân đang vui vẻ ở một bên xem náo nhiệt, vì thế cau mày lại, nhất thời trong lòng còn có chú ý.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

174. Chương 174: Đại Sự Tuyệt Mật

Thân vương Ngung cười cười, nói với Đa Luân: “Không phải quân lương sao? Đã nhâm mệnh Hòa Thân Hòa đại nhân làm quân cơ đại thần , sau này vẫn là Đại Thanh hoàng đế ngự trước tài chính đại thần, hơn nữa chủ quản hộ bộ và công bộ, người ở đây rất cuộc thiếu bao nhiêu bạc, không ngại bây giờ nói với Hòa đại nhân!” Nói xong cười với Hòa Thân.

Đa Luân vừa thấy quan to nhất phẩm tuổi còn trẻ trước mắt chính là đại danh鼎鼎 lấy Hòa Thân Hòa đại nhân, nhất thời cao hứng mặt đầy hồng quang, đi lên cao giọng nói: “Hạ quan Đa Luân tham kiến Hòa Trung Đường !”

Lời của Ngung vừa ra khỏi miệng, Hòa Thân đã ở trong lòng mắng mủ: “Thật là con mẹ người không phải đồ vật này nọ! Mấy ngày hôm trước lão tử Càn Long một phen mời lão tử đến Kim Loan điện khiến cho hộ bộ thượng thư Đồng Cáo tìm ta đòi tiền, hiện tại tiểu tử người lại muốn lấy ta làm lá chắn, việc tốt trong thiên hạ này sao lại để hai người các người chiếm hết!”

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Đa Luân trước mắt mình cũng phải đẩy đi, vì thế ha hả cười, nói: “Ai ya, đề đốc đại nhân sao lại khách khí như thế! – chúng ta đều là cống hiến cho triều đình, thay Hoàng Thượng ban sai, sau này có chuyện gì, chúng ta đều còn phải cật vào Gia thân vương !”

Ngung vừa nghe đây không phải phải là nói vớ vẩn sao, trong lòng rung động: “Rõ ràng ta hôm nay mấy củ khoai lang phổng tay đều ném cho Hòa Thân người được rồi!” Vì thế hướng về phía Đa Luân cười nói: “Hôm nay sau khi ủy lạo quân đội xong, người thông báo cho Tây Sơn duệ kiện doanh đề đốc Quảng Anh, Mật Vân trú quân thống lĩnh Tô Nhĩ Cáp , Mã Lăng đại doanh tổng binh Nghĩa Luật Kha Nhĩ , sau đó bốn người các người cùng đi bái kiến Hòa đại nhân, xem xem Hòa đại nhân giải quyết quân lương các người như thế nào!”

Ngung vào năm Càn Long bốn mươi sáu liền vào làm ở quân cơ, không chỉ có thân vương và quân cơ đại thần , bây giờ còn kiêm quản bộ binh, lời nói ra chính là mệnh lệnh! Đa Luân vừa nghe thấy liền biết cũng

không thể phát cáu với tiểu vương gia này, vì thế nghiêm mặt, lớn tiếng nói : “Tuân Vương gia quân lệnh!”

Đa Luân vừa rồi vừa thấy Hòa Trung Đường tuổi còn trẻ này cũng không khó có thể tiếp xúc như trong tưởng tượng của hắn, mới ra lời hòa ái dễ gần, tuy rằng hai người không có nói tới chính sự, nhưng trong lòng hắn tự nhiên cảm thấy thân cận với Hòa Thân, hiện tại vừa nghe Ngung nói, sau này chuyện ăn uống của các huynh dưới tay mình phải toàn bộ trông cậy vào Hòa đại nhân này!” Vì thế cười nói với Hòa Thân: “Hai ngày nữa mấy người chúng ta sẽ đi bái kiến Hòa đại nhân! Đến lúc đó mong rằng Hòa Trung Đường chiếu cố nhiều hơn !”

Hòa Thân vốn chán ghét Ngung bố trí như vậy, cộng thêm một vạn cái không muốn. Nhưng nghĩ lại, trong phút chốc liền một trận mừng như điên! – Đây là một cơ hội tốt làm lung lạc lòng người !

Ở trong năm Ung Chính, Mã Lăng đại doanh, Phong Đài đại doanh và Mật Vân đại doanh được gọi là tam đại Ngự lâm quân, đó là ba lực lượng chính yếu phòng vệ kinh sư , chẳng những trang bị đầy đủ quân lương, mã bộ quân nguyên bộ, lại được trang bị súng đạn tiên tiến nhất thời bấy giờ. Hiện giờ tới năm Càn Long , triều đình tuy rằng trang bị thêm Tây Sơn duệ kiện doanh là hỏa khí doanh, cũng bổ sung đến bên trong lực lượng phòng vệ kinh sư, nhưng địa vị Mã Lăng đại doanh vẫn đang vô cùng trọng yếu. Nó chẳng những thuộc về hoàng lăng thanh đông lăng, lại là phối hợp tác chiến ba chỗ yếu địa căn bản là Bắc Kinh, Nhiệt Hà và Phụng Thiên!

Hiện giờ trọng địa phòng ngự mấu chốt nhất của triều đình là đề đốc và tổng binh, sau này cơm ăn áo mặc đều phải dựa vào chính mình, đó không phải là cơ hội trời ban sao! Một khi những người này lung lạc dưới trướng của mình, sau này mạng nhỏ của Càn Long hoàng đế coi như nằm trong lòng bàn tay mình, sau này mình còn sợ cái gì chứ?

Khi đã suy nghĩ cẩn thận điểm này, Hòa Thân không còn vẻ tức giận và uể oải vừa rồi, cười nói với Ngung : “Tuân Vương gia quân lệnh! – Hòa Thân đi xuống liền lập tức nghĩ cách giải quyết vấn đề quân lương của mấy vị quân môn!”

Thao luyện xong, kế tiếp chính là muốn khao thưởng ba quân , Ngung sai người mang đến ngự rượu và thịt bò dê thưởng cho toàn thể quan binh Phong Đài đại doanh. Đám binh lính này đã nửa năm không ngửi thấy mùi rượu thịt. Cho nên vừa nhận được mệnh lệnh “Tức khắc hưởng dụng”, mà bắt đầu hò hét nhau ăn uống!

Ngung hiện tại nào có tâm tư cùng đám binh lính ăn uống, vì thế chỉ giờ chén rượu tượng trưng một chút rồi mang đội quay trở về. Bởi vì Ngung , Phúc Khang An , Lưu Dong và Vương Kiệt còn muốn vào cung chúc chỉ. Cho nên đến Vĩnh Định môn Hòa Thân liền chia tay với bọn họ. – Lúc này Phúc Khang An cũng biết Hòa Thân hiện tại đang tức giận với Hoàng Thượng, cho nên cũng không khuyên hắn cùng vào cung chúc chỉ, chỉ cùng với Lưu Dong hẹn hắn qua vài ngày sẽ đến phủ đệ gặp hắn, đến lúc đó các huynh đệ sẽ ôn chuyện nhiều hơn, sau đó xoay người lên ngựa, nghênh ngang mà đi.

Hòa Thân và Nhất Thanh vừa đến cửa phủ thì thấy Tạ Phi Kiếm và Lương Kiện hai người ở cửa chờ hắn, vì thế liền biết khẳng định là có chuyện gì xảy ra.

”Đại nhân. Đồ Tử Kiệt chờ đại nhân đã lâu, nói là có chuyện quan trọng.

” Muốn tự mình tới gặp đại nhân!” Lương Kiện tiến lên tiếp nhận dây cương của Hòa Thân nói.

“Hắn đến đây?” Hòa Thân sững sốt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì, còn phải Đồ Tử Kiệt tự mình đến bẩm báo, vừa nghĩ, vừa cùng bọn họ đi vào.

Đồ Tử Kiệt ở ngoài thư phòng Hòa Thân chờ, vừa thấy Hòa Thân đi vào đại viện, vội vàng chạy đến trước mặt Hòa Thân, bùm một tiếng liền quỳ rạp xuống đất, nghẹn ngào nói: “Hòa đại nhân mấy tháng nay vẫn tốt , tại hạ Đồ Tử Kiệt thỉnh an đại nhân!” Nói xong trên mặt đất dập đầu mấy cái.

Mấy tháng không gặp mặt, Hòa Thân lúc này vừa thấy bộ dáng trung thành và tận tâm của Đồ Tử Kiệt với mình, trong lòng nóng lên, vội vàng nén lại ánh mắt cảm động, tiến lên nâng Đồ Tử Kiệt đứng lên, có chút cảm động nói: ” Huynh đệ tốt, mau đứng lên... mau đứng lên! Người xem, ta không phải vẫn tốt sao! – Đi, chúng ta vào nhà nói chuyện đi!”

Từ khi Đỗ Tử Kiệt phụng mệnh dẫn dắt người của “Thính phong phòng” rời khỏi Nam Kinh, tất cả mọi người cũng không gặp mặt, chờ Đỗ Tử Kiệt diện kiến Hòa Thân xong, Lương Kiện và Tạ Phi Kiếm hai người ôm lấy Đỗ Tử Kiệt hoan hô một trận, ngấm lại mưa gió ngày xưa ở Nam Kinh, trong nháy mắt bắt đầu nghẹn ngào nước mắt!

Sau khi tâm sự tình cảm huynh đệ xong, Hòa Thân thấy thời gian đã tới giữa trưa, vì thế phân phó gia nhân chuẩn bị rượu và thức ăn, để hân cùng với mấy người thủ hạ đồng hội đồng thuyền với mình uống vài chén.

Ba người vừa thấy Hòa đại nhân của bọn họ trọng tình trọng nghĩa như thế, căn bản không đối đãi với bọn họ như người dưới, mỗi tiếng nói cử động đều coi bọn họ như huynh đệ, không khỏi cảm động nước mắt lưng tròng.

Khi nói chuyện rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong, vì thanh tĩnh, buổi tiệc liền bố trí ở trong gian thư phòng của Hòa Thân, Nhất Thanh cũng được mọi người lần nữa mời ngồi xuống. Hòa Thân vốn là người hiện đại không câu nệ tiểu tiết, trong đầu lại không có tôn ti quy củ, tuy rằng bị xã hội Mãn Thanh này đầu độc nhiều năm như vậy, nhưng vừa có thời cơ thích hợp, vẻ hào sảng, bản tính tùy ý liền hiển lộ ra.

Vốn là lãnh đạo tuyệt đối của cấp trên dưới, hiện giờ ngồi trên bàn rượu bắt đầu xưng huynh gọi đệ, vừa mới bắt đầu Lương Kiện bọn họ còn có một chút câu thúc, nhưng vừa thấy Hòa Thân bưng lên bát rượu thật sự biểu hiện không lớn không nhỏ với bọn họ, vì thế sau khi rượu quá ba tuần đồ ăn quá năm vị liền mở tửu lượng uống hết mình.

-

Trong khoảng thời gian này, Đỗ Tử Kiệt mấy lần định hội báo cho Hòa Thân tình báo trọng yếu của “Thính phong phòng” bọn họ thăm dò được, nhưng đều bị Hòa Thân ngăn lại, Hòa Thân cười nói: “Bây giờ là thời gian các huynh đệ chúng ta ăn uống, tuyệt đối không thể để cho những chuyện phiền lòng làm mất hứng, hiện tại chúng ta uống rượu vui vẻ thoải mái, chờ mấy huynh đệ chúng ta ăn no uống say, sau đó mới có công phu đi xử lý mấy việc nhỏ lông gà vỏ tỏi này, mọi người nói đúng không?”

Lời này vừa nói ra, mấy người cảm động rối tinh rối mù, từ khi bọn họ xuất đạo tới nay, cũng đi theo một số người có uy tín danh dự trên giang hồ, với cấp dưới tốt, thì có khối người, nhưng giống Hòa Thân coi vàng bạc như cặn bã, tình cảm anh em kết nghĩa còn nặng hơn núi Thái Sơn, thì bọn họ cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp qua, vì thế mấy người ở trong tâm đều âm thầm thề: sau này vô luận lên núi đao hay là xuống biển lửa, đều khăng khăng một mực trung thành với Hòa đại nhân, Hòa đại ca!

Sau khi ăn uống no đủ, gia nhân tiến vào dọn dẹp, lại dâng trà, Hòa Thân mới hỏi nói: “Đỗ Tử Kiệt, lần này các người rốt cuộc có được tin tức gì, còn phải làm phiền vị phó trưởng phòng tự mình đến?”

“Đại nhân!” Đỗ Tử Kiệt vội vàng từ trên ghế đứng lên, đi đến trước mặt Hòa Thân nói, “Căn cứ tin tức của Nam Kinh, Lương Giang Tổng đốc Doãn Kế Thiện đã rời khỏi Nam Kinh, theo tình báo tin cậy, hân lần này bề ngoài là vào kinh báo cáo công tác, nhưng thực tế là Bát gia của kinh thành, Nghi thân vương Ngung Tuyên mời hân vào kinh!”

Tin tức này với Hòa Thân mà nói có chút ngạc nhiên, hiện tại Càn Long bệnh tình nguy kịch, Thập ngũ gia Gia thân vương Ngung với ngôi vị hoàng đế là tình thế bất buộc; Bát gia Nghi thân vương Ngung Tuyên và Thập thất gia Ngung Lân cũng ham muốn đã lâu với long ý kia, cuối cùng lộc rơi vào tay ai, còn phải xem bốn sự của bọn họ! Hiện tại Doãn Kế Thiện vào kinh, không thể nghi ngờ cũng là nhằm vào chuyện hoàng tử đoạt đích.

Hơn nữa triều đình với thái độ của mình còn đang nghi ngờ ám muội, triều cục hiện tại không chỉ có dùng một câu “Rắc rối phức tạp” là có thể hình dung ra, triều đình đủ loại quan lại đều đang ngắc đầu quan vọng, – Liên quan đến tiền đồ hoạn lộ, tánh mạng thân gia, có thể nào không làm cho bọn họ giật gân!

Đỗ Tử Kiệt nói tiếp: “– Vấn đề mấu chốt không phải là chuyện Doãn Kế Thiện vào kinh, mà là chuyến đi của hân đây nguy hiểm, có người ở trên đường muốn tánh mạng của hân!”

Hòa Thân chấn động: Trong triều Đại Thanh này, ngoài mình ra ai còn có lá gan lớn như vậy, – Đây chính là một chuyện đại sự tuyệt mật!

175. Chương 175: Mộng Lớn Xuân Thu

Giang Tổng đốc là tai mắt của Mãn Thanh hoàng đế thiết lập tại Giang Nam, Doãn Kế Thiện qua bao nhiêu năm đều được Càn Long tín nhiệm; năm trước con gái hắn lại gả cho con trai thứ tám của Càn Long là Nghi thân vương Ngung Tuyền, đó chính là hoàng thân quốc thích chính tông, hiện giờ dám có người muốn giết hại hắn, đây thật đúng là ngoài ý liệu của Hòa Thân!

Đỗ Tử Kiệt nói : “– Doãn Kế Thiện sau khi đến Trực Lệ muốn đi Dịch Châu bái yết thái lăng của Ung Chính hoàng đế, sau đó từ Dịch Châu đi đường thủy, cuối cùng tới Châu, sau đó ở Châu do Trực Lệ Tổng đốc Nhạc Chung Kỳ phái binh hộ tống vào kinh! Căn cứ tình hình của chúng ta nắm được , những người đó rất có thể ở ngay Thủy thành vùng Hán thổ xuống tay, hiện tại ngoài Thủy thành đã tụ tập một bộ phận người không rõ thân phận, qua vài ngày khẳng định còn có thể tăng nhiều hơn!”

Hòa Thân hỏi: “Vậy các ngươi có tìm hiểu được, rốt cuộc là ai muốn hạ sát Doãn Kế Thiện ?”

Đỗ Tử Kiệt nói : “Bởi vì chuyện này vô cùng cơ mật, người của chúng ta đã nghĩ cách tìm hiểu thêm một bước, căn cứ dấu hiệu trước mắt cho thấy, những người mai phục tại ngoài Thủy thành này có liên quan với Gia thân vương! – Nhưng chuyện này còn phải xác nhận thêm một bước!”

Tuy rằng Đỗ Tử Kiệt không tập trung mục tiêu cuối cùng ở Gia thân vương , nhưng Hòa Thân nhận định việc này chính là Ngung gây nên! Hiện tại chiến tranh của Ngung Tuyền và Ngung tranh đoạt đế vị đã khai hỏa, lúc này Doãn Kế Thiện vào kinh, rõ ràng là muốn trợ giúp cho Ngung Tuyền, nếu lúc này có khả năng đánh đổ cha vợ Doãn Kế Thiện của Ngung Tuyền này , người được lợi lớn nhất chính là Ngung .

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Hòa Thân liền biết chính mình nên làm như thế nào. Hiện giờ tình thế rất rõ ràng, sau lưng Ngung là Càn Long , hơn nữa bây giờ còn đang muốn kéo Hòa Thân xuống nước, nếu lần này Ngung thật sự có khả năng xử lý Doãn Kế Thiện , như vậy Ngung không thể nghi ngờ gì sẽ là người nổi nghiệp, thì những ngày tốt đẹp của Hòa Thân ta cũng hết!

Tuy rằng Hòa Thân không thể kết luận lão Bát Ngung Tuyền mà trong lịch sử không thấy có tên này sau khi làm Hoàng Thượng, có thể hạ độc thủ với Hòa Thân hắn hay không, nhưng với Ngung thì chỉ có Hòa Thân hắn là khắc tinh! Hòa Thân té ngã, Gia Khánh ăn no, Hòa Thân vừa đến Mãn Thanh liền luôn luôn nhắc nhở chính mình, ngàn vạn lần không thể đi con đường của Hòa Thân xưa trong lịch sử. Hiện giờ mắt thấy Gia Khánh sẽ thực hiện quý kế, chính mình làm sao có thể ngồi yên mà xem?

Mấy ngày hôm trước có được tin tức kia, lúc này cũng bồi hồi trong tâm trí của Hòa Thân – Đó chính là Ngung đã từ Tứ Xuyên bí mật triệu hồi một nhánh quân đội chính quy cho hắn. Xem ra chấp hành nhiệm vụ tuyệt mật lần này khẳng định cũng là nhánh quân đội chính quy này!

Lúc này trong đầu Hòa Thân đã nổi lên một kế hoạch lớn, đó chính là lần này nếu có thể thành công cứu Doãn Kế Thiện , lại có thể đem lực lượng của song phương giúp Ngung tranh đoạt đế vị cũng liền duy trì cân bằng; cũng chỉ có như vậy, Hòa Thân ta mới có thể đục nước béo cò, cuối cùng đạt tới hiệu quả thắng vì đánh bất ngờ!

“Tạ Phi Kiếm , Thôi Minh suất lĩnh năm trăm quân tinh nhuệ trên ‘Hòa thanh đảo’ kia bây giờ đi đến chỗ nào?” Hòa Thân hỏi.

“Bẩm báo đại nhân , buổi sáng hôm nay vừa mới có tin, Thôi Minh bọn họ hiện tại đã qua Bảo Định phủ, phỏng chừng còn phải năm ngày mới có thể tới Bắc Kinh!” Tạ Phi Kiếm đáp.

“Người lập tức nghĩ cách cho người thông báo Thôi Minh , bảo hắn không cần vào kinh, để cho bọn họ sau khi qua Bảo Định phủ liền đặt chân ở Cao Bi điểm của Thủy Dĩ Đông, hành động như thế nào, chờ mệnh lệnh của ta!” Hòa Thân quyết đoán ra lệnh nói.

“Vâng!” Tạ Phi Kiếm trả lời một tiếng , lập tức đi ra ngoài bố trí .

Hòa Thân xoay người nhìn Đỗ Tử Kiệt nói : “Người lập tức sử dụng tất cả lực lượng, tranh thủ trước bữa cơm chiều ngày mai tìm hiểu thời gian chuẩn xác Doãn Kế Thiện tới thái lăng Dịch Châu, sau đó tự mình trở về báo cáo cho ta! – Người bây giờ đi đi!”

Đỗ Tử Kiệt sau khi đi rồi. Hòa Thân nói với Lương Kiện : ” Bắt đầu từ bây giờ, người mang vài huynh đệ có khả năng canh giữ ở cửa đại môn, ngoài người của chúng ta ra. Mấy ngày nay bất luận kẻ nào ta cũng không gặp! – Người nói với bọn họ là ta bị bệnh, cần tĩnh dưỡng!”

“Dạ !” Lương Kiện quay đầu cũng đi ra ngoài.

Hiện tại trong phòng liền còn lại là Nhất Thanh thanh thuần vô cùng này, hiện tại có lẽ chính là trước thời khắc khai hỏa chiến đấu, đó là thời gian vàng ngọc cần thả lỏng nhất, nhìn người con gái bên cạnh nhẹ nhàng lả lướt, bằng thanh ngọc nhuận, chỉ nghĩ thấy một mùi thơm ngát, cũng là từ trên người Nhất Thanh tỏa ra, làm người ta túy hồn tột cổt. Hòa Thân nhất thời cảm thấy trong lòng phờ phờ , vừa định nhân lúc nhàn hạ này phát triển tình cảm với Nhất Thanh. Nhưng lời còn chưa kịp nói ra, chợt nghe ngoài cửa có người cười nói: “Sao, Hòa đại nhân chẳng lẽ ngay cả cổ nhân cũng không gặp?”

Hòa Thân chấn động, quay đầu vừa thấy, hóa ra là Bạch Liên giáo giáo chủ Bạch Thụy đã đi tới trong phòng, ở phía sau hắn còn đi theo hai người, một người eo tròn lưng dày, mặt vuông vắn, mày liễu mắt tình, tuy rằng khăn áo cũ kỹ, nhưng vừa thấy liền biết là người cực lợi hại, Tên còn lại là một tiểu hài tử bộ dáng thư đồng, đi theo phía sau Bạch Thụy một tác cũng không rời, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng cũng là một người thân thủ bất phàm.

Hòa Thân vừa nghe lời nói của Bạch Thụy liền biết tiểu tử này lại bắt đầu không thành thật, trước kia ở Nam Kinh khi bị mình nhốt thì luôn mồm nên đi theo làm tùy tùng cho mình, phục tùng mệnh lệnh, đó chính là quan hệ tuyệt đối thượng hạ cấp, không ngờ bây giờ vừa mới thấy mặt liền mở mồm thành cổ nhân.

Hòa Thân nhìn Bạch Thụy mặt đầy hồng quang , cười lạnh nói: “Bạch giáo chủ thật sự là đến vô ảnh đi vô tung , may mắn chúng ta từng có gặp mặt một lần, bằng không dọa ta sinh bệnh tim mất thôi!”

Bạch Thụy tuy rằng không biết “Bệnh tim ” là cái gì, nhưng hắn cũng biết lời này của Hòa Thân là cố ý địa châm chọc hắn, nhất thời sắc mặt đỏ lên, vì thế ha ha cười, chấp tay thi lễ nói : “Bạch Thụy diện kiến Hòa đại nhân!”

“Không dám... Không dám! Bạch giáo chủ hiện tại thống lĩnh Bạch Liên giáo, đó chính là nắm đại quyền, nói như thế nào cũng là đứng đầu một giáo, dưới tay ít nhất cũng có mấy chục vạn huynh đệ, đại lễ này của ngài, Hòa Thân ta không dám nhận, mời ngồi – mời ngồi! Nhất Thanh , dâng trà !” Hòa Thân cười ha hả nhìn Bạch Thụy nói .

-

Bạch Thụy cũng không khách khí, đặt mông an vị trên ghế, chân bắt chéo chữ ngũ, bưng trà lên liền uống, nghiêm nhiên cùng Hòa Thân một tư thế cùng ngồi cùng ăn. Hòa Thân lúc này cũng không có tâm tình so đo với hắn, đi đến bên cạnh Bạch Thụy hỏi: “Không biết Bạch giáo chủ đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo!”

Bạch Thụy nói : “Hòa đại nhân, căn cứ tình báo của chúng ta, hiện tại Càn Long bệnh tình đã nguy kịch, Gia thân vương Ngung và Nghi thân vương Ngung Tuyên vì tranh đoạt để vị đều đang lôi kéo thế lực của bọn họ, huynh đệ hai người sớm muộn gì lại là một cảnh cốt nhục tương tàn! – Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, cho nên Bạch Liên giáo chúng ta muốn thừa dịp này khởi sự, một tay lật đổ triều đình Mãn Thanh; đến lúc đó Bạch Liên giáo chúng ta trở về phía nam, Trường Giang này lấy phía bắc chính là thiên hạ của Hòa đại nhân!”

Hòa Thân vừa nghe này Bạch Thụy lại bắt đầu lừa dối hắn, nhất thời trong lòng sinh ra cảm giác chán ghét, trong lòng nghĩ: “Việc trước chưa quên, bây giờ ta mới hiểu được, Bạch Liên giáo các người không có cái

gì tốt, nói ngược lại, đến lúc đó một khi đại cáo thành công, tiểu tử ngươi việc đầu tiên chính là giết Hòa Thân ta!”

Bạch Thụy thấy Hòa Thân không có phản ứng, liền bắt đầu ăn nói linh tinh: “Hòa đại nhân, cơ hội không đến lần thứ hai, hiện giờ Mãn Thanh vận số đã hết, vật đổi sao dời đã là phát triển của đại cục, chỉ cần Hòa đại nhân hưởng ứng, thiên hạ anh hùng nhất định sẽ sống chết cùng Mãn Thanh!”

Hòa Thân hiện tại im lặng chủ yếu chính là muốn nghe xem Bạch Thụy tính toán cụ thể ra sao, nghe đến đó, ha hả cười nói: “Hòa Thân ta hô hào cũng không như đại kỳ của Bạch Liên giáo các ngươi vung lên! – Hôm nay đến đây, muốn cho Hòa Thân ta cống hiến cho quý giáo như thế nào?”

Bạch Thụy vừa thấy Hòa Thân vẻ mặt kích động, còn tưởng rằng Hòa Thân rung động bởi hành động vĩ đại của hắn, vì thế đi thẳng vào vấn đề nói: “Chúng ta thông qua thương thảo cẩn thận, quyết định một lần là xong, tập hợp toàn bộ lực lượng chiếm lấy Bắc Kinh trước, sau đó chiêu cáo thiên hạ thay đổi triều đại!”

“Tốt... Tốt! Cứ như vậy chẳng phải là mọi người đều vỗ tay vui mừng!” Hòa Thân cười nói.

“Hòa đại nhân, ta lần này đến chính là muốn Hòa đại nhân ra tay tương trợ!” Bạch Thụy bị kích động nói, “Hòa đại nhân hiện tại đã là quân cơ đại thần, hơn nữa vẫn đang là Mãn Thanh tài chính đại thần, chưởng quản triều đình hộ bộ! Theo tình báo của chúng ta, hiện tại phòng vệ kinh sư Phong Đài đại doanh, Tây Sơn duệ kiện doanh và Mật Văn đại doanh đã hơn nửa năm không lĩnh được quân lương, buổi sáng hôm nay ngài đi theo Gia thân vương đến Phong Đài uỷ lạo quân đội, Ngung ở trước mặt đã giao tất cả quân nhu của ba đại doanh cho đại nhân ngài, cho nên Hòa đại nhân chỉ cần nhấc tay là có thể làm thành đại sự!”

Hòa Thân trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra thật đúng là không có chuyện gì mà Bạch Liên giáo này không biết chuyện!”

Bạch Thụy nói tiếp: “Chỉ cần Hòa đại nhân trước khi chúng ta làm đại sự vẫn mượn có khát nợ quân lương của mấy đại doanh này, đến lúc đó binh lính với triều đình oán khí tận trời, ảnh hưởng sức chiến đấu tạm thời không nói, đến lúc đó nói không chừng còn có thể phản chiến tại chỗ!” Bạch Thụy nói đến chỗ kích động thiếu chút nữa hoa chân múa tay vui sướng!

Hòa Thân đến bây giờ đã hiểu được ý đồ đích thực của Bạch Thụy hôm nay tìm đến mình, đó chính là trước để cho mình chặt đứt quân lương của mấy đại doanh, đến lúc đó Bạch Liên giáo bọn họ xuất kỳ bất ý, đánh một trận thắng định Càn Khôn, – Đây thật đúng là si tâm vọng tưởng!

“Xem ra Bạch Liên giáo giáo chủ này thật là ngộ nhân!” Hòa Thân nghĩ đến, “Trước kia Bạch Thụy này coi như người bình thường, không ngờ vừa mới làm giáo chủ mấy ngày nay, đã bắt đầu làm mộng hoàng đế!” Vì thế trong lòng càng thêm chán ghét, đã muốn hắt một chậu nước lạnh cho kẻ không biết trời cao đất dày này.

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

176. Chương 176: Một Dao Sau Lưng

Bạch Thụy đang lúc phấn khởi cực độ, căn bản là không có chú ý tới vẻ mặt thay đổi của Hòa Thân, vẫn là suy nghĩ kì quặc nói với Hòa Thân: “Hòa đại nhân, nếu ngài nếu không có gì dị nghị, ta xem chúng ta cứ định như vậy đi!”

Hòa Thân trong lòng bốc hỏa lên, trong lòng mắng: “Tiểu tử ngươi thật là không biết tốt xấu, quả thực chính là một kẻ điên siêu cấp!” Vì thế cười lạnh nói: “Ta xem Bạch Liên giáo chủ nghĩ quá đẹp! – Nếu Hòa Thân ta không phối hợp với ngươi thì sao?”

Bạch Thụy nhất thời sửng sốt, phút chốc lại cười ha ha lên, hần đứng dậy đi đến trước mặt Hòa Thân, nói làm cho người ta sồn tóc gáy: “Một khi đã như vậy, phối hợp hay không phối hợp không phải do Hòa đại nhân ngài!”

Hòa Thân vừa thấy Bạch Thụy sắc mặt âm trầm, sợ tới mức hồn phi phách tán, thân mình liền thối lui phía sau vài bước, thất thanh hô: “Bạch Thụy, ngươi muốn làm gì...”

Thân hình Bạch Thụy đột nhiên nhoáng lên một cái, động tác mau lẹ như tia chớp, không đợi Hòa Thân đứng vững trên mặt đất, hần đã đi tới gần, giơ tay ra một chưởng, túm lấy trước ngực Hòa Thân.

Nhất Thanh lúc này đứng ở bên cạnh Hòa Thân, vừa thấy Bạch Thụy muốn hạ độc thủ, kiểm chưa ra khỏi vỏ cũng đã chặn trước người Hòa Thân.

Bạch Thụy vừa thấy cô nương này động tác nhanh như vậy, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán, nhưng hần đường đường là một Bạch Liên giáo chủ, há có thể coi trọng một con nhóc, mắt thấy Nhất Thanh sau khi bảo vệ Hòa Thân bảo kiểm dĩ nhiên đã ra khỏi vỏ, một đạo bạch quang mang theo hàn khí thẳng đến cổ họng của mình mà đến!

Bạch Thụy một không trốn hai không tránh, thân mình nghiêng về phía trước, trở tay làm trảo, dùng bàn tay cứng nhắc bắt lấy bảo kiếm vô cùng sắc bén của Nhất Thanh.

Hòa Thân tuy rằng không hiểu võ công chút nào, nhưng tiểu thuyết võ hiệp hần cũng xem nhiều, hần biết nếu Bạch Thụy dám dùng tay không đoạt kiếm sắc, thì tay hần khẳng định là có tuyệt thế thần công. Một khi hần đoạt được bảo kiếm của Nhất Thanh, hậu quả kia quả thực là không thể lường được, vì thế trong lúc bối rối đã nghĩ tới Henry Patel đưa cho hần khẩu súng lục bắn liền sáu phát, vì thế giơ tay lấy từ trong thắt lưng ra.

Bạch Thụy tuy rằng dám tay không đoạt kiếm sắc, nhưng hần cũng biết lợi hại của hỏa khí Tây Dương, vừa thấy Hòa Thân muốn ở sau lưng nổ súng, vì thế thân mình lui về phía sau tránh thoát bảo kiếm của Nhất Thanh. Sau đó bay lên một cước đá bay khẩu súng lục trong tay Hòa Thân. Lúc này Lương Kiện đã suất lĩnh một đám người đứng ở cửa, những người này đều là cao thủ bắn súng, vừa thấy Hòa Thân gặp nạn liền giơ súng nhắm bắn.

Nhưng thật không ngờ chính là Bạch Thụy kia động tác còn nhanh hơn bọn hần, không đợi những người này bóp cò súng, chỉ thấy Bạch Thụy từ trong ngực lấy ra một quân cờ giơ tay ném qua. Lại nhìn những người ở cửa, tất cả đám người bao gồm cả Lương Kiện đều bị quân cờ bắn trúng, từng người ngã nhào vào trong viện.

Hòa Thân vừa thấy tất cả đám người này đã xong rồi, vừa định đi tìm xem khẩu súng lục bị Bạch Thụy đá bay kia đang ở chỗ nào, lúc này chỉ thấy Nhất Thanh giống như điên cuồng, thân mình bay lên trời, bảo kiếm trong tay theo thân thể của nàng chuyển động cấp tốc, trong nháy mắt biến thành từng đạo ánh sáng, sau đó lấy thể thái sơn áp đỉnh hung tợn bổ xuống Bạch Thụy!

Bạch Thụy cũng thật không ngờ Nhất Thanh lại dùng cá chết lưới rách trong Bạch Liên giáo, vì thế lui lại mấy bước, giơ tay từ trong ngực lấy ra một cây sáo nhỏ, tiến lên đánh nhau với Nhất Thanh.

Hòa Thân vừa thấy sắc mặt Bạch Thụy liền biết người này đã động sát khí, vì thế hét lớn một tiếng với Bạch Thụy: “Bạch Thụy, ngươi hạ thủ lưu tình đừng làm hại nàng, tất cả chuyện ngươi nói Hòa Thân ta đều đồng ý ngươi!” Nhưng lời nói đã muộn, lúc này chỉ thấy Nhất Thanh một kiếm đâm tới. Bạch Thụy thân hình nhoáng lên một cái đã chuyển tới phía sau Nhất Thanh, không đợi Nhất Thanh phản ứng lại, Bạch Thụy giơ tay ra một chưởng. Chợt nghe thấy “Bụp” một tiếng, một chưởng này nặng nề mà đánh vào phía sau lưng Nhất Thanh.

Hòa Thân trong lòng đau xót, chỉ thấy Nhất Thanh bảo kiếm rơi xuống đất, thân mình lao đảo về phía trước vài bước, “Phù” một tiếng liền phun ra máu tươi, sau đó ngã phịch xuống đất!

Hòa Thân một trận mê muội trước mắt, chửi ầm lên: “Bạch Thụy, ngươi là loài cầm thú. ta với ngươi bất cộng đái thiên, ta... ta... ta liều mạng với ngươi!” Trong lúc đang nói thuận tay cầm lấy ấm trà, bát trà trên bàn ném về phía đầu của Bạch Thụy!

Bạch Thụy xử lý xong Nhất Thanh , liền bỏ cây sáo nhỏ vào trong ngực, sau đó cười ha hả nhìn Hòa Thân , chờ Hòa Thân ném tất cả những thứ trên bàn xong rồi, Bạch Thụy châm chọc nói : “Hòa đại nhân, ngài còn có đồ vật gì nữa thì cứ ném lại đây! Hôm nay Bạch Thụy ta cũng xem xem thân thủ của Hòa đại nhân ngài !” Nói xong ra vẻ mèo đùa chuột nhìn Hòa Thân .

Hòa Thân mắt thấy Nhất Thanh máu tươi dưới thân càng lúc càng nhiều, trong lòng vô cùng sốt ruột, vừa thấy trên bàn đã không cái gì để cho hắn ném, thuận tay cầm chiếc ghế ném qua, đồng thời hét lớn: “Người đâu ... Người đâu! Các người đều chết ở chỗ nào rồi?”

Bạch Thụy lắc mình tránh thoát cái ghế của Hòa Thân ném tới, cười nói: ”Kêu à, người lại kêu à.

Xem xem hiện giờ ai tới cứu người!” Nói xong giơ chưởng đánh về phía Hòa Thân

Hòa Thân nhắm mắt vào, trong lòng nghĩ: “Xong rồi, hôm nay thì xong rồi, mạng nhỏ này của ta coi như là xong!”

Nhưng Hòa Thân còn có một chút không cam lòng, trợn mắt vừa nhìn, chỉ thấy Bạch Thụy thân mình lung lay một chút, sau đó ánh mắt cũng từ từ dừng lại. Hòa Thân kinh hãi, không biết Bạch Thụy này lại sử dụng thần công gì với hắn, vừa định mắng to Bạch Thụy lấy oán trả ơn, nhưng không đợi hắn mở miệng, chỉ thấy trước ngực Bạch Thụy lộ ra một mũi đao, khoe miệng cũng chảy ra từng giọt máu tươi!

Hòa Thân kinh hãi, ngẩng đầu nhìn về phía sau Bạch Thụy , chỉ thấy đoản đao trong tay người vừa rồi cùng đi với Bạch Thụy tới liền cắm sau tim Bạch Thụy ; Không đợi Hòa Thân phản ứng lại, chỉ thấy tiểu hài tử bên cạnh người kia từ sau lưng rút ra bảo kiếm, đâm một kiếm vào phía sau tim của Bạch Thụy !

-

Một lát liền hiểu rõ, đây là thủ hạ của Bạch Thụy phản bội!

Hai người kia đá thi thể Bạch Thụy , thu lại binh khí của mỗi người, đi đến trước mặt Hòa Thân xoay người quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Tại hạ Lưu Cẩn , Tiểu Minh tham kiến Hòa đại nhân! – Bạch Thụy sau khi giết giáo chủ của chúng ta, lại bốn phía tàn sát trong giáo, giết hại người khác, không để ý các huynh đệ chết sống, một lòng nghĩ mình làm hoàng đế; Giờ hắn lại muốn giết hại Hòa đại nhân, chúng ta mượn cơ hội này diệt trừ hắn, thứ nhất là báo thù rửa hận cho các huynh đệ trong giáo, thứ hai là chúng ta đã sớm nghe Hòa đại nhân là một vị quan tốt một lòng vì dân chúng!”

Nếu là bình thường, Hòa Thân nhất định sẽ vô cùng cảm khái , nhưng bây giờ thì khác, trên mặt đất Nhất Thanh còn đang nằm không biết sống hay chết, cho nên Hòa Thân căn bản là không để ý đến hai người bọn họ, tiến lên ôm Nhất Thanh vào trong lòng!

Lúc này toàn bộ Hòa phủ đều bị kinh động, Lương Kiện và những người bảo vệ Hòa Thân nhân cũng đứng trên mặt đất; Tạ Phi Kiếm cũng từ bên ngoài làm xong việc trở về, mọi người kêu loạn lên vây Hòa Thân vào giữa, người thì chạy ra tìm lang trung cho Nhất Thanh , người thì giúp Hòa Thân nâng Nhất Thanh đặt lên trên giường! – Nhìn sắc mặt Nhất Thanh tái nhợt, hơi thở mỏng manh, thân thể giống như hòn than, nếu cứu chậm, xem ra không thể sống được!

“Nhanh đi tìm lang trung, các người đi mau lên!” Hòa Thân hò hét những người đứng chung quanh.

Tuy rằng sớm đã có người đi ra ngoài, nhưng lúc này ai dám đứng yên một chỗ, vì thế Lương Kiện lại phái vài người đi, quay đầu lại đối với đám người đang gấp đến độ thổ hỗn hển: “Các người đều đi ra ngoài, không có phân phó của Hòa đại nhân không ai được vào!”

Lập thị kia ở phía sau cũng bị kinh động, lúc này được hai tiểu nha đầu dìu đỡ cũng mặt không còn chút máu đi tới trong viện, chưa vào nhà liền thấy mọi người kêu loạn đi ra ngoài, bởi vì không biết chuyện gì xảy ra, cũng không biết đứa con rốt cuộc thế nào, hơn nữa cũng đã có tuổi, trong lòng quặn lên, khí huyết bốc lên, lập tức liền hôn mê bất tỉnh!

Vì thế những người vừa đi ra khỏi cửa thấy thế liền đi lên vài người, nhanh gọn đưa vị lão thái thái thêm phiền thêm loạn này đến trong phòng tìm lang trung điều trị.

Hòa Thân vừa thấy thầy thuốc còn chưa đến, vừa định hét to vài tiếng, lúc này Lưu Cẩn vẫn còn quỳ gối bên cạnh nói với Hòa Thân: “Hòa đại nhân, Nhất Thanh cô nương bị trúng ‘Bạch phong nhiếp hồn chưởng’

của Bạch Thụy , tìm lang trung cũng không có tác dụng!”

Lúc này Tiểu Minh tiến lên nói : “Hòa đại nhân, chỗ tôi có Bạch Thụy đan dược, chuyên trị ‘Bạch phong nhiếp hồn chưởng’!” Nói xong theo trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ đưa cho Hòa Thân .

Bây giờ đã tới lúc có bệnh thì phải tứ phương, Hòa Thân vừa thấy tiểu tử này coi như thành thật, huống hồ theo kinh nghiệm của hắn, bị nội thương nặng như thế, phòng chừng danh y của thành Bắc Kinh có tới cũng vô ích, vì thế cứ dựa theo cách dùng của tên tiểu tử nói, lấy đan dược trong bình sứ nhỏ cho Nhất Thanh uống.

Ước chừng qua một canh giờ, Nhất Thanh lại từ từ mở mắt. Khi nàng liếc mắt một cái nhìn thấy Hòa Thân túc trực bên giường của nàng lo lắng chờ đợi nàng tỉnh lại, trong lòng nhất thời kích động vô cùng, còn chưa cử động mở miệng nói chuyện cũng đã lệ rơi chan hòa!

Tên Lưu Cẩm của Bạch Liên giáo trên người tuy rằng không có đan dược chữa trị “Bạch phong nhiếp hồn chưởng”, nhưng với chuyện trị thương này cũng là vô cùng tinh thông, cho nên bây giờ tất cả đại sự đều để sang một bên, hai người kia trở thành thầy thuốc săn sóc đặc biệt của Nhất Thanh. Dựa vào quan sát và phán đoán của Hòa Thân, nếu hai người kia có thể trong thời khắc nguy hiểm giết chết giáo chủ của bọn họ cứu chính mình, một chốc lại có thể nghe lệnh mình, vì thế tạm thời giao Nhất Thanh cho hai người kia chăm sóc, để cho Lương Kiện và Tạ Phi Kiếm ở một bên cẩn thận một chút, hắn còn phải về phía sau thăm nom Lạp thị vừa rồi bị sợ chết ngất.

Hòa Thân vừa đi vào phòng của mẫu thân ở sau viện, trong lòng vừa suy nghĩ: “Chẳng lẽ ta chính là mọi người thường xuyên nói ‘Có vợ quên mẹ’ !”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

177. Chương 177: Làm Giáo Chủ

Ngày hôm sau Hòa Thân nhận được báo cáo của Đỗ Tử Kiệt , Doãn Kế Thiện vào ngày mừng một tháng chín sẽ bái yết thái lăng, buổi chiều cùng ngày khởi hành, buổi tối tới Thủy thành, ngày hôm sau sẽ đuổi tới Châu. Hòa Thân bấm ngón tay tính toán, hôm nay cũng đã là mười tám tháng tám, cách mừng một tháng chín còn mười hai ngày, nếu không tranh thủ thời gian, hoặc là trên đường xảy ra điều gì ngoài ý muốn, rất có khả năng mừng một tháng chín không đến được Thủy thành, – Vậy có thể làm hỏng đại sự!

Lúc này Nhất Thanh đã được Lưu Cẩm và Tiểu Minh điều trị cẩn thận đã dần dần bình phục, có khí sắc như lúc ban đầu, có đôi khi được người khác dìu còn có thể đi được hai bước, – xem ra thân thể nàng hoàn toàn hồi phục đó chính là vấn đề thời gian.

Bởi vì Lưu Cẩm và Tiểu Minh ở trong thời điểm mấu chốt cứu mạng của mình , sau lại chủ động dâng lên đan dược cứu Nhất Thanh , cho nên Hòa Thân cho dù đối Bạch Liên giáo hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng với hai người kia vẫn là vô cùng cảm kích.

Nhưng cảm kích vẫn là cảm kích, đối với người Bạch Liên giáo thay đổi thất thường, nhiều lần nói không giữ lời mà nói, Hòa Thân vẫn là có chút lo lắng, vì thế điều kiện tiên quyết bảo đảm Nhất Thanh qua vài ngày sẽ khôi phục trở lại, Hòa Thân gọi Lưu Cẩm và Tiểu Minh vào phòng mình, chuẩn bị phái bọn họ đi xa, để tránh sau này lại sinh sự từ việc không đâu.

Nào biết cái tên Lưu Cẩm vừa mới vào phòng liền thề thốt với Hòa Thân: “Hòa đại nhân, Bạch Thụy trong giáo phái của ta làm điều ngang ngược, đã làm nhiều người tức giận, bây giờ huynh đệ trong giáo hận không thể ăn thịt , uống máu, lột da, bẻ xương của hắn, lần này hai người chúng ta may mắn giết được loài cầm thú này, huynh đệ trong giáo khẳng định sẽ vui mừng khôn xiết!”

Hòa Thân khó hiểu hỏi han: “Bạch Thụy tàn bạo bất nhân như thế, lúc trước vì sao có thể giết Vương Thông Nhi mà lên làm giáo chủ?”

Lần này Lưu Cẩn còn không có mở miệng, tên tiểu hài tử Tiểu Minh giành trước một bước nói : ” Bạch Thụy mới vừa trở về Bạch Liên giáo liền âm thầm liên lạc với các Đường chủ, nói chính hắn đã ở Nam Kinh được Hòa đại nhân ngài hứa hẹn: ngày sau cam đoan cung ứng lương thảo cho Bạch Liên giáo chúng ta. – Chỉ cần hắn có thể lên làm giáo chủ, lập tức suất lĩnh huynh đệ trong giáo đi theo Hòa đại nhân ngài cùng nhau phản Thanh!”

Hòa Thân vừa nghe lời này quả thực chính là người lớn nói, xem ra trong Bạch Liên giáo này tiểu hài nhi cũng trưởng thành sớm !

Lưu Cẩn nói : ” Mấy vị Đường chủ trong giáo nhìn thấy Hòa đại nhân vài lần đối nghịch cùng triều đình. Càn Long cũng vài lần muốn diệt trừ Hòa đại nhân; Đang là lúc trong giáo cực thiếu lương thảo, cho nên mọi người liền tin hắn. Nhưng sau khi Bạch Thụy lên làm giáo chủ lại còn ghê tởm hơn so với Vương Thông Nhi, chẳng những ruồng bỏ lời hứa lúc trước, còn đại khai sát giới trong giáo, tàn sát tùy ý, sát hại dị kỷ, làm cho ai ai đều cảm thấy bất an, cho nên hôm nay chúng ta có cơ hội giết hắn, đúng là mục đích chung!”

Không đợi Hòa Thân nói xen vào, chợt nghe Tiểu Minh nói : “Bây giờ trong giáo như rắn mất đầu, mọi người sớm đã có tâm để cho Hòa đại nhân chường quản Bạch Liên giáo chúng ta, cho nên nếu Hòa đại nhân đồng ý xuất nhậm làm giáo chủ chúng ta, đó nhất định là mục đích chung, lòng người mừng vui!”

“Cái gì?” Hòa Thân trong lòng chấn động, để cho ta làm Giáo chủ Bạch Liên giáo , đây không phải là nói giỡn chứ? Nghĩ đến trước kia Bạch Thụy và lão nhân Lữ Trọng kia, Hòa Thân đến bây giờ trong lòng còn rứt rứt! Bây giờ một già một trẻ này không biết lại cho mình uống thuốc mê, vì thế còn chưa mở miệng đã cảnh giác lên.

Lưu Cẩn cũng có thể nhìn thấy Hòa Thân trong lòng không muốn, vì thế tiến lên một bước nói : “Hòa đại nhân không cần phải gấp gáp tỏ thái độ. Bây giờ chỉ cần Hòa đại nhân cho chúng ta một lịch trình, trở về chúng ta cũng dễ ăn nói với các huynh đệ trong giáo!”

“Trở về nói lại lời của ta?” Hòa Thân trầm nghĩ, “Chẳng lẽ lần này lúc hai người đi theo Bạch Thụy đi vào cũng đã tâm tồn sát khí?” Hòa Thân suy nghĩ lại, như vậy cũng tốt, vô luận các người muốn lợi dụng Hòa Thân ta như thế nào , ta bây giờ khảo nghiệm trước các người một phen, nếu các người ngoan ngoãn làm ngơ với lời ta nói, về sau cũng đừng lấy ta làm viên đạn bọc đường cho các người; nếu các người ngoan ngoãn nghe ta nói, vậy ta cứ dùng trước, tối thiểu trước mắt không thể gây chuyện thị phi cho ta. Về phần làm hay không cái chức Giáo chủ Bạch Liên giáo , thì chỉ có trời biết!

Nghĩ đến đây, Hòa Thân cười nói: “Một khi đã như vậy ta cũng sẽ không khách khí. Bây giờ các người về truyền đạt mấy câu, hy vọng sau khi các người trở về thương lượng với nhau!”

Lưu Cẩn và Tiểu Minh vội vàng chân sau quỳ xuống đất, chắp tay về phía Hòa Thân, đầy thành khẩn nói: “Thỉnh Hòa đại nhân huấn thị!”

“Thứ nhất, sau này phải chân thành đoàn kết, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng. Không được huynh đệ tương tàn, tranh quyền đoạt lợi như trước!” Hòa Thân vừa chậm rãi bước đi thông thả vừa cân nhắc từng câu từng chữ nói: “Thứ hai. Sau này vô luận ai làm Giáo chủ Bạch Liên giáo hoặc là phải thực hiện hành động trọng đại gì, đều phải – đều phải... xem xem giáo chủ này hoặc là những việc làm của hắn có lợi với phát triển lực ngưng tụ của Bạch Liên giáo hay không. Nếu không có lợi với tăng cường thực lực chính thể của Bạch Liên giáo, thì có lợi với nâng cao mức sống của các huynh đệ trong giáo hay không!”

Hòa Thân không cần nghĩ ngợi liền sử dụng suy luận phán đoán nổi tiếng nhất của Đặng đại nhân ở đây.

Đồ đệ của Bạch Liên giáo cả ngày chỉ biết chém giết nghe qua điều này , liền nghĩ, Hòa đại nhân tuy rằng tuổi trẻ, nhưng những lời vừa rồi thật đúng là lời lẽ chí lý ! Chuyện cũ rõ ràng ở trước mắt, trước kia luôn đi theo sau giáo chủ dùng cảm tiến tới, căn bản là không có gì thị phi đúng sai, thành bại được mất, nếu có thể sớm một chút nghe được “Ba cái có lợi ” của Hòa đại nhân này, hơn nữa dùng nó để kiểm nghiệm tất cả hành động trong giáo, thì đâu phải đến nông nổi thế thâm lưu lạc cho tới ngày hôm nay?

Hòa Thân vừa thấy hai người kia bị lý luận của hắn làm cho mê muội, trong lòng cười thầm nói : “Vừa rồi ta nói, đó chính là đại não vĩ đại nhất của nhân loại căn cứ vào thành bại được mất của nhân loại trăm ngàn năm qua cho ra phán đoán suy luận kinh điển vĩ đại nhất, nếu ngay cả các người cũng nói không phục, thì sao được?” Vì thế cười cười nói : “Tốt lắm, các người trở về cứ theo lời ta nói mà làm! – Ngoài ra ta còn có một chuyện phải làm phiền hai người các người!”

Lưu Cẩn và tiểu hài tử vừa định đứng lên cáo lui, vừa nghe Hòa đại nhân còn có phân phó, vì thế cúi đầu , cao giọng nói: “Tuân theo Hòa đại nhân phân phó!”

Hòa Thân nói : “Ta gần đây phải có một hành động tuyệt mật ở Châu, nhưng trước mắt người của ta không đủ, các người sau khi trở về, nếu trong giáo nguyên ý cống hiến cho Hòa Thân ta, vậy thay ta triệu tập hai ba trăm người vào ngày mùng một tháng chín đúng giờ tới Trụ Lệ Thủy, đến lúc đó hai người các người chỉ cần có một người dẫn đầu là được! – Về phần làm cái gì, đến lúc đó ta đích thân tới chỉ huy, thì sẽ bố trí !”

Lưu Cẩn nói : “Thỉnh Hòa đại nhân yên tâm, mấy chục vạn huynh đệ Bạch Liên giáo cam nguyện chịu Hòa đại nhân khu sử, sau khi chúng ta trở về nhất định sẽ chọn lựa ra ba trăm cao thủ đứng đầu, toàn bộ mang theo súng, nhất định dựa theo phân phó của Hòa đại nhân đúng giờ tới Thủy, đến lúc đó tôi và Tiểu Minh mang đội, sẽ chủ động liên hệ với đại nhân!”

“Được, chúng ta sẽ gặp nhau tại Thủy!” Hòa Thân nói .

“Nếu Hòa đại nhân không có gì phân phó nữa, chúng tôi trở về chuẩn bị!” Lưu Cẩn nói .

-

“Từ từ!” Hòa Thân xoay người nói với Lương Kiện bên cạnh, “Cấp cho huynh đệ trong giáo một chút tiền đi!”

Trong lúc nói chuyện Lương Kiện cầm một cái gói to một trăm lượng vàng đi đến, Hòa Thân tiếp nhận đến giao cho Lưu Cẩn nói : “Cầm lấy, trở về mua cho các huynh đệ tham gia hành động lần này hai bộ quần áo!”

Lưu Cẩn và Tiểu Minh chưa từng gặp qua người hào phóng như vậy, sững sốt chừng ba phút mới hiểu được, bọn họ tiến lên tiếp nhận vàng trong tay Hòa Thân, sau đó dập đầu nói : “Hòa đại nhân thông cảm với các huynh đệ như thế, thật sự làm cho tại hạ cảm động đến rơi nước mắt, sau này Bạch Liên giáo chúng ta...”

Hòa Thân không đợi bọn họ nói xong liền xua tay ngăn lại, trong lòng nghĩ các người cũng không cần khách khí như thế, vì thế nói : “Đi đường cẩn thận, các người bây giờ lập tức lên đường đi!”

Lưu Cẩn và Tiểu Minh vừa ra khỏi cửa, Tạ Phi Kiếm liền tiến lên nói với Hòa Thân : “Đại nhân, chúng ta không phải ở vùng Hán Thổ Cương phía nam Thủy thành ứng cứu Doãn Kế Thiện sao, sao ngài còn bảo bọn họ đi Châu hành động?”

Lương Kiện cũng nói: “Đại nhân, hay là ngài đã thay đổi chủ ý?”

Hòa Thân ha hả cười nói: “Chúng ta đều là người một nhà, ta nói thật cho người biết! – Ta sở dĩ muốn cho Lưu Cẩn bọn họ lại phải ba trăm người đến, chủ yếu là lo lắng năm trăm người của chúng ta không đủ; các người nghĩ xem, nếu Gia thân vương từ Tứ Xuyên triệu hồi một nhánh quân đội, thì ít nhất cũng có năm trăm người , Thôi Minh mang đến cũng chỉ có năm trăm người , nếu chúng ta muốn không xảy ra sai sót gì, thì trên số lượng phải giữ ưu thế tuyệt đối, bằng không song phương một khi giao hỏa, bọn họ lại là quân chính quy có kinh nghiệm chiến sự của triều đình, làm không tốt chúng ta sẽ chịu thiệt ! Cho dù chúng ta có thể đánh thắng một trận, thì để cho ba trăm người Bạch Liên giáo này ở phía trước đấu một trận, với chúng ta cũng là có trăm lợi mà không một hại !”

Lương Kiện và Tạ Phi Kiếm nghe đến đó cũng không khỏi khâm phục. Chỉ nghe Hòa Thân nói tiếp: ”Bạch Liên giáo làm việc quỷ dị, nếu trước đó nói cho bọn họ chuẩn xác địa điểm, một khi có biến cố gì, có thể làm hỏng đại sự của chúng ta! – Các người chẳng lẽ đã quên, cái tên lão nhân Lữ Trọng Bạch Liên giáo ở trong Chiêm viên đột nhiên làm khó dễ, còn có lần này Bạch Thụy lấy oán trả ơn, đó đều là vết xe đổ, chúng ta không thể không phòng !

Hòa Thân vừa thấy đã giải đáp được thắc mắc của hai người bọn họ , lại hỏi: “Phi Kiếm , người đã liên hệ được với Thôi Minh chưa?”

Tạ Phi Kiếm bước lên trả lời: “Tôi đã báo cho Thôi Minh , bảo bọn họ phải trước ngày mừng một tháng chín đuổi tới Thủy, làm việc như thế nào, đến lúc đó chỉ chờ đại nhân ra lệnh một tiếng!”

Hòa Thân nói : “Tốt lắm, hôm nay các người phải đi chuẩn bị một chút, ngày mai ta vào cung gặp Càn Long , nói mấy ngày nay ta phải tới Hà Nam, Sơn Đông để trừ bị quân lương cho mấy đại doanh bên ngoài kinh thành , thuận tiện xem xét một chút kho bãi của các nơi! – Ta nghĩ Càn Long nhất định sẽ đồng ý!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

178. Chương 178: Ngung Diễm Nôn Nóng

Ngày thứ hai Hòa Thân liền vào cung tìm Càn Long xin phép, vốn một ngày đầu đã nghĩ xong lý do, nhưng đến ngoài cửa cung lại nghĩ ngợi một chút, mới cảm thấy được lý do mình muốn đi Sơn Đông, Hà Nam gom góp quân lương như vậy là quá miễn cưỡng, nhưng tạm thời lại không nghĩ ra được lý do khác, cũng đành miễn cưỡng đi vào.

Đưa ra lệnh bài không bao lâu, thái giám Cao Vân Tùng liền từ bên trong đi ra, nhìn thấy mặt Hòa Thân không chút thay đổi bèn nói: “Hòa đại nhân, Hoàng Thượng có chỉ, lão nhân gia bây giờ không gặp bất luận kẻ nào!”

Hòa Thân trong lòng cả kinh: “Chẳng lẽ Càn Long thật là bệnh nguy kịch!” Vì thế vội tiến lên vài bước, cười nói với lão thái giám này: “Không dấu giếm Cao công công, ta hôm nay quả thật là có chuyện quan trọng thỉnh chỉ Hoàng Thượng, làm phiền công công đi vào bẩm báo một tiếng!” Nói xong từ trong tay áo lấy ra một khối vàng nhét vào tay Cao Vân Tùng.

Cao Vân Tùng cũng không động thần sắc mà dứt vàng vào trong ngực, trong nháy mắt chính là một khuôn mặt tươi cười: “Hòa đại nhân thỉnh chờ một lát, ta đi một lát sẽ trở lại!” Nói xong liền chạy vào.

Hòa Thân nghĩ thầm, lần này may mắn mang đủ vàng bạc tài bảo, bằng không việc này thật đúng là khó làm, thời đại ngân phiếu này, toàn bộ tiền giấy không cần dùng, mọi người muốn chính là tiền mặt. Đang miên man suy nghĩ thấy Cao Vân Tùng liền từ bên trong chạy ra, đi đến gần Hòa Thân nhỏ giọng nói : “Hoàng Thượng nói, đại nhân có chuyện gì để cho lão nô đại tấu!”

Hòa Thân nghĩ thầm,rằng: “Xem ra Càn Long thật là bị bệnh, bằng không quân quốc đại sự như thế sao có thể để cho một lão công công đại tấu!” Vì thế nói ý đồ của mình cho Cao Vân Tùng, sau đó liền tính tâm chờ tin tức.

Không ngờ Cao Vân Tùng còn chưa đi ra, lại thấy đại học sĩ Vương Kiệt đi ra. Chỉ thấy Vương Kiệt đi đến ngoài cửa cung, lạnh như băng nói với Hòa Thân : “Hòa Thân tiếp chỉ! -: Hòa Thân làm khâm sai đại thần, ngay trong ngày đi các tỉnh Sơn Đông, Hà Nam gom góp quân lương, thuận tiện xem xét kho các nơi!”

Hòa Thân ngẩng đầu nhìn xem lão Kiệt này, trời nóng thế này còn mặc quan phục thật dày. Cho dù nóng đến nổi mồ hôi ướt đầm, nhưng vẫn là một bộ dáng bình thản chịu đựng gian khổ, vừa định đùa một chút với lão , ai ngờ lời chưa nói ra khỏi miệng, lão Vương Kiệt gơ tay liền đưa thánh chỉ cho hắn, miệng nói: “Hòa đại nhân mau khởi hành đi, đừng phụ ân của Hoàng Thượng! Lão phu gần đây trong phủ rất bận rộn, lúc Hòa đại nhân rời kinh, lão phu sẽ không thể đưa tiễn, mong Hòa đại nhân thứ lỗi!” Nói xong chấp tay về phía Hòa Thân, rồi xoay người lại đi vào cung.

Hòa Thân vừa trở về, trong lòng vừa nghĩ: “Càn Long thật sự nếu bệnh không dậy nổi, muốn tìm người thương lượng đại sự, chính là không tìm được ai, lại đi tìm một thầy đồ cổ hủ không rành thế sự này?”

Nghi thức khâm sai Hòa Thân vừa rời khỏi kinh thành, Gia thân vương Ngung một canh giờ phải về báo cáo một lần với hần hành tung của Hòa Thân. Như thế cũng tốt, đoàn xe của Khâm sai vừa chuyển động, lập tức có vài con khoái mã lui tới xuyên vào giữa, thật náo nhiệt!

Bây giờ Ngung cũng không dám sơ ý, căn cứ tình báo tin cậy nhất đến từ thái giám bên người Càn Long , bây giờ cha của hần đã bệnh không dậy nổi, mấy chục tên lang trung của Thái y viện cả ngày đều hầu hạ ở Dưỡng tâm điện, chuẩn bị bất cứ lúc nào có thể xử lý chuyện xảy ra; Dựa theo tình thế này phát triển, Hoàng Thượng kia lúc nào đều có thể quy thiên, cho dù Càn Long trước kia từng mấy lần ám chỉ với hần, các triều thần cũng phổ biến cho rằng tương lai hoàng đế chính là hần, nhưng hần vẫn lo lắng.

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn rất nhiều! Ai biết trên chiếu thư truyền ngôi của Cung Càn Thanh chính đại quang minh viết tên ai? Hơn nữa, nếu thật là hần, nhưng lão Bát và lão Thập thất đều đang gia tăng hoạt động. Còn có Lương Giang Tổng đốc Doãn Kế Thiện sắp quy thiên kia , ai biết bọn họ đến lúc đó sẽ như thế nào?

Trong lúc khẩn yếu, hần phải theo dõi sát sao Hòa Thân này, tuyệt đối không thể để cho tiểu tử này làm hỏng đại sự của mình. Mấy ngày đầu, Ngung mỗi ngày đều nhận được tin tức đi đi dừng dừng trên đường của khâm sai hành dinh , ngoài ra cũng không có gì tin tức gì làm cho hần đặc biệt chú ý. Vừa lúc hần cũng lợi dụng thời gian bảy tám ngày này hoạt động một phen ở các nơi.

Đợi đến ngày thứ chín, Ngung lại nhận được tin tức, nói là Hòa Thân khâm sai hành dinh sau khi dọc theo kênh đào đến Đức Châu phủ lại không đi nữa! – Ngung sau đó lược lại tin tức của mấy ngày này một lượt. Bỗng nhiên vỗ cái bàn hô: “Các người mấy ngày này luôn báo cáo cho ta nhất cử nhất động của khâm sai hành dinh, vậy Hòa Thân đâu? – Tám chín ngày này các người rốt cuộc có gặp Hòa Thân hay không?”

Tên tay chân thân tín của hần vừa thấy tiểu vương gia này đột nhiên giận dữ như vậy, sợ tới mức tay chân run run, run giọng nói: “Vương gia làm cho nô tài phải người theo dõi Hòa Thân , Hòa Thân là khâm sai, hần đương nhiên là cùng đi với khâm sai hành dinh...”

“Đồ bỏ đi!” Ngung nắm cổ áo tên kia mắng: “Các người đúng là thùng cơm!” Hần vừa định để cho những người này tìm xem tung tích của Hòa Thân, nhưng đã chín ngày rồi, Hòa Thân đã sớm không biết chạy đi đâu rồi, để cho đám thùng cơm này đi chỗ nào mà tìm?

-

Hơn nữa, thủ đoạn của Hòa Thân hần đã sớm lĩnh giáo rồi, nếu Hòa Thân muốn tránh hần hoặc là nghĩ cách đùa giỡn hần, Ngung hần căn bản không phải là đối thủ. Vì thế tâm tư của hần không thể không tạm thời rời khỏi người Hòa Thân, vì thế hét lớn một tiếng với tên thân tín đang sợ hãi đến mức tè ra quần: “Cút đi! Cút đi xa cho ta!”

Bình tĩnh một lát, Ngung gọi tên thái giám Đức Lâm gọi vào trước mặt, hỏi: “Thủy bên kia đã chuẩn bị xong chưa?”

Đức Lâm cười hì hì nói với Ngung : “Bố trí tốt lắm, cam đoan không có sai sót gì!” – Ba ngày sau, Vương gia yên tâm đợi tin lành đi!”

Năng lực làm việc của Đức Lâm, Ngung tạm thời rất yên tâm. Như vậy trước mắt chỉ có một chuyện quan trọng, hơn nữa ba ngày sau có thể có tin tức tốt, trước mắt sốt ruột cũng vô dụng, vì thế nghĩ lại bèn đi vào cung thăm thính một chút hư thật.

Tuyệt đối không ngờ tới chính là, liên tiếp ba ngày hần vào cung ba lượt, nhưng một lần cũng không gặp Hoàng Thượng. Hai lần trước thái giám Cao Văn Tùng còn có khuôn mặt tươi cười với hần, nhưng sang ngày thứ ba khuôn mặt cười kia cũng không có, mặc cho hần dụ dỗ như thế nào, cái tên công công kia vẫn là một bộ dáng giải quyết việc chung, ngay cả cái tên tiểu thái giám bị mua chuộc trước kia hiện giờ cũng không thấy đâu.

Hiện giờ toàn bộ cung Càn Thanh và Dưỡng tâm điện thật giống như một cái hầm sắt, căn bản là không lọt ra một chút tin tức! Ngung đã dự cảm sắp xảy ra đại sự, hần biết đám công công này, đừng nhìn bộ dáng bây giờ trung thành tận tụy, kỳ thật bọn này vừa thuận gió liền biểu diễn! – Bọn họ đã sớm ở trong cung

thành cáo già, bọn họ cũng biết sớm nhất tâm tư của Càn Long ! Nếu Càn Long thật sự lập ta là thái tử, như vậy đám công công này không có khả năng không biết!

Ngung ở trong lòng thầm nghĩ: “Bây giờ nhìn thái độ của bọn họ lạnh như băng với ta, hay là Hoàng a mã thật sự truyền đại vị cho đại ca khác? – Bằng không đám công công này không dám lãnh đạm với ta như thế! ”

Đây quả thực là càng nghĩ càng lo, từ trong cung đi ra, Ngung lo lắng, kết quả tương đối, không phải đi ra ngoài gặp bằng hữu mà chính là phụng chỉ ban sai chưa về, quả thực không làm cho Ngung buồn bực !

Đi tới đi lui, không ngờ hần lại đi đến Vương Kiệt quý phủ. Vương Kiệt này có thể nói là người hần kính trọng nhất, năm trước cùng với Chu Khuê ở nam thư phòng đã làm sư phụ của mấy A ca bọn họ, tuy rằng là quân thân, nhưng tình nghĩa sư trò vẫn rất đậm. Từ khi hần vào chỗ quân cơ, thời gian không đến nửa năm hần đã nghĩ cách làm cho hai sư phụ của hần một bước lên mây.

Chu Khuê từ Hồ Bắc bổ chính sử lên như điều gặp gió làm đến Lương Quảng Tổng đốc, mà Vương Kiệt cũng từ nửa năm trước ở Hàn Lâm Viện tứ phẩm tấn phong làm đại học sĩ, bây giờ lại vào chỗ quân cơ. Tuy rằng Chu Khuê nửa năm trước từng bị lão Thập nhất Ngung Tinh làm một chuyện hồ đồ thiên đại, nhưng từ tình cảm mà nói, Ngung đối với hai sư phụ này vẫn là vô cùng kính trọng!

Bây giờ đã tới quý phủ của sư phụ, nói gì thì nói cũng phải vào xem! Vốn là một tình cảm sư trò nồng đậm, không ngờ cũng vấp phải một cái đỉnh, lão nhân trông cửa đi lên đầu tiên là thỉnh an với hần, sau đó trả lời: ” Lão gia chúng tôi từ sáng sớm liền vào cung, cho đến bây giờ còn chưa trở về! Nếu Vương gia có chuyện gì, tiểu nhân có thể thay Vương gia truyền lời!”

“Cái gì? Vào cung? – Sao ta lại không biết?” Ngung nói

Lão nhân trông cửa kia không trả lời hần, nhưng Ngung nhìn ra ý tứ của lão nhân kia: “Sao, Hoàng Thượng truyền lão gia nhà ta vào cung còn phải thông báo với người à?”

Ngung từ quý phủ của Vương Kiệt đi ra càng nghĩ càng không đúng, vì thế bước mau trở về nhà. Nhưng hần vừa về đến vương phủ của hần, liền thấy Đức Lâm vẻ mặt khùng hoảng đón hần. Ngung đang tức giận, bèn mắng: “Mặt mũi ử ử như vậy làm gì? Mau cút ngay cho ta!” Nói xong hần liền vào thư phòng.

Đức Lâm vội vàng đi theo Ngung , nói xong liền khóc nức nở, “Vương gia, chuyện của chúng ta ở Thủy hồng rồi ! Chúng ta từ Tứ Xuyên điều đi một ngàn binh mã đã không trở về, toàn bộ... toàn bộ – đã bị tiêu diệt!”

Ngung vừa nghe lời này ngay cả khí lực đánh chữ Đức Lâm cũng không có, đặt mông ngồi xuống ghế, thì thào nói: “Người... Người không phải nói không có sơ sót gì sao!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

179. Chương 179: Lập Tức Ngừng Bắn

Hòa Thân từ mười ngày trước đã lợi dụng khâm sai hành dinh lặng lẽ chạy tới Thủy. Ngày hôm sau, cũng chính là sáng sớm mừng một tháng chín, Thôi Minh suất lĩnh năm trăm quân tinh nhuệ cũng tới rồi, Hòa Thân vừa thấy quân đội chính quy trang bị hoàn mỹ, huấn luyện có tổ chức trong lòng cũng rất hài lòng. Mọi người đầu tiên là một màn gặp mặt kích động lòng người, xúc động tâm can, sau đó cứ dựa theo tình báo của Đỗ Tử Kiệt cung cấp bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị!

Hòa Thân không ngờ chính là lần này Lưu Cẩn và Tiểu Minh Bạch Liên giáo lại nói được làm được, ba trăm cao thủ Bạch Liên giáo hai ngày trước đã đúng giờ đến chỗ hẹn, bây giờ đang chờ Hòa Thân ra lệnh một tiếng.

Khi đêm đến, tình báo chuẩn xác của Đỗ Tử Kiệt có một lần truyền đến, Lương Giang Tổng đốc Doãn Kế Thiện giữa trưa cũng đã rời khỏi Dịch Châu thái lãng, bây giờ đang đi về Thủy, đoàn xe của hắn vào buổi tối sẽ vào thành. Thủy tri huyện đã sớm chuẩn bị tốt việc nghênh đón vị đại quan biên giới quyền thế huân thiên này; Gia thân vương Ngung , Tham tướng phụ trách chỉ huy, hiện giờ cũng đã mai phục trước ở vùng Hán Thổ Cương phía nam Thủy thành. Bây giờ xem ra, khắp nơi đều đã làm tốt việc chuẩn bị, chỉ cần Doãn Kế Thiện vừa lộ diện, chiến đấu lập tức liền khai hỏa!

Hòa Thân từ khi rời khỏi kinh thành luôn luôn cảm thấy lực lượng tình báo của Đỗ Tử Kiệt , bây giờ xem ra, trận chiến đấu trước mắt này quả thực dễ như trở bàn tay. – Mắt thấy mặt trời đã ngã về tây, ánh nắng màu hổ phách dần dần lặn xuống chân trời, một khắc kích động lòng người lập tức đã đến.

Hòa Thân vốn nghĩ để cho ba trăm người Bạch Liên giáo kia đi trước đánh một trận sau lưng địch, cho dù không thể tổn hại lớn với quân địch, nhưng tối thiểu cũng có thể vì quân đội của hắn mở một đường máu, nhưng nghĩ lại, vẫn là chờ quân địch cùng Doãn Kế Thiện đánh nhau rồi nói sau! Bằng không nếu thật sự loạn lên, có thể không phải do chính hắn. Nói không chừng trước khi Doãn Kế Thiện lộ diện mình phải tiến lên đấu tranh anh dũng, như vậy sao có thể để cho cái tên Lương Giang Tổng đốc luôn cười ha hả kia mang ơn với mình!

Bất tri bất giác đã tới giờ Dậu canh ba, Đỗ Tử Kiệt tiến vào bẩm báo: ” Đoàn xe của Doãn Kế Thiện đã tới bên trong huyện Thủy!”

Hòa Thân vừa thấy thời khắc đã đến, phân phó Lưu Cẩn đang ở bên người nói : “Bây giờ ta lệnh cho các người lập tức xuất phát đi đến vùng Hán Thổ Cương của Thành Nam, sau đó tất cả hành động phải nghe theo vị tướng quân này chỉ huy!” Nói xong nháy mắt với Tạ Phi Kiếm .

Tạ Phi Kiếm đương nhiên hiểu được ý tứ của Hòa Thân, sau khi lĩnh mệnh liền mang theo Lưu Cẩn như mõng mới tỉnh xuất phát!

Lưu Cẩn đến bây giờ mới biết được hành động ngay trong đêm nay, hơn nữa cũng cũng không phải mấy ngày hôm trước nói là vùng Châu. Nhưng hắn không biết kẻ địch đến bao nhiêu, cũng không biết Hòa Thân đêm nay phải binh phân mấy lộ, cho nên hắn cũng căn bản không biết việc này ba trăm huynh đệ của hắn có rủi ro làm vật hi sinh, đành phải ở phía sau vội vàng đi theo Tạ Phi Kiếm bước đi như bay.

Sau một canh giờ, Hòa Thân liền cùng với Đỗ Tử Kiệt , Lương Kiện , Thôi Minh dẫn người xuất phát. Chờ bọn hắn đi vào Hán Thổ Cương, chiến sự trên cơ bản đã tới giai đoạn duy trì. Sau khi phái người tiến lên nghe ngóng, hóa ra cũng không phải người Bạch Liên giáo anh dũng thiện chiến, mà là Doãn Kế Thiện kia cũng đã sớm có phòng bị!

Hòa Thân đến bây giờ cũng không thể không bội phục Doãn Kế Thiện , trước khi hắn áp dụng hành động cũng xem nhẹ năng lực thu thập tình báo của Doãn Kế Thiện làm thủ lĩnh “Niêm can phòng” cho Càn Long . – Hóa ra Doãn Kế Thiện vừa rời khỏi thành Nam Kinh liền biết việc này của mình đầy nguy hiểm, vì thế còn chưa tới Dương Châu đã bắt đầu bí mật chuẩn bị. Chờ sau khi rời khỏi Hà Nam tiến vào Trục Lệ, hắn trên cơ bản đã làm tốt tất cả chuẩn bị ứng biến.

Sau khi đến thái lãng bái yết xong Ung Chính, Doãn Kế Thiện nhận được tình báo, nói là phía trước vùng Hán Thổ Cương của Thủy thành có một số người không rõ thân phận đang hoạt động, vì thế Doãn Kế Thiện liền quyết đoán áp dụng biện pháp. Phía trước đoàn xe vẫn chậm rãi như cũ dựa theo lộ tuyến trước đó giống trống khua chiêng đi trước, còn hắn suất lĩnh một nhánh một trăm người tạo thành đội ngũ ở phía sau theo đuôi, tùy thời làm tốt việc chuẩn bị bọ ngựa bắt ve, không dè chim sẽ đứng sau!

Đội quân của Ngung kia đã sớm chờ mệt rồi, vừa thấy đoàn xe của Doãn Kế Thiện tiến vào lưới của bọn họ đã giăng sẵn, vì thế ra lệnh một tiếng liền khai hỏa. Bọn họ đầu tiên là dựa vào địa hình có lợi, cung tiễn cùng phát, súng kíp toàn bộ nổ súng. Còn có đá tảng cùng nhau lăn xuống, sau đó vừa thấy đối phương đã không có năng lực phản kích, liền từ sườn núi nhỏ vọt xuống dưới.

Sau một trận chém giết bọn hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi chính là đoàn xe này không có Doãn Kế Thiện . Lúc vừa định chộp một tù binh để hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Tạ Phi Kiếm suất lĩnh người từ phía sau liền hung hãn chém giết. Lúc này Doãn Kế Thiện vừa lúc suất lĩnh đội ngũ một trăm người cũng

chạy tới, vì thế song phương tự nhiên đánh thành một trận tiền hậu giáp kích, nhất thời trong Hán Thố Cương nho nhỏ tiếng hò hét nổi lên bốn phía!

Doãn Kế Thiện cũng có chút hận mình khinh địch, hấn vốn nghĩ ám sát hấn nhiều nhất chỉ là một đám đồ đệ bỏ mạng, ai có thể ngờ tới lại là quân đội chính quy huấn luyện có tổ chức. Nếu không phải phía sau đến một đội ngũ không rõ ở đâu tiền hậu giáp kích cùng đối phó kẻ địch, thì một trăm người này của hấn đã sớm xong rồi!

Cho dù tiền hậu giáp kích, nhưng Doãn Kế Thiện cũng có thể cảm giác lực lượng song phương địch ta rất cách xa. Kẻ địch nhất thời chưa chuẩn bị, hai mặt giáp địch mới bị quân lính tan rã. Nếu thời gian kéo dài một chút, tình thế trên chiến trường kia lập tức sẽ phát sinh chuyển biến căn bản. Bây giờ nói cái gì cũng muộn rồi, Doãn Kế Thiện cũng không có hơi sức đi nghĩ xem rốt cuộc là ai bày ra trò này.

Cái giá phải trả là mạng của mình, vì thế rút ra đi bảo kiếm và súng kíp ở thắt lưng, cùng với mười mấy thân binh bên người xông lên liều chết!

Đang ở thời điểm mấu chốt, Hòa Thân suất lĩnh đại đội binh mã đến đây!

Bởi vì trước đó đã sớm bố trí tốt ám hiệu với nhau, cho nên tuy rằng là ở ban đêm chiến đấu, nhưng trên cơ bản cũng không có phát sinh ngộ nhận. Sau khi hai bên thông qua một trận nổ súng mãnh liệt, Tạ Phi Kiếm và ba trăm người của Lưu Cẩn cùng binh mã của Hòa Thân một phen hội hợp, trong nháy mắt liền đem quân địch vây quanh trên một bãi đất nhỏ.

-

Theo từng đợt súng vang và tiếng bắn của cung tiễn, kẻ địch đã lần lượt ngã xuống, mắt thấy đã đến lúc chém tận giết tuyệt, Đỗ Tử Kiệt đi tới trước ngựa Hòa Thân bẩm báo: “Khởi bẩm đại nhân, từ miệng tù binh biết được, tham tướng của quân địch đã ở gò đất nhỏ phía trước, xử trí người này như thế nào, thỉnh đại nhân hạ lệnh!” Xem ra chỉ cần miệng Hòa Thân vừa nhếch lên, gần trăm người phía trước kia sẽ bị chém tận giết tuyệt.

“Oa!” Hòa Thân nói, “Cái tên tham tướng dẫn đầu tên gọi là gì?”

Đỗ Tử Kiệt trong tay còn cầm giữ tên tù binh kia, vừa nghe Hòa Thân đặt câu hỏi liền cúi đầu hỏi tên tù binh kia: “Tham tướng của các người tên gọi là gì?”

Tên tù binh kia ở trong tay Đỗ Tử Kiệt động đậy một chút, hữu khí vô lực đáp: “Tham tướng... tham tướng của chúng ta... là... là Hòa Lâm!” Nói xong đầu nghẹo sang một bên, chân duỗi thẳng liền đi lên Tây Thiên.

“Cái gì? ** , – Là Hòa Lâm !” Hòa Thân nghe được tên này phản ứng đầu tiên chính là hướng về đội ngũ phía trước lớn tiếng hô: “Lập tức ngừng bắn!” Cho dù là hô như vậy, thì người ở bên cạnh tên tham tướng kia cũng ngã xuống mười mấy người.

“Thật sự là nguy hiểm cao độ!” Hòa Thân ở trong lòng thầm nghĩ, “Nếu mình không hỏi rõ ràng, vẫn là dùng thủ đoạn đối phó với người Nhật Bản để xử trí những người này, thì đệ đệ ruột thịt của mình chưa từng gặp mặt này sẽ vĩnh viễn không gặp được!”

Hòa Thân từ vài ngày trước đã tính toán chuyện gặp mặt với người đệ chưa từng gặp mặt này như thế nào, thậm chí khi gặp mặt câu lời dạo đầu đầu tiên đều đã nghĩ xong rồi, chính là hấn vạn lần không ngờ chính là hai huynh đệ mười mấy năm cách biệt lại gặp mặt ở trong trường hợp này!

Hòa Thân vừa định tiến lên đi nhận người đệ người đầy máu, một nhử tử, nhưng lại nghĩ bên kia còn có lão cáo già Doãn Kế Thiện! Nếu để cho hấn biết là đệ đệ của ta dẫn binh ở giữa đường giết hấn, thì hấn nhảy vào Trường Giang cũng không rửa sạch; hơn nữa còn có thể để cho Doãn Kế Thiện lưu lại một hiểm nghi “Đạo diễn”, sau này sẽ có rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Vì thế khi xác định chung quanh không có người ngoài, Hòa Thân lập tức phân phó Lương Kiện đưa tham tướng của quân địch kia xuống dưới chân núi, bố trí đến một nơi ổn thỏa. – Chờ hấn xử lý tất cả mọi chuyện nơi này xong, sẽ đi nhận Hòa Lâm, sau đó mệnh lệnh: “Còn lại đám quân địch dựa vào nơi hiểm yếu chống lại tiêu diệt hết!”

Hòa Lâm vừa mới âm thầm dời xuống núi, kẻ địch cuối cùng bị trúng đạn ngã xuống, Doãn Kế Thiện cũng hiểu là nguy hiểm đã giải trừ, vì thế phân phó một tiếng châm đuốc lên. Hòa Thân cũng mệnh lệnh thủ hạ châm cây đuốc lên, – Chiều càng sáng càng tốt, hắn muốn nhìn xem Doãn Kế Thiện luôn luôn tứ bình bát ổn giờ phút này thành bộ dáng gì !

Cây đuốc sáng lên Doãn Kế Thiện liền nhận ra người phía trước lãnh binh tiến đến cứu hắn chính là lão bằng hữu kiêm đối thủ của lão Hòa Thân , vì thế nhảy xuống ngựa đi lên liền ôm lấy Hòa Thân.

“Ai ya, ta tưởng là ai , hóa ra là Hòa Thân lão đệ, sao lão ca ca vừa đến thời điểm mấu chốt, quý nhân này liền từ trên trời giáng xuống ! – Hơn nửa năm không gặp mặt, ngươi làm lão ca ca ta nhớ muốn chết!” Doãn Kế Thiện cũng thật sự là giả bộ nói.

Tuy rằng Doãn Kế Thiện giúp Càn Long luôn âm thầm sửa trị chính mình, nhưng Hòa Thân với “Lão đại ca” sớm đem mình tiến vào quan trường Mãn Thanh này vẫn là rất có cảm tình, huống chi lại là gặp mặt trong tình cảnh làm cho người ta không thể không kích động này. Vì thế rất nhiều chuyện ngấm ngầm không thoả mái trong dĩ vãng tự nhiên cũng biến mất, nhất thời cũng giả bộ bắt đầu cảm khái với Doãn Kế Thiện!

“Hòa Thân lão đệ, ta cũng không hỏi ngươi sao lại biết lão ca ca giữa đường gặp nạn, dù sao ta biết ở Đại Thanh chúng ta không có chuyện gì lão đệ ngươi không biết! Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, hôm nay lão đệ ngươi xả thân đã cứu ta một mạng, tương lai Doãn Kế Thiện ta nhất định sẽ báo đáp ngươi!” Doãn Kế Thiện nhìn Hòa Thân cảm động nói.

Khi hai người dắt tay nhau xuống núi, Hòa Thân liền đem một số tình huống và tình thế hiện giờ của kinh thành bầy phần giả ba phần dối nói cho Doãn Kế Thiện , sau đó không màng đến Doãn Kế Thiện lưu giữ lại, liền suất lĩnh năm trăm quân tinh nhuệ của Thôi Minh mang đến và ba trăm huynh đệ Bạch Liên giáo suốt đêm rời khỏi Thủy.

Tới Cao Bi điểm , Hòa Thân lại đưa cho Lưu Cẩn một ít bạc để cho hắn trở về trấn an các huynh đệ trong tay, sau đó mỗi người đi một đường, – Toàn bộ người còn lại cải trang cách ăn mặc, lại chia làm mấy đường lớn nhỏ khác nhau cùng vào kinh!

Chờ sau khi Hòa Thân bố trí xong tất cả, liền tiện đường mượn một chiếc xe ngựa mang bạc, sau khi thoả mái ngồi vào liền phân phó thủ hạ đưa đệ đệ Hòa Lâm cũng mời tới ngồi trong xe. – Cách Bắc Kinh còn có hai ngày, hắn phải lợi dụng trong khoảng thời gian này tâm sự với đệ đệ!

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

180. Chương 180: Binh Phân Hai Đường

Trên đường Hòa Thân liền nói cho Hòa Lâm biết ân oán mấy năm nay cùng triều đình và kinh thành bây giờ. Hòa Thân vốn nghĩ giải thích với Hòa Lâm tất cả những điều này cần tiêu phí rất lớn khí lực, nhưng không ngờ huynh đệ này nói một chút liền hiểu thấu.

“Đại ca, theo huynh nói như vậy, chỉ cần Gia thân vương ngày sau làm Hoàng Thượng Đại Thanh, thì triều đình sẽ tuyệt không dung đại ca?” Hòa Lâm nói.

Hòa Thân đương nhiên không thể nói cho hắn phát triển của lịch sử là như vậy, chỉ có thể nói: “Thật không dám đầu diếm,khi ta ở Nam Kinh ở trong phủ Gia thân vương đã bố trí người tin cậy của chúng ta , căn cứ những việc làm của Ngung vài năm nay, hắn đã sớm cho rằng ta là sâu một lớn nhất của triều đình, bây giờ hắn không có xuống tay với ta ngược lại cố ý mượn sức ta, đó là bởi vì trước mắt hắn đang bận rộn tranh đoạt đế vị cùng lão Bát Ngung Tuyền! –

Hòa Lâm trước kia tuy rằng là thủ hạ của Ngung , nhưng hắn cũng hiểu được đạo lý môi hở răng lạnh này, rõ ràng một khi Gia thân vương muốn xử lý ca ca Hòa Thân của hắn , thì cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua đệ đệ của “Sâu mọt”! Cho nên khi bọn hắn cưỡi xe ngựa vừa qua Phong Đài , Hòa Lâm liền biết mình sau này nên làm như thế nào.

“Đại ca, dựa theo huynh ngày hôm qua nói, huynh có nắm chắc không chế được các đề đốc và tổng binh của Phong Đài đại doanh, Tây Sơn duệ kiện doanh, Mật Vân đóng quân và Mã Lăng đại doanh không?” Hòa Lâm dù sao cũng là xuất thân binh nghiệp, mở miệng liền thẳng vào yếu hại, có thể nói là một kim thấy máu.

“Căn cứ tình hình mười ngày trước ta ở Phong Đài đại doanh uỷ lạo quân đội nhìn thấy, còn có tình báo mấy ngày nay Đỗ Tử Kiệt báo tới, trước mắt các tướng quân của mấy đại doanh này đều oán hận chất chứa với Gia thân vương, hơn nữa bây giờ trong quân đã hơn nửa năm không được lĩnh quân lương! Huynh đệ, người cũng là xuất thân binh nghiệp, nếu binh lính hơn nửa năm không nhìn thấy triều đình cho bọn hắn một lượng bạc. Người càng biết bọn họ sẽ nghĩ như thế nào, làm như thế nào!” Hòa Thân nói .

Hòa Lâm đương nhiên biết hậu quả như vậy có ý nghĩa gì, vì thế nói : “Nếu đại ca có thể khống chế được mấy đại doanh này, mượn sức ổn định các tướng quân, như vậy muốn thành đại sự, cũng chỉ còn lại Cửu Môn Đề Đốc của bộ quân thống lĩnh nha môn! – Nhưng cái này dễ làm, cái tên bộ quân thống lĩnh nha môn Cửu Môn Đề Đốc Ngạch Sâm Đặc khi ở Tứ Xuyên mang binh ta đã từng hai lần cứu tính mạng của hắn, ta biết rõ người này là người tham tài vong nghĩa, chỉ cần dụ dỗ lợi lộc, chắc chắn có thể thu hắn về dưới trướng của đại ca!”

Hòa Thân trong lòng mừng rỡ, nhưng còn có một chút lo lắng, nghĩ nghĩ nói : “Người này chính là tâm phúc của Càn Long , mua chuộc hắn chỉ sợ không dễ dàng !”

Hòa Lâm cười nói: “Đại ca có điều không biết , trước kia Ngạch Sâm Đặc này từng là tâm phúc của Bát gia Nghi thân vương Ngung Tuyền. Bát gia cho hắn đến trong quân chính là vì giám sát nhất cử nhất động của Ngung , nhưng lại bị Ngung mua chuộc! Càn Long trọng dụng hắn, đem chức vị trọng yếu Cửu Môn Đề Đốc này cho hắn, chủ yếu là bởi vì hắn với Hoàng Thượng vẫn trung thành, vừa rồi đại ca không phải nói Hoàng Thượng đã bệnh nguy kịch sao? – Đến lúc đó Hoàng Thượng một khi quy thiên, đại ca chi số tiền lớn, còn sợ không mua chuộc được kẻ gặp lợi vong nghĩa, nay Tần mai Sở sao?”

Hòa Thân đến bây giờ không thể không nhìn đệ đệ so với mình còn nhỏ vài tuổi với cặp mắt khác xưa này. Suy nghĩ kỹ lời của Hòa Lâm nói hoàn toàn có lý, bây giờ mình không phải ngóng trông Càn Long mau chóng long ngự quy thiên sao! Đến lúc đó hai tiểu ca Ngung và Ngung Tuyền này đánh cho người chết ta sống, mình chỉ cần tiêu tiền, còn sợ không mua chuộc được một tên Ngạch Sâm Đặc sao?

“Đại ca, nếu huynh quyết định mua chuộc Ngạch Sâm Đặc, việc này liền giao cho tiểu đệ ta đi! Việc này không nên chậm trễ, đợi đến nhà gặp mẫu thân xong ta sẽ đi tìm Ngạch Sâm Đặc . Trước tiên ở trong lòng hắn chôn một mầm vàng. Khi nào thì làm cho mầm này mọc rễ nảy mầm, còn xem đại ca khi nào thì tưới nước bón phân cho hắn!” Hòa Lâm cười nói với Hòa Thân.

Hòa Thân trong lòng thầm nghĩ đây thật sự là thân huynh đệ đánh giặc, ra trận phụ tử binh!

Hòa Thân vừa đến trong nhà trước tiên bảo gia nhân mang theo đệ đệ đi gặp mẫu thân Hiệp Hách Na Lạp thị, còn hắn lại chạy tới phòng Nhất Thanh trước, sau khi biết được Nhất Thanh qua mười mấy ngày tinh tâm điều trị đã hoàn toàn hồi phục, hắn mới đến phía sau cùng mẫu tử đoàn tụ! Tiếp đó mẫu tử ba người lại là một cảnh buồn vui hội hợp.

Sau khi một nhà ăn xong bữa cơm đại đoàn viên, Hòa Lâm liền mang theo số tiền lớn của Hòa Thân bí mật đi gặp Cửu Môn Đề Đốc Ngạch Sâm Đặc. Hòa Thân mới vừa trở lại thư phòng, Lương Kiện , Tạ Phi Kiếm , Thôi Minh và Nhất Thanh đi ra.

Hòa Thân ngẩng đầu nhìn xem Nhất Thanh vẫn như trước đứng ở bên cạnh mình, chỉ thấy nàng sau khi bị thương gầy hơn một chút so với trước kia, nhưng lại càng thêm quyến rũ động lòng người, làm cho người ta thêm yêu quý, vừa định mở miệng hỏi han quan tâm vài câu, lúc này Thôi Minh nói : “Đại nhân, tôi đã dựa theo phân phó của ngài đưa quân đội đến vùng Hồng Loa Tự của Thành Tây mai phục, vấn đề ăn ở đã giải quyết, chỉ cần Hòa đại nhân ra lệnh một tiếng, chúng ta liền lập tức hành động!”

“Được!” Hòa Thân nhìn Thôi Minh , cười nói, “Thời gian này các ngươi nhất định phải chú ý bí mật, ngàn vạn lần không thể để cho người ta phát hiện! Còn nữa, phải tiêu tiền, nhất định phải để cho các huynh đệ ăn ngon, mặc đủ và ngủ ngon!”

“Tôi thay các huynh đệ cảm ơn đại nhân!” Thôi Minh nói .

Nhất Thanh nói : “Đại ca, huynh mới vừa rời khỏi kinh liên truyền ra ngoài bị triều đình lưu đầy đến Ninh Cổ Tháp, còn có lời đồn bị bí mật sát hại, mấy ngày nay không biết mỗi ngày có bao nhiêu người đến nhà tìm huynh! – Người khác đến không cho vào cửa, thì ồn ào vài tiếng mắng vài câu rồi cũng đi, chính là các tướng quân của mấy đại doanh của kinh đô thì không can tâm, liên tiếp đến đây vài lần cũng chưa nhìn thấy đại ca, cơn tức của bọn họ thực lớn, ngày hôm qua trước khi đi còn buông lời nói, nói ngày mai bọn họ còn đến, nếu không để cho bọn họ vào cửa bọn họ sẽ mang binh xông vào!”

Hòa Thân vừa nghe tin tức này trong lòng mừng thầm: “Ta đang tìm bọn họ, không ngờ ngày mai sẽ tới cửa! Rõ ràng hai ngày này huynh đệ chúng ta hai binh chia làm hai đường, – Hòa Lâm đi mua chuộc Ngạch Sâm Đặc , ta liền lừa dối mấy tên tướng quân mang binh này!”

Ngày hôm sau Hòa Thân chuẩn bị một bàn sơn trần hải vị cho mấy người này. Giờ Tỵ vừa qua, các tướng quân thân mang trọng vị đã đến rồi, người thứ nhất vào cửa chính là Tây Sơn duệ kiện doanh đề đốc Quảng Anh .

Người này đánh nhau quả thực không muốn sống, nhưng đối nhân xử thế thì chính là trình độ tiểu học năm nhất.

Quảng Anh vào cửa vừa thấy Hòa Trung Đường chuẩn bị cho bọn họ tiệc rượu thịnh soạn, có lẽ hẳn thời gian rất lâu không có ăn no uống say, vội vàng chấp tay về phía Hòa Thân bên cạnh, đi lên cầm lấy một con vịt nướng; trước tiên xả thịt ở ức cho vào miệng tước, sau đó mới nhó tới phía sau còn có mấy đồng nghiệp, vì thế vội Phong Đài đại doanh đề đốc Đa Luân và Mật Vân đóng quân thống lĩnh Tô Nhĩ Cáp , còn có Mã Lăng đại doanh tổng binh Nghĩa Luật Kha Nhĩ một cái, ngôn ngữ không rõ hô lên: “Mọi người, mau lại đây lang thôn hổ yết một phen, sau đó mới có khí lực nói chính sự với Hòa Trung Đường!”

Có lẽ một khối xương cốt tạp nha, Quảng Anh bưng nước trà trên bàn liền uống, nhưng lại không nghĩ rằng đây là trà vừa mới pha, một ngụm vừa uống hẳn liền oa oa kêu lên, “Phù” một ngụm liền phun lên người mấy người khác , vì thế lập tức liền rước lấy một trận cười vang. – Có lời dạo đầu buồn cười này, không khí lập tức thoải mái lên, nói chuyện cũng có vẻ tùy ý hơn.

Quảng Anh ăn hết luôn một con vịt nướng bốn cân, uống sạch một vò Tử thiệu hưng hoàng rồi lên tiếng đầu tiên: “Ta nói Hòa Trung Đường , ngày đó Gia thân vương chính là trước mặt mọi người toàn bộ phớt lờ chuyện ăn uống của chúng ta cho ngài, vậy ngài liền cho chúng ta một lịch trình đi! – Hòa Trung Đường đừng để ý vừa ta náo loạn gây cười, nhưng ta cũng không phải là người hồ đồ! Tuy rằng Vương gia đem chuyện này giao cho ngài, nhưng ta cũng biết bây giờ triều đình không có tiền, Hòa Trung Đường ngài lại không thể lôi vàng kéo bạc, ngài cũng phải nghĩ cách, nhưng cách của ngài cũng không thể nghĩ quá lâu, nếu không ta không dám bảo đảm các huynh đệ bên dưới không đến quý phủ gây phiền toái cho đại nhân ngài! – Các huynh đệ, các ngươi nói có đúng hay không!” Nói xong ánh mắt lại theo dõi một khúc cá kho trong đĩa.

“Đúng...Đúng ... Đúng!” Đa Luân , Tô Nhĩ Cáp và Nghĩa Luật Kha Nhĩ mấy người cũng cùng nhau phụ họa theo đuôi.

Hòa Thân vừa nghe lời nói của Quảng Anh, trong lòng khen: “Ta còn thật sự không nhìn ra, ở bề ngoài tùy tiện, nhưng trong lòng thật đúng là một chút cũng không hồ đồ, vừa rồi lời nói kia cũng thật sự là nói đến trọng điểm!”

Hòa Thân vừa thấy mấy người này đều là ý tứ này, vì thế ha ha cười, liền bắt đầu phóng hỏa mù với mấy tên đại què mùa này: “Các vị tướng quân đều biết , mấy ngày hôm trước Gia Vương gia chủ động thỉnh chỉ thanh tra khoản của hộ bộ, một lòng muốn gây phiền toái cho Hòa Thân ta, nhưng kết quả tính đi tính lại tất cả mọi người đã biết, bây giờ triều đình còn nợ Hòa Thân ta một ngàn vạn lượng bạc ! – Thật ra lời này cũng nói sai rồi, vừa rồi Quảng Anh quân môn nói, Hòa Thân ta cũng không biết.

Lời này vừa nói ra tất cả mọi người đều sửng sốt, Nghĩa Luật Kha Nhĩ nói : “Chỉ giáo cho?”

Hòa Thân nói tiếp: “Đó là Gia Vương gia cố ý sửa trị Hòa Thân ta vào chỗ chết!”

Quảng Anh lúc này yết hầu đang bị đâm một cái xương cá rất khó chịu, há mồm kêu to: “Ai chẳng biết , Gia Vương gia đó là làm hồ nháo! – Đó không phải rõ ràng muốn thiên hạ đại loạn sao!”

Những lời này chính là một quả bom cỡ lớn, tuy rằng Hòa Thân biết những người này đã sớm có ý kiến với Ngung , nhưng đây đều là sau lưng mắng vài câu cho hả giận mà thôi, một tướng quân thân mang chức vị quan trọng của triều đình dám công khai nói lời đại nghịch bất đạo trong như thế, Hòa Thân vẫn là lần đầu tiên nghe được.

Mấy người khác nhất thời cũng cảm thấy Quảng Anh lập tức sẽ họa từ miệng mà ra, Mật Vân đóng quân thống lĩnh Tô Nhĩ Cáp cùng Quảng Anh bình thường quan hệ rất tốt, trước kia từng là thượng cấp của Quảng Anh, vừa thấy tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn Quảng Anh như đồ ngốc, vì thế chỉ ngay vào mặt quát: “Một khúc cá còn không lấp được cái miệng thối của ngươi, còn làm ồn ào cái gì! – Gia Vương gia hồ nháo hay không liên quan gì đến ngươi, thiên hạ đại loạn còn ngăn ngươi ăn cơm thừa?”

Mọi người vừa nghe đều choáng váng, – Đây là kéo người ra khỏi hố lửa, hay là mình cũng đi theo nhảy vào!

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

181. Chương 181: Lý Lễ Cùn

Lúc này Hòa Thân không thể im lặng được nữa, tuy trong lòng hẳn biết bọn người này toàn là lũ khốn, nhưng hôm nay chỉ mới thăm dò bước đầu, muốn đám người này trung thành theo phe mình thì sau này phải từ từ uốn nắn mới được, hơn nữa còn cần nhiều thời gian và ngân lượng để làm công cụ nữa, thế là hắn nâng ly nói: “Nào! Mọi người cạn chum trước đã, Hòa Thân muốn nói với các vị vài câu!”

Thật ra mấy người này đều cùng một bọn với nhau, vừa rồi thấp thõm lo âu chẳng qua vì Hòa Thân có mặt, nay thấy Hòa Thân không chấp nhặt gì đến Quảng Anh và Tô Nhĩ Ha vừa rồi lỡ miệng, thế là yên tâm bắt đầu đồng thanh hùa theo tăng bốc Hòa Thân.

Hòa Thân chứng kiến trí tuệ kém cỏi của đám người này, trong lòng nắm chắc phần thắng hơn, nói tiếp: “Thật ra ngân lượng mà triều đình tiêu phí mấy năm qua đều lấy từ nhân gian. Các vị thử nghĩ xem, người ta đem bạc gửi vào ngân hàng Đại Thanh để quốc đổi lấy từng xấp tiền giấy, tiếp đó ta dùng số bạc đó vào chiến sự ở biên cương, thiên tai lũ lụt các nơi và các khoản chi khác của triều đình, đến sau cùng 20 vạn đại quân của Quê trung đường lại cướp sạch kho bạc ngân hàng tại các địa phương, các vị thấy làm vậy có quá đáng không chứ?”

Ngay cả Hòa Thân cũng cảm thấy lời lẽ vừa rồi của mình vô cùng phi lý, nhưng đám tướng quân đang ngà ngà say lại gật gù tỏ vẻ thông thái, Quảng Anh vừa nhai nhóp nhép một miếng thịt bò béo ngậy vừa nói lớn: “Thì ra mở ngân hàng là để lừa tiền của người khác, nếu đã thế chỉ cần chúng ta lại lập ngân hàng chẳng phải vạn sự tốt đẹp sao? Đến lúc đó muốn lừa bao nhiêu thì cứ lừa bấy nhiêu.”

Hòa Thân mừng thầm trong bụng, hí hửng nói: “Quảng Anh tướng quân nói hay lắm! Nếu chúng ta mở lại ngân hàng thì đó là việc ích nước lợi dân đấy! Các vị nghĩ thử xem, trước kia chúng ta lập ngân hàng, các vị có bao giờ có cảm giác bị người khác lừa đảo không?”

“Chúng ta thì không có rồi!”

“Vậy người dân toàn quốc có cảm giác bị lừa đảo không?”

“Vậy thì càng không.”

“Có phải mọi người cảm thấy sử dụng tiền giấy do ngân hàng phát hành dễ hơn so với bạc trắng không?”

“Thì đúng là thế đó!”

“Cứ tiếp tục như thế không tốt sao?”

“Tốt chứ sao lại không!”

“Vậy thì chúng ta mở lại ngân hàng thôi!”

“Chúng ta kiên quyết đoàn kết ủng hộ Hòa trung đường!”

“Nếu như đột nhiên có người nhảy ra cản trở chúng ta thì sao?”

“Tên nào dám to gan cản đường Hòa đại nhân, binh lính thuộc hạ của ta há chẳng phải bọn giá áo túi cơm à? Ta sẽ dẫn binh giết chết nó...”

Hòa Thân thấy kế hoạch thành công, bèn dặn dò gia nhân dọn thức ăn lên, bằng không để bọn lưu manh này uống tiếp chắc chúng sẽ vác đao ra đường giết người mất.

Trước lúc tiễn mọi người ra về, Hòa Thân tặng cho mỗi người 500 lượng bạc, sai người cột bạc vào bao treo trên lưng ngựa, sau đó dẫn họ về doanh trại nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau, khi Hòa Thân vẫn còn ngập tràn trong niềm vui thắng lợi, đứa em trai Hòa Lâm hí hửng quay về.

Không đợi Hòa Thân hỏi chuyện, Hòa Lâm vừa vào nhà đã tươi cười hớn hở thông báo: “Đại ca, xong xuôi rồi!”

“Nhanh vậy sao?” Hòa Thân không dám tin.

“Thì nhanh vậy đó!” Hòa Lâm khẳng định kiểu chém đinh chặt sắt.

“Hảo huynh đệ, mau ngồi xuống kể lại đầu đuôi ngọn ngành cho huynh nghe nào!” Hòa Thân mừng rỡ kéo tay Hòa Lâm ấn hán ngồi xuống ghế.

Hòa Lâm uống một ngụm trà, mỉm cười nói: “Đại ca, đệ đến nha môn bộ binh thống lĩnh gặp tên Nhạc Sâm Đặc, mới đầu hù dọa hán rằng bát gia Nghi thân vương đã biết chuyện bán chủ cầu vinh của hán rồi, chắc chẳng bao lâu nữa sẽ phái người đến lấy mạng, Nhạc Sâm Đặc sợ hãi lập tức định đi tìm Gia thân vương xin cứu mạng!”

Hòa Thân nôn nóng hỏi dồn: “Vậy đệ xử lý thế nào?”

“Đệ liền nói ‘Gia thân vương nghe nói người từng lên ăn bớt quân hưởng lúc dẫn binh ở Tứ Xuyên, hơn nữa còn theo phe thập nhất gia Ngung Tinh, Gia thân vương hiện cũng đang muốn lấy mạng người đấy!’ Mới đầu hán còn chưa tin, thế là đệ nói thêm ‘Có biết tại sao ta đang nhậm chức ở Tứ Xuyên lại đột nhiên quay về không? Chính là phụng mật lệnh của Gia thân vương về tiếp nhận chức cửu môn đề đốc thay người đó!’

Nhạc Sâm Đặc biết tính khí có oán trả oán của Gia thân vương, cộng thêm những việc xằng bậy hán làm trước kia, cuối cùng van xin đệ chỉ cho một con đường sống!”

Hòa Thân ngạc nhiên hỏi: “Vậy đệ bảo sao? Chỉ hán ta cho huynh à?”

“Huynh, nếu đệ nói vậy chẳng phải làm huynh mất giá trị sao?” Hòa Lâm hí hửng nói: “Phải để hán tự đề nghị mới được, một khi tự leo lên chiếc thuyền của chúng ta rồi thì hán không thể quay đầu được nữa.”

Hòa Thân nhủ thầm: Ta xuyên việt đến đây, tính nham hiểm bỉ ổi không được duy truyền từ tổ tiên, thế mà tên tiểu tử Hòa Lâm này chơi thủ đoạn còn tài giỏi hơn mình nhỉ?

Nghĩ vậy một lúc, Hòa Thân hỏi: “Vậy sau cùng hán nói sao?”

Hòa Lâm từ tốn kể: “Hán tự lảm bảm nào là bát gia muốn lấy mạng ta rồi, ngay cả thập ngũ gia cũng muốn giết ta trút hận, hoàng thượng sắp trụ không nổi nữa, Lưu Dung trước kia thấy ta là gai mắt, Lão Hoàng Kiệt tuy cũng là quân cơ đại thần quyền cao chức trọng nhưng không biết sống dai không, Phúc Khang An đại soái vốn không thêm kết nạp mình vào hàng ngũ...”

Hán đếm hết những người có khả năng cứu giúp, sau cùng đột nhiên cười lớn nói: ‘Sao ta lại quên mất Hòa đại nhân nhỉ?’ Cuối cùng đệ mới tiết lộ chúng ta là huynh đệ ruột thịt, Nhạc Sâm Đặc lập tức quỳ xuống

van xin đệ tiến cử với huynh, đệ làm bộ tổ về khó xử, nói đại ca toàn kết giao bậc chính nhân quân tử, không biết có dễ mất đến người không?

Làm cao một hồi đệ mới nhận lời xin xỏ giúp hấn, số bạc huynh đưa cho đệ chưa dùng xu nào, đệ mang về cho huynh đây!” Vừa nói, Hòa Lâm vừa lấy ra túi bạc đặt trước mặt Hòa Thân.

Hòa Thân trở mặt khâm phục, nghĩ thầm: “Đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, xem ra mình có người kế thừa rồi, nếu có ngày ta may mắn về lại thế kỷ 21 thì trước lúc đi chắc sẽ chọn cậu em trai này làm người kế vị.”

Uống vài chum rượu với nhau, Hòa Lâm lại đi báo tin vui với Nhạc Sâm Đặc. Hòa Thân uể oải mới ngủ một giấc, thế là đi vào phòng sách kiêm phòng ngủ của mình, ngồi vào ghế uống trà thành thói quan sát Nhất Thanh trải giường.

Khi Nhất Thanh trải giường xong, Hòa Thân nhất thời cao hứng, tiến tới nắm lấy tay nàng: “Nhất Thanh, muội đừng đi!”

Nhất Thanh ngơ ngác trong giây lát, thẹn thùng ấp úng: “Hòa đại ca, huynh...”

Hòa Thân cũng cảm thấy hành động của mình hơi đường đột, nhưng trước vẻ mặt xinh đẹp của Nhất Thanh gần trong gang tấc, thật không nỡ để nàng đi khỏi, bèn miễn cưỡng nói: “Nhất Thanh, muội ngồi xuống nói chuyện với huynh được không?”

Nhất Thanh y lời ngồi xuống, Hòa Thân lén chiêm ngưỡng dung mạo của nàng xong, tìm đại đề tài để nói: “Không biết Gia thân vương Ngung Diễm sau khi lên ngôi sẽ đối xử với huynh thế nào? Huynh cũng không biết những gì đang làm có kết quả không?”

Nhất Thanh cúi đầu nghĩ ngợi, một lúc sau mới nói nhỏ: “Hòa đại ca, thứ cho muội nói thẳng, hình như đại ca chỉ biết tiến mà không biết lui.”

Hòa Thân cười chua chát nói: “Nhất Thanh, huynh đâu phải không muốn sống những ngày tháng tiêu diêu tự tại, nay huynh đã giàu nhất thiên hạ, quyền cao chức trọng rồi, còn gì không mãn nguyện chứ? Nhưng Càn Long và Ngung Diễm lại không thể buông tha cho huynh, dù huynh trốn tận chân trời góc bể họ vẫn lôi huynh ra để trút hận. Ngung Diễm đã bí mật thả thầy dạy Chu Quế từ đại lao Quảng Đông ra rồi, giờ đã vào kinh. Muội nghĩ xem, lão Chu Quế từng phạm đại tội ở Nam Kinh, nhưng Ngung Diễm vì muốn đối phó huynh mà bỏ qua tất cả, xem ra họ đang bày binh bố trận chuẩn bị lấy mạng huynh rồi.”

Hòa Thân biết lý do Càn Long lúc tại vị không giết hấn chính là muốn giữ lại đối tượng cho Gia Khánh rèn luyện, sau này lên ngôi sẽ do tay Gia Khánh trừng trị Hòa Thân để lập uy, nếu mọi việc diễn ra đúng như thế thì Hòa Thân chẳng phải trở thành kẻ đại nghịch trong thiên hạ sao? Hầu hạ đời cha nó, cuối cùng nộp đầu cho thằng con.

Nhất Thanh không ngờ câu nói vô tình lại khơi dậy nỗi ưu tư của Hòa Thân, vội mỉm cười an ủi: “Hòa đại ca dù thành công hay thất bại thì Nhất Thanh vẫn thề chết theo hầu đại ca, nếu ông trời nhần tâm chia cắt chúng ta, Nhất Thanh cũng không muốn sống trên đời nữa, xin theo Hòa đại ca mài mực rót trà dưới âm tào địa phủ!”

Hòa Thân cảm động trong lòng, nước mắt chực trào, ôm chặt Nhất Thanh vào lòng, xúc động thốt lên: “Nhất Thanh, chúng ta không phải quan hệ chủ tớ...”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

182. Chương 182: Sóng Gió Kinh Sư

Vào tháng 10, trận mưa tuyết đầu tiên ở Bắc Kinh đã ập đến, tuyết rơi suốt mấy ngày liền phủ một lớp dày trên mặt đất, tòa Tử Cấm thành chìm ngập trong tuyết trắng trở nên lạnh lẽo hơn và cũng trang nghiêm hơn.

Thiên uy khó dò, ai cũng không đoán biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Gió rét căm căm, tuyết bay tứ tung, mặt trời lấp ló yếu ớt không đủ sưởi ấm khắp mặt đất bao la, trong thời điểm giá rét này, hoàng đế Càn Long an minh thần vũ bước vào giai đoạn cuối cùng của cuộc đời.

Trong 2 tháng liền Hòa Thân một mặt tích cực chuẩn bị đối phó với tình hình nguy ngập sắp diễn ra, mặt khác theo dõi mật thiết từng cử động của các thế lực trong thành Bắc Kinh, phe cánh tranh đoạt ngôi vị đã bắt đầu mài dao múa kiếm rồi.

Mỗi ngày Hòa Thân đều nhận được thông tin tình báo do Đỗ Tử Kiệt thu thập bên ngoài, Càn Long trong cơn bệnh nặng liên tục tiếp kiến trọng thần triều đình, tất nhiên cũng bao gồm các võ tướng trấn thủ vùng biên ải, đó cũng là điều dễ hiểu, một bậc đế vương sao có thể lơ đãng nhìn Đại Thanh thịnh thế do một tay mình sáng lập đứng trên bờ vực sụp đổ mà khoanh tay không làm gì chứ?

Đối với Càn Long, hiện nay kẻ địch nguy hại đến giang sơn xã tắc không chỉ có Hòa Thân, quan trọng nhất là mấy vị hoàng tử vì tranh đoạt ngôi vị đã dấy loạn rồi, có khả năng lập lại tình cảnh cửu vương đoạt đích vào những năm cuối đời Khang Hy, đó là hành động nguy hại đến đế quốc Đại Thanh.

Trong mắt Càn Long, dù trong triều đại nào chuyện hoàng tử cốt nhục tương tàn đều nguy hại đến xã tắc, sau cùng sẽ diễn biến thành chiến loạn liên miên, sinh linh đồ thán, tuy chiếu thư truyền ngôi đã viết sẵn đặt sau tấm bảng Chánh Đại Quang Minh ở Càn Thanh cung, nhưng trước mắt các thế lực đấu đá dữ dội, sau cùng cũng không biết là tên súc sinh nào ngồi lên ngai vàng đây?

Trước kia Càn Long dùng sách lược dung túng đối phó với Hòa Thân chính vì Hòa Thân mang lại tiền tài xài hoài không hết cho Đại Thanh, Thừa Đức sơn trang và Viên Minh Viên đều tu sửa xong, đại nội hoàng cung xây lại như mới, chiến sự biên ải diễn ra thuận lợi, thiên tai có tiền cứu tế, nhân họa không còn diễn ra cảnh quốc khổ trống rỗng không có sức dẹp loạn, nhìn về lịch sử, Tam hoàng Ngũ đế, Đường tông Tống tổ chẳng qua chỉ làm được đến thế mà thôi.

Những gì cần có đã có đủ, vinh hoa phú quý, quyền lực uy nghiêm trên thế gian đều đã hưởng thụ, Càn Long còn gì không mãn nguyện chứ? Sinh lão bệnh tử trên đời không ai tránh khỏi, Càn Long hiểu rõ đạo lý trên, giờ đây làm thế nào để gìn giữ khung cảnh thịnh thế cho Đại Thanh mới là vấn đề mà Càn Long cần đau đầu suy nghĩ nhất.

Đã gần đến thời khắc lià đời, Càn Long cảm thấy đã đến lúc ra tay rồi, xem như vẽ một dấu chấm câu hoàn mỹ đặt dấu chấm dứt lên cuộc đời Càn Long đại đế vĩ đại, cũng như nhổ sạch chông gai bên cạnh người kế vị tương lai.

Mấy ngày sau, từng đạo thánh chỉ gây chấn động khắp triều đình từ Tử Cấm thành ban ra.

Đạo thánh chỉ đầu tiên là bãi miễn tư cách quân cơ đại thần, chức Lại bộ thị lang của Doãn Kế Thiện: “Phe cánh Doãn Kế Thiện hùa theo Nghi thân vương Ngung Toàn, vào kinh không biết tậ trung hoàng thượng, ổn định triều chính, vô cớ sinh sự, tự ý can thiệp hoàng thất nội vụ, truyền chỉ: cách chức Văn Hoa điện đại học sĩ, thái tử thái bảo, quân cơ đại thần và Lại bộ thị lang, niệm tình là hoàng thân quốc thích, trọng thần tiên triều nên giữ lại chức Lương Giang tổng đốc, khi nhận chỉ lập tức quay về Nam Kinh!”

Đạo thánh chỉ trên tuy vượt ngoài suy đoán của nhiều người, nhưng suy nghĩ sâu xa hơn thì Doãn Kế Thiện là lão trượng nhân của Ngung Toàn, vào thời khắc quyết định bày mưu tính kế giúp Ngung Toàn cũng là lẽ đương nhiên, Càn Long trừng trị cảnh cáo âu cũng hợp tình hợp lý, nhưng những đạo thánh chỉ tiếp theo mới thật sự chấn động cả triều.

“Dư đảng Thiên Địa hội tụ tập làm phản ở Diêm Khánh, Mật Vân, đây vốn là một bọn ô hợp, trẫm đã hạ chỉ huyện lệnh địa phương bắt giữ thẩm tra. Quân cơ đại thần Phúc Khang An xử lý nóng vội, tự ý mệnh lệnh Mật Vân trú quân tiến đánh, không những để đầu đảng trốn thoát, 300 tên tặc khấu giết được cũng là

lương dân. Truyền chỉ cách chức thị vệ nội đại thần, thái tử thái bảo, Văn Uyên các đại học sĩ, quân cơ đại thần, giáng đến đại doanh Phong Đài!”

Triều thần chưa hết kinh ngạc, lại nhận được thánh chỉ tiếp theo: “Quân cơ đại thần kiêm Hình bộ thượng thư Lưu Dung, nhiều năm hầu cận thánh giá không lập thành tích, Sơn Đông, Hà Nam nay thiên khổ thâm huyệt nghiêm trọng, quan viên hủ bại đủ thấy Lưu Dung năng lực hạn hẹp, truyền chỉ bãi miễn mọi chức vụ, niệm công lao tổ tiên vẫn cho phép đi lại cho bộ quân cơ...”

Thánh chỉ liên tiếp ban ra, những người bị phế bỏ toàn là nhân vật thân cận bên cạnh hoàng thượng, trước lúc xảy ra không hề có dấu hiệu nào báo trước, lúc ban chỉ cũng không thêm hỏi ý bất kỳ ai, vào lúc nước sôi lửa bỏng, các quan trong triều thấp thòm lo âu, cầu trời khẩn phật, lại không ai dám viết tấu chương trình bày ý kiến, sợ thánh thượng nổi giận vạ lây đến mình thì nguy to.

Các quan không ai ngờ được vì động thái trên khác xa tác phong thường ngày của Càn Long, tuy nhiên Hòa Thân lại sáng suốt hơi hết thấy mọi người, một phần vì hần thuộc lâu sử sách, phần còn lại phải cảm ơn các học giả nghiên cứu về Càn Long thời hiện đại rồi.

Số đại thần bị Càn Long phế bỏ toàn là rường cột quốc gia, số người này một khi bị lôi vào phe cánh tranh đoạt ngôi vị thì Đại Thanh xem như vô phương cứu chữa, nếu họ đứng nhằm hàng ngũ thì hoàng đế mới khi lên ngôi khó tránh đại khai sát giới, còn đứng đúng hàng ngũ thì trở thành đại công thần của hoàng đế tương lai, vậy sau này khó mà sai khiến được nữa.

Bởi thế Càn Long mới đẩy họ ra khỏi Bắc Kinh, cách ly khỏi vòng xoáy tranh chấp quyền lực, khi hoàng đế mới đăng cơ, chỉ cần ban chiếu chỉ phục chức thì họ lại quay về phụng sự quốc gia.

Chiêu này của Càn Long quá xảo quyệt, nhưng vẫn không giấu được Hòa Thân. Chỉ riêng việc không đụng tới Hòa Thân và quân cơ đại thần đại học sĩ Vu Mẫn Trung là đủ biết, Vu Mẫn Trung tuổi già sức yếu, xem như sắp nằm vào quan tài rồi, các quan viên đâu ai bộ đỡ ông ta nữa nên không cần lo.

Giờ đây bên cạnh Càn Long xem như chỉ còn lại một trọng thần Hòa Thân rồi, hần phải tỏ ra tận tâm tận lực mới không phụ thánh ân, đó cũng là mưu kế hiểm độc của Càn Long, muốn vắt kiệt sức Hòa Thân trước khi đem ra tòng xẻo.

Tuy Càn Long tính toán cẩn trọng, nhưng cũng có khe hở chết người, chính là ban chiếu chỉ để Tô Quảng Tế tiếp nhận chức Trực Đãi tổng đốc của Nhạc Chung Kỳ bệnh nặng đã lâu, Tô Quảng Tế xét tư cách đúng là nên tận trung với Càn Long, con trai ông ta là phò mã lấy Hòa Tĩnh công chúa, chỗ thông gia với Càn Long, mấy năm qua Tô Quảng Tế lên như điều gặp gió, từ một quan viên nhỏ Nội vụ phủ nhảy lên chức Hà Nam bố chính sứ, nay lại được Càn Long đề bạt vào vị trí quan trọng khiến nhiều người thêm ngưỡng mộ.

Thật ra Hòa Thân đã sớm biết Tô Quảng Tế vừa bắt tài vừa tham lam, nửa năm trước khi chưa vào kinh, Tô Quảng Tế đã ngồi không yên ở chức vị Hà Nam bố chính sứ rồi, lúc ấy đang thịnh hành tiền giấy, ông lên sai người tặng cho Hòa Thân một món tiền lớn, dụng ý rất rõ ràng, con dâu Hòa Tĩnh công chúa sắp tât thổ, những ngày tháng dựa hơi đàn bà thắng quan phát tài sắp chấm dứt nên mới nhờ Hòa Thân tìm giúp cơ hội khác vào thời điểm thích hợp ở kinh thành.

Trực Đãi tổng đốc chính là bức bình phong chốn kinh sư, một khi có biến cố sẽ rước họa diệt thân, lần này vốn do Càn Long toan tính đưa ra quyết định, nhưng Tô Quảng Tế lại tưởng lầm Hòa Thân góp công nói giúp, bởi thế không cần Hòa Thân đến lôi kéo, Tô Quảng Tế đã chủ động tìm đến cảm tạ. Giờ đang là lúc dùng người, nếu có thằng ngu đâm đầu vào, đương nhiên Hòa Thân gật đầu tiếp nhận, tạm thời để Tô Quảng Tế làm một số việc ngoại vi nhỏ nhặt.

Nghe thông báo Tô đại nhân đang chờ trong vườn, Hòa Thân cố tình để ông chờ đợi, hần biết mình càng tỏ thái độ thờ ơ lạnh nhạt thì Tô Quảng Tế càng cảm thấy dính vào được cây cao bóng cả Hòa Thân càng là may mắn chín đời.

Ngoài trời lạnh lẽo, gió quất từng cơn vù vù, Hòa Thân thông dong bước ra ngoài, thấy Tô Quảng Tế vẫn đứng khệp nép chờ đợi, hần không khỏi khâm phục năng lực bộ đỡ của Tô đại nhân, bèn quay sang Nhất Thanh bên cạnh dặn dò: “Mau mời Trực Đãi tổng đốc Tô Quảng Tế đại nhân!”

conem_bendoianh

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOoOo—

183. Chương 183: Cuộc Chiến Ngoại Vi

Hòa Thân đã sớm có kế hoạch, mời Tô Quảng Tế ngồi vào ghế xong, ho khan một tiếng, vừa định dặn dò ông ta sau này hành sự thế nào, ai ngờ tên này chả có chút chí khí gì, vừa nghe Hòa Thân ho khê liền giật mình đứng phắt dậy, khom lưng cung kính nói: “Hòa đại nhân có lời dạy chi? Hạ quan xin rửa tai lắng nghe!”

Hòa Thân thở dài ngao ngán, đường đường một quan viên nhị phẩm trong triều mà phong thái còn kém hơn cả một gia nhân trong phủ, thế là chả thèm dong dài khách sáo, trưng ra sắc mặt lạnh tanh nói: “Tô đại nhân, năm xưa ông đưa tiền nhờ ta hoạt động giúp ở kinh thành, ông có biết tại sao không mấy thuận lợi không?”

Tô Quảng Tế kính cẩn nói: “Hạ quan ngu muội, xin Hòa trung đường mách bảo!”

“Thật không dám giấu, khi đó Lại bộ đã ra giấy quyết định luôn rồi, chỉ vì Gia thân vương phán một câu ‘Chu sư phụ không thích người này’ thế là mọi việc sôi hồng bỏng không.”

Tô Quảng Tế đương nhiên không dám mắng chửi Ngung Diễm, chỉ nhỏ tiếng oán trách: “Thì ra là lão già Chu Quế phá đám, hạ quan hiểu rồi!”

Hòa Thân rửa thềm trong bụng: “Người ngu như thế thì hiểu quái gì!” Nhưng vẫn cố nhin cười, nói tiếp: “Nay Tùng Quân tướng quân ở Thịnh Kinh bỏ đỡ Chu Quế, Chu Quế lập tức tiến cử với Gia thân vương điều Tùng Quân vào phòng quân cơ, ta nghe nói trước kia Tùng Quân cũng có chút xích mích với Tô đại nhân thì phải?”

“Đúng vậy! Khi xưa hạ quan còn nhậm chức ở nội vụ phủ, tên Tùng Quân kia mấy lần đến gây sự, nếu không phải công chúa ra mặt điều đình chắc hạ quan đã tiêu rồi. Hòa đại nhân, nếu Tùng Quân vào phòng quân cơ, liên thủ với lão Chu Quế thì sau này hạ quan khó sống mất. Hòa đại nhân, ngài phải làm chủ cho hạ quan mới được!” Tô Quảng Tế làm ra vẻ tội nghiệp van nài.

Hòa Thân hí hửng trong lòng, chỉ vì một chút hiềm khích xưa mà dễ dàng thu phục tên Trục Đãi tổng đốc ngu ngốc này, bèn mỉm cười trấn an: “Tô đại nhân yên tâm! Chỉ cần có Hòa Thân này, mặc kệ là ai cũng đừng hòng hạ bệ ông!”

“Vậy sau này hạ quan nhờ cậy cả vào Hòa đại nhân rồi. Hòa đại nhân không thể thấy chết không cứu đấy!” Tô Quảng Tế lựa lời nói thêm.

“Gần đây kinh thành xảy ra một số biến cố, ta phụng mệnh chỉ của hoàng thượng, giờ lệnh cho ông đi làm một đại sự!” Hòa Thân thấy thời cơ đã chín mùi, uy nghiêm hạ lệnh: “Hôm nay ta thám thính được tin tức từ thái giám Đức Lâm bên cạnh Gia thân vương, 3 hôm trước vương gia đã phái người mệnh lệnh Tùng Quân dẫn ba vạn đại quân, khi đi ngang Thừa Đức lại điều 2 vạn trú quân ở Nhiệt Hà, tổng cộng 5 vạn đại quân tiến về Bắc Kinh.”

Tô Quảng Tế vừa nghe lời này hốt hoảng mặt không còn hột máu, lắp bắp nói: “Gia... Gia thân vương định làm gì?”

Hòa Thân quay mặt đi buông một câu băng quơ: “Vào thời khắc quan trọng chỉ cần trong tay nắm binh quyền thì muốn làm gì chẳng được!”

Cục diện triều chính hiện nay Tô Quảng Tế biết rõ, vừa nghe Hòa Thân tiết lộ lấp liếm liền hiểu ra, nghĩ thầm: “Xem ra lần này hoàng thượng muốn trọng dụng ta rồi, ngay cả tiêu diệt quân phiến loạn trong kinh cũng giao cho ta!”

“Bắc Cô Khẩu là con đường huyết mạch, chắc chắn Tùng Quân nhập kinh phải đi qua đây, ông mau về chỉnh đốn binh mã trực thuộc Trục Đãi do ông quản lý, trước ngày mai phải đến được Bắc Cô Khẩu hội tụ với

thống lĩnh trú quân Luân Ân, hai người cùng phối hợp chặn Tùng Quân lại, nhất định phải đoàn kết trung thành ra sức vì hoàng thượng, tuyệt đối không để một binh một tốt của Tùng Quân đi vào tỉnh Trực Đài. Việc này tuyệt đối cơ mật, ngoại trừ ông và Luân Ân ra không để lộ cho người khác biết, hiểu rõ chưa?”

“Vâng, hạ quan hiểu rồi! Hòa đại nhân yên tâm! Hạ quan về chuẩn bị ngay, việc này làm không xong thì Hòa đại nhân cứ lấy đầu hạ quan là được!” Dứt lời, Tô Quảng Tế đặt một nén bạc to dùng xuống bàn rồi mới lui ra ngoài.

Hòa Thân cười thầm trong bụng: Việc này nếu người làm không xong thì không cần ta ra tay, tất nhiên có người lấy đầu người rồi.

Nếu hai tên ngu ngốc Tô Quảng Tế và thống lĩnh trú quân Bắc Cô Khẩu Luân Ân dẫn quân chặn được Tùng Quân thì cuộc chiến ngoại vi xem như giải quyết xong, Hòa Thân có thể dốc toàn lực đối phó với biến cố trong Tử Cấm thành rồi.

Tiến Tô Quảng Tế ra về, Hòa Thân đột nhiên nhớ ra trưa nay có hẹn với đám người Đa Luân uống rượu, bèn dẫn theo Nhất Thanh xuất phát, vừa ra khỏi cửa đã gặp Lương Kiện cải trang trực bên ngoài. Thời cuộc biến đổi khôn lường, nhiều quan viên đều ra sức bỏ dở một vị quan to nhằm tìm chỗ che chở khi cần thiết, bởi thế trước Hòa phủ đứng lố nhố một bọn quan viên, mặc cho gió rét căm căm vẫn không làm họ từ bỏ ý định lấy lòng cấp trên. Lương Kiện cải trang thành quan viên cũng chen vào đám đông chờ đợi Hòa trung đường tiếp kiến.

Hòa Thân nghĩ thầm: Xem ra Lương Kiện chẳng thua kém gì Lưu Toàn, mới đến Bắc Kinh mấy ngày đã quơ được chiếc mũ quan viên tử phẩm.

Lương Kiện thấy Hòa Thân bước ra liền nháy mắt ra hiệu, đám thuộc hạ cảnh giới xung quanh vội chen lên chặn trước mặt bọn quan viên. Lương Kiện nhập vai rất đạt, ân cần chạy nhanh tới nhỏ tiếng báo cáo: “Hòa đại nhân, sáng nay các huynh đệ phát hiện có mấy người khả nghi xung quanh phủ, giờ đang theo dõi chặt bọn chúng, nên xử trí thế nào xin đại nhân chỉ thị!”

“Tạm thời đừng động đến chúng, đừng để chúng phá đám là được!” Hòa Thân dặn dò ngắn gọn, bước nhanh xuống bậc thềm.

Lương Kiện lập tức diễn cảnh bị từ chối gặp mặt, lẻo đẻo bám theo sau hét lớn: “Hòa trung đường... Hòa trung đường, xin đừng bước, hạ quan còn việc này muốn nói!”

Hòa Thân đương nhiên không đoái hoài gì, Lương Kiện thừa cơ giậm chân dừng dừng tiếc nuối, quay lại nói với đám quan viên đứng lố nhố sau lưng: “Các vị, xem ra Hòa trung đường không rảnh tiếp kiến chúng ta rồi! Hay là chúng ta cứ chầu chực ở đây, không gặp được Hòa trung đường thì quyết không trở về!”

Đám quan viên liền nhao nhao: “Vậy chúng ta cứ đợi ở đây! Khi nào gặp được Hòa trung đường mới quay về. Đi nào! Qua bên đó đợi tiếp.”

Hòa Thân vừa rẽ vào một con hẻm, đụng mặt ngay hai tên nha sai, hai tên này lập tức nhận ra Hòa Thân, vội sốt sắng chạy đến khúm núm thỉnh an.

Thấy Hòa Thân tỏ thái độ lạnh nhạt, hai tên nha sai bèn hớn hử nhắc nhở: “Hòa trung đường sao lại quên bọn tiểu nhân rồi? Mới mấy hôm trước tiểu nhân còn trò chuyện với Hòa trung đường mà.”

Hòa Thân ngơ ngác hỏi: “Ta trò chuyện với hai vị hồi nào ấy nhỉ?”

Hai tên nha sai sắp lại gần nói: “Hòa trung đường, ngài đúng là quý nhân hay quên, mấy hôm trước ngài đến Lại bộ kiểm tra công tác, vừa vào Lại bộ chúng tôi đã đến trước mặt ngài thỉnh an, ngài đáp lại một câu ‘Hai vị vất vả rồi!’ Chẳng phải chúng ta đã trò chuyện rồi sao?”

Hòa Thân nghe xong muốn tát cho hai tên mặt dày này vài cái, nhưng Nhất Thanh đang theo bên cạnh không tiện giở thói bạo lực, liền hớn hử dặn: “Mấy hôm nay ta bận lắm! Nếu hai vị có thời gian hãy chờ ngoài cổng Hòa phủ, đợi khi nào ta rảnh sẽ tiếp chuyện với hai vị!”

Hai tên nha sai tép riu thấy có cơ hội tiếp xúc với Hòa trung đường quyền cao chức trọng, liền cười tươi như hoa nói: “Rảnh mà! Chúng tôi có nhiều thời gian! Giờ sẽ đi xếp hàng ngay đây, dù phải chờ đợi vài

ngày cũng là vinh hạnh của chúng tôi!” Nói xong, hai tên hào hứng gia nhập vào hàng ngũ chờ đợi ngoài Hòa phủ.

Hòa Thân cười mỉm tự nhủ: Cứ đứng ngoài cổng đợi đi! Càng đông vui càng tốt, như vậy Lương Kiện mới dễ mai phục.

Không muốn mất thêm thời gian, Hòa Thân bước nhanh hơn đến quán Đông Lai Thuận trên đường Thuận Đức, không phải Hòa Thân sợ đắc tội, vấn đề là đám người này toàn nhân vật lợi hại, hẳn hiểu kế hoạch của mình có thành công hay không hoàn toàn quyết định vào việc có thu phục được đám đề đốc, tổng binh tay nắm binh quyền kia hay không.

Bọn này không dễ đối phó như tên tổng đốc Trực Đãi Tô Quảng Tế, cần đầu tư nhiều thời gian lẫn tiền bạc vào xây dựng cảm tình, chỉ hơi chút lơ là có thể mọi chuyện sẽ sôi hồng bỏng không.

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

184. Chương 184: Đại Soái Gặp Ngụy

Vào những năm cuối đời Khang Hy, đảng Bát gia tranh đoạt ngôi vị với Ung Chính chiếm trọn ưu thế, nhưng sau cùng lại thất bại thảm hại, nguyên nhân chủ yếu chỉ vì không nắm giữ binh quyền, nhìn về lịch sử các triều đại, mỗi lần thay đổi triều đại đều động đến binh đao. Dù cho kế hoạch chu toàn đến đâu, dù có nhiều mưu sĩ tương trợ, dù chiếm trọn thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu trong tay không có binh quyền thì muốn làm đại sự chỉ là giấc mộng hảo huyền.

Hòa Thân bước vào quán Đông Lai Thuận, vừa lên lầu đã nghe bọn Đa Luân nổ ầm trời trong phòng, hẳn chỉnh trang lại y phục, định đẩy cửa vào trong nhập bọn, đột nhiên nghe sau lưng có người gọi: “Hòa đại nhân, tại hạ có việc quan trọng bẩm báo!”

Hòa Thân giật mình một cái, quay đầu nhìn thấy Đỗ Tử Kiệt, bèn hỏi: “Có việc gì vậy?”

Đỗ Tử Kiệt nhỏ tiếng báo cáo: “Đại nhân, hoàng thượng chẳng phải đã giáng Phúc Khang An đến doanh trại Phong Đài sao? Sáng nay Phúc đại soái đã khởi hành đến Phong Đài, nhưng theo thám tử do tại hạ phái đi giám sát Phúc đại soái về báo cáo, có mười mấy tên sát thủ Bạch Liên giáo mai phục trên đường chuẩn bị hạ thủ với Phúc đại soái, còn nữa, tại hạ đã xác định chúng sẽ ra tay tại Hạc Tử Cầu.”

Do ngày thường Hòa Thân luôn đối đãi khách sáo với Phúc Khang An nên Đỗ Tử Kiệt cũng xưng hô cung kính là Phúc đại soái. Hòa Thân từ bỏ ý định vào phòng, quay lưng bước thẳng ra ngoài, trong lòng nguyên rủa: “Lại là bọn Bạch Liên giáo gây thêm phiền phức cho ta!”

Nhất Thanh vội kéo lấy Hòa Thân, mỉm cười nhắc: “Hòa đại ca định bỏ mặc mấy vị tướng quân đó ư?”

Hòa Thân quay đầu nói: “Không nghĩ nhiều nữa! Đỗ Tử Kiệt, người lập tức chuẩn bị 50 lượng vàng cho họ, cứ nói là ta hôm nay không khỏe phải nghỉ ngơi ở nhà. Ài! Nếu chúng đòi đến phủ thăm ta thì người phải nghĩ cách ngăn họ lại.”

Hòa Thân tính toán thầm: Đã sớm ngồi trên một chiếc thuyền rồi, giờ có ăn uống tiệc tùng cũng chẳng tăng thêm được bao nhiêu tình cảm, đám người này chỉ cần đặt vàng bạc trước mặt thì hiệu quả có khi tốt hơn mình đích thân lộ diện.

Nhất Thanh nói: “Hòa đại ca, giờ chúng ta nên làm thế nào?”

Hòa Thân kiên quyết đáp lời: “Còn làm gì nữa, chúng ta phải đi cứu người! Muội lập tức về phủ tìm Tạ Kiểm Phi, bảo hắn dẫn theo 50 tay súng đến Hạc Tử Cầu đợi lệnh.”

Phúc Khang An vừa bị giáng chức, trước kia oai phong lẫm liệt, một đại soái đi đến đâu ai ai đều ngưỡng mộ nay phải đứng dưới cả một tên đề đốc, thế mà hắn lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh khi đón nhận tin dữ, ngay

cả bọn gia nhân trong phủ cũng không phát hiện có gì bất thường, Phúc Khang An sai bảo gia nhân chuẩn bị một số vật dụng cá nhân xong, còn vui vẻ chơi một ván cờ với phúc tấn, tiếp đến ra hậu đường bái tế bài vị phụ thân Phó Hoàn, sau đó mới lên ngựa đi đến doanh trại Phong Đài một mình.

Vào lúc ban trưa mà gió quất từng cơn cắt da cắt thịt, vừa mới ra khỏi thành không gian càng trở nên vắng vẻ lạnh tăm, dù là một võ tướng kiêu hùng như Phúc Khang An cũng rùng mình liên tục.

Phúc Khang An phi ngựa vượt Hồ Hà Khẩu, chẳng mấy chốc đã đến trước Hạc Tử Cầu, nơi đây thật ra là một khe suối hẹp, ngày thường luôn xuất hiện bò cạp đen nên mới có tên Hạc Tử Cầu, thông qua lối này có thể giảm được nửa lộ trình đến quân doanh Phong Đài, Phúc Khang An thúc ngựa một cái đi vào con suối.

Mấy hôm trước Phúc Khang An vừa đi qua con đường này, nhưng hôm nay có ai đó đào hai cái hố chặn ngay phía trước, ngựa không đi tiếp được, Phúc Khang An bèn xuống ngựa dắt cương định quay lại, đột nhiên đôi núi hai bên vang lên tiếng cười hả hê: “Ha ha... Phúc Khang An, ngày này năm sau là ngày giỗ của ngươi!”

Phúc Khang An ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai bên đồi núi xuất hiện bảy tám tên đại hán, tên cầm đầu đứng giữa hét lớn: “Bọn ta chính là giáo chúng Bạch Liên giáo, hôm nay phải lấy mạng chó của người để báo thù cho các huynh đệ chết trong tay ngươi. Ngươi còn nhớ 3 năm trước tại rừng Phụng Vũ ngoài thành Dương Châu ngươi giết một lúc 900 huynh đệ của ta không? Nợ máu trả bằng máu, chịu chết đi!”

Tên đại hán vừa nói dứt câu, những tảng đá to liền được đẩy xuống lao nhanh từ sườn đồi vào Phúc Khang An.

Phúc Khang An không hề khiếp sợ trước đám loạn đảng Bạch Liên giáo, vội thúc ngựa né tránh, rút đại đao ra chuẩn bị nghênh chiến, đột nhiên một tảng đá to rơi từ trên cao xuống đập trúng đầu ngựa, con ngựa chiến khỏe mạnh hí vang một tiếng, máu văng tung tóe, khuyu chân xuống tắt thở.

Phúc Khang An thất kinh hồn vía, vội nhảy khỏi lưng ngựa xuống đất, đám người mai phục ném đá xong rút binh khí nhảy xuống bao vây Phúc Khang An vào giữa, cùng lúc xông vào tấn công kịch liệt, chiêu nào cũng dồn đối phương vào chỗ chết.

Phúc Khang An luyện võ từ nhỏ, được nhiều giang hồ hảo hán, võ lâm cao thủ truyền thụ võ công, không ít cao thủ đại nội từng bại dưới tay hắn, tuy bị số đông vây đánh nhưng vẫn không hề sợ hãi, trên chiến trường Phúc Khang An từng đơn thương độc mã tả xung hữu đột trong hàng ngũ mấy trăm quân địch, giờ đối mặt với vài tên giặc cỏ đương nhiên nảy sinh ý khinh địch.

Điều bất ngờ là đám người Bạch Liên giáo này võ công cực cao, Phúc Khang An miễn cưỡng chống trả vài chiêu rồi bị ép lùi liên tục, thở hổn hển khó nhọc, khi chạm lưng vào vách núi mới biết không còn đường để lui nữa.

Hòa Thân dẫn cứu binh hối hả chạy đến, chứng kiến tình thế nguy ngập, nếu đến chậm trễ một khắc chắc Phúc Khang An mất mạng rồi, lúc này chỉ thấy Phúc Khang An đâm mạnh vào bụng một tên Bạch Liên giáo, người này võ công không hề kém cạnh, lách người né thoát, vung kiếm chém trả, Phúc Khang An thu đao lại chống đỡ, đột nhiên sau lưng để lộ sơ hở bị một tên khác tung chưởng đánh trúng, Phúc Khang An nổ đom đóm mắt, đầu óc quay cuồng, phun ra một ngụm máu tươi, một tên thích khách chớp thời cơ quét chân gạt hắn ngã chống vó, cả bọn cùng vung binh khí lên cao chuẩn bị băm vằm Phúc Khang An trả thù cho đồng bọn.

Chính vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Hòa Thân hét to hiệu lệnh với đám thuộc hạ: “Nổ súng!”

Võ công cao cường không chống nổi súng đạn, đối mặt với các tay súng được huấn luyện kỹ lưỡng cộng thêm nhiều lần có kinh nghiệm tác chiến thực tế của Hòa Thân, muốn giải quyết đám người Bạch Liên giáo chỉ như trò trẻ con.

Một tràng tiếng súng chất chứa vang lên, mùi thuốc súng mịt mù, tiếng rú thảm thiết xé tan không gian, đám thích khách Bạch Liên giáo ngã gục xuống như cây chuối.

Hòa Thân chạy đến gần Phúc Khang An mới phát hiện dù mình ra tay ứng cứu kịp thời nhưng Phúc Khang An vẫn bị ai đó chém một nhát vào đùi, máu tươi tứa ra như suối.

“Hòa lão đệ, đệ... sao đệ lại đến đây rồi!” Thều thảo yếu ớt một câu xong, Phúc Khang An quẹo đầu sang một bên ngất xỉu.

Hòa Thân vội xé tay áo băng bó cầm máu giúp Phúc Khang An, sau đó hạ lệnh: “Mau khiêng Phúc đại soái về chữa trị!”

“Đại nhân, khiêng về nơi nào ạ?” Tạ Kiếm Phi hỏi.

Hòa Thân nghĩ thầm: Nếu khiêng về nhà Phúc Khang An chẳng phải dọa chết đám gia nhân nhát gan à? Lúc rời khỏi nhà còn lạnh lặn, giờ máu me đầy người khiêng về... Suy ngẫm một hồi, Hòa Thân dặn dò: “Khiêng về Hòa phủ vậy! Người cưỡi ngựa đi mời Vương đại phu của Tế Sinh Đường đến chữa trị cho Phúc đại soái!”

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

185. Chương 185: Xem Trộm Thánh Chỉ

Phúc Khang An được sắp xếp vào căn phòng đối diện phòng sách của Hòa Thân dưỡng thương, danh y Vương đại phu được mời đến băng bó vết thương, lại sắc thuốc điều trị nội thương cho hắn.

Hòa Thân ngồi trong phòng sách chờ đợi kết quả, Lương Kiện bước vào dâng lên một chiếc hộp nhỏ nói: “Đại nhân, vừa rồi trên đường về các binh sĩ đã phát hiện chiếc hộp này trên người Phúc đại soái, tại hạ cảm thấy vật này can hệ trọng đại, xin đại nhân xử trí!”

Hòa Thân cầm hộp xem qua, thót tim một cái: Đây là hộp đựng mật chỉ của Càn Long, tại sao Phúc Khang An bị giăng chức mà mang theo mật chỉ?

Vào thời khắc quan trọng, chỉ cần bỏ lỡ một tình tiết nhỏ cũng đủ ô nhục, Hòa Thân không dám lơ là, vội hỏi: “Phúc đại soái giờ thế nào rồi?”

Lương Kiện cung kính đáp lời: “Đại phu nói Phúc đại soái mất máu quá nhiều cần thời gian điều dưỡng, chỉ cần trụ khỏi đêm nay thì sẽ giữ được tính mạng!”

Hòa Thân nhẩm tính thời gian, căn dặn: “Mau gọi Đỗ Tử Kiệt vào đây!”

Đỗ Tử Kiệt là cao thủ giang hồ, trước kia trong lúc trò chuyện Hòa Thân nghe hắn nhắc từng lén mở hộp chứa mật chỉ của khâm sai đại thần ra xem, vì thế Hòa Thân muốn Đỗ Tử Kiệt trở tài xem Càn Long muốn Phúc Khang An làm gì, sau khi xem mật chỉ xong sẽ niêm phong như cũ không để ai phát hiện.

Trong lúc đợi Đỗ Tử Kiệt, Hòa Thân cẩn thận xem qua chiếc hộp, thấy nó được dán kín miệng hộp bằng một tờ giấy vàng, chỉ cần ai đó mở hộp ra tờ giấy sẽ rách, muốn không bị ai phát hiện còn khó hơn lên trời.

Đợi Đỗ Tử Kiệt vào phòng, Hòa Thân đưa hộp qua cho hắn xem, ai ngờ tên Đỗ Tử Kiệt đến giờ mới thú thật: “Đại nhân, thật ra trước kia thuộc hạ chỉ nói phét thôi chứ chưa từng mở mật chỉ của khâm sai đại thần ra xem bao giờ!”

Hòa Thân tức điên, đang lúc không biết phải làm sao, Nhất Thanh chợt lên tiếng: “Hòa đại ca, hay là để muội thử xem!”

Hòa Thân nhìn Nhất Thanh vẻ nghi ngờ nói: “Nếu không chắc làm được thì chúng ta hủy luôn chiếc hộp vậy! Dù gì Phúc Khang An trải qua trận kịch chiến với đám thích khách Bạch Liên giáo, chiếc hộp bị rơi mất cũng là lẽ thường tình.”

Nhất Thanh mỉm cười tự tin: “Hòa đại ca hãy để muội thử đã! Mau đi lấy một chậu nước ấm qua đây!”

Nhất Thanh vốn chỉ cần dặn hai tên lính gác ngoài cửa, nhưng Đỗ Tử Kiệt đã chạy nhanh đi làm thay, bên lên nói: “Nhất Thanh cô nương, Hòa đại nhân, tại hạ thật hổ thẹn, giờ xin góp chút sức mọn để Nhất Thanh cô nương sai bảo vậy!”

Dưới ánh mắt hồi hộp của mọi người, Nhất Thanh gói chiếc hộp bằng một tấm khăn lông, sau đó ngâm vào chậu nước nóng, tiếp theo Nhất Thanh lại bảo Đỗ Tử Kiệt đi lấy một chén muối đứng đợi sẵn, ngâm chiếc hộp hồi lâu, Nhất Thanh lấy khăn lông ra đặt chiếc hộp lên hơ trên ngọn lửa, sau đó rắc muối lên đó.

Mọi người đều tập trung chú ý vào từng động tác của Nhất Thanh, ai cũng muốn xem thử nàng làm cách gì mở được chiếc hộp mà không để lại dấu vết.

Nhất Thanh ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt tán thưởng của Hòa Thân, đỏ mặt nói: “Hòa đại ca, thật ra người phát minh ra chiếc hộp này chính là một lão thái giám trong cung, chẳng lẽ đại ca đã quên lúc ở Nam Kinh, Bạch Thụy từng nói với huynh Bạch Liên giáo từ lúc Mãn Thanh nhập quan đã bắt đầu trăm phương nghìn kế đưa thái giám trà trộn vào cung rồi hay sao?”

Hòa Thân thế mới hiểu ra, thảo nào Nhất Thanh lại tự tin đến thế, chỉ thấy Nhất Thanh khê động dẩy, lớp giấy vàng niêm phong chiếc hộp nhẹ nhàng rơi xuống, tiếp đến “Tách!” một tiếng, chiếc hộp chứa mật chỉ của Càn Long bật mở.

Mọi người reo hò phấn khích, Hòa Thân nhảy cẫng lên mừng rỡ, nếu không vì đông người có mặt chắc hẳn đã ôm chầm lấy Nhất Thanh rồi.

Khi Hòa Thân trải mật chỉ của Càn Long lên bàn, mọi người đều nín thở nhìn vào, lại hồi hộp quan sát sắc mặt Hòa Thân, chỉ thấy hắn tối sầm mặt, nhưng rất nhanh nụ cười rạng rỡ lại trở về.

Hòa Thân thông dong ngồi vào ghế, cười ha hả nói: “Nhất Thanh, đọc lên cho mọi người nghe đi!”

Nhất Thanh cầm mật chỉ lên đọc khê: “Truyền chỉ: Phúc Khang An thống lĩnh binh mã Phong Đài, Tây Sơn, Mật Vân và Bắc Cô Khẩu, sau khi nhận được thượng dụ lập tức bắt giữ phe cánh Hòa Thân!”

Chỉ với một câu lệnh ngắn gọn mà chứa đựng mùi chết chóc và mưu kế tàn độc của Càn Long.

Hòa Thân giờ đây càng hiểu rõ hơn kế hoạch chu toàn của Càn Long, xem ra giáng Phúc Khang An đến doanh trại Phong Đài chính là đề phòng kinh sư có biến, đây là một nước cờ cao tay của lão già gian xảo Càn Long.

Thôi Minh nôn nóng hét lớn: “Hòa đại nhân, ngài mau hạ lệnh đi! Đêm nay thuộc hạ sẽ dẫn theo các huynh đệ xông vào hoàng cung, chúng ta sẽ huyết chiến Tử Cấm thành!”

Tạ Kiềm Phi cũng góp lời: “Hòa đại nhân một lòng vì triều đình Đại Thanh, nhưng Càn Long lại tàn độc như thế, chúng ta buộc phải phản thôi, chẳng lẽ khoanh tay ngồi đây chờ chết!”

Đỗ Tử Kiệt thấy Hòa Thân không lên tiếng, nói thêm: “Giết hoàng đế Đại Thanh rồi, Hòa đại nhân sẽ khoát hoàng bào, đến lúc đó chúng ta lấy số bạc giấu trên đảo về, khắp thiên hạ này có ai không vỗ tay khen hay chứ!”

“Đúng đó! Làm đi!” Lương Kiện lớn tiếng phụ họa.

Hòa Thân đợi họ phát biểu ý kiến xong mới mỉm cười nói: “Giờ quan trọng nhất là xử lý bức mật chiếu này, Nhất Thanh, tranh chữ hôm qua huynh cần đã được mang đến chưa?”

“Trưa nay đã có người mang đến rồi.” Nhất Thanh lấy từ giá sách ra một chiếc hộp gỗ lớn.

Mọi người thấy Hòa Thân vào lúc gay cấn này còn có tâm tình ngắm tranh chữ, vừa định thuyết phục thêm, nhưng nghĩ tới Hòa đại nhân xưa nay thân cơ diệu toán, trước giờ làm nhiều chuyện kinh thiên động địa chưa từng thất bại, không chừng lần này có sắp đặt gì chăng?

Cả bọn liếc về phía tiểu mỹ nhân Nhất Thanh, cảm thấy mình có mặt ở đây quá dư thừa, bèn hành lễ xong lui ra.

Thật ra trong chiếc hộp gỗ chẳng phải tuyệt tác của bậc danh nhân nào, chỉ là Hòa Thân hôm qua tiện tay vẽ vời cho vui, vẽ xong hắn đem tác phẩm của mình cho người khác mô phỏng.

Nay Hòa Thân đem bức vẽ của mình và bức vẽ mô phỏng đặt cạnh nhau so sánh, giật mình kinh ngạc: Nếu không phải mình làm ký hiệu trước, ngay cả bản thân cũng không biết đâu là thật đâu là giả.

“Thật không ngờ công lực của Phương lão tiên sinh vẫn như xưa! Nhất Thanh, muội qua xem đi!” Hòa Thân hí hửng nói.

“Hòa đại ca, giống hệt như đúc, chẳng lẽ do Phương lão tiên sinh ở Tây Sơn mô phỏng ư?” Nhất Thanh ngờ ngác hỏi.

“Đúng vậy! Xem ra phải nhờ đến Phương lão tiên sinh sửa đổi bức mặt chỉ kia rồi! Ngày mai muội hãy sửa soạn, chúng ta cùng đến Tây Sơn bái kiến Phương lão tiên sinh!”

“Vâng, sáng mai Nhất Thanh sẽ gọi Hòa đại ca thức dậy đúng giờ!”

Hòa Thân ngây ngất ngắm nhìn vẻ đẹp mặn mà của Nhất Thanh, trong lòng nóng rang, bên dưới cũng bắt đầu có phản ứng, một cánh tay chợt mất kiểm soát đặt lên vai nàng. Nhất Thanh giãy giụa nhẹ nhàng, cơ thể khẽ run lên, Hòa Thân biết đây là phản ứng tự nhiên khi nàng lần đầu tiên được một người đàn ông vuốt ve âu yếm.

Hòa Thân đã có nhiều kinh nghiệm phòng the, lúc này tuy thương hoa tiếc ngọc nhưng ngọn lửa dục vọng đã không cách nào đè nén nữa rồi, hấn ôm ngang eo Nhất Thanh, tay kia đặt lên ngực nàng, chòm tới môi kề môi, chiếc lưỡi ướt át nhẹ nhàng đưa vào khám phá.

Chỉ thoáng chốc, Nhất Thanh toàn thân mềm nhũn ngã vào lòng hấn, hơi thở trở nên gấp gáp, Lương Kiện cùng 3 tên thuộc hạ vừa định vào hỏi thử có cần chuẩn bị thêm nến để Hòa Thân tiện thưởng thức tranh chữ không? Đột nhiên nghe âm thanh rên rỉ êm tai văng vẳng, cả bọn liền hiểu Hòa đại nhân đang thưởng thức cái gì trong đó rồi. Trước kia đám thuộc hạ luôn có cơ hội nghe tiếng giao hoan của Hòa Thân với các mỹ nhân, lần này cũng không ngoại lệ, cả bọn nín thở mò đến dưới cửa sổ, bắt đầu im ắng đồng tai lắng nghe.

“Hòa đại ca, trước kia huynh và Vũ Châu tỷ tỷ, Tô Kỳ Nhi tỷ tỷ đều làm như thế à?”

“Ồ... Nhưng họ không tốt bằng muội...”

“Hòa đại ca, làm thế này đúng không? Huynh có thích không?”

“Huynh thích lắm!”

“Chỉ cần Hòa đại ca thích, mỗi đêm Nhất Thanh đều làm thế với Hòa đại ca!”

“Giờ chúng ta thay đổi tư thế nào!”

Chỉ nghe Nhất Thanh rên lên một tiếng, tiếp theo là tiếng thở hồng hộc của Hòa Thân...

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

186. Chương 186: Sửa Đổi Chiếu Thư

Chung vui với một đại mỹ nhân như Nhất Thanh đương nhiên không thể thức dậy sớm rồi, Hòa Thân ngủ tới trưa mới lật mình tỉnh giấc, tứ chi mệt mỏi, nhìn sang bên cạnh thấy Nhất Thanh vẫn đang say ngủ, vẻ mặt tràn đầy mãn nguyện, Hòa Thân thò tay vào dưới mền đặt lên ngực nàng, cảm giác hệt như chạm vào miếng ngọc lung linh hoàn hảo.

Nhất Thanh trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ bị Hòa đại ca dẫn dắt, hai người lại quấn vào nhau hoan lạc một chập, cuối cùng Nhất Thanh then thùng van xin Hòa Thân mới hài lòng bước xuống giường rửa mặt dùng điểm tâm.

Bước đi trên đường, Hòa Thân chú ý bầu trời xám xịt, gió rét vẫn không hề suy giảm, xem ra hôm nay lại là một ngày thời tiết xấu, Hòa Thân trở về thực tại, nghĩ tới mọi biến cố xảy ra sau này, thú vui hoan lạc nam nữ liền bị gạt sang một bên.

Nhìn từ góc độ lịch sử, Gia Khánh có thể diệt trừ Hòa Thân thành công chỉ nhờ ra tay thần tốc, không ai ngờ Gia Khánh vừa mới đăng cơ sau khi Càn Long băng hà lại ra tay ngay vào ngày thứ 2 của quốc tang, đảng phái Hòa Thân quyền khuynh triều dã trở tay không kịp, nếu không phải giữ yếu tố bất ngờ, tin chắc Gia Khánh không thể nắm cả 3 phần thắng lợi.

Hòa Thân nghĩ thầm: “Dù lịch sử đã xảy ra chút sai lệch do mình xuyên việt đến đây, Càn Long không nhường ngôi cho Gia Khánh trước 3 năm thì sau này ta vẫn phải ra tay trước Gia Khánh chiếm lấy tiên cơ mới được. Giờ đây mọi việc không thể căn cứ lịch sử hành động rồi, chỉ cần Càn Long tắt thở sẽ lập tức động thủ, ta phải xem thử Gia Khánh ngoài gờ tay đầu hàng ra còn làm được gì! Nếu kết cục phải là một mất một còn thì Hòa Thân ta đành đại nghịch bất đạo một phen rồi.”

Trận tuyết suốt mấy ngày liền đã biến Tây Sơn thành một thế giới trắng xóa, Hòa Thân và Nhất Thanh xuống ngựa dưới núi, đi men theo con đường nhỏ cây cối trụi trọc hai bên, dưới cơn gió lạnh tạt vào mặt thẳng tiến.

Phương lão tiên sinh mà Hòa Thân cần tìm chính là cháu chắt của Lữ Lưu Lương đời Khang Hy, vào năm thứ 7 Ung Chính từng xảy ra vụ án phản Thanh chấn động do Hồ Nam danh sĩ Tăng Tịnh phát động, Lữ Lưu Lương bị liên lụy, Ung Chính hoàng đế hạ lệnh khai quật quan tài tán xương cốt thành tro, con cháu họ Lữ bị chu di, trở thành vụ án oan lớn nhất chấn động toàn quốc triều Đại Thanh.

Phương Bất Tri tiên sinh (Tên thật Lữ Phong) dựa vào tài mô phỏng thư pháp tuyệt diệu của mình, vào lúc nguy nan đã ngụy tạo chiếu thư của Ung Chính, nhờ đó thoát chết dưới nhát đao của Lý Vệ, sau đó sự việc bị Lý Vệ phát giác nhưng Phương Bất Tri đã trốn bật tẩu, Lý Vệ vì sợ mất mặt nên giấu nhem chuyện này, xem như đã diệt trừ tận gốc khâm phạm.

Phương Bất Tri mai danh ẩn tích trốn đến Phúc Kiến, sau lại gia nhập tổ chức phản Thanh phục Minh Thiên Địa hội, Thiên Địa hội bị triều đình tiêu diệt ở Dương Châu, ông lại mang theo đứa cháu mới 3 tuổi lưu lạc đến Nam Kinh, do ông từng được trọng dụng trong Thiên Địa hội, nắm giữ nhiều điều cơ mật nên bị dư đảng Thiên Địa hội truy sát diệt khẩu, vào lúc đám người Thiên Địa hội định ra tay sát hại hai ông cháu thì trời xui đất khiến gặp được Hòa Thân.

Lúc ấy Càn Long hoàng đế nam tuần, Hòa Thân có thời gian là dẫn theo đội quân tâm phúc hoạt động quanh khu vực Nam Kinh, thế là tiện tay cứu mạng ông cháu Phương Bất Tri.

Nghe nói hai ông cháu cần đến Bắc Kinh, Hòa Thân phái người hộ tống dọc đường, sau cùng sắp xếp cho họ vào ở trong một ngôi miếu hoang trên Tây Sơn, Phương Bất Tri trải qua nhiều biến cố, buồn chán sự đời nên đặt tên nơi ở là “Lãnh đình”, từ đó chuyên tâm dạy dỗ cháu trai, mong nó khôn lớn thành người sẽ trả mối huyết hải thâm thù giúp Lữ gia.

Tài văn chương của Phương Bất Tri chỉ bình thường không gì nổi bật, kỳ lạ là ông có tài thư pháp cực giỏi, mô phỏng nét chữ của ai đó là giống y như đúc, khó trách Lý Vệ từng theo hầu Ung Chính mấy mươi năm lại vô cùng tinh khôn mà bị mắc lừa bởi bức chiếu thư giả.

Những việc này đều do Phương Bất Tri tiết lộ trong lúc trò chuyện phiếm với Hòa Thân sau khi đến Bắc Kinh. Lúc này Phương Bất Tri thấy Hòa Thân đến tìm trong thời tiết gió tuyết lớn, vội bảo cháu trai chuẩn bị rượu thịt thết đãi khách quý, đứa cháu của Phương Bất Tri đã mười bốn mười lăm tuổi, tư chất thông minh, nhìn là biết sau này thuộc lớp nhân tài đủ sức gánh vác việc lớn.

Hòa Thân hiểu Phương Bất Tri lo lắng tính mạng của đứa cháu nên mới chịu ẩn cư ở chốn thâm sơn cùng cốc này, bèn mở lời trước: “Phương lão tiên sinh gần đây thế nào? Gió tuyết rơi suốt nửa tháng, ở đây không thiếu thốn gì chứ?”

Phương Bất Tri xúc động nói: “Hòa đại nhân hết lòng chiếu cố ông cháu ta, lão đây vô cùng cảm kích, không biết nên báo đáp thế nào! Tuy thời tiết giá rét nhưng thuộc hạ của đại nhân mang tặng củi than lương thực còn dư nhiều, lão thấy đủ dùng trong một tháng, Hòa đại nhân mỗi lần còn dặn người mang thêm rượu thịt và giấy mực, lão đây thật hồ thẹn!”

Hòa Thân vội khách sáo vài câu, sau đó nghiêm túc nói: “Thật không dám giấu, lần này Hòa mỗ đến đây là có chuyện quan trọng cần Phương lão tiên sinh giúp đỡ.”

Phương Bất Tri không hề tỏ ra ngạc nhiên, thành khẩn nói: “Hòa đại nhân có việc gì cứ sai bảo, lão đây tất nhiên toàn lực tương trợ!”

Hòa Thân thở dài một tiếng, sầm nảo nói: “Thật ra ta cũng không muốn làm phiền tiên sinh, nhưng lần này ta đã rơi vào đường cùng rồi, nếu không có tiên sinh ra tay chắc Hòa mỗ sẽ không qua khỏi ải này.”

Hòa Thân vừa nói hết câu, Phương Bất Tri đã khóc òa, nức nở nói: “Hòa đại nhân có ơn cứu mạng hai ông cháu ta, khi xưa lão rơi vào tuyệt cảnh, may có Hòa đại nhân ra tay hiệp nghĩa, sau đó Hòa đại nhân biết ta là hậu duệ của tội thần lại không hãm hại, bao năm qua còn chu cấp đầy đủ, đại ân đại đức không gì báo đáp, Hòa đại nhân có việc gì hãy cứ sai bảo!”

Hòa Thân từ tốn nói: “Trước kia cũng từng nhờ tài thư pháp của tiên sinh cứu ta thoát khỏi nguy nan, lần này chỉ e lại phải phiền tiên sinh viết giúp ta tẩm hộ thân phù rồi...” Dứt lời, Hòa Thân đưa bức mật chỉ của Càn Long qua cho Phương Bất Tri xem.

Phương Bất Tri liếc mắt xem qua, mỉm cười bảo Hòa Thân chờ đợi giây lát, đứng dậy đi vào phía sau nhà.

Một lúc sau, Phương Bất Tri cầm bức chiếu chỉ giả giao cho Hòa Thân, tự tin nói: “Mời Hòa đại nhân xem thử!”

Hòa Thân xem qua một lượt, hài lòng cất vào túi, ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt khắc khổ của Phương Bất Tri nhìn vào đứa cháu, liền hiểu rõ tâm ý của ông.

Hòa Thân gọi Nhất Thanh vào dặn dò vài câu, sau đó cùng hai ông cháu ngồi vào bàn thưởng thức nồi lẩu thịt rừng do đứa cháu mới săn được. Ăn được một lúc, Nhất Thanh đã dẫn người quay lại, Hòa Thân rót rượu uống cạn, mỉm cười nói: “Hòa mỗ hiểu tiên sinh đang lo điều gì, tiên sinh lo cháu mình sau này không ai chăm sóc, hơn nữa ẩn cư núi rừng đã lâu e khó có thành tựu.”

Phương Bất Tri nước mắt ngấn dài gật đầu nói: “Lão đã muốn cầu xin Hòa đại nhân từ lâu, nhưng lão nợ Hòa đại nhân quá nhiều rồi, giờ đây lão đã gần đất xa trời, chẳng còn gì phải ân hận nữa, chỉ còn lo cho tương lai của mỗi đứa cháu này...”

“Tiên sinh đừng lo! Ta sẽ giúp tiên sinh hoàn thành tâm nguyện, giờ ta sẽ đưa hai ông cháu đến Giang Nam, xe ngựa cũng đã đợi dưới núi, đến Giang Nam rồi tìm nơi nào đó an cư, cháu tiên sinh cũng dễ học hành thích ứng thời thế. Chuyện quá khứ của tiên sinh vốn ít người biết, năm tháng trôi qua mọi thứ sớm rơi vào quên lãng, ta nghĩ Gia Khánh hoàng đế sắp đăng cơ rồi, nhất định sẽ đại xá thiên hạ, mọi việc xem như an bài.”

Hòa Thân chỉ tay vào mấy thuộc hạ đứng sau lưng, nói tiếp: “Họ đều là thuộc hạ trung thành của ta, ta nhờ họ hộ tống tiên sinh đến Giang Nam, sau khi thu xếp ổn thỏa xong, tiên sinh viết bức thư bảo họ mang về cho ta là được. Ta cũng đã chuẩn bị sẵn 5000 lượng bạc đặt trên xe ngựa, nếu Hòa Thân may mắn qua khỏi nạn này sẽ thường xuyên sai người đến bái tạ tiên sinh!”

Tiến hai ông cháu Phương Bất Tri xuống núi, Hòa Thân đột nhiên dấy lên một niềm thương cảm. Nhất Thanh thì ngược lại, từ lúc trao thân cho Hòa Thân nàng vô cùng phấn khích, dường như trên thế gian chẳng còn gì đáng để phiền não nữa.

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—0000—

187. Chương 187: Ván Cờ Sinh Tử

Sau khi về đến nhà, việc đầu tiên Hòa Thân làm chính là đem bức mật chỉ giả đặt vào trong hộp niêm phong lại như cũ, sau đó đặt về trên người Phúc Khang An. Đến chiều tối Phúc Khang An mới hồi tỉnh, tất nhiên hẳn không mất trí nhớ, câu đầu tiên khi tỉnh dậy là mỉm cười cảm kích với Hòa Thân, nói: “Hòa lão đệ, đa tạ ơn cứu mạng!”

Hòa Thân dặn dò gia nhân dâng nước cho Phúc Khang An, mỉm cười nói: “An huynh, huynh nói vậy chẳng phải xem đệ là người ngoài rồi sao? Giờ huynh đừng suy nghĩ gì cả, cứ yên tâm dưỡng thương cho tốt, khi nào khỏe đệ sẽ gọi thêm Dung ca, 3 chúng ta sẽ uống một bữa no say tại Thúy Minh lầu.” Ngoài miệng nói thế, Hòa Thân nghĩ thầm trong bụng: Lúc này người chưa biết nhiệm vụ đến Phong Đài nhậm chức là để lấy mạng Hòa Thân này vào thời khắc quyết định, không biết sau khi người xem được bức mật chỉ thật của Càn Long sẽ nghĩ gì nhỉ?

Phúc Khang An uống vài hớp nước, sắc mặt hồng hào hơn, cất tiếng: “Hòa lão đệ, ta... ta không thể dưỡng bệnh ở đây được, đại ca xin đệ... đệ mau đưa ta đến doanh trại Phong Đài đi!”

Hòa Thân bất ngờ trước thái độ kiên quyết của Phúc Khang An, vẫn quan tâm giải thích: “Không được! Hiện nay huynh phải chuyên tâm tịnh dưỡng chứ!”

“Hòa lão đệ, hoàng thượng đối với ta ân trọng như núi, phụ thân quá cố của ta trước lúc lâm chung căn dặn phải suốt đời tận trung với đương kim hoàng thượng. Nay hoàng thượng sai ta đến Phong Đài nhậm chức, ta lại nằm ở đây... thế chẳng phải kháng chỉ hay sao?” Phúc Khang An cố sức thều thào.

Hòa Thân biết Phúc Khang An canh cánh trong lòng chiếc hộp chứa mật chỉ, nhưng hẳn cũng biết Phúc Khang An vẫn chưa mở ra xem nên không nghi ngờ tình nghĩa huynh đệ của hẳn, bèn thành khẩn đề nghị: “Hay là thế này, đệ lập tức vào cung xin ý chỉ hoàng thượng, tấu trình rõ huynh bị loạn đảng Bạch Liên giáo phục kích giữa đường, nay thân mang trọng thương, đáng hoàng thượng hạ chỉ cho phép huynh về nhà tịnh dưỡng! Đệ nghĩ hoàng thượng sẽ chấp thuận thôi.”

“Đừng... đừng! Hòa lão đệ, Phúc Khang An này ngoài phụ mẫu tổ tông và đương kim hoàng thượng ra chưa từng khom lưng xin xỏ ai, hôm nay xem như ta cầu xin đệ vậy, đệ mau đưa ta về doanh trại Phong Đài đi!” Phúc Khang An không thể động đây, chỉ dùng ánh mắt cầu khẩn để van xin.

Cuối cùng Hòa Thân đành chiều ý Phúc Khang An, sau khi dặn dò vài câu bèn ra ngoài chuẩn bị một đội thân binh tinh nhuệ, tìm một chiếc xe ngựa thoải mái đưa Phúc Khang An đến Phong Đài.

Làm xong mọi chuyện, Hòa Thân thở phào nhẹ nhõm, buổi chiều cùng Hòa Lâm nói chuyện phiếm với mẫu thân Diệp Hắc Nã La Thị, tối nay Hòa Lâm còn phải về nha môn thống lĩnh bộ binh liên lạc với Nhạc Sâm Đặc, dùng cơm tối xong Hòa Thân nôn nao về phòng tìm Nhất Thanh rồi.

Sáng sớm thức dậy, Hòa Thân vẫn còn quẩn quýt với Nhất Thanh trong mên, đột nhiên nghe tiếng bước chân rầm rập ngoài cửa, chưa kịp cất tiếng hỏi xảy ra chuyện gì, Đỗ Tử Kiệt đã gõ cửa hỏi hả.

Hòa Thân biết đã xảy ra đại sự, vội lật người xuống giường, chẳng kịp đợi Nhất Thanh hầu hạ mặc áo, khoác vội áo bào lớn liền ra mở cửa, Đỗ Tử Kiệt vào trong không mất thời gian thỉnh an, thở hồng hộc nói: “Đại nhân, trong cung vừa có tin báo về, Càn Long bệnh nặng, triệu kiến tất cả a ca và quan viên tam phẩm trở lên ở kinh thành tại Dưỡng Tâm điện, xem ra lão hoàng đế sắp quy tiên rồi!”

Hòa Thân lập tức ra khỏi cơn hưng phấn của cuộc hoan lạc đêm qua, vừa định hỏi rõ chi tiết tình hình, chợt tiếng vó ngựa vang lên ngoài cổng. Hòa Thân định trở vào phòng mặc y phục, chỉ thấy Lương Kiện hối hả chạy vào thông báo: “Hòa đại nhân, mấy tên thị vệ đại nội đã đến đây, họ bảo phụng thánh chỉ hộ tống Hòa đại nhân lập tức vào cung kiến giá!”

Lúc này Hòa Thân không được để lộ chút sơ hở, thoáng nghĩ ngợi giây lát, ra lệnh với Lương Kiện: “Người nghĩ cách trì hoãn chúng một lúc, Đỗ Tử Kiệt, người gọi bọn Tạ Phi Kiêm vào đây, chúng ta lập tức thương nghị đại sự.”

Lương Kiện và Đỗ Tử Kiệt biết đã vào thời khắc quyết định rồi, cả hai mang sắc mặt nghiêm nghị lui ra ngoài chuẩn bị. Nhất Thanh giúp Hòa Thân mặc y phục chỉnh tề xong, mấy tên thân tín đều tập hợp đầy

đủ, hôm nay có thêm vài thủ lĩnh đội hỏa thương, chỉ có Hòa Lâm đem qua đến nha môn thống lĩnh bộ binh nên vắng mặt, nhưng Hòa Thân đã căn dặn kỹ bảo em trai lúc nào cũng đề cao cảnh giác, chỉ cần nhận được mệnh lệnh sẽ lập tức hành động cùng Nhạc Sâm Đặc.

Hòa Thân nhìn một lượt các thuộc hạ, nghiêm giọng nói: “Các vị, tình hình hiện nay chắc các vị đã biết rồi, nay Càn Long bệnh nặng, ta tin lão đã sắp tắt thở, chắc không qua khỏi đêm nay đâu, mọi việc giờ sẽ hành động theo kế hoạch định sẵn!”

“Hòa đại nhân xin hãy ban lệnh!” Mọi người đồng thanh hô lớn.

Hòa Thân trịnh trọng nói: “Các huynh đệ, các vị từng đồng cam cộng khổ với ta, nay đang vào thời khắc sinh tử tồn vong, hy vọng các vị đồng tâm hiệp lực giúp ta vượt qua ải này!”

Chỉ vài câu ngắn gọn đã khơi gợi ký ức của chúng thuộc hạ, mọi người đều nhận ra Hòa Thân chính là người họ sẽ theo hầu suốt đời. Không mất thêm thời gian, Hòa Thân dong dạc hạ lệnh: “Đỗ Tử Kiệt, người lập tức ra thành đến đại doanh Phong Đài, Tây Sơn, Mật Vân trú quân và đại doanh Mã Lăng, bảo bọn Đa Luân bắt đầu tập hợp quân đội, sẵn sàng đợi lệnh ta! Ngoài ra nói với họ Nhất Thanh phụ trách truyền đạt mệnh lệnh của ta, khi cần thiết họ cứ làm theo lời Nhất Thanh là được.”

“Tuân lệnh!” Đỗ Tử Kiệt quay lưng ra ngoài.

“Thôi Minh, Tạ Phi Kiếm, hai người lập tức triệu tập 500 tay súng mai phục ở Hồng La Tự của chúng ta, bảo họ trang bị đủ hỏa dược, sau đó dẫn đến mai phục ngoài Huyện Vũ môn, đợi cứu môn đệ đốc Nhạc Sâm Đặc và Hòa Lâm mở cổng thành, các người lập tức xông vào Tử Cấm thành, đến lúc đó người của nha môn thống lĩnh bộ binh không chế nội thành, các người xông thẳng vào hoàng cung, Thôi Minh dẫn 300 người toàn lực đối phó với thị vệ đại nội, Tạ Phi Kiếm dẫn 200 người bao vây Dưỡng Tâm điện, chúng ta tùy cơ hành sự!”

Đợi mọi người lui ra chuẩn bị, Hòa Thân nhìn sang Nhất Thanh, mới đêm trước vừa hiến thân, thế mà nay đã cùng sống chết, Hòa Thân thở dài nói: “Nhất Thanh, Hòa đại ca vừa cùng muội sống 2 ngày an nhàn nay đã bắt muội lao vào chốn hiểm nguy rồi.”

Nhất Thanh đỏ hoe đôi mắt, cổ nén nước mắt nói: “Hòa đại ca, dù hôm nay sống hay chết Nhất Thanh đã mãn nguyện! Ngoại trừ sự phụ thì chỉ có Hòa đại ca tốt với Nhất Thanh, giờ Nhất Thanh cần làm gì, đại ca cứ dặn dò đi!”

“Đợi khi ta vượt qua ải này, Hòa đại ca sẽ dẫn muội đến Anh quốc, chẳng phải muội luôn nhớ mấy tỷ muội Lăng Vân hay sao?” Hòa Thân vừa nói vừa đưa tay lau nhẹ hai hàng nước mắt lăn dài trên má Nhất Thanh.

“Hòa đại ca, huynh đừng nói nữa...”

Hòa Thân biết giờ không phải lúc bàn chuyện tình cảm nam nữ, liền nói: “Muội lập tức đến nha môn thống lĩnh bộ binh thông báo với Hòa Lâm và Nhạc Sâm Đặc, bảo họ chuẩn bị sẵn sàng đợi lệnh, một khi nhận được lệnh ta sẽ hành động ngay! Sau đó muội đến Ngộ môn hội tụ với Lương Kiện cùng huynh vào cung, lúc đi nhớ mang theo nhiều bạc, phải hối lộ bọn thái giám để ngăn họ cản đường hai người vào cung.”

“Muội nhớ rồi!” Nhất Thanh quay lưng toan đi khỏi.

“Nhất Thanh, muội nhớ cẩn thận!” Hòa Thân quan tâm dặn dò thêm.

“Huynh yên tâm!” Nhất Thanh quay đầu nhìn lại, bắt gặp ánh mắt tình tứ của Hòa Thân, sống mũi cay cay, quay lưng chạy nhanh khỏi phòng.

Từng chi tiết nhỏ Hòa Thân đều không dám lơ là, nhiều tấm gương trong lịch sử chứng minh đại sự thất bại chỉ vì bị đối phương bắt mất sự giả đưa tin khiến không thể tận dụng thời cơ.

Sắp xếp đâu vào đấy, Hòa Thân chỉnh trang lại y phục, thong dong bước ra ngoài sân, dẫn theo Lương Kiện đi cùng các thị vệ đại nội hướng về phía Tử Cấm thành...

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

188. Chương 188: Càn Long Quy Tiên

Khi Hòa Thân đến trước cổng Ngọ môn, Nhất Thanh đã y lời dặn đến thông báo với Nhạc Sâm Đặc và Hòa Lâm, nay đang đứng đợi hắn, đám thị vệ đại nội chỉ phụng lệnh hộ tống Hòa Thân vào cung, thấy hắn định mang theo hai thuộc hạ, một tên thị vệ trưởng định ngăn cản, nhưng nghĩ tới lời dặn của Gia thân vương trước lúc xuất phát nên đành cho qua, thế là Hòa Thân, Lương Kiện, Nhất Thanh cùng đám thị vệ đại nội cùng vào đến Dưỡng Tâm điện.

Đến Dưỡng Tâm điện Hòa Thân mới biết mình đến trễ rồi, phàm là quan viên tam phẩm trở lên ở kinh thành nay đã tề tụ tại Càn Thanh cung, mọi người đều quỳ dưới nền đất lát vàng đợi chỉ, chỉ có mấy vị a ca và thân vương, quân cơ đại thần quyền cao chức trọng được vào trong hầu cận bên Càn Long hoàng đế.

Hòa Thân phụng chỉ đến gặp Càn Long nên được vào thẳng Càn Thanh cung không cần tấu trình, lúc này khí tức Càn Long đã rất yếu, toàn thân chẳng còn tí sức lực, chỉ là đôi mắt sáng vẫn mở thao láo quan sát mọi người.

“Hoàng a mã, người nhất định phải bảo trọng long thể!” Ngung Diễm khóc lóc ra vẻ tiếc thương.

Càn Long thều thào yếu ớt: “Những lời của trẫm vừa rồi... con đã nhớ kỹ chưa?”

“Nhi thần khắc cốt ghi tâm, xin hoàng a mã yên tâm!”

Hòa Thân thót tim một cái, nghĩ thầm: Chẳng lẽ vừa rồi Càn Long lén căn dặn Ngung Diễm, vậy lão ta truyền mình vào cung để làm gì?

Càn Long lại thổn thức: “Còn nữa... còn nữa...”

Ngung Diễm cũng biết Càn Long sắp trụ không được rồi, nếu tiếp tục đóng vai hiếu tử khuyên phụ hoàng nghỉ ngơi thì sẽ không còn cơ hội nữa, bèn nghẹn ngào nói: “Nhi thần xin lắng nghe giáo huấn của hoàng a mã!”

Càn Long nhắm mắt định thần một lúc, sau đó lấy hết sức lực nói: “Bạch Liên giáo ở phương nam là đại họa đe dọa Đại Thanh ta, sau khi con lên ngôi phải dốc sức tiêu diệt chúng, không được dung túng để lại mầm mống tai họa.” Nói xong, Càn Long trợn mắt lên, đầu ngoặt sang một bên.

Khắp đại điện lập tức nhốn nháo, Ngung Diễm hét lớn: “Thái y đâu!”

Tận mắt chứng kiến Càn Long hoàng đế quy tiên, Hòa Thân vô cùng kích động, nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, liên tục tự cảnh tỉnh: Hòa Thân ơi, thời khắc hoàn thành đại sự của người đã đến rồi.

Hòa Thân thấy thời cơ chín mùi, dáo dác nhìn xung quanh, thấy mọi người tập trung hết vào Càn Long, bèn lén lui ra ngoài Dưỡng Tâm điện, gọi Nhất Thanh và Lương Kiện trốn trong một góc ra, dặn dò vài câu xong mới quay vào.

Càn Long nằm đờ ra trên giường, Ngung Diễm khóc lóc thảm thiết, Hòa Thân cũng làm bộ thương cảm, dùng đuôi mắt quan sát Ngung Diễm sắp trở thành Gia Khánh hoàng đế, phát hiện trên mặt y không giấu nổi vẻ phấn khích và kích động.

Hòa Thân rửa thầm: Tiểu tử nhà người cuối cùng đã mong được đến lúc cha chết rồi.

Mấy tên thái y sợ hãi vây lấy Càn Long bắt mạch, Hòa Thân hồi hộp nín thở chờ đợi, chỉ cần thái y tuyên bố: “Thái thượng hoàng giá băng!” là hắn sẽ lập tức hành động.

Đúng lúc này, mấy vị vương gia, công chúa, a ca, phi tần trong cung lại ủa vào chật kín đại điện. Hòa Thân đột nhiên phát hiện ra một người quen thuộc trong đám đông, nhìn kỹ hơn giật mình thất kinh, thì ra là Thành thân vương Ngung Tĩnh bị Càn Long hạ chỉ giam cầm vĩnh viễn trong Tông Nhân phủ, Hòa Thân nghĩ thầm: Tại sao tên tiểu tử này lại ra ngoài rồi? Chẳng lẽ Càn Long trước khi chết thả hắn ra, hay là Ngung Diễm tự tung tự tác?

Hòa Thân vừa định chào hỏi một tiếng, chợt ý thức được giờ không có thời gian làm chuyện không đâu, phải hành động ngay thôi, một khi thái y tuyên bố Càn Long quy tiên, tất cả vương gia, a ca, đại thần ở đây đều sẽ quỳ xuống chờ chiếu thư truyền ngôi đăng sau tấm bảng Quang Minh Chánh Đại treo trên Càn Thanh cung, đến lúc ấy Gia Khánh sẽ đề cao cảnh giác, không chừng sẽ hạ lệnh bắt giữ mình trước.

Hòa Thân nhìn ra bên ngoài, thấy cửu môn đề đốc Nhạc Sâm Đặc và em trai Hòa Thân đã đến trước Dưỡng Tâm điện, bèn nháy mắt ra hiệu với họ, Hòa Lâm và Nhạc Sâm Đặc hiểu ý chia nhau ra hành động, Hòa Lâm dẫn quân bao vây Dưỡng Tâm điện, còn Nhạc Sâm Đặc dẫn theo thuộc hạ mặc y phục thị vệ chen chúc ngoài cửa đợi lệnh Hòa Thân.

Hòa Thân chờ đợi hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, vừa định mắng chửi bọn thái y, đột nhiên có tiếng nói yếu ớt cất lên làm hấn giật nảy mình: “... Hòa Thân... Hòa Thân đã đến chưa...”

Những ai có mặt trong đại điện đều nghe ra vẻ uy nghiêm trong câu nói dứt quãng, chính là Càn Long đang gọi Hòa Thân, thế là mọi người đều ngưng bật tiếng khóc, đổ dồn hết mọi ánh mắt về phía Hòa Thân, không ai hiểu tại sao câu cuối cùng của Càn Long hoàng đế trên thế gian lại dành cho Hòa Thân.

Hòa Thân lo sốt vó, run rẩy nghĩ tới trường hợp xấu nhất: “Thôi rồi, chẳng lẽ Càn Long giả chết để dụ mình vào bẫy, nay sẽ trị tội mình ngay để trừ hậu họa giúp Ngung Diễm, nếu đúng thế thật thì cái mạng ta khó giữ!”

Giờ muốn hủy bỏ kế hoạch đã không còn kịp, lúc này Hòa Lâm đã dẫn người bao vây Dưỡng Tâm điện, cửu môn đề đốc Nhạc Sâm Đặc cũng dẫn người chờ ngay bên ngoài, chỉ đợi lệnh lâm lâm xông vào, còn Tạ Phi Kiêm và Thôi Minh chắc đã dẫn 500 tay súng tinh nhuệ tấn công vào Tử Cấm thành rồi, theo mệnh lệnh vừa rồi của Hòa Thân, Nhất Thanh đã trên đường đến đại doanh Phong Đài, chẳng bao lâu nữa binh mã các nơi sau khi nhận được thông báo từ Đỗ Tử Kiệt sẽ tập hợp 20 vạn người bao vây cả thành Bắc Kinh.

Phải làm thế nào đây? Lần này Càn Long không chết thì Hòa Thân ta xem như toi đời.

Càn Long cai trị Đại Thanh mấy mươi năm, các cấp quan quân trong ngoài kinh thành đều nô tài trung thành với lão, khi Hòa Thân bàn với các tướng lĩnh sách lược chống lại Gia Khánh, số tướng lĩnh trên đều đặt ra điều kiện duy nhất là phải đợi Càn Long quy tiên, bằng không sẽ không dấy binh hành động.

Tên Nhạc Sâm Đặc chính là một minh chứng rõ ràng nhất, hấn vừa xông vào Dưỡng Tâm điện, chợt nghe tiếng Càn Long, thế là sợ đến sồn cả ra quần, bò lê bò lết ra ngoài trốn vào một góc quỳ xuống đợi chỉ.

Ngung Diễm nhận ra có gì bất thường, tại sao cửu môn đề đốc lại dẫn người chạy vào Dưỡng Tâm điện? Vừa định ra ngoài xem thử, nghe Càn Long gọi Hòa Thân đành nán lại nghe phụ hoàng nói gì, nhưng vẫn lên nháy mắt ra hiệu với thái giám thân cận Đức Lâm.

Hòa Thân cố giữ bình tĩnh, quỳ xuống khóc lóc thảm thương nói: “Hoàng thượng, người sao rồi? Người đừng đùa với thần nữa!”

Lần này Hòa Thân khóc thật chứ không hề giả tạo, nhưng hấn không khóc vì Càn Long mà khóc cho số phận của mình.

Hòa Thân còn tưởng Càn Long sẽ hạ chỉ lập tức bắt giữ hấn, nhưng điều bất ngờ là Càn Long lấp bắp nói một câu: “Hòa Thân... Tang sự của trẫm sẽ giao cho khanh phụ trách...”

Nói xong câu cuối cùng, Càn Long nhắm mắt tắt thở, đám thái y lại nhón nhao nhảy vào bắt mạch, sau đó khóc lớn tuyên bố: “Thái thượng hoàng long ngự quy tiên rồi!”

Hòa Thân vui mừng khôn siết, cảm tạ trời phạt, Càn Long chết thật đúng lúc!

Khắp Dưỡng Tâm điện lại vang lên tiếng khóc, lần này thì cửu môn đề đốc Nhạc Sâm Đặc không còn e sợ gì nữa, bỏ dây dẫn thuộc hạ xông thẳng vào Dưỡng Tâm điện.

Theo thông lệ, hoàng đế vừa mất, các trọng thần sẽ lập tức đến lấy di chiếu đặt sau tấm bảng Quang Minh Chánh Đại xuống tuyên đọc, sắc lập vua mới xong mới phụng chỉ thu xếp tang sự của tiên đế, đồng thời bố cáo thiên hạ.

Chỉ thấy Văn Uyên các đại học sĩ, quân cơ đại thần Vương Kiệt và Lễ bộ thượng thư Tào Thích Bảo, còn có tổng quản thái giám Cao Vân Tùng, thái giám thân cận bên cạnh Ngung Diễm Đức Lâm đứng ngoài cửa Dưỡng Tâm điện hô lớn: “Đại hành hoàng đế di chiếu!”

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oOo—

189. Chương 189: Mưu Ma Chúc Quỷ

Tránh cho các hoàng tử tranh đoạt ngôi vị, Càn Long đã sớm chuẩn bị từ nửa tháng trước, đầu tiên là bãi miễn chức hàm quân cơ đại thần và Hộ bộ thị lang của Lưỡng Giang tổng đốc Doãn Kế Thiện, bảo ông tức tốc rời kinh, nhờ đó Đại Thanh giữ được rường cột quốc gia; tiếp theo phái thập thất a ca Ngung Lân đi nghiệm thu công trình lăng tẩm, nhờ đó hai thế lực tranh đoạt ngôi vị chênh lệch rõ rệt, Lão bát Nghi thân vương vốn ở thế yếu, nay mất đi lão trượng nhân Doãn Kế Thiện và người huynh đệ trung thành, xem như thua chắc thập ngũ a ca Ngung Diễm rồi.

Tuy Gia Khánh sớm được Càn Long chọn làm người kế vị, Càn Long cũng từng vô tình cố ý tiết lộ với các quan trong triều nhiều lần, nhưng lời nói gió bay, phải có chiếu chỉ truyền ngôi mới được công nhận, vào thời khắc tuyên đọc chiếu chỉ, mọi người đều ngưng khóc hồi hộp chờ đợi.

Ngung Diễm sắp trở thành hoàng đế hồi phục bình tĩnh, biết một khi chiếu chỉ kia được tuyên đọc xong thì mình sẽ trở thành hoàng đế Đại Thanh, sắp tới đây đám người có mặt phải quỳ xuống hành lễ quân thần rồi, Ngung Diễm không còn do dự, háo hức quỳ xuống tiếp chỉ.

Với tính khí của Hòa Thân, hẳn muốn ra tay hành động ngay, nhưng hẳn hiểu nếu lúc này hành động thì chắc chắn bị khép tội mưu phản, dù trừ khử được Gia Khánh e quần thần cũng không phục, Hòa Thân phải đợi giây phút thích hợp để tung lá bài tẩy, vì thế hẳn cũng cung kính quỳ xuống chờ nghe chiếu thư của Càn Long.

Di chiếu của Càn Long ghi rất rõ ràng, người kế thừa đại thống chính là Gia thân vương Ngung Diễm.

Chiếu thư vừa tuyên đọc xong, Ngung Diễm lập tức nhập vai hoàng đế, chỉ thấy hắn đứng dậy làm bộ buồn đau khóc vài tiếng, sau đó đồng đặc nói: “Hoàng a mã vừa quy tiên, nay việc quan trọng nhất là lo tang sự. Hòa Thân, vừa rồi tiên đế đã hạ chỉ cho khanh lo hậu sự trước lúc lâm chung, theo trẫm thấy khanh không cần về phủ nữa, cứ ở lại trong cung toàn quyền xử lý tang sự của hoàng a mã!”

Chỉ một số người tưởng Gia Khánh có ý tốt cho Hòa Thân chủ trì tang sự, phần lớn những người còn lại đều hiểu đôi bên đã vào giai đoạn một mất một còn, mệnh lệnh vừa rồi chính là giam lỏng Hòa Thân trước, đợi khi tang sự Càn Long hoàn tất sẽ ban chỉ trừng trị hắn ngay.

Quần thần xôn xao bàn tán, họ bất ngờ vì Gia Khánh hành động quá nhanh, ngay khi Càn Long vừa nhắm mắt đã muốn xử Hòa Thân ngay, thế là mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Hòa Thân xem hắn phản ứng thế nào.

Hòa Thân thấy Gia Khánh đã trở mặt, giờ hắn cần ra tay trước để nắm tiên cơ, bằng không sẽ trở thành cá nằm trên thớt. Gia Khánh vừa nói dứt câu, Hòa Thân bước nhanh tới chính giữa Dưỡng Tâm điện, hét lớn một tiếng: “Đại Thanh Càn Long hoàng đế mật chiếu, Ngung Diễm và quần thần quỳ xuống nghe chỉ!”

Biến cố đột ngột khiến mọi người đứng như trời trồng, tuy ai cũng biết Hòa Thân không thể nào khoan tay chịu trận, nhưng không ai ngờ hắn lại hành động táo bạo như thế, Càn Long sao lại để lại di chiếu khác cho Hòa Thân chứ? Nhưng khi nghe Hòa Thân gọi thẳng tên đương kim thánh thượng thì ai cũng biết ngay sự thể nghiêm trọng.

Quần thần ngơ ngác ngác, Gia Khánh chẳng biết nên làm gì, căn cứ theo lời dặn của Càn Long trước lúc lâm chung, hấn dám khẳng định không có di chiếu để lại cho Hòa Thân, lúc này một ý niệm khủng khiếp vang lên trong đầu: “Chiếu thư giả!”

Hòa Thân lại hét to: “Chẳng lẽ các ngươi dám kháng chỉ!”

Lưu Dung và Kỷ Hiểu Lam vừa được thả về từ Tân Cương quỳ ngay xuống, quần thần rầm rập làm theo, Gia Khánh nổi tiếng là người con hiếu thuận, nay tuy Càn Long đã chết nhưng uy nghiêm của tiên đế vẫn còn, hơn nữa trước mặt bao nhiêu hoàng thân quốc thích và triều thần, Gia Khánh đâu thể tỏ ra bất kính với tiên đế chứ?

Do dự giây lát, Gia Khánh miễn cưỡng quỳ xuống, nhủ thầm: “Hay cho tên Hòa Thân lão toét! Ta để người oai phong thêm một lát, ta thề sẽ phanh thây xẻ thịt người!”

Khắp đại điện im phăng phắc, mọi người hồi hộp chờ nghe bức mật chiếu của Hòa Thân có nội dung thế nào.

“Hòa Thân từ khi vào bộ quân cơ đến nay một lòng vì Đại Thanh, chính là rường cột quốc gia, đại thần được trăm tin tưởng nhất, sau khi trăm nhắm mắt, lệnh sắc phong Hòa Thân làm Liên thân vương, tấn phong Nhất đẳng công tước, có quyền nhiếp chính quốc gia đại sự, Ngung Diễm sau khi lên ngôi phàm là việc quan trọng gì cũng phải hỏi ý Hòa Thân mới được quyết định!”

Đáng lý sau khi nghe đọc di chiếu xong phải hô to vạn tuế, nhưng lần này ai cũng há hốc mồm kinh ngạc, nếu theo nội dung di chiếu trên thì Gia Khánh còn phải nghe lệnh của Hòa Thân ư?

Thật là phi lý quá mức? Gia Khánh đã vào tuổi trưởng thành, tiên đế dù không an tâm cỡ nào cũng không thể sắp đặt Hòa Thân nhiếp chính. Xem ra chiếu thư trên là giả rồi.

Gia Khánh trước biến cố bất ngờ tức giận sôi gan, hấn hiểu Hòa Thân nếu không nắm chắc phần thắng sẽ không ngu dại chỉ bằng một bức di chiếu giả mà mạo muội hành động, hấn Hòa Thân đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi, nói không chừng còn dẫn quân khổng chế Tử Cấm thành nữa chứ, càng nghĩ càng sợ, Gia Khánh lặn đùng ra té xỉu.

Khắp đại điện lại được một phen nhốn nháo, các thái y lập tức ủa vào bắt mạch chẩn trị giúp Gia Khánh. Hòa Thân thấy cục diện trong tầm kiểm soát, bèn bước nhanh ra ngoài điện hạ lệnh với Hòa Lâm và Nhạc Sâm Đặc: “Lập tức hành động!” tiếp đến hỏi Nhất Thanh: “Bọn Đa Luân đã chuẩn bị xong rồi chứ?”

Nhất Thanh hơn hử trả lời: “Mấy đại doanh xung quanh kinh thành đều đã xuất phát, giờ có 20 vạn đại quân bao vây Bắc Kinh. Tà Phi Kiếm và Thôi Minh đã xông vào Tử Cấm thành, Hòa đại ca, giờ nên làm gì nữa?”

Chỉ cần Hòa Thân hạ lệnh, Tà Phi Kiếm và Thôi Minh sẽ chia làm 2 ngã toàn lực đối phó các thị vệ đại nội dám ngoan cố chống cự trong cung, làm vậy tuy nhanh gọn nhưng máu rửa Tử Cấm thành quá tàn nhẫn, sau này khó giành được sự ủng hộ của các đại thần trong triều.

“Mọi người duy trì cảnh giác cao độ! Không có lệnh ta không được manh động!” Hòa Thân suy nghĩ nhanh ra lệnh: “Nhất Thanh, muội theo sát phía sau huynh!”

Sắp xếp xong mọi việc, Hòa Thân quay vào trong điện, Gia Khánh được các thái y chẩn trị một hồi đột nhiên bật dậy như lò xo, sấn tới trước mặt Hòa Thân, giận dữ quát lên: “Hòa Thân to gan, ngươi dám làm giả chiếu chỉ của hoàng a mã!”

Goncopius

Hòa Thân Tân Truyện

Tác giả: Độc Cô Hắc Mã

—oo0oo—

190. Chương 190: Thâu Thiên Hoán Nhật – Đại Kết Cục

Quần thần thấy đương kim thánh thượng sắp đổi đầu trực diện với Hòa Thân, tất cả đều lui sang một bên quan sát, nói thật lòng phần lớn quan viên trong triều đều từng ném quả ngọt lúc Hòa Thân quản lý tài chính từ mấy năm trước, nay Gia Khánh muốn trừ đi vị thần tài của họ, ai cũng không vừa lòng hành động trên.

Lúc Hòa Thân đọc di chiếu, quần thần không ai đứng ra chỉ trích là vì hấn nhìn thấu tâm địa của bọn quan viên này rồi, chỉ cần có lợi lộc, vợ vệt đầy túi riêng thì ai làm hoàng đế, ai nắm quyền lớn cũng mặc.

Hòa Thân vô cùng tự tin về kế hoạch của mình, nghe Gia Khánh chỉ trích mình làm giả di chiếu, bèn cười ha hả nói: “Hoàng thượng không đùa đấy chứ? Hòa Thân này có làm giả chiếu chỉ tiên đế hay không đâu thể chỉ bằng mỗi câu nói của hoàng thượng mà khép tội, có quan võ cả triều tại đây, bút tích của tiên đế mọi người đều biết, vậy xin các vị đại nhân giám định thật giả, hoàng thượng thấy thế nào?”

Gia Khánh nhìn quanh một lượt đại diện, thấy ngoài tên cửu môn đề đốc Nhạc Sâm Đặc ra vẫn chưa có động tĩnh binh đao gì, tin rằng đa số triều thần vẫn trung thành, bèn nén giận quay sang thái giám Đức Lâm nói: “Truyền chỉ bãi giá Càn Thanh cung!”

Càn Thanh cung là nơi nghị sự của triều đình, ý đồ của Gia Khánh rất rõ ràng, đó là vạch mặt Hòa Thân trước triều thần, sau đó khép tội hấn làm giả di chiếu lôi ra Ngô Môn trăm thủ thị chúng.

Thế là cả quân thần kẻ trước người sau kéo đến Càn Thanh cung, thật ra trước kia trong lúc trò chuyện, Càn Long có nhắc cái đầu của Hòa Thân sau này sẽ để lại cho Gia Khánh lập uy, bởi thế Gia Khánh tự tin chiếu chỉ kia không thể nào là thật. Nếu vậy thì càng tốt, trong số triều thần có nhiều người đủ sức giám định nét chữ của Càn Long, Hòa Thân người muốn giãy giụa trước lúc chết, thế thì trăm sẽ cho người toại nguyện.

Gia Khánh ngồi chênh chếch trên ngai vàng, Hòa Thân đứng ung dung bên dưới, quần thần hành lễ quân thần cung kính xong khép nép đứng dọc hai bên. Gia Khánh mỉm cười đắc ý, hất hàm về phía Hòa Thân nói: “Hòa Thân, ngươi hãy đưa di chiếu của hoàng a mã cho các vị đại nhân xem qua! Chiếu chỉ kia có phải là thật hay không cũng không thể dựa vào lời nói một phía của ngươi, đúng chứ?”

Hòa Thân tuyệt đối tin tưởng vào tài nghệ của Phương lão tiên sinh, thấy Gia Khánh đòi công khai giám định thật giả, mừng thầm trong bụng, lập tức giao bức mật chiếu cho Kỷ Hiểu Lam, chấp tay nói: “Hiểu Lam công là cao thủ thư pháp, mời Kỷ đại học sĩ xem qua trước!”

Kỷ Hiểu Lam trải qua nhiều biến cố đã mất hết đầu chí, không ngờ vừa hồi triều đã có một trọng trách đè lên đầu, vội đeo kính lão vào xem đi xem lại bức di chiếu của Càn Long, vừa xem vừa lẩm bẩm mồ hôi.

Hồi lâu không nói tiếng nào, một số người đứng xung quanh bắt đầu mất kiên nhẫn hỏi thúc: “Hiểu Lam công, ngài mau nói ra kết quả đi chứ!”

“Già rồi! Ta đã già thật rồi! Xem nửa ngày mà không biết phân biệt thật giả, thần hổ thẹn!” Kỷ Hiểu Lam thở dài một tiếng, giao lại bức di chiếu cho Hòa Thân.

Hòa Thân biết Kỷ Hiểu Lam đang giả dò ngu ngơ, dù nói di chiếu kia là thật hay giả cũng chết, nếu bảo thật thì đắc tội đương kim hoàng thượng, sau này chắc chắn sẽ bị tính sổ, còn bảo giả, nhìn điệu bộ tự tin của Hòa Thân đủ biết hấn đã chuẩn bị đầu vào đấy, nói không chừng sẽ lấy mạng mình ngay tức khắc ấy chứ.

Hòa Thân lại đến trước mặt Tào Thích Bảo, mỉm cười nói: “Tào đại nhân xuất thân trạng nguyên, cũng là một cao thủ thư pháp, mời Tào đại nhân giám định!”

Tào Thích Bảo ma lạnh chẳng kém Kỷ Hiểu Lam, cũng gật gù xem tỉ mẩn rồi bảo không biết cách phân biệt thật giả.

Hòa Thân bắt đầu nóng ruột, ngay cả Gia Khánh cũng mất hết kiên nhẫn, vội nói lớn: “Hòa Thân, ngươi hãy để Chu sư phụ và Vương sư phụ xem qua!”

Chu sư phụ chính là Chu Quế, Vương sư phụ là Văn Uyên Các đại học sĩ Vương Kiệt, cả hai từng là thầy dạy học của Gia Khánh, trong mắt Gia Khánh họ đương nhiên đứng về phía mình nên mới nhờ hai người giám định.

Hòa Thân cảm thấy việc này cũng nên kết thúc nhanh, bèn giao di chiếu vào tay Chu Quế và Vương Kiệt, cả hai lập tức cầm lấy xem xét tỉ mỉ.

Điều làm Gia Khánh không ngờ là Chu Quế, Vương Kiệt vốn đôn hậu, dù có chết cũng không chịu nói sai sự thật.

Chu Quế xem qua di chiếu, quỳ ngay xuống dập đầu lia lịa, nói lớn: “Khải tấu hoàng thượng, di chiếu này đúng là do tiên đế ngự bút thảo ra đó ạ!”

Câu này bật ra, cả đại diện lập tức chấn động, quần thần cùng “Ồ!” lên kinh ngạc, Gia Khánh điếng người lắp bắp: “Chu sư phụ... Khanh... khanh xem rõ chưa? Không được nói lung tung đấy!”

“Thần đã xem rõ rồi, đây đúng là bút tích của tiên đế, thần dám lấy sinh mạng ra đảm bảo!” Chu Quế khẳng định chắc nịch.

Wang Kiệt vốn nhát gan nên không dám đứng ra trước bảo di chiếu là thật, nay thấy Chu Quế lên tiếng, cũng vội quỳ xuống bảm tấu: “Hoàng thượng, di chiếu đúng là do Càn Long hoàng đế tận tay viết ra, thần dám đem tính mạng cả nhà ra đảm bảo!”

Gia Khánh hồi hận thì đã muộn, tự trách mình quá tin tưởng vào hai lão già này, phải chi họ giả ngây giả dại như bọn Kỷ Hiểu Lam thì mình còn thừa cơ phủ nhận được, giờ thì toi mất rồi.

Gia Khánh lâm vào đường cùng, cố bấu víu vào chút lý do hấn nghĩ ra được: “Hòa Thân to gan! Người dám thừa lúc hoàng a mã bệnh nặng thần trí không minh mẫn, dụ người viết cho người tờ chiếu thư kia...”

Hòa Thân không đợi Gia Khánh nói hết câu đã ngắt lời: “Hòa Thân không đồng ý với lời buộc tội của hoàng thượng! Các vị đại nhân có mặt đều biết tiên đế anh minh thần võ, trước lúc lâm chung còn căn dặn hoàng thượng tiêu diệt Bạch Liên giáo, các vị vương gia, vương tử đều ở ngay bên cạnh nghe rõ, tiên đế có khi nào không minh mẫn để bị Hòa Thân dụ kia chứ?”

“Im miệng! Tổng quản thị vệ Ha Lâm đâu, mau bắt lấy Hòa Thân cho trảm!” Gia Khánh điên tiết gào to.

Ha Lâm hấp tấp chạy vào điện, quỳ mọp xuống nói: “Nô tài vô dụng, sáng nay thuộc hạ của nô tài đã bị cửu môn đề đốc thay đi hết rồi.”

Gia Khánh thất kinh hồn vía, vội hét hỏi: “Nhạc Sâm Đặc đâu? Ai là người làm vậy hả? Trảm lệnh người mau điều hai đội ngự lâm quân phong tỏa hoàng cung, không có chỉ ý của trẫm không ai được rời khỏi đây!”

Nhạc Sâm Đặc thông dong bước lên phía trước nói: “Xin hỏi hoàng thượng, các vị đại thần ở đây đều là trung thần của Đại Thanh, hoàng thượng điều ngự lâm quân muốn bắt ai? Chiếu chỉ của tiên đế vừa rồi nô tài nghe rõ, dù hoàng thượng muốn điều quân cũng nên hỏi qua ý Hòa đại nhân trước, xem Hòa đại nhân có chấp thuận hay không? À, nô tài gọi sai rồi, không phải Hòa đại nhân, là Liên thân vương mới đúng!”

Gia Khánh đến lúc này đã hiểu Hòa Thân đã đi trước mình một bước, tức giận mắng chửi: “Nhạc Sâm Đặc to gan! Người đừng quên ngoài thành còn có đại doanh Phong Đài, Tây Sơn, Mật Vân... binh lực của họ gấp mấy lần nha môn thống lĩnh bộ binh của người đó!”

Nhạc Sâm Đặc thấy Gia Khánh lâm vào bước đường cùng mà còn cố tỏ ra oai phong, hất hàm đáp trả: “Nô tài hành sự theo ý chỉ tiên đế! Thần nghĩ các tướng sĩ ngoài thành cũng sẽ nghĩ vậy thôi!”

Đúng lúc này, thái giám Đức Lâm hốt hoảng chạy đến bên Gia Khánh thông báo: “Hoàng thượng, vừa nhận được tin, đề đốc Phong Đài Đa Luân, đề đốc Tây Sơn Quảng Anh, thống lĩnh Mật Vân Tô Nhĩ Ha, còn có tổng binh Mã Lăng Nghi Luật Kha Nhĩ đã dẫn quân bao vây ngoài thành rồi...”

“Cái gì? ...” Gia Khánh nghe tin dữ xong không còn tí sức lực, thều thào: “Giỏi lắm! Thủ đoạn giỏi lắm! Hòa Thân, người tưởng trẫm sẽ chịu thua ư?”

Hòa Thân biết Gia Khánh đã cùng đường mặt lộ, chẳng còn hứng thú đôi co nữa, bèn vênh mặt nói: “Hoàng thượng nói gì thần không hiểu, thần chỉ hành sự theo ý chỉ tiên đế, thần làm vậy cũng vì nghĩ cho giang sơn xã tắc Đại Thanh, sợ hoàng thượng sau này xử lý triều chính sai sót nên mới phò trợ hoàng thượng thôi!”

Gia Khánh biết mọi việc đã được an bài, ngồi chết trơ như tượng gỗ, Hòa Thân quay ra ngoài ban lệnh: “Người đâu! Hoàng thượng đã mệt rồi, mau đưa hoàng thượng hồi cung nghỉ ngơi!” Lương Kiện và Hòa Lâm lập tức đi vào hộ tống Gia Khánh ra khỏi đại điện.

Hòa Thân cười ha hả đắc ý, liếc mắt nhìn vào ngai vàng trên cao, hẳn cảm thấy quyền lực tối cao vô thượng đang ở rất gần...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-than-tan-truyen>